

Editor: Almost
Beta: Beedance07

Mặc
Hương
Đồng
Xứ!

Hệ Thống Tự Cần Của Nhân Vật Phản Diện

almostb.wordpress.com

Mục lục

<u>Chương 1: Sống Lại Thành Cặn Bã</u>	
<u>Chương 2: Nam Chính Chịu Ngược</u>	
<u>Chương 3: Nam Chính, Ta Nên Làm Gì Với Người Đây</u>	
<u>Chương 4: Quy Tắc Trừ Điểm Của Hệ Thống</u>	
<u>Chương 5: Nhiệm Vụ Đến Rồi</u>	
<u>Chương 6: Nhiệm Vụ Không Xong Rồi</u>	
<u>Chương 7: Hãm Hại Nam Chính Không Thương Lượng</u>	
<u>Chương 8: Đánh Một Chưởng, Cho Một Trái Táo Ngọt</u>	
<u>Chương 9: Tu Luyện Nhiều Gian Nan Đến Thế</u>	
<u>Chương 10: Nhiệm Vụ Cày Điểm Mới</u>	
<u>Chương 11: Nam Chính Người Đứng Cho Vững</u>	
<u>Chương 12: Điên Cuồng Cày Độ Hào Cảm</u>	
<u>Chương 13: Độ Hào Cảm Cây Ra Sao</u>	
<u>Chương 14: Bối Cảnh Có Thể Đừng Dung Tục Vậy Không</u>	
<u>Chương 15: Cái Gọi Là Đãi Ngộ Của Nhân Vật Chính</u>	
<u>Chương 16: Phản Diện Cướp Đất Diễn Của Nữ Chính Là Thế Nào</u>	
<u>Chương 17: Phản Diện Kiêu Đến Vậy</u>	
<u>Chương 18: Nam Chính Hắc Rồi Hắc Rồi Hắc Rồi</u>	
<u>Chương 19: Hắc Hóa Đại Pháp Hào</u>	
<u>Chương 20: Phiền Nao Của Nhân Vật Phản Diện</u>	
<u>Chương 21: Cuối Cùng Cũng Nuôi Lớn Nam Chính Rồi</u>	
<u>Chương 22: Cuối Cùng Cũng Nuôi Lớn Nam Chính Rồi 2</u>	
<u>Chương 23: Phản Diện Kiêu Đến Vậy 2</u>	
<u>Chương 24: Phản Diện Kiêu Đến Vậy 3</u>	
<u>Chương 25: Tự Thế Chính Xác Để Phản Diện Đá Nam Chính</u>	
<u>Chương 26: Tự Thế Chính Xác Để Phản Diện Đá Nam Chính 2</u>	
<u>Chương 27: Tự Thế Chính Xác Để Phản Diện Đá Nam Chính 3</u>	
<u>Chương 28: Hệ Thống Mày Ra Đây Tao Đảm Bảo Không Đập Nát Mày</u>	
<u>Chương 29: Hệ Thống Không Nhờ Và Được</u>	
<u>Chương 30: Cày Thần Khí Già Chết</u>	
<u>Chương 31: Đêm Ngược Đến Lúc Nam Chính Trở Về</u>	
<u>Chương 32: Trùng Phùng</u>	
<u>Chương 33: Trùng Phùng 2.0</u>	
<u>Chương 34: Hắc Hóa Đại Pháp Hào (Hào Cái Đầu Ý)</u>	
<u>Chương 35: Thanh Toán Nợ Nần Bước Đầu Tiên</u>	
<u>Chương 36: Sóng Này Chưa Qua Sóng Khác Đã Tới</u>	
<u>Chương 37: Thủy Lao</u>	
<u>Chương 38: Thủy Lao 2.0</u>	
<u>Chương 39: Phòng Tối 3.0</u>	
<u>Chương 40: Chạy Trối Chết</u>	
<u>Chương 41: Chạy Trối Chết 2.0</u>	
<u>Chương 42: Loạn Đấu</u>	
<u>Chương 43: Nhân Vật Chính Chết, Hết Phim</u>	

Chương 44: Tay Động Trùng Sinh
Chương 45: Văn Hóa Của Ma Tộc
Chương 46: Bắt Giữ
Chương 47: Toàn Hắc
Chương 48: Chỉ Số Ngẫu Tăng Vọt
Chương 49: Cánh Cửa Đến Thế Giới Mới
Chương 50: Cánh Cửa Đến Thế Giới Mới 2
Chương 51: Lắp Hố
Chương 52: Xuân Sơn Hận
Chương 53: Không Chốn Dung Thân
Chương 54
Chương 55: Khuynh Hướng M
Chương 56: Người Trong Quan Tài
Chương 57: Phó Bản Thánh Lăng 2
Chương 58: Khốn Cảnh
Chương 59: Tan Băng
Chương 60: Lấy Thân Bảo Hộ
Chương 61: Ngày Độc Thân – Canh 1
Chương 62: Ngày Độc Thân – Canh 2
Chương 63: Thổ Lộ Cuồng Ma
Chương 64: Hẹn Hò
Chương 65: Quý Hội Quá Loạn*
Chương 66: Quý Hội Quá Loạn
Chương 67: Ba Người Ở Bên Nhau Nhất Định Có Chuyện
Chương 68: Chiêu Hoa Tự
Chương 69: Thân Thế
Chương 70: Nhiệm Vụ Thất Bại 1
Chương 71: Trình Tự Trừng Phạt Của Hệ Thống
Chương 72: Thân Thế Thẩm Cửu
Chương 73: Thân Thế Thẩm Cửu 2
Chương 74: Đúng Hẹn
Chương 75: Moa Moa Đa *
Chương 76: Vực Thẳm Lại Tới
Chương 77: Mai Cốt Linh
Chương 78: Chiến Boss
Chương 79: Chấp Niệm
Chương 80: Giao Hòa Cứu Vớt Thế Giới
Chương 81: Đại Kết Cục
Chương 82: Phiên Ngoại: Băng Muội Và Băng Ca Quyết Đấu Đình Cao 1
Chương 83: Phiên Ngoại: Băng Muội Và Băng Ca Quyết Đấu Đình Cao 2
Chương 84: Pn: Băng Muội Và Băng Ca Quyết Đấu Đình Cao 3
Chương 85: Pn: Băng Muội Và Băng Ca Quyết Đấu Đình Cao 4
Chương 86: Phiên Ngoại: Nhớ Một Lần Cùng Liễu Đại Thần Đánh Mị Yêu
Chương 87: Trúc Chi Từ 1
Chương 88: Trúc Chi Từ 2
Chương 89: Phiên Đoạn Đặc Sắc Của Xuân Sơn Hận
Chương 90: Phiên Ngoại: Lạc Thầm Cp Tương Tính Tù Tỳ Tiện Tiện 100 Câu Hỏi

Chương 91: Tuần Trăng Mặt Còn Nợ
Chương 92: Nhạc Thanh Nguyên Và Thảm Thanh Thu
Chương 93: Đâm Máy Bay Kỳ Ngộ Ký 1
Chương 94: Đâm Máy Bay Kỳ Ngộ Ký 2
Chương 95: Đâm Máy Bay Kỳ Ngộ Ký 3
Chương 96: Đâm Máy Bay Kỳ Ngộ Ký 4
Chương 97: Đâm Máy Bay Kỳ Ngộ Ký 5
Chương 98: Đâm Máy Bay Kỳ Ngộ Ký 6 (Lời Kết)

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 1: Sống Lại Thành Cặn Bã

《 Cuồng ngạo tiên ma đồ 》 là một quyển tiểu thuyết YY ngựa đực.

(Tiểu thuyết ngựa đực: văn cổ trang võ hiệp/ tiên hiệp thường mấy nghìn chương, theo con đường thành danh hoành tráng của nam chính, kết bạn anh hào, thu phục mỹ nữ, tiêu diệt phản diện, đi lên đỉnh cao của cuộc sống)

Nói cụ thể chút, 《 Cuồng ngạo tiên ma đồ 》 là một quyển đánh quái tu chân sảng văn dài kỳ vô tận, bàn tay vàng nghịch thiên, hậu cung lên đến ba chữ số, nhân vật trong sách phàm là giới tính nữ đều sẽ ái mộ nhân vật chính.

Tiểu thuyết ngựa đực hot nhất năm nay, chính nó và không còn đồng bọn nào khác!

Nam chính của quyển sách này, Lạc Băng Hà, không đi theo hướng Long Ngạo Thiên, không đi theo hướng phế sài, nhưng vẫn thịnh hành trong văn học mạng với hàng vạn hàng nghìn độc giả, khiến cho vô số tiểu thuyết YY sau đó bắt chước.

(Long Ngạo Thiên: nhân vật chính phiên bản nam của Mary Sue trong các tiểu thuyết tiên hiệp)

(Phế sài: nhân vật chính tư chất kém nhưng từng bước nỗ lực đạt được thành quả)

Y đi chính là con đường hắc hóa.

Mà trước khi hắc hóa, y đi chính là con đường khổ tình.

Tiếp theo, hãy để cho độc giả ngẫm Thảm Viên, tình lược vô số nội dung bức chết hấn, tóm tắt khái quát một chút tác phẩm đồ sộ mấy ngàn vạn chữ cho mọi người.

Lạc Băng Hà sinh ra đã bị cha mẹ vứt bỏ, thân bọc vải trắng, đặt trong chậu gỗ, xuôi theo dòng sông.

Vào ngày đông hàn, được ngư dân ở sông vớt lên mới không bị cồng chết khi mới lọt lòng. Bởi vì y trôi trên sông Lạc, lại là thời tiết băng mỏng đầy sông, nên đã được lấy tên này.

Từ nhỏ lưu lạc đầu đường, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, thời thơ ấu u ám. Một người phụ nữ giặt quần áo cho hộ nhà giàu thấy đứa nhỏ này đáng thương, mình lại không có con, liền nhận nuôi y, coi như con ruột mà nuôi lớn. Mẹ con nghèo khổ, ở đợ nhà giàu, nhận hết sỉ nhục.

Từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh không lành mạnh, đã nuôi dưỡng mầm mống tính cách vằn vện khiến Lạc Băng Hà sau này tính toán chi li, có thù tất báo, bên trong bụng bồ dao găm, ngoài miệng cười nói vui vẻ.

Vì một chén cháo thịt nguội với nửa, y chịu trận đòn của đám cậu ấm quý phủ, cuối cùng vẫn là muợn một bước, không thể để cho mẫu thân được ném một miếng trước khi lâm chung.

Nhờ cơ duyên xảo hợp, Lạc Băng Hà được một trong tứ đại môn phái tu tiên đương thời lựa chọn, bái nhập dưới chi của “Tu Nhã Kiếm” Thẩm Thanh Thu.

Y những tưởng rằng từ nay về sau cuối cùng có thể đi vào quỹ đạo, nhưng không ngờ Thẩm Thanh Thu bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa, nhân phẩm thấp kém. Hắn ghen tị thiên tư tuyệt hảo độc nhất vô nhị của Lạc Băng Hà, nội tâm sợ hãi để từ mỗi ngày tu vi đều có thể đột nhiên tăng mạnh này, luôn tìm mọi cách châm biếm sai khiến, đến cả đồng môn cũng cùng nhau xem thường y. Học ở trường vài năm, chịu khổ chịu nhục, lại là một đoạn lịch sử đầy máu và nước mắt nhiều cay đắng.

Lạc Băng Hà gian nan lận đận đến mười sáu tuổi, rốt cuộc cũng đợi tới thịnh điển Tiên Minh Đại Hội ba năm một lần của Tu Chân Giới. Trong Tiên Minh Đại Hội này, Lạc Băng Hà bị Thẩm Thanh Thu ám toán, rơi xuống khe nứt giao giới giữa ma giới và nhân giới — vực thẳm Vô Gian.

Mà đây mới là bắt đầu của câu chuyện!

Lạc Băng Hà không những không chết, ngược lại còn ở vực thẳm Vô Gian tìm được tuyệt thế kỳ kiếm thuộc về hắn — “Tâm Ma”. Cũng do đó mà biết được thân thể của mình.

Hóa ra Lạc Băng Hà chính là kết tinh của tình yêu giữa thánh quân ma giới và nữ tử nhân giới, trên người đồng thời chảy máu tươi của thượng cổ thiên ma và của nhân loại. Người cha bị trấn áp

dưới núi cao, trọn đời không được trở mình; còn người mẹ là đệ tử của danh môn chính phái tu chân, do tư thông cùng Ma tộc bị trục xuất sư môn, nhẫn nhục sống tạm bợ, lang bạt khắp nơi, tránh khỏi muôn trùng đuổi giết, sau khi sinh hạ Lạc Băng Hà thì chết vì mất máu sau khi sinh cùng đói khổ lạnh lẽo.

Nàng dùng hết tia khí lực cuối cùng mới đặt được đứa con lên thuyền đơn, mong có thể tìm được một đường sinh cơ.

Lạc Băng Hà dùng Tâm Ma Kiếm mở ra phong ấn Ma tộc huyết mạch, dốc lòng tu luyện dưới vực sâu hắc ám, ngộ ra thần công tái thế, trở về Thương Khung Sơn phái.

Bắt đầu từ đây, Lạc Băng Hà từng bước một đi tới con đường hắc hóa không thể quay đầu.

Những kẻ thù ngày xưa, không tên nào không chịu đủ mọi tra tấn, chết thảm trong tay y. Lạc Băng Hà dùng sự nguy trang và tâm thuật chi đạo mà y càng ngày càng am hiểu, đâm bị thóc chọc bị gạo, bằng mặt không bằng lòng, từng bước từng bước, lừa gạt tín nhiệm, cướp lấy quyền lực, lên như điều gặp gió, dấy lên làn sóng tình phong huyết vũ cao vút.

Theo nội dung phát triển, Lạc Băng Hà hắc hóa cũng càng ngày càng ngày càng nghiêm trọng. Y trở về ma giới, kế thừa ngôi vị thánh quân; vẫn chưa đủ, bắt đầu nhuộm máu và tiêu diệt các đại môn phái tu chân, diệt cỏ tận gốc mọi thanh âm phản đối y!

Cuối cùng, truyền kỳ nhất đại tiên ma Lạc Băng Hà, thống nhất ngàn dặm non sông tam giới; bên cạnh hậu cung vô số, đời đời con cháu vô cùng tận!

“Tác giả dở hơi, văn dở hơi!”

Đây là câu cuối cùng Thẩm Viên có thể chửi trước khi tắt thở.

Hắn đường đường một thanh niên ba tốt tuân thủ quy tắc bỏ tiền mua V xem bản chính thức, trước khi lâm chung kiên trì coi hết cự nhiên lại là một bộ có cốt truyện cực tệ hại, ngoại trừ “sảng” thì chẳng có gì, hắn có thể không chửi sao?

(V: viết tắt cho VIP, trên Tấn Giang hay một số trang đọc truyện online phải mua VIP mới đọc những chương sau được)

《 Cuồng ngạo tiên ma đồ 》, tác giả: Đâm Máy Bay Lên Giời.

Chỉ nhìn cái ID này thôi đã có một luồng khí tà dâm đập vào mặt. Hành văn như học sinh tiểu học, plot hole đầy rẫy. Thẩm Viên còn chẳng dám gọi cái đồng nền móng tu chân hàm bà lằng, không có hệ thống đáng nói kia là cấu tạo của tác giả.

(Máy bay là số 1, bầu trời là số 0, 1 đâm vào 0 chính là lý do ID nó tà dâm)

Mỗi một người, ở trước mặt nhân vật chính, giống như bị bá khí tám phương của y hút lấy chỉ số thông minh vậy.

Nhất là sư phụ của Lạc Băng Hà, Thẩm Thanh Thu, đơn giản chính là máy bay chiến đấu hàng đầu của hãng thiếu năng, là Lý Thiên Nhất trong hàng ngũ cận bã!

(Lý Thiên Nhất: tội phạm hấp diêm trứ danh)

Ý nghĩa tồn tại của hắn chính là để tìm đường chết, sau đó tìm đường chết bất thành, bị nhân vật chính giết chết!

Vậy rốt cuộc tại sao Thảm Viên muốn xem một quyển sách như vậy, còn xem đến cuối cùng?

Xin đừng hiểu lầm, Thảm Viên cũng không phải là thích ngược. Nguyên nhân này, cũng là điều khiến hắn đau trứng nhất:

Thiên văn này gọi mở vô số, hồ to khắp nơi, bí ẩn hết cái này đến cái kia, tầng tầng sương mù khó bề phân biệt. Kết quả tới cuối cùng — một cái cũng không thêm giải đáp!

Quả thực là đáng phun thẳng lên trời một ngụm máu Lăng Tiêu!

(Máu Lăng Tiêu: máu phun thẳng lên trời hoặc thẳng vào mặt đối phương)

Hung thủ của mấy vụ thảm án rốt cuộc là ai? Mấy em gái sắc đẹp lộng lẫy đã nói sẽ thu vào hậu cung đi đâu hết rồi? Một đồng nhân vật có danh hiệu dương dương lừng lẫy nghe rất trâu bò rốt cuộc là dùng để làm gì, tại sao đến cuối cùng cũng không thấy lời ra cho ngấm nghĩa cái?! Anh Lên Giời, anh Máy Bay, đại thần, chúng ta thương lượng cái, lấp! hỏ! đi! mà!

(Nếu đọc QT sẽ thấy chỗ ‘đại thần’ nó dịch là ‘rau diếp’. Thực ra ‘rau diếp’ 菊苣 phát âm gần giống 巨巨 nghĩa tương đương với 大大 = đại thần, nhân vật tầm cỡ)

Thảm Viên cảm thấy hắn quả thực có thể tức đến đội mồ sống lại.

Trong bóng đêm vô tận, một thanh âm của máy móc vang vọng vào lỗ tai hắn.

【 Kịch hoạt mã: “Tác giả dở hơi, văn dở hơi”. Tự động phát động hệ thống. 】

“Các hạ là ai vậy?” Giọng điệu nói chuyện y như Google Translate. Thẩm Viên nhìn bốn phía, hắn giống như trôi nổi trong không gian số ảo, giờ tay không thấy được năm ngón.

Cái thanh âm kia vang vọng khắp chốn: 【 Hoan nghênh quý khách tiến vào hệ thống. Bản hệ thống dựa trên việc khai phá khái niệm “you can you up”, hy vọng cung cấp cho ngài trải nghiệm tuyệt vời nhất. Chân thành hy vọng trong quá trình trải nghiệm, quý khách có thể được bù đắp mong muốn, dựa theo ý nguyện của ngài, cải tạo một thiên văn dở hơi thành một tác phẩm kinh điển cao sang, khí phái, thượng đẳng. Chúc ngài vui vẻ. 】

Chìm trong mê muội, có một giọng nam tử bên tai hắn khẽ hỏi: “... Sự đệ? Sự đệ, đệ có nghe thấy ta nói không?”

Thẩm Viên giật mình một cái, ổn định tinh thần, cổ mở ra mí mắt đang trên dưới đánh lộn, cảnh tượng trước mắt giống như ngàn hoa vạn lá lượn vòng, một hồi lâu mới chồng chất hợp lại làm một, dần dần rõ ràng.

Hắn nằm ở trên một cái giường.

Nhìn lên trên, lụa trắng thướt tha, bốn góc đỉnh giường lộ ra túi thơm tinh xảo.

Nhìn xuống dưới, quần áo bạch y, phong cách cổ xưa, một chiếc quạt giấy đặt nghiêng bên gối.

Nhìn sang trái, một nam tử bộ mặt tuấn lãng tóc cột đen tuyền, ngồi trên sườn giường, đang thân thiết nhìn qua đây.

Thẩm Viên nhắm mắt lại, bỗng dưng đưa tay sờ chiếc quạt kia, soạt mở ra, quạt đi một đầu mồ hôi lạnh cuồn cuộn.

Trong ánh mắt nam tử kia chợt hiện lên nét vui mừng, nhẹ nhàng hỏi: “Sự đệ cuối cùng cũng tỉnh rồi! Thân thể còn có chỗ nào không khỏe không?”

Thẩm Viên nói: “... Không sao.”

Lượng tin tức có chút hơi lớn, Thẩm Viên hồ đồ muốn ngồi dậy. Nam tử xa lạ kia thấy thế, mau chóng vươn tay đỡ lưng hắn, để hắn tựa vào đầu giường.

Thẩm Viên từ trước đến nay là một người cẩn thận, trước khi hiểu rõ tình huống, hắn chỉ biết làm bộ như vừa mới tỉnh lại vẻ mặt hoảng hốt, hỏi một câu: “Ta... đây là đang ở chỗ nào?”

Nam tử kia sửng sốt, nói: “Đệ ngủ đến hồ đồ rồi à? Nơi này là Thanh Tĩnh Phong của đệ mà.”

Thẩm Viên trong lòng cả kinh, tiếp tục ra vẻ mơ hồ: “Ta... Tại sao lại mê man lâu như vậy?”

Nam tử kia hít vào một tiếng, nói: “Ta còn chưa hỏi đệ đó. Đang yên đang lành sao lại sốt cao? Ta biết, Tiên Minh Đại Hội gần đến, đệ dạy dỗ đồ nhi là cần thiết. Nhưng dựa vào căn cơ và danh vọng hiện giờ của tiểu thiên cung chúng ta, cho dù lần này không cử người tham dự, cũng chưa chắc có người dám nghi ngờ, đệ cần gì phải để ý những hư danh này.”

Thẩm Viên càng nghe càng thấy không đúng. Lời này sao nghe quen tai vậy?

Không đúng, bối cảnh này sao nghe quen tai vậy?

Kể tiếp, câu nói đánh động lòng người của nam tử kia, cuối cùng đã chứng thực nghi ngờ của hắn.

“Thanh Thu sư đệ, đệ có nghe sư huynh nói không đó?”

Lúc này, sau một tiếng “ding”, thanh âm máy móc như Google Translate trong mơ kia lại vang lên.

【 Hệ thống kích hoạt thành công! Cố định nhân vật, sư phụ của Lạc Băng Hà, phong chủ Thanh Tĩnh Phong của Thương Khung Sơn phái, ‘Thẩm Thanh Thu’. Vũ khí, Tu Nhã Kiếm. Chỉ số ngẫu khởi điểm: 100. 】

“Đù đù đù, mày là cái trò méo gì? Sao cứ như trực tiếp nói chuyện trong đầu tao vậy? Live-action của bối cảnh 《Cuồng ngạo tiên ma đồ》 này là sao đây?”

Thẩm Viên đương nhiên không nói ra, nhưng thanh âm kia rất nhanh đã đưa ra đáp án.

【 Quý khách phát động cho hệ thống thực hành mệnh lệnh, đã cố định với tài khoản ‘Thẩm Thanh Thu’. 】

【 Tùy theo tiến triển của nội dung, các hạng mức chỉ số sẽ được từ từ mở khóa, xin hãy chắc chắn mỗi hạng chỉ số không thể thấp hơn 0. Nếu không hệ thống sẽ tự động đưa ra trừng phạt. 】

Ngừng. Đủ rồi. Thẩm Viên xác định.

Hắn sống lại.

Sống lại vào một quyển tiểu thuyết ngựa đực hắc ám mình vừa đọc xong còn ghét bỏ. Hơn nữa còn đem theo cái hệ thống quỷ quái gì. Thẩm Thanh Thu nhanh chóng tiếp nhận sự thực này.

Hắn là sư phụ cận bã không được chết tử tế của nam chính – Thẩm Thanh Thu. Cái này... ờ, tình huống có chút phức tạp.

Người đàn ông bên cạnh này là đương nhiệm chưởng môn của Thương Khung Sơn phái, sư huynh của Thẩm Thanh Thu, “Huyền Túc Kiếm” Nhạc Thanh Nguyên. Đâu má.

Thẩm Viên đặc biệt nhằm vào Nhạc Thanh Nguyên mà đâu má một hồi cũng là vì có nguyên nhân trọng đại nha — trong nguyên tác, Nhạc Thanh Nguyên đã bị sư đệ tốt của hắn Thẩm Thanh Thu tự tay hại chết đó được không!

Chết cũng đừng có thảm vậy đi!

Vạn tiễn xuyên thân đến cái xác cũng chẳng còn!

Cái mặt của người bị hại này, đang ở trước mặt “hung thủ” hỏi han ân cần, áp lực thật lớn a!

Có điều xem ra thì hiện tại tình tiết vẫn chưa tiến triển đến bước đó. Nhạc Thanh Nguyên vẫn đang yên ổn, chứng tỏ lúc này Thẩm Thanh Thu còn chưa bị lộ mặt nạ ngụy quân tử, vẫn chưa thân bại danh liệt.

Nhạc Thanh Nguyên là một người rất tốt, cũng không có gì đáng sợ cả. Khi đọc sách Thẩm Viên còn khá thích nhân vật này. Đúng giây phút hắn thoáng yên tâm, một hàng văn tự quỷ dị nổi lên trong óc.

【... Trong phòng tối đen, một sợi xích sắt rũ xuống từ xà nhà. Phía cuối xích sắt có treo một cái khung tròn. Khung tròn bó buộc thất lưng của một người. Nếu đó còn có thể coi như ‘người’. ‘Người’ này đầu tóc rối bù, giống như kẻ điên. Đáng sợ nhất chính là tứ chi của hắn tất cả đều bị chặt đứt. Bả vai và đùi chỉ có bốn thịt cầu trụi lủi. Đụng một cái, hắn sẽ phát ra âm cam ‘a a’. Đầu lưỡi của hắn cũng bị người ta cắt phăng đi, cho nên nói không ra từ ngữ đầy đủ.】

↑ Trích đoạn 《 Cuồng ngạo tiên ma đồ 》 chọn lọc, kết cục của Thẩm Thanh Thu.

Thẩm Viên, à không, Thẩm Thanh Thu cúi đầu đỡ trán.

Hắn nào có tư cách cảm khái người khác chết thảm, chết thảm nhất chính là hắn đó được không!

Tuyệt đối không thể tạo thành sai lầm lớn!

Phải tiêu diệt nó từ trong trứng trước khi sai lầm xảy ra!

Từ giờ trở đi phải bắt đầu điên cuồng ôm đùi nam chính!

Phải làm một người thầy tốt bạn hiền thân thiết ôn nhu, hỏi han y ân cần cẩn thận!

Vừa mới toát ra ý niệm này trong đầu, đầu Thẩm Thanh Thu đột ngột vang lên một chuỗi dài âm thanh cảnh báo, quả thực tựa như một trăm xe cảnh sát bật còi hú đi qua, làm cho hắn chấn động cả người, thống khổ mà bưng kín đầu.

Nhạc Thanh Nguyên lập tức lo lắng nói: “Sự đệ, đệ còn đau đầu sao?”

Thẩm Thanh Thu cắn răng không đáp. Hệ thống sắc lẹm mà nhắc nhở: 【 Cảnh cáo. Ý đồ vừa rồi của quý khách vô cùng nguy hiểm. Thuộc loại hành vi sai quy tắc, xin đừng thử nghiệm, nếu không hệ thống sẽ tự động đưa ra trừng phạt. 】

“Sai quy tắc chỗ nào?”

【 Quý khách hiện tại đang ở cấp bậc mới bắt đầu, chức năng OOC bị đóng băng. Cần hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn sơ cấp mới có thể làm tan băng. Trước khi băng tan, làm ra bất cứ hành động nào trái với tính cách nhân vật ‘Thẩm Thanh Thu’ nguyên tác, đều sẽ bị trừ một số điểm nhất định. 】

Với tư cách một nửa trạch nam, trước kia Thẩm Thanh Thu thỉnh thoảng có xem một ít đồng nghiệp văn, đương nhiên biết OOC nghĩa là gì. Viết tắt của out of character, dịch ra là hình tượng nhân vật sụp đổ, không phù hợp tính cách nhân vật nguyên tác.

“... Cũng tức là, tại trước khi chức năng gì gì đó tan băng, hành vi cử chỉ của tao, cũng không thể vượt quá phạm trù ‘Thẩm Thanh Thu’ sẽ làm?”

【 Giải thích chính xác. 】

Đã trực tiếp cho hắn sống lại vào xác của Thẩm Thanh Thu, còn để tâm chi tiết OOC cái gì nữa vậy?

Thẩm Thanh Thu lại hỏi: “Mày mới vừa nói, cái gì cái gì... Chỉ số không thể thấp hơn 0, nếu thấp hơn 0 sẽ như thế nào?”

【 Quý khách sẽ bị tự động trục xuất về thế giới ban đầu. 】

Thế giới ban đầu? Nhưng mà ở thế giới ban đầu, thân thể của Thẩm Viên đã chết rồi.

Nói cách khác, nếu điểm số gì đó bị trừ sạch, chờ đợi hấn chính là: tử vong!

Ta đây chẳng hỏi chẳng màng nam chính, không có hành vi gì, chắc cũng được chứ?

Hấn ngẩng đầu lên, quét một vòng, cũng không thấy trong đám đệ tử phụng dưỡng một bên có người phù hợp hình tượng Lạc Băng Hà. Hấn giả bộ thờ ơ nói: “Lạc Băng Hà ở đâu?”

Nhạc Thanh Nguyên ngừng lại một chút, nhìn hấn với ánh mắt quái dị.

Thẩm Thanh Thu bắt động thanh sắc, lại âm thầm nghi hoặc. Chắc không phải thời gian không đúng, nam chính còn chưa có bài sư vào tiểu thiên cung môn đấy chứ?

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Sư đệ, đệ không nên tức giận.”

Trong lòng Thẩm Thanh Thu nảy sinh một dự cảm không lành.

“Ta biết đệ không thích nó. Nhưng đứa trẻ kia trời sinh căn cốt không tốt, đã tận lực rồi, đệ đừng trừng phạt nó nữa.”

Thẩm Thanh Thu nghe được môi phát khô, liếm liếm, “... Huynh nói thẳng đi, nó ở đâu?”

Nhạc Thanh Nguyên im lặng một lát, nói: “Đệ treo nó lên đánh xong, không phải đều bắt giam ở phòng chứa củi sao?”

Thẩm Thanh Thu hai mắt tối sầm.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 2: Nam Chính Chịu Ngược

Thẩm Viên vẫn không hiểu, loại người như Thẩm Thanh Thu xấu xa tới cực điểm, lại ham thích tìm đường chết, rốt cuộc là vì cái gì.

Kiếp trước của Thẩm Thanh Thu gia cảnh giàu có, ít nhiều cũng tính là một đứa con nhà giàu nho nhỏ, trên có hai anh trai, tương lai nhất định phải kế thừa gia nghiệp, phía dưới có một em gái, là để yêu thương, tình cảm đều rất tốt.

Hắn đã sớm biết, cho dù mình cả đời ăn không ngồi rồi cũng không lo chết đói. Có lẽ bởi vì từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh thừa thãi thoải mái, thiếu áp lực cạnh tranh, nên hắn luôn cảm thấy chỉ cần là cạnh tranh thì nhân số sẽ lớn hơn 10, dưới 10 người thì thành tích đều tốt.

Bởi vậy, cho tới bây giờ hắn và người thích tranh bá thiên hạ không có tiếng nói chung.

Thẩm Thanh Thu nguyên tác – công lực có, kinh nghiệm cũng có, bề ngoài có giáo dưỡng, cũng có. Địa vị thanh danh không gì không có, được đại phái đệ nhất thiên hạ nuôi không lo tiền tiêu, tại sao nhất định phải gây khó dễ cho một ngọn cỏ như nhân vật chính, cả

ngày trong đầu tính toán toàn là đánh chữi nhân vật chính, với cả phân phó người khác đánh chữi nhân vật chính?

Cho dù Lạc Băng Hà y thiên tư hơn người, ngộ tính tuyệt hảo, rất trâu bò... Nhưng cũng không đến mức ghen tị đến mức độ này chứ?

Có điều cũng không thể trách nhân vật phản diện như hấn vô liêm sỉ. Trong sách nhân vật phản diện giống hấn nhiều như cá qua sông, chỗ nào cũng có, chỉ có điều hấn được coi như một kẻ cực kỳ vô liêm sỉ.

Có thể thế nào đây? BOSS lớn nhất của quyển sách này chính là bản thân nhân vật chính. Ánh sáng đom đóm sao dám tranh phát sáng cùng nhật nguyệt?

Hấn được tu chân giới tôn làm “Tu Nhã Kiếm”, tất nhiên tướng mạo khí chất không tính là quá kém.

So với hiện tại, Thẩm Thanh Thu nhìn trái nhìn phải, cho dù là đối diện với gương đồng phẳng như hồ dán trộn cháo, cũng đại khái khá vừa lòng.

Người này diện mạo đoan chính, mi mục như họa, mảnh mai môi mỏng, nhìn như một người đọc sách. Thêm cặp chân khá dài, ít nhiều cũng coi là một mỹ nam tử. Tuy rằng tuổi thực không ổn, nhưng đây là tiểu thuyết tu chân, Thẩm Thanh Thu có tu vi của kim đan trung kỳ, vẫn hoàn mỹ duy trì bề ngoài thanh niên. So với lúc hấn nảo bổ khi đọc sách, đẹp hơn không biết bao nhiêu lần.

Tuy rằng không có cách nào so với Lạc Băng Hà.

Vừa nghĩ tới Lạc Băng Hà, Thẩm Thanh Thu lập tức vô cùng đau đầu.

Hắn muốn đi xem Lạc Băng Hà hiện tại bị giam ở phòng chứa củi, nhưng vừa mới tiến ra một bước, trong đầu lại vang lên âm thanh cảnh cáo chói tai.

【 Cảnh cáo! OOC cảnh cáo! ‘Thẩm Thanh Thu’ sẽ không chủ động thăm Lạc Băng Hà. 】

Thẩm Thanh Thu phần nộ nói: “Được rồi. Ta đây phái người kêu hắn đến cũng có thể đi.”

Hắn nghĩ nghĩ, gọi một tiếng: “Minh Phàm!”

Một thiếu niên ước chừng mười sáu tuổi, cao cao gầy gầy, tiến vào từ ngoài cửa, đáp: “Đồ nhi ở đây. Sư phụ có gì phân phó?”

Thẩm Thanh Thu không khỏi nhìn nhiều một chút, thấy hắn cũng coi như có mặt mũi, chỉ là có chút xấu xí, trong lòng chắc chắc than thở: quả nhiên là bản mặt của vật hi sinh.

Đây, chính là đại đệ tử của Thẩm Thanh Thu nguyên tác, sư huynh của Lạc Băng Hà, Minh Phàm.

Đây, chính là vật hi sinh cấp thấp nhất trong truyền thuyết.

Không cần phải nói, cái gì mà đêm khuya nhốt Lạc Băng Hà ở ngoài phòng, cố ý cho bí tịch nhập môn sai, những việc này đều không thể thiếu sự tham dự và mưu kế của hắn. Lúc nào Thẩm Thanh Thu tâm huyết dâng trào muốn gây sức ép cho Lạc Băng Hà; trợ thủ đắc lực nhất và tích cực hưởng ứng nhất cũng nhất định là hắn.

Xét thấy kết cục của người này trong nguyên tác, vẻ mặt nhìn đứa nhỏ này của Thẩm Thanh Thu không khỏi mang vài phần đồng

bệnh tương liên: “Đi đưa Băng Hà lại đây.”

Minh Phàm trong lòng nói thầm: ngày trước sư phụ gọi Lạc Băng Hà, đều là kêu “tiểu súc sinh đó”, “ngiệp chương”, “tiểu tử hỗn láo”, “đầy tớ”, ngay cả tên cũng không nghiêm chỉnh gọi vài lần, sao giờ bỗng nhiên kêu thân mật như vậy?

Nhưng chỉ thị của sư phụ, hần tất nhiên không dám hỏi nhiều, lập tức rảo bước đến phòng chứa củi, đá hai cánh cửa ra: “Đi ra! Sư tôn gọi người!”

Thẩm Thanh Thu ở trong phòng bước đi thông thả, trong đầu nghiên cứu hệ thống nghiên cứu đến mức hưng hực khí thế.

Hệ thống cố gắng hết sức giải thích nghi hoặc cho hần.

【 Chỉ số ngẫu, cũng chính là độ làm màu. Chỉ số ngẫu càng cao, chứng tỏ càng cao sang, cấp bậc thượng thừa. 】

Vậy, nên như thế nào để tăng chỉ số ngẫu lên đây?

【 1, thay đổi tình tiết thiếu năng, làm tăng chỉ số thông minh của nhân vật phản diện và nhân vật phụ; 2, tránh đi lời điểm; 3, bảo đảm độ sướt của nhân vật chính; 4, bổ sung tình tiết chưa được giải đáp. 】

Thẩm Thanh Thu lần lượt phân tích tỉ mỉ.

Cũng tức là, hần không những phải thu thập cục diện rối rắm cho Thẩm Thanh Thu nguyên bản đã có một đám kẻ thù, còn phải cứu vớt những nhân vật khác không để tạo ra cục diện rối rắm.

Chính cái mạng già của hắn còn không biết có giữ được không, lại còn phải bảo đảm nhân vật chính sống êm gió dịu lại còn không thể thiếu các em gái.

Những bí ẩn chưa giải này tác giả thích troll nhất quyết không lấp, còn muốn chính hắn khiêng cái xềng hự hự lấp bằng.

Ha ha.

Đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời đã nói rõ rồi, mục tiêu của quyển sách 《Cuồng ngạo tiên ma đồ》 này rất rõ ràng, mỗi một chữ viết ra đều là vì một mục đích, đó chính là sướng.

Nhất là đoạn nam chính trâu bò sau khi hắc hóa làm bộ như vô tội, sói đội lốt cừu, phản ngược tiện nhân, quả thực sướng ngất trời. Cho nên nó hot đến tột đỉnh, càng viết càng dài, dài hơn cả thảm trải chân.

Thẩm Thanh Thu biểu thị, riêng nhiệm vụ hạng nhất phải đại khái nhớ tình tiết, hắn liền áp lực rất lớn. Lỗi điểm khắp nơi đều có, hắn cũng không thể bảo đảm đều có thể tránh!

Thẩm Thanh Thu: “Tình tiết dạng gì mới gọi là không thiếu năng?”

【 Không có tiêu chuẩn cụ thể, theo cảm nhận chủ quan của độc giả mà định. 】

“Văn rẻ rách này còn có độc giả cơ đấy.” Thẩm Thanh Thu làm bầm nói, hoàn toàn quên mình chính là một độc giả “trung thực” tiêu tiền mua V một hơi xem hết...

Dừng một chút, Thẩm Thanh Thu hỏi tiếp: “Vậy rốt cuộc phải tích lũy bao nhiêu điểm, mới có thể tuyên bố nhiệm vụ giai đoạn sơ cấp?”

Hệ thống: 【 Dựa theo tình huống cụ thể mà định. Khi đạt tới yêu cầu sẽ tự động phát thông báo hệ thống. 】

Câu hỏi cụ thể, phân tích cụ thể, thật đúng là vạn năng.

Thẩm Thanh Thu cười lạnh một tiếng, nghe cánh cửa có tiếng động, quay đầu lại, liền thấy một thiếu niên đi vào cửa.

Tuy rằng thân hình không ổn, lại vẫn nỗ lực đứng thẳng, kêu một tiếng: “Su tôn.”

Ba phần cười Thẩm Thanh Thu vừa mới ngưng bên miệng nhất thời cứng đờ.

Muốn chết à! Đem khuôn mặt sau này sẽ mê đảo từ cụ già tám mươi cho tới bé gái sơ sinh, có thể nói là nam chính Mary Sue phiên bản nam, đánh thành như vậy, đảm bảo chết chắc rồi!

Nhưng mà, cho dù là một khuôn mặt nhận hết tra tấn, thương tích rầu rĩ, nhân vật chính, không hổ là nhân vật chính!

Ánh mắt Lạc Băng Hà, vẫn như sao sớm ngân hà, quả là một tiểu soái ca mềm non tươi mới.

Về mặt kiên nghị mà khiêm tốn, cho thấy rõ tâm lý cao thượng bất khuất.

Thất lực và thân hình thẳng tắp, là ngạo cốt thà gãy không cong của y!

Trong phút chốc, đáy lòng Thẩm Thanh Thu chảy ra hàng loạt câu văn có vần xếp thành đoạn, cùng các loại thủ pháp tu từ hỗn tạp nối đuôi nhau hình thành vô số ngôn từ khen ngợi, suýt nữa thốt ra!

Cũng may Thẩm Thanh Thu dừng cương trước bờ vực, lòng kêu nguy hiểm quá nguy hiểm quá, bối cảnh nhân vật chính quá cứng, thiếu chút nữa không nhìn được!

Mắt thấy Lạc Băng Hà vừa lê vừa bước vào cửa, chật vật muốn quỵ xuống. Khóe miệng Thẩm Thanh Thu giật giật, lòng kêu lão phu chịu không nổi cái cúi đầu của ngài, hôm nay ngài bái ta một chút, không chừng ngày sau xương bánh chè của ta bị người chật! Lập tức ngăn cản nói: “Không cần đâu.”

Hắn vung tay lên, ném một cái bình nhỏ: “Đây là thuốc.” Cuối cùng, lại dùng khẩu khí châm chọc nói: “Chớ để người ngoài nhìn thấy, còn tưởng rằng Thanh Tĩnh Phong ta ngược đãi đệ tử.”

Thẩm Thanh Thu tiến vào nhân vật vô cùng nhanh, hắn đánh bạo làm ra hành động đưa thuốc, lại lựa chọn thái độ có phần ác liệt, coi như là phù hợp bản sắc ngụy quân tử làm chuyện xấu lại sợ bị người phát hiện của Thẩm Thanh Thu nguyên bản.

Quả nhiên, hệ thống không có phát ra đề nhắc OOC, Thẩm Thanh Thu nhẹ nhàng thở ra.

Lạc Băng Hà vốn tưởng rằng sư tôn kêu hắn tới là muốn tiếp tục “dạy dỗ” hắn, tuyệt đối không ngờ cư nhiên là ban thuốc, đầu tiên là sửng sốt, sau đó tất cung tất kính hai tay tiếp nhận bình nhỏ, thành tâm cảm tạ nói: “Tạ ơn sư tôn ban thuốc.”

Trên mặt Lạc Băng Hà lúc này còn tràn đầy vẻ trẻ con, nụ cười chân thành tha thiết ấm áp, giống như mặt trời ấm áp mới lên.

Thẩm Thanh Thu nhìn chằm chằm một lát, quay mặt đi.

Tính cách của nam chính giai đoạn trước khi hắc hóa, tuyệt đối là một mầm thiếu niên tốt, cho chút ánh mặt trời thì sẽ tỏa sáng, là loại người giúp y một phần y hồi báo mười phần. Nói là cừu non cũng không quá.

Lạc Băng Hà lại vui mừng mà nói tiếp: “Đệ tử ngày sau nhất định cố gắng gấp bội, không để sư tôn thất vọng.”

Ế, không phải, nếu người cố gắng gấp bội, phỏng chừng sư tôn nguyên bản của người sẽ thật sự thất vọng...

Nếu Thẩm Thanh Thu chưa đọc 《 Cuồng ngạo tiên ma đồ 》 , tình cảnh này, hẳn tất nhiên đau xót không ngừng, vì Lạc Băng Hà đổ một phen lệ đồng tình.

Nhưng mà, hắn đã dùng góc độ thượng đế lĩnh giáo từ đầu tới cuối hoạt động tâm lý muôn màu muôn vẻ của Lạc Băng Hà sau khi hắc hóa. Trên mặt ôn nhuận quân tử khiêm tốn, trong lòng toàn suy nghĩ ngày sau làm sao rút gân bạt cốt lột da phơi khô người trước mặt.

【 Lạc Băng Hà mỉm cười nói: “Nhục nhã đệ tử chịu khi xưa, hôm nay hoàn trả gấp trăm lần. Kẻ làm bị thương tay chân ta, ta tất sẽ chặt đứt tứ chi, nghiền xương thành tro.” 】

↑ Đoạn tuyển chọn số 2 trong 《 Cuồng ngạo tiên ma đồ 》

Sau đó y thật sự đem Thẩm Thanh Thu gọt thành nhân côn.

Nói phải hành người, thì sẽ hành người. Muốn sống không được, muốn chết không xong. Khí phách sảng khoái thể này, có hiệu quả vì điệu tương đương trời lạnh Vương phá. Tinh hoa bậc này, nói ngắn gọn, hóa thành bốn chữ: “Ha ha, dở hơi.”

(Trời lạnh Vương phá: xuất phát từ một câu trong tiểu thuyết đam mỹ, nguyên văn nhân vật nói: “Trời lạnh rồi, cho tập đoàn Vương thị phá sản đi”. Đại ý chỉ ngầu quá mức)

Cho nên, dù tình cảnh giờ phút này của Lạc Băng Hà đích xác khiến người ta đồng tình, Thẩm Thanh Thu nghĩ đến nhiều hơn, vẫn là kết cục tương lai của mình.

Theo hần tổng kết, Lạc Băng Hà hiện tại đáng thương bao nhiêu, ngày sau khi đạp chân lên đầu người ta, liền cười thỏa mãn dữ tợn bấy nhiêu.

Thẩm Thanh Thu ngồi vào ghế gỗ tử đàn, chọn giọng điệu không quá thân cận, nói: “Băng Hà, tâm pháp nhập môn đến đâu rồi?”

Một tiếng “Băng Hà” kia thân thiết đến mức chính hần cũng nổi da gà. Lạc Băng Hà rõ ràng lưng cũng run lên, làm như cực không quen, có điều, y vẫn lộ ra một nụ cười hơi ngượng ngùng: “Đệ tử ngu dốt, vẫn là... không bắt được trọng điểm.”

Thẩm Thanh Thu hận lắm nha, trời biết hần rất muốn lấy cái loa rống to bên tai Lạc Băng Hà: Cầm một quyển tâm pháp giả, không tẩu hỏa nhập ma cũng siêu lắm rồi. Có linh hội mới là lạ á! Thiếu niên người về đội của ta! Vì sư sẽ cho người tâm pháp chính xác a!

Tiếng cảnh báo tựa như yêu ma kia cuồng vang không ngừng. Thẩm Thanh Thu trong lòng gào lên với hệ thống: “Tao chỉ nghĩ

nghĩ, cũng không được sao?! Tao đương nhiên biết đây là sai quy tắc!”

Hắn chỉ đành tiếp tục tùy ý nói: “Vi sư hôm nay phạt người, cũng là xuất phát từ nóng vội. Thời gian thấm thoát, nghĩ đến người nhập môn hạ của ta cũng đã lâu, năm nay bao nhiêu tuổi?”

Lạc Băng Hà nhu thuận nói: “Đệ tử năm nay mười bốn.”

À. Mười bốn a.

Thẩm Thanh Thu đỡ trán.

Nói cách khác, vào lúc này thầy trò Thẩm Thanh Thu Lạc Băng Hà, đã trải qua sự kiện phạt quỳ sơn môn, sự kiện đồng môn Thanh Tĩnh Phong ẩu đả số đông, sự kiện “chống đối” sư tôn bị treo lên đánh, sự kiện đánh võ pháp khí bị phạt lao dịch... Rất nhiều thành tích vinh quang [tay vẫy bye bye]

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 3: Nam Chính, Ta Nên Làm Gì Với Người Đây

Thẩm Thanh Thu là một người có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh.

Nếu đã sống lại trong 《Cuồng ngạo tiên ma đồ》, hơn nữa thân thể của hắn trong thế giới ban đầu đã chết, không bằng cứ ở chỗ này được ngày nào hay ngày ấy đi.

Đi vào một thế giới tu chân, bỗng dưng được một thân công pháp cùng kiếm thuật coi như khá tốt, lại xuất thân danh môn chính phái. Hắn muốn thể hiện bản lĩnh thì bất cứ lúc nào cũng có thể thể hiện bản lĩnh, muốn không phô trương thì có thể lui ở trên Thanh Tĩnh Phong của Thương Khung Sơn phái yên lặng không hỏi thế sự. Có cái gì không tốt đâu.

Đơn giản chính là tìm gái có chút khó khăn.

Loại tiểu thuyết ngựa đực YY này, phàm là một em gái, dung mạo không hất đất, tất nhiên là vật trong tay nam chính. Tất cả mọi người đều hiểu.

Có điều yêu cầu của Thẩm Thanh Thu thật sự không cao, ở bên này ăn không ngồi rồi, bảo dưỡng tuổi thọ, hắn đã cảm thấy mỹ mãn

rồi. Dù sao cũng không có gì khác ngày tháng kiếp trước hấn đã trải qua.

Thế nhưng, chỉ cần có Lạc Băng Hà, đừng nói hấn thể hiện bản lĩnh, chỉ cần hấn còn ở lại trên miền đất của cấu trúc nguyên tác, cho dù ẩn cư đến thế ngoại đào nguyên, sau khi Lạc Băng Hà xưng bá cũng có bản lĩnh bắt được hấn gọt thành nhân côn.

Sống lại vào một quyển văn ngựa đực thì thôi đi, tại sao không phải là xuyên vào nhân vật chính?!

Không phải nhân vật chính thì thôi đi, tại sao phải xuyên thành vật hi sinh buộc phải chết dưới hào quang của nhân vật chính?!

Vật hi sinh coi như xong, tại sao nhất định phải xuyên tới sau khi hấn đã ngược nhân vật chính đến mức chết đi sống lại, đặc tội đến tận cùng?!

“Ta không phải không muốn ôm đùi nam chính, nhưng mà ai kêu nam chính này cmn là loại hắc hóa. Là loại hình có thù tất báo, hoàn trả ngàn lần a!”

Thẩm Thanh Thu nguyên rửa đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời, kẻ đã nhào nặn ra nam chính hắc hóa như Lạc Băng Hà: Viết ngựa đực thì người viết ngựa đực cho tử tế, cải cách cái đệt!

Tóm lại, chỉ có thể tận lực giao tiếp với hệ thống trước, mò ra phương pháp tăng điểm, mau chóng thăng cấp, làm tan băng hệ thống OOC.

Nếu thấy tình thế không tốt, đến vạn bất đắc dĩ, hấn buộc phải tìm con đường khác, tìm kiếm đường ra.

Bước đầu tiên, hắn tính toán do thám bốn phía một phen, làm quen với hoàn cảnh.

Mười hai đỉnh của thiên cung, giống như mười hai thanh kiếm cực lớn hùng vĩ hiểm trở do trời đất rèn ra, hướng thẳng lên trời.

Thanh Tĩnh Phong mà Thẩm Thanh Thu chiếm hữu không tính là cao nhất, nhưng lại thanh tĩnh nhất, xanh rờn ẩm áp, trúc mọc khắp nơi. Hơn nữa trên cơ bản đệ tử của Thẩm Thanh Thu mỗi người đều phải học chút cầm kỳ thư họa các thứ, thường thường có thể bay tới tiếng lật sách lạnh lạnh, hoặc tiếng đàn tít tang, quả thật là nơi tụ tập hàng đầu của thanh niên văn nghệ cổ đại. Hoàn mỹ, phù hợp nhu cầu của phần tử làm màu như Thẩm Thanh Thu nguyên tác.

Trên đường đi gặp vài đệ tử cung kính vấn an Thẩm Thanh Thu, hắn cân nhắc phân lượng của hàng nguyên bản, vẻ mặt cao lãnh, hơi hơi gật đầu, chỉ riêng khoanh tay đi trước cũng ứng phó qua được, chỉ là ở trong lòng vất óc xem sau này nên làm sao ghép tên trong sách với mặt người thực đang sống.

Nhưng đây cũng không phải việc cấp bách Thẩm Thanh Thu phải giải quyết trước mắt. Hắn phải tự bảo vệ mình, đầu tiên sẽ thu thập công lực và kiếm pháp của hàng nguyên bản.

Nếu nhớ không lầm, trước khi Lạc Băng Hà hắc hóa, Thương Khung Sơn phái còn trải qua vài chuyển biến lớn, gì mà cường địch ma giới xâm lấn, Tiên Minh Đại Hội, đều không thể thiếu hắn thể hiện thân thủ một phen. Nếu hắn chỉ xuyên mỗi cái vỏ, không có công lực bên người, vậy thì xong đời! Không cần tình tiết phát triển, không cần phải nhân vật chính xuất mã, tùy tiện một tiểu yêu tiểu quái cũng có thể hành chết hắn!

Thẩm Thanh Thu một mình đi vào sâu trong rừng, xác nhận bốn phía không có người, mới gỡ bội kiếm đeo trên lưng xuống, tay trái cầm vỏ kiếm, tay phải cầm chuôi kiếm, dần dần rút ra.

Thanh “Tu Nhã Kiếm” này khi Thẩm Thanh Thu còn trẻ thành danh đã mang bên người, cũng coi như tiếng tăm lừng lẫy. Kiếm quang tuyết trắng sáng trong lại không chói mắt, tuyệt đối là hàng thượng thượng phẩm. Nguyên tác miêu tả, dẫn nhập linh khí của bản thân vào vũ khí, thân kiếm sẽ hơi hơi sáng lên.

Thẩm Thanh Thu đang suy nghĩ rốt cuộc phương thức “dẫn nhập linh khí” thao tác ra làm sao, chợt thấy trường kiếm trong tay sáng lên óng ánh.

Xem ra, những thứ thuộc về cơ thể nguyên bản như công lực và cách dùng vũ khí đều sẽ được kế thừa hết. Thậm chí không cần cố ý nhớ này nọ, tự giác liền thông hiểu ngay.

Thẩm Thanh Thu muốn xem một chút uy lực như thế nào, tùy tiện đi đến phía trước chém một cái.

Ai biết nhất chém này lại hù chết người, kiếm quang đẹp mắt, giống như trong nháy mắt một tia chớp bật ra từ trong tay của hắn, khiến hắn nhắm mắt, đến khi mở ra, đã thấy mặt đất giống như bị sét đánh, lõm một cái thật sâu, từng đạo tung hoành.

“Vãi chưởng...!!!”

Thẩm Thanh Thu mặt không chút thay đổi, nhưng trong lòng thích muốn nổ tung.

Còn khí phách hơn hắn tưởng tượng nhiều! Không hổ là nhân vật cấp tông sư độc chiếm một đỉnh. Có công lực và kiếm pháp thế này,

hắn chăm chỉ luyện tập thêm, nói không chừng đến vạn bất đắc dĩ, khi buộc phải đối đầu với Lạc Băng Hà trâu bò của ngày sau, cũng có thể thừa nước chạy trốn!

Đúng vậy. Có thể thừa nước chạy trốn, Thẩm Thanh Thu có thể cười thầm ba ngày. Yêu cầu của hắn, thật sự không cao, có thể giữ mạng là tốt rồi...

Hắn còn muốn luyện tập nữa, càng sớm thuần thục càng có lợi với việc tiến hành kế hoạch thăng hạng. Nhưng lại nghe thấy âm thanh đập gãy cành khô rất nhỏ.

Kỳ thật âm thanh đó cách xa lắm, nhưng hiện tại năm giác quan của hắn hết sức sắc bén, muốn không biết cũng khó. Thẩm Thanh Thu nhìn nhìn vết lõm trên mặt đất, tra kiếm vào vỏ, lui đến chỗ sâu trong lùm cây thấp thoáng.

Tiếng bước chân kia càng ngày càng gần, Thẩm Thanh Thu mới nghe ra người tới không chỉ có một. Quả nhiên một lát sau, khuôn mặt giống như tự mang ánh sáng nhu hòa thêm phần cao rọi của Lạc Băng Hà xuất hiện, mà tiếng nói phát ra đầu tiên lại là âm thanh mềm mại thanh thúy của thiếu nữ.

“A Lạc A Lạc, người xem, trên mặt đất chỗ này có một cái hố thật lớn!”

Nghe cách xưng hô, Thẩm Thanh Thu trốn ở chỗ tối thiểu chút nữa lão đảo không đứng vững.

Hệ thống hảo tâm giới thiệu văn tắt: 【 Nhân vật mới nhập cuộc, nữ đệ tử nhỏ tuổi nhất của Thẩm Thanh Thu, Ninh Anh Anh. 】

“Câm miệng, không cần mày giới thiệu, gọi Lạc Băng Hà như vậy không phải chỉ có một sao, ông đây biết.” Thẩm Thanh Thu mặt không chút thay đổi.

Thân ảnh thiếu nữ xinh đẹp phía sau Lạc Băng Hà xoay người đi ra, nhìn qua còn nhỏ hơn Lạc Băng Hà một chút, dùng dây màu cam buộc những bím tóc, nhìn qua ngây thơ rục rỡ. Trong mỗi tiểu thuyết tu chân tiêu chuẩn đều phải có một hình tượng tiểu sư muội đáng yêu.

Mà tiểu sư muội này, khiến cảm xúc Thẩm Thanh Thu có chút phức tạp.

Đó là bởi vì hần có mưu đồ bất chính với Ninh Anh Anh. À không, phải là Thẩm Thanh Thu của nguyên tác có mưu đồ bất chính với Ninh Anh Anh.

Tính cách của Thẩm Thanh Thu là ngụy quân tử. Nếu ở mặt ngoài giữ tâm trong sáng giữ mình trong sạch, vậy nội tâm nhất định phải thâm tà vô sỉ hạ lưu đê tiện. Thân là sư trưởng, lại có ý nghĩ xấu xa với tiểu đồ nhi nhu thuận hoạt bát. Ba lần bốn lượt ý đồ xuống tay, thiếu chút nữa là đắc thủ.

Dám nhúng chàm nữ nhân của nhân vật chính, kết quả có thể tưởng tượng được!

Lúc trước khi Thẩm Thanh Thu đọc sách còn có chút kỳ lạ, sao Lạc Băng Hà không thuận tiện tiễn hần luôn đi. Hơn nữa hần còn tới khu đọc giả bình luận, dẫn theo đại đội lập một cái thread “Cầu tiễn! Không tiễn bỏ văn!”

Nếu lúc trước hô hào thành công... Hơ hơ.

Hiện tại hẳn nhất định sẽ tự chặt cánh tay đã lập cái thread đó!

Lạc Băng Hà nhìn thoáng qua, làm như không có hứng thú, chỉ ôn hòa cười cười. Ninh Anh Anh lại muốn quần lấy y, bởi vậy cố tìm lời để nói: “Có lẽ là vị sư huynh nào đó tu luyện kiếm quang đi?”

Lạc Băng Hà nhắc lên một cái búa, bắt đầu chém một thân cây, đáp: “Không thể nào. Trên Thanh Tĩnh Phong có tu vi thể này, e là chỉ có sư tôn.”

Thẩm Thanh Thu trong lòng ho khan hai tiếng: thiếu niên người khá có mắt nhìn hàng đó.

Ninh Anh Anh ngồi ở trên tảng đá dưới một gốc cây, đỡ cằm: “Ồ. Vậy chắc là bị sét đánh đi.”

Lạc Băng Hà không để ý đến nàng nữa, chỉ làm lũi nhắc tay, hạ xuống, thành thật chặt cây.

Cây này cũng không nhỏ yếu, búa lại nửa rỉ nửa không rỉ, dù sao Lạc Băng Hà lúc này chỉ có mười bốn tuổi, chém thập phần hết sức, chỉ chốc lát sau đã đầy một đầu mồ hôi. Ninh Anh Anh lại nhàm chán, làm nũng nói: “A Lạc A Lạc, người chơi với ta đi!”

Lạc Băng Hà ngay cả mồ hôi cũng không lau, tiếp tục chặt cây, nói: “Không được. Sư huynh giao phó, củi lửa hôm nay chặt xong còn phải đi nấu nước. Chặt xong mau, còn có thể dư chút thời gian ngồi xuống.”

Ninh Anh Anh chu miệng nói: “Sư huynh bọn họ thật không tốt! Luôn sai khiến người làm này làm kia, ta thấy chính là cố ý bắt nạt người. Hừ, ta lát nữa sẽ nói với sư tôn, bảo đảm khiến bọn họ không dám như vậy nữa.”

Thẩm Thanh Thu sợ đến biến sắc. Không không không cô ngàn vạn lần đừng đến nói với ta a! Ta biết làm thế nào a! Rốt cuộc giáo huấn bên nào mới tốt a!

Lạc Băng Hà lúc này tuổi tuy nhỏ, ném mọi khó khăn nhân gian, lại vẫn giữ một trái tim bạch liên hoa. Hắn chân thành nói với Ninh Anh Anh: “Tuyệt đối đừng. Ta không muốn khiến sư tôn vì chút chuyện này mà khó xử. Sư huynh họ cũng không có ác ý, chỉ là thấy ta tuổi còn nhỏ, muốn cho ta ít cơ hội trải nghiệm thôi.”

Thẩm Thanh Thu thật sự sắp bị đứa nhỏ này làm cảm động: Người nói coi nếu người lúc nào cũng hiểu chuyện vậy thì tốt biết mấy!

Trong tiếng líu ríu của Ninh Anh Anh, Lạc Băng Hà chặt đủ số lượng nhánh củi, cất kỹ búa đi, cũng ngồi trên tảng đá, khoanh chân ngồi, nhắm mắt bắt đầu tĩnh tọa.

Thẩm Thanh Thu thở dài một tiếng trong lòng.

Kỳ thật, thuộc tính trâu bò của nhân vật chính trước đó đã được dự báo trong phần diễn khổ tình. Rõ ràng nhập môn tâm pháp Minh Phàm cho y là giả, càng luyện tập theo nó, càng chẳng ra sao cả. Nhưng Lạc Băng Hà dựa vào tuyệt thế thiên tư của mình và một nửa huyết thống Ma tộc ẩn núp trong cơ thể, chó ngáp phải ruồi, mò mẫm ra một bộ chiêu thức của riêng mình... Quả thực rất không khoa học!

Đang lúc thẩn thức, lại là tiếng bước chân hỗn độn.

Thẩm Thanh Thu vừa nghe liền biết không tốt, sắp hỏng chuyện rồi.

Minh Phàm dẫn vài đệ tử cấp thấp vòng ra, vừa thấy Ninh Anh Anh, ánh mắt đầy ắp vui mừng đi lên kéo tay nàng: “Tiểu sư muội! Tiểu sư muội ta đang tìm muội đó. Sao muội không nói một tiếng đã chạy đến nơi như thế này. Phía sau núi lớn như vậy, ngộ nhớ mảnh thú độc xà xông ra thì làm sao. Sư huynh có thứ hay lắm muốn cho muội xem.”

Tất nhiên hắn nhìn thấy Lạc Băng Hà đang yên lặng ngồi xuống, trực tiếp coi là không khí lơ đãng luôn. Lạc Băng Hà cũng rất có lễ nghĩa, mở mắt gọi một tiếng sư huynh.

Ninh Anh Anh cười khanh khách nói: “Ta còn lâu mới sợ độc xà mảnh thú. Hơn nữa không phải có A Lạc ở với ta sao?”

Minh Phàm liếc mắt đảo qua Lạc Băng Hà, hừ một tiếng.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 4: Quy Tắc Trừ Điểm Của Hệ Thống

Trong đầu hắn đang nghĩ cái gì, Thẩm Thanh Thu không thể rõ ràng hơn, nhất định là nghe Ninh Anh Anh gọi Lạc Băng Hà gọi rất thân thiết, cảm thấy sự đẽ đáng ghét này càng nhức mắt. Trong nguyên tác cái loại vật hi sinh thù hận nhân vật chính một cách chẳng rõ tại sao thế này đã sớm bị Thẩm Thanh Thu ném gạch vô số lần, chưa bao giờ cải thiện cả.

Dù sao Ninh Anh Anh cũng là tâm tính tiểu nữ hài, nghiêng đầu hỏi: “Sự huynh có cái gì thú vị? Mau lấy ra cho ta xem.”

Minh Phàm lại đổi một mặt tươi cười, gỡ xuống một miếng ngọc bội xanh bích từ bên hông, đưa tới trước mặt nàng: “Sự muội, lần này người nhà ta đến thăm, mang cho ta không ít đồ chơi màu sắc đẹp lại thú vị. Cái này ta thấy đặc biệt xinh đẹp, tặng cho muội!”

Ninh Anh Anh nhận lấy, hướng ánh mắt trời chiếu qua tán cây mà xem tỉ mỉ. Minh Phàm nóng lòng hỏi: “Thế nào? Muội có thích không?”

Rình coi đến đây, Thẩm Thanh Thu rút cuộc nghĩ ra. Là đoạn tình tiết này!

Không tốt, hấn không nên tới nơi này, nguy hiểm a!

Nhưng không thể trách hấn nhớ không rõ. Người kêu một người đã mắng tác giả dở hơi văn dở hơi, đi nhớ được nội dung của đoạn mở đầu cổ xưa của tiểu thuyết update 4 năm, tuyến thời gian kéo dài đến 200 năm? Hấn xem hết trong vòng 20 ngày, cái đoạn tình tiết nhập môn đơn thuần hết ngược rồi lại ngược đã sớm quên sạch được không!

Quả nhiên, Ninh Anh Anh căn bản nhìn không ra màu sắc tốt hay không, nhìn lung tung một hồi, ném ngọc bội trở về. Nụ cười của Minh Phàm cứng trên mặt. Ninh Anh Anh cau cái mũi, tùy ý nói: “Cái gì chứ, màu sắc khó coi chết đi được, còn không đẹp bằng cái kia của A Lạc.”

Lúc này, không chỉ sắc mặt Minh Phàm không tốt, ngay cả Lạc Băng Hà vẫn rất tự giác coi mình không tồn tại cũng chấn động thân thể rất khế, phút chốc mở mắt.

Minh Phàm từ hàm răng rặn ra vài chữ: “...Sư đệ cũng đeo ngọc phật cổ khí?”

Lạc Băng Hà hơi chần chờ, còn chưa trả lời, Ninh Anh Anh liền cướp lời đáp: “Hấn đương nhiên là có rồi. Cả ngày liền tâm mang ở trên cổ, bảo bối lắm đó, ngay cả ta muốn nhìn cũng không chịu cho.”

Dù Lạc Băng Hà trấn định thế nào, lúc này cũng biến sắc, theo bản năng cảm miếng Ngọc Quan Âm trên cổ dưới lớp quần áo.

Chỉ số thông minh của phần đông nhân vật nữ trong văn này, Thẩm Thanh Thu cũng muốn ngất.

Khi Ninh Anh Anh nói lời này căn bản không cân nhắc hậu quả sẽ như thế nào, chỉ là luôn thấy Lạc Băng Hà đeo một miếng Ngọc Quan Âm bên người, chưa bao giờ rời xa.

Đối với vật liền tâm của người trong lòng, con gái lúc nào cũng đặc biệt muốn thu vào tay, Lạc Băng Hà lại nhất quyết không chịu cho, nàng không cam lòng nên mới lại nhắc tới.

Y đương nhiên không chịu cho được không!!! Đó là tiền hơn nửa đời người mà vị mẫu thân giặt quần áo kia đã bỏ ra, không dễ dàng gì mới cầu được cho đứa con một bảo khí phát sáng. Đó là một chút ấm áp làm bạn y suốt đời trong thế giới hắc ám của Lạc Băng Hà, hậu kỳ thời điểm hắc hóa nghiêm trọng nhất cũng có thể khiến y vẫn hồi một chút nhân tính còn sót lại, làm sao tùy tiện cho người ta được!

Minh Phàm vừa tức vừa đổ kị, cuối cùng vẫn là ngữ khí giận dữ trong lời nói của Ninh Anh Anh khiến tức giận chiếm thượng phong, hấn đi lên trước từng bước, lạnh lùng nói: “Lạc sư đệ thật sự là cao giá, ngay cả Ninh Anh Anh sư muội muốn nhìn ngọc bội người cũng không cho. Tiếp tục như vậy, sau này đối mặt cường địch, có phải người ngay cả ra tay viện trợ cũng không chịu!”

Méo gì! Giữa hai cái này rốt cuộc liên quan cái méo gì a!

Ninh Anh Anh cũng không ngờ sẽ biến thành như vậy, gấp đến độ giậm chân: “Hắn không muốn thì thôi. Sư huynh, huynh đừng bắt nạt hắn!”

Lạc Băng Hà hiện tại sao có thể đấu thắng Minh Phàm? Lại có một đám đệ tử hạ cấp làm chó sai khiến cho Minh Phàm vây quanh, chỉ chốc lát sau miếng Ngọc Quan Âm kia liền từ cổ của y rơi xuống

trong tay Minh Phàm. Hắn giơ lên nhìn một hồi, bỗng nhiên cười ha ha.

Ninh Anh Anh kỳ quái nói: “Huynh... Huynh cười cái gì?”

Minh Phàm ném miếng ngọc bội kia vào trong tay Ninh Anh Anh, đắc ý nói: “Bảo vệ khu vực như vậy, ta còn tưởng là bảo bối hiếm thấy gì. Sự muội người đoán thế nào? Là hàng tây bối, ha ha ha ha...”

(Hai chữ tây bối 西贝 ghép vào thành chữ 贾, đồng âm với 假 nghĩa là giả).

Ninh Anh Anh mờ mịt nói: “Hàng tây bối? Giả sao?”

Nắm tay của Lạc Băng Hà dần dần siết chặt, dòng nước trong đáy mắt bắt đầu lưu động, gần từng chữ: “Trả lại cho ta.”

Ngón tay của Thẩm Thanh Thu cũng không tự chủ được mà khẽ cong vài ngón.

Tất nhiên hắn cũng rõ Ngọc Quan Âm kia là hàng giả, hơn nữa là một trong những chỗ tức giận nhất của Lạc Băng Hà.

Năm đó người phụ nữ giặt quần áo ăn uống tiết kiệm, lại do kiến thức thiên cận, bị kẻ lừa đảo lừa dùng giá cao mua hàng giả, thương tâm tuyệt vọng, sức khỏe sau đó cũng ngày càng sa sút, không thể nghi ngờ là nỗi đau Lạc Băng Hà cả đời không giải được. Chỉ có điểm này, Lạc Băng Hà chưa bao giờ có thể nhin!

Là một người đứng xem, Thẩm Thanh Thu thật sự rất muốn ra tay, đánh tơi bời Minh Phàm một chút, đoạt lại ngọc bội ném cho Lạc Băng Hà.

Hơn nữa nói như vậy không chừng, Minh Phàm sẽ không đắc tội Lạc Băng Hà hoàn toàn, ngày sau còn có thể nhặt về một cái mạng nhỏ.

Minh Phàm từ trong tay Ninh Anh Anh lại cầm miếng ngọc bội kia lên, giống như ghét bỏ nói: “Trả lại cho người thì trả lại cho người, không chừng là hàng rẻ mua ở hàng vỉa hè nào, cho sư muội còn sợ dơ tay nàng đó.” Ngoài miệng nói như vậy, lại không có ý trả chút nào.

Lạc Băng Hà mặt căng thẳng, đột nhiên song chưởng xuất ra, đánh vào người mấy tên đệ tử cấp thấp đang giữ chặt y.

Thời điểm bị chọc giận, quyền cước của con người không hề có kết cấu, chỉ dựa vào nổi tức giận trong lòng mà loạn đả, ban đầu còn hù được mấy đệ tử cấp thấp kia, nhưng mà rất nhanh bị phát hiện yếu điểm, lại thêm Minh Phàm ở bên trên hô: “Còn thất thần làm gì? Dám dùng quyền cước đối với sư huynh, dạy hấn cái gì gọi là tôn ti trật tự!”, lập tức đều gom hết dũng khí, vây quanh đánh Lạc Băng Hà phát đau.

Ninh Anh Anh sợ ngây người, hét lớn: “Sư huynh! Sao huynh có thể như vậy! Huynh kêu bọn họ dừng lại, bằng không... bằng không ta sẽ không bao giờ để ý tới huynh nữa!”

Minh Phàm hoảng hốt: “Sư muội, muội đừng nóng giận, ta kêu họ không đánh tiểu tử này là được...” Lời còn chưa dứt, không để ý một cái, Lạc Băng Hà giãy thoát đám tay chân, lao mạnh lên, tung một quyền vào cái mũi của Minh Phàm.

“Ai da” một tiếng lớn, hai dòng máu tươi lập tức từ lỗ mũi Minh Phàm chảy ra.

Ninh Anh Anh vốn mắt nước mắt lưng tròng cũng sắp tràn mi mà ra, lúc này nhìn một cái, không nhịn được cười khúc khích.

Thẩm Thanh Thu:... Muội muội, rốt cuộc là cô thích Lạc Băng Hà hay là muốn hại y a!

Vốn là Minh Phàm còn có thể bỏ qua Lạc Băng Hà, nhưng giờ lại xấu mặt trước mắt người trong lòng, bất luận như thế nào cũng không thể cứ thế là xong!

Mắt thấy hai người đánh thành một đoàn, cho dù Lạc Băng Hà thiên tư thông minh đến mấy thì tuổi cũng còn nhỏ, lại không tu tập điển tịch chính quy, rõ ràng là đơn phương bị đánh. Y cắn răng một tiếng cũng không kêu, Thẩm Thanh Thu theo bản năng muốn ra tay. Hệ thống lại tuôn ra tiếng cảnh báo như muốn lấy mạng: 【 OOC nghiêm trọng! OOC nghiêm trọng! OOC nghiêm trọng! Chuyện quan trọng nói ba lần! ‘Thẩm Thanh Thu’ ở tình huống như vậy sẽ lựa chọn khoanh tay đứng nhìn! 】

Thẩm Thanh Thu không biết hậu quả phạm quy là gì, không thể tùy tiện mạo hiểm, đang lúc lo lắng, bỗng nhiên linh cơ khẽ động, có một biện pháp trung gian.

Thương Khung Sơn phái có một loại tiểu pháp thuật “Trích điệp phi hoa”, nhìn có vẻ không tác dụng nhiều, chỉ là nhìn đẹp và thú vị. Nguyên tác từng miêu tả Lạc Băng Hà dùng nó dễ dàng lấy lòng một vị nữ N, Thẩm Thanh Thu mấy ngày này điên cuồng bỏ túi các loại bí tịch, cũng nhìn thấy qua ghi chép về tiểu pháp thuật này.

Hắn tùy tay hái một lá cây, dẫn nhập một ít linh lực, lần đầu tiên dẫn quá nhiều, phiến lá không chịu nổi, nhất thời rách thành bốn năm phần, lần thứ hai mới thành công, kẹp ở đầu ngón tay nhẹ

nhàng thổi ngậm khí, phủi tay phi một cái, phiến lá kia nhất thời giống như phi đao bắn thẳng hướng Minh Phàm!

Nghe được Minh Phàm hét thảm một tiếng thật dài, Thẩm Thanh Thu lắc lắc tay, lau đi giọt mồ hôi trên trán.

Thảo nào đều nói nếu là cao thủ thì bông hoa nhành lá cũng có thể đả thương người. Lần này hẳn không đến mức bắn chết Minh Phàm đấy chứ...

Lạc Băng Hà đã trúng vài quyền vài cước, bỗng nhiên cảm giác Minh Phàm lao đảo lui ra, y ngẩng đầu nhìn một cái, máu từ trán chảy qua con mắt, không ngờ Minh Phàm duỗi tay ra, cũng là một tay đầy máu.

Minh Phàm không thể tin nói: “Người dám dùng đao thương ta?!”

Vừa rồi Ninh Anh Anh thấy bọn họ đánh quá hung không dám tới gần, lúc này lại mãi nhìn qua nhìn lại giữa hai người: “Không có không có, A Lạc không có dùng đao. Không phải hẳn làm đâu!”

Lạc Băng Hà cũng không biết sao lại thế này, nhếch miệng, lau đi máu tươi trên trán. Phía sau lưng Minh Phàm có máu tươi chảy ra, như là bị kiếm phong xẹt qua. Hắn chất vấn các đệ tử khác: “Vừa rồi các người có nhìn rõ không? Hắn cầm đao hay là không?”

Các sư đệ bốn mắt nhìn nhau, có lắc đầu, có gật đầu, loạn không thể tả.

Minh Phàm là tiểu công tử được nuông chiều từ bé, chưa từng chịu nổi khổ da thịt thế này, nhìn tay mình đầy máu tươi, trong lòng một trận hốt hoảng. Nhưng khó hiểu chính là bất luận trên mặt đất

hay là trên người đơn bạc của Lạc Băng Hà đều không thấy lợi khí. Chắc không đến mức không cánh mà bay đi.

Thẩm Thanh Thu nín thở. Tầm mắt bỗng nhiên từng trận đỏ lên, trước mắt bắn ra một hàng chữ nổi cực đại, như máu đỏ nhìn thấy ghê người.

【 Phạm quy: OOC. Chỉ số ngẫu -10. Chỉ số ngẫu trước mắt: 90. 】

Thẩm Thanh Thu lập tức nhẹ nhàng thở ra. Ban đầu hấn phỏng chừng sẽ trừ trên dưới 50, hoặc là trừ hết, chỉ trừ có 10, chẳng phải là còn tốt hơn hấn tưởng sao. Hiện tại trừ thì thôi, sau này còn có cơ hội đoạt trở về. Nhưng khẩu khí này của hấn lên chưa bao lâu, Minh Phàm chỉ vào Lạc Băng Hà hét lớn: “Đánh cho ta!”

Thẩm Thanh Thu suýt nữa phun một ngụm máu già ra trước ngực.

Vài tên đệ tử nghe theo chỉ huy đánh tiếp, Thẩm Thanh Thu theo bản năng một phen hái vài lá cây, vi vu vi vu toàn bộ bay ra ngoài.

Mới ra tay hấn liền hối hận.

Ta đây đang tính toán gì a? Lạc Băng Hà tốt xấu cũng đường đường là nam chính, trước kia chuyện như bị vây đánh cũng không phải chưa từng có, còn có thể bị đánh chết chắc?!

Cần người lo lắng cái đêch gì?!

Vừa rồi một chút kia còn có thể giấu giếm được, giờ thì tốt rồi, làm gì có ai không để ý có chuyện bất thường!

Mấy tên đệ tử ai ai cũng tái mặt, không dám vây quanh Lạc Băng Hà nữa, kinh nghi bất định hướng về phía Minh Phàm.

“Sư huynh! Sao lại thế này a?”

“Sư huynh ta cũng giống như bị dao nhỏ cắt một cái!”

Sắc mặt Minh Phàm lúc xanh lúc trắng, một lúc lâu sau mới ném ra một câu: “Đi!”, sau đó mang theo một đồng tay chân xoa hông, ôm tay chậm rãi rút lui. Thật sự là tới cũng như gió, đi cũng như gió. Còn lại Ninh Anh Anh ngơ ngác mà đứng trong chốc lát, hô: “A Lạc, vừa rồi là người đánh bọn chúng chạy sao?”

Lạc Băng Hà sắc mặt tối tăm mà lắc đầu. Miễn cưỡng đứng thẳng thân thể, rồi lại lộ ra thần sắc khản trương, y cúi đầu xoay người, trên mặt đất tìm cái gì, lá rụng cành khô bùn xuân đều bị y lật qua lật lại một cái.

Thẩm Thanh Thu biết y đang tìm cái gì, tất nhiên là miếng ngọc bội đánh rơi trong lúc hỗn chiến.

Hắn ngoài cuộc tình tảo, nhìn rất rõ, trước khi Minh Phàm đấu võ đã vung cánh tay, tùy tay ném bay nó, dây đeo đỏ vắt lên ngọn cây cao cao trên đỉnh đầu bọn họ; nhưng trong cuộc u mê, hắn lại không thể chỉ điểm. Hơn nữa, vừa rồi một đám lá cây phi ra xong, hắn liền nghe được hệ thống kia vang lên âm thanh khiến người ta tan nát cõi lòng: “Phạm quy. OOC. Chỉ số ngẫu -10×6. Chỉ số ngẫu trước mắt: 30.”

Nháy mắt liền triệt phá con đường thẳng cấp!

Hóa ra một lá tính 10 điểm? Đâu có dự trù được lại thô bạo trực tiếp đến vậy!

Ninh Anh Anh cũng không dám nói tiếp nữa. Dù sao cũng là nàng gây ra chuyện như thế này. Nếu không phải nàng lảm miện, cũng không đến mức hại Lạc Băng Hà bỗng dưng đánh mất ngọc bội lại còn bị đánh. Lập tức cũng giúp Lạc Băng Hà tìm kiếm.

Nhưng mà mãi đến khi sắc trời bắt đầu tối, đương nhiên họ cũng không thu hoạch được gì.

Lạc Băng Hà ngơ ngác mà đứng tại chỗ, nhìn đồng hồ hỗn độn đầy đất. Một mảng đất lớn đều bị họ lật lên, nhưng vẫn không tìm được.

Ninh Anh Anh thấy y hồn bay phách tán, trong lòng có chút sợ hãi, giữ chặt tay y: “A Lạc, không tìm được thì thôi không cần nữa. Thực xin lỗi, về sau ta đền người một cái, được không?”

Lạc Băng Hà không để ý tới nàng, chậm rãi rút tay về, cúi đầu đi đến ngoài bìa rừng. Ninh Anh Anh vội vàng đuổi theo.

Thẩm Thanh Thu cũng thật sự bội phục mình. Hai đứa trẻ này tìm cả buổi chiều, hấn cư nhiên cũng nhìn như vậy cả buổi chiều... Ngoại trừ rảnh háng, còn có cái gì giải thích được sao?

Đợi cho họ đi xa xong, hấn mới từ chỗ ẩn nấp đi ra, ngẩng đầu nhìn, chân đạp lên mặt đất một chút, trải nghiệm cái gì gọi là “thân nhẹ như chim”, dễ dàng lấy xuống miếng ngọc bội bắt tại ngọn cây.

Thẩm Thanh Thu thật ra muốn thăm trả nó cho Lạc Băng Hà, nhưng hấn cũng quen tính đanh đá của cái hệ thống này, đó khẳng định cũng coi là hành vi phạm quy. Hấn cũng không có dư thừa điểm để tiêu xài.

Nghĩ nghĩ, Thẩm Thanh Thu tính toán tạm thời giữ đó.

Có lẽ sau này miếng ngọc bội sẽ có chỗ cực hữu dụng. Chẳng hạn như khi mảnh chỉ treo chuông lại lấy ra làm lợi thế trao đổi tính mạng? Thẩm Thanh Thu nghiêm túc cân nhắc khả năng này.

Lúc này, một hàng chữ to 3D sống động nổi lên trước mắt.

“Chúc mừng! Đạt được đạo cụ máu chốt: Ngọc Quan Âm giả $\times 1$. Thay đổi tình tiết, chỉ số thông minh ‘Thẩm Thanh Thu’ +100. Chỉ số ngầu trước mắt: 130. Xin tiếp tục cố gắng!”

Điểm vừa bị trừ, không những được bù, mà còn tăng!

Hơn nữa Ngọc Quan Âm này, ảnh hưởng của nó đối với Lạc Băng Hà, tuyệt đối là đạo cụ cao cấp, dùng để giữ mạng đó!

Thật sự là niềm vui ngoài ý muốn!

Cả người Thẩm Thanh Thu một trận sảng khoái, sự buồn bực khi ngồi xổm ở nơi âm u cả buổi chiều cũng nháy mắt tan hết, ngay cả âm thanh khô khốc chẳng khác gì Google Translate cũng trở nên vô cùng dễ nghe!

Còn ở ngoài rừng cây, Lạc Băng Hà đi ra phía sau núi chậm rãi buông ra nắm tay.

Trong lòng bàn tay nằm vài phiến lá cây nguyên vẹn. Cạnh của phiến lá sắc bén, có dính vết máu.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 5: Nhiệm Vụ Đến Rồi

Sau khi Thẩm Thanh Thu tỉnh lại từ trận sốt cao chẳng rõ nguyên nhân, mấy ngày “dưỡng bệnh” này, Nhạc Thanh Nguyên đến thăm hần rất nhiều lần. Thân là chưởng môn của đại phái tu tiên đệ nhất thiên hạ, sự vụ trọng trách không thể nói là không phức tạp, lại còn có thể để tâm sự đệ này như thế, Thẩm Thanh Thu quả thực sắp bị y làm cảm động.

Hàng nguyên bản đối với một người như vậy mà cũng có thể trở mặt, nói xuống tay liền xuống tay, có thể thấy được căn bản biết mấy.

Nhạc Thanh Nguyên đỡ lấy ly trà sứ trắng hần bưng ra từ trúc xá, trong mắt tràn đầy tình cảm diết da tha thiết: “Sư đệ tĩnh dưỡng mấy ngày nay, thân thể tốt lên chút chưa?”

Thẩm Thanh Thu khẽ động chiết phiến, quạt nhẹ đi tình đồng môn sư huynh đệ nồng nặc trong không khí: “Thanh Thu sớm đã không sao, làm phiền sư huynh quan tâm.”

Nhạc Thanh Nguyên: “Vậy coi ra, sư đệ cũng nên xuống núi rồi đi. Có cần cái gì không?”

Tay vẫy quạt của Thẩm Thanh Thu cứng đờ: “Xuống núi?”

Nhạc Thanh Nguyên ngạc nhiên nói: “Sự đệ bị bệnh một hồi, quên rồi sao? Không phải đệ bảo chuyện trong Song Hồ thành kia giao cho đệ xử lý, coi như một cơ hội cho đám đệ tử một cơ hội trải nghiệm?”

Thì ra là chuyện phiền toái mà hàng nguyên bản đã đáp ứng.

Thẩm Thanh Thu đang muốn tùy tiện tìm có từ chối cho qua, trước mắt hắn vẫn không thể thu phát tự nhiên linh lực và võ công, sao có thể mang đệ tử xuống núi trải nghiệm!

Nhưng hắn còn chưa có phòng mồm trợn má nuốt lời, nói mình kỳ thật sức khỏe vẫn không tốt, tiếng cảnh báo bên tai, âm thanh lãnh khốc của hệ thống vang lên:

【 Tuyên bố nhiệm vụ giai đoạn sơ cấp. Địa điểm: Song Hồ thành. Nhiệm vụ: hoàn thành trải nghiệm. Xin quý khách click vào chấp nhận. 】

Thì ra đây là nhiệm vụ giai đoạn sơ cấp. Xem ra không đi không được. Thẩm Thanh Thu đang muốn hỏi nhận kiểu gì, đã thấy trước mắt bắn ra giới thiệu vắn tắt nhiệm vụ bằng chữ nổi, phía dưới có hai lựa chọn, bên trái “Chấp nhận”, bên phải “Từ chối”.

Tầm mắt của hắn dừng lại trên “Chấp nhận” trong chốc lát, lựa chọn biến thành màu xanh biếc, “ding” một tiếng, hệ thống hiện lên:

【 Tiếp thu nhiệm vụ thành công, xin đọc hồ sơ kỹ càng, chuẩn bị sẵn sàng. Chúc ngài mã đáo thành công. 】

Thẩm Thanh Thu phục hồi tinh thần, cười nói với Nhạc Thanh Nguyên: “Tất nhiên ta nhớ rõ, chỉ là mấy ngày nay dưỡng xương cốt

đến mức làm biếng, suýt nữa đã quên chuyện này. Ít ngày nữa ta sẽ nhắc thân đi.”

Nhạc Thanh Nguyên gật đầu nói: “Nếu vẫn không tiện, không cần miễn cưỡng. Đưa đệ tử trải nghiệm không vội nhất thời, chuyện trừ hại kỳ thật người cũng không cần tự mình làm.”

Thẩm Thanh Thu mỉm cười kêu phải, nội tâm lại ném đá nói: Sư huynh, người... người có biết hay không, người với NPC tuyên bố nhiệm vụ, thật sự giống nhau như đúc a!

Nguyên tác có đề cập qua, tất cả việc vặt lớn nhỏ của Thẩm Thanh Thu đều là giao cho tâm phúc Minh Phàm xử lý, đứa nhỏ này phàm là khi không dính đến nhân vật chính, hiệu suất và chỉ số thông minh đều cao lạ thường, ngày hôm sau Thẩm Thanh Thu đã có thể xuất phát.

Trước khi rời đi Thanh Tĩnh Phong, Thẩm Thanh Thu kiểm tra một chút hình tượng của mình. Thân áo dài trắng thuần, áo khoác nhẹ ấm, eo trái đeo kiếm, tay phải cầm quạt, quả nhiên là phong lưu tu nhã.

Tuyệt đối sẽ không OOC, hoàn mỹ!

Dưới trăm bậc thềm đá thật dài, cạnh sơn môn, chính là xe ngựa chuẩn bị cho Thẩm Thanh Thu, còn có ngựa chuẩn bị cho vài đệ tử đi theo.

Thẩm Thanh Thu: “Hệ thống, mày đùa tao à? Tốt xấu gì cũng là bối cảnh tu tiên, tại sao xuất hành không ngự kiếm bay trên trời?”

Hệ thống cao lãnh mà trả lời: 【 Cho dù là bối cảnh thế giới quan phép thuật của Harry Potter, cũng không phải mỗi pháp sư ra khỏi

cửa đều cười chối. Quá làm cao. ❶

Thẩm Thanh Thu: “Mày hiểu rõ đấy nhỉ? Trước kia từng làm việc bên Harry Potter?”

Hệ thống đánh ra một hàng ký hiệu ❷ trong suốt thật to.

Từ khi đi vào vận hành từng ấy năm tới nay, người có tâm nhân hạ đập trúng hệ thống lỗi kéo làm quen, Thẩm Thanh Thu vẫn là người đầu tiên.

Có điều, nghĩ nghĩ cũng thấy đúng, lần này xuống núi là để trải nghiệm, đám đệ tử này đa số trẻ trung kinh nghiệm ít, còn chưa tìm thấy “kiếm” thuộc về mình. Dựa theo lệ thường của Thương Khung Sơn phái, tu vi của các đệ tử đến một giai đoạn nhất định, có thể đến Vạn Kiếm Phong trong mười hai đỉnh chọn một thanh “kiếm” thích hợp.

Nói là người chọn kiếm, kỳ thật cũng là kiếm chọn người, nếu một người căn bản không có thiên tư gì tốt, lại nhất định muốn một thanh hảo kiếm thượng phẩm ngưng kết thiên địa linh khí, không khác nào mỹ nữ lấy chồng ngu, như bông hoa nhà cấm bãi c** trâu. Người muốn, nhưng kiếm người ta còn không có đồng ý ấy.

Bàn tay vàng của Lạc Băng Hà, chính là được mở ra khi hắn tìm được thanh kỳ kiếm thuộc về mình – “Tâm ma”.

Thẩm Thanh Thu vào xe ngựa. Xe ngựa này vẻ ngoài to lớn nhưng không hoa lệ, bên trong cũng rộng rãi thoải mái lắm, một lư hương nho nhỏ được đốt lên thoang thoảng. Sau khi ngồi vào chỗ mình, dừng một chút, cảm thấy có cái gì không đúng, đột nhiên chiết phiến mở ra do thám, nhấc lên rèm, hắn nhìn một cái ra bên ngoài.

Thảo nào vừa rồi cảm thấy thân ảnh quanh xe ngựa bận trước bận sau rất quen thuộc, hóa ra kẻ làm tạp dịch bị mọi người hò qua hét lại sai khiến chính là Lạc Băng Hà!

Vừa hay Lạc Băng Hà cũng dọn đồ vật cuối cùng — bàn cờ bạch ngọc Thẩm Thanh Thu mỗi lần xuất hành chuẩn bị lên xe ngựa. Ngẩng đầu thấy Thẩm Thanh Thu ánh mắt phức tạp đánh giá mình, y hơi hơi sửng sốt, cung kính gọi: “Sư tôn.”

Vết thương trước đó y bị Thẩm Thanh Thu giáo huấn đã gần như khỏi, máu ứ đọng trên mặt tan hết, tuy rằng tuổi còn nhỏ, ngũ quan còn chưa có phát triển, vẫn không ngăn được vẻ thanh tú tuấn dật hơi hiện trên nét mặt. Thất lưng thẳng tắp, mỗi hành động đều mang theo khí chất sáng sủa, không có chút nào giống như bị đánh đập tàn phá trên Thanh Tĩnh Phong nhiều năm.

Mặc dù là đang làm việc khuôn vác nặng nhọc, thái độ vẫn rất cẩn thận tỉ mỉ, dáng vẻ chuyên chú nghiêm túc kia, khiến người ta khó mà không thích.

Nhất là loại người vốn có mấy phần hảo cảm với nhân vật chính như Thẩm Thanh Thu. Hắn luôn có nhiều hảo cảm với các nhân vật chính sát phạt quyết đoán, ân oán rõ ràng.

Thẩm Thanh Thu bình tĩnh nhìn y trong chốc lát, “ờ” một tiếng, thu hồi chiết phiến, buông rèm.

Không thể không nói, nhân vật chính đúng là nhân vật chính. Chả trách tuy rằng tiểu tử này nghèo túng, tiền kỳ thì không bối cảnh không tiền đồ cha không thương mẹ không yêu, nhưng sau lại có nữ chính nữ thứ nữ tam nữ tứ rất nhiều nữ lần lượt ngã vào vòng tay. Tướng mạo đẹp mới là đạo lý cứng nhất!

Đương nhiên, điều này cũng giải thích tại sao luôn có sư huynh đệ đồng môn nhìn y không vừa mắt, muốn đánh y thành đầu heo.

Hắn nghĩ rồi nghĩ, lại nghĩ tới một việc: Không đúng a. Đệ tử xuất hành nếu tính cả Lạc Băng Hà tổng cộng mười người, vừa rồi chỉ nhìn thấy chín con ngựa, còn thiếu một a?

Được rồi, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là ai đang phá rối.

Quả nhiên, trong một trận cười trộm, âm thanh đắc ý dào dạt của Minh Phàm từ ngoài xe ngựa xa xa truyền đến: “Thật sự là khan hiếm ngựa, đành phải ủy khuất sư đệ người một hồi. Hơn nữa sư đệ căn cơ kém, vừa hay cũng nhân cơ hội này rèn luyện một chút.”

Ngựa khan hiếm cái rắm, Thương Khung Sơn phái là đệ nhất phái tu chân giới những năm gần đây, giàu đến nứt đổ đổ vách, còn thiếu người một con ngựa?

Minh Phàm quả là am hiểu sâu sắc con đường tìm chết của vật hi sinh, dừng một chút còn nói: “Sao? Người đang làm biểu cảm gì? Bất mãn sao?”

Lạc Băng Hà vững vàng mà nói hai chữ: “Không dám.”

Lúc này, vang lên một tiếng cười như chuông bạc của thiếu nữ, chắc là Ninh Anh Anh tới rồi, “Sư huynh, các người đang nói cái gì nha?”

Thiếu nữ cô tới thật là đúng lúc!

Thậm Thanh Thu đỡ trán, Ninh Anh Anh chính là chất xúc tác khiến Minh Phàm và Lạc Băng Hà trở mặt, phàm là có nàng lên sân khấu, Lạc Băng Hà luôn không thiếu mùi đau khổ để ném.

Thẩm Thanh Thu rút rè mà nhắc hé màn xe, quả nhiên thấy Ninh Anh Anh hưng phấn vẫy tay: “A Lạc, ngựa không đủ sao? Người tới cưỡi chung với ta đi!”

... Thật sự là kéo được rất nhiều điểm thù hận cho Lạc Băng Hà.

Thẩm Thanh Thu có thể tưởng tượng dáng vẻ hàm rút xuống đất của Minh Phàm. Nên biết rằng tình tiết nhân vật chính nghèo túng được mỹ nhân vài phần kính trọng như thế này, tuy nói là sảng khoái, nhưng cũng dễ dàng khiến người khác đổ kỵ chèn ép nhất. Nếu lúc này Lạc Băng Hà chấp nhận đề nghị của Ninh Anh Anh, đoạn đường này đừng hòng yên bình.

Thẩm Thanh Thu ngồi ở giữa xe ngựa: “Anh Nhi đừng quậy, nam nữ thụ thụ bất thân, có thân với sư đệ đến mấy cũng có mức độ. Minh Phàm, tại sao lẳng nhăng hồi lâu, còn không xuất phát?”

Minh Phàm mừng rỡ, nghĩ thầm rằng sư tôn quả nhiên là cùng một chiến tuyến với mình! Lập tức thúc giục đội ngũ xuất phát.

Trò vui nho nhỏ tạm thời hạ màn, Thẩm Thanh Thu thu hồi tâm tư, mở ra tư liệu trên bàn nhỏ, tiếp tục xác nhận hành trình lần này.

Lần này xuất hành, không chỉ là tình tiết lần đầu tiên xuống núi, còn là nhiệm vụ giai đoạn sơ cấp liên quan đến việc liệu có thể làm tan băng công năng OOC hay không, không khỏi khiến hấn nghiêm túc thực hiện.

Nội dung tư liệu là trong một tòa thành nhỏ cách Thương Khung Sơn phái hơn mười dặm, gần đây xuất hiện mấy vụ hung án. Đã chết liên tiếp chín người.

Mỗi người chết đều có một điểm giống nhau, bị lột đi làn da trên người một cách cẩn thận, sạch sẽ. Từ đầu đến chân, thủ pháp tinh tế, quả thực tựa như tắm da kia từ trước tới giờ chưa từng sinh trướng ở trên người nạn nhân vậy, khiến người ta giận sôi. Bởi vậy, hung thủ được xưng là “Bác bì khách”.

Chín người bị giết liên hoàn, quan phủ lại không có biện pháp với việc này, dân chúng trong thành bồn chồn hoảng sợ, cũng có người đồn là hồn ma quấy phá — bằng không sao đến không thấy hình đi không thấy bóng?!

Vài hộ nhà giàu tụ tập lại, cuối cùng mới quyết định thỉnh người trên Thương Khung Sơn phái, xin tu tiên kỳ nhân giúp đỡ.

Tin tức này trước đó hần đã xem qua rất nhiều lần. Nhưng nhìn nhiều hơn nữa cũng không có nửa điểm trợ giúp.

Bác bì khách là cái trò gì?! Nghe cũng chưa từng nghe qua! Đây là tình tiết phụ gia hay là tình tiết che giấu a?! Nguy hiểm không?! Giá trị vũ lực cao không?! Anh đây liệu đối phó được không a?! Không giống như đã thỏa thuận a!

Thời điểm hần chất vấn điều này, hệ thống đáp: 【 Có cái gì không giống? Trước đó quý khách là người đọc tiểu thuyết, tiểu thuyết là một sáng tác nghệ thuật, sáng tác nghệ thuật sẽ có giữ có bỏ, nên lược thì lược. Còn hiện tại quý khách đã là một phần tử của thế giới này, tất nhiên chuyện gì cũng phải tự mình trải qua, tình tiết bị nguyên tác tình lược cũng phải đi hết cho tử tế. 】

Thẩm Thanh Thu bắt đầu dẽ. Biết không thể tránh, chỉ đành gia tăng luyện tập trước khi xuống núi, mau chóng quen thuộc công lực,

sớm ngày thu phát tự nhiên, miễn cho bị những yêu ma quỷ quái chưa từng nghe qua hành chết.

Trong xe ngựa đồ vật gì cũng có, Thẩm Thanh Thu còn lật ra năm sáu bộ trà cụ khác nhau, không nói một lời. Đời trước hán tốt xấu cũng coi như một đứa con nhà giàu nho nhỏ, cũng không nghèo đến mức chú ý bệnh nhà giàu được không.

Lạc Băng Hà còn ở bên ngoài, hán vẫn không dám thả lỏng cảnh giác, lưu ý động tĩnh. Ngoài xe ngựa thường thường truyền đến một trận cười vang. Thẩm Thanh Thu nhìn lướt ra bên ngoài.

Một mình Lạc Băng Hà cô độc đi ở đội ngũ cuối cùng, đi một hồi, chạy một hồi; thỉnh thoảng có ngựa vòng quanh y, cố ý làm bay lên một đám bụi đất, khiến y mặt xám mày tro.

Đây chỉ là một quyển sách, mọi người đều là nhân vật hư ảo được cấu tạo ra, tất cả đều do tác giả dở hơi kia, giai đoạn đầu sẽ ngược nhân vật chính, ngược ngược ngược, ngược cái em gái mày!

Nhưng mà, khi nhân vật này sống sờ sờ ở trước mặt hán bị đối đãi như vậy, nói không xúc động chút nào, cũng quá phi thực tế.

Ninh Anh Anh khuyên can người bên ngoài căn bản không được, nàng gấp đến độ giục ngựa tới gần mã xa, hướng bên trong kêu lên: “Sư tôn! Người xem xem, sư huynh họ!”

Thẩm Thanh Thu tâm chợt động, lại không biểu lộ ra, không mặt không nhạt mà nói: “Họ làm sao vậy?”

Trong tiếng của nàng có chứa ý vị uất ức nồng đậm, không ngại nói: “Họ bắt nạt người khác như vậy, người cũng không nói gì họ.

Còn tiếp tục như vậy... Đồ đệ do sư tôn người dạy, đều thành cái gì rồi!”

Đây coi như cáo trạng chính diện, nhưng đám người Minh Phàm căn bản không thấy bị uy hiếp. Bởi vì chút hành vi này đều là Thẩm Thanh Thu ngày xưa ngẫm đồng ý thành quen, họ chỉ mãi bắt nạt Lạc Băng Hà, bắt nạt càng ác, sư tôn càng vui, nào có chỗ giữ chừng mực?

Minh Phàm là vui mừng nhất. Ngày đó ở phía sau núi quả nhiên là Lạc Băng Hà dùng yêu pháp không biết học được chỗ nào để quỷ phá. Hôm nay sư tôn ở đây, y đã bị chế trụ rồi.

Thẩm Thanh Thu cư nhiên “ồ” một tiếng, rồi nói một câu: “Lạc Băng Hà, ngươi lại đây.”

Lạc Băng Hà sắc mặt bình thản, nhìn như tập mãi thành thói quen, đáp một tiếng “Vâng”, liền đi tới gần.

Đầu tiên mọi người còn vui sướng khi người gặp họa, cho rằng đây là muốn gọi Lạc Băng Hà đến gần để giáo huấn. Nhưng hôm nay nhất định họ bị dọa đến hủy diệt tam quan.

(Tam quan: bao gồm thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan)

Bởi vì Thẩm Thanh Thu dùng quạt vén rèm lên, cao ngạo hất cằm với Lạc Băng Hà, hướng vào phía trong xe. Mặc dù không nói chuyện, ý vị của động tác này không thể rõ ràng hơn. Ninh Anh Anh vui mừng nói: “A Lạc, mau lên xe nha, sư tôn để ngươi ngồi chung với người đó!”

Sấm giữa trời quang!

Nếu không phải biết rõ sư tôn đắc đạo nhiều năm, đám người Minh Phàm sẽ nghi ngờ Thẩm Thanh Thu bị tà ma phù thể!

Lạc Băng Hà cũng ngây ngẩn cả người. Nhưng y phản ứng cực nhanh, không chần chờ bao lâu, liền đáp: “Đa tạ sư tôn.” Bước lên xe ngựa, vô cùng thành thật, ngồi nghiêm chỉnh ở góc xe ngựa, tay chân đều quy củ, như là sợ quần áo chấp vá của mình làm bẩn xe.

Hệ thống: 【 cảnh cáo... 】

Thẩm Thanh Thu: “Cảnh cáo cái gì? Ta cũng không có OOC.”

Hệ thống: 【 ‘Thẩm Thanh Thu’ căn bản không thể làm ra hành động giải vây cho Lạc Băng Hà như thế này. Phán định: OOC cấp bậc 100%. 】

Thẩm Thanh Thu nói: “Nếu đơn thuần là giải vây cho Lạc Băng Hà, đương nhiên không thể. Nhưng hiện tại mục đích của ta là không để cho Ninh Anh Anh thất vọng với sư tôn đây. Thử nghĩ xem, làm sao hắn có thể nhẫn tâm khiến tiểu đồ đệ mình yêu mến nhất phải thất vọng chứ?”

Hệ thống: 【 ... 】

Thẩm Thanh Thu: “Cho nên hành vi của ta hoàn toàn phù hợp logic của nhân vật ‘Thẩm Thanh Thu’. Người cũng không thể trừ điểm của ta.”

Thông qua trao đổi mấy ngày nay, hắn đã dần dần thăm dò được một ít phương pháp.

Tuy hệ thống có quy tắc, nhưng không phải quy tắc chết. Nếu đã là quy tắc sống, vậy thì có chỗ để cò kè mặc cả.

Quả nhiên, hệ thống tạm thời không nghĩ được sách lược ứng đối. Thẩm Thanh Thu sững đến không đỡ được, không khỏi bật cười.

Y vốn tĩnh tọa trong xe, nhắm mắt ngồi xuống, tựa hồ đã lâm vào suy tưởng, bỗng nhiên lúc này nghe hắc cười ra tiếng, Lạc Băng Hà không nhịn được nhìn qua.

Kỳ thực, nói Lạc Băng Hà không kinh ngạc thì đó là giả. Tuy nói vẫn tôn kính có thừa với Thẩm Thanh Thu, nhưng sự tôn đối với y như thế nào, nhìn y như thế nào, trong lòng y vẫn luôn biết.

Trước đó y cho rằng gọi mình lên xe, tất nhiên là có gì lợi hại hơn đang chờ, cũng chuẩn bị sẵn tâm lý, không ngờ Thẩm Thanh Thu lại không thêm để ý tới y, tự tung tự tác ngồi đó.

Lạc Băng Hà nghĩ nghĩ, mình tựa hồ chưa từng đánh giá Thẩm Thanh Thu ở góc độ gần như vậy, tỉ mỉ như vậy.

Luận bề ngoài, Thẩm Thanh Thu có tướng mạo không phải bàn. Có lẽ không tính là mỹ nam tử nhất đẳng, nhưng chính là đẹp, lại dễ nhìn. Hình dáng từng góc khuôn mặt như là được nước chảy ôn nhu mài thành, rất dễ khiến người ta sinh ra hảo cảm. Cũng giống như danh kiếm một tay uy chấn thiên hạ của hắc, đã tu lại còn nhã.

Thẩm Thanh Thu vừa mở mắt, liền thấy Lạc Băng Hà đang nhìn mình chăm chú. Phong thái “mắt như hai vì sao, hàm răng có duyên, nói cười sang sảng” thuộc về nam chính sau này, giờ phút này có thể nhìn thấy loáng thoáng.

Lạc Băng Hà bị hắc nhìn trực diện, đang không biết nên làm thế nào cho phải, Thẩm Thanh Thu đã cười cười với y.

Nụ cười thuần túy này là theo bản năng. Lạc Băng Hà lại giống như bị cây kim rất nhỏ đâm đâm một chút, mãi mở to đôi mắt, càng nói không rõ là cảm nhận gì.

Rất nhanh, Thẩm Thanh Thu liền cười không nổi.

Hệ thống nêu lên: 【 Phạm quy: OOC. Chỉ số ngẫu -5. Chỉ số ngẫu trước mắt: 165. 】【

Thẩm Thanh Thu: "... Cười một chút cũng trừ điểm à?"

Hệ thống cất lời chính trực: 【OOC chính là OOC. 】【

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 6: Nhiệm Vụ Không Xong Rồi

Chịu giáo huấn, Thẩm Thanh Thu sau đó càng cẩn thận, cả đường chùa cái mặt ra, bình an vô sự, cuối cùng chịu đựng được đến Song Hồ thành.

Tòa thành này mặc dù không lớn, nhưng cũng coi như phồn hoa. Họ tiến vào nhà của Trần lão gia ở thủ phủ thành, cũng là người đã chủ trì phái người lên Thương Khung Sơn phái xin giúp đỡ. Hai tiểu thiếp phòng chính yêu dấu của Trần lão gia đều chết thảm dưới tay Bác bì khách nên lão ngàn ngóng vạn mong Thẩm Thanh Thu tới.

Lão vuốt ve bàn tay nhỏ bé như bạch ngọc của tiểu thiếp phòng tam mỹ miều, thở ngắn than dài với đoàn người, lão lệ tung hoành.

“Tiên nhân nhất định phải làm chủ cho chúng ta nha! Hiện giờ ta không dám để Điệp nhi rời khỏi ta một chút nào, sợ nàng cũng sợ ý một cái, để yêu ma quỷ quái thiên sát kia hại chết.”

Một cảm giác nhân vật NPC nồng đậm làm cho da mặt Thẩm Thanh Thu run rẩy.

Hắn một chút cũng không thích xem lão nhân sáu mươi tuổi cùng tiểu cô nương mười mấy tuổi ở trước mặt khanh khanh ta ta!

Cũng may Thẩm Thanh Thu là cao nhân, gặp qua loa xong, rất cao lãnh đi vào trong phòng, chỉ để lại Minh Phàm hàn huyền với Trần lão gia. Cao nhân đúng là có đặc quyền, cao lãnh đủ kiểu, người bên cạnh cũng không dám nói gì. Càng cao lãnh càng có ánh mắt kính ngưỡng vây quanh.

Ninh Anh Anh gõ cửa tiến vào, ngọt ngào mà nũng nịu: “Sư tôn, Anh Nhi muốn đi ra ngoài chợ một chuyến. Sư tôn có muốn đi theo ta không!”

Thẩm Thanh Thu đang đưa lưng về phía nàng, bày ra một quyền trục ngoái đầu nhìn lại, chuẩn hình tượng phần tử trí thức hoàn mỹ, thản nhiên nói: “Nếu Anh nhi muốn ra ngoài đi dạo thì tìm các vị sư huynh sư đệ đi với người là được. Trước khi đối phó Bác bì khách, vi sư còn có chuyện phải làm.”

Nàng sẽ tìm ai đi cùng, Thẩm Thanh Thu còn không rõ ràng sao?

Thẩm Thanh Thu khổ cũng khổ chết rồi. Chẳng lẽ hắn không muốn đi ra ngoài chơi? Trước đó buồn chán ở trong trúc xá của Thanh Tĩnh Phong, mỗi ngày giả bộ sư tôn văn nghệ ngẫu lời, không dễ gì xuống núi, còn bị hệ thống dùng lý do “Tính cách của ‘Thẩm Thanh Thu’ ban đầu thích yên tĩnh, không muốn đến nơi đông người xem náo nhiệt” nhốt hắn ở trong phòng. Ngay cả ngồi xuống hắn cũng không muốn giả bộ, nằm ở trên giường giả bộ một lát sẽ chết, bắt đầu nghiêm túc cân nhắc làm sao đối phó Bác bì khách.

Căn cứ quy luật tổng kết của chín lần gây án trước kia, Bác bì khách luôn chọn lựa nữ tử dung mạo trẻ trung xinh đẹp để xuống tay. Cho nên trong Song Hồ thành, phàm là người có con gái, kiều thế, mỹ thiếp, vừa đến ban đêm đều đóng chặt đại môn. Mặc dù như thế cũng không ngăn được Bác bì khách đi đến tự nhiên.

Sau khi mặt trời lặn, Minh Phàm vào phòng bẩm báo với hấn tất cả sự việc tra xét được.

Cuối cùng cũng có người tìm hấn nói chuyện. Trái tim của Thẩm Thanh Thu tịch mịch nửa ngày cuối cùng cũng bình ổn: “Đi chỗ khám nghiệm tử thi rồi?”

Minh Phàm nói: “Vâng. Đệ tử hỏi tỉ mỉ việc khám nghiệm tử thi, cũng cẩn thận xem xét thi thể.” Đến đây hấn không nói nữa, sắc mặt nghiêm túc trình lên vật trong tay.

Thẩm Thanh Thu không có nhận lấy, chăm chú nhìn kỹ, đó là hai xấp lá bùa vàng dùng chu sa viết liền, mặt giấy đã biến thành màu đen như bị thối rữa.

Hấn gật đầu nói: “Những lá bùa này, người dùng để thử ma khí của xác chết?”

Minh Phàm nói: “Sự tôn tuệ nhãn như đuốc. Những lá bùa này đệ tử dùng ở hai nơi. Một nơi là bùn đất cạnh phần mộ của nữ tử đã hạ táng, một nơi là xác chết chưa xuống mồ ở chỗ khám nghiệm tử thi.

Ngay cả bùn đất cạnh phần mộ cũng bị ma khí nhuộm thành như vậy, cái này có thể xác nhận, thân phận của Bác bì khách không cần nghi ngờ chính là ma. Cuối cùng cũng biết mình sẽ đối phó với cái gì.

Thẩm Thanh Thu hừ lạnh một tiếng: “Dám có gan giết hại tính mạng dân chúng trong vòng phạm vi trăm dặm dưới chân núi Thương Khung Sơn phái, đám ma giới xấu xa tự mình tìm đến cửa, cũng đừng có oán đệ tử phái ta thay trời hành đạo.”

Tin tưởng hần, hần thật sự một chút cũng không muốn nói lời thoại nghèo nàn ứng phó cục diện kiểu này. Nhưng mà không nói sẽ OOC!

Minh Phàm đầy mắt sùng bái mà nhìn hần: “Sư tôn anh minh! Nếu sư tôn ra tay, nhất định có thể bắt được ma vật kia, vì dân trừ hại!”

“...” Xem ra đôi sư đồ này, trước kia đều là hình thức “ngươi chúa tể ta sùng bái”, hợp tác tương đối khoái trá đi.

Nói thật, Thẩm Thanh Thu khá vừa lòng chứ. Từ góc độ của Thẩm Thanh Thu mà nói, đồ đệ Minh Phàm này thật sự là không tệ tẹo tèo teo nào, mặc dù là thiếu gia nhà giàu, kiêu căng quen rồi, nhưng sự kiêu căng kia nửa điểm cũng không dám lộ ra trước mặt sư phụ, ngược lại coi lệnh là nhất, tất cung tất kính.

Nam nhân mà, sẽ không bao giờ ghét bỏ việc người bên cạnh kính mình như kính thần. Năng lực làm việc cũng đạt chuẩn, chuẩn bị đề xuất môn đi xa, an bài chỗ ăn chỗ ở đều là hần một tay xử lý mọi việc. Nếu không phải có lúc gặp phải nhân vật chính không thể đối kháng mà bị hạ chỉ số thông minh, hóa thân thành côn đồ trường học không chuyện ác nào không làm thì cũng là một mầm non thanh niên đầy hứa hẹn!

Hơn nữa đối với đồ đệ vật hi sinh bị Lạc Băng Hà ném cho trùng ăn thân nuốt thịt này, Thẩm Thanh Thu luôn luôn có một cảm giác đồng bệnh tương liên...

“Lần này xuống núi là để trải nghiệm. Không đến vạn bất đắc dĩ, vi sư sẽ không xuất thủ tương trợ. Minh Phàm ngươi thân là đại đệ

tử, chi bằng cẩn thận an bài, chớ để ma vật kia thương tổn đến đồng môn.”

“Vâng! Đệ tử đã lập ra trận pháp, chỉ cần ma vật kia...”

Minh Phàm còn chưa nói hết, một người xông thẳng vào cửa, ngắt lời hắn.

Lạc Băng Hà sắc mặt tái nhợt mà kêu lên: “Sư tôn!”

Thẩm Thanh Thu trong lòng lộp bộp một tiếng, trên mặt lại vẫn ra vẻ lãnh đạm: “Chuyện gì mà hét lớn hét nhỏ, kinh hoảng như thế?”

Lạc Băng Hà nói: “Ninh Anh Anh sư tỷ cùng đệ tử ban ngày ra ngoài đến chợ trong thành, lúc chạng vạng, ta thúc giục sư tỷ trở về, nàng không chịu, không biết sao đảo mắt đã không thấy bóng người. Đệ tử tìm một lượt khắp cả con phố, không tìm được, mới quay lại xin sư tôn giúp đỡ.”

Tại lúc máu chót thì mất tích, vậy cũng không phải là đùa giỡn. Minh Phàm nghe xong đương trường nhảy dựng lên: “Lạc Băng Hà! Người...”

Thẩm Thanh Thu vung tay áo, chén trà trên thư án văng ra, chẳng những có tác dụng uy hiếp mà còn không OOC, lại kịp thời cản trở Minh Phàm tìm đường chết.

Hắn làm ra dáng vẻ cố nén tức giận: “Việc đã đến nước này, nhiều lời vô ích. Lạc Băng Hà, ngươi đi theo ta. Minh Phàm, ngươi mang theo vài sư đệ, thỉnh Trần viên ngoại tương trợ, cùng nhau tìm sư muội của ngươi đi.”

Minh Phàm đáp vâng xong vội vã đi ra ngoài. Lạc Băng Hà cúi đầu, một tiếng cũng không nói.

Thẩm Thanh Thu biết, đây tuyệt đối không phải lỗi của y, bởi vì Ninh Anh Anh luôn là loại nhân vật nữ tìm đường chết, trong nguyên tác bởi vì nàng bỗng nhiên mất tích hoặc là thời khắc máu chốt gây rắc rối mà sinh ra khúc mắc, ít nhất cũng có năm mươi chương. Có đôi khi Thẩm Thanh Thu cũng khá bội phục Lạc Băng Hà, nữ nhân dễ gây phiền toái như vậy cũng dám thu vào hậu cung, vậy mà còn không bị troll chết, người bình thường tiêu hóa không nổi; chỉ có thể nói, hào quang nhân vật chính quả nhiên uy lực hư cấu vĩ.

Lạc Băng Hà vốn tưởng rằng Thẩm Thanh Thu giữ y lại là muốn đánh chửi một phen, cúi đầu nói: “Chuyện này đều là lỗi của đệ tử, sư tôn muốn trách phạt, đệ tử vô oán vô hối, chỉ cầu tìm về Ninh Anh Anh sư tỷ bình an.”

Thẩm Thanh Thu nhìn y khá đáng thương, có lòng muốn vuốt vuốt đầu, lại ngại hệ thống, mạnh mẽ nhin xuống, lạnh lùng thốt: “Người lại đây. Đưa ta đến nơi người cùng Anh nhi thất lạc.”

Lạc Băng Hà cùng Ninh Anh Anh thất lạc ở chỗ gần khu chợ phồn hoa nhất.

Thẩm Thanh Thu đứng ở nơi đó, nhắm mắt lại, cảm giác được một tia ma khí như có như không. Lần theo đoạn ma khí giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đứt mà một đường đi xuống, đến khi mở mắt, Thẩm Thanh Thu phát hiện hắn đứng ở cửa một nhà bán son.

Thẩm Thanh Thu: “...”

Chẳng lẽ hung thủ là người trong tiệm son?

Nhưng mà sau khi tiến vào tiệm son, ma khí lại đứt đoạn, hoàn toàn tiêu tan.

“Chẳng lẽ hung thủ vốn không phải là trốn trong tiệm son, chỉ là gần đây đã tới một lần? Vào tiệm son... Chẳng lẽ hung thủ là nữ nhân?” Thẩm Thanh Thu thì thảo tự nói.

Loại nhiệm vụ này được đưa ra chỉ để hấn cày cấp bậc, không có tình tiết nguyên tác có thể tham khảo, thật sự khiến tế bào não của hấn không đủ dùng a!

Đang lúc Thẩm Thanh Thu thống khổ mà hồi ức lại kinh nghiệm đáng thương trước kia khi mình xem tiểu thuyết trinh thám hoặc là chơi trò chơi trinh thám, hệ thống tri kỷ nêu lên: 【 Cảm thấy tiến độ quý khách gặp phải khó khăn, có muốn trả giá 100 giá trị chỉ số ngẫu, mở ra mode đơn giản? 】

Thẩm Thanh Thu: “Đù, có trò vui như mode đơn giản mà không nói sớm! Mở mở mở!”

Ánh mắt của hấn dừng ở lựa chọn “Có” ba giây, lựa chọn biến thành màu xanh biếc xong thì biến mất. Sau đó, khí tức nào đó khiến hấn nổi hết cả da gà.

Ma khí rất, rất nồng nặc!

Quả thực giống như sợ người khác không tìm được mục tiêu vậy!

Mode đơn giản, coi thường tao chắc!

Thẩm Thanh Thu tuyệt không hổ thẹn vì mode đơn giản, cao hứng bừng bừng mà đi đến phương hướng ma khí lan tràn. Sau

năm trăm bước, dần dần lệch khỏi khu vực trong thành, đi đến trước một tòa nhà bỏ hoang.

Không chạy nữa, chính là nơi này! Người xem đèn lồng giấy trắng bệch kia, người xem đại môn rách nát kia! Hẳn là một quỷ ốc đúng hông!

Thẩm Thanh Thu điều chỉnh biểu cảm, dặn dò Lạc Băng Hà một đường im lặng theo đuôi hấn: “Người quay về Trần phủ, thông tri Minh Phàm, mang theo toàn bộ pháp bảo và sư huynh đệ, cùng đến đây.”

Lạc Băng Hà vừa định mở miệng trả lời, đột nhiên đồng tử chuyển động. Thẩm Thanh Thu thấy hấn nhìn chằm chằm phía sau mình, liền biết không tốt, nhưng mà chung quy vẫn muộn, một cơn gió lạnh thoảng qua, đại môn mở ra cái “rầm”.

“Sư tôn, sư tôn, mau tỉnh lại!”

Thẩm Thanh Thu liền thật sự tỉnh.

Sau khi tỉnh lại, chỉ thấy Lạc Băng Hà vẻ mặt vô cùng lo lắng, bị trời gô ở đối diện, tựa hồ trước đó y vẫn luôn nhìn vào Thẩm Thanh Thu khi ngủ say. Thấy Thẩm Thanh Thu tỉnh lại, như thổi phào một hơi, ánh mắt đều sáng lên, lại kêu một tiếng sư tôn.

Còn Ninh Anh Anh bị buộc cùng một chỗ với y, cũng vẻ mặt đưa đám kêu: “Sư tôn.”

Thẩm Thanh Thu cảm thấy có chút mơ mơ hồ hồ, cũng không biết ma vật kia đánh có để lại di chứng hay không.

Tâm trạng của hấn rất không tốt.

Mode đơn giản thật là đơn giản đến thô bạo a! Trực tiếp đưa hấn đến miệng tiểu BOSS!

Không xong nhất chính là, đường đường chủ nhân Thanh Tĩnh Phong cư nhiên ở trước mặt đám đồ đệ bị một tiểu BOSS đánh bại! Vì thế hấn vừa mới tỉnh, hệ thống liền chói tai mà nêu lên: 【OOC, chỉ số ngẫu -50. 】

Vừa rồi vì mở ra mode đơn giản mà trả giá 100 chỉ số ngẫu, nháy mắt lại trừ hết 50 chỉ số ngẫu, nói không đau lòng thì làm sao có thể. Vốn là, dựa vào thực lực Thẩm Thanh Thu nguyên bản đối phó ma vật, đó là giết gà dùng dao mổ trâu, đáng xấu hổ chính là, dao mổ trâu còn chưa có giết được gà!

Hấn rất nhanh liền phát hiện một chuyện khiến tâm trạng của hấn càng không tốt.

Hấn cảm thấy trên người có điểm gì là lạ, lạnh lạnh, hơn nữa có cảm giác đau đớn rất nhẹ. Cúi đầu nhìn một cái, một câu “đ* mẹ” suýt nữa không nhận được mà thốt ra.

Hấn! bị! lột! sạch!

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 7: Hãm Hại Nam Chính Không Thương Lượng

Tuy rằng chỉ là lột sạch thân trên, nhưng cũng đủ kinh khủng.

Tốt xấu gì Thẩm Thanh Thu cũng là nhất đại tông sư! Thân trên xích lỏa, chỉ mặc cái quần cùng giày trắng, bị dây thừng gắt gao trói chặt tứ chi té trên mặt đất là kiểu hình tượng quái! gì! đây! Rất giống trai bao bị lột da xẻ thịt khi bị bắt gian tại trận, thảo nào hệ thống trừ nhiều điểm như vậy!

Trên mặt Thẩm Thanh Thu thoát đỏ thoát trắng. Muốn dùng kiếm đào một cái hố trên mặt đất chôn bản thân xuống trong chốc lát, nhưng bội kiếm của hắn cũng không cánh mà bay.

Chẳng trách vừa rồi Lạc Băng Hà giống như có vẻ hơi xấu hổ, y nhất định là nghĩ, thấy được dáng vẻ Thẩm Thanh Thu chật vật như vậy, trở về hắn không thiếu việc bị hung hăng trả đũa.

Ninh Anh Anh hu hu nói: “Sư tôn người cuối cùng cũng tỉnh, Anh Anh sợ hãi quá...”

Sợ hãi? Sợ hãi thì cô đừng có chạy lung tung a em gái! Thẩm Thanh Thu bó tay.

Lúc này, phía sau truyền đến một tiếng cười khắc khắc quái dị.

Một bóng người màu đen từ trong bóng đêm hiện lên.

“Cái gì mà cao nhân đắc đạo trên Thương Khung Sơn phái, cũng chẳng qua là như vậy. Nếu Thương Khung Sơn phái tự xưng là đệ nhất thiên hạ đại phái đều như vậy, ngày ma giới chinh phục nhân giới sắp tới rồi.” Dứt lời lại một trận cuồng tiếu.

Diện mạo đối phương đều che hắc sa, âm thanh thô ách khó nghe, tựa như bị nha phiến hun khói hồng cổ hòng.

Thẩm Thanh Thu nheo mắt, “Bác bì khách?”

“Hôm nay Tu Nhã Kiếm tiếng tăm lừng lẫy bại ở trong tay ta, thống khoái! Thẩm Thanh Thu a Thẩm Thanh Thu. Người đoán nát óc cũng không đoán ra, ta rốt cuộc là ai đi!”

Thẩm Thanh Thu nói: “Cái này có gì mà không đoán ra được.”

Bác bì khách: “...”

Thẩm Thanh Thu: “Người là Điệp nhi chứ gì.”

Bác bì khách: “...” Nó xốc hắc sa lên, mạnh bạo nói: “Không thể nào! Sao người đoán được!”

Thẩm Thanh Thu không nói gì.

Hắn có thể nói, người tưởng ta mù à? Không biết nhìn vóc dáng sao? Nam nhân nhìn đầu tiên chính là vóc dáng mà, trước nhô sau vểnh, nhất định là một nữ nhân. Hơn nữa kiểu trang trí của nhà giàu mới nổi, ở nơi bình thường không thể thấy được, người tưởng ta không biết ta đã bị đưa về Trần gia sao? Nữ nhân của Trần gia mặc

dù nhiều, nhưng ta chỉ gặp qua vài người, biết tên thì chỉ có mỗi Điệp nhi, người muốn ta đoán, ta đương nhiên chỉ có thể đoán Điệp nhi, người khác ngay cả tên ta cũng không biết, sao mà đoán a? Ai biết vừa đoán đã trúng? Ai biết người thiếu kiên nhẫn như vậy, ngay cả chống chế một chút cũng không biết, trực tiếp xóc lên miện sa thần bí!

Hắn có thể nói chắc? Có thể nói chắc?!

Nếu hắn nói ra quá trình suy luận phân tích, chắc chắn bị phán OOC. Cho nên chỉ có thể giữ kín như bưng, thống khổ mà ném gạch không ngừng trong lòng.

Điệp nhi — phải nói là Bác bì khách, điều chỉnh trạng thái rất nhanh, mang theo khuôn mặt ái thiếp của lão gia, một lần nữa tìm về khuôn mặt tươi cười đặc ý vô cùng kiều diễm: “Không sai, chính là ta! Thẩm Thanh Thu, người đoán nát óc cũng không nghĩ ra, tại sao lại là nữ tử nhu nhược như ta đúng không?”

Thẩm Thanh Thu ngồi thẳng cái thân đang nghiêng, thay đổi tư thế thoải mái hơn.

BOSS có truyền thống phải tự bạch một thời gian, thể diện này hắn không thể không giữ cho.

Điệp nhi không cần hắn cổ vũ, tự mình nói tiếp: “Bác bì khách đến không thấy hình, đi không thấy bóng, không phải bởi vì có khả năng thông thiên độn địa, mà là bởi vì, mỗi lần ta giết người xong sẽ đổi một bộ da mới. Mang da của những nữ nhân này, bắt chước cử chỉ của các nàng, thần không biết quỷ không hay mà ẩn nấp trong đám người phàm, tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.”

Thẩm Thanh Thu bắt được điểm đáng ngờ: “Không đúng.”

Điệp nhi giận tái mặt: “Không đúng chỗ nào.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Giả sử mỗi lần giết người xong người đều thay đổi da, chẳng hạn như giết chết Điệp nhi, chiếm da của nàng, người sẽ thành ‘Điệp nhi’, nhưng còn một cỗ thi thể Điệp nhi bị lột da, mọi người không thấy kỳ lạ là có hai Điệp nhi sao?”

Nghĩ nghĩ, chính hắn lại tự mình thông suốt.

Thế giới này cũng không có kỹ thuật giám định DNA, lột da, sẽ biến thành một đồng máu thịt bầy nhầy, rất khó phân rõ ai vào với ai.

Điệp nhi nói: “Xem ra người cũng hiểu rồi. Không sai. Ta sẽ dùng thi thể của nữ tử sau, để thay thế cho nữ tử trước. Chẳng hạn như khi ta giết Điệp nhi, trên người mặc chính là da của Hương nhi, lúc này tất cả mọi người cho rằng Hương nhi còn sống; đợi lúc sau mặc vào da của Điệp nhi, thi thể của Điệp nhi sẽ bị ta ngụy trang thành thi thể của Hương nhi, được người ta phát hiện.”

Lạc Băng Hà vẫn trầm mặc mà nghe, ánh mắt lóe sáng, ẩn ẩn mang theo phần nộ, tinh thần chính nghĩa nho nhỏ của thiếu niên bị kích thích bởi hành vi phát rồ của Ma tộc ác độc. Ninh Anh Anh hoàn toàn không nghe rõ, cũng không dám xen miệng vào.

Thẩm Thanh Thu cũng thật sự bội phục nhân vật phản diện kiểu này, rất tuân thủ nghề nghiệp, chẳng những phải vạch trần hoạt động tâm lý của mình, còn phải giải thích tỉ mỉ thủ pháp và tư duy gây án. Dùng ví dụ để minh họa, cách nói rất sống động, thật sự là... đảm nhiệm còn nghiêm túc hơn cả thầy giáo luyện thi cấp ba!

Thẩm Thanh Thu nói: “Cách một thời gian ngắn ngươi sẽ đổi da, là do hứng thú, hay là không thể không như vậy?”

Điệp nhi cười lạnh nói: “Ngươi nghĩ rằng ta sẽ nói cho ngươi biết sao?”

Ngươi đã nói cho ta biết rất nhiều được không đại tỷ (hay là đại ca?) Thêm cái nữa cũng có sao!

Điệp nhi đi về hướng Ninh Anh Anh và Lạc Băng Hà bị trói chặt. Lạc Băng Hà trấn định như trước, Ninh Anh Anh kêu to: “Ma vật! Đừng có lại đây! Sư tôn cứu ta!”

Điệp nhi cười hắc hắc nói: “Sư tôn ngươi bị ta dùng ‘Khốn Tiên Tác’ trói chặt rồi, linh lực quanh thân đều không thể lưu động, tự thân cũng khó bảo toàn, làm sao tới cứu ngươi?”

Thảo nào vừa rồi Thẩm Thanh Thu vẫn âm thầm phát lực, đều cảm giác linh lực bế tắc, không có cảm giác dư thừa như trước.

Điệp nhi lại rơi vào trạng thái lẩm bẫm: “Đáng giận, nếu không phải ta tu tập ma công có tổn hại, đâu cần đổi da không ngừng mà hấp thụ nhân khí như vậy. Tiểu nha đầu ngươi da trắng trơn mềm, lại là danh môn đệ tử, phỏng chừng có thể sử dụng tử tế một thời gian. Chờ da của ngươi bị ta hút khô rồi, liền đến phiên sư phụ ngươi. Tu Nhã Kiếm có thể được ta sử dụng, cũng coi như không uổng cuộc đời này.”

Lạc Băng Hà: “...”

Thẩm Thanh Thu: “...”

Người vừa mới nói cái gì ấy nhỉ? “Người nghĩ rằng ta sẽ nói cho người biết sao” đúng không?

Hiện tại không chỉ nói cho ta biết, hơn nữa còn giống như nói gì đó vĩ đại lắm, lộ luôn cả kế hoạch tương lai rồi!

Chỉ số thông minh của nhân vật phản diện trong thế giới này thật hết thuốc chữa. Thảm Thanh Thu bỗng nhiên cảm thấy mệt tim quá, muốn thêm có chút điểm, sao mà gập ghềnh khúc mắc quá!

Thảm Thanh Thu trao đổi với hệ thống: “Tình yêu à, nếu trên đường làm nhiệm vụ xảy ra sai sót, tao mà tạch mất, có cơ hội thêm mạng làm lại không?”

Hệ thống: 【 Kim thân không hỏng là đặc quyền của nhân vật chính. 】

Mẹ nó. Chính là nói tính mạng của ta hoàn toàn không có bảo đảm, không chừng chưa xuất sư đã chết trước rồi.

Nhân vật phản diện xưa nay có phẩm chất tốt đẹp là “hỏi gì đáp nấy”, Thảm Thanh Thu muốn kéo dài thời gian, ném một câu hỏi cho Diệp nhi: “Không phải từ trước đến nay người chỉ xuống tay với nữ tử trẻ trung tướng mạo xinh đẹp sao?”

“Ta chưa từng nói chỉ chọn lựa nữ nhân trẻ trung tướng mạo xinh đẹp để xuống tay. Chỉ cần là người có bề da tốt, làn da nhẵn nhụi, hết thấy ta đều xuống tay, chỉ là làn da của nam nhân đa số không có tốt bằng nữ nhân, da già luôn không có tốt bằng trẻ.” Diệp nhi quả nhiên thao thao bất tuyệt mà nói tiếp, bỗng nhiên hai mắt xám lại, thay đổi sang sắc mặt thèm thuồng, hai tay sơn móng màu đỏ đỏ tươi sờ lên trên thân Thảm Thanh Thu, “Có điều, người từng tu tiên

công quả nhiên khác biệt. Dù là nam nhân, nhưng da cũng trơn bóng nhẵn nhụi. Ta... đã thật lâu không dùng lại da của nam nhân...”

Thẩm Thanh Thu bị đôi tay của nó sờ đến nổi cả da gà, còn phải làm ra tư thái băng thanh ngọc khiết không thể xâm phạm. Vừa ghê tởm, vừa đồng tình.

Chắc là ma vật này cũng có chút đáng thương, xem ra nó vốn là giống đực, nhưng bởi vì nguyên nhân luyện công không thể không dùng da của nữ nhân, dần dà lâu ngày, chỉ sợ tâm lý cũng biến thái đi...

Mặc dù như thế, kiểu gì nó cũng đang mang mặt của một tiểu thiếp kiều diễm mỹ miều, Thẩm Thanh Thu bị sờ tới sờ lui như vậy, khó tránh khỏi có chút quẫn bách, không tự chủ được hơi hơi lui ra sau.

Dáng vẻ này của hắn, Lạc Băng Hà nhìn vào mắt, lực công kích không phải lớn ở mức bình thường.

Dĩ vãng đã thấy nhiều tư thái cao cao tại thượng và vẻ mặt châm chọc khiêu khích của Thẩm Thanh Thu, lúc này, lại có thể nhìn thấy khuôn mặt này khó có thể khống chế mà hơi khẽ ửng đỏ, ánh mắt né tránh, hơn nữa Thẩm Thanh Thu thân trên xích lõa, ngoại trừ những vết đỏ hằn lên bởi Khốn Tiên Tác dù mỏng manh nhưng không gì phá nổi, cũng chỉ có tóc dài đen nhánh lõa xõa, che chỗ được chỗ không. Trong lòng Lạc Băng Hà lấp đầy cảm xúc bối rối khó có thể nói hết.

Nếu kêu Thẩm Thanh Thu lấy ví dụ cho cảm giác này, đây giống như là một anh chàng đang xem phim điện ảnh, kết quả phát hiện

nhân vật chính là thầy giáo tiếng Anh mỗi ngày đi học đều kêu cậu trả lời câu hỏi, đáp không được sẽ bị đánh vào lòng bàn tay. Tâm trạng vi diệu!

Thẩm Thanh Thu bỗng nhiên nhe răng cười.

Điệp nhi cảnh giác nói: “Người cười cái gì?”

Thẩm Thanh Thu chậm rãi nói: “Ta cười người lấy gùi bỏ ngọc. Nơi này có ba người, kẻ thích hợp nhất để dùng làm da của người, người nhất mực không chú ý tới.”

Lạc Băng Hà nghe vậy biến sắc.

Y tuyệt đối không ngờ, chẳng biết tại sao y lại bị kéo xuống nước!

Thẩm Thanh Thu cũng không ăn nói lung tung. Lạc Băng Hà là ai? Thân phận thật của người ta chính là hậu duệ của thượng cổ thiên ma, Thiếu chủ ma giới tương lai, huyết thống chuẩn không cần chỉnh. Ma vật bình thường, nếu có thể lấy được da của y, đừng nói chữa trị ma bị hao tổn, nói không chừng còn có thể xưng bá thiên hạ nữa đó.

Điệp nhi quay lại đánh giá Lạc Băng Hà. Người kia cố gắng trấn định, trong lòng lại mờ mịt không biết làm sao. Nghĩ nát óc cũng không hiểu, rốt cuộc tại sao đột nhiên tiêu điểm lại đặt trên người y.

Điệp nhi nói: “Dù người muốn gạt ta, cũng phải bịa cái gì tin được chứ. Tuy rằng tiểu tử này da dễ cắn cốt thượng thừa, cũng tươi mới lắm, nhưng sao so được với tu vi kim đan trung kỳ của người?”

Thẩm Thanh Thu nghiêng đầu cười nói: “Dựa vào mắt nhìn của người, khó trách luyện công không ra hồn. Người cũng không nghĩ

xem, Thẩm Thanh Thu ta là nhân vật như thế nào, nếu đứa nhỏ này thật sự chỉ là căn cốt da dẻ thượng thừa, không có điểm nào tốt, tại sao ta phải thu y nhập môn làm đệ tử của ta? Nếu ta muốn một đồ đệ căn cốt thượng thừa, trong số người thiên tư thông minh hàng năm tề tựu xin vào Thương Khung Sơn phái, chẳng lẽ còn không đủ ta chọn? Bí mật huyền diệu trong đó, tất nhiên không thể nói với người ngoài.”

Điệp nhi lập tức liền dao động. Rất tốt, quả nhiên nhân vật phản diện này IQ cực thấp, lí do thoái thác lâm trận mới nghĩ ra, có trăm ngàn chỗ hở kiểu này, thế mà nó cũng bán tín bán nghi!

Thẩm Thanh Thu rèn sắt khi còn nóng: “Nếu người nghi ngờ, cũng dễ xử thôi. Ta cho người biết một biện pháp có thể chứng minh lời của ta. Người qua đó, đánh một chưởng lên đỉnh đầu của hắn, liền biết ta có lừa người hay không.”

Lạc Băng Hà tại trận sắc mặt trắng bệch.

Có trường thành sớm đến mấy, hiện tại y cũng chỉ là một đứa nhỏ, cho dù là lớn lên gặp phải lúc cận kề cái chết, đều rất ít khả năng không biến sắc, huống chi y chỉ có mười bốn tuổi.

Thẩm Thanh Thu cố gắng không nhìn y, trong lòng xin lỗi nhiều lần, ngày sau ta nhất định bù đắp lại!

Ninh Anh Anh sợ hãi: “Sư... Sư tôn, người... Không phải người nói thật đấy chứ?”

Thẩm Thanh Thu lòng căng như dây đàn, làm gì còn tâm trạng dỗ dành nàng, chỉ mỉm cười nói với Điệp nhi: “Có phải thật hay không, người thử một lần sẽ biết. Chẳng qua là đập một chưởng lên

đầu một thiếu niên nho nhỏ mà thôi, cho dù ta lừa người, người cũng không thiệt thòi không phải sao? Hay là nói, người lo lắng ta nói sự thật, cho nên không dám đập một chưởng này?”

Ở trong mắt người không hiểu chân tướng, đây không thể nghi ngờ là thẳng thừng đẩy Lạc Băng Hà vào chỗ chết.

Lạc Băng Hà hoàn toàn không thể tin, y thầm nghĩ, chẳng lẽ Thẩm Thanh Thu chán ghét y, đã tới mức độ này rồi?

Y kìm lòng không đặt mà dùng sức kháng cự, dây thừng buộc chặt ở trên người không ngừng siết chặt, Ninh Anh Anh đau đến mức không dám thở mạnh.

Lời nói và khẩu khí của Thẩm Thanh Thu hoàn toàn có tính hấp dẫn. Điệp nhi nghĩ nghĩ, chuyện đích thực là như vậy, giết người cũng không ít, chẳng lẽ nó còn sợ đánh một chưởng!

Nó hừ nói: “Ta lại muốn xem xem, rốt cuộc người đang giở trò quỷ gì.” Nói xong bước nhanh đến chỗ Lạc Băng Hà, vung tay giáng chưởng!

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 8: Đánh Một Chưởng, Cho Một Trái Táo Ngọt

Cơ hội chỉ có trong nháy mắt! Đồng tử Thẩm Thanh Thu đột nhiên co lại!

Ngay tại lúc một chưởng kia sắp hạ xuống, ma xui quỷ khiến thế nào, một cột xà nhà bị gãy...

Nếu Thẩm Thanh Thu bây giờ còn là độc giả của 《Cuồng ngạo tiên ma đồ》, đọc đến chỗ này, hẳn nhất định phải đập di động chữ lớn là cầu huyết.

Hệ thống đã tỏ thái độ, quy luật thép ngàn năm không đổi, chính là nhân vật chính bất tử. Nói cách khác, một khi uy hiếp đến tính mạng nhân vật chính, sẽ bị tử vong flag!

(Tử vong flag = chết chắc)

Thẩm Thanh Thu cố ý xui khiến Điệp nhi tấn công Lạc Băng Hà, chính là vì lợi dụng quy tắc này, mượn đao giết người. Tuy rằng làm như vậy rất không phúc hậu, nhưng Lạc Băng Hà căn bản không chịu uy hiếp, hơn nữa nếu không làm như vậy, không chừng Thẩm Thanh Thu sẽ trực tiếp thăng ở chỗ này. Hơn nữa ở chỗ này troll

Lạc Băng Hà một phen, đưa mắt nhìn ra xa, sau này còn có cơ hội cày lại độ hảo cảm.

Nhưng mà.

Đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời người coi chỉ số thông minh của độc giả là cái gì! Một tòa nhà mới tinh xa hoa đang yên lành, sao xà nhà lại đột nhiên sụp!

Cho dù muốn cho nhân vật chính tìm được đường sống trong chỗ chết, chuyển biến kiểu này cũng quá cứng đẽ, rate một sao!

Xà nhà của căn phòng gần như mới cóng không nghiêng không lệch, vừa vắn đập trúng Điệp nhi, khiến cả người nó gần như đập xuống đất, không bò dậy nổi. Nhưng lại tiện thể làm lệch cây cột mà Lạc Băng Hà và Ninh Anh Anh bị trói.

Ninh Anh Anh vừa rồi đã bị dọa ngất xỉu, Lạc Băng Hà giãy dựa một trận, chẳng hiểu tại sao cỡi được trói. Ngược lại Thẩm Thanh Thu còn bị Khốn Tiên Tác trói trên mặt đất, nhìn Lạc Băng Hà sững sờ rồi lại chuyển ánh nhìn về phía Điệp nhi, im lặng một hồi...

Như thế là... xong rồi hả?

Hắn vừa mới nghĩ như vậy, Điệp nhi liền ném cái xà nhà đi, nhảy dựng lên.

Nó nổi giận nói: “Thẩm Thanh Thu! Người của Thương Khung Sơn phái quả nhiên đê tiện vô sỉ giỏi về tâm kế! Vừa rồi người giỏi biện pháp yêu nghiệt gì, hãm hại ta sau lưng như vậy?”

Thẩm Thanh Thu thật sự là vô tội quá mà. Cái này không liên quan đến hắn, thật đó. Đầu sở gây họa lớn nhất phải là Lạc Băng Hà

chứ.

Điệp nhi không thuận không tha mà nói: “Người quả nhiên đang cố ý gạt ta, muốn ta rời chú ý đi, dễ dàng đánh lén ta. Bằng không tại sao xà nhà tử tế lại rơi xuống, còn vừa vặn đập trúng ta?”

Người cũng chú ý tới chỗ không hợp lý đó thôi, không phải là chỉ số thông minh còn cứu được sao. Thẩm Thanh Thu có chút vui mừng.

Điệp nhi cười lạnh nói: “Người cho là như vậy có thể chế trụ ta? Nằm mơ. Khốn Tiên Tác trừ phi dùng bảo kiếm tiên gia mới có thể chặt đứt, dùng phương pháp bình thường, người đừng hòng thoát được.”

... Vừa mới khen xong đã ngu lại rồi. Phương pháp thả kẻ địch không cần nói ra đâu a tình yêu!

Còn nữa, người sợ ta không nhìn thấy người để Tu Nhã Kiếm ở đâu à? Còn đặc biệt vén áo choàng bên hông ra mà vỗ vỗ nó!

Thẩm Thanh Thu thật sự không nhịn được, bót thời giờ trao đổi với hệ thống một chút: “Gì ấy nhỉ... Tao hỏi một chút, toàn bộ nhân vật phản diện, đều đi kiểu tư duy này à?”

Hệ thống nói: 【 Để đảm bảo quý khách có thể thuận lợi thông qua nhiệm vụ giai đoạn sơ cấp, sau khi mở ra mode đơn giản, chỉ số thông minh của nhân vật phản diện đều ở dưới mức trung bình. 】

Thẩm Thanh Thu mạnh mẽ nhấn like: “Cảm tạ ha. Tao phải nói mode đơn giản này của các người thiết kế thật sự rất nhân tính hóa, năm sao năm sao.”

Điệp nhi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lần này bất luận người nói cái gì ta cũng sẽ không nghe đâu! Chịu chết đi Thẩm Thanh Thu!”

Thẩm Thanh Thu kêu lên: “Câu cuối cùng!”

Dưới uy lực của mode đơn giản, Điệp nhi quả nhiên dừng lại: “Người còn có di ngôn gì?”

Thẩm Thanh Thu nghĩ nghĩ, hỏi: “Ngủ với lão già sáu mươi, mùi vị thế nào?”

“...” Thừa dịp Điệp nhi tức đến sắc mặt nhăn nhó, cả người đều run rẩy, Lạc Băng Hà ở phía sau đột nhiên vùng lên!

Y đoạt được Tu Nhã Kiếm Điệp nhi đeo bên hông, rút kiếm ra khỏi vỏ, cả phòng sáng lên như tuyết.

Ánh bạc xẹt qua, Khốn Tiên Tác trên người Thẩm Thanh Thu đồng loạt đứt đoạn.

Chỉ có thể trách dưới mode đơn giản chỉ số thông minh của tiểu Boss Điệp nhi này còn chưa tới mức trung bình, Lạc Băng Hà sống sờ sờ ở sau nó, nó trực tiếp coi là chết rồi.

Điệp nhi kêu lên sợ hãi: “Không thể như thế — ”

Đủ rồi! Ta là team không nghe! Lời thoại theo lệ của Boss trước khi chết ta không muốn nghe! Khóe miệng Thẩm Thanh Thu giật giật, đầu óc ngưng tụ linh lực ở tay phải, đánh ra một chưởng, đập vào ngực Điệp nhi. Kẻ kia nhất thời như điều đứt dây bay tung ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Thanh Thu động thủ “giết người”. Nhưng mà hấn một chút cũng không có nường tay.

Bởi vì thứ nhất, đây là một quyển sách; thứ hai, đây là yêu ma giết người vô số; thứ ba, hấn mà không động thủ, người chết là bản thân.

Thẩm Thanh Thu nhìn thoáng qua “Điệp nhi” với thảm trạng tứ chi cong queo, thất khiếu chảy máu, quay đầu, dùng ba lý do trên để bắn caption đầy não, tẩy não cho bản thân.

Khuôn mặt còn chút trẻ con của Lạc Băng Hà hơi hơi trắng bệch.

Thẩm Thanh Thu cố gắng trấn định, dần dần đứng thẳng, bình tâm thu khí, dọn xong tư thế, chuyển hướng Lạc Băng Hà: “Lần đầu tiên nhìn thấy ‘trừ ma vệ đạo’, bị dọa rồi?”

Dừng một chút, hấn nói tiếp: “Nếu muốn ‘vệ’, thì nhất định phải ‘trừ’.”

Lạc Băng Hà cắn chặt răng, thốt ra: “Vừa rồi...”

Thẩm Thanh Thu nói: “Người muốn hỏi, nếu vừa rồi xà nhà không bỗng nhiên rơi xuống, rốt cuộc vì sự định làm như thế nào?”

Thẩm Thanh Thu ngậm bồ hòn làm ngọt, hấn thật sự rất muốn nói cho Lạc Băng Hà, người yên tâm, người tuyệt đối sẽ không chết, xà nhà nhất định sẽ rơi xuống. Nhưng mà hấn có thể sao?!

Hấn chỉ có thể ra vẻ bí hiểm nói: “Người như vậy là đang chỉ trích vì sự?”

Lạc Băng Hà lắc đầu, thần sắc thành khẩn nói: “Không. Nếu có thể hiến dâng tính mạng vì sư tôn, với đệ tử mà nói chính là vinh hạnh.”

... Thẩm Thanh Thu bị trình độ bạch liên hoa của y dọa cho kinh sợ!

Thẩm Thanh Thu nghĩ nghĩ, lựa chọn một cách nói ám muội hơn.

“Vậy vì sư cũng nói cho người biết. Cho dù vì sư gặp chuyện không may, người cũng sẽ không có bất cứ bất trắc gì.”

Đây thật sự là lời nói rất thật. Cho dù Thẩm Thanh Thu chết một trăm lần rồi lại một trăm lần, nhân vật chính Lạc Băng Hà với kim thân không hỏng cũng có thể sống yên lành nha!

Thần sắc của hắn chắc chắn mà lại bình tĩnh, không hề có dáng vẻ trái lương tâm, giọng nói sang sảng: “Điểm này, tuyệt không lừa gạt.”

Lạc Băng Hà nghe xong lời này, giống như là bị đốt cháy, hoa hướng dương vừa rồi đi xuống nay lại lập tức sống dậy, hai tay cầm kiếm, giơ lên ngang mày, tất cung tất kính dâng lên cho Thẩm Thanh Thu: “Sư tôn. Kiếm của người!”

Thẩm Thanh Thu tiếp lấy.

Tâm của đứa trẻ này quả là thành thật, vừa rồi bị hãm hại hồn bay phách tán, nháy mắt đã thấy full máu sống lại. Người nói người cứ như vậy mãi thì tốt biết mấy a!

Kế tiếp, hàng loạt nhắc nhở như bắn pháo của hệ thống khiến hắn sượng lên tận giờ.

【 Độ hảo cảm của Ninh Anh Anh tăng lên, độ sướng của nhân vật chính +50 】

【 Đạt được vật phẩm cao cấp ‘Khốn Tiên Tác’, thực lực nhân vật phản diện +30 】

【 Hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn sơ cấp, chỉ số ngẫu +200. Công năng OOC tan băng. Từ giờ phút về sau, quý khách hoàn toàn nắm trong tay quyền khống chế của tài khoản ‘Thẩm Thanh Thu’. Chúc mừng! Xin tiếp tục cố gắng. 】

Thẩm Thanh Thu gần như có chút thích cảm giác lên voi xuống chó như đánh bạc thế này.

Từ giờ trở đi, cuối cùng có thể bắt tay vào sự nghiệp quang vinh vĩ đại tiến hành ôm đùi nam chính rồi!

Chuyện đầu tiên sau khi trở lại Thương Khung Sơn phái, chính là đi lên Khung Đỉnh Phong do chương môn trấn thủ, báo cáo công tác với Nhạc Thanh Nguyên.

Trên đường Thẩm Thanh Thu đi, lại lần nữa cảm thấy, vị chương môn sư huynh này hoàn toàn chính là tồn tại như một NPC tuyên bố nhiệm vụ. Có điều cảm giác này, sau khi hần bước vào sơn môn liền biến mất không còn thấy tăm hơi.

Hần còn chưa bước vào đại đường, Nhạc Thanh Nguyên đã mang theo các đệ tử Khung Đỉnh Phong ở phía sau tiến lên đón. Hai người vừa đối diện một cái, tay phải y bắt lấy mạch môn của Thẩm Thanh Thu. Thẩm Thanh Thu đầu tiên là cả kinh, sau đó thấy Nhạc Thanh Nguyên không có thêm động tác gì nữa, mà là ngưng thần

quan sát, đưa vào một ít linh lưu mỏng manh, liền biết là y chỉ đang coi tình hình linh tức trong cơ thể mình, hoàn toàn yên tâm.

Nhạc Thanh Nguyên thấy linh tức vận chuyển không sai sót, xem ra cũng không tổn hại, liền buông tay, cười với Thẩm Thanh Thu rồi cùng nhau bước vào đại đường. Hỏi: “Trải nghiệm thế nào?”

Hành vi và ngữ khí như anh cả trong nhà của y khiến trong lòng Thẩm Thanh Thu ấm áp vô cùng, ngay cả lời nói uể oải cũng nói không uể oải lắm: “Không trọn ý người.”

Các đệ tử ngay cả cái bóng của ma nhân lột da cũng chưa thấy, toàn bộ đều cho một mình Thẩm Thanh Thu luyện cấp cày điểm rồi. Nói từ góc độ cho đệ tử trải nghiệm, đúng là không trọn ý người.

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Không vội nhất thời.”

Thẩm Thanh Thu gật gật đầu, kiếm lời chuyển đề tài: “Chương môn sư huynh, ta muốn vào Linh Tê động phía sau núi Khung Đỉnh Phong bế quan.”

Khung Đỉnh Phong thân đứng đầu mười hai đỉnh, tất nhiên có thể tụ tập tinh hoa trời đất nhất. Còn Linh Tê động, lại là nơi đi tu luyện tốt nhất của Khung Đỉnh Phong, làm ít hưởng nhiều. Bởi vậy, nhân vật cấp trưởng bối hoặc đệ tử vĩ đại trong phái đều thỉnh cầu chương môn vào động bế quan tu hành. Chỉ có chương môn cho phép, mới có thể thông qua.

Thẩm Thanh Thu muốn đi Linh Tê động bế quan, Nhạc Thanh Nguyên đương nhiên không có chuyện không cho. Y hỏi: “Có phải là vì chuẩn bị Tiên Minh Đại Hội?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Đúng vậy.”

Trên thực tế, không chỉ vì tình tiết Tiên Minh Đại Hội cần thực lực chân chính hẳn có được, còn có càng nhiều nguyên nhân phức tạp hơn.

Sự kiện Bác bì khách lần này khiến Thẩm Thanh Thu càng phát hiện ra tầm quan trọng của việc tu luyện tử tế.

Ở cái thế giới này, có thực lực mới có tư cách nghĩ chuyện tương lai.

Hơn nữa, Nhạc Thanh Nguyên đối với mình đúng là hết chỗ nói, cho dù là sự kiện vì chuyển biến xấu, kết cục Thẩm Thanh Thu trực tiếp hại chết Nhạc Thanh Nguyên, Thẩm Thanh Thu cũng phải cân nhắc tử tế nhân sinh sau này.

Sau này, hẳn phải dùng thái độ chủ động tích cực hơn, để không chế tình tiết.

Trước khi bế quan, Thẩm Thanh Thu gọi Lạc Băng Hà tới, giao nhập môn tâm pháp chính xác cho y.

Lạc Băng Hà tiếp nhận tâm pháp, vẫn là hỏi: “Vì sao sư tôn phải cho đệ tử một quyển tâm pháp hoàn toàn bất đồng?”

Thẩm Thanh Thu bình tĩnh mà bịa: “Thể chất người có điểm bất đồng, không thể tu hành dựa theo tâm pháp bình thường của bốn môn.”

Hắn cũng không muốn nhanh như vậy đã để lộ sự thực Minh Phàm cho Lạc Băng Hà tâm pháp giả, tuy rằng sớm hay muộn cũng đều bại lộ, nhưng kéo dài được lúc nào hay lúc ấy.

Nhìn bóng dáng Thắm Thanh Thu đi xa, Lạc Băng Hà cảm quyền tâm pháp kia, nội tâm bị chấn động thật lớn.

Đây là tâm pháp sư tôn đặc biệt cho một mình y!

Thắm Thanh Thu hoàn toàn không biết, Lạc Băng Hà đã hiểu lắm to...

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 9: Tu Luyện Nhiều Gian Nan Đến Thế

Trong Linh Tế động quanh co sâu thẳm, sau trăm vòng xoay ngàn vòng rẽ, lại là một khoảng thiên địa không động khác, không gió không trăng, nhưng lại có một âm thanh trong lành yên tĩnh dào dạt không dứt. Đá lớn tựa ngọc to to nhỏ nhỏ, tạo nên rất nhiều giường đá thiên nhiên. Chính giữa còn có một cái đầm bích thủy, giống như gương chiếu ra thế giới ngoài kia.

Đây chỉ là một trong rất rất nhiều động phủ, Thẩm Thanh Thu cũng rất vừa lòng, không tính tìm nơi khác.

Thẩm Thanh Thu sớm đọc một lượt điển tịch, ngồi xuống trên giường đá, bắt đầu dốc lòng tu tập.

Nhưng mà, giống như ông trời không chịu để cho hắn thành thực cày điếm, ngồi xuống không bao lâu, hắn liền nghe được một hồi động tĩnh khác thường.

Đó là tiếng thở thấp đầy khó nhọc của con người.

Không riêng gì thính lực sắc bén của hắn cảm thấy khác thường, linh lực trong cơ thể của hắn cũng cảm thấy được một cỗ linh lực gần như phát bạo.

Được rồi. Thẩm Thanh Thu biết xảy ra cái gì. Linh Tê động lớn như vậy, tất nhiên không thể chỉ có một mình hấn được thông qua để vào bế quan, nơi này còn có người khác cũng đang tu luyện, hơn nữa... còn tẩu hỏa nhập ma, hiện tại đang là thời điểm máu chốt.

Ta! chỉ! muốn! bế! quan! tu! luyện! để! cày! điểm! võ! công! mà! thôi! Có cần phải vậy không? Có! cần! không!

Thẩm Thanh Thu nhanh chóng mở hai mắt, quyết định đi tra xét một phen. Hấn đi đến phương hướng âm thanh và linh lực đó truyền đến, xoay bảy tám vòng trong động, động tĩnh càng lúc càng lớn.

Cuối cùng, hấn tiến nhập một huyết động khác. Đi vào liền nhìn thấy một thân ảnh bạch y đưa lưng về phía hấn, một thanh trường kiếm rơi trên mặt đất.

Bốn vách tường trong động đều là dấu vết lưỡi kiếm lạnh thấu xương chém qua, máu tươi văng khắp nơi giống như hiện trường hung án, ngay cả trên người bạch y nhân kia cũng đều là vết máu loang lổ.

Xem ra tẩu hỏa nhập ma đến mức tương đối thảm khốc a!

Thẩm Thanh Thu cân nhắc cách giải quyết loạn trời loạn đất của mình, nếu đi lên làm lưu thông linh lực của đối phương, rút cuộc khả năng hỗ trợ lớn hơn hay là khả năng làm chết đối phương lớn hơn, đúng lúc này, hấn liếc mắt một cái thoáng nhìn chuôi kiếm trên mặt đất.

Thân kiếm thon dài, giờ phút này bởi vì linh lực chủ nhân phát bạo khiến cả vật thể phát ra ngân quang chói mắt, chú văn và hoa văn cổ trên lưỡi kiếm sáng không ngừng.

Thẩm Thanh Thu liếc mắt một cái liền nhận ra đây là kiếm gì, kiếm thuộc về ai.

Mẹ nó!

Có chết hay không, gặp phải người này!

Nếu vừa rồi hắn có tâm hỗ trợ, giờ chỉ còn tâm chạy trốn chết. Nhưng mà đã muộn. Bạch y nhân kia mạnh mẽ quay đầu, đã phát hiện sự có mặt của hắn!

Thẩm Thanh Thu căn bản không có tâm tư khen một câu “mỹ nam tử”, mỹ nam tử đẹp đến đâu, nếu hai mắt đỏ ngầu trán nổi gân xanh mà trừng mắt người, cũng phải quỳ được không!

Hắn phát tay áo bỏ chạy, nam tử kia đánh một quyền vào thạch bích, đá vỡ văng khắp nơi, trường kiếm dưới đất xé gió bay tới, vừa vụn ghim trên tảng đá trước đường lui của Thẩm Thanh Thu, cắt đứt đường hắn đi trong nháy mắt, bạch y nhân mất đi lý trí đã tiến lại.

Thẩm Thanh Thu thấy chạy không kịp, đành cứng cỏi lên. Hắn hội tụ linh lực bên tay phải, được ăn cả ngã về không mà vồ vào ngực đối phương,

Nếu người này thật sự giống trong truyền thuyết, có thực lực gần như có thể chiến đấu một trận với nhân vật chính, vậy một chưởng này chắc chắn là địch có tác dụng. Chẳng những địch có tác dụng, nói không chừng Thẩm Thanh Thu còn sắp bị đánh bay xa ba trượng, miệng phun máu tươi gì gì đó.

Nhưng mà, cư nhiên hữu dụng, bị đánh bay xa ba trượng, miệng phun máu tươi, cư nhiên không phải Thẩm Thanh Thu, mà là đối phương!

Một khắc kia, Thẩm Thanh Thu giờ tay phải của mình, nhìn bạch y nhân bị mình một chưởng đánh ngã, cảm khái sâu sắc, sao anh đây ngầu vờ lờ!

Kỳ thật người tẩu hỏa nhập ma phát cuồng tất nhiên đáng sợ, nhưng cũng rất yếu ớt, nếu vận khí người đủ tốt, không chừng chỉ một chưởng cũng đủ làm gãy sự chống cự cuối cùng của hắn.

Thẩm Thanh Thu biểu cảm bối rối mà nhìn người đó thống khổ nửa quỳ trên mặt đất, mạnh mẽ giãy dụa muốn đứng lên, đầu gối lần nữa rơi thật mạnh xuống đất, cuối cùng vẫn thở dài, đưa tay đặt lên lưng hắn.

“Nói rõ trước.” Thẩm Thanh Thu cũng mặc kệ hắn có nghe hiểu hay không, cứ mặc kệ nói: “Cái trò này ta cũng không quen, ngộ nhờ chính người chết, tốt xấu gì ta cũng coi như tận lực, người ngàn vạn lần đừng trách ta.”

Không biết qua bao lâu, Thẩm Thanh Thu cảm giác linh tức trong cơ thể người đó từ từ bình phục, lưu thông bình thường, trái tim mới chậm chậm buông lỏng, rút chưởng tay về.

Bạch y nhân khôi phục bình thường cúi thấp đầu, còn chưa thanh tỉnh.

Thẩm Thanh Thu kỳ thật đã đoán ra thân phận người này, nhưng âm thanh thông báo của hệ thống khiến hắn hoàn toàn xác nhận.

【 Chúc mừng! Hệ thống nhắc nhở: Thay đổi tình tiết ‘Liễu Thanh Ca chết’, giá trị tìm đường chết và giá trị thù hận của nhân vật phản diện ‘Thẩm Thanh Thu’ giảm xuống, chỉ số ngầu +200! 】【

Quả nhiên. Đây là đồng môn sư đệ của hắn, cũng là một kẻ chết oan dưới tay Thẩm Thanh Thu nguyên tác.

Chủ nhân Bách Chiến Phong của mười hai đỉnh Thương Khung Sơn phái, Liễu Thanh Ca.

Liễu Thanh Ca là một nhân vật rất trâu bò.

Thiên cung mười hai đỉnh, mỗi đỉnh mỗi vẻ, đặc sắc rõ ràng. Chẳng hạn như, Khung Đỉnh Phong đứng đầu thống lĩnh đại cục, quan sát các đỉnh; Thanh Tĩnh Phong của Thẩm Thanh Thu là nơi ưa thích nhất của phần tử tri thức và thanh niên văn nghệ; Vạn Kiếm Phong nhờ thiên thời địa lợi nhân hoà, từ xưa đã sinh ra nhiều đại sư đúc kiếm; Khổ Hành Phong vừa nghe tên đã biết là làm cái gì, lấy roi quất Thẩm Thanh Thu hắn cũng không muốn đi...

Trong mười hai đỉnh, Tiên Xu Phong là sự tồn tại khiến người ta siêu cấp thèm thuồng.

Bởi vì đỉnh này chỉ lấy nữ đệ tử. Hơn nữa, trước nay chỉ số dung nhan đệ tử rất cao, mỹ nữ như mây. Méo hiểu sao độc giả viết đồng nghiệp văn YY ùn ùn, trăm hoa đua nở, trong đó các tác phẩm xuất sắc như 《 Bá đạo Tiên Xu yêu phải ta 》 , 《 Những năm tháng ở Tiên Xu Phong trái ôm phải ấp 》 có thể nói là kiệt xuất, lưu truyền rộng rãi với sức ảnh hưởng to lớn, thậm chí có thể sánh vai cùng nguyên tác.

Thế nhưng trong đó được người trẻ tuổi thích nhất, sùng bái nhất, vội vàng muốn gia nhập nhất, tuyệt đối là Bách Chiến Phong do Liễu Thanh Ca thống lĩnh!

Đây là nhất mạch hiệu chiến nhất của Thương Khung Sơn phái, cũng là nhất mạch có sức chiến đấu mạnh nhất.

Lịch đại phong chủ Bách Chiến Phong không có ai không phải nhân vật kiếm thuật tuyệt đỉnh, bách chiến thường thắng, thần thoại bất bại, dữ dội nhiệt huyết, phong cách!

Bởi vậy, Thẩm Viên khá say mê nhân vật này. Nam nhân thường cực kỳ coi trọng kẻ mạnh. Mặc dù nguyên tác không có miêu tả chính diện, hình tượng Liễu Thanh Ca mà Thẩm Thanh Thu bỏ ngỡ đều là một khuôn mặt hán tử sắc bén. Chiến thần mà!

Thẩm Thanh Thu cúi đầu nhìn nhìn khuôn mặt đẹp như con gái kia, cảm giác ảo tưởng trong lòng mình từ trước tới nay đều tan biến.

Chủ nhân của Bách Chiến Phong bách chiến bách thắng, tại sao phải mang cái mặt của công tử văn nhã thiếu niên lang?

Nhưng cũng phải nghĩ lại, Liễu Thanh Ca là ca ca của nữ chính hàng đầu, tuyệt thế đại mỹ nữ Liễu Minh Yên. Bà xã của nhân vật chính chất lượng khẳng định chuẩn không cần chỉnh, sức mạnh của gien là mạnh nhất, khoa học đó chứ!

Bách chiến bách thắng, tính cách kiêu căng cuồng ngạo, hơn nữa tướng mạo như Phan An, khó trách tác giả sớm viết cho hắn chết.

(Phan An: mỹ nam tử nổi tiếng Trung Quốc cổ đại)

Người không phải nhân vật chính mà cũng dám ngầu lòi như vậy? Chia cho chỗ khác thì người sẽ chết chắc! Mẹ nó vừa rồi

không cần nhắc đến nước này, hiện tại ngấm lại, hấn cứu người này liệu có ảnh hưởng đến độ sưng của Lạc Băng Hà không a?

Nhân vật phong cách thế này không tốn nhiều giấy mực, ngoại trừ chiến tích hấn bày ra dọa vãi đái người ta, hấn còn có một ý nghĩa tồn tại rất quan trọng, chính là dùng để phụ họa bản chất cặn bã của Thẩm Thanh Thu.

Liễu Thanh Ca và Thẩm Thanh Thu là sư huynh đệ đồng môn, giữa hai người lại luôn có xích mích.

Đó cũng là nguyên nhân tại sao vừa rồi Thẩm Thanh Thu vô cùng muốn chạy trốn. Hai người vốn bình thường đã không hợp, một bên tẩu hỏa nhập ma, hoặc là hấn đuổi theo chém chết Thẩm Thanh Thu, hoặc là Thẩm Thanh Thu giống nguyên tác đâm chết hấn.

Tuy rằng không biết rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì, nhưng nguyên tác Thẩm Thanh Thu là hung thủ giết Liễu Thanh Ca, là sự thực không thể chối cãi. Sự việc này bị tố giác, cũng là (một trong những) nguyên nhân trực tiếp khiến Thẩm Thanh Thu thân bại danh liệt. Nguyên tác chỉ nói Thẩm Thanh Thu “thừa dịp tu luyện có chút sai sót, vậy mà lại có thể nhẫn tâm dón vào chỗ chết”, hiện tại ngấm lại, đại khái chính là động thủ ở chỗ này đi...

Thẩm Thanh Thu giết thân nhân duy nhất của nữ chính, đương nhiên Lạc Băng Hà phải báo thù cho bà xã y rồi.

Lại nói tiếp, điểm thù hận của nhân vật Thẩm Thanh Thu này không phải nhiều vừa đâu!

Thẩm Thanh Thu đang ở bên này lo lắng không nguôi cho tương lai của mình, bên này Liễu Thanh Ca học xong máu, rốt cuộc từ từ

tỉnh lại.

Liễu Thanh Ca vừa mở mắt, liền nhìn thấy Thẩm Thanh Thu thân sắc an nhàn ngồi ở gần đó, nghiêng đầu nhìn hắn, dáng vẻ kia nhìn thế nào cũng không thấy có ý tốt, theo bản năng cảnh giác mãnh liệt, muốn ngồi lên phòng bị thật mạnh, lại tác động đến nội tạng vừa mới được trùng kiến lại, nội tức đại loạn, lại phun ra một ngụm máu.

Bên này Thẩm Thanh Thu lạnh lạnh nói: “Hầy, đừng kích động như vậy mà. Dù gì cũng là chủ nhân Bách Chiến Phong, làm gì mà biến thành khó coi như vậy, người không thấy ngại sao? Nào nào, lau đi.” Nói xong đưa một cái khăn tay qua.

Liễu Thanh Ca vừa học máu vừa nói: “Thẩm... Người lại muốn làm cái quái gì...”

Thẩm Thanh Thu nhìn hắn thật sự gian nan, vỗ nhẹ một chưởng trên lưng hắn. Vốn Liễu Thanh Ca cho rằng hắn muốn gia hại, kiêu gì cũng trốn không thoát, đợi tiếp xúc với một chưởng kia mới cảm giác một đạo linh khí thanh hòa bình thuận quán nhập, chạy theo quy luật tứ chi, giúp hắn điều hòa hơi thở. Như thế này, Liễu Thanh Ca quả thực còn hoảng sợ hơn là Thẩm Thanh Thu sau lưng hăm hại hắn.

Thẩm Thanh Thu vừa vỗ cho hắn vừa nói: “Liễu sư đệ à, kỳ thật, gần đây sư huynh bế quan có nhiều điều hiểu ra, nghĩ đến những chuyện trước kia, sư huynh cũng hết sức hổ thẹn.”

Liễu Thanh Ca tựa hồ học càng nghiêm trọng.

Nếu hiện tại hắn không có giết Liễu Thanh Ca, tình tiết kéo giá trị thù hận đã thay đổi, tại sao không làm triệt để một chút, thẳng tay

xây dựng quan hệ tốt với Liễu Thanh Ca, nói không chừng còn có thể thành hậu thuẫn cho mình thì sao?!

Liễu Thanh Ca: "... Người nghiêm túc?"

Thẩm Thanh Thu: "Thật. Không thể thật hơn, nhìn ánh mắt sư huynh mà xem, cảm động chưa?"

Luôn cảm thấy sau khi công năng OOC tan băng, nhân vật của Thẩm Thanh Thu khỏi cần bắn khoắn, đã bước lên con đường đồ vỡ hình tượng một đi không trở lại rồi...

Liễu Thanh Ca sắc mặt cực kỳ kém, làm theo mong muốn của Thẩm Thanh Thu, nhìn ánh mắt của hắn trong chốc lát, rốt cuộc giống như không thể nhịn được nữa nói: "Người, đi xa chút."

Thẩm Thanh Thu tỏ vẻ lý giải.

Dù sao ghét nhau nhiều năm như vậy, trong chốc lát khẳng định không thể cày lên độ hảo cảm được, chuyện này không thể vội, phải từ từ mà đến.

Hắn gật gật đầu, nói đi là đi, vừa đi vừa không quay đầu lại mà phất tay nói: "Nếu khi sư đệ luyện công lại đi sai đường, chớ có ngại, cứ hô lớn gọi sư huynh đến hỗ trợ. Mọi người cách nhau gần như vậy, cũng nên chiếu cố nhau một chút."

Liễu Thanh Ca giống như nghe hắn nói thêm hai câu thì sẽ học máu, ánh mắt làm cho người ta sợ hãi.

Thẩm Thanh Thu thức thời mà câm miệng. Còn lại một mình Liễu Thanh Ca bồi hồi trong gió.

Hai người họ xưa nay không nhìn nhau, khi Liễu Thanh Ca còn niên thiếu đã không thể nào chịu nổi cách làm người của Thẩm Thanh Thu, cả hai đều chán ghét đối phương đến cực điểm.

Loại chán ghét này cũng không phải là cái kiểu cãi nhau đánh nhau như oan gia hoạn hỉ, mà là loại một câu không hợp là sẽ vung tay đánh. Thẩm Thanh Thu không đục nước béo cò mới là lạ, cư nhiên còn giúp hắn?!

Nhưng mà, sự thật bày ra trước mắt, khiến biểu cảm khuôn mặt của Liễu Thanh Ca hơi hơi lệch lạc.

Ký ức của hắn chỉ dừng ở khoảnh khắc luyện công mất khống chế. Nhưng hiện tại hắn linh tê bình thuận, tuyệt đối không thể trong lúc cuồng loạn tự mình đã thông điều hòa được, tất nhiên có ngoại lực tương trợ.

Chẳng lẽ, thật sự là Thẩm Thanh Thu giúp mình?

Vừa nghĩ tới thực sự có khả năng này, Liễu Thanh Ca liền cảm giác ghê tởm giống như eat crap vậy.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 10: Nhiệm Vụ Cày Điểm Mới

Tuy rằng bị người vất vả cứu trở về đuổi đi, Thẩm Thanh Thu lại vô cùng vừa lòng.

Nguyên bản Liễu Thanh Ca đáng nhẽ chết ở tay hắn, lại được hắn vô tình cứu sống.

Nếu như có thể giao hảo với người này, cho dù sau này những cừu nhân của Thẩm Thanh Thu cùng nhau tìm tới cửa, hắn còn sợ cái cóc gì!

Cho dù lui một vạn bước, kế hoạch dưỡng thành hảo đồ nhi Lạc Băng Hà kính cần nghe lời không thành công, Liễu Thanh Ca là chủ nhân Bách Chiến Phong, ít nhất cũng có thực lực có thể quyết đấu sống còn với nhân vật chính!

Tại sao hệ thống không có 【 giá trị mưu kế 】 hoặc là 【 giá trị chỉ số thông minh 】 nhỉ? Cũng có thể để hắn cày cày điểm a.

Hệ thống: 【... 】 Hệ thống tỏ vẻ tạm thời không muốn trao đổi với người này.

Trong động không thấy ngày tháng. Thảm Thanh Thu căn bản không cảm thấy bản thân làm được cái gì, đã cày tới ngày xuất quan khỏi Linh Tê động.

Thảm Thanh Thu nhắm mắt ngồi xếp bằng ở trên bãi đá, đợi cho một tia linh tức cuối cùng chạy hết tứ chi trăm cốt, mới mở hai mắt.

Dốc lòng tu tập mấy tháng, hần đã có thể thu phát tự nhiên linh lực trong cơ thể, hơn nữa còn nâng cao một bước so với căn nguyên vốn có.

Trạng thái này, tuyên cáo quyền lực khống chế thân thể này, đã trăm phần trăm thuộc về hần hoàn toàn, ngay cả một tia không phối hợp cuối cùng cũng mai một. Hai mắt quang hoa lưu chuyển, bắt đồng rất lớn với hình thái của dĩ vãng. Thảm Thanh Thu từ trên bãi đá nhảy xuống, cảm thấy thân hình càng nhẹ nhàng hơn, giống như tứ chi cũng tựa gió mát, rất nhẹ mà rất có lực.

Đương nhiên, điều này cũng vô cùng có khả năng chỉ là cảm nhận tâm lý chủ quan của chính hần. Dù sao ngày tháng bề quan quả thực nhanh như băng ghi hình được tua vậy, nếu như là tiểu thuyết, nhất định một chương liền viết xong.

Trước khi đi, hần cảm thấy nên cùng cách vách chào hỏi, liền gõ thạch bích.

Thảm Thanh Thu hắng giọng một cái, nói: “Sự đệ tình hình người bên kia như thế nào? Sự huynh ta đã đại công cáo thành, đi ra ngoài trước đây.”

Giọng hần cũng không có lớn lắm, nhưng khẳng định đủ để người có tu vi như Liễu Thanh Ca nghe rõ, vang vọng trong huyết

động trống trải.

Đầu kia quả nhiên không có gì đáp lại, Thẩm Thanh Thu cũng không thềm để ý, biểu đạt tâm ý của hắn (?) là được, lập tức vung vạt áo, lòng bàn chân lướt gió mà đi ra khỏi Linh Tê động, nghênh đón một hồi bão táp sắp đến.

Đúng vậy. Bão táp. Tính tính thời gian, dễ chừng chính là trong khoảng thời gian này, tình tiết sắp xảy ra kế tiếp, vô cùng quan trọng, coi như trận chiến nhỏ đầu tiên trong giai đoạn đầu của 《Cuồng ngạo tiên ma đồ》.

Yêu nghiệt Ma tộc trà trộn vào trong Thương Khung Sơn phái, dẫn đến một hồi xô xao người ma đại loạn.

Mà hai vị nữ chính quan trọng trong quyền sách, cũng xuất hiện thoáng qua trong màn rối loạn này, hơn nữa bắt đầu chú ý tới Lạc Băng Hà.

Linh Tê động ngăn cách với thế giới bên ngoài, trong động thanh tĩnh, nhưng mà vừa ra khỏi động, cả tòa Khung Đỉnh Phong giống như chiến loạn bốn bề khói hiệu nổi lên, chung quanh đều là các đệ tử bối rối bồn tẩu, tiếng chuông báo động vang lên từng hồi.

Thẩm Thanh Thu lập tức hiểu được, yêu nhân Ma tộc đã tấn công lên núi rồi.

Hắn thật sự là tới sớm không bằng tới đúng lúc, vừa phá bỏ tử huyết, vừa kịp màn rối loạn này.

Vài đệ tử không biết là môn hạ của ai vừa nhìn thấy hắn liền nhào tới: “Thẩm sư thúc! Thẩm sư thúc cuối cùng người cũng xuất

quan! Đại sự không xong rồi, yêu nhân ma giới trà trộn vào Khung Đỉnh Phong lên đây, đả thương không ít sư huynh đệ chúng ta!”

Thẩm Thanh Thu tay này sờ tay kia, bình tĩnh nói: “Bình tĩnh. Chưởng môn sư huynh đâu?”

Đệ tử A khóc lóc kể lể nói: “Chưởng môn sư bá xuống núi ra ngoài có chuyện quan trọng. Nếu không như thế, yêu nhân Ma tộc sao có thể nhân cơ hội tấn công lên!”

Đệ tử B căm giận nói: “Yêu nhân Ma tộc thật sự là đê tiện! Không chỉ thừa dịp trống mà vào, còn làm đứt đoạn cầu nối giữa mười hai đỉnh, hiện tại Khung Đỉnh Phong căn bản không thể được các phong mạch khác trợ giúp!”

Thẩm Thanh Thu đã sớm biết, vừa rồi cũng chỉ đi qua qua hỏi hỏi một chút mà thôi. Hiện tại hấn một thân công lực hàng thật giá thật, lo lắng cũng vậy, hào khí ngút trời nói: “Không cần kinh hoảng. Thương Khung Sơn phái ta là đại phái hào hùng, anh kiệt lớp lớp xuất hiện, sợ gì vài dư nghiệt ma giới.” Quả nhiên một vẻ tiên phong đạo cốt.

Các đệ tử nhất thời cảm thấy tìm được người tâm phúc, giống như toa xe lửa đi theo sau Thẩm Thanh Thu. Bên đường đi, đám chạy loạn như kiến không đầu cũng vội vàng đi theo, đám không biết xảy ra chuyện gì cũng đi theo, đến cuối cùng đội ngũ càng xếp càng dài, mãi đến khi đi đến trước đại điện của Khung Đỉnh Điện.

Phàm là môn nhân ở Khung Đỉnh Phong trên Thương Khung Sơn phái, đều tiến đến bao vây diệt trừ Ma tộc có ý định xâm nhập. Đệ tử của Thanh Tĩnh Phong, “trùng hợp” cũng ở Khung Đỉnh Phong để đón Thẩm Thanh Thu xuất quan, đã sớm tụ tập ở đây. Ánh mắt

đầu tiên của Thẩm Thanh Thu chính là đi tìm thân ảnh của Lạc Băng Hà, nhìn thấy y quả nhiên đứng ở trong đám người, vẻ mặt nghiêm nghị.

Một thời gian không thấy, cao lên không ít, thân hình người thiếu niên như cây trúc được đẽo gọt thanh tú, dung nhan lại thanh thoát ẩn dật, thật là khiến người khác chú ý.

Thấy nhân vật chính đã trình diện, Thẩm Thanh Thu an tâm, mới dòi lực chú ý đến quân địch.

Trước Khung Đỉnh Điện vàng ngọc rực rỡ, tụ tập hơn một trăm kẻ dị tộc tản ra ma khí.

Người lãnh đạo của màn Ma tộc xâm lấn này, cư nhiên là một thiếu nữ nhìn qua có vẻ mười lăm mười sáu tuổi.

Trong lòng Thẩm Thanh Thu kích động nho nhỏ: Ra rồi! Cuối cùng cũng ra rồi!

Cho dù ở trong đám Ma tộc ăn mặc quái dị, tạo hình của thiếu nữ này cũng một mình một kiểu lắm. Tóc dài đen nhánh tết thành những bím tóc nhỏ, màu da trắng nõn, mắt trang điểm rực rỡ, môi đỏ tươi dị thường, tuổi tuy nhỏ, cũng đã có thể nhìn ra phong thái xinh đẹp bức người của ngày sau. Ngày nóng bức ăn mặc thật là mát mẻ, gần như chỉ có mấy tấm lụa mỏng màu đỏ quấn trên người, cổ tay cổ chân đều đeo trang sức màu bạc, chuông nhỏ đầy người rung động ding dang theo từng động tác nhỏ của nàng.

Chân trần tuyết trắng của nàng trực tiếp đạp trên mặt đất. Thẩm Thanh Thu không nhìn được dóm nhiều hai cái.

Cũng không phải tâm tình lưu manh đùa giỡn, mà là... không ngại vạm dẫm từ ma giới trèo đèo lội suối tới đây còn đi chân trần bò lên núi cao như vậy, cô nương chân... chân cô không đau à?

Không đúng. Trọng điểm không phải cái này!

Trọng điểm là, đây, chính là (một trong những) nữ chính được yêu thích nhất trong quyển sách 《Cuồng ngạo tiên ma đồ》— thánh nữ Ma tộc, Sa Hoa Linh.

Sa Hoa Linh là con dân huyết thống tinh khiết của Ma tộc, lòng dạ độc ác, xảo quyệt ngạo mạn, lại yêu Lạc Băng Hà đến chết đi sống lại, sau khi đi cùng đường với Lạc Băng Hà, đừng nói là thay y giết người, ngay cả chuyện phản bội Ma tộc đại nghịch bất đạo cũng dám làm.

Tuy rằng em gái ngốc nghếch si tình kiểu này hiện tại khá bị người ta lên án, nhưng hết cách, em gái thâm tình như vậy, là một nam nhân đều khó mà không thích.

Đáng tiếc một em gái hot như lửa thế này, nhất định không rơi vào lòng kẻ khác. Thảm Thanh Thu không nhìn được nhìn thoáng qua Lạc Băng Hà. Vừa vặn, Lạc Băng Hà cũng vô ý quét qua, ánh mắt hai người gặp phải, nhất thời cả hai ngẩn ra. Lạc Băng Hà muốn nói lại thôi, thần sắc kích động. Thảm Thanh Thu gật gật đầu với y.

Thời khắc này, cầu nối liền mười hai đỉnh đều bị đứt đoạn, chưởng môn các đỉnh cũng không có mặt, trường bối Thảm Thanh Thu đã đến, không thể nghi ngờ là một liều thuốc an thần rất mạnh, các đệ tử nhất thời có sĩ khí, Minh Phạm đầu tiên kêu lên: “Yêu nữ! Sư phụ ta đã đến, xem ngươi còn dám kiêu ngạo không!”

Người càng tụ càng nhiều, vài trăm đệ tử phục sức thống nhất về mặt xúc động phần nộ, thành thế vây quanh vây những kẻ xâm lấn ở trước điện. Vài tên Ma tộc muốn nhân cơ hội phá vòng vây, vừa vặn bị Thẩm Thanh Thu lấy ra luyện tập, thân hình chợt lóe, tùy tay vài cái, đã nhắc bọn chúng lên, đá trở về dưới chân Sa Hoa Linh.

Sa Hoa Linh luôn phi thường thông minh lại nhạy bén, vừa rồi kiêu ngạo, là bởi vì ức hiếp trên Khung Đỉnh Phong không có trường bối trấn thủ, hiện tại vừa cảm giác không lành, nàng lập tức sửa miệng: “Lần này tộc của ta lên núi, nguyên bản không phải vì tranh đấu. Chỉ là nghe danh từ lâu rằng Thương Khung Sơn phái Trung Nguyên nhân tài tầng tầng lớp lớp, người trong tộc ta tò mò, muốn lên núi luận bàn một phen, thăm dò thực hư.”

Thẩm Thanh Thu lay động quạt nói: “Đâu có đâu có. Nhưng nếu quý tộc đã muốn luận bàn một phen, vậy vì sao phải thừa dịp chưởng môn không có mặt để đến luận bàn? Vì sao phải chặt đứt cầu nối? Lại vì sao phải đả thương phần đông đệ tử phái ta? Chưa từng thấy qua cách luận bàn kiểu đó.”

Sa Hoa Linh cắn cắn môi, vận dụng vũ khí chỉ thiếu nữ mới có.

Nàng nghịch lộn tóc đang buông xuống ở má, ngân nga nói: “Vị này nhất định chính là ‘Tu Nhã Kiếm’ danh chấn thiên hạ Thẩm Thanh Thu Thẩm tiên bối, quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy. Là Linh nhi trẻ người, không thể khống chế thuộc hạ tử tế, nếu có chút đắc tội hiểu lầm, xin tiên sư bao dung.”

Mặc nàng có mềm giọng hơn nữa, Thẩm Thanh Thu cũng sẽ không có nửa điểm động tâm, chân tướng trong đó, không ai rõ ràng hơn hẳn.

Sự kiện ma giới xâm lấn lần này, kỳ thật là bởi vì Sa Hoa Linh vừa mới được phong làm thánh nữ Ma tộc. Nàng tâm cao khí ngạo không biết trời cao đất rộng, muốn đánh giết đỉnh đứng đầu Thương Khung Sơn phái, cướp lấy chiêu bài đề chữ của Khung Đình Điện về làm chiến lợi phẩm, quay về ma giới tranh công. Đồng thời thị uy với nhân giới.

Thẩm Thanh Thu nói: “Vậy hiện tại cô nương đã có kết luận chưa?”

Sa Hoa Linh không phục nói: “Tuy rằng hiện tại tộc của ta ở thế yếu, đó cũng chỉ vì các người người đông thế mạnh. Cho nên, Linh nhi không dám quả quyết có kết luận.”

Thẩm Thanh Thu ra vẻ trưởng bối ra vẻ đến mức như cá gặp nước, nói: “Ồ?”

Sa Hoa Linh khẽ chu môi, nói ra một phương pháp có vẻ như công bằng chính nghĩa.

“Không bằng chúng ta đều tự chọn ba đại biểu, tiến hành ba cuộc tỉ thí.”

Bởi vì đoạn này trong nguyên tác rất cao hơ hơ trào, Thẩm Thanh Thu nhớ coi như rõ ràng.

Trận đầu, Thẩm Thanh Thu VS Ma tộc Độc Bì trưởng lão. Vì thể hiện đặc tính căn bản của Thẩm Thanh Thu, là để hấn dùng thủ đoạn đê tiện bỉ ổi thắng. Hơn nữa để đối lập hành vi quang minh lỗi lạc của Lạc Băng Hà ở trận thứ ba, sinh ra tương phản mãnh liệt.

Còn ở đây, Thẩm Thanh Thu còn lâu mới công khai chửi bới hình tượng của mình!

Độc Bì trưởng lão một thân tím phôi đen, im lặng một hồi, nghe chỉ lệnh của Sa Hoa Linh, đi đến mảnh đất trống phía trước.

Bồn môn đệ tử đều hò hét trợ uy cho Thảm sư thúc. Thảm Thanh Thu biết vị trưởng lão cụt một tay này phân lượng ra sao, mỉm cười nói: “Người chỉ có một cánh tay, như vậy cho dù ta thắng người, cũng là thắng không vinh quang.”

“Ồ? Vậy người muốn thế nào?”

Thảm Thanh Thu mỉm cười, dần dần mở ra chiết phiến, khẽ lay động hai cái: “Ta một tay cũng không dùng.”

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 11: Nam Chính Người Đứng Cho Vững

Lời vừa nói ra, một mảnh ồ lên. Lạc Băng Hà ở trong đám người cũng ngây ngẩn cả người.

Một tay cũng không dùng?

Sa Hoa Linh hừ một tiếng, cho rằng Thẩm Thanh Thu đang thổi phồng lên, nhưng đồng thời cũng mừng thầm không ngừng. Có thể dễ dàng thắng trận tiếp theo như vậy, có sao mà không làm? Nàng vội vàng nói: “Nếu Thẩm tiên bối đã nói như thế, vậy liền bắt đầu đi!”

Có không ít người bên ngoài không khỏi cảm thấy da mặt nàng thật dày, vội vàng chớp lấy cơ hội khi dễ người ta, tiếng hừ nổi lên bốn phía. Khi đọc sách Thẩm Thanh Thu coi đọc giả xem cuộc vui là một loại cảm nhận, hiện tại là người trong cuộc, lại là một loại cảm nhận khác, cũng có chút tiêu hóa không nổi phong cách xử sự của Sa Hoa Linh, có điều nể tình nàng tuổi vẫn còn nhỏ, người lại xinh đẹp, miễn cưỡng coi là Loli bốc đồng đáng yêu đi.

Dưới rất nhiều con mắt chăm chú, quả nhiên Thẩm Thanh Thu theo lời nói không có rút bội kiếm ra, chỉ nghịch chiết phiến trong tay, mỉm cười với Độc Bì trưởng lão.

Độc Bì trưởng lão chỉ có một tay, nhưng khi nhắc quỹ đầu đao lên lại không bị ảnh hưởng chút nào. Thế mà một đao hùng hổ xé gió của lão cư nhiên không chém trúng mục tiêu. Lão vừa quay đầu lại, Thảm Thanh Thu đã đứng ở một vị trí khác, đang phe phẩy chiết phiến, còn đang cười với lão nữa.

Tu Nhã Kiếm đã ra khỏi vỏ. Thảm Thanh Thu cũng không trực tiếp lấy tay đụng vào thân kiếm, chỉ là tay trái âm thầm nắm bắt kiếm quyết, thao túng Tu Nhã Kiếm tung bay lên múa. Độc Bì trưởng lão bị kiếm quang sáng như tuyết làm chói đến đau mắt, vội nhắc đao lên!! Đao kiếm đánh nhau, nhất thời đing đang không ngừng bên tai, tia lửa bắn ra ảo như múa.

Mọi người nhìn không chớp mắt. Thật sự là trận tỉ thí này có thể nói đã đẹp lại còn “đẹp”. Cái đẹp trước là chỉ thực lực song phương đều khả quan, đánh rất phấn khích. Cái đẹp sau, còn lại là chỉ hiệu quả thị giác, hoa lệ đến cực điểm. Nhất là Thảm Thanh Thu, tay nghề thành thạo, thư hương thanh khí giữa lúc đao quang kiếm ảnh vùn vụt, vẫn có thể ung dung khí độ khẽ lay động quạt giấy, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể bầy bước ngâm một bài thơ, điệu bộ này, dùng một từ kinh điển làm sao đủ!

Lạc Băng Hà nhìn gần như tâm trí bay mất. Y biết Thảm Thanh Thu lợi hại, lại không dự đoán được là lợi hại đến nước này.

Thật mạnh!

Trong tiếng hoan hô của đệ tử bốn môn, trận đầu tỉ thí, Thảm Thanh Thu toàn thắng.

Giờ khắc này, Thảm Thanh Thu có chút hiểu được tâm trạng không ra vẻ ngẫu thì sẽ chết của hàng nguyên bản.

Bởi vì thật là quá sung sướng!

Ánh mắt súng kính của chúng đệ tử nổi thành một biển sao lấp lánh, Thẩm Thanh Thu cảm thấy mình siêu chảnh chỉ có không nèo!

Nhân vật phản diện cặn bã cũng có thể cày điểm uy danh a khốn nạn!

Đồng thời, hệ thống cũng truyền đến tin vui:

【 ma công tiên sơn, trận đầu tỉ thí, Thẩm Thanh Thu thắng, giá trị võ công +50. Chỉ số ngẫu +50. 】【

Nụ cười vui mừng của Thẩm Thanh Thu không duy trì bao lâu, thông báo tiếp theo của hệ thống liền cho hắn một cái tát.

【 báo động nhắc nhở trước: nếu Lạc Băng Hà không tham dự tỉ thí, độ sung sướng của nhân vật chính bị trừ 1000. 】【

“Gì?!” Thẩm Thanh Thu không hề chuẩn bị tâm lý, sợ đến biến sắc. Độ sung sướng hắn hì hà hì hục cày lâu như vậy cũng chỉ mới hơn 300, lần này liền trừ 1000?!

Hệ thống mày giết người à?!

Trận tỉ thí này, là tình tiết mấu chốt quan trọng. Đồng thời gánh vác trách nhiệm cầu nối cho giai đoạn đầu, có tác dụng quan trọng làm nổi bật tư tưởng mạo hiểm của hai nữ chính, thu tiểu đệ, thu bí tịch các thứ.

Nếu không thể để Lạc Băng Hà lên sàn ở đây, y liền không nổi bật, không khiến mọi người phải chú ý, độ sung sướng -1000.

Nhưng mà nếu kêu y làm đại biểu bốn phái xuất trận, vậy Thẩm Thanh Thu làm thế là có nghĩa gì?

Hàng nguyên bản có thể đẩy Lạc Băng Hà lên sàn, là bởi vì hấn không biết xấu hổ! Hấn không để ý tới vinh nhục của môn phái! Hấn hận Lạc Băng Hà tận xương tủy, muốn mượn tay Ma tộc ngược y!

Nhưng hiện tại, ba điểm này đều không phù hợp với Thẩm Thanh Thu!

Nói đến cùng, vẫn là phải trách hệ thống không khoa học một tẹo nào này!

Tại sao đường đường độ sưởng của nhân vật chính nhất định phải đặt nặng trên vai người khác a!

Thẩm Thanh Thu còn đang giận hệ thống không khoa học, trận tỉ thí thứ hai đã sắp bắt đầu.

Sa Hoa Linh sợ Thẩm Thanh Thu lấy một chọi ba, vội hỏi: “Nếu ba trận đều do một người lên, vậy sẽ không có ý nghĩa luận bàn. Người tỉ thí thứ hai tộc của ta phái ra, chính là bản thân ta.”

Nàng muốn xuất trận, thứ nhất đương nhiên là tự tin thực lực của chính mình, thứ hai cũng là cảm thấy Thẩm Thanh Thu sẽ không y vào thân phận tiền bối ức hiếp hậu bối. Thẩm Thanh Thu tỏ vẻ căn bản không muốn để ý đến suy nghĩ nhỏ nhặt ấy, cho dù hấn vốn có hùng tâm tráng chí lấy một chọi ba cày điểm võ công và uy danh, nghe được thông báo kia của hệ thống thì cũng rớt tiêu rồi.

Có điều trận tỉ thí thứ hai cũng có thủ đoạn đặc sắc hấp dẫn người xem.

Thẩm Thanh Thu cất cao giọng nói: “Lời của nàng các người cũng nghe được. Có ai đồng ý đảm đương trọng trách này?”

Mặc dù hấn hỏi toàn bộ đệ tử bốn môn, ánh mắt lại rơi vào một khu vực nào đó.

Đứng ở khu vực kia đều là nữ đệ tử dáng người thướt tha, không cần phải hỏi, là các đệ tử của Tiên Xu Phong. Ở giữa các em gái Tiên Xu Phong mà em này da trắng mặt đẹp hơn em khác, có một người một mình một kiểu mà đeo lụa che mặt.

Sau khi Thẩm Thanh Thu hỏi ra câu kia, người này chậm rãi đứng dậy.

Thẩm Thanh Thu cảm thấy một trận kích động khó kiềm chế được.

Đến rồi! Sắp đến rồi! Lần đầu tiên trong sách, hai nữ chính hàng đầu PK!

Liễu Minh Yên là một đại mỹ nữ. Đại mỹ nữ kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu. Cho dù là ở Tiên Xu Phong nơi mỹ nữ xuất hiện lớp lớp, đó cũng là hạc trong bầy gà.

Ca ca của nàng là chủ nhân của Bách Chiến Phong, nàng bởi vì tuổi nhỏ nhập môn hơi muộn, trở thành đại đệ tử tiếp theo của Tiên Xu Phong.

Bởi vì tướng mạo quá mức mỹ lệ, cướp hồn đoạt vía, không thể không hàng năm dùng lụa che mặt che đi dung nhan, giống như một đoá hoa cao lãnh, xa không thể với tới.

Tóm lại, đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời vì viết tướng mạo của nhân vật này, phỏng chừng đã dùng tới toàn bộ thành ngữ tốt đẹp từ tiểu học đến trung học, thật sự là làm khó hần.

Thẩm Thanh Thu rất thích nữ chính này, không chỉ do nguyên nhân Liễu Minh Yên có giá trị mỹ mạo cao nhất, còn bởi vì nàng nói đại nghĩa, biết rõ đạo lý, hiểu đại cục, làm việc cũng công chính quang minh, là một bà xã có IQ cũng có nhân phẩm trong hậu cung đồ sộ của Lạc Băng Hà.

Còn có một điểm. Liễu Minh Yên là nữ nhân vật duy nhất, dưới ngòi bút của Đâm Máy Bay Lên Giời không thấy tỉ mỉ miêu tả quá trình bị đẩy ngã. Tuy rằng sự sắp xếp này khiến cho rất nhiều độc giả bất mãn vô cùng, thậm chí lập thread ném đá, nhưng cũng khiến cho Liễu Minh Yên có đồ vật các nữ chính khác không có: sắc thái băng thanh ngọc khiết!

Hết cách, thứ không chiếm được luôn là tốt nhất ㄟ (ˊ ˋ) ㄟ.

Điểm hấp dẫn người xem của trận chiến này chính là đây. Có yêu nữ ma giáo, tất nhiên phải có thánh nữ chính đạo. Nam nhân nào cũng đều có giấc mộng bị thiên sứ và ác ma kẹp ở giữa tả hữu khó xử. Xem các nàng một khắc trước còn vì mình tranh giành đồ ky, ngay sau đó lại vì mình vào sinh ra tử, là kiểu đoạn kinh điển YY cao nhất của sinh vật giống đực. Mị lực cuồng dã phóng đăng trên người yêu nữ tà ác có thể làm cho họ như mê như say, cảm giác cấm dục mời mà còn khếp của thánh nữ thuần khiết, sao có thể không khiến nội tâm ngựa ngáy.

Thẩm Thanh Thu nghĩ đến đây, vì bản thân rớt một hàng lệ chua xót, không nhìn được lại nhìn Lạc Băng Hà một cái.

Lạc Băng Hà bị hấn nhìn đến mức khó mà không để ý. Không biết rốt cuộc tại sao Thẩm Thanh Thu luôn lưu ý y như vậy? Chẳng lẽ sư tôn thật... coi trọng mình như vậy?

Đáng tiếc, dưới ngòi bút của đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời, nhân vật nữ đánh nhau, trừ phi vì nam nhân mà đánh cái 【beep—】, nếu không bình thường không có gì phấn khích để xem. Máy nén hương sau, Liễu Minh Yên bị thua. Dù sao lúc này nàng còn chưa đi Vạn Kiếm Phong tìm được kiếm của mình, dùng chỉ là một thanh kiếm bình thường, còn Sa Hoa Linh đã là thánh nữ ma giáo, thực lực hai người tất nhiên có cách biệt.

Liễu Minh Yên đi đến trước Thẩm Thanh Thu, “Đệ tử bị thua. Làm nhục sứ mệnh, thỉnh Thẩm sư thúc trách phạt.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Người có tâm đảm đương trách nhiệm này, đã là không tội, thắng bại là chuyện thường, không cần để ý, ngày sau thắng lại là được.”

Sa Hoa Linh lấy về một ván, nét mặt toả sáng, cười duyên nói: “Trận thứ ba này, chính là một ván định thắng bại rồi! Không biết Thẩm tiên bối lại muốn phái vị nào ra trận đây? Lần này phải cẩn thận chọn lựa đó.”

Thẩm Thanh Thu khoanh tay mà đứng, ý vị thâm trường nói: “Không nhọc cô nương lo lắng. Thẩm mỗ sớm chọn được người, hơn nữa Thẩm mỗ có thể bảo đảm, bất luận thắng hay thua, người này đều sẽ là khắc tinh trong số mệnh của người.”

Sa Hoa Linh chỉ cho là hấn nói chuyện giật gân, vỗ vỗ bàn tay, nói: “Vị dũng sĩ nào xung phong đảm nhận, nghênh chiến trận thứ ba?”

Trong đám Ma tộc, một trưởng lão to lớn chậm rãi đi ra.

Nói là to lớn, kỳ thực là bởi vì gã quá cao.

Tuyệt đối là cao hơn một trượng à nha!

Lưng hùm vai gấu, đầu tóc rối bù, toàn thân mặc áo giáp đầy gai, kéo một thanh chày sắt cứng rắn. Từng bước đi, Thẩm Thanh Thu đều cảm thấy mặt đất tựa hồ có chấn động rất nhỏ.

Sa Hoa Linh đặc ý nói: “Nhắc nhở trước cho các vị tiên sơn, gai nhọn trên áo giáp gai của Thiên Chùy trưởng lão chứa kịch độc của tộc ta, loại kịch độc này không có hiệu quả với Ma tộc, nhưng nếu nhân tộc bị đâm trúng, không có thuốc nào chữa được.”

Những lời này cho Thẩm Thanh Thu cảm nhận đầu tiên là: Đờ mờ đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời, lấy tên đừng có quá nhanh quá nguy hiểm như thế!

Cụt một cánh tay thì gọi là Độc Bì trưởng lão, vũ khí là đại chùy thì gọi là Thiên Chùy trưởng lão. Có dám nghiêm túc nghĩ một cái tên hay không hả?!

Còn trong đám người bên cạnh, lại nổi lên một hồi phẫn nộ.

“Yêu nữ thôi! Tỉ thí thì tỉ thí, sử dụng kịch độc còn công bằng gì nữa!”

Sa Hoa Linh phản bác nói: “Ta cũng không có giấu giếm điểm này. Nếu cảm thấy không công bằng, hoặc là sợ hãi trúng độc bỏ mình, quý tộc từ bỏ tỉ thí, trực tiếp nhận thua thì không cần thi đấu nữa. Ma tộc cũng sẽ không cười nhạo nhân tộc, dù sao yêu quý tính mạng là chuyện thường tình của con người.”

Trong tiếng cười vang của Ma tộc cùng phần nộ khiển trách của các đệ tử, độ hảo cảm trong lòng Thẩm Thanh Thu đối với Sa Hoa Linh vốn chẳng có bao nhiêu, rốt cuộc low tới điểm thấp nhất.

Nữ nhân như Sa Hoa Linh, thời điểm ở góc nhìn độc giả có thể YY nhân vật chính, đó tất nhiên là một vạn lần thích, chỉ khi nào thật sự trở thành người bên cạnh nàng, hẳn không tin còn có người thích nổi!

Cũng không phải bởi vì khác biệt với miêu tả trong sách, trên thực tế, nguy nhất chính là: rất sát nguyên tác!

Cá tính hung hăng độc ác, hơn nữa si tình não tàn, người không phải nhân vật chính vẫn là sớm lui sang bên cạnh đi thôi. Một khi người uy hiếp đến chính nàng ta, hoặc là một tạo lợi ích của Lạc Băng Hà, thứ đầu tiên nàng muốn chính là mạng chó của người, cho dù là cha ruột của nàng cũng phải cẩn thận chút. Trong nguyên tác nàng vì giúp đỡ Lạc Băng Hà lên ngôi ở ma giới, không phải hãm hại chính cha của mình sao...

Lạc Băng Hà, hiện tại, đành thiệt thòi người một chút.

Thẩm Thanh Thu thờ ơ với khiêu khích của Sa Hoa Linh, cố chứa một lúc không nói, cho đám người Ma tộc thời gian tạo áp lực (thuận tiện thừa nước đục thả câu), cuối cùng mới trở lại, hai mắt bình tĩnh dừng ánh mắt ở phương hướng của người nào đó.

“Lạc Băng Hà, người, đi ra.”

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 12: Diên Cuồng Cày Độ Hảo Cảm

Chúng đệ tử Thanh Tĩnh Phong, nhất thời một mảnh ồ lên.

Những đệ tử môn hạ khác còn tốt, bởi vì chưa quen thuộc tình hình của Thanh Tĩnh Phong, còn tưởng rằng phái ra nhất định là đệ tử đắc ý của Thẩm Thanh Thu, tu vi ít nhất cũng có ba mươi năm mới có thể đến đánh với trưởng lão Ma tộc nhìn một cái đã biết ít nhất mấy trăm tuổi, chỉ là kỳ lạ sao trước kia chưa từng nghe qua người này. Đám người trên Thanh Tĩnh Phong còn có thể không rõ tu vi của Lạc Băng Hà sao?

Minh Phàm mặt mũi trắng bệch, lắp bắp kêu lên: “Sư tôn... Phái tiểu tạp... Phái Lạc sư đệ xuất trận, không thích hợp cho lắm chẳng?” Tuy nói hắn vừa không muốn xuất trận, cũng rất thích ý để Lạc Băng Hà đi ăn đập, nhưng sự tình quan hệ đến vinh nhục bốn phái a!

Ninh Anh Anh lại gấp đến độ nước mắt trào ra, bày trò ôm lấy cánh tay của Lạc Băng Hà, vừa giậm chân vừa kêu: “Không muốn không muốn không muốn!”

Lạc Băng Hà không có kinh nghiệm thực chiến gì, trưởng lão Ma tộc kia cả người đầy gai mang độc, cái chùy kia cũng ít nhất phải

mấy trăm cân, không bị đánh chết mới là lạ!

Các người tưởng là ta muốn cho y xuất trận sao? Ta cũng là bắt đắc dĩ a!

Thẩm Thanh Thu nhướn mày, quát lớn nói: “Ta kêu y lên thì y phải lên, các người có gì bất mãn với quyết định của vi sư sao? Anh nhi, buông y ra.”

Ninh Anh Anh thấy sư phụ nghiêm mặt, biết là hết cách.

Lạc Băng Hà trấn an mà vỗ vỗ nàng, tuy rằng sắc mặt tái nhợt, giọng nói lại kiên định: “Sư tử không cần lo lắng. Tuy rằng ta không đáng dùng, nhưng nếu sư tôn đã phái ta xuất trận, ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó, cho dù liều tính mạng cũng không thể để bọn phái mất mặt.”

Ninh Anh Anh lau nước mắt buông cánh tay Lạc Băng Hà ra, tựa hồ không đành lòng ở tại chỗ này xem người trong lòng bị đánh, giậm chân mấy cái rồi oa oa oa chạy mất.

Thẩm Thanh Thu mừng rỡ, chạy tốt lắm, chạy rồi sự cố Ninh Anh Anh gây ra sau trận chiến này cũng mất luôn, ngoan nha bảo bối cô thật hiểu chuyện mà!

Mọi người thấy thiếu niên đứng ra mặc dù thân hình chính trực, mảnh mông căn nguyên cũng không tệ, nhưng vừa nhìn đã biết là đệ tử trẻ tuổi tu vi còn thấp.

Trái lại trưởng lão đại chùy Ma tộc phái ra, thân hình lưng hùm vai gấu vừa đến nơi đó đứng, đối lập thân hình còn đang dậy thì của Lạc Băng Hà, liền hình thành một loại cảm giác áp bách, cả người tản ra ma khí đen hầm hầm. Tất cả mọi người có chút chần chừ, có

kẻ đoán chắc là ẩn giấu thực lực, nhưng đợi khi chân chính đấu võ, tất cả mọi người không còn gì để nói.

Ẩn giấu thực lực cái gì! Y là thật sự đánh không lại a!

Đây có chỗ nào là tỉ thí, căn bản là đơn phương bị đánh!

Từ sau khi Lạc Băng Hà vào cuộc, căn bản là không có cơ hội xuất thủ. Tên trưởng lão Ma tộc kia lực lớn vô cùng, một thanh đại chuỳ quăng ra uy vũ nổi gió, tuy rằng Lạc Băng Hà hết sức né tránh và tìm kiếm khoảng cách công kích, cây búa vẫn thỉnh thoảng nện ở trên người y.

Không chỉ Thương Khung Sơn phái bên này trợn mắt há miệng, Ma tộc bên kia cũng líu lưỡi không thôi: Đây cũng quá thảm đi...

Có người nhỏ giọng nói: “Đây không phải nhất định sẽ thua sao... Còn so cái gì?”

Đại chuỳ, à không, Thiên Chuỳ trưởng lão ngửa mặt lên trời cười dài, giọng nói như chuông đồng: “Nói rất đúng! Tiểu oa nhi vẫn là sớm nhận thua đi, lão phu còn có thể giữ tính mạng cho người.”

Thẩm Thanh Thu thản nhiên nói: “Y sẽ thắng.”

Nói thừa. Nhân vật chính trâu bò, đương nhiên sẽ thắng. Chỉ là thắng rất gian nan.

Tiếng của hắn không cao không thấp, lại vừa vặn có thể truyền vào giữa cuộc tỉ thí.

Lạc Băng Hà chính diện bị thương nặng, vài ngụm máu đọng ở lồng ngực, nghe một câu chắc nịch của hắn truyền tới tai, không biết

tại sao, liền nuốt xuống máu tỵ.

Sẽ thắng... sao?

Sư tôn là bởi vì thật sự cảm thấy y sẽ thắng, mới cho y cơ hội xuất trận?

Đám Ma tộc cười ồn ào.Ồn ào kêu y mau nhận thua.

Nhưng Lạc Băng Hà lại không theo ý nguyện của bọn họ, liên tiếp bị thương mấy lần, cư nhiên càng trấn định hơn, coi tiếng hò la bên ngoài như mất điếc tai ngơ. Cước bộ cũng nhẹ nhàng hơn. Đại chùy của Thiên Chùy trưởng lão mười lần giáng xuống thì có chín lần không tới được phía y.

Nơi duy nhất trên người Thiên Chùy trưởng lão không bị gai độc bao bọc, chính là mặt gã và nắm tay. Đây cũng không phải thông tin gì rất tốt. Điều này chứng tỏ hai nơi này lão luyện đến nhàn, mặc dù không có giáp gai độc bảo vệ, cũng sẽ không chịu thiệt.

Nhưng đồng thời, điều này cũng rất có thể, là nơi đột phá duy nhất!

Lạc Băng Hà thả chậm hô hấp, ngưng thần quan sát kỹ.

Sư tôn chọn y lên sân khấu, mới nhìn giống như làm khó mình, nhưng nghĩ kỹ, nếu trận này thua, mất thể diện không chỉ là Lạc Băng Hà, còn liên quan đến toàn bộ môn phái, cả nhân giới, cả bản thân Thẩm Thanh Thu đã chọn y xuất trận cũng sẽ bị liên lụy.

Sư tôn, là thật sự tin chắc, y sẽ thắng, mới chọn y xuất trận tỉ thí!

Bạn học Lạc Băng Hà trong màn bổ não phong phú, thành công mở ra hệ thống hô mưa gọi gió.

Chưa từng có người tín nhiệm y như vậy.

Cho dù là vì sự phó thác bạo dạn này, y cũng phải thắng cho mọi người xem!

Cây đại chùy này lại một lần xé gió đánh úp tới. Đồng tử Lạc Băng Hà đột nhiên co lại, lòng bàn tay vận lực, ngưng khí thành quyết!

Tất cả mọi người bị thiếu niên kiên trì không ngừng này hấp dẫn. Tuy rằng Lạc Băng Hà tạm thời không có khe hở phản kích, nhưng vẫn không từ bỏ tìm kiếm cơ hội phản kích, càng không có nhận thua. Mà giờ khắc này, khoảnh khắc phản kích tốt cuộc đã đến, đằng chuôi của cơ hội đã bị Lạc Băng Hà vô cùng chuẩn xác nắm vào trong tay.

Giằng co nửa canh giờ, trận tỉ thí thứ ba rốt cuộc có kết quả.

Ngoại trừ Thẩm Thanh Thu, tất cả mọi người đều không dự liệu được kết quả này. Thiên Chùy trưởng lão có được trăm năm công lực, đầy người gai độc, cư nhiên bị một thiếu niên mười lăm tuổi đánh bại!

Liễu Minh Yên và Sa Hoa Linh quả nhiên bị Lạc Băng Hà hấp dẫn, bốn con mắt đẹp nhất tề nhìn lại đây, dừng ánh mắt ở thân ảnh của Lạc Băng Hà, chậm chạp không chịu thu lại.

【Được Liễu Minh Yên & Sa Hoa Linh quan tâm; một trận thành danh trong cuộc chiến Ma tộc xâm lấn Thương Khung Sơn phái; độ sướng của nhân vật chính +500.】

Thẩm Thanh Thu rất tức giận.

Dựa vào cái gì! Trừ thì trừ 1000, thêm chỉ thêm 500, hệ thống lòng dạ hiểm độc, phân biệt tiêu chuẩn đừng nghiêm trọng quá!

Thế nhưng, không quan hệ, hiện tại trong lòng mọi người đều nghĩ giống nhau.

Lạc Băng Hà, thật sự là hậu sinh khả úy!

Thẩm Thanh Thu, thật sự là sâu không thấy đáy!

Sa Hoa Linh ghen một lúc lâu sau, rốt cuộc rặn ra một câu: “Nhân giới Trung Nguyên, quả nhiên nhân tài đông đúc, thiếu niên anh hùng xuất hiện lớp lớp. Linh nhi rất là bội phục.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Đâu có đâu có. Nếu tỉ thí đã có kết quả, cô nương có phải nên rút về tộc nhân của các người? Thứ cho Thương Khung Sơn phái hiện nay rối ren, không thể chiêu đãi khách từ xa.”

Ngụ ý... Căn bản không phải ngụ ý, hấn thế này là trực tiếp rõ ràng hạ lệnh đuổi khách.

Sa Hoa Linh tức giận không có chỗ phát tiết, ngón tay vò một hồi lụa đỏ trên người, bỗng nhiên bạo phát.

Nàng duỗi tay ra, đánh cho Thiên Chùy trưởng lão một cái bạt tai vừa nhanh vừa ác, giọng kiêu căng nổi giận nói: “Đánh với đệ tử trẻ trung như vậy của môn hạ Thẩm tiên bối, lại thua khó coi như thế, mặt mũi của Ma tộc đều bị ngươi làm mất hết rồi!”

Thiên Chùy trưởng lão cũng thật đáng thương, ma giới cấp bậc nghiêm ngặt, Sa Hoa Linh lại là thánh nữ xuất thân cao quý, gã đã

trúng một cái bạt tai, lại khúm núm không dám phản kháng, chỉ dám không nhin được nói: “Thuộc hạ vô năng, cầu thánh nữ trách phạt!”

Thẩm Thanh Thu nhìn không được, không mặ không nhậ nói: “Sa cô nương, nếu muốn giáo huấn thuộc hạ, thỉnh đến nơi khác giáo huấn. Khung Đĩnh Phong cũng không phải là địa giới quý tộc ra uy.”

Sa Hoa Linh một cái bạt tai phát tiết, cuối cùng trút được khẩu ác khí, quay đầu một cái, sắc mặt lại tươi cười nói: “Thẩm tiên bối nói rất đúng. Linh nhi chỉ là thấy môn hạ của ngài thanh niên tài giỏi, nhìn lại thủ hạ của mình một đôi phế vật, trong lòng rất thất vọng, mới nhất thời không khống chế được, tiên bối ngàn vạn lần đừng chê cười.”

Nàng lại đổi bộ mặt, đối với Thiên Chùy trưởng lão lại là một khuôn mặt lạnh lùng: “Độc Bì trưởng lão và Thẩm tiên bối giao đấu thua là đương nhiên. Nhưng người cũng thua tỉ thí, không cần ta nói, người tự mình lo liệu đi.”

Câu “tự mình lo liệu” là có ý gì, Thiên Chùy đương nhiên không thể rõ ràng hơn.

Tim của gã đương trường lạnh đi một nửa. Nguyên bản cảm thấy trên Khung Đĩnh Phong ngoại trừ Thẩm Thanh Thu đều là tiểu oa nhi choai choai và đệ tử tu vi nông cạn nên mới muốn chiếm lợi thế có sẵn, tranh công trước mặt thánh nữ mới, lại không nghĩ rằng đại bại, ngay cả tính mạng cũng khó giữ được. Gã chỉ chớp mắt, thấy Lạc Băng Hà được mọi người vây quanh, hỏi han ân cần, ác ý lớn dần.

Thẩm Thanh Thu gã không dám động, tiểu oa nhi kia hại gã thảm như vậy, nhất định phải lòi y xuống làm đệm lưng chết cùng!

Thẩm Thanh Thu cực kỳ lưu ý mỗi một động tác cùng vẻ mặt của đám Ma tộc. Ác ý chột lóe trong ánh mắt Thiên Chùy đương nhiên không thể giấu được. Nhưng Ma tộc thật là một chủng tộc không bị cản trở, nói làm liền làm, một chút thời gian điều hòa cũng không có, giây trước mới sinh ra ý này, giây tiếp theo đã quơ đại chùy lên!

Thiên Chùy trưởng lão thân hình cao lớn, rất nhanh tới gần, tựa như một tòa thiết sơn nghênh diện bay tới, Lạc Băng Hà bị thương không nhẹ, động tác chậm chạp, mắt thấy sắp bị đập một cái. Lại nghe Thẩm Thanh Thu hừ lạnh một tiếng, thân hình bỗng nhiên thoáng hiện, chiết phiên lượn qua đầu gối Thiên Chùy trưởng lão một chút.

Thiên Chùy trưởng lão liền quỳ tại chỗ.

Là quỳ thật! Toàn bộ thân hình ngã trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự. Thanh đại chùy kia cũng bị Thẩm Thanh Thu thuận tay nhắc lên, ánh chùy ở trong tay, quả nhiên có chút sức nặng. Có điều hình tượng khí chất cao nhã như vậy cầm một thanh đại chùy chung quy không được đẹp lắm, Thẩm Thanh Thu lập tức ném nó đi rất xa, nói: “Thua tỉ thí thì muốn diệt khẩu? Đệ tử môn hạ của ta, còn không tới phiên các ngươi tới bắt nạt!” Khi chính khí nghiêm nghị nói lời này, không riêng đám người Ma tộc im lặng chấp nhận, ngay cả Thẩm Thanh Thu cũng ở trong lòng đổ cả cái mặt già.

Làm ơn đi, chính là người tổng đệ tử này ra trận để kẻ khác ngược có được không!

Lạc Băng Hà nhìn bóng dáng áo xanh che ở trước người mình, ngay cả nói lời cảm tạ với sư tôn cũng quên. Y chỉ biết, sư tôn lại cứu y một lần.

Sư tôn luôn là như thế này, nhìn có vẻ đối xử với y khắc nghiệt, nhưng luôn ở thời điểm nguy cấp nhất, che ở phía trước y.

Thẩm Thanh Thu quay đầu lại liếc y một cái: “Không sao chứ?”
Chột dạ cày cày độ hảo cảm...

Lạc Băng Hà vội nói: “Đệ tử không sao! Đa tạ sư tôn cứu giúp.”

Đứa nhỏ sỏ bịch điềm này khiến Thẩm Thanh Thu có chút ngại ngùng. Cái mặt già của Thẩm Thanh Thu cũng sắp đỏ rồi, vội vàng quay đầu, thay đổi sang gương mặt cao lãnh, nói với Sa Hoa Linh: “Sa cô nương, thuộc hạ của mình mình quản giáo tử tế. Nếu đã không nhận thua, lúc trước vì sao phải định ra ước hẹn ba cuộc tỉ thí?”

Sa Hoa Linh cũng không dự đoán được sẽ có màn vừa rồi, hơi cảm thấy xấu hổ, đang muốn nói vài câu xoa dịu cục diện, ai mà biết, ngay tại thời khắc này, dị biến phát sinh.

Thiên Chùy trường lão vốn nằm chết ngắc không nhúc nhích đột nhiên nhảy dựng lên, một mạch đánh về hướng Lạc Băng Hà!

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 13: Độ Hảo Cảm Cày Ra Sao

Cây chùy của gã đã bị Thẩm Thanh Thu tước đi rồi, lẽ nào đây là muốn dùng thân hình đề chết Lạc Băng Hà?

Nhưng thấy song chưởng gã mở ra, tư thế giống như muốn ôm Lạc Băng Hà một cái, trong đầu Thẩm Thanh Thu bỗng nhiên giống như có vài tia chớp xẹt qua, chảy ra một thân mồ hôi lạnh.

Mịa mịa mịa mịa mịa mịa! Trên người gã còn mặc giáp gai độc!

Trong nháy mắt đó, Thẩm Thanh Thu hoàn toàn quên định luật Lạc Băng Hà kim thân không hỏng. Trong lúc mình chỉ treo chuông, hấn theo bản năng lại một lần nữa ngăn cản.

Tu Nhã Kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang sáng như tuyết, đâm thẳng vào thân hình nặng nề của Thiên Chùy trường lão. Nhưng gã dựa vào lực mạnh và sức ép cơ thể, bị đâm thủng một lỗ cũng không lui về phía sau, ngược lại vui mừng hết sức, vọt mạnh tới trước, ngoan cường để Tu Nhã Kiếm đi ra khỏi cơ thể mình từ đằng lưng, mang theo ý cười ngập tràn dữ tợn, chuyển hướng sang Thẩm Thanh Thu.

Thẩm Thanh Thu quyết định thật nhanh, lập tức buông tay, đáng tiếc đã muộn.

Tay phải truyền đến từng cơn đau đớn, hần nhất thời lạnh từ tim đến lòng bàn chân.

Thiên Chùy té trên mặt đất, nhổ ra một ngụm máu, cuồn tiếu nói: “Thẩm Thanh Thu bồi táng cùng ta, ha ha ha ha. Đáng! Đáng lắm!”

“Sư tôn!” Lạc Băng Hà mạnh mẽ túm lấy tay phải của Thẩm Thanh Thu, hốc mắt đều vội đỏ: “Sư tôn, người... bị đâm trúng rồi?!”

Thẩm Thanh Thu tránh tay của y nói: “Không sao. Không đâm trúng. Đừng nghe gã đe dọa.” Nói xong cúi đầu xem một cái, trong lòng lại là một màn sặc sặc sặc sặc sặc sặc caption bắn ra chi chít.

Từ mu bàn tay tới cánh tay, các lỗ kim nhỏ xếp thành hàng! Đã bắt đầu đỏ lên rồi!

May là hần không có hội chứng sợ hãi nhiều lỗ nhỏ. Ngược lại Lạc Băng Hà nhìn thấy xong, mặt trắng bệch.

Ai có thể nghe được âm thanh sóng to gió lớn trong lòng Thẩm Thanh Thu: mẹ nó lần thứ mấy bị nhân vật chính troll rồi! Đã nói y sẽ không chết a không chết! Người vội cmn vàng cứu y làm gì a sặc sặc!

Thiên Chùy trưởng lão cuối cùng cũng kéo được kẻ chịu cùng, lại là kẻ chịu cùng cấp trọng yếu, tuyệt không uể oải, đặc ý nói: “Lão phu cũng không cất lời đe dọa. Độc này nói không thể giải chính là không thể giải. Thẩm phong chủ, an tâm chờ chết đi!”

Kiểm quang chợt lóe, Lạc Băng Hà rút ra Tu Nhã Kiếm để ở trên cổ của gã, động tác mau lẹ vô cùng, Thẩm Thanh Thu suýt nữa không thấy rõ.

Lạc Băng Hà lúc này dường như đổi thành một người khác, tức giận nói: “Không thể nào! Nhất định có cách, còn không giao ra giải được.”

Sa Hoa Linh đột nhiên nói: “Vị tiểu công tử này, Thiên Chùy đích xác không có lừa ngươi. Độc này tên là ‘Không thể giải’. Đối với nhân tộc mà nói, quả thật không có thuốc nào chữa được. Gã trước sau cũng phải chết, sao có thể sợ ngươi dùng cái chết để uy hiếp gã chứ?”

“Không thể giải”!

Đời này chưa từng nghe qua tên độc được thiếu dụng tâm hơn nó!

Tuy rằng xem qua nguyên tác sớm biết có loại kỳ độc như vậy, nhưng vẫn không thể ngăn Thẩm Thanh Thu ném đá phong cách đặt tên đầy chủ nghĩa thực dụng của đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời!

Sa Hoa Linh ánh mắt chớp động, rõ ràng thấy tình thế đại biến, lại nảy ra chủ ý bất hảo. Thẩm Thanh Thu sao lại không rõ tính cách chảnh chọe của nhân vật như nàng, vừa vận linh lực áp chế cơn đau và cảm giác run rẩy mà tay phải không ngừng truyền đến, vừa mỉm cười trên môi, ra vẻ ung dung nói: “Lời tuy nói như vậy không sai, nhưng Sa cô nương phải chẳng đã quên, ta đã đắc đạo nhiều năm? Kim đan trung kỳ, rốt cuộc có tính là phạm nhân không?”

Sa Hoa Linh vẻ mặt biến đổi, nhưng mà, lại rất nhanh định thần, cười duyên nói: “Phải phạm nhân không ta không biết. Nhưng ta biết có một cách có thể phán định rốt cuộc tiền bối có trúng độc hay không. Người trúng ‘Không thể giải’ sẽ bắt đầu từ miệng vết thương ngăn cách linh lực lưu thông, chậm chậm lan đến toàn thân, cuối cùng không chỉ linh khí, ngay cả máu cũng ngưng kết lại. Thỉnh Thảm tiền bối dùng tay phải xuất một kích bạo linh lực, liền thấy rõ ngay.”

Kích bạo linh lực, tên như ý nghĩa, chính là tập hợp một cỗ linh lực thật lớn, sau đó bùng nổ thật mạnh, lợi dụng chấn động kịch liệt của linh lực sinh ra hiệu quả công kích. Hiệu quả giống như bóp cò súng, đạn ra khỏi nòng, hoặc là ném lựu đạn trong tay ra ngoài, cụ thể như thế nào còn dựa vào tu vi của kẻ phát lực.

Thảm Thanh Thu kín đáo thử qua, hẳn có thể đạt tới trình độ ném ra lựu đạn, nhưng hiện tại, tay phải của hắn tựa như người máy cao cấp bị gỡ một đoạn mạch điện xuống vậy, miễn cưỡng xuất ra khí lực, nhưng linh lực lưu động hoàn toàn bị cách trở.

Mẹ nó ông đây sẽ không vì vậy mà bị phế chứ!

Lạc Băng Hà nghe được miêu tả về “Không thể giải”, môi run rẩy.

Giờ khắc này, tháng ngày dĩ vãng Thảm Thanh Thu đối đãi y không tốt, đều hoàn toàn tan biến trong lòng y.

Điều duy nhất y rõ ràng chính là sư tôn bị Ma tộc hại đến mức công lực có thể bị phế sạch, thậm chí mất mạng!

Mà hết thấy, đều là vì y...

Thẩm Thanh Thu thấy y thần sắc biến ảo, tùy tay sờ sờ đầu của y: “Không cần lo lắng.”

Thẩm Thanh Thu vừa nâng ánh mắt, giả hoạt mà cười nói: “Xuất hay không cũng thế thôi. Chỉ là ta không thể xuất một cách vô ích. Hôm nay Sa cô nương người đại náo Khung Đỉnh Phong, vừa nãy Thẩm mỗ vẫn luôn nhẫn nhịn. Hiện tại ta đổi ý rồi, cũng không thể nói đến là đến nói đi là đi, Thương Khung Sơn phái ta đây chẳng phải sẽ bị người ta chê cười? Không bằng chúng ta đối kích một chưởng, định sinh tử, bất luận ai có bất cứ tổn thương gì, đều là gieo gió gặt bão, hậu quả như thế nào, cũng không được truy cứu. Như thế nào?”

Hắn hiện tại không thể yếu thế!

Cả tòa Khung Đỉnh Phong, hiện tại cũng chỉ dựa vào một mình trưởng bối là hắn. Một khi hắn ngã xuống, dựa theo sự tàn nhẫn của Sa Hoa Linh, nhẹ thì hậu quả là Ma tộc dỡ Khung Đỉnh Điện xuống, khiêng chiêu bài và sơn môn quay về ma giới, từ nay danh dự môn phái mất sạch; nặng thì đồ sát toàn núi!

Không cần hoài nghi, nữ nhân này tuyệt đối làm ra được loại chuyện đó.

Chẳng bằng bí quá hoá liều, đánh cược một phen!

Thẩm Thanh Thu lại không chú ý tới, trong bất tri bất giác, hắn đã không còn coi các đệ tử bên người, kẻ thì lo lắng, kẻ kiên định, kẻ phẫn nộ, kẻ bàng hoàng, là nhân vật quần chúng trong sách được miêu tả bằng vài lời ít ỏi.

Sa Hoa Linh cắn môi, rất là bối rối.

Nếu Thẩm Thanh Thu thật sự là kẻ phi phạm, độc kia không có hiệu quả với hắn, hai người đối kích một chưởng, chính là dựa vào linh lực mà cứng chọi cứng, mình hắn phải chết không thể nghi ngờ; còn nếu hắn quả thật chỉ phô trương thanh thế, bỏ qua cơ hội tốt tận diệt Khung Đỉnh Phong, chẳng phải sẽ hối hận cả đời?

Thẩm Thanh Thu bình tĩnh mà nhìn nàng, như là không chờ mong, cũng không tránh né, đợi nàng đưa ra quyết định.

Lạc Băng Hà kéo ống tay áo hắn, thấp giọng nói: “Sư tôn, đệ tử nguyện thay sư tôn, chịu một chưởng kia.”

Thẩm Thanh Thu bất động thanh sắc giật ống tay áo về nói: “Ở đâu có đạo lý đệ tử thay sư tôn xuất đầu?”

Lạc Băng Hà nói: “Sư tôn là vì đệ tử nên mới bị thương...”

Thẩm Thanh Thu trừng y một cái: “Nếu đã biết là bị thương vì người, thì bảo vệ cái mạng mình tử tế vào!”

Lạc Băng Hà há miệng thở dốc, nói không ra lời, hốc mắt lại càng đỏ hơn.

Cuối cùng, Sa Hoa Linh cắn răng một cái, nói: “Vậy Thẩm tiên bối xin thứ cho Linh nhi vô lễ!”

Thẩm Thanh Thu nói: “Ta cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.”

Trái tim Sa Hoa Linh bang bang kinh hoàng, đến lời cũng không dám đáp, thân ảnh rực lửa nhảy thẳng lên, ngọc chưởng tuyết trắng tụ một cỗ ma khí màu đen đánh tới!

Thẩm Thanh Thu một cước đá văng Lạc Băng Hà, chuẩn bị tốt, dùng thân thể nghênh đón một chưởng này!

Nhưng mà, hấn không bị Sa Hoa Linh một chưởng đánh bay, cũng không có miệng phun máu tươi nổ tan xác mà chết.

Chủ nhân Bách Chiến Phong đằng đằng sát khí, kiếm đã xuất vỏ, một bàn tay cũng không có động, chỉ dựa vào linh lưu trên người hấn phát ra, đã đánh văng Sa Hoa Linh toàn lực công tới.

Sau một lát yên tĩnh, Khung Đỉnh Phong liền xông vào.

“Liều sư thúc!”

“Liều sư thúc xuất quan!”

“Chiến thần Bách Chiến Phong xuất quan, yêu nhân ma giới, xem các người còn dám kiêu ngạo không!”

Thẩm Thanh Thu thầm nghĩ: Ra vẻ soái cái đếch gì! Ra sớm một chút thì người chết chắc!? Ta còn tưởng sẽ phải quay cmn về thế giới ban đầu báo danh chứ!

Đây không hổ là một quyền văn ngựa đực tràn ngập sát khí. Sa Hoa Linh bị đánh văng về sau, ngoại trừ một tiếng a mỏng manh sợ hãi, vị trí vốn chỉ có chút lụa đỏ che khuất cũng vỡ vụn thành từng mảnh, dẫn đến những tiếng kêu kinh ngạc.

Nàng dùng tư thế xinh đẹp để giảm sức bật, càu nhàu một tiếng đứng lên. Quả nhiên phong thái Ma tộc rất cởi mở, mặc dù cả người bị censored(1)nàng cũng không xấu hổ chút nào, chỉ tức giận lộ áo choàng của thuộc hạ bên cạnh ra, chụp loạn lên người, nói: “Các vị, hôm nay là ta tính sai. Chúng ta ngày sau sẽ có lúc gặp lại! Đi!”

Liễu Thanh Ca cười lạnh nói: “Nói đến là đến, nói đi là đi. Mặt mũi lớn quá. Nằm mơ đi!”

Thân hình hần chuyển động, Thừa Loan Kiếm sau lưng phi tới tận trời, vẽ ra trăm ngàn kiếm khí hữu hình, xếp thành trận sắc, như mưa đá đâm xuống đám Ma tộc.

Sa Hoa Linh vừa dẫn bộ hạ chạy trốn chết, vừa cầm trong tay lựa đồ vò thành một đám mây đỏ, ném lên trời, đáng tiếc căn bản không ngăn được kiếm khí sắc bén, hồng sa rất nhanh bị đâm thành một mảnh đầy lỗ thủng. Cộng thêm các đệ tử của Thương Khung Sơn phái bao vây, hơn phân nửa Ma tộc có kẻ bị chết, có người bị thương, có kẻ bị bắt, chỉ có một đám tâm phúc theo sát Sa Hoa Linh, giết mở đường máu trốn xuống núi.

Liễu Thanh Ca trả kiếm vào vỏ xong, chường mặt xoay người, nhìn thương thế trên tay của Thẩm Thanh Thu. Các đệ tử của Thanh Tĩnh Phong cũng xông tới. Hơn mười khuôn mặt đều là thần sắc khẩn trương.

Thẩm Thanh Thu nhếch miệng cười: “Xem ra, giữ lại chút lòng xấu học tập dì Tuyết chụp ảnh tự sướng(2), cứu người từ trong vách Linh Tê động ra, là một lựa chọn cực kỳ chính xác.”

Liễu Thanh Ca: “Dì Tuyết là ai?”

Thẩm Thanh Thu: “Chẳng là ai cả. Ta thế nào?”

Liễu Thanh Ca hừ nói: “Tạm thời không chết được.”

Lời tuy nói như vậy, linh lực tay trái hần lén đưa vào thân thể Thẩm Thanh Thu lại không dừng, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Hắn đặc biệt nói rõ: “Trong Linh Tê động nợ người, trả lại cho người!”

Ngạo kiều chết tiệt!

Thẩm Thanh Thu cảm thấy kế hoạch hắn kéo Liễu Thanh Ca về đội của mình tựa hồ rất có hi vọng, hết sức hài lòng. Nhưng linh mạch cả người từng trận run rẩy, khiến hắn cười không nổi.

Lạc Băng Hà bỗng nhiên nói: “Liễu sư thúc, loại độc ‘Không thể giải’ này, thật sự không thể giải sao?”

Liễu Thanh Ca nhìn y một cái, vẫn chưa trả lời, Thẩm Thanh Thu bỗng nhiên đầu gối mềm nhũn, suýt nữa thì quỵ. May mắn Lạc Băng Hà vẫn luôn đỡ hắn. Nhưng Thẩm Thanh Thu thật sự đứng không nổi, khoát tay nói: “Để ta nằm xuống... Để ta nằm một lát.”

Lạc Băng Hà chưa từng thấy qua dáng vẻ Thẩm Thanh Thu hư nhược như vậy, đỏ mắt quỳ gối bên người Thẩm Thanh Thu, nói không ra lời, ghen ngào gọi: “Sư tôn.”

Thẩm Thanh Thu miễn cưỡng nâng lên một cánh tay, sờ sờ đầu y, ngậm máu tươi nhin cả buổi, cuối cùng vẫn lấy bầy hộc ra, nhưng vẫn kiên trì nói xong lời thoại máu chốt để cày độ hảo cảm.

“Ta biết... Người nhất định sẽ thắng.”

Nghe xong câu này, Lạc Băng Hà toàn thân chấn động.

Thẩm Thanh Thu tỏ vẻ lý giải.

Lạc Băng Hà nhất định cảm thấy, người này chính là một kẻ thần kinh + tâm thần phân liệt... Thật sự, nếu nhìn từ góc nhìn thượng

đế, bản thân Thẩm Thanh Thu cũng sẽ chịu không nổi đập sách chửi lớn: Đây cmn là nhân vật gì a, chốc đánh chốc cứu, có bệnh à!

Lúc này, hệ thống truyền đến thông báo.

【 Độ phức tạp của nhân vật ‘Thẩm Thanh Thu’ +20, độ sâu triết học hình tượng +20, độ huyền nghi +10, chỉ số ngẫu tổng cộng +50. 】

... Thẩm Thanh Thu sợ hãi. Độ sâu triết học của nhân vật là tính như thế này sao?

Thôi đừng tùy tiện mở ra mấy chỉ số kỳ quái, cảm ơn!

Thẩm Thanh Thu hai mắt xám lại ngẩng đầu một cái, cảm thấy dường như hẳn nhìn thấy giọt nước mắt đứt đoạn của Lạc Băng Hà rơi khỏi hốc mắt.

Ảo giác đi.

Đó là suy nghĩ cuối cùng trước khi hẳn mất đi ý thức.

Chú thích dài nên để dưới. Nguyên tác là Mosaic, là một loại hình nghệ thuật gạch men, từng miếng vuông nhỏ hợp lại thành bức tranh. Ý trên kia là chỉ màn hình bị làm mờ đi bằng những ô vuông, giống như khi thời sự phỏng vấn mà giấu đi danh tính người được phỏng vấn. Đại khái là như thế này:

Dì Tuyết ở đây là một nhân vật nổi tiếng trong Tân dòng sông ly biệt, do diễn viên Vương Lâm đóng. Vương Lâm từng chụp ảnh người mẫu đồ ngủ khi đã 44 tuổi, làm dân mạng dậy sóng. Đại ý sử dụng trên kia chỉ hành vi người khác cho là không tốt nhưng mình thì thấy thỏa mãn.

Bonus hình tự sướng của dì Tuyết:

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 14: Bối Cảnh Có Thể Đùng Dung Tục Vậ Không

Sau khi hôn mê không biết bao lâu, Thẩm Thanh Thu mới thừa sống thiếu chết tỉnh lại.

Mở mắt nhìn thấy lụa trắng quen thuộc trên đỉnh đầu, liền biết đang ở trong Thanh Tĩnh xá trên Thanh Tĩnh Phong của hần. Việc Ma tộc làm loạn đã được bình định rồi. Hần hít vào một hơi, muốn đuổi cái thất lưng, chợt phát hiện phòng cửa mở ra, một người bước vào.

Minh Phàm bưng một khay chén đĩa, thấy hần tỉnh, quăng chén đĩa ở trên bàn, hô lớn.

“Cuối cùng sư phụ cũng tỉnh rồi!”

Còn có một người đứng ở ngoài cửa. Lạc Băng Hà đứng ở cửa, dường như muốn tiến vào, nhưng đi rồi lại ngừng.

Minh Phàm hô hào một phen, quay đầu lại thấy y, quát lớn nói: “Sao ngươi còn đứng ở chỗ này?” rồi nói với Thẩm Thanh Thu: “Không biết tiểu tử này mắc bệnh gì, nhất định muốn đứng ở chỗ này, giống như khúc gỗ vậy, không biết sư tôn nhìn thấy ngươi liền phiền lòng sao? Đuổi y đi y cũng không đi.”

Thẩm Thanh Thu yếu ớt khoát tay: "...Không sao. Tùy y."

Minh Phàm nói: "Liễu sư thúc của Bách Chiến Phong nói người tỉnh thì nói cho sư thúc biết. Ta, ta đi gọi Liễu sư thúc, Mộc sư bá và chưởng môn!", nói xong câu này liền hí hục lao ra ngoài.

Xem ra mình ngủ một giấc này thật là lâu... Nhạc Thanh Nguyên đã trở lại Thương Khung Sơn phái. Về phần "Mộc sư bá", tất nhiên là nói Mộc Thanh Phương của Thiên Thảo Phong. Thiên Thảo Phong thiện dược, tinh thông y thuật, đó là điều tất yếu.

Lạc Băng Hà tránh đường ra, thấy hấn đi xa, còn không chịu rời đi, chỉ bình tĩnh nhìn phòng trong.

Thẩm Thanh Thu chậm chậm ngồi thẳng, nói: "Phải chăng có lời muốn nói? Vậy cứ vào đi."

Lạc Băng Hà theo lời đi vào trong phòng, bỗng nhiên phịch một tiếng, quỳ xuống trước giường hấn.

Thẩm Thanh Thu: "...!!!"

Hệ thống mày đợi đã? Sao lại thế này? Tao chỉ là ngủ một giấc thôi mà, sao tỉnh lại đã thành mode gì đây? Rốt cuộc tao ngủ bao lâu? Hiện tại đã là mười năm sau chưa?

Lạc Băng Hà quỳ xuống xong, ngẩng đầu, ánh mắt cực nóng mà lại áy náy: "Thỉnh sư tôn tha thứ đệ tử dĩ vãng ngu muội vô tri."

Bốn chữ ngu muội vô tri, đặt lên ai cũng không thể đặt lên người Lạc Băng Hà được a?

“Đệ tử ban đầu chỉ cho rằng, sư tôn không hết lòng quan tâm mình. Mãi đến sau ba trận tỉ thí, ta mới hiểu được khổ tâm ngày xưa của sư tôn.”

Thẩm Thanh Thu: Không không không, ban đầu sư tôn kia của người đích thực không quan tâm người, hấn ước gì người chết đi, thật đó... Có điều, rốt cuộc người hiểu khổ tâm gì của ta cơ? Người nói thử coi, bản thân ta cũng rất hiểu kỳ!

Lạc Băng Hà lại không nói tiếp, chỉ nghiêm túc nói: “Từ nay về sau, đệ tử nhất định tận tâm tận lực phục vụ sư tôn, làm theo lệnh của sư tôn.”

Thẩm Thanh Thu ánh mắt phức tạp mà nhìn y.

Tâm tính của đứa nhỏ này hiện giờ, thật là... lương thiện quá a!

Cứu y một hồi, đánh chửi lẳng nhục trước kia tất cả đều quên sạch hết rồi?!

Cứ như vậy, sau này hấn còn có thể hạ độc thủ, đánh y rơi xuống vực thẳm Vô Gian sao.

Thẩm Thanh Thu im lặng một lát, nói: “Người hiểu được là tốt rồi. Người đứng lên trước đi.”

Tuy rằng một chút hấn cũng không hiểu, Lạc Băng Hà rốt cuộc người lĩnh ngộ được gì a?

Thấy Lạc Băng Hà chầm chậm đứng lên, lại vẫn không chịu rời đi, ngược lại hơi xấu hổ, tựa hồ có lời gì muốn nói. Thẩm Thanh Thu hỏi: “Còn có chuyện gì sao?”

Lạc Băng Hà nói: “Sư tôn ngủ rất nhiều ngày, vừa mới tỉnh lại, không biết liệu có đói chăng?”

Thẩm Thanh Thu giờ mới chú ý tới mình đã đói tới da bụng dán vào da lưng rồi, vừa nghe thấy có ăn ánh mắt liền rục lên, vội hỏi: “Rất đói. Người bưng lên đi.”

Lạc Băng Hà lập tức chạy tới phòng bếp, nhiều ngày nay y mỗi ngày cách một canh giờ đều nấu một chén cháo, cuối cùng cũng có công dụng. Tranh thủ cháo còn nóng bưng lên bàn, Lạc Băng Hà giúp đỡ Thẩm Thanh Thu từ trên giường ngồi dậy. Nhiệt tình ân cần khác người, còn thiếu không dứt vào miệng Thẩm Thanh Thu nữa thôi. Cánh tay Thẩm Thanh Thu nổi da gà một chút, tự mình cầm lấy ăn vài miếng, thấy Lạc Băng Hà còn đứng ở bên giường, chăm chăm nhìn hân.

Thẩm Thanh Thu nghĩ nghĩ, bưng tỉnh đại ngộ, thản nhiên nói: “Mùi vị không tệ.”

Kỳ thật mùi vị đâu chỉ không tệ, Thẩm Thanh Thu quả thực có cảm giác lệ rơi đầy mặt.

Thanh Tĩnh Phong vừa nghe đã biết là một đỉnh tươi mát nhạt nhẽo, ngay cả phong cách đầu bếp cũng theo con đường này, ăn lâu như vậy miệng Thẩm Thanh Thu cũng sắp nhạt thành chim rồi. Còn chén trong tay, tuy rằng cũng là cháo, nhưng có lẽ là vấn đề gia vị hoặc tay nghề, so với cháo ngày trước nấu nước sông quả là không cùng đẳng cấp.

Hạt cháo trắng muốt, hành thái nhỏ, thịt băm tươi ngon, còn có gừng thái chỉ vừa đủ, so với đầu bếp trưởng nhà Thẩm Viên trong thế giới ban đầu làm cũng không kém là bao!

Lạc Băng Hà nghe hần khen, ánh mắt nhất thời sáng lên, nói: “Nếu sư tôn thích, mỗi ngày đệ tử đều thay đổi món cho sư tôn thì thế nào?”

Thẩm Thanh Thu nhất thời sặc một cái.

Lạc Băng Hà vội vỗ lưng cho hần. Thẩm Thanh Thu xua tay nói không có việc gì. Hần chỉ là có chút kinh sợ.

Tài nấu ăn của Lạc Băng Hà là vũ khí sát thương của gái, thật không ngờ hần lại có vinh dự này, ăn được món mà trong nguyên tác chỉ vài em gái hậu cung mới ăn được, “sự chăm sóc of Lạc Băng Hà”.

Càng hãi hơn chính là lời thoại a lời thoại. Câu “Mỗi ngày đều thay đổi món (cơm) cho người”, không phải là dùng để Lạc Băng Hà nịnh mấy vị đại tiểu thư đến mức tâm hoa nộ phóng cam nguyện nhập hậu cung sao?

Đồ có thể ăn bữa, lời không thể nói bữa ha!

Thấy Thẩm Thanh Thu biểu cảm quỷ dị, Lạc Băng Hà tựa hồ hơi có bất an, hỏi: “Sư tôn không vui sao?”

Thẩm Thanh Thu nghĩ nghĩ, kệ nó, làm không công cho ta mà ta không cần thì chính là đồ ngu, hơn nữa nam chính trâu bò làm đầu bếp miễn phí cho ta, tính ra cũng là tư bản đáng tự hào!

Lập tức về mặt ôn hoà nói: “Vi sư rất là thích. Vậy về sau những việc này liền giao cho người.”

Rốt cuộc không phải tiếp tục ăn canh sương uống nước lã rồi! Vi sư cũng là lãnh đạo cần được chăm sóc đặc biệt!

Được chấp thuận, bầu không khí quanh Lạc Băng Hà lại lập tức xuân về hoa nở. Thẩm Thanh Thu nhìn dáng vẻ của y, không biết tại sao, bỗng nhiên đặc biệt muốn sờ sờ đầu của y.

Sau khi đuổi đi Lạc Băng Hà (làm culi không công cho người ta) còn vui vẻ ra mặt, Thẩm Thanh Thu gỡ hệ thống.

“Hệ thống, tao hỏi mày chuyện này chút ha.” Hắc dẫn đo một chút, “Tình tiết chỗ vực thăm Vô Gian... không đi không được?”

Hệ thống: 【 nếu Lạc Băng Hà bỏ qua tình tiết “Vực thăm Vô Gian”, độ sướng -10000. 】

Thẩm Thanh Thu nghe rõ con số ở cuối, một ngụm máu Lãng Tiêu lại theo thói quen đi lên. Quên đi, phun a phun a phun mãi cũng thành quen.

Kỳ thật hắc cân nhắc xong thì đã có kết luận, nếu không thể đánh nhốt Lạc Băng Hà vào vực thăm Vô Gian, vậy y sẽ không mở được bàn tay vàng. Nhân vật chính không thể trâu, còn đâu sướng độ?

Cho nên, tình tiết của vực thăm Vô Gian, không đi không được. Mà với tư cách phản diện đáng khinh nhất, cận bã nhất của quyền sách, tất nhiên nhiệm vụ này liền quang vinh dừng ở trên đầu của hắc.

Hắc còn chưa từ bỏ ý định mà hỏi lại một chút, chỉ là có chút thôn thức, Lạc Băng Hà giống như mặt trời nhỏ của hiện tại, chủ định sẽ sa đọa thành BOSS âm u lãnh huyết của toàn bộ sách. Ngay cả một kẻ đáng ra phải chết nhưng lại sống như hắc cũng không thể thay đổi sự thực này.

Hắn, chủ định phải một chương đánh nhân vật chính rơi xuống vực thẳm Vô Gian, mở ra một thế hệ nam nhân truyền kỳ trâu bò!

Thẩm Thanh Thu càng lo lắng cho tương lai của mình.

Mặc kệ, độ sống trực tiếp giảm đi 10000, chết rồi thì không cảm nhận được nữa.

Làm thôi, Lạc Băng Hà mở bàn tay vàng hắc hóa xong, tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

Đây là chuyện gì thế này!

Lạc Băng Hà chân trước đi không bao lâu, vài sư huynh sư đệ chân sau liền đến thăm bệnh.

Thẩm Thanh Thu nằm ở trên giường, cầm trong tay quyển trục, thấy Nhạc Thanh Nguyên bước vào, muốn xuống giường, Nhạc Thanh Nguyên vội ngăn hắn lại: “Thanh Thu đừng cử động. Hiện tại đệ không nên xuống giường. Nằm là được, để ý mấy lễ tiết này làm gì.” Chuyển hướng Mộc Thanh Phương ở phía sau: “Mộc sư đệ, đệ đến xem xem Thanh Thu đi.”

Trong lúc hôn mê, Mộc Thanh Phương đã chẩn bệnh cho Thẩm Thanh Thu một lần. Hiện tại gần như là tái khám, Thẩm Thanh Thu đưa cổ tay cho y, có lẽ nói: “Làm phiền Mộc sư đệ.”

Mộc Thanh Phương gật gật đầu, ngồi ở bên giường, ngón tay đặt trên mạch môn của hắn. Với y thuật của phong chủ Thiên Thảo Phong, dù nghi nan tạp chứng thế nào, chẩn đoán và đối sách cũng chỉ cần trong chớp mắt. Nhưng y vẫn nghiêm túc một lúc lâu, mới dùng sắc mặt nghiêm trọng mà rời ngón tay.

Nhạc Thanh Nguyên hỏi: “Như thế nào?”

Thẩm Thanh Thu không chút ngại ngùng, cúi đầu vào hỏi: “Rốt cuộc độc này có giải được không?”

Tay áo Liễu Thanh Ca lay động, ngồi xuống bên cạnh bàn, hừ nói: “Độc này tên là Không Thể Giải, người nói coi?”

Thẩm Thanh Thu thở dài nói: “Vậy Mộc sư đệ nói rõ xem ta còn có thể sống mấy năm? Mấy tháng? Hay là mấy ngày?”

Mộc Thanh Phương lắc đầu, nói: “Tuy rằng không thể giải, nhưng có thể ức chế.”

Giọng y bình thản, không nhẹ không nặng, Thẩm Thanh Thu lại cảm thấy mình lời lảm rồi.

Độc này tuy rằng tên là “Không thể giải”, nhưng kỳ thật nó có thể giải.

Bởi vì trong nguyên tác, trong Tiên Minh Đại Hội, có vị tiểu sư muội yêu kiều Uyển Ước của một phái khác cũng trúng Ma tộc kỳ này.

Máu chốt ở chỗ, nàng là gái của nhân vật chính.

Người có thấy nam chính văn ngựa đực nào để gái của mình chết vì kỳ độc không?

Nếu có, đó là không đủ tư cách làm nam chính của văn ngựa đực!

Đó chính là văn ngựa đực thất bại bán vĩa hè cả vạn năm!

Cách giải cũng rất đơn giản! Chúng ta cùng xem một chút phát triển của nguyên tác.

Bởi vì lực bất khả kháng của tình tiết, tiểu sư muội Uyển Ước vì cứu nam chính, người vừa mới quen biết chưa tới một canh giờ, bị yêu nhân ma giới ám toán, thân nhiễm kỳ độc. Lạc Băng Hà thấy y không thể trốn tránh trách nhiệm, nên đã nhận trọng trách tìm thuốc giải cho tiểu sư muội Uyển Ước.

Vừa hay Tiên Minh Đại Hội tổ chức trong núi sâu, có một bông hoa lạ ngàn năm tuổi — thực xin lỗi cụ thể gọi là hoa gì hay là cỏ gì Thảm Thanh Thu quên rồi, bởi vì các loại kỳ hoa trong 《Cuồng ngạo tiên ma đồ》 ít nhất có hơn năm mươi đóa, hơn nữa cái nào cũng có ít nhất ngàn năm tuổi, tính hết kỳ hoa kỳ thảo, tuyệt đối trên ba chữ số, mà nó mới nhớ được tên.

Đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời, người tưởng kỳ hoa là rau cải bán đại trà à, cho đám kỳ hoa chút ít tôn nghiêm quý hiếm được không!

Lạc Băng Hà cho rằng kỳ hoa trong truyền thuyết nhất định có thể giải độc trên người tiểu sư muội Uyển Ước, lao lực thiên tân vạn khổ đi hái cho nàng, riêng hái hoa mất liền ba ngày. Trong ba ngày này vừa hái hoa vừa đánh quái, hai người mất đi mảy lại bồi dưỡng tình cảm cách mạng nồng hậu. Độc trên người tiểu sư muội Uyển Ước càng ngày càng nặng, cả người mảnh mai vô lực, cuối cùng Lạc Băng Hà cũng hái được hoa. Hai người vui mừng quá đổi, vội vàng cho tiểu sư muội Uyển Ước ăn sống hoa (...).

Nhưng mà, không có tác dụng! Độc không giải!

Hai người nản lòng thoái chí. Em gái cảm thấy mình là người sắp chết, nhất định phải để lại chút hồi ức mới không uổng cuộc đời này, vì thế thừa dịp thân thể mềm mại yếu đuối vô lực, liền đẩy ngã Lạc Băng Hà...

Lạc Băng Hà làm dáng vẻ chống cự một hồi rồi lấy lý do “Nàng đều là vì ta. Không đành lòng cự tuyệt tâm nguyện cuối cùng của nàng”, nửa chống nửa chịu mà nghe theo...

Vậy, độc, rốt cuộc là giải thể nào?

Sau màn chịch chịch chịch, độc của em gái tự nhiên được giải!

Lôi không? Tục không? Gượng ép không? Nhưng mà rất sướng a đúng hay không! Sướng lôi sướng lôi ha ha ha ha...

Bởi vì Lạc Băng Hà là máu lai người và ma mà. Hơn nữa một nửa huyết mạch Ma tộc kia là thánh quân đệ nhất Ma tộc truyền xuống, máu thiên ma thượng cổ! Một chút kỳ độc nho nhỏ của Ma tộc, căn bản không đủ dánh răng, trong quá trình hai người chịch chịch chịch, sớm đã bị Lạc Băng Hà hút qua hóa thành tinh quang. Thuận tiện hấp thu cả thành phần dinh dưỡng của kỳ hoa mà em gái mới ăn xong, vì thế công lực lại thăng tiến a, chả cần tu!

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 15: Cái Gọi Là Đãi Ngộ Của Nhân Vật Chính

Cái gọi là đãi ngộ của nhân vật chính, chính là cho dù giẫm phải phân chó, bên trong cũng sẽ giấu bí tịch hoặc là tiên đan.

Thẩm Thanh Thu hồi ức đến đoạn này, hồi ức đến mức sắc mặt mau biến đổi. Đến cả người bên cạnh gọi hắn cũng không nghe, Nhạc Thanh Nguyên gọi liên tiếp vài tiếng, hắn mới lấy lại tinh thần: “Cái gì?”

Mộc Thanh Phương đưa một tờ giấy cho hắn: “Mỗi tháng liên tục dùng bốn vị dược liệu này, thêm việc hợp lực vận công với một người linh lực cao cường, để người đó giúp ngươi vận chuyển linh lực như thường, loại độc này sẽ không còn quá đáng ngại.” Dừng một chút, nói: “Chỉ là, e rằng sau này thỉnh thoảng Thẩm sư huynh sẽ bất ngờ có tình trạng linh khí trì trệ, hoặc là vận chuyển không linh.”

Ba người khác trong phòng đều có chút lưu ý thần sắc của hắn.

Ai cũng biết, đối với người tu tiên mà nói, linh khí vận chuyển trì trệ là vấn đề phi thường đáng sợ. Nhất là cao thủ quyết đấu, chỉ cần không lưu ý liền mất mạng. Lại không biết rằng, đối với kết quả này, Thẩm Thanh Thu đã rất vừa lòng.

Với thân phận nhân vật phản diện cặn bã như hấn, trúng kỳ độc không thể giải, cư nhiên còn có thể sống sót, đã nể mặt lắm rồi!

Cho dù biết chịch chịch chịch với nhân vật chính có thể giải độc, nhưng hấn có thể sao? Hấn có thể sao? Ha ha ha ha...

Nhạc Thanh Nguyên thở dài: “Sớm biết như thế, ta không nên xuống núi tự mình đi an bài chuyện Tiên Minh Đại Hội. Liên lụy Thanh Thu đệ...”

Thẩm Thanh Thu vội hỏi: “Tiên Minh Đại Hội vốn là đại sự mà chưởng môn các phái cùng nhau thương nghị an bài, sư huynh, huynh không đến sao được? Lần này đều do ma giới dè tiện giả dối, với cả ta tự mình không cẩn thận, sư huynh ngàn vạn lần chớ đổ hết lên người mình.”

Không nói rõ hết tại đây, không chừng với tính cách của Nhạc Thanh Nguyên, cả đời y sẽ không bao giờ xuống núi nữa, tử thủ Thương Khung Sơn phái cũng nên. Ai biết đầu kia, Mộc Thanh Phương lại áy náy nói: “Không, đều là ta không tốt. Nếu không phải lúc ấy không thể cảm nhận kịp lúc có yêu nhân ma giới xâm lấn, lại học nghệ không tinh, không thể trị tận gốc Thẩm sư huynh, cũng sẽ không đến nước này.” Thẩm Thanh Thu lại nhúc đầu, ba người mơ hồ khuyên can một hồi, đều liềm mạng nói mình không tốt, Liễu Thanh Ca mặt không chút thay đổi nhìn ra ngoài cửa sổ. Chờ bọn họ giành trách nhiệm xong, mới uống một ngụm trà, nói: “Việc này không thể để người không phải chủ nhân mười hai đỉnh biết.”

Thân là một trong mười hai phong chủ của đệ nhất đại phái, lại có nhược điểm trí mạng này, nếu bị người ngoài biết, vậy cũng không phải chuyện đùa. Ba người tất nhiên hiểu được.

Nhạc Thanh Nguyên vẫn lo lắng, hỏi: “Thanh Thu có cảm thấy trọng trách phong chủ quá nặng không?”

Nếu như là Thẩm Thanh Thu ban đầu, tám phần nghi ngờ Nhạc Thanh Nguyên nghĩ linh tinh gì đó. Nhưng mà Thẩm Thanh Thu hiện tại biết y thật lòng lo lắng hẳn làm việc quá vất vả, bất lợi cho việc điều dưỡng, vội khoát tay nói: “Chưởng môn sư huynh, huynh cũng đừng quan tâm ta. Ta còn chưa phế đến mức độ đó.” Hắn cười cười, lại nói: “Ta hiện tại tay chân có thể đi, miệng có thể nói, một thân tu vi cũng vẫn còn, thỏa mãn lắm rồi.”

Mấy người lại nói vấn đề chi tiết ngày đó Ma tộc xâm lấn, Nhạc Thanh Nguyên và Mộc Thanh Phương liền đi trước một bước. Người thứ nhất hiếm khi trầm sắc mặt như vậy, chuẩn bị bày ra mấy cuộc họp lớn để nhân giới diệt ma, kêu gọi các đại môn phái tham dự. Người thứ hai tiếp tục cân nhắc phương pháp giải độc. Nhìn theo họ đi mất, Thẩm Thanh Thu thấy buồn cười cực kỳ, những cũng cảm thấy ấm áp hòa thuận.

Mấy người đồng môn của Thương Khung Sơn phái, tuy rằng tính cách khác nhau, có người dễ gần, cũng có người không dễ gần, nhưng đều là người một nhà, cùng một khẩu khí một trái tim, chia đều ở mười hai đỉnh, xảy ra chuyện là có thể dựa vào. Hàng nguyên bản kia thật là đầu óc bị nước vào mới có thể phát rồ, tàn sát đồng môn.

Tâm tình khoái trá còn chưa tiếp tục được mấy, Liễu Thanh Ca buông xuống chén trà đã sớm nguội, thản nhiên nói: “Nếu không phải trên người ngươi không có quý khí, ta nhất định sẽ nghi ngờ ngươi bị đoạt xá.”

Người ở lại này, vừa hay là loại không dễ gần.

Ở một mức độ nào đó, người đoán rất chính xác... Có điều lời này cho Thẩm Thanh Thu tám trăm lá gan hấn mới dám nói ra, hiện nay hấn chỉ có thể cười mà không nói.

Liễu Thanh Ca tiếp tục nói: “Ở trong Linh Tê động, người cứu ta đã là không thể tưởng tượng. Lần này ma giới đánh lén, người lại vì cứu một đệ tử vô danh tiểu tốt trong môn hạ mà suýt mất mạng. Trúng độc tổn hại linh lực, người vốn nên thấp thỏm không yên thì lại lạnh nhạt coi thường. Những việc này ai làm cũng không lạ, chỉ có người làm thì mới thấy loạn.”

Thẩm Thanh Thu không muốn thảo luận vấn đề tính cách mình OOC chút nào. Hấn gọi Minh Phàm tiến vào, thay trà mới, dựa vào phía sau, cười nói: “Vô danh tiểu tốt? Đó cũng chỉ là hiện tại thôi. Người hãy chờ xem, Lạc Băng Hà sẽ khiến người kinh ngạc.”

Liễu Thanh Ca nhớ rõ tên của Lạc Băng Hà, nói: “Chính là thiếu niên kia? Y căn cốt rất tốt. Nhưng tư chất tốt như vậy, hàng năm các đại môn phái chọn ra không có một trăm cũng có gần trăm, cuối cùng thực sự có thể nổi tiếng, còn chưa đến một phần vạn.”

Cho nên nói người không hiểu! Người chưa mở thiên nhãn! Không thể trải nghiệm cảm giác ưu việt cao cao tại thượng khi biết trước tình tiết!

Thẩm Thanh Thu hảo tâm cho hấn lời khuyên: “Tin ta đi, y tuyệt đối không giống người thường đâu. Ta dám lập lời thề, Lạc Băng Hà sau này, nhất định sẽ làm nên một sự nghiệp không thể coi thường. Hy vọng sư đệ có cơ hội sẽ dẫn dắt y một chút, tuyệt đối không mua thiệt bán thua đâu.”

Ngộ nhỡ Liễu Thanh Ca trở thành chương ngại vật trên đường Lạc Băng Hà trở nên trâu bò, hai người đối đầu chính diện, tèn ten một cái liền bị KO thì sao!

Vì tốt cho tất cả mọi người, vẫn phải nhắc nhở Liễu Thanh Ca một chút.

Thẩm Thanh Thu trước kia, nói, không nhiều lắm, tuyệt đối cao lãnh, hơn nữa một khi mở miệng nhất định phải trượng giả chua ngoa, tìm từ cầu kỳ đối trận tinh tế, hơn nữa nói có sách, mách có chứng, khiến người bên cạnh hiểu được đạo lý nhân sinh. Nhưng từ khi Thẩm Thanh Thu mở ra công năng OOC, tiếng lóng gì gì đó thỉnh thoảng cũng nhảy ra một câu. Ngay cả người không biết OOC là gì như Liễu Thanh Ca cũng không nghe nổi nữa, phát tay áo rời đi.

Minh Phàm buồn bực đến sắp chết. Hắn chỉ là đi thay nước trà, lại buộc phải nghe một đồng lời khen Lạc Băng Hà từ miệng Thẩm Thanh Thu, người cùng chung với hắn mối thù muốn chinh Lạc Băng Hà, nói ra. Ở mức độ chạnh lòng, chỉ có thể so với cách nghĩ “con bạn thân ngày trước cùng mày mắng kẻ khác là đũa bống nhiên trở thành CP với người chúng mày từng mắng”. Ghê tởm đến mức hắn quyết định lập tức đi ghê tởm người khác. Minh Phàm nhanh chóng tìm được Lạc Băng Hà đang ở trong bếp cân nhắc sáng mai làm cái gì cho Thẩm Thanh Thu ăn, đổ ập xuống một trận mắng chửi, sau đó phân phó: “Đi đón củi cho ta! Chém tám mươi khúc! Chát đầy phòng chứa củi! Nấu nước! Chậu nước của các sư huynh đệ trong phòng đều trống người mù không nhìn thấy sao?!”

Lạc Băng Hà hoang mang nói: “Nhưng mà, sư huynh, phòng chứa củi chát đầy, ta ngủ chỗ nào?”

Minh Phàm giậm chân chà chà mặt đất, nước miếng bay tứ tung: “Nơi này không phải phẳng à? Không ngủ được chắc?!”

“Chậu nước trong phòng của các sư huynh hôm nay ta vừa mới đổ đầy...”

“Nước kia, không mới, đổ lại!”

Nếu như là trước kia, trong lòng Lạc Băng Hà có thể còn có chút ủy khuất hoặc là bi phẫn, nhưng hôm nay tâm trạng của y không giống vậy.

Ở trong mắt của y, những điều này là để hấn trải nghiệm.

Hấn đã có một sư tôn tốt như vậy, mọi chuyện đều suy nghĩ cho y, ngay cả tính mạng cũng có thể hi sinh vì y (...), còn có trải nghiệm gì không thể chấp nhận? Còn có đau khổ gì không thể qua?

Lạc Băng Hà không nói hai lời, lập tức quay đầu đi làm liền.

Minh Phàm nhìn thấy y như vậy, một chút khoái cảm bắt nạt người cũng không có, ngược lại càng đau ruột. Vừa đi vừa hùng hùng hổ hổ nói: “Thật không biết tiểu tử thối này có chỗ nào lọt vào mắt sư tôn, bỗng nhiên sư tôn nhìn y bằng con mắt khác. Cái gì thành tựu đại nghiệp tất nhiên, không giống người thường cái rắm! Cho dù sư tôn bị tiểu tử thối này che mắt, Liễu sư thúc cũng sẽ không dẫn dắt y đâu. Ta nhổ vào...”

Tuy rằng hấn vừa đi vừa làu bàu mắng, âm thanh không lớn, nhưng công lực tiến nhanh, lại trời sinh năm giác quan linh lợi như Lạc Băng Hà làm sao không nghe được. Minh Phàm nói làu bàu, tuy rằng câu rơi câu mất, nhưng cũng có thể nhặt ra những từ cơ bản, Lạc Băng Hà lập tức liền đoán được bảy tám phần tình hình.

Thì ra ở trước mặt Liễu sư thúc, sư tôn đã nói mình như thế a...

Ở nơi mình không nhìn thấy, có một người coi trọng mình như vậy, loại cảm giác này, thật sự là vô cùng kỳ diệu.

Một dòng nước ấm bỗng dưng dâng lên trong lòng, càng dâng càng mãnh liệt, dần dần bao bọc toàn bộ thân thể.

Lạc Băng Hà giống như cảm giác được một sức mạnh kiên định mọc rễ ở nơi nào đó trong đáy lòng, bắt đầu nảy mầm, ngay cả tay khiêng thùng nước công kênh cũng càng thêm hữu lực.

Lúc này, chẳng những Lạc Băng Hà không có cảm giác bị làm khó dễ, ngược lại lộ ra biểu cảm hạnh phúc thỏa mãn thế này.

Nếu Thẩm Thanh Thu có ở đây, hẳn nhất định sẽ hoài nghi, ở sâu trong nội tâm kỳ thật Lạc Băng Hà là một M...

Có điều, Thẩm Thanh Thu đánh chết cũng sẽ không biết, bởi vì có đồng đội ngu như heo là bạn trẻ Minh Phàm gia sức truyền lực, độ hảo cảm của Lạc Băng Hà lại được nâng lên một tầm cao mới. Lúc này y đang vui vẻ nằm xuống.

Hôm nay, Thanh Tĩnh Phong luôn cao lãnh gần như bị hồng hết các cánh cửa. Chủ nhân các đỉnh đều dẫn theo đệ tử cùng đồ an ủi đến thăm bệnh.

Dù sao lúc ma giới xâm lấn, họ không thể đuổi tới hiện trường kịp lúc, một trận ác đấu toàn bộ để một mình trưởng bối Thẩm Thanh Thu gánh vác, tốt xấu gì cũng bảo vệ Thương Khung Sơn phái không chịu nhục. Bất luận dĩ vãng giao tình tốt hay là không tốt, đều phải đến tỏ vẻ một chút. Thẩm Thanh Thu thản nhiên nhận quà tặng,

còn nhân cơ hội làm quen luôn những vị phong chủ chưa từng gặp mặt, thuận tiện hàn huyên một trận, kéo gần quan hệ.

Buổi tối, hắn vui vẻ mà nghĩ: Cuối cùng cũng có thể an tâm ngủ một giấc.

Hai canh giờ sau.

... An tâm ngủ cái rắm!

Thẩm Thanh Thu đứng ở bên trong không gian hỗn độn hư vô, tang thương mà nhìn đường chân trời không dứt ở phương xa.

Trước đó rõ ràng hắn đang ôm nụ cười vui mừng, ở trên giường mình thoải mái rơi vào mộng đẹp, ai có thể giải thích một chút, tại sao hắn lại bị kéo vào không gian này?!

Thẩm Thanh Thu thực hận không thể kiếm cái chiêng, gõ gõ một cái hệ thống sẽ tự mình đi ra, cũng không cần phải lúc nào cũng hét lên trong đầu: “Hệ thống? Online không?”

Hệ thống: 【 hệ thống vì ngài cung cấp 24 giờ phục vụ. 】

Thẩm Thanh Thu: “Đây là chỗ nào? Tình huống nào?”

Hệ thống: 【 nơi này là mộng cảnh. 】

Thẩm Thanh Thu: “Ta đương nhiên biết nơi này là mộng cảnh. Người kiểm thử cảnh thật mà theo trường phái trừu tượng kiểu này coi? Ta hỏi là tại sao ta lại ở chỗ này.”

Làm ơn, ngàn vạn lần đừng như những gì hắn nghĩ.

Nhưng thần của thế giới này thật sự rất không nề mặt hấn, hấn vừa nghĩ dừng mà dừng mà, giây tiếp theo, hấn liền thấy được thêm một thân ảnh không thể quen hơn.

Lạc Băng Hà mờ mịt đứng ở giữa một cánh đồng hoang vu phía trước.

Y cũng hoàn toàn không biết tại sao mình lại xuất hiện ở chỗ này, một lát hoang mang tan biến, bỗng nhiên trong mắt xuất hiện thân ảnh của Thẩm Thanh Thu. Y ngẩn ra, lập tức giống gà con nhìn thấy gà mẹ (so sánh kiểu quái gì vậy), vui mừng hoan hỉ mà chạy tới.

“Sư tôn!” Y đã bị nhốt ở thế giới này thật lâu, nhìn thấy Thẩm Thanh Thu xuất hiện, nhất thời kích động, liên tiếp kêu vài tiếng.

Thẩm Thanh Thu vừa nhìn thấy y, liền biết nơi này là nơi nào, tình tiết gì.

Trong đầu hấn đầu điên cuồng kêu gào không khoa học a! Biểu cảm lại rất bình tĩnh nói: “Nghe thấy rồi, không cần kêu nhiều tiếng như vậy.”

Lạc Băng Hà vội nói: “Vâng. Sư tôn. Sao người cũng ở chỗ này? Người biết nơi này là chỗ nào sao?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Ta đương nhiên biết. Nơi này là mộng cảnh.” Hấn nhàn hạ mà bê nguyên lời thoại của hệ thống.

Lạc Băng Hà lại hỏi: “Mộng cảnh... Tại sao ta lại ở chỗ này?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Ai ở chỗ này cũng có thể nói là lạ, chỉ có người ở chỗ này là đương nhiên. Nơi này là mộng cảnh của người.”

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 16: Phản Diện Cướp Đất Diễn Của Nữ Chính Là Thế Nào

Lạc Băng Hà ngây ngẩn cả người: “Của ta...” Y lui từng bước, nhìn trời đất vô biên nhuộm màu thê lương, lẩm bẩm nói: “Mộng cảnh của ta, cư nhiên... là như vậy sao?”

Cảnh do tâm sinh. Y tuổi còn nhỏ, nhưng cũng hiểu được điều này cảm khái biết bao.

Thẩm Thanh Thu khô giọng nói: “Đây không phải là mộng cảnh bình thường. Chỉ sợ người bất tri bất giác bị người động tay động chân. Linh lực trong mộng cảnh dao động mãnh liệt không dứt, vì sự trong lúc vô tình bị người kéo vào.”

Lạc Băng Hà mặt lộ vẻ hồ thẹn nói: “Đệ tử vô dụng, liên lụy đến sư tôn.” Lại ngưng thần suy nghĩ: “Rốt cuộc là người nào động tay động chân với mộng cảnh của ta?”

Thẩm Thanh Thu hết sức trải nghiệm lạc thú của một kẻ thích spoil, trực tiếp công bố đáp án: “Không cần nghĩ nữa. Trong mộng cảnh này có ma khí bốc lên, thủ đoạn lại không tầm thường, chắc chắn là người của ma tộc.”

Lạc Băng Hà nghe vậy, cũng không kinh hãi, chỉ là lại bị khơi dậy thù hận với Ma tộc, nói: “Yêu nhân ma giới làm việc quả nhiên ác độc.”

Thật không biết ngày sau khi Lạc Băng Hà biết được thân phận máu lai Ma tộc của mình, nhớ tới chính mình đã nói những lời này, sẽ là biểu cảm gì...

Thẩm Thanh Thu cười cười, nói: “Ác độc thì chưa chắc, nói không chừng, người ta lại có lòng ngược lại.”

Thẩm Thanh Thu có góc nhìn thượng đế, lời nói của hắn là chỉ, kẻ động tay động chân với mộng cảnh của Lạc Băng Hà, chính là Sa Hoa Linh.

Trong đó tất nhiên có tâm tư hại người, nhưng thành phần nhiều hơn, tất cả mọi người đều hiểu, tất nhiên là âm thầm động lòng.

Bằng không tại sao không hại người khác, chỉ hại y? Đối với yêu nữ Ma tộc mà nói, người mình thích, chính là phải lấy ra bắt nạt thật mạnh ㄟ (ˉ ▽ ˉ) ㄟ Có điều đây cũng chỉ là ở giai đoạn đầu, đợi nàng được Lạc Băng Hà thu vào hậu cung, còn không phải chỉ có ngoan ngoãn nghe lời.

Hắn nói những lời này, Lạc Băng Hà không hiểu là có ý gì, nhưng hắn cười đến mức ý vị sâu xa, câu cuối còn lượn lượn trên mặt đất, hơi có vài phần lỗ mãng, nhưng cũng làm cho người ta có chút mùi vị thất thường.

“Mộng cảnh này không hề đơn giản. Thuật ác mộng tầm thường không nhốt nổi ta, động chút tâm niệm là có thể phá bỏ, nhưng

mộng cảnh này làm thực sự rất tinh xảo. Chỉ sợ hủy đi trung tâm ảo cảnh thì ai cũng không thể đi ra được.”

“Chính là nói, sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong mộng cảnh?” Lạc Băng Hà áy náy nói: “Đều là đệ tử không tốt.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Chuyện tới nước này, nhiều lời vô ích, vẫn nên tranh thủ hành động, mau chóng phá bỏ kết giới đi ra ngoài thôi.”

Lạc Băng Hà im lặng gật đầu, đi theo phía sau Thẩm Thanh Thu, đi về phía mép mộng cảnh.

Thẩm Thanh Thu bề ngoài nhìn vẫn bình tĩnh như cũ, trong đầu lại nổi sóng to gió lớn không ngừng lôi lôi kéo kéo hệ thống.

Hệ thống: 【 hệ thống nhắc nhở: Hiện tại ngài tiến vào chính là tình tiết nhánh quan trọng: Kết giới của Mộng Ma. Xin đảm bảo trong nhánh này, giúp đỡ Lạc Băng Hà chiến thắng ảo cảnh của Mộng Ma. Nếu không sẽ bị trừ 1000 độ sướng. 】

Lại tới nữa. Lại là độ sướng, mỗi lần đều là con số làm cho người nhìn bị nhồi máu cơ tim. Ta cần cù thật thà cày lâu như vậy cũng vớt không ra vài điểm độ sướng, mà một cái liền trừ 1000, như vậy thật sự ổn sao?! Làm người... Không, làm hệ thống đừng quá tuyệt tình!

Có điều đây kỳ thật không phải trọng điểm. Trọng điểm là — tình tiết lộn xộn.

Điều kiện tiên quyết của đoạn này vốn là, Lạc Băng Hà bị kéo vào phạm vi công kích của Mộng Ma, trước nguy cơ, để tự bảo vệ mình, y theo bản năng kéo người mình tin cậy nhất, tiến nhập kết giới.

Thẩm Thanh Thu cấp tốc gõ hệ thống: “Đại thần, cự thần, đại cự thần! Mày xác định không có Bug à? Đoạn này Lạc Băng Hà phải của gái mới đúng. Hơn nữa em gái đó còn phụ trách giúp y gỡ bỏ khúc mắc, dùng tình yêu giúp y chiến thắng tâm ma, sao giờ ta trực tiếp diễn đoạn này?! Mày thu hậu cung tình thâm ý trọng tâm linh giao hòa như đã hứa đâu? Tiểu sư muội sống chết có nhau mãi chẳng rời xa như đã hứa đâu?!”

Hệ thống: 【 Tự tôi kiểm tra chưa phát hiện thấy Bug. Hệ thống vận hành bình thường. 】

Không có Bug, chính là nói đoạn tình tiết này, hoặc là chạy cho tốt, hoặc là chết.

Thẩm Thanh Thu lần đầu tiên hiểu được uy lực của hiệu ứng bướm bướm.

Trong nguyên tác bị Lạc Băng Hà cùng nhau kéo vào trong ác mộng chính là Ninh Anh Anh, vì đó là người thân cận nhất đáng tin nhất của Lạc Băng Hà giai đoạn đầu ở Thanh Tĩnh Phong, nhiệm vụ qua cửa + cày độ thân mật này rõ ràng nên đặt trên người nàng.

Hiện tại sao lại thế này?

Vương miện “đáng tin nhất” “người thân cận nhất” tại sao lại được đặt trên đầu Thẩm Thanh Thu?

Thẩm Thanh Thu được sủng mà lo nhưng không muốn đội vương miện này chút nào!

Lạc Băng Hà thấy Thẩm Thanh Thu thần sắc khó lường, thân thiết hỏi: “Sư tôn, làm sao vậy?”

Thẩm Thanh Thu lập tức lấy lại thần sắc, trấn định nói: “Không sao. Vì sư đang nghĩ, yêu vật thao túng mộng cảnh bình thường sẽ đánh vào nơi yếu ớt nhất trong lòng người, người buộc phải chuẩn bị tốt.”

Lạc Băng Hà gạt đầu, thần sắc kiên định nói: “Đệ tử tuyệt đối không khiến sư phụ bị liên lụy nữa.”

Khổ quá đi mà. Không chỉ bị lôi vào tình tiết nguy hiểm, lại còn, nếu hấn đoán không sao, hấn còn phải gánh cả trách nhiệm diễn phần của em gái.

Thẩm Thanh Thu một chút cũng không muốn chấn đao cho nhân vật chính, còn cả theo y qua cửa lên núi đao xuống biển lửa đối mặt Tâm Ma hay Mộng Ma đại thần gì đó a QAQ!

Đây rốt cuộc là vận may kiểu gì mới có thể lăn lê đến mức này a...

Mới vừa rồi hấn còn giận thần của thế giới này, ngẫm lại, thần cũng rất vô tội, sáng tạo thế giới này không phải là Đâm Máy Bay Lên Giời sao? Người ta là một mầm non tay viết văn ngựa đực đang hot, khẳng định cũng không muốn trong văn chương xuất hiện tình huống này. Đang yên đang lành em gái bị đổi thành phản diện căn bã, xót ruột biết bao.

Hai người đi lên phía trước một hồi, bầu trời trên đỉnh đầu và cảnh sắc xung quanh giống như có đủ thể loại, khi thì kéo dài vạn vệt, khi thì vỡ tan thành hàng vạn hàng nghìn mảnh nhỏ, biến hóa thất thường, thế giới mà họ đang đi, tựa như người là tranh của Da Vinci, bối cảnh là tranh của Picasso, phong cách không giống nhau, một cảm giác lạc lõng không hề nhẹ.

Bỗng nhiên, trong tầng mây ùn ùn phía trước, xuất hiện một tòa thành trì.

Hai người dừng bước lại, Lạc Băng Hà nhìn về phía Thẩm Thanh Thu, chờ ý của hắn.

Thẩm Thanh Thu trầm ngâm nói: “Bình tới tướng chặn, nước đến đất lấp. Đi vào.”

Đi đến cửa thành, Lạc Băng Hà ngửa đầu nhìn, lộ ra biểu cảm hơi hơi mơ màng.

Thẩm Thanh Thu trong lòng biết rõ, y đang cảm thấy tòa thành này rất quen.

Đương nhiên quen, đây là tòa thành hồi nhỏ Lạc Băng Hà đã lưu lạc.

Trước cửa thành tất nhiên không có lính gác, tự mình từ từ mở ra, Thẩm Thanh Thu mang y đi vào.

Mộng cảnh này thật đến đáng sợ, lúc theo trường phái trừu tượng thì trừu tượng đến mức giống mấy cục màu, lúc theo trường phái tả thực thì lại không khác cảnh thật chút nào. Đường lớn trong thành, phố chợ, nhà dân, quán nhỏ, không gì không tinh xảo đến mức rợn người. Đèn đuốc sáng trưng, người đến người đi, nhìn từ xa có vẻ vô cùng náo nhiệt, nhưng mà đến gần nhìn một cái, cho dù Thẩm Thanh Thu sớm có chuẩn bị, trong lòng vẫn bộp một cái.

Những “người” đang hoạt động này, toàn bộ đều không có gương mặt.

Mặt của bọn họ, chỉ là một đám lúc nhúc, không thấy rõ ngũ quan, cũng không có âm thanh. Căn bản không giống như là người sống, lại còn đang bận rộn đi qua đi lại, cả tòa thành yên tĩnh như chết, đem đến một cảm giác phồn hoa quỷ dị.

Lạc Băng Hà chưa từng thấy qua cảnh tượng như thế này, hoảng sợ nói: “Sự tôn, những thứ này là cái gì?”

Thẩm Thanh Thu có chút hoảng, nhưng vẫn gánh được chức trách giải thích của từ điển bách khoa.

“Đây là lợi dụng ác mộng để tạo ra thành ảo cảnh. Trong mộng những thứ như phòng ốc cây cối đều có thể chế tạo, nhưng người sống thì không thể được chế tạo ra, nhiều nhất chỉ có thể làm thành giống như vậy, quái vật không mũi không mắt không nói chuyện được. Thế nhưng, lập tức có thể chế tạo ra một tòa thành quy mô thế này, gần như thật giả lẫn lộn, e là chỉ có người kia.”

Lạc Băng Hà khiêm tốn thỉnh giáo nói: “Người nào?”

Thẩm Thanh Thu: “Mộng Ma.”

Mộng Ma, chính là BOSS trong phó bản mộng cảnh này.

Chân thân của Mộng Ma chính là một vị tiên bối cao nhân tiếng tăm lừng lẫy của Ma tộc, trong một hồi thiên kiếp của mấy trăm năm trước bị hủy thân thể, nguyên thần cường đại lại hoàn hảo không tổn hao gì, từ đó về sau ký sinh bên trong mộng cảnh của con người, sống nhờ hấp thụ linh lực và tinh khí.

Đồng thời, trên thực tế lão cũng là một trong những sự phụ của nhân vật chính.

Sau khi Lạc Băng Hà giải trừ kết giới, lão theo mô típ cùng nhân vật chính mới gặp mà như đã quen, truyền thụ một thân tuyệt học, thỉnh thoảng còn bày cái mưu tính cái kế gì gì đó, giúp một tay gì gì đó.

Lạc Băng Hà kinh nghiệm không nhiều, đương nhiên không hiểu lai lịch của người này, đang muốn hỏi thêm vài câu, ánh mắt vô tình đảo qua đám người, lại ngây ngẩn cả người.

Thẩm Thanh Thu biết rõ vẫn cố nói: “Làm sao vậy?”

Lạc Băng Hà nói: “Sự tôn, không biết có phải ta nhìn nhầm hay không. Vừa rồi ta, hình như thấy trong đám người có một người có nét mặt.”

Tay áo Thẩm Thanh Thu rung lên, theo phương hướng hần chỉ mà đi tới, lời ít ý nhiều: “Đuổi theo.”

Hai người theo sát mấy người không cùng phong cách với người xung quanh, rẽ bảy tám vòng trong thành, cuối cùng dừng lại trước một ngõ nhỏ.

Người có nét mặt, tổng cộng có năm. Ai cũng có nét mặt rõ ràng, chứ không phải một đoàn mơ hồ, nhìn có vẻ như năm thiếu niên, bốn đứa cao trong đó vây quanh một đứa nằm trên đất, tiếng chửi bậy không dứt bên tai, cái gì “tiểu tạp chủng”, “đồ khốn nạn” văng khắp nơi, căn bản không chú ý tới hai người phía sau theo tới.

Lạc Băng Hà nói: “Họ giống như không nhìn thấy chúng ta.”

Y nhìn Thẩm Thanh Thu, giống như đang hỏi, không phải nói Mộng Ma không thể chế tạo người có ngũ quan sao?

Lại đến lúc ngược rồi đây.

Trong lòng Thẩm Thanh Thu thở dài một tiếng, nói: “Mộng Ma đích xác không thể lợi dụng ác mộng để chế tạo người, nhưng người này không phải do lão chế tạo. Lạc Băng Hà, người nhìn kỹ mấy người này đi.”

Lạc Băng Hà dần dần đưa ánh mắt chuyển qua trên người họ, nhìn ra ngoài một hồi, bỗng nhiên thân thể chấn động.

Thẩm Thanh Thu nói: “Những thứ này không phải là ảo ảnh ác mộng chế tạo ra, bọn họ là hình ảnh của nhân vật đích thực tồn tại trong trí nhớ của người. Mộng Ma chỉ là làm chút mảnh nhỏ, làm thức tỉnh hình ảnh ngủ say trong đáy lòng người.”

Lạc Băng Hà giống như không nghe thấy lời của hắn, đưa tay đặt trên huyết thái dương, tựa hồ não bộ đang run rẩy.

Thẩm Thanh Thu biết, tâm của Lạc Băng Hà đã bị đột kích.

Bốn thiếu niên đáng vẻ lưu manh vây quanh một đứa nhỏ xem ra chỉ có bốn năm tuổi nằm trên mặt đất, tay đánh chân đá. Đứa nhỏ quần áo tả tơi kia hai tay ôm đầu, cuộn mình trên mặt đất, không rên một tiếng mà chịu đòn, thật làm cho người lo lắng, đứa trẻ nhỏ như vậy sẽ bị chúng đánh chết mất!

“Hừ, tiểu tạp chủng không có mắt, dám đến địa bàn của đàn anh để giành bát cơm!”

“Chán sống rồi!”

“Giẫm chết nó. Không phải nó đáng thương sao, không phải không có cơm ăn bụng đói lắm sao, đánh chết thì khỏi lo không có

cơm ăn nữa!”

Lạc Băng Hà đầu đau gần như nứt ra, giống như chỉ có thể nhìn thân ảnh gầy yếu nho nhỏ kia của y. Đó là y hồi nhỏ, trên khuôn mặt đầy máu dưới lớp tóc bù xù lộ ra một ánh mắt sáng như sao, giống như hai lưỡi kiếm sắc bén phóng tới, trực diện y.

Lạc Băng Hà hoàn toàn không di dời được ánh mắt.

Thẩm Thanh Thu trầm giọng nói: “Băng Hà, đây chỉ là ảo cảnh.”

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 17: Phản Diện Kiêu Đến Vây

Nhưng mà đây là ảo cảnh của Mộng Ma, lão am hiểu nhất là lợi dụng cảm xúc sâu thẳm trong lòng người, làm trỗi dậy nỗi sợ hoặc sự phẫn nộ, thống khổ sơ khai nhất, đánh tan phòng tuyến tâm lý. (Được xưng tụng) mấy trăm năm qua chưa có ai thoát ra được.

Thẩm Thanh Thu luôn muốn ném đá điểm đó của nguyên tác, đã trâu bò như vậy mà lại để Lạc Băng Hà và Ninh Anh Anh hai đứa nhóc choai choai lôi lôi kéo kéo khổ tình một hồi rồi hóa giải, đại thần Đàm Máy Bay Lên Giời, đừng có quá không nể mặt tiền bối Ma tộc như vậy!

Lạc Băng Hà đột nhiên xông lên phía trước, tựa hồ muốn kéo mấy đứa lang thang đang vây lấy mình hồi nhỏ ra, nhưng nắm tay của y như hư không xuyên qua thân thể của chúng, căn bản không thể đánh tan ảo giác. Quyền cước vẫn cứ như mưa đập vào thân thể nho nhỏ đáng kia.

Thẩm Thanh Thu kịp thời chặn đứng nắm tay của Lạc Băng Hà, ổn định thân y, bình tĩnh nói: “Thấy chưa? Người không chạm được chúng. Đây chỉ là cái bẫy của Mộng Ma.”

Nếu như là Lạc Băng Hà sau khi đã trâu bò, một vạn Mộng Ma trong mắt của y cũng chẳng qua là tiểu kỹ chẳng đáng nhắc tới, nhưng mà Lạc Băng Hà hiện tại, huyết mạch Ma tộc trong cơ thể chưa thức tỉnh, đã bị nhốt sâu vào ký ức và mộng cảnh hắc ám. Cái y nhìn thấy được chỉ là sự bất lực của mình.

Bỗng nhiên, cảnh tượng ngõ nhỏ chỗ hai người đứng méo mó một trận, biến thành một cảnh tượng khác.

Thẩm Thanh Thu thầm nghĩ không xong rồi, liên hoàn sát trở tay không kịp!

Đây là một phòng nhỏ rách nát, trong phòng chỉ có một cái giường, một cái bàn nhỏ nghiêng nghiêng ngả ngả, trên bàn có một ngọn đèn mờ tối, một băng ghế nhỏ.

Nằm trên giường là một phụ nữ già tiều tụy, nỗ lực chống thân mình ngồi lên, nhưng thế nào cũng không đủ lực. Một thân ảnh nho nhỏ xông vào từ ngoài cửa, Lạc Băng Hà chỉ khoảng mười tuổi đầu, khuôn mặt non nớt, giúp đỡ người phụ nữ đó, trên cổ còn đeo miếng ngọc bội kia, vội la lên: “Mẫu thân, tại sao người lại muốn đứng lên. Không phải đã nói người nghỉ ngơi cho tốt sao?”

Người phụ nữ ho khan nói: “Nằm cũng không có gì khởi sắc, chi bằng rời giường giặt sạch quần áo.”

Lạc Băng Hà nhỏ nói: “Con đã giúp người làm hết việc rồi, người nằm chờ con sắc thuốc cho người. Uống thuốc xong, sức khỏe tốt rồi, mới làm việc được.”

Thẩm Thanh Thu đã sớm biết có tình tiết này, nhưng khi nó thực sự diễn ra trước mắt mình thì lại không cách nào thờ ơ.

Người phụ nữ sắc mặt xám tro, sớm bệnh nguy kịch, mạng chẳng còn dài. Bà cười vuốt đầu Lạc Băng Hà: “Băng Hà thật ngoan.”

Lạc Băng Hà nhỏ ngẩng mặt lên, miễn cưỡng cười nói: “Người muốn ăn gì không?”

Người phụ nữ nói: “Bây giờ càng ngày càng không có khẩu vị. Cháo trắng lần trước thiếu gia nhà chúng ta làm đổ, thực ra có chút muốn nếm thử, cũng không biết trong bếp có còn thừa không.”

Lạc Băng Hà nhỏ dùng sức gật đầu nói: “Con đi hỏi cho mẫu thân!”

“Hỏi một chút là được. Không còn thì cứ làm chút canh nhàn nhạt, có thể lót bụng là được.”

Lạc Băng Hà nhỏ vèo vèo chạy đi như cơn gió. Người phụ nữ kia nằm trong chốc lát, lại lấy kim chỉ dưới gối ra, bắt đầu khâu thùa.

Ngọn đèn dầu trong phòng càng ngày càng mờ tối. Lạc Băng Hà trong lúc tinh thần không rõ ràng, vươn tay muốn nắm lấy cái gì đó. Thẩm Thanh Thu một phen giữ chặt tay y, lạnh lùng nói: “Lạc Băng Hà! Nhìn cho rõ, đây không phải là mẫu thân của ngươi, ngươi cũng không bao giờ lại là đứa nhỏ mặc kẻ khác làm nhục, không có sức đánh trả!”

Lực sát thương của ác mộng, điểm đầu tiên là người bị trói buộc tâm thần càng kích động, tổn thương thần trí phải chịu càng lớn. Giống như Lạc Băng Hà hiện giờ, cực kỳ bất ổn, có hại rất lớn cho nguyên thần của y.

Thứ hai, phải nhớ cho kỹ, tuyệt đối không thể công kích “nhân vật” xuất hiện trong mộng cảnh của người.

Toàn bộ “người”, đều là do ý thức và tâm thần của bản thân kí chủ mộng cảnh hóa thành, một khi người công kích họ, kỳ thật cũng chính là đang công kích đại não của chính người. Có rất nhiều người do không rõ điểm này, hoặc do không khống chế được tâm tình của mình, ra tay công kích “người” đã làm tổn thương mình trong mộng cảnh, từ đó lâm vào hôn mê.

Theo tình huống trước mắt, nếu Lạc Băng Hà lâm vào hôn mê, Thẩm Thanh Thu cũng sẽ bị nhốt trong mộng cùng y.

Cảnh sắc bốn phía thoạt thay đổi. Khi thì biến thành lúc Lạc Băng Hà nhỏ cầu xin tiểu công tử quần áo sang trọng ban cho nghĩa mẫu y một chén cháo ăn; khi thì biến thành lúc mới vào Thanh Tĩnh Phong, các sư huynh xa lánh và làm khó dễ y, thân ảnh nho nhỏ cố hết sức vung cây búa rỉ sắt, khiêng thùng nước đi trên những bậc thang dài đằng đẵng, càng đi càng chậm; ngọc bội bảo bối duy nhất bị cướp đi, rốt cuộc không tìm được...

Từng màn rối loạn liên tiếp không ngừng hiện lên chông chéo. Lạc Băng Hà giờ phút này ngoại trừ những hình ảnh và hồi ức rải rác này, cái gì cũng nhìn không thấy nghe không rõ, chỉ có phần hận, tuyệt vọng, thống khổ, bất lực, cuồng nộ trong những thời khắc đó, lúc này tụ thành một đoàn phát nổ, không ngừng bốc lên trong lồng ngực và trong đầu.

Ác mộng này chính là tập hợp của sự lộn độn và miệng vết thương trong mười mấy năm cuộc đời ngắn ngủi của thiếu niên này, Lạc Băng Hà đã hoàn toàn chìm vào trong đó! Hơi thở y cực kỳ không ổn định, hai mắt đỏ lên bất thường.

Thẩm Thanh Thu cảm thấy, đứng ở bên cạnh y thật sự rất nguy hiểm!

Biện pháp duy nhất phá giải ác mộng tập kích chính là hóa giải khúc mắc trong ý thức của chính mình, ác mộng sẽ tự sụp đổ. Lạc Băng Hà siết chặt nắm tay, xương ngón tay vang lên cách cách, linh lực như có như không chảy xung quanh thân.

Thẩm Thanh Thu nhìn ra ham muốn tấn công của y đang không ngừng tăng cường, lạnh lùng nói: “Định tâm! Đừng ra tay với ảo giác, cho dù đánh trúng cũng sẽ chỉ làm chính người bị thương!”

Nhưng Lạc Băng Hà đã hoàn toàn không nghe vào lời của hắn. Tay phải y nhấc lên, một đạo bạo kích sắc bén bay ra từ bàn tay, thẳng hướng mấy người đang mặc sức cười điên cuồng trong ảo giác!

Thẩm Thanh Thu trong lòng oán thán một tiếng, dù có đau đớn đến mấy, thân thể vẫn rất thức thời xông lên, che ở trước ảo giác, ngang nhiên đỡ lấy bạo kích đó.

Lạc Băng Hà lúc này thấp hơn hắn một chút, vừa vặn bị đánh vào bụng.

Trong phút chốc, Thẩm Thanh Thu cảm thấy giống như bị một cái chân voi giẫm lên, hai mắt biến thành màu đen, nếu nơi này không phải là mộng cảnh, chỉ sợ một ngụm máu Lăng Tiêu sớm cuồng phun không ngừng...

Không hổ là nhân vật chính!

Thẩm Thanh Thu lệ rơi đầy mặt. Rõ ràng mới là một tiểu đệ tử mà thôi, vì sao có thể đánh ra bạo kích lợi hại như vậy... Hình như

từ khi mở ra công năng OOC, chẳng những vẫn không có thành tích gì, ngược lại ngoại trừ chấn đao ra thì chính là chấn đao còn có chấn đao nữa, luôn luôn làm khiến bị thịt tốt xả thân cứu người đúng hông!

Theo công kích của Lạc Băng Hà, ảo giác bốn phía bị đánh phá, bóng người và sự vật cũng như thủy tinh nứt ra thành hàng vạn hàng nghìn mảnh nhỏ. Ảo cảnh chỗ vị trí hai người hóa thành núi rừng hẻo lánh hoang dã. Vàng trắng cô độc vàng lạnh treo cao trên đỉnh đầu, màn trời lam sậm.

Ảo giác vừa tan đi, thần trí Lạc Băng Hà nhất thời thanh tỉnh. Đầu tiên là y đứng không động đậy, trố mắt câm lặng nhìn Thẩm Thanh Thu đang quỳ một gối xuống, tiếp đó cúi đầu nhìn nhìn lòng bàn tay của mình, còn có một tia linh lực sót lại lưu chuyển ở đầu ngón tay, mơ mơ hồ hồ nhớ ra vừa rồi y làm cái gì, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Lạc Băng Hà bổ nhào đến bên người Thẩm Thanh Thu, đỡ lấy hấn, vừa vội vừa hỏi hận: “Suỵ tôn! Người, tại sao người không đánh lại!”

Dựa vào linh lực của Thẩm Thanh Thu, hoàn toàn có thể trực tiếp hoàn trả bạo kích của y, hai đạo linh lực chạm vào nhau, chẳng những có thể hóa giải công kích của Lạc Băng Hà, còn có thể phản hồi đánh ngược lại.

Thẩm Thanh Thu nói một câu phát ra từ nội tâm “Đứa trẻ ngốc”. Hấn hữu khí vô lực mà cười nói: “...Vốn là không muốn người bị thương. Nếu ta đánh trả, làm thương tổn người, còn có ý nghĩa sao?”

Lạc Băng Hà nghe giọng nói suy yếu của sư phụ, ý nghĩ một chưởng đánh chết bản thân cũng có, “Nhưng hiện tại thương tổn lại là sư tôn... Đệ tử đáng chết ngàn lần!”

Chuyện ba trận tỉ thí với ma giới còn chưa qua được bao lâu, lại khiến sư tôn vì mình mà bị thương, lần này còn là trực tiếp bị y đánh trúng!

Thẩm Thanh Thu thấy đứa nhỏ này đầy mặt tự trách với đau buồn đến độ sắp trào ra, khó được phúc hậu một lần, an ủi: “Vi sư tu vi mạnh hơn người, thêm mấy lượt cũng không cần lo.”

Lạc Băng Hà thà để Thẩm Thanh Thu hung tợn đánh y mắng y xả giận, hoặc giống như trước hờ hững châm chọc khiêu khích, trong lòng y còn thoải mái chút, nhưng ngược lại Thẩm Thanh Thu còn mềm giọng như vậy, khiến y ngờ ngác mà nói không nên lời, trong lòng quả thực không biết nên làm thế nào mới tốt.

Một lúc lâu sau, Lạc Băng Hà thấp giọng nói: “Đều là lỗi của ta.”

Không không không không không phải lỗi của người. Giai đoạn trước người thật sự là đi con đường phệ mạnh ôn nhuận tiểu bạch hoa mà, cái này sao có thể trách người chứ?

Thẩm Thanh Thu cho rằng Lạc Băng Hà đang lâm vào màn dẫn đo và tự thân phản tỉnh của chuẩn người tốt quá mức, kiên nhẫn mở lời nói: “Không liên quan đến người. Yêu nhân Ma giới thủ đoạn đê tiện, khó lòng phòng bị. Có điều, nếu sau này người không bao giờ muốn gặp loại chuyện tương tự, người chỉ có thể trở nên mạnh hơn.”

Đây là một thế giới tiên quái mà cá lớn nuốt cá bé. Trở nên mạnh hơn, là biện pháp duy nhất để bảo đảm sẽ không nước chảy bèo trôi, trở thành vật hi sinh ở thế giới này!

Lạc Băng Hà tâm niệm lay động, không nói gì, đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt bình tĩnh dừng ở Thẩm Thanh Thu.

Thẩm Thanh Thu trong lòng hồi hộp một tiếng.

Ánh mắt đen như diệp thạch của Lạc Băng Hà lại phản chiếu ánh sáng còn lóa mắt hơn cả tinh nguyệt phản chiếu.

Đây... Ánh mắt này!

Ánh mắt “lòng tin kiên định”, “ý chí chiến đấu thiêu đốt” của nhân vật chính!

Chẳng lẽ... ta đã trở thành ánh sao mờ lối trên con đường đời của nhân vật chính?!

Lạc Băng Hà ở bên cạnh Thẩm Thanh Thu đang ngồi xổm, giọng nói vang vọng: “Ta hiểu rồi.”

Thẩm Thanh Thu: Chờ một chút, ngươi lại hiểu được cái gì? Có thể nào đừng có lần nào cũng chỉ nói một nửa? Nói cho ta biết phần sau a!

Hắn không chú ý tới trong những lời này Lạc Băng Hà không có xưng “đệ tử”. Lạc Băng Hà siết chặt nắm tay, mở miệng lần nữa, gần từng chữ: “Từ nay về sau, chuyện như thế này... Ta tuyệt sẽ không để cho nó xảy ra lần thứ hai.”

Để sư tôn bảo vệ một kẻ yếu đuối vô lực như mình, khiến sư tôn vì thế mà bị thương... Việc này, tuyệt đối sẽ không có nữa!

Thẩm Thanh Thu không chút dậy sóng mà “Ồ” một tiếng.

...Sao lại thế này? Bỗng nhiên có một cảm giác “được nhân vật chính bao bọc thật an tâm a”, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!

An tâm cái rắm á, về sau người này muốn gọt mày thành nhân côn đó, mày mau tỉnh táo chút đi Thẩm Thanh Thu!

Trở thành đạo sư trên con đường đời của nhân vật chính, đạt được hư vinh tâm tình Max, Thẩm Thanh Thu thỏa mãn rất nhiều, lại có chút mùi vị không đúng.

Mẹ nó. Vốn ấy mà, lòng tin kiểu “trở nên mạnh hơn để bảo vệ người quan trọng”, đáng lẽ là phải mở sau khi nhân vật chính nhìn thấy nữ chính điềm đạm đáng yêu vì trợ giúp mình mà bị thương, bộ dạng hơi hơi thở gấp. Theo như ý này, hệ thống mày không phải thực sự cắt đất diễn của nữ chính để đề hết lên người ông đây đây chứ?

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 18: Nam Chính Hắc Rồi Hắc Rồi Hắc Rồi

Thêm đất diễn có dám bao cả cơm trưa không hả đồ khốn nạn!?

Đọc lời thoại vừa thối vừa dài của nhân vật chính, cảm tiền lương vừa nghèo vừa ít của đào kép. Bóc lột sức lao động có đúng hông!

Xuất phát từ tâm tư cá nhân, Thẩm Thanh Thu nỗ lực nhắc tay, sờ sờ đầu Lạc Băng Hà. Lạc Băng Hà vốn ánh mắt quật cường ngây ngẩn cả người, giống như bị hất lên một ly nước lạnh, nộ ý ầm ầm thôi động.

Thẩm Thanh Thu cười nói: “Có điều, cũng không cần quá để tâm. Nếu người không có cách nào trở nên mạnh hơn, ta sẽ canh giữ ở bên cạnh người, bảo vệ người a.”

Nếu thật sự phải để Lạc Băng Hà trở thành đại BOSS ngang trời ngày sau tung hoành tam giới tiên ma nhân, còn không bằng y vẫn cứ là một tiểu bạch hoa điềm đạm đáng yêu như vậy, Thẩm Thanh Thu hoàn toàn không ngại giữ y bên người chiếu cố cả đời.

Ý nghĩ của hắn đơn thuần như thế, vào trong tai người khác thì lại không phải như vậy. Lạc Băng Hà đã hoàn toàn ngây dại.

Chưa từng có người nào, từng hứa với y một lời hứa thẳng thắn lại khấn thiết đến thế.

Thiên hạ tuy lớn, lại có mấy người có thể nói ra, người không cần thiết phải trở nên mạnh mẽ, có ta ở đây, tất nhiên sẽ không để cho người chịu bắt nạt?

Hơn nữa không phải lời nói suông. Thẩm Thanh Thu đã nói được, thì sẽ làm được. Hắn đã mấy lần dùng hành động chứng minh rồi, thà rằng hắn bị thương nặng, cũng không muốn Lạc Băng Hà phải chịu tổn thương một sợi tóc.

Hơn nữa, tình cảm với ái đồ trong những lời này dường như hơi quá, sau khi xúc cảm mãnh liệt ban đầu hơi hơi bình ổn, mặt của Lạc Băng Hà nhanh chóng hiện lên cảm giác nóng nóng cay cay.

Thẩm Thanh Thu ho một trận, đau đớn phát hiện trong mộng cảnh không ho được ra máu, ghì ghì cánh tay y: “Được rồi. Đỡ ta đứng lên trước.”

Lạc Băng Hà cảm thấy nơi bị ghì trên cổ tay không ngứa không đau, xẹt qua một cảm giác tê dại loáng thoáng, lập tức cảm thấy được nỗi lòng càng thất lại, đáy lòng tự máng vài câu, lúc như thế này mà còn nghĩ vẫn vợ, thật sự là đối với sư tôn đại bất kính. Vội chỉnh đốn tâm tư, theo lời mà làm.

Bỗng nhiên, một thanh âm đột ngột mà vang lên. Giọng nói già nua kia “A” một tiếng, ngạc nhiên nói: “Tiểu tử cư nhiên có thể phá tan kết giới của lão phu, không đơn giản.”

Âm thanh đó giống như là từ trong sơn cốc truyền đến, mang theo âm hưởng. Hơn nữa quanh quẩn ở bốn phía hai người, không

phân biệt nổi từ phương hướng nào phát ra. Thẩm Thanh Thu mở cờ trong bụng: BOSS của cửa này cuối cùng cũng xuất hiện rồi! Chính là nói làm khách mời diễn xuất xong, hần có thể tan làm rồi! Mau mau mau BOSS mau dẫn nhân vật chính đi đi!

Lạc Băng Hà đỡ Thẩm Thanh Thu đứng dậy, trong ánh mắt hiện lên một tia cảnh giác. Mộng Ma xuất hiện lúc Thẩm Thanh Thu bị thương, tình huống có thể nói là bất lợi rất lớn. Y hạ quyết tâm, nếu Mộng Ma muốn hạ sát thủ, cho dù sức mạnh non nớt, cũng phải toàn lực chế trụ đối phương, tranh thủ kiếm một đường sống cho sư tôn.

Y hạ quyết tâm này chưa được một giây, âm thanh đó lại nói thêm: “Người lại đây, để lão phu nhìn xem, là thiếu niên anh hùng nào mới có bản lĩnh như vậy.”

Lạc Băng Hà nhìn Thẩm Thanh Thu. Sư trưởng chưa từng lên tiếng, đệ tử không nên tự tiện chủ trương. Thẩm Thanh Thu tâm trạng không tồi, còn có tâm tư trêu trêu y: “Người ta hỏi là hỏi thiếu niên anh hùng nhà ngươi, đáp lời đi?”

Lạc Băng Hà mặt đỏ lên, xoay người cất cao giọng nói: “Bài trừ kết giới của tiền bối, toàn bộ dựa vào lực của sư tôn ta. Thiếu niên anh hùng tuyệt không dám nhận.”

Âm thanh đó hừ một tiếng, tựa hồ rất bất cần.

Thẩm Thanh Thu biết lão tại sao phải hừ. Nơi này là mộng cảnh của Lạc Băng Hà, chỉ có thể dựa vào sức mạnh của bản thân y. Tuy rằng hần thay Lạc Băng Hà cản một lần công kích, nhưng cuối cùng vẫn phải nhờ Lạc Băng Hà nhanh chóng thanh tỉnh thần trí, mới có thể bài trừ kết giới.

Có điều Thẩm Thanh Thu cũng lười giải thích, hấn thuộc như cháo chảy việc tiếp sau đây sẽ phát triển ra sao, hấn hỏi: “Các hạ phải chăng là Mộng Ma tiên bối?”

Âm thanh đó nói: “Lão phu kêu tiểu tử ngươi lại đây, chứ không muốn để phạm tu của Thương Khung Sơn phái cũng lại đây, để cho hấn ngủ một giấc đi.”

Quả nhiên, giống y hệt tình huống nguyên tác khi có mặt Ninh Anh Anh, ngoại trừ Lạc Băng Hà, tất cả người ngoài, đều sẽ bị Mộng Ma đẩy lùi.

Thẩm Thanh Thu đau đầu một trận, nặng nề ngã xuống.

Lạc Băng Hà kinh hãi, vội đỡ lấy hấn, gọi: “Sư tôn?”

Mộng Ma nói: “Không cần lo lắng. Lão phu chỉ là đưa hấn tiến nhập mộng trong mộng, ngủ càng sâu mà thôi. Ngươi, mau tới đây!” Lần này lại có thể nghe ra, âm thanh là từ một sơn động tối đen ở phía Tây truyền đến.

Lạc Băng Hà gọi Thẩm Thanh Thu không tỉnh, để hấn nhẹ nhàng nằm trên mặt đất, hướng về hướng âm thanh đó đến nói: “Sư tôn ta xưng ngài một tiếng tiên bối, tất nhiên là ta càng phải đối xử lễ phép với ngài, hy vọng ngài cũng có thể không làm khó dễ sư tôn.”

Mộng Ma cười hà hà nói: “Tiểu tử, ta đã xem trí nhớ của ngươi, sư phụ này của ngươi đối với ngươi cũng không được tốt lắm, tại sao không cho ta diệt trừ hấn cho gọn? Ta đây chính là đang giúp ngươi a.”

Lão xem hơn phân nửa là ký ức chung sống khi xưa giữa Thẩm Thanh Thu hàng nguyên bản và Lạc Băng Hà. Những ký ức này

cũng đúng là chiếm đại đa số...

Lạc Băng Hà lắc đầu: “Sư tôn cũng không phải như tiền bối ngài nghĩ. Nói như thế nào đi nữa, sư tôn cũng là sư tôn, người đối đãi ta như thế nào cũng ta như thế nào cũng được, làm đệ tử lại không thể bất kính.”

Nếu lúc này Thẩm Thanh Thu còn có thể nghe được, hẳn là hẳn sẽ ở trong lòng rít gào: Lạc ca, hy vọng sau này người hắc hóa rồi cũng có thể nhớ kỹ lời mình đã nói a!

Mộng Ma hừ nói: “Cổ hủ! Nhân giới chính đạo, đều là tính tình đối trá như vậy. Mặc hẳn sư không sư, tôn không tôn. Phàm là người bên cạnh ức hiếp ta hãm hại ta, nên giết! Hẳn biết rõ tu vi người không đủ để ứng phó Thiên Chùy, lại còn phái người ra trận, là có ý gì, chẳng lẽ người nhìn không ra?”

Lạc Băng Hà thần nhiên nói: “Khi đó, ngay cả chính ta cũng không tin mình có thể thắng. Sư tôn lại tin tưởng ta, chẳng những cho ta cơ hội, còn cổ vũ ta tại trận tử thí. Cuối cùng, ta đích thực đã thắng.”

Còn có một câu, y chỉ âm thầm ở trong lòng nói với chính mình: Sư tôn vì cứu ta, thay ta cản hai lần công kích. Người đối với ta, là tốt thật lòng.

Mộng Ma cũng chỉ nhìn mấy phiến đoạn lung tung, không biết cách làm người của Thẩm Thanh Thu, cũng không muốn dây dưa thêm về vấn đề này. Nhưng lại cực kỳ vừa lòng với thái độ của Lạc Băng Hà: “Tiểu tử. Người đúng là một người trọng tình trọng nghĩa.”

Lạc Băng Hà nói: “Không bằng một phần vạn sư tôn đối với ta.”

Nếu Mộng Ma có khỏe miệng thì đã sớm run rẩy. Lão quyết định đổi đề tài.

Trầm ngâm một lát, Mộng Ma nói: “Lão phu cảm thấy trên người của ngươi, có một thứ rất lợi hại. Tuy rằng không biết đó rốt cuộc là cái gì.”

Lạc Băng Hà hơi hơi kinh ngạc: “Có cái gì? Ngay cả ngài cũng không nhìn ra?”

Mộng Ma hà hà nói: “Tộc của ta nhân tài lớp lớp, có người kiệt xuất hơn lão phu phong ấn cái gì trên người của ngươi, cũng không phải chuyện không thể.”

Lạc Băng Hà chấn kinh.

Mộng Ma không đến mức không cần thể diện cho cái mặt già nua mấy trăm tuổi, chạy đi lừa thiếu niên mười mấy tuổi như y. Y không thể tin nói: “Ý của tiền bối là, thứ trên người ta... có liên quan đến Ma tộc?”

Mộng Ma cười miệt nói: “Sao? Không vui? Khẩn trương muốn vạch rõ giới hạn với Ma tộc sao?”

Sự ngạc nhiên của Lạc Băng Hà cũng không tiếp tục được lâu. Tâm tư của y quay lại cực nhanh, trầm mặc một lát, cường ngạnh nói: “Ma giới làm nhiều việc ác, nhiều lần thương tổn sư tôn ta, tất nhiên là ta tuyệt đối không thể dính dáng đến họ.”

Mộng Ma buồn bực nói: “Tiểu tử, ngươi có dám dừng việc hai ba câu không rời sư tôn ngươi không? Lão phu đoán, câu tiếp theo ngươi sẽ hỏi, xin hỏi tiền bối, có phải có biện pháp lấy nó khỏi người ta không?”

Lạc Băng Hà cười khỏ nói: “Cho dù ta hỏi, tiền bối sẽ nói cho ta biết sao?”

Mộng Ma cười ha ha: “Đây cũng không phải lão phu không muốn nói cho người biết. Mà là lão phu cũng thật sự bất lực. Ngay cả nhìn cũng nhìn không rõ, nói gì đến gỡ bỏ? Nếu không phải không nắm bắt được tiểu tử người, sớm đã giết sạch hai người các người rồi, nào có hứng thú dây dưa nửa ngày. Người tưởng lão phu rảnh lắm sao?”

Lạc Băng Hà không nói lời nào.

Y nghĩ chính là, cơ thể thực của người cũng mất rồi, chỉ là một đồng hư ảnh trong mộng cảnh của người khác mà thôi. Người không rảnh thì ai rảnh?

Tuy rằng y trời sinh tính tình đôn hậu, dù gì đây cũng là sự thực...

Mộng Ma không biết y ở trong lòng oán thầm mình, lại nói: “Diệt trừ thì ta bất lực, có điều, áp chế thì không phải là không có cách.”

Lạc Băng Hà kinh ngạc. Y hỏi dò: “Tiền bối, có đồng ý cho ta biết phương pháp?”

Mộng Ma hướng dẫn nói: “Lão phu không chỉ có thể dạy người phương pháp áp chế nó, hơn nữa, còn có thể dạy người càng nhiều.”

Lạc Băng Hà nghe rõ.

Trái tim của y chìm xuống, âm thanh cũng lạnh hơn: “Người muốn ta tu ma?”

“Tu ma có cái gì không tốt? Nếu người có thể tu ma, thứ trên người người sẽ có lợi ích rất lớn với tu vi của người. Tiến triển cực nhanh, vượt trên vạn người cũng không nói suông, nếu thêm thời gian, thậm chí thành tiên ma chí tôn cũng không chừng!”

Nghe được câu cuối cùng, lòng Lạc Băng Hà khẽ động.

Tiến triển cực nhanh, vượt trên vạn người, tiên ma chí tôn. Đó... có lẽ là sự tồn tại mạnh nhất đi?

Rất nhanh, y lập tức phủ quyết ý niệm này.

Sự tôn cảm hận nhất là con đường yêu ma, nếu như mình không nhìn được sự cám dỗ của Mộng Ma gia nhập tà đạo thì phải đổi mặt sự tôn thế nào?

Bất luận là Thẩm Thanh Thu thương tâm tuyệt vọng, hay là nỗi trăn lồi đình, đều tuyệt đối không phải điều mình muốn nhìn thấy.

“Không được.” Lạc Băng Hà quả quyết cự tuyệt.

Mộng Ma cười lạnh nói: “Nếu người không chịu theo ta học, chỉ sợ áp chế không được ma khí trên người người. Hiện tại tiềm tàng sâu, không nhìn ra còn tốt, nhưng lão phu cảm giác được, phong ấn trên người người đang yếu đi. Chờ một ngày kia nó phá phong ấn mà ra, hảo sư phụ ghét ác như thù, coi trừ ma vệ đạo là nhiệm vụ của mình, sẽ làm gì với người?”

Đề cập đến việc Lạc Băng Hà kiên dè nhất, y sắc mặt chìm chìm, nói: “Mộng Ma tiền bối, tại hạ chỉ là một phàm tu nho nhỏ, ngài cần gì nhất định phải cưỡng ép ta?”

Vấn đề này hỏi quá có chuẩn mực rồi. Ngoại trừ tác giả, ai cũng không biết rõ, rốt cuộc tại sao toàn bộ kỳ nhân cao nhân đều luôn khóc lóc năn nỉ nhân vật chính làm đồ đệ / truyền nhân / con rể của họ.

Không, kỳ thật, đại khái ngay cả đại đa số tác giả cũng chưa chắc biết đáp án của bí ẩn ngàn năm này.

“Tiểu tử đừng không biết hưởng lộc! Lão phu xem ngươi thân mang kỳ trạng, không muốn một thân tuyệt học theo thân thể ta tan thành mây khói, bao nhiêu người cầu cũng cầu không được!”

Lạc Băng Hà mặt không chút thay đổi. Mộng Ma thấy y không tiếp lời, bỗng nhiên nảy lên một dự cảm xấu.

Quả nhiên, khi Lạc Băng Hà lại mở miệng, mang theo nụ cười không rõ ý vị.

Y chậm rãi nói: “Tiền bối vội vã muốn dạy ta như vậy, chỉ sợ không chỉ vì không muốn tuyệt học không người nối nghiệp đi?”

Mộng Ma thầm kêu không tốt.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 19: Hắc Hóa Đại Pháp Hào

Lạc Băng Hà nói: “Ký sinh trong mộng cảnh người khác, nếu thường xuyên thay đổi kí chủ, nguyên thần sẽ bị hao tổn suy yếu theo từng lần lưu chuyển, nhưng nếu như có thể trường kỳ sống nhờ ở một kí chủ cố định thì có thể nghỉ ngơi dưỡng sức, củng cố nguyên thần.”

Y dừng một chút, nói: “Chẳng lẽ Mộng Ma tiền bối đã cận kề nguy hiểm, mới bắt buộc dĩ phải chọn ta làm kí chủ để bồi dưỡng?”

Mộng Ma bị y vạch trần, không chống chế cũng không tức giận, ngược lại thoải mái thừa nhận: “Không sai! Không ngờ tiểu tử người cư nhiên cũng có kiến thức sâu rộng, còn biết được điều này.”

Lạc Băng Hà không tính nói cho lão biết những lời nói vừa rồi đều là y đoán mò được.

Mộng Ma thấy thần sắc y bình tĩnh, cân nhắc không ra tâm tư tiểu tử này như thế nào, nói tiếp: “Có điều người cũng đừng tưởng rằng kí chủ của lão phu không phải người không được. Người có thiên phú dị bẩm của Ma tộc có hàng ngàn hàng vạn, có ai không quỳ xuống cầu xin vinh dự này! Còn người, cần phải cân nhắc thật tử tế, liệu có thể bỏ qua cơ hội này không.”

Kỳ thật những năm gần đây nguyên thần của lão từ từ suy yếu, vốn sống nhờ bên trong ma khí, ở rất yên ổn, tĩnh tu tám mươi một trăm năm sẽ lại mạnh như rồng như hổ, nhưng Sa Hoa Linh không rõ chân tướng lại hồ đồ coi ma khí là vũ khí mà đưa lên người Lạc Băng Hà, lão đã không có sức lực đi tìm kí chủ khác nữa.

Nhưng bên trong tuyệt lộ, cư nhiên phát hiện trong cơ thể và trong thần thức tiểu tử mới ký sinh này đều tiềm tàng một luồng sức mạnh lớn như có như không, vui mừng không thôi, sao có thể bỏ qua như vậy?

Lão đã hạ quyết tâm, mặc kệ Lạc Băng Hà nói lời cự tuyệt dứt khoát thế nào, lão quấy rầy ngọt nhạt cưỡng ép lợi dụng, dùng hết thủ đoạn cũng phải thuyết phục y theo mình tu tập thuật pháp Ma tộc, để thân thể và thần thức thích hợp cho hán ký sinh hơn.

Mộng Ma nói: “Lão phu cho ngươi thời gian, cẩn thận nghĩ rõ ràng. Nếu không, sẽ vĩnh viễn vây thần thức của ngươi và sự tồn tại của ngươi ở trong mộng cảnh, điều ấy lão phu vẫn còn làm được!”

Lạc Băng Hà bỗng dừng ngẩng đầu, trong nháy mắt đó, Mộng Ma bị hàn quang lóe sáng trong mắt thiếu niên này làm kinh sợ.

Sự bình thản từ tốn mới nãy của Lạc Băng Hà hoàn toàn biến mất, âm thanh lạnh như băng: “Bây giờ là ngươi đang bàn điều kiện với ta, bất luận nói gì cũng được. Nhưng nếu tổn thương đến sự tồn tại, ta nhất định không tha cho ngươi!”

Mộng Ma sợ run một lúc lâu sau, mới hồi phục tinh thần, khiếp sợ vì sự thực vừa rồi mình cư nhiên bị khí thế của một phạm tu nho nhỏ ở nhân giới uy hiếp. Lão tung hoành tam giới trăm năm, cho dù là

trận chiến gian khổ ban đầu khiến thân thể tổn hại, cũng chưa từng bị người khác lấn át về khí thế.

Lão đương nhiên không biết, loại khí thế này, tên là bá khí vương giả (chỉ nhân vật chính mới có)!

Trong sơn động đột nhiên bộc phát một trận cười ha ha.

“Tiểu tử ngươi, đúng là thú vị!”

Âm thanh già nua kia nói xong câu này, Lạc Băng Hà nhất thời cảm thấy tứ chi nặng nề, cảnh vật trời đất bốn phía quay cuồng, chìm vào bóng tối.

Lạc Băng Hà tỉnh lại trong phòng chứa củi, cảm giác đồ một thân mồ hôi lạnh, lưng và ngực đều đều ướt đẫm.

Cùng lúc đó, Thẩm Thanh Thu cũng đầu vầng mắt hoa mà từ trên giường ngồi dậy.

Kịch liệt thở hổn hển mấy chục hơi, rốt cuộc hần mới lấy lại được nhịp thở.

Quả thực cực kỳ bi thảm!

Dựa vào cái gì! Trong nguyên tác Ninh Anh Anh cũng là bị Mộng Ma ném vào mộng trong mộng, dựa vào cái gì mộng dệt cho nàng chính là hồi ức ấm áp thời thơ ấu, cùng cha mẹ hái hoa cưới ngựa các loại, dựa vào cái gì đến phiên hần thì đầu tiên là bị ong ăn thịt người bao vây, rồi chạy như điên trong mộ đạo chật hẹp, phía sau có một hỏa cầu cực đại đuổi theo!

Đáng sợ nhất chính là giấc mộng trong mộng cuối cùng, Mộng Ma còn dột cho hấn thứ hấn sợ hãi nhất!

Trong địa lao âm u ẩm ướt, hấn bị một cái vòng sắt treo ở thất lưng, móc lên giữa không trung, không cảm giác được sự tồn tại của tứ chi. Há mồm phát không ra tiếng, bất lực mà rên ô ô. Toàn thân đều đau ran rát.

Không biết ở mộng trong mộng bao lâu, ngoài địa lao mới truyền đến động tĩnh khi cửa đá mở ra. Cước bộ không nhanh không chậm dần dần tới gần, cái bóng của một người xuất hiện trên mặt đất phía trước.

Chân áo bào đen như mực dùng ngân tuyến thêu hoa văn đẹp mà đơn giản. Từ người đó truyền đến uy thế lạnh như băng, so với sự hắc ám của địa lao kín không kể hờ càng làm người ta không thở nổi.

Thẩm Thanh Thu thấy không rõ mặt của người kia. Nhưng hấn biết rõ người kia là ai!

Mộng Ma không hổ là nhân vật trong truyền thuyết Ma tộc, mộng cảnh này làm thật sự rất chân thật. Ngay cả mùi hôi thối của trong không khí ẩm mốc cũng giống như còn ở chóp mũi hấn, khiến người ta buồn nôn.

Thẩm Thanh Thu miễn cưỡng ngồi một lát, thật sự quay cuồng xuống giường, bắt đầu nôn.

Leng keng. Hệ thống đáng chết mà chả chết lại bắn thông báo vào lúc này: 【 chúc mừng quý khách hoàn thành tình tiết “Kết giới

của Mộng Ma”! Hệ thống thưởng độ sướng 500! Xin tiếp tục cố gắng! 】

Thẩm Thanh Thu bạo phát: “Đồ bại liệt nhà mày lúc trừ độ sướng sao không trừ 500? Phạt nhiều thưởng ít mà coi được à? Hơn nữa tao đi thêm tình tiết mộng trong mộng, tại sao không tính thêm vào tiền lương cho tao? Hệ thống mày đừng giả chết, chúng ta đi ký một hợp đồng mới!”

Lúc này, có người như cơn gió lốc mở cửa trúc xá vọt vào.

“Sư tôn!”

Vừa nghe tiếng đã biết là ai. Thẩm Thanh Thu đau đón đảo mắt trắng. Hiện tại hẳn thật sự không muốn nhìn thấy mặt vị này a! Bị tâm lý ám ảnh!

Quả nhiên, Lạc Băng Hà đã nhào đến bên hắn, căng thẳng vạn phần hỏi: “Sư tôn, người thế nào? Có chỗ nào không khỏe không?”

Kỳ thật vẫn tốt! Nếu ngài có thể tránh xa ta ra một chút thì còn tốt nữa Lạc ca ơ!

Thẩm Thanh Thu hữu khí vô lực dờ mắt đi, tự mình đứng lên: “Vi sư hoàn toàn mạnh khỏe...”

Lạc Băng Hà vốn muốn đỡ hắn, tự nhiên lại bị đẩy tay ra, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Thẩm Thanh Thu lại không chú ý đến cảm xúc nhỏ này của y, sửa sang lại quần áo, xác nhận chỉ mặc trung y cũng không tổn hại hình tượng xong, hỏi: “Sau đó Mộng Ma kia có làm khó dễ người không?”

Làm khó cái méo gì. Mộng Ma papa có mà quỳ xuống ôm chân Lạc Băng Hà cũng không kịp ấy. Trong lòng Thẩm Thanh Thu hiểu rõ ràng, vẫn biết rồi còn hỏi. Lạc Băng Hà do dự một lát, đáp: “Vị tiên bối Ma tộc kia tựa hồ linh lực không chống đỡ nổi nữa, sau đó đệ tử bị ném ra khỏi mộng cảnh. Sư tôn người ở mộng trong mộng không gặp cái gì đó chứ?”

Thẩm Thanh Thu đồng ý nói: “Cho dù gặp cái gì, vì sư còn muốn bày tỏ bất bình sao!”

Thực xin lỗi _(:3)∠)_ Kỳ thật hẳn thật sư muốn bày tỏ bất bình!

Bây giờ hẳn vẫn còn tâm lý ám ảnh, Lạc Băng Hà cách hẳn gần như vậy, cả người đều nổi da gà, ánh mắt cũng mất tự nhiên mà trốn tránh. Lạc Băng Hà không rõ nguyên do trong đó, hẳn thần sắc cổ quái, ánh mắt cư nhiên né tránh, trong lòng vừa nôn nóng vừa thấp thỏm, hận không thể xoay đầu hẳn lại đây mặt đối mặt chất vấn rốt cuộc sao lại thế này.

Cũng may Thẩm Thanh Thu điều chỉnh tâm trạng cực nhanh, còn nhớ rõ thân là sư trưởng, lúc này nên làm cái gì. Ngay sau đó, liền vươn tay nắm lấy cổ tay của Lạc Băng Hà, ngược lại khiến người kia hơi hơi ngạc nhiên.

Thẩm Thanh Thu nghiêm mặt nói: “Yêu nhân Ma giới xâm nhập cũng không phải là chuyện đùa. Băng Hà, người thả lỏng, vì sư tra xét một phen. Mộng Ma này không coi thường được.”

Thấy sư phụ lại chịu nhìn thẳng mình, Lạc Băng Hà hơi chút yên lòng, ngoan ngoãn nói: “Vâng.”

Trái tim y như bị treo lên. Ngộ nhớ Thẩm Thanh Thu bắt được Mộng Ma, rồi lão tiết lộ chuyện trên người mình phong ấn thứ của Ma tộc...

Cũng may tuy rằng Thẩm Thanh Thu rất là tận chức tận trách kiểm tra cho y một phen, nhưng dị trạng gì cũng chưa tra được. Tất nhiên kiểm tra không ra cái gì rồi. Công lực mấy trăm năm và đại danh鼎鼎 của Mộng Ma người ta tuyệt đối không phải hơi nước. Nhưng màn diễn thì vẫn phải diễn.

Thẩm Thanh Thu tra xét không có kết quả, vẫn là dặn dò Lạc Băng Hà, một khi xảy ra cái gì, lập tức báo cho hắn.

Lạc Băng Hà hỏi: “Sư tôn, Ma tộc... đều là tội ác tày trời, phải đuổi cùng giết tận sao?”

Cho dù Thẩm Thanh Thu không nhìn thần sắc của y, cũng biết, Lạc Băng Hà của hiện tại nhất định là đang phân vân cái gì mà nhân ma cách biệt thế không đội trời chung rồi, lại đến lúc hắn mở lớp giáo dục.

Thẩm Thanh Thu nghĩ nghĩ, nói: “Cũng không phải như thế. Tựa như người có người tốt người xấu, ma tất nhiên cũng có phân biệt thiện ác. Chúng ta chỉ nhìn thấy ma giới hãm hại nhân tộc, nói không chừng ở một góc nào đó, cũng có nhân loại tổn thương Ma tộc vô tội. Có rất nhiều lúc, chỉ vì thành kiến chủng tộc, khiến hai phe ngăn cách càng ngày càng sâu.”

Chẳng hạn như chân tướng năm đó phụ thân mẫu thân của Lạc Băng Hà bị hại, kỳ thật chỉ là hai người trẻ tuổi của hai dị tộc yêu nhau, kết quả không cẩn thận tình thăng quá cao, khiến cho tất cả mọi người hoảng hồn.

Đó là một đạo lý lớn xưa đến không thể xưa hơn. Các loại phim cổ trang phim võ hiệp phim tiên hiệp ở hiện đại đảo đi đảo lại vẫn vương mãi điểm này, thế nhưng, trong thế giới mà nhân ma thù sâu như biển không đội trời chung từ xưa đến nay đại chiến vô số lần, đúng là cực kỳ lập dị, thậm chí là quan điểm sơ suất tầm cỡ thiên hạ.

Lạc Băng Hà vẫn là lần đầu tiên nghe nhân vật cấp sư trưởng nói như vậy, kinh ngạc nghe, tim đập bang bang kinh hoàng, cố gắng trấn định nói: “Ý của sư tôn là, cho dù là liên quan mật thiết đến ma, cũng chưa chắc là tà ác, phải không?”

Thẩm Thanh Thu thấy y có chút chờ mong lại có chút khẩn trương mà chờ đợi mình trả lời, cười cười, nói: “Chỉ cần không cố ý làm xằng làm bậy, một lòng hướng chính, liền có thể trở thành bạn. Phân biệt tà ác hay không, chưa bao giờ định nhờ giới tộc. Huống hồ Ma tộc trời sinh dư thừa linh lực, hơn xa nhân tộc, về điểm này, vì sư vô cùng khâm phục ngưỡng mộ. Nếu sức mạnh của họ có thể gắng sức sử dụng, dùng cho chính đạo, đối với sinh linh trên đời chẳng phải là chuyện tốt sao?”

Kỹ năng tu tập thuật pháp thiên phú của người Ma tộc, tuyệt đối là áp đảo hoàn toàn nhân giới. Chủng tộc bất đồng, năng lượng hệ thống cũng bất đồng. Nhân tộc dựa vào linh khí, Ma tộc dựa vào ma khí, Thẩm Thanh Thu đánh giá kỳ thật là không sai biệt lắm, chỉ là màu sắc và mùi vị không quá giống. Cũng không biết phong thủy ma giới tốt hay là sao nữa, đại đa số Ma tộc sinh ra đều ma khí đầy ắp, ba tuổi có thể dùng tay xé nát người sống, tám tuổi có thể xẻ núi chém thạch... Khụ khụ hơi khoa trương rồi.

Có điều, sự thực chính là, rất nhiều người tư chất bình thường, dù tu vài thập niên, chỉ bằng trình độ một đứa trẻ của người ta. Càng

nhieu người chỉ còn như cái hồ nước khô cạn, linh lực tròn số như trứng chim... Thật sự là không thể ngược hơn a. Nếu không phải nhân loại thích phát triển nòi giống, người Ma tộc lại thích ít, nhân giới đã sớm thành thuộc địa của ma giới rồi... Cũng chỉ đành chê người ta kế hoạch hóa gia đình quá nghiêm túc.

Sau những lời này, ánh mắt của Lạc Băng Hà từ từ sáng lên, rạng rỡ sức sống.

Tuy rằng y lúc này một lòng hướng chính, nhưng lại không phải một người cổ hủ. Nếu đã không thể đánh tan, chẳng bằng gắng sức sử dụng.

Hướng hồ, y không trở nên mạnh thì không được!

Mạnh đến mức đủ để bảo vệ sư tôn từ trong tay bất luận kẻ nào. Mạnh đến mức sẽ không để sư tôn chịu chút thương tổn nào nữa.

Hệ thống truyền đến thông báo: 【 khiến nhân vật chính quyết định tu tập Ma tộc thuật pháp, độ sưởng +50! 】

Độ sưởng có mỗi 50... Lạc Băng Hà theo Mộng Ma học Ma tộc thuật pháp xong thực lực ít nhất tăng gấp mười lần, từ nay về sau một thời gian dài của gái đánh quái mọi việc đều thuận lợi, mày nói với tao độ sưởng chỉ có 50?

Thẩm Thanh Thu không muốn cò kè mặc cả với hệ thống. Dù sao cũng là vui mừng ngoài ý muốn. Vốn hấn chỉ muốn trải nghiệm một chút khoái cảm của những lời thế này mà thôi. Dù gì thì trong rất nhiều phim đều có một nhân vật cơ trí hoặc tiên tri, dùng lời thoại chủ đề thắng hoa này.

Thông suốt xong mối nhùng nhằng kinh thiên động địa, Thẩm Thanh Thu suốt đêm chưa ngủ, hai nhãn cầu cũng sắp lòi ra ngoài, phát phát tay: “Đêm đã khuya, nếu không có chuyện gì khác, cũng mau lui xuống nghỉ ngơi đi.” Lạc Băng Hà ngoan ngoãn cáo lui.

Nhưng y đi ra ngoài chưa được vài bước, chợt nghe Thẩm Thanh Thu ở phía sau kêu: “Quay lại.”

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 20: Phiền Nao Của Nhân Vật Phản Diện

Y lập tức quay lại: “Sư tôn còn có gì phân phó?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Phòng ở bên kia, người đi hướng ngược lại làm cái gì?”

Bất luận là trúc xá cho các đệ tử nghỉ ngơi hay là phòng chứa củi, đều là ra cửa rẽ trái, Lạc Băng Hà lại trực tiếp rẽ phải.

Lạc Băng Hà nói: “Đệ tử muốn đi phòng bếp, chuẩn bị tốt điểm tâm ngày mai của sư tôn trước.”

Thẩm Thanh Thu có chút khó xử.

Hắn là thật muốn ăn điểm tâm của Lạc Băng Hà, nhưng hơn nửa đêm để một đứa nhỏ không ngủ nấu cơm cho mình, quả thực tựa như cô bé Lọ Lem với bà mẹ kế... Nghe cứ vô nhân đạo sao sao đó.

Cuối cùng, lương tri chiến thắng tâm hồn ăn uống. Hắn khụ một chút: “Hồ nháo. Nửa đêm làm cơm cái gì. Quay về đi ngủ.”

Lạc Băng Hà biết hắn lo mình nghỉ ngơi không tốt, cười đồng ý, lại vẫn không từ bỏ ý định, chuẩn bị lát nữa lại lên đến phòng bếp làm lụng.

Thẩm Thanh Thu vốn muốn hỏi ý, có phải còn ngủ ở phòng chứa củi không, nhưng nghĩ nghĩ, người trẻ tuổi luôn có chút tự tôn, trực tiếp hỏi, mặt mũi sẽ chẳng còn. Huống hồ, cho dù kêu Lạc Băng Hà đi ngủ ở phòng các đệ tử, người bên cạnh cũng sẽ chỉ theo mưu kế của Minh Phàm bày ra mà xa lánh ý, cảm giác khá đáng thương.

Thẩm Thanh Thu suy nghĩ một thoáng, nói: “Ngày mai người thu thập một ít đồ đạc, đến chỗ này của ta.”

Lạc Băng Hà nhất thời không hiểu được ý của hắn: “...Sư tôn?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Trúc xá này của ta bên ngoài còn có một gian phòng hông, từ ngày mai người dọn vào trong đó ở đi.”

Nếu ở gần một chút, sau này muốn làm điểm tâm cho hắn, quét tước phòng gì gì đó cũng dễ dàng hơn mà... Thẩm Thanh Thu cảm thấy năng lực điều chỉnh bản thân của mình có chút hoành tráng ngang trời, mới vừa rồi còn có tâm lý ám ảnh với mặt của Lạc Băng Hà, hiện tại lại dám len lén bày mưu để đại thần nhân vật chính bưng trà rót nước giặt quần áo gấp chăn cho hắn. Như vậy thật sự được sao?!

Hắn đang nghĩ ngợi lung tung, không chú ý tới phản ứng của đối phương, đột nhiên, Lạc Băng Hà nhào lên, cứng ngắc ôm chặt lấy hắn.

Thẩm Thanh Thu bất ngờ không kịp đề phòng, đầu tiên là hoảng sợ, sau đó mặt đỏ lên.

Từ khi sinh ra đến giờ cuối cùng cũng được ôm một lần, kết quả không phải một em gái ôn hương noãn ngọc mà là một thiếu niên bá khí vương giả a a a —

Lạc Băng Hà có vẻ cực kỳ vui mừng, ôm cổ hấn không chịu buông tay, vẫn ở bên tai hấn kêu: “Sư phụ! Sư phụ!”

Tay của Thẩm Thanh Thu không biết nên đặt chỗ nào, bối rối một hồi, vẫn là đặt lên trên đầu Lạc Băng Hà, sờ sờ vuốt vuốt mái tóc: “Được rồi. Cũng không biết ngược, lớn như vậy rồi, cũng không phải tiểu hài tử mười tuổi, giống cái dạng gì nữa?”

Vốn Lạc Băng Hà còn không để ý gì, hấn vừa nói như thế, bỗng nhiên lại ngại ngùng thật. Nếu không phải nhất thời vui mừng kích động, y nào dám làm vậy với sư tôn bình thường cao cao tại thượng a. Vội vàng lưu luyến rời cơ thể khỏi người Thẩm Thanh Thu, vẻ mặt đỏ bừng: “Vâng, đệ tử quá phạm rồi.”

Việc như muốn ôm ôm, tiểu hài tử dưới mười tuổi làm khá moe na, Lạc Băng Hà mười lăm tuổi làm... vẫn là moe na!

Có một khuôn mặt mầm non xanh tươi trắng trẻo của tiểu soái ca, bất luận làm cái gì đều moe na!

Lạc Băng Hà luống cuống chân tay một hồi, vốn có chút tâm hoảng ý loạn, nhưng đột nhiên chú ý tới, sắc mặt Thẩm Thanh Thu không tốt lắm.

Mặc dù là tiên công hộ thể, nhưng vẫn có vết thương do trúng độc, ngay sau đó lại bởi vì y mà bị cuốn vào mộng cảnh của Mộng Ma, không nghỉ ngơi tốt, vẫn là không kháng cự được, đáng vẻ tất nhiên có vài phần tiểu tụy. Lạc Băng Hà không dám quấy rầy Thẩm Thanh Thu nghỉ ngơi, một mạch cáo lui. Vẫn là không quay về phòng chứa củi, lần này đi vòng một vòng, đi đến phòng bếp.

Y quyết định: kế tiếp một thời gian dài phải coi trọng việc điều dưỡng ẩm thực của sư tôn!

Lạc Băng Hà chân trước vừa mới bước ra cửa phòng, chân sau hệ thống đã lên thông báo.

【 độ sướng nhân vật chính +50! 】

Thẩm Thanh Thu chẳng hiểu gì cả.

Tại sao lại thêm 50? Hệ thống bị lag? Hay là hệ thống lương tâm cắn rứt, cảm thấy trước đó cộng cho mình quá ít?

Quên đi, tình thế khó khăn, cho thêm còn thắc mắc làm chi. Dù sao, chỉ cần không phải vì ôm ông đây một lát mới cộng là được, ha ha ha ha ha...

Ngày hôm sau Thẩm Thanh Thu còn chưa có cảm giác ngủ đã tỉnh, là bị mùi thơm của cơm cá đánh thức. Ngoài trúc xá Lạc Băng Hà đã sớm chuẩn bị xong đồ ăn, mùi hương bay như thế e rằng vô số các đệ tử Thanh Tĩnh Phong quen ăn cơm canh nhạt nhẽo đều trốn ở một bên rình.

Đám người Minh Phàm tức giận đến hận không thể vừa rình vừa cắn góc áo, nhất là nhìn thấy Thẩm Thanh Thu ngồi xuống bên cạnh bàn, hiền từ biểu dương tay nghề và tâm ý của Lạc Băng Hà, hai người cười với nhau hoà thuận vui vẻ. Chỉ số ai oán đạt tới mức cao nhất.

Thật không biết xấu hổ! Cư nhiên lại dùng kỹ xảo bản thủ bàng môn tà đạo để lấy lòng sư tôn!

Đợi đến lúc chạng vạng, khi Lạc Băng Hà dọn đến phòng hông ở trúc xá của Thẩm Thanh Thu, một đạo sấm giữa trời quang, khiến các đệ tử Thanh Tĩnh Phong ban đầu từng bắt nạt Lạc Băng Hà lăn ra đất chết như ngã rạ.

Nói là “dọn”, kỳ thật Lạc Băng Hà chỉ có cái thân đi qua. Bởi vì y vốn cũng không có đồ đạc gì.

Gối đầu? Đám rơm rạ trong phòng chứa củi có thể gối. Chăn? Cởi áo khoác có thể trùm rồi... Mà mấy thứ này Thẩm Thanh Thu tất nhiên sẽ chuẩn bị tốt cho y.

Thẩm Thanh Thu vẫn cảm thấy cuộc sống của Lạc Băng Hà không khỏi quá mức khổ sở, toàn bộ một màn ngược đãi trẻ em. Thương Khung Sơn dù gì cũng là một đại phái tu chân, cũng không đến mức lòng người giá lạnh đến mức này, vật tư thiếu thốn đến mức này.

Dĩ vãng, y từng nằm trong chậu gỗ trôi dạt trên sông băng, từng ngủ mặt đất lạnh lẽo ẩm ướt, bên đường huyền ảo, khi màn trời chiếu đất còn từng nằm trong sơn động. Hiện tại ngủ ở trên một cái giường lớn mềm mại lại sạch sẽ, cảm thấy cả người nhẹ bẫng không có cảm giác thực.

Nhất là nghĩ đến Thẩm Thanh Thu đang ngủ ở phòng chính cách y chỉ có một bức tường.

Một đêm này, có lẽ là suy nghĩ quá nhiều, Mộng Ma cũng không có xuất hiện trong mộng cảnh của y.

Lạc Băng Hà bất động thanh sắc, ngồi đợi. Qua mấy ngày, quả nhiên đợi được Mộng Ma xuất hiện lần nữa.

Lần này Mộng Ma không làm kết giới mộng cảnh thần thần bí bí gì đó hoặc ẩn nấp nữa. Mà là trực tiếp xuất hiện trong mộng của Lạc Băng Hà... Dù chỉ là dưới hình thức một đám khói đen.

Đám khói đen này ở trước mắt Lạc Băng Hà khi tụ khi tán, biến ảo không thôi, âm thanh già nua kia chính là từ giữa phát ra: “Tiểu tử, ba ngày nay cân nhắc như thế nào?”

Lạc Băng Hà hỏi ngược lại: “Ta cân nhắc như thế nào, Mộng Ma tiên bối không biết sao?”

Mộng Ma cười hà hà nói: “Người lựa chọn con đường mà người tuyệt đối sẽ không hối hận. Tiểu tử, nhớ cho kỹ ngày này, hôm nay chính là mở đầu khiến người bay cao bay xa!”

Làm gì có thiếu niên nào không có ước mơ bay cao bay xa, lão nói hào khí ngút trời, Lạc Băng Hà lại không phản ứng gì, chỉ ôm quyền thi lễ, nói: “Vãn bối còn có một chuyện muốn nhờ.”

“Còn có chuyện gì, nói hết một lượt đi! Nói nhanh cho xong còn bái sư.” Mộng Ma còn đang thúc giục, không biết rằng mình hơi bị ảo tưởng quá độ...

Lạc Băng Hà nói: “Vãn bối muốn nói, đúng là việc này. Sư tôn đối với ta ân trọng như núi, ta thật sự không thể chưa có sự đồng ý của người, đã tự tiện nhận người khác làm thầy...”

Còn chưa nói xong, Mộng Ma lập tức không thể nhịn được nữa nói: “Được được được! Lão phu không muốn cái danh phận thầy trò này, được rồi chứ?!”

Còn có kỳ nhân cao nhân nào mệt hơn lão sao? Vội vàng dạy người ta thuật pháp bốn tộc, đến một tiếng sư phụ của người ta

cũng không được nghe. Quả thực thảm chẳng khác gì vợ bé đã vào cửa còn không chiếm được danh phận.

Lạc Băng Hà vừa lòng nói: “Vậy thì đa tạ tiền bối.”

Y không hề bằng lòng gọi bất luận kẻ nào ngoài Thẩm Thanh Thu là sư phụ.

Mộng Ma thấy y như thế, nếu thân thể lão vẫn còn, chỉ sợ mũi cũng tức đến lệch luôn.

Lạc Băng Hà này ở trước mặt sư tôn y nhu thuận nghe lời, như đoá tiểu bạch hoa, tại sao tới trước mặt người khác, liền khó đối phó như vậy! Hoàn toàn là hai bộ dạng khác nhau, giống như đổi thành một người khác vậy!

Thật sự là tức chết lão phu mà!

Thời gian như mũi tên, ngày tháng tựa thoi đưa.

... Thẩm Thanh Thu thật sự không muốn dùng cái tục ngữ đại trà nghèo nàn như vậy, nhưng trừ những cái này ra, hẳn thật sự không tìm được từ ngữ nào thích hợp hơn.

Hắn mỗi ngày ở trên Thanh Tĩnh Phong, đánh đàn, đọc sách, viết chữ, vẽ tranh, luyện công, kén chọn một chút đồ ăn mà Lạc Băng Hà làm không ngon, với cả thỉnh thoảng đấu võ mồm so so chiêu với Liễu Thanh Ca, thỉnh thoảng đến chỗ Nhạc Thanh Nguyên báo cáo công tác một chút, ngày qua đi như bay, vô cùng phù hợp mục tiêu cuộc sống “nằm ăn chờ chết, bảo dưỡng tuổi thọ” của hắn.

Mãi đến khi Tiên Minh Đại Hội rốt cuộc cũng tới.

Ngày này cuối cùng vẫn là đến rồi. Ngày tháng sống quá thanh thoi, Thẩm Thanh Thu suýt chút nữa quên mất cao trào đầu tiên của cuốn sách là đây.

Lạc Băng Hà trâu bò đi lên đỉnh cao của cuộc sống, cưới (vô số) bạch phú mỹ, cũng là bước đầu tiên từ đó không thể tẩy trắng... Hấn cư nhiên có thể quên được!

Bởi vậy, khi nhận được thiệp mời ánh vàng, Thẩm Thanh Thu sợ run một hồi lâu.

Tiên Minh Đại Hội, là cao trào đầu tiên của 《Cuồng ngạo tiên ma đồ》 ... Đồng thời, cũng là một bước ngoặt của quyền sách.

Tiên Minh Đại Hội bốn năm một lần, là cơ hội tuyệt hảo để tuyển chọn anh tài, thành lập công danh. Hình thức mỗi năm đều do các Đại chương môn thảo luận mà có điểm khác biệt, nhưng nhất định sẽ có một cái bằng vàng.

Bất luận xuất thân danh môn, hay là giang hồ phóng khoáng, chỉ cần trong đại hội người thể hiện xuất sắc, có thể đề tên bằng vàng, nổi danh thiên hạ.

Trước đây, thành tích của 《 Cuồng ngạo tiên ma đồ 》 vẫn không quá hot, nhưng Tiên Minh Đại Hội vừa ra, bình luận nhấn gửi theo dõi thường điểm, toàn bộ lập tức tăng cao!

Nguyên nhân, không chỉ ở chỗ bắt đầu từ đây, đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời đã bỏ hết tiết tháo mà hấn vốn chả có là bao, các em gái của nam chính sắt thép cứ như nước chảy ào ào mà lên sàn, những đoạn lớn miêu tả vẻ kiêu diễm cùng đủ các thể loại khiến người ta mặt đỏ tim đập như trái banh sắp rớt ra ngoài, còn có một

nguyên nhân quan trọng, cũng là nguyên nhân chủ yếu lúc trước hấp dẫn Thẩm Thanh Thu một mạch theo hết.

Đó chính là hệ thống ma vật!

Đại thần Đâm Máu Bay Lên Giời thân là một tác giả đến bối cảnh tu chân cũng không tra rõ, thường xuyên ngay cả nhân vật là trúc cơ hay nguyên anh cũng không phân biệt được, nhưng lại bị rất ít người ném đá điểm này, chính vì tiểu thuyết của hắn, không phải bán điểm này.

(Trúc cơ: quá trình căn bản đầu tiên trong quá trình tu chân.
Nguyên anh: một giai đoạn tu chân cao hơn trúc cơ)

Sách 《 Cuồng ngạo tiên ma đồ 》 này được gọi là tiểu thuyết “tu chân”, chẳng bằng trực tiếp gọi là tiểu thuyết “đánh quái”. Thành phần “đánh”, hoàn toàn áp đảo thành phần “tu”. Nói với tư cách một văn tu chân, nó là một bộ lô văn không hơn không kém, nhưng với tư cách một sở tay đánh quái, thì cũng khá là thú vị.

Nói cách khác, rất nhanh, Thẩm Thanh Thu sẽ được đối mặt với những yêu ma quỷ quái trong hình dạng khác nhau, hung tàn cực điểm.

Càng quan trọng hơn là, rất nhanh, sẽ tới thời khắc hắn tự tay làm lộ thân phận hậu duệ Ma tộc của Lạc Băng Hà, tàn nhẫn một chưởng đánh y xuống vực thẳm Vô Gian.

Bánh răng (Cốt) vận mệnh (truyện) bắt đầu dần dần chuyển động

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 21: Cuối Cùng Cũng Nuôi Lớn Nam Chính Rồi

Thẩm Thanh Thu trầm mặc hồi lâu, mới ném thiếp mời vào lòng Minh Phàm, để hấn lui xuống cát kỹ.

Minh Phàm lén nhìn sắc mặt sư tôn, không tốt lắm, nghĩ đến sau khi tiểu tử thối Lạc Băng Hà kia xuống núi, sư tôn kén chọn đủ kiểu với thức ăn của phòng bếp, mấy ngày nay đều không ăn uống tử tế, hỏi: “Sư tôn, có muốn đệ tử chuẩn bị một ít thức ăn nhẹ không?”

Lạc Băng Hà được Mộng Ma chỉ đạo mỗi ngày trong mộng cảnh, tiến bộ thần tốc. Sớm đã có thể một mình đảm đương một phía, Thẩm Thanh Thu vui mừng phái một ít sự vụ vặt bên trong Thương Khung Sơn phái cho y đi xử lý. Lớn thêm một chút, nhiệm vụ xuống núi trừ ma, giúp người làm niềm vui, cũng đều ném cho y. Miễn cho y mỗi ngày ở bên cạnh mình lượn qua lượn lại. Tuy rằng được hầu hạ rất thoải mái, nhưng không biết là đứa nhỏ này bám người hay là sao, dính hấn dính có chút hơi quá... Thẩm Thanh Thu thường xuyên cũng sẽ phản tỉnh một chút, có phải là vì là bởi vì mình cũng cưng chiều y hơi quá hay không. Còn tiếp tục như vậy, hấn thật sự sợ đến lúc đó, không thể nào nhẫn tâm một chương đánh y rơi xuống vực thẳm Vô Gian.

Thẩm Thanh Thu thật không có thèm ăn, xua tay: “Không cần. Người đi xuống đi.”

Minh Phàm không dám nhiều lời, thành thành thật thật đi xuống. Trong lòng rơi lệ đầy mặt, vài năm nay tiểu tử Lạc Băng Hà này đã hoàn toàn thành tâm phúc của sư tôn, người khác cũng không thể khiến sư tôn uống ngụm cháo!

Đương nhiên hắn không cần nhắc có thể là vấn đề trừ nghiệt.

Không biết qua bao lâu, lại có tiếng bước chân tới gần.

Thẩm Thanh Thu nói: “Không phải nói không cần sao?”

Tiếng của một thanh niên hơi ủy khuất nói: “Đệ tử ngàn dặm xa xôi từ ngoại châu bên ba trở về, sư tôn ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái, đã muốn cự tuyệt sao?”

Giọng nói này ôn nhã thanh đăng, lại không thiếu sức sống của thanh niên, Thẩm Thanh Thu vừa nghe, thiếu chút nữa ngã cả người lẫn ghế xuống đất. Hắn quay đầu lại thật mạnh.

Thiếu niên mười bảy tuổi chiều cao tương đối, thân mặc bạch sam, khóe môi hơi cong lên chút ý cười, hai mắt đang sáng ngời nhìn hắn.

Trên lưng y đeo bảo kiếm “Chính Dương” lấy được từ Vạn Kiếm Phong. Tên của tiên kiếm lúc này kết hợp khí chất của Lạc Băng Hà càng tăng thêm sức mạnh. Thân kiếm linh quang ẩn giấu, tuy rằng đây cũng là một thanh hảo kiếm thượng đẳng, khi được Lạc Băng Hà rút ra từ trong bờ tường, dẫn tới một hồi kinh hô tán thưởng của quần chúng đồng môn, nhưng mà so với thanh kiếm chân chính thuộc về Lạc Băng Hà kia thì căn bản không cùng một cấp bậc.

Thẩm Thanh Thu lấy lại bình tĩnh, cười nói: “Lần này sao trở về nhanh như vậy?”

Lạc Băng Hà ngồi xuống chỗ ngồi bên cạnh hắn, vững vàng châm một chén trà nhỏ, đưa vào trong tay Thẩm Thanh Thu: “Không phải mối họa khó giải quyết gì, lại vô cùng nhớ sự tôn, nên đẩy nhanh tiến độ để trở về.”

Lời này nghe rất có mấy phần mồm mép lém lỉnh, có điều Lạc Băng Hà thân là nam chính, luôn có một loại công lực dù lời nói có mồm mép lém lỉnh đến mấy cũng có thể nói rất chân thành ôn nhu. Đối với điều này, Thẩm Thanh Thu... rất hưởng thụ!

Thẩm Thanh Thu cầm lấy chén trà nhỏ kia, uống một ngụm. Hương trà tuyệt sơn thượng hạng, lại không uống ra mùi vị gì, nói: “Tiên Minh Đại Hội sắp bắt đầu rồi.”

Lạc Băng Hà sớm biết việc này, hỏi: “Có cần đệ tử nghĩ trước một phần danh sách đệ tử Thanh Tĩnh Phong tham dự, giao do sự tôn xem qua?”

Mấy năm nay, những việc vặt vãnh này, dù lớn hay nhỏ, Thẩm Thanh Thu đều ném toàn bộ cho Lạc Băng Hà xử lý. Dù sao hiện tại Lạc Băng Hà nhu thuận nghe lời dễ dàng như vậy, làm việc lại chu đáo tỉ mỉ, Thẩm Thanh Thu thật sự không nghĩ ra có lý do gì tại sao nhất định phải chính mình làm... Trước khi đưa ra quyết định cuối cùng, Lạc Băng Hà sẽ luôn tự giác mời Thẩm Thanh Thu xem qua một lần, nhìn xem có cái gì không thỏa đáng không. Thẩm Thanh Thu luôn muốn nói, kỳ thật người không cần cho ta kiểm tra lại nữa a, thật đó, năng lực làm việc của người mạnh hơn ta nhiều!

Thẩm Thanh Thu nói: “Nghĩ xong thì trực tiếp báo lên cho
chưởng môn sư huynh là được.”

Lạc Băng Hà gật gật đầu, còn muốn nói cái gì đó, lại bỗng nhiên
sinh ra một loại cảm giác khác thường.

Thẩm Thanh Thu hôm nay, tựa hồ cực kỳ lưu ý y, không nhịn
được cười nói: “Tại sao sư tôn cứ nhìn ta? Chẳng lẽ là đệ tử xuống
núi nhiều ngày như vậy, sư tôn cũng nhớ đồ nhi?”

Thẩm Thanh Thu thản nhiên nói: “Của ta nuôi, còn không cho ta
nhìn?”

Lạc Băng Hà cười hì hì nói: “Tất nhiên là cho. Sư tôn nhìn có
thuận mắt không?”

Thẩm Thanh Thu ha ha.

Lặng im một lát, hần mở lời trước, hỏi: “Băng Hà.”

Lạc Băng Hà cũng cảm thấy được, Thẩm Thanh Thu tựa hồ
không giống như bình thường, là do có lời quan trọng muốn nói,
nghiêm mặt nói: “Vâng?”

Thẩm Thanh Thu nhìn chăm chăm hai mắt của y, nói: “Người
muốn mạnh hơn đúng không? Mạnh đến mức không gì sánh kịp,
thiên hạ không dám tranh phong?”

Vấn đề này, từ rất sớm, Lạc Băng Hà đã có đáp án.

Y ngồi nghiêm chỉnh, không chút do dự, nhìn thẳng lại: “Phải!”

Thấy y trả lời dứt khoát như thế, nội tâm Thẩm Thanh Thu bớt đi
một hơi. Lại từng bước ép sát, truy vấn nói: “Nếu trước đó, người

phải gặp rất nhiều thống khổ tra tấn, trải qua vô số đau khổ, thể xác và tinh thần đều gần như sụp đổ, người cũng muốn làm kẻ mạnh nhất?”

Lạc Băng Hà chậm chậm nói: “Khổ sở giày vò, Băng Hà đều không hề sợ hãi, chỉ cần có thể mạnh đến mức đủ để bảo vệ người và thứ quan trọng!”

Thẩm Thanh Thu có được đáp án này, cuối cùng trong lòng cũng hơi hơi cân bằng.

Đúng vậy. Lạc Băng Hà a, vì bảo vệ ba nghìn hậu cung giai lệ như hoa như ngọc mà người trái ôm phải áp sau này, người phải trở nên mạnh mẽ mới được!

Tuy rằng cảm thấy vẫn không đành lòng, nhưng nghĩ đây là quá trình phá kén thành bướm mà thân là nhân vật chính phải trải qua, Thẩm Thanh Thu không thể không điều chỉnh tâm trạng, chuẩn bị tâm lý thật tốt cho hành động mất sạch nhân tính sắp phải làm ra.

Ba ngày sau, danh sách các đệ tử mười hai đỉnh Thương Khung Sơn đã chuẩn bị đủ, tụ tập đến đại hội.

Lần này nơi mời dự Tiên Minh Đại Hội là một chỗ địa thế phức tạp, núi non ghập ghềnh kéo dài vạn dặm, tên là Tuyệt Địa Cốc.

Nhân vật thành danh muốn bảo trì thân phận, tuyệt đối sẽ không tiếp tục tham gia Tiên Minh Đại Hội, tranh sự nổi bật cùng đám tiểu bối. Không cần thiết mà cũng chẳng màng. Bởi vậy, mười hai vị phong chủ và các nhân vật cấp sư thúc sư bá cũng sẽ không báo danh, thế nhưng mỗi một mạch nhiều nhất có thể chọn lựa mười đệ tử tham dự. Nếu hạn mức cao nhất đã có như vậy, tất nhiên càng

hiều càng tốt. Bởi vậy đến cuối cùng trang bị chỉnh tề, xuất phát hướng Tuyệt Địa Cốc, cư nhiên hùng hùng hổ hổ có chừng một trăm người. Nhiều người như vậy ngựa kiếm bay trên trời quá mức làm cao, cho nên họ vẫn đi xe. Một tiểu thuyết tu chân, thế mà suốt ngày đều cưỡi ngựa ngồi xe!

Đại đa số mọi người lựa chọn cưỡi ngựa, tư thế oai hùng hiên ngang. Có điều thứ nhất Thẩm Thanh Thu không thạo cưỡi ngựa, không muốn ngã gãy cổ, thứ hai ngại đưa mặt ra ngoài gió thổi nắng chiếu mưa tạt không đủ nhàn nhã, dưới con mắt trừng lớn của quần chúng mà chui vào xe ngựa.

Trong xe ngựa sớm đã có người tới trước, vừa nhìn thấy hấn dùng quạt vén màn lên tiến vào liền khinh thường nói: “Một đại nam nhân cũng muốn giành chỗ với ta!”

Nữ nhân này dung mạo xinh đẹp, bộ ngực cao bự trắng như mây, chính là chủ nhân Tiên Xu Phong, Tề Thanh Thê.

Tề Thanh Thê trong nguyên tác không có giao tình gì với Thẩm Thanh Thu, cũng không có giao tiếp gì. Có điều vài năm nay, Thẩm Thanh Thu thỉnh thoảng làm việc chung với nàng, thích nàng nhanh mồm miệng, tương giao cũng không tệ lắm. Thẩm Thanh Thu vừa dùng quạt xua xua nàng khỏi vị trí, vừa bình thản ung dung nói: “Ta đang có bệnh.”

Tề Thanh Thê nhường chỗ cho hấn, ngoài miệng lại còn không tha: “Nuông chiều từ bé! Với sức lực búp bê của ngươi, chỗ nào giống tiên tu kim đan! Có phải lát nữa còn có người hầu hạ ngươi ăn điểm tâm?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Không sai. Người đã nhắc nhở ta.” Nói xong dùng cuống quạt gõ gõ hông xe.

Chỉ chốc lát sau, rèm xe được người ta vén lên, Lạc Băng Hà cười hỏi: “Sư tôn, điểm tâm, nước, hay là tê lưng?”

Y cười trên một con ngựa lớn cao đầu. Ngựa trắng tinh thần thoải mái, thiếu niên tuấn lãng phi phàm, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, làm cho trước mắt người ta sáng ngời.

Thẩm Thanh Thu nói: “Tê sư thúc của người muốn ăn điểm tâm.”

Lạc Băng Hà lập tức lấy từ trong lòng ngực ra một gói điểm tâm tinh xảo lung linh. Xem ra là sớm có chuẩn bị. Y nói: “Sư tôn còn có phân phó gì cứ gọi ta.” Lúc này mới buông rèm.

Liễu Thanh Ca thúc ngựa qua, âm vang hữu lực mà hừ một tiếng.

Thẩm Thanh Thu nói: “Đó là tất nhiên.” Cúi đầu mở ra bọc giấy, “Măng tây sấy. Không tệ mà.” Chuyển điểm tâm cho Tê Thanh Thê: “Ăn không?”

... Tê Thanh Thê khó có thể hình dung cảm giác lúc này.

Nàng cảm thấy, cảm giác này đại khái là đang cắn giận bất bình, một đồ đệ tốt chu đáo lại có linh lực cao cường như vậy, cư nhiên là Thẩm Thanh Thu dạy dỗ.

Kỳ thật không phải, chỉ là nàng không biết, có một từ có thể hình dung cảm nhận này, tên là “lóa mù mắt chó”.

(FA thường được gọi là chó độc thân, mù mắt chó thường chỉ cảm nhận của FA khi nhìn thấy tình nhân ân ái)

Tề Thanh Thê không nhìn Thẩm Thanh Thu nhắc nhở tây sảy lên ăn, vẫn còn cố kỳ kèo, “Ngay cả Minh Yên cũng cười ngựa!”

Chỉ cần có thể khiến Thẩm Thanh Thu có chút chút cảm giác xấu hổ, chính là thắng lợi!

Thẩm Thanh Thu không có việc gì, nhìn nhìn bên ngoài, quả nhiên, Liễu Minh Yên mặt đeo lụa che mặt, lưng đeo bảo kiếm “Thủy Sắc”, ngồi ngay ngắn trên ngựa, gió nhẹ thổi qua, sa y lay động, một phong thái phiêu phiêu dục tiên.

Hình ảnh này quá sững tai vui mắt.

Thẩm Thanh Thu không khỏi nhìn nhiều thêm một lát, thở dài: “Thật là đẹp không sao tả xiết.”

Tề Thanh Thê phỉ nhổ cái mặt hần. “Đừng có ngấp nghé ái đồ của ta!”

Hai câu này bị Lạc Băng Hà ở gần nghe thấy. Sắc mặt y nhất thời tối sầm.

Nhưng Thẩm Thanh Thu không hề chú ý sắc mặt của y. Thằng thừng vừa ăn điểm tâm vừa nhìn về phía này. Hần đang có tâm trạng xem phim rạp ăn bỏng ngô uống coca chờ quảng cáo chấm dứt chính phiên bắt đầu. Đây chính là Liễu Minh Yên, nam chính nữ chính ở cùng một chỗ, không bén ra chút lửa, làm sao có thể!

Lạc Băng Hà thấy sư tôn vẫn luôn nhìn chăm chăm Liễu Minh Yên không thôi, lòng xót đến cực điểm.

“Đẹp không sao tả xiết”? Rõ ràng mặt cũng chưa lộ! Đẹp nữa cũng có dễ nhìn bằng ta không?

Không phải Lạc Băng Hà tự luyến, chỉ là y luôn rõ ràng tương mạo mình tốt cuộc như thế nào. Không giương giương tự đắc, nhưng cũng không cố ý nói thấp đi.

Nửa ngày cũng không thấy Thẩm Thanh Thu có ý thu hồi ánh mắt, Lạc Băng Hà thật sự nhin không được. Y hơi hơi thúc lên phía trước, con ngựa trắng nhanh chóng bước lên, đi ngang Liễu Minh Yên. Đầu tiên Lạc Băng Hà mỉm cười, gọi: “Liễu sư muội.”

Liễu Minh Yên sửng sốt, nhẹ nhàng gật đầu, đáp lễ nói: “Lạc sư huynh.”

Wow wow wow! Wow wow wow! Bắt đầu rồi!

Thẩm Thanh Thu thực không nghĩ tới, thật sự có một ngày nhìn thấy hình ảnh trai xinh gái đẹp cưỡi ngựa ngang nhau trong sách, âm thầm kích động một trận.

Lạc Băng Hà dư quang đảo qua, thấy chẳng những Thẩm Thanh Thu không dời ánh mắt, ngược lại càng khí thế ngất trời mà nhìn chăm chăm bên này, hắc tuyến lên một chút, lòng xót xa đến ngựa ngựa, vừa nói cười khanh khách với Liễu Minh Yên, vừa không lộ dấu vết dẫn ngựa của hai người càng đi càng nhanh, cuối cùng xa đến mức nếu Thẩm Thanh Thu không nhòai cả thân trên ra ngoài xe để thám thính thì sẽ không nhìn thấy, Thẩm Thanh Thu chỉ đành mắt hứng ngòai trở về.

Mẹ nó, sao lại quên mắt, thời điểm nam nữ chính khanh khanh ta ta chưa bao giờ có quần chúng vây quanh làm bóng đèn cản trở =.

=

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 22: Cuối Cùng Cũng Nuôi Lớn Nam Chính Rồi 2

Tuyệt Địa Cốc.

Kỳ thật Tuyệt Địa Cốc kéo dài qua bảy tòa núi nhấp nhô, cây xanh rậm rạp. Trong đó nước ngầm chảy mạnh, thác nước dốc đá, đỉnh cao cốc sâu giao nhau chằng chịt. Vậy nên mới giống tên, luôn như có địa hình “bị buộc đến tuyệt cảnh”, nhưng mà ngay giây tiếp theo, lại có thể nhìn thấy đèo núi như trời không tuyệt đường con người.

Dùng ánh mắt của Thẩm Thanh Thu để nhìn, cho dù không cần làm nhà tổ chức Tiên Minh Đại Hội, cũng là một vật phẩm thiết yếu khi đoàn thể thám hiểm ngôi nhà chung.

Chủ lực tham dự là tứ đại tu tiên môn phái. Thương Khung Sơn phái cầm đầu, theo sau chính là Chiêu Hoa Tự, Thiên Nhất Quan, cùng với Huyền Hoa Cung.

Trong bốn phái, Thương Khung Sơn phái tính tổng hợp cực mạnh, mười hai đỉnh ai cũng có sở trường riêng, chính là một nồi lẩu thập cẩm đủ các món. Tự và Quan tất nhiên là môn phái hòa thượng đạo sĩ, Huyền Hoa Cung thì phức tạp hơn, môn phái chỉ đạo tư tưởng thiên về binh gia, thiện kỳ môn độn thuật. Hơn nữa tiếp xúc

với thể tục nhiều nhất, trình độ thuật thể nào không rõ ràng lắm, thể nhưng không thể nghi ngờ, nó nhất định là nhà có tiền nhất. Mỗi lần đại hội đều là Huyền Hoa Cung chi tiền nhiều nhất.

Ngoài ra, còn có các môn phái nhỏ không đếm hết được, cho nên, cuối cùng tụ tập đến Tuyệt Địa Cốc báo danh khẳng định hơn ngàn người.

Cửa vào cốc ngày trước yên tĩnh lạnh lùng, bỗng nhiên tràn vào hơn một ngàn người, động vật trong núi chưa từng thấy qua người đều bị kinh hãi, trên mọi phương diện đều vô cùng náo nhiệt.

Các tân tú tham dự được sắp xếp đứng thành hàng ngũ chỉnh tề, vây quanh một bãi đá thiên nhiên thật lớn trước sơn cốc.

Bốn phía cửa vào sơn cốc sớm dựng lên đài cao, là để các tu sĩ không tham dự đại hội xem cuộc chiến, chờ màu của đại biểu các phái lay động pháp phối trên đài lâu. Vị trí thượng đẳng của chư vị chưởng môn ở tầng cao nhất, một hàng Thương Khung Sơn phái do Nhạc Thanh Nguyên dẫn đầu, an vị ở đài cao.

Thẩm Thanh Thu ngồi xuống xong, một ông già tóc bạc khí độ ung dung ngồi cạnh hắn tiếp đón mọi người của Thương Khung Sơn, cũng gật đầu với hắn nói: “Thẩm tiên sư.”

Lão cung chủ của Huyền Hoa Cung, cũng chính là sư phụ của mẫu thân thân sinh Lạc Băng Hà. Thẩm Thanh Thu ôm một loại cảm xúc vây xem hoàng thân quốc thích mà trả lễ.

Không lâu, một môn nhân của Huyền Hoa Cung đi lên bãi đá. Dù sao chi tiền nhiều nhất, để đại cổ đông bao việc MC chủ trì cũng

không có gì không ổn. Ngàn người dưới đài dần dần yên lặng, tập trung tinh thần, nghe y tuyên đọc thủ tục đại hội.

Bản lĩnh người này có chút thâm hậu, hơi thở dồi dào kéo dài, toàn bộ cốc khẩu bao gồm đài lầu trên cao đều có thể nghe được tiếng của y vô cùng rõ ràng.

“Đại hội kéo dài bảy ngày. Sau khi chư vị tiến vào cốc, sẽ khởi động kết giới cỡ lớn, bao lại toàn bộ Tuyệt Địa Cốc. Trong vòng bảy ngày, toàn bộ người tham dự tiến vào Tuyệt Địa Cốc sẽ đơn phương ngăn cách liên hệ với bên ngoài kết giới. Họ không thể biết được tình hình ngoài kết giới, còn những người xem cuộc chiến lại có thể thông qua linh ứng bay lượn tự do trên bầu trời sơn cốc mà biết hết nội tình bên trong.

“Trong cốc đã được an trí hơn trăm loại ma vật. Tổng số gần năm nghìn. Mỗi một ma vật bắt được, có thể lấy được một niệm châu trên người chúng. Ma vật cấp bậc khác nhau, linh khí ẩn chứa trong niệm châu cũng khác nhau. Trên cổ tay mỗi người đều buộc một sợi tơ vàng.

Mọi người dưới đài lập tức đồng loạt giơ cổ tay lên, giơ ra tơ vàng trên cổ tay. Xem ra có chút hoành tráng.

Người chủ trì tiếp tục nói: “Lấy được niệm châu xong, xâu nó vào tơ vàng, thành tích của chư vị sẽ được tự động sắp xếp thứ hạng dựa trên điều này.”

Bảng xếp hạng nằm ở đài cao đối diện. Tuy nói có tám tám, nhưng văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị, mọi người quan tâm, đương nhiên chỉ có một trăm cái tên đầu trong tám bảng đỏ đầu tiên. Thậm

chỉ chỉ có mười cái tên đứng đầu. Cái gọi là văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị, chính là đạo lý này.

(Văn vô đệ nhất: dù có thi văn đứng đầu cũng chưa chắc thông minh tài giỏi nhất. Võ vô đệ nhị: thi võ một là thắng hai là thua, dễ dàng phân chia cao thấp. Ý là mọi người ở đây chỉ quan tâm thứ hạng võ chứ không quan tâm văn)

Cuối cùng, môn nhân Huyền Hoa Cung kia nghiêm khắc mà cường điệu nói: “Nghiêm cấm ấu đả cướp đoạt niệm châu giữa các môn phái! Một khi phát hiện có kẻ đấu đá ngầm, dùng thủ đoạn tiện cướp đoạt niệm châu của người khác, lập tức hủy bỏ tư cách tham dự, trong vòng ba giới không có tư cách tham dự!”

Ba giới, cũng chính là mười hai năm.

Trong những tân tú này, có rất nhiều người trẻ tuổi chưa từng thấy sự đời, nhưng cũng có không ít lão làng, sợ chạm vào lại bị đánh cho không còn hình người, ngư long hỗn tạp, nếu không cấm chỉ ấu đả, chỉ sợ cả đại hội sẽ trở nên vô cùng hỗn loạn, thậm chí gây tai nạn chết người. Bởi vậy, quy định này là rất tất yếu.

Lúc này, bên cạnh có vài vị nữ quyền của chương môn khe khẽ nói nhỏ.

“Đó là đệ tử phái nào? Trông thật là tuấn lãng.”

“Bộ bạch y đó thật hợp với y, không kém hơn Công Nghi sư huynh đâu.”

“Công Nghi sư huynh linh lực cao cường, sao có thể lấy ra so được?”

Thẩm Thanh Thu liếc mắt một cái liền nhìn ra, các nàng đang bàn luận đúng là Lạc Băng Hà một thân bạch y, thanh dật xuất trần đang đứng trong đám người.

Trên thực tế, không riêng các nàng đang lên bàn luận, ngay cả trong số đệ tử tham dự dưới bãi đá, cũng có không ít thiếu nữ đang lặng lẽ nhìn chăm chú Lạc Băng Hà, hai má hơi hơi ửng đỏ.

Tuy rằng âm thanh nén cực thấp, nhưng các tu giả đang ngồi đây là nhân vật cỡ nào, ngũ giác không có cái nào không tinh đến cực điểm, nào có chuyện không nghe được? Mấy vị nữ quyền tuổi quá nhỏ mới không để ý, bị người ta nghe thấy mấy lời riêng tư. Vẫn may tất cả mọi người rất nể tình, ai cũng làm bộ như không có nghe thấy, không dời ánh mắt.

Có người để đánh tan không khí khó xử, ho khan hai tiếng, cười nói: “Các vị đạo hữu không giống như những giới trước, cũng tới tính tính thử xem, Tiên Minh Đại Hội lần này có những tân tú nào sẽ xuất thế?”

Thẩm Thanh Thu tinh thần lập tức chấn động!

“Tính tính thử” của nơi này, cũng không phải là đếm ngón tay bấm lộn, mà là — đánh cược.

Nói trắng ra là, chính là hạ phiếu đặt cửa vào tân tú người thấy tốt nhất.

Người tu chân cũng cần một chút gì giải trí mà. Huống hồ, vật cược không phải là mấy thứ dung tục trong mắt họ như vàng bạc gì đó, mà là pháp bảo a, linh thạch a, thậm chí là phái một vài đệ tử đến môn hạ của đối phương tiến tu. Cũng sẽ không thực sự đánh

cược đồ vật quan trọng gì, nhưng coi như là một tiết mục trợ hứng truyền thống của Tiên Minh Đại Hội.

Chương môn đồng lứa tuổi như Nhạc Thanh Nguyên cũng sẽ không chơi những cái này, có điều tất nhiên có người nguyện ý vô giúp vui, chẳng bao lâu, trên khán đài liền sục sôi ngất trời đặt mấy chục phiếu. Không ít người đều đặt cửa trên người đệ tử kiệt xuất của môn hạ nhà mình, như Tề Thanh Thê liền đặt Liễu Minh Yên.

Thẩm Thanh Thu căn bản không cần cân nhắc, trực tiếp đặt một ngàn khối linh thạch trên người Lạc Băng Hà!

Hào phóng như thế, khiến người bên cạnh cũng kinh sợ luôn.

Các chương môn đều đang kêu thầm trong lòng sao chưa từng nghe qua cái tên Lạc Băng Hà. Kỳ thật không thể trách họ, tính tình của Lạc Băng Hà hiện tại có hơi khiêm tốn hạ mình, lại không muốn kể công, luôn làm xong nhiệm vụ thì lặng lẽ rời đi, thanh danh không bao giờ đi lên, cho nên chưa từng phát sáng gì. Người ngoài không rõ ràng nguyên do trong đó, cho là Thẩm Thanh Thu là kẻ có tiền, khích lệ đồ đệ thôi.

Còn dưới đài cao, người chủ trì rất sung khí thông báo xong quy tắc chi tiết của đại hội, để các tân tú đồng thanh tuyên thệ xong, liền chính thức bắt đầu vào cuộc.

Do nhân số đông, nên phải phân ra mười hai cửa vào khác nhau, tráo loạn môn phái, từng nhóm tiến vào. Các tân tú tham dự căng thẳng vạn phần mà bước chân vào phạm vi của Tuyệt Địa Cốc, bắt đầu hành trình, trên đài cao, các tiền bối sớm công thành danh toại lại vẫn ung dung, luận bàn buôn chuyện cắn hạt dưa đều có đủ.

Người ngoài kết giới làm sao biết được tình hình trong cuộc ở trong Tuyệt Địa Cốc đây?

Có hơn trăm chú linh ưng bên trong kết giới. Linh ưng có nhân viên chuyên môn khổng chế, vòng bạc đeo trên móng được khảm từ tinh thạch đặc thù, lúc bay lượn có thể thu hết tất cả người và cảnh phía dưới vào mắt, chiếu lên trên gương tinh thạch nhiều mặt trước đài cao. So với dụng cụ theo dõi hiệu quả cũng không khác là bao.

Có người vui vẻ ra mặt: “Quả nhiên, Công Nghi Tiêu vừa vào cuộc đã đứng thứ nhất!”

Phía trên bảng vàng, mười cái tên đầu đều là chữ vàng lấp lánh. Lúc này cái tên đầu tiên đã biến thành ba chữ “Công Nghi Tiêu” ánh vàng rực rỡ, bên cạnh là số “mười hai”.

Nói cách khác, trong vòng chưa đầy nửa canh giờ ngắn ngủi vào cuộc, y đã diệt được mười hai ma vật, lấy được mười hai viên niệm châu!

Ngay cả cái tên thứ hai Liễu Minh Yên theo sát sau đó, cũng chỉ lấy được sáu viên niệm châu, bị y đẩy ra một khoảng cách gấp đôi.

Gương tinh thạch chiếu ra một thiếu niên tuấn dật nhẹ nhàng, tiêu sái như nước chảy mây trôi, ra tay lại nhanh như tia chớp, nháy mắt đã trăm oán linh thể lương trước mặt thành mây khói.

Sao ngươi lại trâu như vậy!

Thẩm Thanh Thu cười mà không nói.

Vị Công Nghi Tiêu này, nhìn có vẻ bá khí ngút trời, kỳ thật ha ha, cũng chính là một vật hy sinh bự chả kém gì mình.

Y chính là cái loại đại biểu điển hình của “nhìn rất soái, gia thế tốt, thiên phú cao, muội tử thích, sĩ khí hăng hái, thiếu niên đặc chí, thế nhưng thật bất hạnh, có nhân vật chính ở đây, người nhất định phải trở thành vật hi sinh làm nền cho nhân vật chính”. Cho dù ở đây nhiều người đặt y trở thành Trọng Nguyên trên bảng nhất, thế nhưng, thật đáng tiếc, vị đầu bảng này ở đó không bao lâu sẽ bị Lạc Băng Hà đạp xuống.

Tên của Lạc Băng Hà hiện tại xếp ở khoảng giữa, con số mặt sau chỉ có một chữ “Một”.

Thẩm Thanh Thu nửa điểm cũng không lo lắng.

Hắn biết, đợi đến giờ tỵ tối nay, không còn có ai có thể chống đỡ nổi thế mạnh xông lên bảng vàng của Lạc Băng Hà.

Khi đó, âm mưu kinh tâm động phách cực rối loạn, cực đáng sợ, cũng sắp vén màn!

Tiên Minh Đại Hội, ngày đầu tiên, thời gian gần tới giờ tỵ.

Màn trời xanh sẫm, một vầng trăng tròn vàng treo hiên ngang trên nền trời cao. Nhìn đến trên đài, đèn đuốc sáng trưng.

Thẩm Thanh Thu vẫn nhắm mắt không nói, giống như trầm tư, kì thực là nghỉ ngơi dưỡng sức, lúc này rốt cuộc mở mắt. Hắn nhìn vào gương tinh thạch nhiều mặt, cuối cùng tìm được một gương mặt, chiếu rọi ra tình hình bên kia của Lạc Băng Hà giờ phút này.

Lạc Băng Hà đang chạy bước nhỏ vào trong rừng rậm, lưng đeo trường kiếm, trên người không nhiễm một hạt bụi, không thấy chút gì mệt mỏi. Mắt sáng như sao, giống như có thể thẳng tắp xuyên thấu gương tinh thạch.

Có điều, y không đi một mình.

Đại đa số mọi người đều hành động một mình, hoặc chỉ đi cùng cộng sự mình quen thuộc, nhiều nhất hai ba sư huynh đệ một tổ. Nữ tu đương nhiên cũng có người cực lợi hại, nhưng mà xét về chính thể, thực lực không đủ cứng rắn, tố chất tâm lý cũng không mạnh, rất nhiều lúc cần người khác hỗ trợ. Bình thường các nàng đều lập đội cùng với các sư muội sư tỷ tốt, cả đoạn đường cười đùa, trên cơ bản không ra chính sự. Hơn nữa, người nhiều, hợp lực đánh quái, niệm châu lấy được tính chia thế nào? Đó cũng là một vấn đề phức tạp.

Lạc Băng Hà bên này, lại đi theo bảy tám người, hơn nữa, không phải nữ tử nhu nhược thì chính là đệ tử tuổi vẫn còn nhỏ. Tình hình này rất khiến người khác chú ý, lập tức có người ngay cả tư thế oai hùng của Công Nghi Tiêu cũng không nhìn, chuyển đến đánh giá đoàn đội đông đúc kỳ lạ này.

Trong đó, đi gần Lạc Băng Hà nhất chính là một đệ tử Huyền Hoa Cung quần áo màu vàng, giơ dạ minh châu phụ trách chiếu sáng.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 23: Phản Diện Kiêu Đến Vây 2

Người con gái này dung mạo đoan chính thanh nhã, đi đường hơi vấp một chút, tựa hồ chân bị trật. Có lẽ là bị thương lúc đối phó với ma vật.

Nàng áy náy nói: “Lạc sư huynh, thực không phải, vừa rồi nhờ huynh cứu giúp, bây giờ còn phải phiền toái huynh, nếu không phải vì bảo vệ bọn ta, huynh đã sớm tiến trước rồi... Là bọn ta liên lụy huynh.”

Lạc Băng Hà đáp thành khẩn lại khéo léo: “Đều là tu giả, quan tâm lẫn nhau cũng là việc nên làm.”

Thẩm Thanh Thu đã sớm hiểu rõ bản chất thánh mẫu của Lạc Băng Hà giai đoạn đầu, thấy nhưng không thể trách.

Y vừa đánh quái, vừa muốn mang theo đám phụ nữ và trẻ em yếu ớt, cho nên cả một ngày xếp hạng vẫn không cao. Nếu không với thực lực y bây giờ, tranh cao thấp với Công Nghi Tiêu, hoàn toàn không có áp lực! Phải biết rằng ngay cả xếp hạng của Minh Phàm cũng không tệ lắm... Nhưng không sao, Lạc Băng Hà có khi là bom nổ chậm!

Thẩm Thanh Thu hoàn toàn không nghĩ tới việc phản tỉnh một chút rằng tâm trạng quý dị “Đồ đệ của ta lợi hại nhất, nếu không phải con người y quá tốt quá lương thiện để ức hiếp, các người đừng hòng tranh với y” là chuyện gì xảy ra.

Nhạc Thanh Nguyên cười nói: “Thanh Thu, tiểu đồ đệ này của đệ thật ra phẩm chất vô cùng tốt.”

Thẩm Thanh Thu xòe quạt mà cười, an nhàn mặc nhận.

Bất luận là góc nhìn độc giả hay góc nhìn sư tôn, trình độ bạch liên hoa của Lạc Băng Hà giai đoạn đầu, đều đảm đương được sự nhận xét này.

Tề Thanh Thê hừ nói: “Cho dù như thế cũng đâu phải do hấn dạy ra.”

Người bên cạnh cũng vào hùa khen ngợi. Có điều, chưa chắc có mấy phần thật lòng. Phẩm chất tốt nữa thì có ích gì? Tiên Minh Đại Hội chú ý chính là thực lực, cử chỉ này của Lạc Băng Hà, trong mắt họ không khỏi có chút cổ hủ.

Lão cung chủ Huyền Hoa Cung ngồi ở bên cạnh Thẩm Thanh Thu thấy rõ mặt của Lạc Băng Hà trong gương tinh thạch, thấp giọng cực kỳ “a” một tiếng.

Thẩm Thanh Thu không chớp mắt, nhưng trong lòng thầm vui mừng: Lạc Băng Hà tướng mạo tuấn mỹ, khá giống mẹ ruột; tất nhiên là lão cung chủ nhìn thấy khuôn mặt này, nghĩ đến văn bối tướng mạo tương tự, hoài niệm lại đệ tử đặc ý của mình năm đó, hơi hơi thở dài. Lão không biết rằng, Lạc Băng Hà đúng là con ruột ái đồ của mình.

Còn bên kia, trong Tuyệt Địa Cốc, nội tâm của Lạc Băng Hà đang cân nhắc một biện pháp ổn thỏa để thoát khỏi cục diện trước mắt.

Về đạo nghĩa mà nói, y không thể bỏ lại Huyền Hoa Cung đệ tử mới nhập môn không lâu, nhưng mà cũng không muốn bỏ qua cơ hội biểu hiện sự ưu tú ở Tiên Minh Đại Hội, không để sư tôn thất vọng.

Lạc Băng Hà ở bên này bình tĩnh cân nhắc làm thế nào sắp xếp các đệ tử yếu đuối này, Thẩm Thanh Thu lại cho rằng y đang bén lửa hoa với các em gái.

Đây chính là em gái đầu tiên lăn trên giường với Lạc Băng Hà a!

Tần Uyển Ước. Ấn tượng của Thẩm Thanh Thu với em gái này cũng không tệ.

Tuy rằng cơ bản không trợ giúp gì cho sự nghiệp nhân vật chính sát phạt thiên hạ xưng bá tam giới, nhưng ôn nhu động lòng người, lại không thích tranh đấu chốn hậu cung. Em gái như vậy, nam nhân nào không thích?

Thẩm Thanh Thu còn lâu mới nói, Sa Hoa Linh tự cho mình là vợ cả của Lạc Băng Hà, cả ngày tranh giành tình nhân chơi trò cung tâm kế, hãm hại bên này lật đổ bên kia, đất diễn mấy chục chương hẳn xem phiên muốn chết, xoẹt xoẹt xoẹt trực tiếp lật trang.

Ông đây xem là tiểu thuyết đánh quái chứ không phải Chân Hoàn Truyện!

Thà rằng ta đọc mười vạn chữ miêu tả quý đầu nhện giao phối thế nào cũng không muốn xem Sa Hoa Linh làm sao khiến Tần Uyển Ước sảy thai. Cảm ơn!

Đám người này nghiễm nhiên coi Lạc Băng Hà là chúa cứu thế, đi theo phía sau y.

Lạc Băng Hà bất đắc dĩ, nhưng cũng không cách nào lạnh mặt đuổi họ đi.

Thẩm Thanh Thu trong lòng cực không thoải mái. Lạc Băng Hà của hiện tại tốt bụng thành thật, y lại không phải dễ đùa. Trong số đệ tử của đội ngũ theo sát, có vài người thật sự nhất thời không thích ứng được, phát huy không tốt, điều chỉnh thêm chút sẽ không còn vấn đề, nhưng cũng có vài người không có học thuật, lại không chịu rời khỏi cuộc thi, muốn ôm đùi Lạc Băng Hà để kiếm niệm châu và thứ hạng.

Nếu là Lạc Băng Hà giai đoạn sau, đã ngay lập tức hành chết các người không chút do dự!

Đi một hồi, tiểu quái thừa dịp đêm tối đánh úp cơ bản đều bị Lạc Băng Hà dùng ngón tay bắn đạn chỉ giải quyết hết, kiếm cũng không cần ra khỏi vỏ, tốc độ lại không nhanh lên được.

Nguyên nhân? Một nữ đệ tử Huyền Hoa Cung dựa vào Tần Uyển Ước, thút tha thút thít khóc: “Uyển Ước tỷ tỷ, chân muội đau quá hà.”

Lạc Băng Hà ở phía trước, không xoay người mà dừng bước chân, cúi đầu day day huyết thái dương.

Tần Uyển Ước căng thẳng một hồi, nàng cúi đầu nhẹ giọng nói với cô gái kia: “Uyển Dung muội muội, nhịn một chút được không? Chúng ta phải đi nhanh chút.”

Uyển Dung muội muội oa oa nói: “Nhưng mà người ta thật sự đau chân, đi không nổi rồi! Hơn nữa đi cả một ngày, không chỗ tắm rửa, trên người thật là khó chịu.”

Trong đội ngũ không ít đệ tử chưa từng chịu tội luyện đều liên thanh kêu phải. Nếu Thẩm Thanh Thu có tư cách trực tiếp phán xét, sớm bãi bỏ tư cách tham dự của bọn họ, đá ra khỏi Tuyệt Địa Cốc.

Hở chút đau chân như vậy báo danh Tiên Minh Đại Hội làm cái gì? Báo danh thì thôi đi, tại sao lại còn muốn vướng chân người ta? Nhìn Liễu Minh Yên người ta xem, chênh lệch không phải một điểm nửa điểm, thảo nào người ta mới là nữ chính đệ nhất!

Có điều hấn cũng hết cách với Tần Uyển Dung, dù sao đôi hoa tử muội Tần Uyển Ước -Tần Uyển Dung đều là thành viên hậu cung của Lạc Băng Hà, chỉ có các nàng, dù có tìm chết cỡ nào cũng không chết được...

Trong lòng Thẩm Thanh Thu tràn ngập một cảm giác phiền não kỳ lạ.

Băng Hà a, người... người sau này khi thu hậu cung cũng có thể cân nhắc thỏa đáng một chút vấn đề chất lượng mà... Đừng có thấy em gái dễ nhìn một chút liền ôm vào lòng. Vì sự nhìn thấy chất lượng hậu cung của người không đồng đều như vậy, rất là đau lòng!

Tần Uyển Ước lại nhìn thoáng qua bóng lưng của Lạc Băng Hà, nói nhỏ: “Muội muội, chúng ta đã gây rất nhiều phiền toái cho Lạc sư huynh rồi...”

Tần Uyển Dung khờ dại huênh hoang nói: “Người tốt như Lạc sư huynh, sẽ không dễ bụng, phải không Lạc sư huynh?”

Lạc Băng Hà rót cuộc xoay người, trên mặt vẫn khẽ mỉm cười, tuần mỹ không tí vết, không có sơ hở gì, không lên tiếng. Không biết tại sao, Tần Uyển Ước lại âm thầm rung mình. Còn Tần Uyển Dung lại là một bình hoa không náo, thấy y nở nụ cười coi như y đồng ý, “la la la” chạy như gió đến bên dòng suối nhỏ phụ cận.

Đến rồi! Ánh mắt Thẩm Thanh Thu căng thẳng.

Lạc Băng Hà sửng sốt, liên hệ tới lời nói mới rồi, cho rằng nàng muốn tắm rửa. Còn may sư muội này không dở hơi đến trình độ đó, chỉ là cười hài ra, để chân ngâm vào trong nước suối.

Đây là ở thượng du, ngộ nhớ hạ du có người uống nước thì sao...

Thẩm Thanh Thu yên lặng ở trong lòng thấp nhang cho đệ tử hạ du.

Nàng dẫn đầu như thế, người bên cạnh cũng có vài kẻ noi theo, một đám người cư nhiên cứ như vậy bắt đầu vui cười đùa giỡn.

Lạc Băng Hà thấy thế, bất đắc dĩ đến cực điểm, lại ngại tới gần, chỉ có thể xa xa nói: “Ban đêm nghịch nước không an toàn, chư vị sư đệ sư muội vẫn nên nhanh chóng lên đây mới tốt.”

Thẩm Thanh Thu có điểm kỳ lạ. Trong nguyên tác, Lạc Băng Hà không nên đứng xa như vậy a? Nếu hán nhớ không lầm, lúc ấy, đáng lẽ là Lạc Băng Hà xuất phát từ lo lắng (hoặc là xuất phát từ tâm tư muốn miêu tả giết tắt chết của đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời), cùng nhau tới bên dòng suối nhỏ, sau đó thường thức một hồi tuồng ngâm chân đầy hương diễm (...), phúc lợi tặng kèm chuẩn không cần chỉnh nha!

Mấy người kia lại hoan thanh tiểu ngữ kêu đến bên này: “Không có việc gì đâu! Lạc sư huynh, huynh cũng tới nha!”

Ngay cả các chư ông môn trước gương tinh thạch cũng câm nín.

Cho dù xem qua nguyên tác có chuẩn bị tâm lý, khi một màn này thật sự hiện ra ở trước mắt, Thẩm Thanh Thu cũng hơi choáng.

Hắn mặt không chút thay đổi, trong lòng chất vấn: Lạc Băng Hà! Người còn không qua sao? Nếu người không qua, sẽ không đuổi kịp tình tiết!

Tần Uyển Ước thật cẩn thận xin lỗi Lạc Băng Hà: “Lạc sư huynh, thực xin lỗi, các sư muội là lần đầu tiên tham gia Tiên Minh Đại Hội...” Nàng biết muội muội nhà mình cử chỉ dở hơi, cắn môi, thật điềm đạm đáng yêu.

Lạc Băng Hà còn chưa có trả lời, bỗng nhiên từ bên dòng suối nhỏ truyền đến một trận thét chói tai.

Nha nha nha rốt cuộc đến rồi!

Các bạn trẻ, đừng quên, một trong những điểm sáng khoái quan trọng của 《Cuồng ngạo tiên ma đồ》: Tìm đường chết, nhất định sẽ chết!

Chỉ là lúc này, Thẩm Thanh Thu cũng tuyệt đối không dự đoán được, em gái Tần Uyển Dung thân là thành viên hậu cung của nhân vật chính, cư! nhiên! cũng! sẽ! tự! mình! tìm! chết!

Nghe được tiếng thét chói tai, Lạc Băng Hà biến sắc, bỏ lại Tần Uyển Ước đang hoa dung thất sắc, chạy vội tới bên dòng suối.

Đồng thời, các chưởng môn trước gương tinh thạch cũng sợ hãi đầy mặt.

Lạc Băng Hà giờ kiếm lên phía trước, trầm giọng nói: “Có chuyện gì vậy!”

Bên suối vốn có năm sáu đệ tử đang ngâm chân nghịch nước, lúc này lại không thấy hai người, trong đó bao gồm Tần Uyển Dung.

Thẩm Thanh Thu thầm nghĩ: Người xem xem! Kêu người đi qua sớm một chút đúng chưa?

Hiện tại hay rồi, một bà xã của người thế là mất rồi! Bại gia tử nhà người a —

Hoa tử muội Tần thị không còn đủ bộ a, sau này màn 3 【beep —】 phải làm sao đây?

(Ý bạn trẻ là 3P/ threesome đó =)))

Một đệ tử hét to: “Vừa rồi không biết có chuyện gì, bỗng nhiên đáy nước tối sầm, các sư tỷ không biết bị thứ gì cuốn vào trong nước rồi!”

Lạc Băng Hà một tay linh hoạt, nhẹ nhàng kéo những người còn sống sờ trong dòng suối nhỏ lên, trước tiên rút lui khỏi khu nguy hiểm rồi nói sau. Nhưng khi y vừa mới vươn tay kéo người cuối cùng, người kia giống như trượt chân, nháy mắt ngã quy, suối nước không quá đỉnh đầu, vậy mà thực sự biến mất trước mặt Lạc Băng Hà!

Cùng lúc đó, trong suối nước bốc lên một trận hắc khí. Thẩm Thanh Thu tập trung nhìn vào gương tinh thạch, đó là vô số sợi tơ

đen như tóc đen buông dài của nữ tử, trong làn tóc đen chảy ra máu tươi màu đỏ, bị dòng suối hòa tan, còn nồng đậm ghê tởm hơn cả tóc của Sadako!

(Sadako là cái con ma chui ra khỏi màn hình TV nổi tiếng trong The Ring)

Nhạc Thanh Nguyên đã kinh sợ thành tiếng: “Nữ Oán Triền!”

Còn trong Tuyệt Địa Cốc, Lạc Băng Hà cũng nhanh chóng đoán được trong suối nước là quái vật gì, kiếm khí vào nước, quát: “Rời xa bờ nước! Là Nữ Oán Triền của ma giới!”

Ma vật tựa như từng mảng từng mảng tóc lớn ở đáy nước trở mình một trận, bỗng nhiên giống như ăn no ợ lên, ọc ọc từ giữa tóc đen “phun ra” vài thứ.

Ba cổ huyết nhục đã bị hút khô, chỉ còn thi thể da bọc xương!

Lỗ chân lông trên thi thể thô to dị thường, đó là bởi vì còn không ít sợi tóc bám trên làn da, sáp nhập vào trong lỗ chân lông, giống như đói mà hấp thu huyết nhục và tinh khí trên thịt người.

Xuất hiện bất ngờ, là một trong những đặc thù đáng sợ nhất của Nữ Oán Triền.

Các đệ tử bên suối nước bị cảnh tượng đáng sợ này dọa sợ, trong rừng một mảnh khốc thét chói tai, nhào tới trốn sau Lạc Băng Hà. Tàn Uyển Ước nhìn thấy thảm trạng thi thể của muội muội, suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

May mắn nàng rất thông minh mà không ngất thật, bằng không cục diện rối loạn thế này, ai có thể mang theo nàng cùng chạy trốn

a!

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 24: Phản Diện Kiêu Đến Vây 3

Nữ Oán Triền thủy bộ cùng lên, ở đáy nước hút khô ba người xong, gấp rút muốn bò lên trên bờ, tìm kiếm mục tiêu mới. Lạc Băng Hà cũng không dễ đối phó như vậy, y thần sắc mãnh liệt, chỉ ra một ngón tay, đầu ngón tay nhen lên một ngọn lửa, dùng linh khí làm chất xúc tác, bắn về hướng ma vật đang lén lén lút lút, vừa dính vào sợi tóc hỏa thể liền tăng cao, hình thành một đám lửa lớn, làm cho đám tóc đen nhanh chóng lui về trong nước, không dám lên bờ.

Toàn bộ động tác liền mạch lưu loát, uy lực mười phần, không để lại chút đường lui nào.

Thẩm Thanh Thu nội tâm hài lòng giơ biển: Lạc Băng Hà, mười điểm!

Lạc Băng Hà nhặt lên dạ minh châu do Tàn Uyển Ước bối rồi đánh rơi, giơ lên cao, giống như một cái đèn lồng, an định lòng người, lớn tiếng: “Chư vị sư muội sư đệ đừng đi lạc, tụ tập một chỗ hành động!” Tiếp đó, lấy ra trang bị tiêu chuẩn của một nhân thủ Tiên Minh Đại Hội, pháo hoa cầu cứu, phóng lên không trung.

Pháo hoa cầu cứu là vật cầu viện chuẩn bị cho các đệ tử khi gặp được ma vật không thể đối phó, bình thường Tiên Minh Đại Hội sẽ

không thả ra ma vật nguy hiểm, hơn nữa dùng ba lượt sẽ tự động bỏ quyền thi, bởi vậy, Tiên Minh Đại Hội các khóa trước không đến vạn bất đắc dĩ, cơ bản không có người thật sự sử dụng, mà giờ khắc này, toàn bộ bầu trời Tuyết Địa Cốc, liên tiếp sáng lên nhiều bông pháo hoa sáng như ngọc. Đây vốn là cảnh tượng vô cùng mỹ lệ, nhưng giờ khắc này, những pháo hoa kia không chỉ không sáng lạn, ngược lại càng làm cho người ta đau thất ruột gan.

Bởi vì mỗi một bông pháo hoa phóng lên, đại biểu cho một đệ tử gặp phải ma vật cực kỳ đáng sợ, tính mạng bị uy hiếp!

“Gương tinh thạch! Mau nhìn gương tinh thạch!”

Tiếng kêu khóc thảm thiết không ngừng truyền tới từ gương tinh thạch, có đệ tử đã phoir thây tại chỗ, có đệ tử còn đang bị chém giết đầm máu, ánh mắt tràn ngập sợ hãi: “Tại sao? Tại sao ở chỗ này lại có... Không nên a!”

“Người đâu! Độc Long Mãng! Sư phụ cứu ta! Sư ca cứu...”

Bỗng nhiên, trong một mảnh gương tinh thạch truyền đến tiếng kêu khàn khàn, rồi tiếng kêu dài thê lương của linh ưng, hình ảnh biến thành một mảnh tối đen.

Mọi người mờ mịt nói: “Sao lại thế này?”

Thẩm Thanh Thu cảm giác da đầu run lên, đầu ngón tay lạnh như băng.

Tiếng khàn khàn kêu to kia, nhất định là Cốt Ưng của ma giới! Một loại ma vật hung tàn uống máu bay trên trời.

Con linh ưng này, chỉ sợ là bị chúng nó xé rách, ném tới mặt đất, tinh thạch cũng rơi nát.

Bơi trong nước, đi dưới đất, bay trên không, không ngờ đều bị những sinh vật Ma tộc đáng sợ này xâm lấn!

Đổi mặt cục diện hỗn loạn lớn như vậy, hẳn thật sự hết cách giống như ban đầu tưởng tượng, coi nó là một vở kịch rất thật, bình tĩnh không đếm xỉa đến.

Mà ngoài Tuyệt Địa Cốc, trên đài cao đã sớm vỡ òa. Đạo nhân của Thiên Nhất Quan lạnh lùng nói: “Sao lại thế này? Ma vật được lựa chọn và đưa vào Tiên Minh Đại Hội đều trải qua quy định và sàng lọc nghiêm khắc. Sao lại trà trộn vào ma vật thuần chủng như Nữ Oán Triền!”

Đệ tử Huyền Hoa Cung đã chết vài người, lão cung chủ bỗng nhiên đứng dậy, run giọng gằn từng chữ: “Mở kết giới ra!”

Kết giới cực đại bao phủ phía trên Tuyệt Địa Cốc, là do gần trăm tầng nhân Chiêu Hoa Tự phụ trách chống đỡ. Phương trưởng Chiêu Hoa Tự lập tức muốn dùng thiên lý truyền âm thông tri các tầng nhân bỏ kết giới. Ai ngờ, Nhạc Thanh Nguyên đột nhiên nói: “Không thể mở!”

Lão cung chủ ngây ngẩn cả người: “Nhạc trưởng môn đây là ý gì?” Trong Tuyệt Địa Cốc có hơn trăm đệ tử của Thương Khung Sơn phái tham gia Tiên Minh Đại Hội, Nhạc Thanh Nguyên lại ngăn cản mở ra kết giới, thả các đệ tử trong kết giới chạy thoát, tất nhiên có nguyên do bất thường.

Thẩm Thanh Thu nói: “Một khi bỏ kết giới, các đệ tử có thể trốn, nhưng đám ma vật vốn bị nhốt ở trong đó cũng sẽ chạy trốn khắp nơi. Nơi này chưa đầy vài dặm còn có thôn trang có người ở, đến lúc đó tình huống càng nghiêm trọng. Các đệ tử của những môn phái chúng ta đây ít nhất có năng lực chu toàn, còn những dân chúng bình thường không thông linh lực này thì sao?”

Lời vừa nói ra, các vị chưởng môn tiền bối thành danh trên đài cao đều không thể đáp trả, im lặng như chết. Thời điểm này, cho dù người là tu vi kim đan nguyên anh thần thông quảng đại hơn nữa, cũng bất lực với cục diện không khống chế được như thế này.

Huyền Hoa Cung có người hoang mang lo sợ nói: “Không thể mở ra kết giới thả họ đi ra, vậy... vậy rốt cuộc phải làm gì?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Không thể ra, vậy cũng chỉ có thể vào.”

Những người trong Thương Khung Sơn phái ăn ý mười phần trao đổi ánh mắt. Nhạc Thanh Nguyên cất cao giọng nói: “Các vị đạo hữu, việc hôm nay, tất nhiên là kẻ có ý đồ cố ý tạo thành, muốn mượn tay ma vật, một lưới bắt gọn tân tú và rường cột sau này của tu chân giới. Kế sách hiện nay, chỉ có thể tiếp tục duy trì kết giới. Có đạo hữu nào nguyện ý cùng Thương Khung Sơn phái ta tiến vào trong cốc, thanh lý ma vật, cứu viện đệ tử tham dự?”

Từ bên trong mở một đường máu, thanh lý sạch sẽ ma vật, chẳng những cần vũ lực, còn rất cần dũng khí.

Lão cung chủ Huyền Hoa Cung là người đầu tiên hưởng ứng nói: “Huyền Hoa Cung nghĩa bất dung từ.”

Tiên Minh Đại Hội lần này nhân số Huyền Hoa Cung tham dự nhiều nhất, hơn nữa đầu tư lớn nhất, họ là phía không thể chấp nhận hao tổn nhất. Có người đi đầu, những người khác lập tức theo sau, xung phong nhận việc. Cho dù có một số ít người trong lòng khiếp đảm, hiện tại cũng thức tỉnh: các đệ tử bảo bối thiên tư ưu tú nhà mình đều ở bên trong mà!

Thẩm Thanh Thu tiến lên một bước, vừa muốn tiến vào trong đội ngũ nguyện vào trợ giúp, Liễu Thanh Ca hơi bước nghiêng, vô ý chắn đường đi của Thẩm Thanh Thu.

Thẩm Thanh Thu bất động thanh sắc, dùng hai ngón tay đẩy ra vô ý: “Đây là ý gì.”

Liễu Thanh Ca lời ít mà ý nhiều nói: “Độc của ngươi.”

Nhạc Thanh Nguyên cũng dùng âm thanh chỉ mấy người bọn họ có thể nghe được nói: “Không sai. Thanh Thu. Đệ đừng quên, trên người đệ còn có dư độc chưa hết của ‘Không thể giải’. An nguy của đệ tử Thanh Tĩnh Phong nhất mạch, cứ giao cho bọn ta đi.” Mặt sau còn có một câu y không nói ra, ngộ nhớ sau khi tiến vào Tuyệt Địa Cốc bỗng nhiên phát tác, linh khí trì trệ, bị vây quanh một đám ma vật, vậy thật đúng là kêu trời trời không biết, gọi đất đất chẳng hay.

Thẩm Thanh Thu lắc đầu nói: “Ở đâu có đạo lý đệ tử gặp nạn, sư phụ lại tránh ở trên đài cao hóng mát? Nếu không thể bảo vệ đệ tử của mình, chức phong chủ Thanh Tĩnh Phong ta đây cũng không cần làm nữa.”

Hơn nữa, hấn lại là nhân vật quan trọng gây ra tình tiết máu chót, không đến trường quay thì không diễn xuất được a.

Leng keng, hệ thống nêu lên: 【 thông qua xây dựng hình tượng chính diện, khiến phản diện hóa đa chiều, chỉ số ngẫu +30! 】

Thẩm Thanh Thu đảo mắt trắng một cái trong lòng: Đây tính là trước khi đâm cho ta một đao thì phát cho ta ít kẹo sao?

Đám người Nhạc Thanh Nguyên khuyên can không có hiệu quả, chỉ đành bất đắc dĩ nói: “Vây đệ ngàn vạn lần cẩn thận. Ngộ nhớ không ứng phó được, lập tức dùng phương pháp truyền âm triệu chúng ta đến trợ giúp.”

Thẩm Thanh Thu đối với trình độ xử lý ma vật của mình, thật không có bi quan như họ nghĩ. Ngoại trừ tự tin đối với tu vi nguyên anh và linh lực của bản thân, hắn còn có thêm một phần điểm.

Hứng thú của Thẩm Thanh Thu với ma vật trong 《 Cuồng ngạo tiên ma đồ 》 , lớn hơn rất nhiều với các em gái muôn màu.

Hắn có thể không nhớ được nữ chính nào lúc tâm tình ủy khuất thì thích cùng Lạc Băng Hà đi nơi nào ngắm sao, nữ chính nào khi chịch chịch chịch có đặc thù gì thú vị, thậm chí có đôi khi ngay cả tên cũng lẫn lộn, nhưng thuộc tính và nhược điểm của mỗi một loại ma vật, hắn tuyệt đối nhớ rõ!

Nếu nhất định phải ở trên người hắn tìm ra cái gì có thể xưng là bàn tay vàng... cũng chỉ có điểm này!

Trong Tuyệt Địa Cốc, Lạc Băng Hà đang dàn xếp một đám sư muội sư đệ hồn bay phách tán giữ nguyên vị trí. Thời điểm này, tuyệt đối không thể tán loạn khắp nơi, ngộ nhớ gặp ma vật mới hoặc là lại đi lạc thì chỉ có thể khiến tình huống càng tệ.

Gió đêm phàn phật, bốn phương tám hướng truyền đến tiếng gào khóc thảm thiết không biết là của người hay là sinh vật ma giới, kẻ nhát gan đã sớm ôm đầu khóc rống. Tần Uyển Ước sắc mặt trắng bệch, nhưng thấy Lạc Băng Hà tựa vào một thân cây, Chính Dương kiếm ôm trước ngực, cảnh giác lại trấn định, giúp người bên cạnh chặn mọi xâm phạm đến từ hắc ám, lơ đãng dâng lên chút nhu tình mật ý nhè nhẹ.

Nếu Thẩm Thanh Thu ở đây, hẳn tất nhiên sẽ kích động không thôi: Mọii tử người yêu y rồi! Tâm lý hóng hớt hưng hực thiêu đốt!

Lúc này, lùm cây bên kia bỗng nhiên truyền đến tiếng động sột sà sột soạt. Lạc Băng Hà ánh mắt chớp động, một đạo linh lưu hội tụ ở bàn tay, vận sức chờ phát động.

Âm thanh ở đám cỏ phát ra càng lúc càng lớn, càng ngày càng gần, tim của mọi người đều dâng lên tới tận cổ họng, có lẽ là sợ hãi đến tận cùng, không ngờ ai cũng không kêu lên trước tiên.

Đột nhiên, dùng một tiếng, như là có âm thanh người ngã xuống đất. Theo sau, một đồ vật tròn vo lăn ra khỏi bụi cỏ.

Đó là một cái đầu người.

Cái đầu hai mắt nhắm nghiền, mặt đầy máu tươi, tóc rối tung của giống như ổ gà. Hình ảnh này vốn rất dọa người, nhưng thời điểm thế này, đầu người chết không có lực sát thương vẫn tốt hơn ma vật biết ăn thịt người, dĩ nhiên không ít người nhẹ nhàng thở ra.

Tần Uyển Ước run giọng nói: "...Vị... Vị sư huynh này là môn hạ phái nào, có ai biết không?"

Đệ tử các phái ở đây kéo nhau đến gần để phân biệt, đều nhẹ nhàng thờ ra:

“Không phải người của bọn ta.”

“Chưa từng thấy qua.”

Lạc Băng Hà nhìn bụi cây chỗ sâu trong bóng đêm, thầm nghĩ, đầu ở chỗ này, xác chết cũng phải kề bên này, không bằng đi xem quần áo là môn hạ phái nào. Y tăng mạnh linh lực chảy trong bàn tay, đi về phía bóng đêm.

Quả nhiên, một thi thể cứng ngắc nằm ở mặt sau lùm cây, đạo bào màu thủy lam, có lẽ là đệ tử nhập môn của Thiên Nhất Quan. Lạc Băng Hà chỉ nhìn thấy vạt áo choàng của hắn, liền thờ dài. Đệ tử cấp bậc nhập môn thế này, có lẽ vốn chỉ là đến Tiên Minh Đại Hội lấy thêm kiến thức, lại không nghĩ rằng bị cuốn vào một tai họa bất ngờ, cứ thế mất đi tính mạng.

Y nhìn tiếp lên trên, lại lập tức ngơ ngẩn.

Cổ của cổ thi thể này còn yên lành dính với đầu!

Vậy cái đầu vừa rồi là từ đâu tới?

Lạc Băng Hà phi nhanh trở lại, Chính Dương ra khỏi vỏ, hét lên trong ánh sáng trắng: “Tránh xa cái đầu đó!”

Lời còn chưa dứt, cái đầu vốn lẳng lẳng nằm trên mặt đất đột nhiên mở hai mắt ra!

Nó trợn mắt nhìn đối diện đám người, dưới cổ tức khắc xuất hiện tám cái chân nhện không biết ở đâu vừa mảnh vừa dài, khớp xương

rõ ràng, mọc đầy lông, nhảy dựng lên!

Một người cách nó gần nhất không kịp né tránh, bị nó nhảy lên đầu, điên cuồng kêu to, rút kiếm ra lung tung múa may, người bên cạnh ngừng né tránh. Lạc Băng Hà lại không dám dễ dàng xuất kiếm, ngộ nhỡ đâm trúng không phải quái vật kia mà là đầu người này, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Đồ vật đáng sợ như vậy ở trên đầu mình bò tới bò lui quả thực khủng bố đến mức hít thở không thông, người đó tuyệt vọng đến cực điểm, đầu kiếm thay đổi, đâm tới trên đầu. Nhưng còn chưa giơ tay lên, tám cái chân nhện mảnh khảnh kia tìm đúng vị trí, đâm mạnh vào huyết thái dương của hắn!

Người đó lập tức cứng ngắc thân thể, ngay cả đầu lưỡi cũng giống như là dính lại, một câu cũng kêu không ra. Chân nhện dưới cổ của cái đầu kia càng đâm càng sâu, cả người hắn cũng run rẩy theo không ngừng.

Sau một lát, tám cái chân nhện rút ra, chỉ để lại một đám lỗ thủng huyết nhục mơ hồ chỗ huyết thái dương người đó, bên trong khoang đầu tựa hồ đã bị hút đến mức không còn một mảnh, trống tuếch.

Cảnh tượng này làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm, mà ngay cả Lạc Băng Hà cũng nhất thời không kịp phản ứng.

Quái vật đầu người hình nhện kia hút no tủy não xong, bò tới bò lui trên thi thể, miệng phát ra tiếng gào thét thê lương, giống như trẻ con khóc gào.

Đúng lúc này, một đạo quang tiễn do linh lưu ngưng tụ thành bay tới, xuyên qua cái miệng đang phát ra tiếng gào dài của nó, xiên ngang thứ đồ chơi này!

Trong sự tĩnh lặng như tờ cùng ánh nhìn chăm chú mờ mịt của mọi người, Thẩm Thanh Thu day day cái lỗ tai bị nó kêu đến ần ần phát đau, chậm rãi sửa lại tay áo, khiêm tốn lên sàn.

Chiết phiến mở ra, che lại nửa khuôn mặt, Thẩm Thanh Thu sâu kín ghét bỏ nói: “Ồn chết đi được!”

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 25: Tư Thế Chính Xác Để Phản Diện Đá Nam Chính

“Sự tôn!”

Liếc thấy Thẩm Thanh Thu, Lạc Băng Hà hoàn toàn vui mừng nhiều hơn kinh ngạc.

Dù sao, từ khi cuộc hỗn loạn mới bắt đầu, hắn liền dự đoán được với tính tình (y cảm nhận được) của Thẩm Thanh Thu, tất nhiên sẽ lo lắng, muốn đích thân vào trong cốc cứu họ.

Thẩm Thanh Thu hoàn thành màn liên hoàn sát đầy soái khí, phiêu nhiên đứng thẳng, thấy vài đệ tử vây quanh, hỏi: “Có người bị thương không?”

Lạc Băng Hà nói: “Ngoại trừ... vài vị sư muội ở bên dòng suối và sư đệ bị hút tủy mà chết, trước mắt tạm thời không có thêm thương vong.”

Thẩm Thanh Thu “Ồ” một tiếng, “Người vất vả rồi.”

Lạc Băng Hà mỉm cười, ánh mắt cực sáng: “Là chức trách của đệ tử.”

Thẩm Thanh Thu nhìn nhìn hốc mắt còn đỏ của Tần Uyển Ước, thầm nghĩ, người còn cười, có biết mình vừa chết một bà xã không hả?!

Chúng đệ tử thấy tiền bối cao nhân lên sàn cứu giúp, ai ai cũng giống như thấy mẹ ruột, chỉ thiếu không ôm đúi hấn lên tiếng khóc lớn. Thẩm Thanh Thu nói: “Các người không cần kinh hoảng e ngại. Các chưởng môn ngoài kết giới cũng đã biết tình huống bên trong, đã có rất nhiều tiền bối tiến vào kết giới để trợ giúp. Các người chỉ cần bảo vệ tốt bản thân, chẳng bao lâu có thể giết ra khỏi vòng vây.”

Câu nói kia của hấn giống như đại hoàn đan định tâm, khiến một đám thiếu niên thiếu nữ đang hoang mang lo sợ uống xong rất an lòng. Lạc Băng Hà nói: “ Sư tôn, vừa rồi kia đến tột cùng là thứ gì?” Quả thực vẫn chưa dò xét ra.

Bắn vào lĩnh vực ma vật trong 《Cuồng ngạo tiên ma đồ》, y thật đúng là hỏi đúng người; Thẩm Thanh Thu thuộc như lòng bàn tay, nói: “Cũng khó trách người chưa thấy qua, thứ này tên là Nhện đầu quỷ. Tính tình hung bạo, bộ mặt dữ tợn, có thể phát ra tiếng khóc oang oang để dụ con mồi tới gần. Một khi con mồi tới gần, những cái chân trên đầu sẽ chặt chẽ hút thiên linh của con mồi, tám cái chân bén nhọn vô cùng, có thể trực tiếp xuyên thủng hộp sọ, hút tuỷ não của sinh vật sống.”

Đoạn phổ cập khoa học này, hoàn toàn là rập khuôn nguyên tác. Lạc Băng Hà nghe hấn nói tỉ mỉ không gì bằng, vừa kính nể vừa lấy làm kỳ lạ: “Ma giới thì ra lại có sinh vật như thế. Đệ tử quả thực kiến thức nông cạn.”

Từ khi Lạc Băng Hà báỉ Mộng Ma làm thầy, thuật pháp và kiếm pháp Thẩm Thanh Thu có thể chỉ đạo y càng ngày càng ít, thật vất

vả có cơ hội vung vẩy cái biển sủ phụ ở trước mặt đồ đệ, Thẩm Thanh Thu vui ngất trời, mỉm cười nói: “Thứ đồ chơi này là đặc sản là ma tộc, không thích ứng khí hậu nhân giới, đã nhiều năm không người nào gặp qua. Lần sau người gặp lại, nhớ rõ đánh thẳng đến huyết thái dương. Con vừa rồi chỉ là nhện đực, may mắn không gặp nhện cái, bằng không càng đáng sợ.”

Hai người còn chưa nói thêm vài câu, lá cây trên đỉnh đầu bốn phía mọi người truyền đến tiếng động sần sạt kỳ lạ.

Hai cái đầu treo trên tơ nhện màu trắng, từ trong cây lộ ra!

Thẩm Thanh Thu sắc mặt đại biến.

Đù má sao lại quên mất, tiếng kêu của thứ đồ chơi này sẽ hấp dẫn rất nhiều đồng loại tiến đến vây quét!

Chiết phiến trong tay hắn mở ra, quạt ra một đạo gió, nháy mắt chặt đứt mấy chục cái tơ nhện, đám Nhện đầu quỷ giống như quả bị rụng, bịch bịch rơi hàng loạt trên mặt đất. Thẩm Thanh Thu hét: “Đi!”

Lạc Băng Hà lưu loát đáp ứng. Thẩm Thanh Thu thừa dịp đám Nhện đầu quỷ rơi choáng váng đầu não cũng chạy theo. Một ở phía trước mở đường, một cản phía sau, ở giữa mang theo đội ngũ đông đủ, hai đầu giết tới tinh phong huyết vũ. Những con Nhện đầu quỷ này hành động nhanh nhẹn, lực nhảy rất mạnh, ở giữa không trung bay rồi lại nhảy, bị hai thầy trò thay nhau xuất loạn linh lưu bắn rụng tơi tả. Một khi biết phải ứng phó như thế nào, Lạc Băng Hà giống như thần trợ, quả thực nhắm mắt lại cũng có thể một lần đánh xuyên hơn hai con, đỉnh đầu mọi người một mảnh tinh phong huyết vũ, tiếng quái kêu rên.

Cho dù như thế, dù sao số lượng cũng quá nhiều, thời gian dài vẫn là khó có thể đối phó. Thảm Thanh Thu đang lo lắng kỳ độc quái quỷ kia khi nào thì phát tác, vừa hay cảm giác linh lực bị kiềm hãm, ra tay lập tức đánh ra không khí.

Thật đúng là nói cái gì đến cái đó!

Thảm Thanh Thu bện chuyển pháp lực phát ra thành công kích vật lý, chiết phiên vừa lật, từ giữa cắt ngang con Nhện đầu quỷ đang đánh về phía hắn thành hai nửa.

Lúc này Lạc Băng Hà chú ý tới tình huống bên kia của hắn, thấy tình huống khác thường, hỏi: “Sự tôn?”

Thảm Thanh Thu nói: “Không có gì.”

May mắn, họ đã được Thảm Thanh Thu dẫn vào một khu vực đặc thù. Đám Nhện đầu quỷ giống như gặp lá chắn vô hình, không dám thêm tiếp tục đi tới, ngược lại tiếng quỷ gào khóc một mực lùi đi, mãi đến khi lùi vào trong lùm cây, biến mất không thấy.

Thảm Thanh Thu nhẹ nhàng thở ra.

Tần Uyển Ước một mặt thở hỗn hển, một mặt nghi hoặc nói: “Thảm tiên bối, vì sao đến nơi này, những ma vật kia không dám đi tới nữa?”

Thảm Thanh Thu nói: “Các người đã quên, bên trong Tuyệt Địa Cốc, sinh trưởng kỳ hoa dị chủng gì rồi sao?”

Kỳ thật, quên chính là hắn.

Thứ lỗi cho hắn không nhớ được bông hoa đó tên méo gì!

Lạc Băng Hà rất tri kỷ mà giúp hấn nghĩ tới, y ngấm một chút liền nói ra: “Thiên diệp tịnh tuyết hoa liên!”

Thẩm Thanh Thu cuối cùng biết tại sao trước đó hấn không nhớ được tên của đóa kỳ hoa này.

Kỳ hoa tên kiểu như “XX tuyết XX” hoặc là “XX liên”, trình độ lan tràn, đã vượt xa khỏi cái ngưỡng tràng giang đại hải. Có thể nhớ kỹ mới là lạ ấy!

Thẩm Thanh Thu: “... Không sai, đúng là Thiên diệp tịnh tuyết hoa liên. Hoa này mọc tại chỗ sâu trong Tuyệt Địa Cốc, đã có hơn trăm ngàn năm, lại là khắc tinh trời sinh của giống vật ma giới. Chung quanh nó tự nhiên hình thành lá chắn đẩy lui ma vật. Cho nên, chỉ cần ở trong phạm vi lá chắn của nó, sẽ không phải chịu thêm sự xâm lấn của ma vật.”

Lạc Băng Hà bỗng nhiên truy vấn nói: “Khắc tinh trời sinh của giống vật Ma giới?”

Y vẫn luôn ngưng thần nghe, Thẩm Thanh Thu thấy trong ánh mắt của y giống như nhen nhóm một ngọn lửa, sắc thái khác thường ần ần chớp động, cảm thấy kỳ lạ: “Không sai?”

Lạc Băng Hà nói: “Vậy sư tôn, gốc Thiên diệp tịnh tuyết hoa liên này, có phải có thể giải trừ... Ma tộc kỳ độc?”

Thẩm Thanh Thu kinh hãi.

Bộ dạng này, chắc không phải Lạc Băng Hà... muốn đi hái kỳ hoa giải độc cho hấn chứ?

Chờ một chút! Em gái Tần Uyển Ước trong nguyên tác người hái hoa cho đang ở bên cạnh nhìn người đó! Hiện tại người ở trước mặt nàng muốn hái hoa cho một người khác (còn là một đại nam nhân)?

Cho bà xã người một chút mặt mũi được không?!

Thẩm Thanh Thu lập tức nói: “Không cần để ý tới những cái này. Hiện nay, tạm ứng phó nguy cơ trước mắt đi.”

Lạc Băng Hà lại không chịu buông tha, “Thỉnh sư tôn cho đệ tử biết.”

Thẩm Thanh Thu lắc đầu nói: “Vật kia vô dụng.”

Lạc Băng Hà chấp nhất nói: “Không thử một lần, sư tôn làm sao biết được? Đệ tử biết sư tôn không muốn cho đệ tử mạo hiểm, nhưng nếu không mạo hiểm như vậy, đệ tử vĩnh viễn cũng không thể an lòng!”

Cái này thì thật sự không phải!!!

Tại sao người nhất định phải ở nơi mấu chốt thế này hiểu thuận lão nhân gia ta như vậy!!!

Ông đây cũng không thể nói cho người biết muốn giải độc trừ phi chích chích chích với người mới được đi?!

Thẩm Thanh Thu nói với y không rõ, mặt lạnh lùng: “Có phải bình thường vì sư thường đối với người quá mức dung túng, thời điểm thế này, cũng có thể bốc đồng?”

Đơn giản thô bạo chút mà nói chính là kêu y câm miệng.

Nói thật, mấy năm qua, hắn tuyệt không nói với đồ đệ này lời nói nào hơi nặng, Lạc Băng Hà nghe xong lời này, đầu tiên là ngẩn ra, quả nhiên nghe lời ngoan ngoãn câm miệng, nhưng ánh mắt vẫn quật cường như cũ, Chính Dương kiếm cũng không chịu thu hồi trong vỏ, rõ ràng không phải ý thoái nhượng.

Đang lúc hai người giằng co không xong. Đám cỏ một bên rừng cây lay động, lộ ra một người, phía sau còn mang theo một đám đệ tử chật vật không chịu nổi, trải qua một phen đấm máu chiến đấu hăng hái.

Thẩm Thanh Thu cảnh giác mà đưa ánh qua, vừa đối mặt với hắn, liền cảm thấy giống như cái búa trên trời nện vào huyết thái dương của hắn.

Kỳ thật tướng mạo người này cũng coi như đoan chính tuấn lãng, chỉ là trong ngôn hành cử chỉ, không thoát khỏi một cỗ khí đáng khinh. Hắn nhìn thấy Thẩm Thanh Thu cùng Lạc Băng Hà, nở nụ cười một chút, trả bội kiếm quang hoa lưu chuyển vào vỏ kiếm, “Thì ra là Thẩm sư huynh. Nếu đã hội hợp cùng các người, vậy ta an tâm rồi.”

Thẩm Thanh Thu ha ha.

Yên tâm. Yên tâm cái rắm! Có người ở đây mới lo lắng được không!

Người trước mặt này, chính là đầu sỏ gây nên trận đại loạn này!

Thượng Thanh Hoa, nhân vật này trong lòng Thẩm Thanh Thu từng ném đá qua “Thượng Thanh Hoa, ha ha, ta còn thi đỗ Bắc Đại đây này”, chính là phong chủ An Định Phong.

(Bắc Đại: Đại Học Bắc Kinh. Thanh Hoa cũng là tên một đại học ở Bắc Kinh. Thượng Thanh Hoa đọc nghe giống thi đỗ vào trường Thanh Hoa)

Đồng thời, hắn cũng có một thân phận khác — nội quỷ của tai họa Tiên Minh Đại Hội, một quân cờ ma giới mai phục mấy năm trước.

Nguyên bản, Thượng Thanh Hoa chỉ là tiểu đệ tử bừa bãi vô danh đời sau nhất mạch An Định Phong, bị ma giới bắt được, ép hắn làm gian tế.

À không, làm gì có ép, hắn không hề áp lực tâm lý liền vui tươi hơn hở mà tiếp nhận trọng trách nằm vùng này.

Có Ma tộc âm thầm hậu thuẫn, từ đó Thượng Thanh Hoa xuôi gió xuôi nước, một đường thẳng lên mây xanh, cuối cùng cư nhiên ngồi vào vị trí chủ của An Định Phong.

Nhưng mà, hắn còn chưa mãn nguyện. Tại sao nào?

Bởi vì An Định Phong!

Vừa nghe tên này, liền biết không phải nơi có chí cầu tiến gì. Truyền thống và đặc thù của đỉnh núi này, hoàn toàn cũng một phong cách với tên của hắn — công tác hậu cần.

Đương nhiên, phong chủ này cũng chỉ thành chân chạy vặt, chỗ nào cần dọn chỗ đó. Hôm nay nơi này đưa vài cái cu li, ngày mai nơi đó trợ giúp chút vật tư.

Một phong chủ như vậy, uy phong sao? Khí phái sao? Khốc huyển cuồng bá nhảm hả?

Còn có tôn nghiêm thân là phong chủ sao?

Còn không uy phong bằng một tiểu đệ tử thiên tư hơn người của mạch khác ấy!

Vì thế Thượng Thanh Hoa không thể chùn bước mà trở thành chó săn ma giới. Nhờ ma giới trợ giúp, coi xưng bá nhân giới là nhiệm vụ của mình, làm hết mọi chuyện xấu.

Thẩm Thanh Thu lãnh ngạo giương cằm: “Thượng sư đệ. Khi người tới, có nhìn thấy ở phụ cận có ma vật cỡ lớn không?”

Thượng Thanh Hoa sửng sốt, nói: “Ma vật cỡ lớn. Cái này, kỳ thực không có.”

Thẩm Thanh Thu trong lòng lộ bộp một tiếng. Không có sao?

“Ma vật cỡ lớn” ở nơi này, cũng là một trong những (đạo cụ) máu chốt của tình tiết. Trong nguyên tác, máu thượng cổ thiên ma của Lạc Băng Hà sở dĩ bại lộ, là bởi vì trong Tiên Minh Đại Hội, một con Hắc nguyệt mãng tê bị thả ra.

Lạc Băng Hà vì bảo vệ mọi người, liều chết chiến đấu. Lục sát thương và hình thể Hắc nguyệt mãng tê đều là cấp bậc to lớn, đương nhiên y đấu không lại; chiến đấu không lại làm sao đây? Bạo phát thôi.

Vì thế, Lạc Băng Hà liền ở trước mặt Thẩm Thanh Thu, bại lộ.

Chính là bởi vì như vậy, Thẩm Thanh Thu mới có lý do “Quân pháp bất vị thân”, một chưởng đánh y rớt xuống.

Thẩm Thanh Thu vừa rồi vẫn không cảm nhận được ma khí của Hắc nguyệt măng tê, càng không có nghe thấy dấu hiệu tiếng kêu hướng vàng trắng “tựa như măng xà lại tựa như tê tê” trong truyền thuyết, hiện tại, Thượng Thanh Hoa cũng nói không, không khỏi cảnh giác.

Nếu không có đạo cụ máu chốt này, chắc không đến mức muốn hấn không có lý do mà lại đột nhiên đá Lạc Băng Hà một cước chứ.

Hấn không nhìn được nhìn Lạc Băng Hà đang trầm mặc không nói một cái. Đứa nhỏ này tựa hồ còn chưa từ bỏ việc giải không giải độc, hái không hái hoa, nhìn ánh mắt bướng bỉnh của y, tựa hồ còn mang theo một chút ủy khuất.

Người ủy khuất cái méo gì a ta đây là vì tốt cho người! Người hái hoa thì được, đừng có nhầm lẫn đối tượng tặng hoa, cảm ơn!

Thật còn muốn phản diện ta đây dạy nam chính làm người như thế nào, đúng là say!

Thượng Thanh Hoa vô cùng đau đớn nói: “Kẻ thả những ma vật này vào thật ác độc. Dọc theo đường đi đã hao tổn không ít đệ tử các phái, đây đều là trụ cột tương lai của tu chân giới a!”

Thẩm Thanh Thu liền ha ha. Người giả bộ cái rắm a những ma vật này đều là chính người thả vào được không —

Câu này còn chưa có ném đá xong, rồi đột nhiên, một trận đất rung núi chuyển không hề báo trước!

Mọi người ngã trái ngã phải, đều sợ hãi không biết làm sao, tiếng hỏi bay thành một mảnh. Thẩm Thanh Thu đồng tử đột nhiên co lại.

Cảm giác địa chấn 7.5 độ thế này, tuyệt đối không sai.

Vực thăm Vô Gian, rốt cuộc được mở ra rồi!

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 26: Tư Thế Chính Xác Để Phản Diện Đá Nam Chính 2

Cái gọi là vực thẳm Vô Gian, chính là không gian giao giới giữa nhân giới và ma giới.

Thân là một không gian chuyển tiếp, vực thẳm Vô Gian tràn ngập nguy hiểm khôn cùng, nơi chốn đều là không gian lốc xoáy vụn vụn và rách nát, liệt hỏa nham thạch nóng chảy.

Chư danh đệ tử có mặt một đường đánh tới, nguyên bản tiêu hao quá lớn, cường chấn qua đi, cư nhiên ngã xuống hơn phân nửa, còn lại miễn cưỡng có thể đứng, chỉ có ba người Thẩm Thanh Thu, Lạc Băng Hà, Thượng Thanh Hoa.

Nếu Vực thẳm Vô Gian đã được mở ra, tức là nói, nhất định có đồ vật Ma tộc từ bên kia đi ra.

Ba người nín thở ngưng thần, đề phòng mười phần, lẳng lặng chờ đợi.

Từ trong bóng tối, một thân ảnh nam tử cao lớn dần dần xuất hiện.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt lạnh băng và biểu tình xa cách người ta vạ dẫm, Thẩm Thanh Thu liền biết là ai.

Hắn liếc một chút sắc mặt tái nhợt của Thượng Thanh Hoa, muốn cười lại cười không nổi.

Tại sao trợ thủ tốt, dầu máy tốt làm xăng làm bậy, giết người phóng hỏa dưới trướng Lạc Băng Hà tương lai, hiện tại lại xuất hiện ở nơi này!

Mạc Bắc Quân là một ma tộc thuần huyết, con nhà ma chính tông, kế thừa lãnh địa gia tộc ở biên giới phương bắc ma giới, noi theo vị trí của Ma quân, cả ngày xuất quỷ nhập thần, không biết làm những gì, ai cũng không hiểu. Một nhân vật biệt lập độc hành như thế, sau khi bị Lạc Băng Hà giai đoạn giữa đánh tơi bời một chút, chẳng biết tại sao liền cúi đầu xưng thần, tùy ý sử dụng. Từ đó về sau Lạc Băng Hà liền có thêm cái chân chạy tạp dịch (...).

Có điều... Phải làm rõ, dựa theo tiến độ nguyên tác, tối thiểu còn phải năm trăm chương mới đến phiên người lên sân khấu được không đại thần?!

Loạn rồi loạn rồi, toàn bộ lộn xộn hết rồi!

Thượng Thanh Hoa xông về phía trước từng bước, quát hỏi: “Các hạ là người phương nào? Vì sao xuất hiện ở nơi này?”

Thẩm Thanh Thu:... Ha ha, tiếp tục giả bộ?

Đó không phải là cấp trên người chân chính lệ thuộc trực tiếp sao, chỉ lệnh thả sinh vật nguy hiểm vào bên trong Tiên Minh Đại Hội chính là gã ra cho người, người tiếp tục giả bộ đi!

Mạc Bắc Quân hơi hơi nghiêng đầu, hình dáng tuấn lãng cứng cỏi một nửa chìm trong bóng tối, làm cho lòng người phát lạnh. Thượng Thanh Hoa lại đi trước từng bước, gãi chỉ vung tay lên, Thượng Thanh Hoa đã bị một cỗ mãnh lực thành linh hất đến giữa không trung, đụng vào một thanh gỗ bị gãy, hôn mê bất tỉnh, máu tươi trong miệng vẫn cứ học không ngừng, học thẳng đến mức Thẩm Thanh Thu không nhận được tâm sinh kính nể:

Huynh đệ, vì nghiệp vụ, người đúng là liều tới bến!

Thẩm Thanh Thu nội tâm thở ngắn than dài.

Được rồi, hần biết ngay mà, vẫn là muốn hần ra mặt.

Hần chắn đường Mạc Bắc Quân đi tới, giơ ngang kiếm ra trước, không kiêu ngạo không nịnh nọt nói: “Các hạ có phải người trong Ma tộc?”

Đây là câu vô nghĩa. Ma khí đen tuyền bao quanh kia không nhìn thấy chính là mù được không.

Một đạo bóng trắng hiện lên, Lạc Băng Hà cư nhiên một lời không nói, chắn trước người Thẩm Thanh Thu.

Mới vừa rồi còn nổi lên tranh chấp, hiện tại cường địch trước mặt, lại không chút do dự che ở trước người hần, nói Thẩm Thanh Thu hoàn toàn không cảm động, thì đó là giả.

Chỉ là hần càng cảm thấy chuyện lát nữa phải làm quá có lỗi với Lạc Băng Hà, nói: “Băng Hà, lui ra.”

Lạc Băng Hà không trả lời, cũng không rời đi. Cùng Mạc Bắc Quân nhìn đối diện, cư nhiên không chút nào bị uy thế của hần đàn

áp.

Mạc Bắc Quân “A” một tiếng, như là phát hiện một thứ có thể kêu gọi hứng thú của gã.

Thẩm Thanh Thu tăng cao âm thanh: “Ồ nháo, nào có đồ đệ che ở phía trước sư phụ?”

Mạc Bắc Quân nói: “Ngươi là đệ tử Thương Khung Sơn phái?”

Lạc Băng Hà đáp: “Thương Khung Sơn phái Thanh Tĩnh Phong tọa đệ tử Lạc Băng Hà, lĩnh giáo các hạ cao chiêu.”

Mạc Bắc Quân bỗng nhiên cười lạnh nói: “Tiên giả không tiên, ma giả không ma. Thú vị.”

Thẩm Thanh Thu nghe câu này, đột nhiên có chút cảm giác bưng tỉnh đại ngộ.

Chẳng lẽ... lý do Mạc Bắc Quân xuất hiện ở nơi này... là để thay thế tác dụng của Hắc nguyệt măng tê thúc đẩy tình tiết?

“Tiên giả không tiên”, có lẽ là nói Thượng Thanh Hoa nằm bên cạnh giả chết còn không quên học máu, rõ ràng là người tu tiên mà lại làm trâu làm ngựa cho Ma tộc. Còn “Ma giả”, ở đây ngoại trừ Lạc Băng Hà, còn có thể chỉ ai? Dù sao với cặp hoả nhãn kim tinh như đũa kia của gã, liếc mắt một cái có thể nhìn ra chỗ không tầm thường của huyết thống trên người Lạc Băng Hà.

Thẩm Thanh Thu không thể xác định, liền không dám mạo hiểm, lạnh giọng hạ lệnh: “Băng Hà, lời nói của vi sư ngươi nghe hay không nghe? Hiện tại ta kêu ngươi lập tức rời đi, gọi hết tiên bối toàn bộ các phái khác ở cạnh đến đây, ngươi có đi hay không?”

Lạc Băng Hà nhìn không chuyển mắt Ma tộc nam tử thân phận không rõ kia, nói: “Sư tôn, hắc sẽ không để cho bất cứ ai trong chúng ta đi, chẳng bằng hợp lại dốc hết toàn lực, cùng đánh một trận.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Người ở lại chỗ này, chỉ chết một cách vô nghĩa.”

Lạc Băng Hà nói: “Bất luận vì sư tôn mà chết, hay là chết cùng sư tôn, đệ tử đều cam tâm tình nguyện.”

Có ai ăn nói như người không hả thẳng nhai này!

Mạc Bắc Quân thản nhiên nói: “Cùng ta chiến một trận?” Phần sau “Không biết trời cao đất rộng” rất nể tình mà không nói ra. Thẩm Thanh Thu thầm nghĩ, may mắn người không nói ra, chưa đầy ba năm, Lạc Băng Hà một tay có thể đánh cho người không đứng dậy nổi, người còn không phải thành thành thật thật làm nanh vuốt cho người ta, rõ là tự vả vào mặt!

Mạc Bắc Quân lại nói: “Cũng tốt, ta đây liền nhìn xem, người rốt cuộc có bao nhiêu phân lượng, liệu có thể chiến một trận với ta không!”

Lời còn chưa dứt, sát khí trong không khí đột nhiên tăng vọt.

Bộ pháp dưới chân Thẩm Thanh Thu thay đổi không ngừng, nháy mắt vọt đến trước người Lạc Băng Hà, tay trái tung Tu Nhã Kiếm, mặc kệ có đỡ được không chắn trước một trận rồi nói sau, tay phải như điều hâu nhắc gà con nhắc Lạc Băng Hà ném ra ngoài, để y ra ngoài phạm vi ma khí của Mạc Bắc Quân, xoay người liền cùng Mạc Bắc Quân một chưởng chống chọi!

Hai người song chưởng đụng vào nhau, ngực Thẩm Thanh Thu một trận huyết khí bốc lên, tựa như bị người đánh chính diện một quyền, linh lực cả người đều sôi trào cuồn cuộn không ngớt. Tuy rằng tu vi hần không thấp, nhưng Ma quân kế tục ma giới có chuẩn tính gian lận, chính là Ma quân tân nhậm có thể trực tiếp kế thừa bảy phần công lực của Ma quân đời trước, đời đời tích lũy, có thể nghĩ, kim đan ở trước mặt Mạc Bắc Quân căn bản không đủ xem.

Nhưng hần phải cố hết sức liều một phen!

Đối phó kiều hùng trung nhị tính tình cổ quái thể này, chỉ có không để ý tính mạng liều chết chiến một trận mới là kế sách bảo toàn mạng sống. Căn cứ mười mấy năm kinh nghiệm xem các loại tiểu thuyết của Thẩm Thanh Thu, loại này đều sẽ tôn kính vài phần với khúc xương cứng huyết chiến đến cùng, đối với kẻ nhát gan nhũn chân thì tuyệt đối không lưu tình chút nào!

(Trung nhị: kiểu như ‘chúng mày cấm có nói anh sai’, ‘anh không có lỗi, lỗi là của cả thế giới’)

Lạc Băng Hà bị Thẩm Thanh Thu ném ra một khoảng, tự động lộn trở lại, Chính Dương kiếm ra khỏi vỏ. Mạc Bắc Quân rút một tay, bắn lên lưỡi kiếm trắng huyền đang nghênh diện mà đến, thân kiếm không chịu nổi lượng quán nhập của ma tức, bạch quang nứt ra, vỡ vụn tại chỗ.

Gã đơn chưởng cùng Thẩm Thanh Thu đối song chưởng, lại còn áp đảo chiếm thế thượng phong, cảm thấy không hứng thú, phát lực đánh vắng Thẩm Thanh Thu, nói: “Tư chất cực kém. Trụ cột tâm pháp cứng nhắc. Cút.”

Thẩm Thanh Thu: “...”

Nếu như là hàng nguyên bản nghe xong lời này, nhất định học hết ba thanh máu.

Tư chất của Thẩm Thanh Thu ở nhân giới không thể nói là kỳ tài vô tiền khoáng hậu, ít nhất cũng có thể nói là ưu tú ngàn dặm có một; trụ cột tâm pháp của Thương Khung Sơn không gọi cứng nhắc, gọi là chính thống! Tới miệng Mạc Bắc Quân, liền thành một túi rác...

Bội kiếm Lạc Băng Hà gãy, cũng không thềm để ý, nhưng thấy Thẩm Thanh Thu bị chưởng lực tổn thương nội tạng, cắn răng nuốt máu vào trong bụng, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo.

Khí tràng quanh thân y, nháy mắt biến hóa!

Mạc Bắc Quân cảm thấy được biến hóa làm cho người ta sợ hãi này, hai mắt phát ra ánh sáng lạnh hưng phấn: “Trước tiên giải quyết sự phụ rách việc này của ngươi, lại đến chiến!”

Trong không khí bỗng nhiên từ hư vô động thành một cả vật thể kiếm băng đen tinh khiết, một sinh hai, hai sinh bốn, bốn sinh tám, nháy mắt phân thành hàng trăm kiếm băng xếp thành hàng, từ bốn phương tám hướng vây quanh đâm vào Thẩm Thanh Thu ở giữa!

Phòng ngự bình thường căn bản không thể ngăn cản những kiếm băng này, bởi vì chúng là dùng ma khí thuần chủng nhất ngưng tụ thành. Thẩm Thanh Thu hiện tại linh lực gần khô kiệt, hai người so bì, chính như cách biệt giữa lửa trên sao hỏa với sóng xô bờ cát vậy, kết quả như thế nào, không cần nói cũng biết.

Khoảnh khắc kiếm trận như mưa tầm tã trút xuống, Thẩm Thanh Thu trong lòng rít gào.

Thù lớn nhường nào, muốn chết cũng không cho chết đẹp chút, cứ vậy hơn một trăm kiếm đen tuyền đâm vào người, người cũng biến thành cái rã, còn nhìn được sao?!

Nhưng mà, đợi thật lâu sau, cũng không cảm nhận được thống khổ vạn tiền xuyên tâm.

Tại thời điểm này, nếu không phải Mạc Bắc Quân bỗng nhiên động kinh rút về kiếm trận, vậy chỉ có một người, một khả năng, chống đỡ được công kích sát khí tận trời này.

Thẩm Thanh Thu mặt không biểu cảm mở mắt.

Quả nhiên.

Bốn phương tám hướng trên không, kiếm trận chi chít dày đặc bị đập vỡ. Đập vỡ hoàn toàn, giống như biến mất không thấy bóng dáng, chỉ có bông tuyết màu đen đầy trời, phản xạ ánh trắng, từng hạt rơi xuống.

Hình ảnh đó thậm chí có thể dùng từ đẹp để hình dung.

Nhưng mà, đứng ở chính giữa hình ảnh, Lạc Băng Hà quanh thân và trong mắt giống như có một hồi bão tuyết đang tụ tập, lại chỉ có thể dùng “đáng sợ” để hình dung.

Thẩm Thanh Thu hấn một phản diện cận bã, có tài đức gì, cư nhiên khiến nam chính vì hấn bạo phát, vì hấn chấn kiếm?!

Đây là một cuộc chiến đấu phi nhân loại.

Thẩm Thanh Thu ngồi ở cạnh một gốc cây đại thụ, vừa nuốt máu tụ vào trong bụng, vừa vận công chữa thương, vừa quan sát trận đại

chiến Hồn Thế Ma Vương phá núi chém thạch này.

Phong ấn huyết thống Ma tộc của Lạc Băng Hà chưa giải trừ, Mạc Bắc Quân cũng chỉ là đang thử y, nhưng vẫn như cũ đánh cho trời đất mịt mù nhật nguyệt vô quang, ma tức hai người sóng gió cuồn cuộn tràn ra, gần như che mây che trời.

Vùng này vốn là Thiên diệp tịnh tuyết hoa liên... Cái thứ đồ chơi này gọi vậy không sai đi?! Đúng, là phạm vi tinh hoa của Thiên diệp tịnh tuyết hoa liên, đám sinh vật ma giới căn bản không dám tới gần, nhưng mà bị ma khí long trời lở đất quét qua, đóa tuyết liên linh khí dạt dào đã héo rũ hoại tử đến gốc, những sinh vật tiềm tàng trong bóng đêm này cũng đi ra, tham lam dò hít hơi thở thơm lừng của họ.

Thẩm Thanh Thu thấy có vài con Nhện đầu quỷ lén la lén lút đi đến trên người vài đệ tử của Thương Khung Sơn phái, chân lông chuẩn bị cắm vào trong huyết thái dương. Linh lực hần lại gần như tiêu hao hết, không thể vận công, chỉ có thể trực tiếp bắt lấy bộ lông dơ bẩn rối rắm của chúng nó ném hướng bên cạnh.

Hần là xem chuẩn mới ném, chuyên môn ném lên trên người phản đồ Thượng Thanh Hoa!

Mà bên kia, Mạc Bắc Quân đã gần như thử ra gốc gác Lạc Băng Hà, tính toán thu tay lại cho ra một kích cuối cùng.

Ngón tay gã bắn ra, đưa một đạo quang lưu màu đỏ tươi nhập vào trong trán Lạc Băng Hà.

Đạo quang lưu kia vào chạm trán Lạc Băng Hà, lập tức thấm qua làn da, hóa thành một họa tiết lửa đỏ. Lạc Băng Hà chóng mặt, không biết đó là cái gì, chỉ cảm thấy đau đầu muốn nứt ra, gần như

sắp quỳ rạp xuống đất, cả người bốc lên một cỗ xúc động tàn bạo vô lực phát tiết, tùy tay vung, ma khí bùng nổ như pháo bắn về hướng Mạc Bắc Quân.

Uy lực lần này thật lớn, Mạc Bắc Quân nhấc tay hóa giải, hơi hơi kinh ngạc, khen ngợi nói: “Không tệ.”

Gã cũng mặc kệ hiện tại ý thức của Lạc Băng Hà không rõ ràng, tự nói: “Nhân giới vốn không phải là nơi người nên ở, sao không trở về bản nguyên?”

Hiện tại, Thẩm Thanh Thu rốt cuộc có thể xác nhận trăm phần trăm.

Đúng vậy, Mạc Bắc Quân đột nhiên xuất hiện, chính là vì thay thế tác dụng của Hắc nguyệt măng tê!

Chỉ là so với nguyên tác, Mạc Bắc Quân làm càng triệt để. Gã gã gã, gã cư nhiên trực tiếp giải trừ phong ấn áp chế huyết thống Ma tộc trên người Lạc Băng Hà.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 27: Tư Thế Chính Xác Để Phản Diện Đá Nam Chính 3

Thẩm Thanh Thu đang bị tác phong gọn gàng dứt khoát chặn động đến nói không nên lời, chỉ thấy Mạc Bắc Quân xoay người bước đi!

Hoàn thành nhiệm vụ bước đi... NPC này làm thật là triệt để, không chút lầy lội nào... Từ trong bóng đêm đến, cũng từ trong bóng đêm đi. Tới chẳng biết tại sao, đi cũng chẳng biết tại sao. Có điều gã vốn là một nhân vật chẳng biết tại sao, chỗ nào Lạc Băng Hà cần, gã sẽ không chút logic mà xuất hiện ở đó, cho nên an bài như vậy, cũng không tính là gượng ép.

Gượng ép, chỉ có một cửa kế tiếp, cực kỳ quan trọng, Thẩm Thanh Thu phải đối diện.

Trải qua một hồi ác chiến, Lạc Băng Hà nửa quỳ trong một mảnh hoang tàn giờ phút này xem ra hai mắt mờ mịt, lại giống bất cứ lúc nào cũng sẽ xé nát tất cả. Tưởng tượng một chút, hiện tại trong đầu y, giống như là mười hai ngọn núi lửa yên lặng nhiều năm đồng thời phun trào, chảy trong mạch máu đều là nham thạch nóng chảy. Chỉ là nghĩ nghĩ thôi đã đau, ngay cả Thẩm Thanh Thu cũng tựa hồ có chút đau theo.

Hệ thống phát ra nhắc nhở sắc lẽm trước nay chưa từng có:

【 cảnh cáo! Nhiệm vụ máu chốt: Vực thăm Vô Gian và thù hận vô tận, chính thức mở ra! Nếu không thể hoàn thành, độ sượng nhân vật chính -20000! 】

Chờ một chút.

Hôm trước khi tao với mày xác nhận không phải nói là 10000 sao?

Lúc này mới qua vài ngày liền lật gấp đôi rồi?

Hệ thống đậu xanh rau má nhà mày (# ` ')凸!

Vết thương của bản thân Thẩm Thanh Thu còn chưa có khỏi, run rẩy đi đến bên người Lạc Băng Hà vẫn trong trạng thái nửa phát cuồng, vồ vồ mấy cái lên sau lưng y, đẩy vài đạo linh lực lưu lại vào trong thân thể của y.

Người cho là đơn giản như vậy sẽ có tác dụng sao?

Không những Lạc Băng Hà không tỉnh táo lại, ngược lại ma khí trong cơ thể của y bắn ngược ra, làm cho Thẩm Thanh Thu lập tức phun ra một ngụm máu tươi đã nhịn từ lâu.

Cho đến lúc này, Lạc Băng Hà mới thoáng thanh tỉnh chút.

Sư tôn... Ở trước mặt y...

Y chậm chậm thoát khỏi trạng thái hỗn độn, có thể miễn cưỡng hợp lại phát ra một ít câu chữ mơ hồ. Khuôn mặt quen thuộc kia cũng từ từ rõ ràng lên.

Thẩm Thanh Thu thấy ánh mắt y rót cuộc thanh tỉnh một ít, lau máu bên khóe miệng.

Hắn ngử khí bình thản nói: “Tỉnh rồi?”

Dừng một chút, còn nói thêm: “Nếu đã tỉnh, chúng ta có thể nói chuyện tử tế.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Lạc Băng Hà, người ăn ngay nói thật, người rót cuộc tu tập tà thuật Ma tộc bao lâu rồi?”

Những lời này vừa ra, Lạc Băng Hà phảng phất từ trời cao khó hít thở, rơi mạnh vào hồ lạnh thấu xương, muốn không tỉnh táo cũng không được.

Y nhìn khuôn mặt lạnh băng của Thẩm Thanh Thu, trái tim rút mạnh xuống.

Thẩm Thanh Thu trước kia luôn gọi y là Băng Hà, chứ không trực tiếp gọi danh tự.

Y thấp giọng nói: “Sự tôn, đệ tử có thể giải thích.”

Tuy rằng Lạc Băng Hà còn là một thiếu niên, nhưng cho tới bây giờ đều trấn định ung dung, những lúc thành ông cụ non rất nhiều, vậy mà lúc này có thể nhìn thấy trên mặt y hiện lên thần sắc bối rối, giống vội vã giải thích, lại không biết nên nói từ đâu. Đường đường nam chính, lưu lạc đến tận đây, Thẩm Thanh Thu quả thực nhìn không được, trong lòng không đành, cướp lời mở miệng quát lớn: “Im ngay!”

Vừa dứt lời, chính hắn cũng cảm thấy không nắm bắt tốt, quá mức nghiêm khắc. Lạc Băng Hà cũng tựa hồ bị hắn dọa, giống đứa

nhỏ bị đánh một cái tát, tỉnh tỉnh mê mê, ánh mắt tối đen liền lảng lạng nhìn hấn, quả nhiên nghe lời im miệng.

Thẩm Thanh Thu quyết không nhìn thẳng ánh mắt của y, khô cần đọc lên lời thoại: “Từ khi nào thì bắt đầu?”

“... Hai năm trước.”

Thẩm Thanh Thu trầm mặc không nói. Hấn suy nghĩ đứa nhỏ này có hỏi có đáp, thành thực như thế, thật sự là bị sợ hãi. Nhưng lại không biết, Lạc Băng Hà tự động coi sự trầm mặc của hấn bỏ não thành “Rất tốt. Nghiệt đồ người, dám giấu ta lâu như vậy!”

Thẩm Thanh Thu nhẹ giọng nói: “Hai năm, khó trách có thể đột nhiên tăng mạnh đến trình độ này, Lạc Băng Hà người, không hổ là Lạc Băng Hà, quả nhiên thiên phú dị bẩm.”

Kỳ thật, câu này thật sự thuần túy phát ra từ cảm khái nội tâm, vốn dĩ ấy mà, thân là nam chính, y đích thật là thiên phú dị bẩm không sai... Nếu cứng rắn muốn nói có ý vị gì, đó chính là hăm dọa thêm một tí ti ghen tỵ.

Nhưng Lạc Băng Hà nghe vào, ý nghĩa lại hoàn toàn bất đồng.

Hấn lập tức quỳ rạp xuống trước mặt Thẩm Thanh Thu.

Thẩm Thanh Thu nội tâm bị dọa cry. Đờ mờ, ngày đầu tiên gặp người người đã muốn quỳ ta sao cho tới hôm nay người còn muốn quỳ ta?! Nam nhi dưới đầu gối có vàng, nam chính mà quỳ là không còn mạng, lão phu thật sự chịu không nổi! Tay áo hấn vung lên, quát: “Đừng quỳ ta!”

Lạc Băng Hà bị trận gió trong tay áo hấn bức lùi lại mấy bước, càng phát ra hoang mang lo sợ.

Ngay cả quỳ xuống xin sư tôn tha thứ mình cũng không có tư cách sao?

Y lẩm bẩm nói, “Nhưng mà sư tôn người đã nói, người phân tốt xấu, ma cũng chia thiện ác.”

Ta có nói sao? Thẩm Thanh Thu nghiêm túc nghĩ nghĩ.

Hình như hấn thật sự có nói như vậy!

Hiện tại trở mặt không thừa nhận, liệu có vô liêm sỉ quá không a?

“Người không phải Ma tộc bình thường.” Thẩm Thanh Thu ngữ khí cứng nhắc mà tự thuật: “Người là thượng cổ thiên ma. Nhánh tộc này ở nhân giới từng tạo nên vô số giết chóc, tất cả tội nghiệt đều do chúng khởi xướng, bất luận như thế nào, cũng không thể đánh đồng cùng Ma tộc khác.”

Chính tai nghe được Thẩm Thanh Thu nói như vậy, đập tan hy vọng, hốc mắt của Lạc Băng Hà đỏ lên.

Y run giọng nói: “Nhưng người đã nói qua.”

Lời ta từng nói còn nhiều lắm. Ta lúc trước còn lập thread đòi thiến Thẩm Thanh Thu chữ đỏ sáng lóa chứa mấy trăm post cơ!

... Không buồn cười chút nào.

Thẩm Thanh Thu luôn rất giỏi nội tâm ném đá tự mình điều tiết hiện tại sao cũng không bình thản nổi.

Hắn chỉ có thể lại dùng lý do kia tẩy não cho mình: mọi khổ sở tra tấn hiện tại Lạc Băng Hà phải chịu, đều là con đường buộc phải trải qua để ngày sau đạp lên trên vạn người.

Thẩm Thanh Thu mạnh mẽ ngẩng đầu, xuất kiếm quyết, triệu hồi Tu Nhã Kiếm, nhắc lên trong tay.

Tay nắm kiếm của hắn hơi hơi phát run, kinh mạch rất nhỏ nổi lên, ần ần dùng sức. Lạc Băng Hà không thể tin nói: “Sư tôn, người thật muốn giết ta?”

Thẩm Thanh Thu ánh mắt thẳng tắp xuyên qua thân ảnh của y: “Ta không muốn giết ngươi.”

Trong trí nhớ Lạc Băng Hà, chưa từng thấy qua Thẩm Thanh Thu dùng biểu cảm lạnh lùng quyết tuyệt như thế đối với mình. Cho dù là lúc trước vừa mới vào Thương Khung Sơn phái, thời điểm không chịu nổi sự đối đãi của sư tôn, ánh mắt hắn nhìn mình cũng tuyệt không trống rỗng như vậy, giống như nhìn mà không thấy.

Y cảm thấy ánh mắt của Thẩm Thanh Thu từ trên cao nhìn xuống mình, không khác gì hắn dĩ vãng nhìn những ma vật tội ác tà trời, không mang theo một tia độ ấm.

Thẩm Thanh Thu nói: “Chỉ là, vừa rồi người đó nói không sai. Nhân giới vốn không phải là nơi người có khả năng ở lâu. Người nên trở về nơi thuộc về người.”

Hắn đi một bước, Lạc Băng Hà lùi một bước, buộc hai người thôi lui đến trước vực thẳm Vô Gian.

Vừa quay đầu lại, có thể thấy ma khí hôi hổi tại khe rãnh kia quay cuồng không thôi, vạn linh kêu rên, cái khe hướng phía trên nhân

giới vươn ra ngàn cánh tay dị dạng, khát cầu huyết nhục tươi mới. Nơi sâu hơn nữa, bị hắc vụ không lành và quỷ quang màu đỏ tươi che lấp.

Thẩm Thanh Thu chỉ xéo Tu Nhã Kiếm xuống vực sâu, nói: “Người là tự mình đi xuống, hay là muốn ta động thủ?”

Kỳ thật hấn rất ích kỷ mà hy vọng Lạc Băng Hà có thể tự mình đi xuống. Tuy rằng như vậy đối với y mà nói quá mức tàn khốc, nhưng còn tốt hơn bị Thẩm Thanh Thu tự tay đánh rớt xuống.

Nhưng Lạc Băng Hà như cũ chưa chết lòng.

Dù thế nào y cũng không tin được, sự tôn đối với mình tốt như vậy, thật sự sẽ đẩy y xuống.

Cho dù Tu Nhã Kiếm đâm trúng ngực của y, y cũng vẫn ôm một tia hy vọng cuối cùng.

Thẩm Thanh Thu không ngờ sẽ đâm trúng y. Thật đó. Hấn chỉ là muốn quơ quơ kiếm dọa dọa y, Lạc Băng Hà vì né tránh, lùi về sau một chút, tất nhiên liền ngã xuống. Nhưng hấn không dự đoán được Lạc Băng Hà liền trầm mặc mà đứng ở nơi đó, chính diện chịu một kiếm này.

Chết rồi. Vốn chỉ là đá xuống, hiện tại lại thêm thù đâm một kiếm!

Lạc Băng Hà trở tay cầm lưỡi kiếm, nhưng không dùng lực, chỉ là nhẹ nhàng cầm, chính là nói Thẩm Thanh Thu nếu muốn dùng lực, Tu Nhã Kiếm có thể tiếp tục đâm vào, mãi đến khi xuyên thấu ngực của y.

Lạc Băng Hà yết hầu nhẹ nhàng rung động, không nói một lời. Rõ ràng mũi kiếm còn chưa có đâm trúng trái tim, Thẩm Thanh Thu lại giống như cảm nhận được nhịp đập từ thân kiếm lan đến gần mu bàn tay, toàn bộ cánh tay, mãi đến trong trái tim hắn.

Thẩm Thanh Thu rút mạnh kiếm về.

Bởi vì động tác của hắn, Lạc Băng Hà thân hình lão đảo, rất nhanh liền ổn định. Thấy Thẩm Thanh Thu không có hạ sát thủ, ánh mắt vốn ảm đạm của y lại có ánh sáng ần ần thoáng hiện, tựa như tro tàn sau khi đốt cháy còn có tia lửa giãy dụa.

Mà Thẩm Thanh Thu kế tiếp, liền dùng một kích cuối cùng, thẳng thừng dập tắt tia dư quang cuối cùng trong mắt y.

Hắn biết Lạc Băng Hà tuyệt đối sẽ không phản kích.

Hắn càng biết, hắn sợ vĩnh viễn cũng không quên được ánh mắt tuyệt vọng khi Lạc Băng Hà sa xuống.

Một chương đánh rớt!

Đợi cho tới khi các chương môn của Thương Khung Sơn phái, Huyền Hoa Cung, Thiên Nhất Quan diệt sạch ma vật cùng đám tu sĩ đuổi tới hiện trường, không gian nứt ra của vực thẳm Vô Gian đã sớm khép kín.

Thẩm Thanh Thu đã xử lý ổn thỏa miệng vết thương của mọi người bị ngã ngất dưới đất (ngoại trừ Thương Thanh Hoa giả bộ bất tỉnh chết). Chính hắn một thân bị thương lại không để ý tới, trên quần áo vết máu loang lổ, mặt không biểu cảm, sắc mặt tái nhợt, xem ra rất chật vật. Nhạc Thanh Nguyên tiến lên bắt mạch cho hắn, nhăn mày nghiêm mặt, trách cứ vài câu, kêu Mộc Thanh Phương

chuyên nghề qua coi. Các phái nhìn ngang nhìn dọc tìm người nhà mình trên mặt đất, nhận rồi thì nâng đi, chữa trị thêm bước nữa.

Liễu Thanh Ca bỗng nhiên phát giác thiếu một người, hỏi: “Đồ đệ kia của người đâu?”

Thẩm Thanh Thu không trả lời, nhặt lên những mảnh vỡ trường kiếm rơi trên mặt đất.

Các đệ tử Thanh Tĩnh Phong vội vàng đuổi tới, Minh Phàm đi đầu mắt tinh, nhìn thanh kiếm kia, ấp úng nói: “Sư tôn, thanh kiếm kia không phải...”

Lúc trước, hấn tâm tâm niệm niệm thanh Chính Dương kiếm trên Vạn Kiếm Phong này, muốn những bao nhiêu năm, sau khi bị Lạc Băng Hà rút ra thì ghen tị nóng ruột đốt gan, ban đêm trần trọc nguyên rửa vô số, tất nhiên sẽ không nhận sai.

Ninh Anh Anh bỗng nhiên òa lên một tiếng khóc: “Sư tôn người người đừng làm ta sợ. Đây có phải là... có phải là Chính Dương của A Lạc?”

Bốn phía thềm có tiếng nhỏ: “Chính Dương kiếm?” “Nói chính là ái đồ Thẩm phong chủ, Lạc Băng Hà?” “Kiếm còn người còn, kiếm này cũng đã gãy, người đâu?” “Sẽ không phải cũng... Khụ khụ.”

Có người thở dài: “Nếu thực như thế, vậy cũng quá đáng tiếc, Lạc thiếu hiệp một đường đi này, cũng đã trở thành người đầu bảng vàng Tiên Minh.”

“Trời đổ kị anh tài, trời đổ kị anh tài!”

Trong những người này, than tiếc có, kinh ngạc có, bị thương có, vui sướng khi người gặp họa cũng có.

Ninh Anh Anh lập tức khóc lớn tại chỗ.

Minh Phàm tuy rằng chán ghét Lạc Băng Hà, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới muốn y chết thật, huống hồ nghĩ đến sư tôn sau đó thương y như vậy, hiện tại tiểu tử thối này bị chết đến xác cũng không còn, sư tôn nhất định rất đau buồn, tâm tình cũng không tốt lên được, toàn bộ Thanh Tĩnh Phong một mảnh bi thảm buồn rầu. Tiên Xu Phong do Tề Thanh Thê và Liễu Minh Yên dẫn đầu, cũng lâm vào xúc động.

Liễu Thanh Ca không giỏi an ủi, vỗ vỗ bả vai Thẩm Thanh Thu, nói: “Đồ đệ mất rồi, còn có thể thu lại.”

Tuy rằng biết hẳn muốn an ủi mình, nhưng Thẩm Thanh Thu vẫn muốn tặng hẳn một cái đảo mắt trắng vô lực. Không đá đệ tử quan môn của mình kiêm nam chính xuống vực thẩm Vô Gian, hết thấy đều là đứng nói chuyện không đau thắt lưng!

Quên đi quên đi. Tất cả đã là kết cục định sẵn.

Thẩm Thanh Thu chậm chậm nói: “Thanh Tĩnh Phong tọa đệ tử Lạc Băng Hà, bị Ma tộc làm hại, thân vẫn.”

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 28: Hệ Thống Mày Ra Đây Tao Đảm Bảo Không Đập Nát Mày

Từ khi thành lập đến nay, Tiên Minh Đại Hội lần này là năm thiệt hại nghiêm trọng nhất.

Tân tứ các phái tham dự tổng cộng cộng một ngàn ba trăm mười ba người, trong đó Huyền Hoa Cung hao tổn một trăm bốn mươi người, Thiên Nhất Quan hao tổn ước chừng chín mươi người, ngoại trừ Chiêu Hoa Tự là trụ lực chuyên tâm làm kết giới, không bắt buộc tham dự, Thương Khung Sơn phái là thương vong nhẹ nhất trong ba đại phái còn lại, chỉ có ba mươi chín người.

Về phần các tạp môn tạp phái còn lại, các tân tứ công lực nông cạn thuật pháp thấp kém cơ bản đều tập trung tại đây, cũng chính là khu thương vong nặng nhất.

Nguyên bản đi lên bảng vàng là việc mừng rỡ, nhưng hôm nay nhìn lại, trên bảng vàng thậm chí có gần một phần tư người đều đã mất mạng trong Tuyệt Địa Cốc. Nhất là đệ nhất danh đứng đầu bảng, Thương Khung Sơn phái Thanh Tĩnh Phong tọa đệ tử, Thẩm Thanh Thu ái đồ Lạc Băng Hà, kiếm gãy người vong, làm sao không khiến người ta đau lòng.

Mà những cái này, còn chưa tính cả hao tổn của các tu sĩ vào cứu viện sau khi sự việc phát sinh.

Trải qua nạn này, các phái có thể nói là nguyên khí đại thương.

Thanh Tĩnh Phong được đưa lên một tấm biển đỏ.

Bên trên tấm biển đỏ, đề nhất danh “Lạc Băng Hà” cao cao tại thượng, kim quang chói mắt.

Minh Phàm đến gần, bấm báo: “Sư tôn, có ba nghìn linh thạch đưa lên đây, nên an trí thế nào?”

Ba nghìn linh thạch? Ở đâu ra? Thảm Thanh Thu bối rối nói: “Vì sao đột nhiên có nhiều linh thạch đưa lên núi như vậy?”

Minh Phàm thật cẩn thận nói: “Sư tôn người đã quên? Trên Tiên Minh Đại Hội, sư tôn người đặt một ngàn linh thạch, ở...”

Thảm Thanh Thu nhớ ra rồi. Là phần phiếu hấn đặt trên người Lạc Băng Hà. Lạc Băng Hà quả nhiên không chịu thua kém, sau khi ma vật xâm lấn phô triển tài năng, trực tiếp lướt qua Công Nghi Tiêu, Liễu Minh Yên thứ nhất và thứ hai, lên cao xếp đầu bảng, khiến hấn kiểm lại gấp bội.

Nhưng không biết tại sao, lúc ấy rõ ràng là ôm tâm trạng kiểm được chút nào hay chút đó, hiện tại, hấn có chút không biết phải làm sao.

Dĩ vãng, mấy thứ này hấn đều giao cho Lạc Băng Hà chuẩn bị, nên chỉnh lý nhập kho, hay là dùng để làm cái khác, làm như thế nào, cũng không cần hấn quan tâm. Hiện tại lại đến phiên Minh Phàm hỏi hấn nên xử trí ra sao.

Thẩm Thanh Thu nghĩ nghĩ, nói: “Thu trước đi.”

“...” Minh Phàm kỳ thật còn muốn hỏi kỹ lại chút “Thu đến chỗ nào”, nhưng sắc mặt sư tôn thật sự không thể nói là tốt, không dám tiếp tục hỏi, nghĩ thầm rằng bỏ vào kho chắc không sai, lập tức lui ra.

Chúng đệ tử Thanh Tĩnh Phong liên tiếp mấy ngày đều thật cẩn thận, tận lực tránh đi xung quanh, sợ chạm vào vết thương động cái liền đau của sư tôn, đều cho rằng qua mấy ngày rồi sẽ chuyển biến tốt đẹp, ai biết qua hơn nửa tháng, Thẩm Thanh Thu nhìn như đang từ từ khôi phục bình thường, kết quả, có một ngày khi gần tới giờ cơm, bỗng nhiên nghe thấy Thẩm Thanh Thu ở trong trúc xá kêu hai tiếng tên của Lạc Băng Hà.

Ninh Anh Anh đằng đằng đảnh xông tới, dọa Thẩm Thanh Thu sợ: “Làm cái gì? Đột nhiên xông vào phòng, cô nương mà lại hấp tấp như vậy, ra thể thống gì nữa.”

Ninh Anh Anh đỏ con mắt, giống một con thỏ nhỏ, nói: “Sư tôn, người... người muốn ăn cái gì, ta làm cho người.”

Thẩm Thanh Thu vội ho một tiếng, nói: “Không cần. Người đi ra ngoài chơi đi.”

Ninh Anh Anh giậm chân nói: “Sư tôn! Cho dù mất A Lạc, nhưng người... nhưng người còn có các đệ tử chúng ta a. Người... hồn bay phách tán như vậy, các, các đệ tử thực sắp nóng ruột chết rồi!”

Hồn bay phách tán cái từ này có thể sử dụng trên người mình, Thẩm Thanh Thu thực nửa đời người cũng chưa nghĩ tới, kỳ thật đến tu vi của Thẩm Thanh Thu, có ăn hay không thật không có vấn

đề gì, hấn chỉ là nhạt miệng, bỗng nhiên muốn ăn điểm tâm, hơn nữa vừa vặn không cẩn thận đã quên Lạc Băng Hà đã bị hấn đá xuống vực thẳm Vô Gian mà thôi, sao đã bị cộp mác “Hồn bay phách tán” rồi?!

Thẩm Thanh Thu há mồm, hết đường chối cãi, thấy Ninh Anh Anh gấp đến độ sắp khóc, vội quay ngược ra an ủi nàng, thề thốt vừa rồi chỉ là lỡ miệng, vậy mới yên ổn.

Sau khi nhìn người rời khỏi, Thẩm Thanh Thu thở phào một cái, bỗng nhiên cảm thấy, tiểu cô nương ở trong sách vẫn ương ương bướng bướng, chỉ biết tạo rắc rối gây cản trở, cư nhiên trưởng thành không ít.

Phải biết rằng, nàng chính là hậu cung của Lạc Băng Hà, hử, rõ ràng nàng mới là người nên khóc trời khóc đất, kết quả lại còn biết đường tới an ủi sự phụ.

Đây có tính là hấn giáo dục có chút hiệu quả không?

Tóm lại, không thể tiếp tục như vậy nữa!

Rõ ràng là hấn nuôi lớn cừu nhỏ nam chính, sao hiện tại giống như nam chính nuôi hấn vậy. Mới vài ngày không gặp liền cả ngày bày cái mặt quả phụ chết chồng, hù dọa ai đó!

Không đúng, ta nhỏ! Thẩm Thanh Thu trong lòng vả cho mình một cái.

Nói ai mặt quả phụ! Ai chết chồng! Lời này đậu má cũng có thể nói lung tung, thật sự là càng sống càng thụt lùi, miệng chó không thể khạc ra ngà voi, nên đánh!

Có điều, đại khái Lạc Băng Hà đi rồi, hẳn thật là có chút tịch mịch. Nhất là nghĩ đến, năm năm sau, lúc gặp lại, thầy hiền trò hiểu (...) dĩ vãng sẽ biến thành nói cười sang sảng, sát khí ẩn giấu.

Hài cốt Chính Dương kiếm được Thẩm Thanh Thu mang về, đào cái hố đất lung tung ở sau trúc xá Thanh Tĩnh Phong, dựng thẳng một cái biển, lập cái mộ kiếm. Người bên cạnh thấy hẳn sững sờ với khoảng không, cho đó là tưởng niệm ái đồ, không khỏi thổn thức thầy trò tình thâm, tạo hóa trêu người. Chỉ có chính hắn mới biết được, thổn thức cảm khái chính là bên trong mộ kiếm, mai táng thiếu niên ấm áp như mặt trời, không bao giờ trở về nữa.

Còn có, chân chính khiến hắn hóa thành một khối hoá thạch hỗn độn trong gió, là hệ thống yên lặng mấy ngày xong, gửi ra một tin tức thông báo mất hết nhân tính.

【 chúc mừng! Quý khách thành công hoàn thành nhiệm vụ mấu chốt “Truyền kỳ mở ra: Lạc Băng Hà truy lạc và tái sinh”. Thưởng cho nhân vật chính độ sướng 10000. 】

Thẩm Thanh Thu vừa nghe, mừng rỡ: lần này khá có lương tâm đó chứ.

Sau đó.

【 nhưng đồng thời bởi vì tình huống đặc thù, kích hoạt chỉ số mới: Độ tan nát cõi lòng của Lạc Băng Hà. Bởi vì độ tan nát cõi lòng quá cao, độ sướng nhân vật chính về không. Xin không ngừng cố gắng! 】

... Về không... Về không... Về không...

Hai chữ to đùng ở trong đầu Thẩm Thanh Thu tuần hoàn vô hạn...

Cho nên độ tan nát cõi lòng rốt cuộc là cái quái quỷ gì! Không phải đã nói với mày đừng có tùy tiện kích hoạt số liệu kỳ lạ sao?! Cút đi, Lạc Băng Hà quả nhiên là con ruột, ngay cả tan nát cõi lòng cũng có thể một mình cày ra chỉ số!

Làm trâu làm ngựa ba mươi năm, trong một đêm trở về trước giải phóng. Thẩm Thanh Thu lòng như Thái Bình Dương.

Nếu chính hắn đã không thoải mái, vậy đương nhiên muốn khiến người khác không thoải mái.

Vì thế, Thẩm Thanh Thu kêu phụ phòng chạy việc làm một cái thiệp, mời Thượng Thanh Hoa tới chúc xá.

Thượng Thanh Hoa buông chén trà sứ trắng tuyết, cười nói: “Thanh Tĩnh Phong của Thẩm sư huynh thật sự là thanh tĩnh ưu nhã. Ngay cả chén trà nho nhỏ cũng tinh xảo như vậy. Sự phong nhã này thật làm cho Thanh Hoa mặc cảm.”

Thanh Tĩnh Phong và An Định Phong dĩ vãng nước sông không phạm nước giếng, không nóng không lạnh, càng bởi vì Thẩm Thanh Thu cao lãnh, chưa bao giờ chủ động tìm khách, lần này cư nhiên phái đồ đệ lên An Định Phong đệ thiệp mời người, Thượng Thanh Hoa khó tránh khỏi lòng không mò thấy đáy. Đánh người chạy đi chứ không đánh kẻ chạy lại, trước tiên hắn cứ tặng lời hay, chắc sẽ không sai.

Thẩm Thanh Thu cho lui các đệ tử môn hạ, đóng cửa, thở dài: “Sư đệ nói như thế, ta lại tức cảnh sinh tình. Thanh Tĩnh xá này từng

cọng cây ngọn cỏ, từng cái chén cái đĩa, đều là đồ nhi kia của ta tự tay bố trí.”

“...” Thượng Thanh Hoa cũng thở dài theo: “Hầy, Lạc sư diệt thiếu niên anh tài, thật sự đáng tiếc. Ma tộc kia làm chúng ta hao tổn nặng nề, thật sự đáng hận, ông trời cũng buồn, Thảm sư huynh nên bi thương.”

Thảm Thanh Thu sâu kín nói: “Nếu Thượng sư đệ thực cảm thấy đáng tiếc, sẽ không gây ra thảm sự này.”

Nghe vậy, Thượng Thanh Hoa cứng đờ.

Một lát qua đi, hắn không dấu vết mà làm tròn nụ cười: “Lời này của Thảm sư huynh là có ý gì? Chẳng lẽ là trách cứ An Định Phong ta đốc thúc bắt lực? Nếu như thế, sư đệ quả thật nên chịu tội.”

Thảm Thanh Thu rót cho hắn một ly trà, nói: “Chỗ nào là bắt lực, rõ ràng chính là dùng lực quá mức. Ngay cả những sinh vật Ma tộc như Nhện đầu quỷ, Nữ Oán Triền, Cốt ưng chưa bao giờ chủ động vào nhân giới cũng đều tìm tới, sư huynh sao nhẫn tâm trách cứ người đốc thúc bắt lực?”

Thượng Thanh Hoa bỗng nhiên đứng lên, sắc mặt trắng đen xanh đỏ lần lượt thay đổi: “Thảm phong chủ, lời cũng không thể nói quá đáng!”

Thảm Thanh Thu đặt tay lên vai Thượng Thanh Hoa, nghiêm túc hỏi han: “Thượng sư đệ vì sao kích động như thế, chúng ta ngồi xuống nói chuyện. Ta gọi người một tiếng, người dám đáp không?”

Thượng Thanh Hoa cười lạnh đẩy tay hắn ra nói: “Có cái gì không dám? Thượng mỗ tự hỏi không thẹn với lương tâm, chẳng lẽ

sợ người áp đặt tội danh?

Thẩm Thanh Thu: “Đâm Máy Bay Lên Giời?”

Trong phút chốc, tựa như có một tia sét từ chín tầng trời, đánh thẳng lên đầu Thượng Thanh Hoa, đánh đến mức hấn nói không nên tiếng.

Một lúc lâu sau, hấn mới run rẩy nói: “Người... Làm sao người biết ID này?”

Thẩm Thanh Thu nhìn phản ứng của hấn, giống như cũng bị sét đánh lây.

Ba giây sau, Thẩm Thanh Thu vỗ bả vai hấn, tay dùng sức, mỉm cười nói: “Thật là người a? Ông đây đọc hết quyển sách này của người, có thể không biết ID này của người sao? Nếu không phải lúc ấy Mạc Bắc Quân đi ra nghe người không cẩn thận nói lỡ miệng một câu, còn thật không biết chính là người a đại thần!”

Lúc đó, trong giây phút Thượng Thanh Hoa thấy Mạc Bắc Quân đột nhiên xuất hiện, vô tình thốt lên một câu “WTF!”

Lúc ấy Thẩm Thanh Thu nghe không rõ ràng lắm, cho nên không để ý, sau càng nghĩ càng hoài nghi.

Thượng Thanh Hoa là (hậu cần của) độc thủ sau bức màn, lại không thả Hắc nguyệt măng tê vốn nhiều đất diễn, đã là một điểm đáng ngờ lớn, mà nếu giải thích đó là cố ý ngăn cản tình tiết phát triển, chặt đứt căn nguyên bi kịch Lạc Băng Hà bị đánh xuống vực thẳm Vô Gian, thì liền thông suốt rồi.

Về phần tại sao hẳn đoán là Đâm Máu Bay Lên Giời... Đương nhiên nguyên nhân vẫn chỉ có một — biết tình tiết ngoài hẳn ra, người hẳn biết đến, chỉ có nguyên tác giả, cho nên đương nhiên chỉ có thể đoán lựa chọn này!

Cách đoán cực ngu xuẩn mà lần nào cũng đoán trúng cũng đâu phải lỗi của hẳn!

Hai người nhìn nhau không nói gì, người này xót người kia.

Một lúc lâu sau, Thẩm Thanh Thu nói: “Đào hồ không lấp! Phục bút phế thải! Lôi điểm khắp nơi! Hành văn như học sinh tiểu học! Viết văn ngựa đực người cưỡi yên ổn viết ngựa đực, chơi cái gì mà trào lưu ngược tâm ngược thân?!”

Thượng Thanh Hoa: “... Ta cũng là người bị hại, ta là tác giả, tốt xấu coi như là thần sáng tạo thế giới đi? Cho dù muốn xuyên cũng nên xuyên thành nhân vật chính, ai biết cấm cấm cái ổ điện, hệ thống tùy ý phân phối nhân vật, liền cho thành vật hi sinh.”

Thẩm Thanh Thu cười lạnh: “Còn mạnh hơn ta, thân phận người nằm vùng bại lộ trực tiếp bị Mạc Bắc Quân diệt khẩu, tốt xấu được chết một cách thống khoái. Còn ta bị Lạc Băng Hà đích thân tước, thành, nhân, côn.” Từng chữ từng tiếng, pha lẫn oán niệm sâu sắc.

Thượng Thanh Hoa: “Người mới sống lại mấy năm a? Vừa sống lại tới đây đã là cấp bậc tông sư đi? Còn ta đã xuyên tới từ lúc còn là trẻ con. Thời thơ ấu bần hàn thất vọng, thời kì ngoại môn đệ tử không được coi trọng, người có trải qua nhiều hơn ta sao?”

Hai người so thăm so không ra kết quả, kết luận là, mọi người kẻ tám lạng người nửa cân. Thượng Thanh Hoa cảm khái nói: “Không

ngờ gặp độc giả. Coi như là duyên phận đi. ID của người ở trang truyện Chung điểm văn học là gì? Nói không chừng còn là người quen cũ.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Tuyệt thế đưa leo.”

Thượng Thanh Hoa suy tư một trận, nói: “Có chút ấn tượng. Có phải có lần ở trong thread cầu thiện phần diện người kêu gào đặc biệt hung? Chính là sau khi người, khụ khụ, Thẩm Thanh Thu chính gốc, cưỡng Ninh Anh Anh bắt thành.”

“...” Thẩm Thanh Thu: “Chuyện cũ khởi nhắc.”

Hắn nghiêm mặt nói: “Nhận thân chấm dứt, lời vô nghĩa đừng ở đây. Hôm nay sở dĩ muốn tìm người thắng thắn mà nói là bởi vì sau Tiên Minh Đại Hội, ta đột nhiên nghĩ tới một biện pháp có thể giải quyết nan đề chúng ta cùng gặp phải.”

Thượng Thanh Hoa sửng sốt: “Thật sao?”

Thẩm Thanh Thu lay động quạt: “Nói đùa với loại chuyện này, buồn cười lắm à? Biện pháp này của ta, có thể nói bảo trì căn bản, chỉ cần không lộ gió, vĩnh viễn không có hậu họa.”

Chỉ là, còn một hai điều kiện nho nhỏ.

Thành bại chính ở chỗ này. Để xem đồng hương Thượng Thanh Hoa này, có thể giúp được hay không.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 29: Hệ Thống Không Nhờ Vả Được

Thẩm Thanh Thu nói: “Người còn nhớ rõ mình đặt ra một loại thực vật ngàn năm xuất thế một lần không?”

“...” Thượng Thanh Hoa vô ngôn: “Phạm vi này của người cũng lớn quá. Thứ đồ như thế ta đặt ra không có một ngàn cũng có tám trăm được không.”

Chính người cũng biết!

Thẩm Thanh Thu thở dài, bên tai hần nói năm chữ.

Thượng Thanh Hoa nghe vậy sợ hãi, sau một lát, ý vị thâm trường mà đánh giá Thẩm Thanh Thu một phen.

Thẩm Thanh Thu: “... Người nhìn ta làm gì?”

“Không có gì.” Thượng Thanh Hoa nói: “Chính là cảm thấy, người quả nhiên là độc giả trung thành của ta. Đặc điểm ta dùng xong liền rút, người cư nhiên có thể từ góc trong đào ra, có chút cảm động.”

“...” Thẩm Thanh Thu nói: “Ngày mai người theo ta xuống núi đi nơi nó xuất thế tìm một chuyến đi.”

Thượng Thanh Hoa nói: “Ngày mai? Cái này... có phải có chút vôi vàng không?” Hấn lấp bắp nói: “Kỳ thật ta... nghĩ không ra vị trí cụ thể và hình dáng của nó. Toàn bộ văn gần hai ngàn vạn chữ, nhắc tới nó chỉ có một đoạn tự nhiên. Người để ta từ từ nghĩ, nghĩ ra sẽ nói cho người biết.”

Thẩm Thanh Thu nói lời sâu sắc: “Vây đợi cho Lạc Băng Hà giết trở về, Mạc Bắc Quân bị y thu phục, đến lúc đó một giết ta, một giết người, người mới nhớ cũng không muộn.”

Thượng Thanh Hoa: “... Được. Ngày mai ta nhất định nhớ ra!”

Dù sao trên An Định Phong, chuyện lông gà vỏ tỏi như phân phối phòng và định chế giáo phục cho đám đệ tử mới nhập môn cũng không nhất định phải phong chủ mới có thể làm.

Thượng Thanh Hoa trở về, đau khổ suy tư một đêm, vắt hết óc, trong đầu sóng cuộn biển gầm, rốt cuộc trước bình minh linh quang chợt lóe, ở trên bản đồ nhật ra được một nơi.

Thẩm Thanh Thu thấy bản đồ, vỗ cái bàn, mang theo hấn xuất phát xuống núi. Một đoạn đường ăn uống, một đoạn đường vui đùa, một đoạn đường ngự kiếm, một đoạn đường đi xe. Vốn là rất khoái trá.

Duy nhất có điểm nhỏ nhỏ không thoải mái chính là, Thượng Thanh Hoa ngồi ở vị trí lái xe, thở ngắn than dài.

“Tại sao ăn uống dùng chân, chi tiền đều là ta? Tại sao ngồi xe ngựa, đánh xe vẫn là ta?”

Thẩm Thanh Thu ở trong thùng xe nói: “Cũng không biết xấu hổ. Kinh phí là phí công, chương môn sư huynh cho, người chỉ là đem

tiền từ trong hầu bao móc ra mà thôi.”

Nghĩ đến trước khi xuất phát, Nhạc Thanh Nguyên dặn dò hẳn một phen tha thiết, Thượng Thanh Hoa liền chạnh lòng đến cực điểm.

Cái gì gọi là “Thượng sư đệ, thời điểm du lịch, Thanh Thu liền nhờ vả người. Đệ ấy có độc trong người, vẫn mong người chiếu cố cho tốt.”

Sao có thể đến cả xưng hô mà cũng phân biệt xa gần vậy! Chẳng qua là nơi tu hành khi còn bé cách khá xa, không trở thành trúc mã trúc mã mà thôi!

So với loại đệ tử quan môn ngay từ đầu có phong chủ dốc lòng bồi dưỡng như bọn họ, ngoại môn đệ tử chơi trò cung tâm kẻ bò lên chính là không có nhân quyền a.

Cho nên mới nói làm hậu cần thật sự không tiền đồ.

Thân là tác giả, ban đầu liệu mạng đáp nặn Thượng Thanh Hoa theo hướng cực phẩm tiện nhân, đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời, rốt cuộc cảm nhận được nỗi đau của nhân vật.

Thượng Thanh Hoa nói: “Người có tay có chân, tại sao không tự mình... Đù má đù má!”

Thẩm Thanh Thu cảm giác thùng xe nghiêng mạnh về phía trước, dường như là Thượng Thanh Hoa đột nhiên ghìm ngựa, rèm nhấc lên, cảnh giác nói: “Có chuyện gì thế?”

Xe ngựa đang xuyên qua một rừng cây rậm rạp.

Bốn phía cổ thụ cao ngang trời, lá rụng tứ tung, ánh mặt trời đều bị tầng tầng cành lá che đi, đến vài điểm sáng lốm đốm cũng khó có thể nhìn thấy.

Thẩm Thanh Thu thấy không dị trạng gì, cũng không thả lỏng cảnh giác, nói: “Vừa rồi người kêu linh tinh cái gì.”

Thượng Thanh Hoa hoảng hồn chưa định: “Vừa rồi ta thấy một phụ nữ bò qua lượn lại như rắn ở trên mặt đất! Xe ngựa không dừng thiếu chút nữa trực tiếp nghiêng qua!”

Nghe có điểm quỷ dị. Thẩm Thanh Thu nói: “Vây quả thật đáng kêu.”

Trong rừng yên tĩnh, tạm thời cũng không dị trạng. Thẩm Thanh Thu không dám phớt lờ, không ngồi vào thùng xe, mà là ngồi ở vị trí đánh xe cùng Thượng Thanh Hoa, một tay xử kiếm quyết, âm thầm quan sát, một tay kia bốc một nắm hạt dưa từ trong túi đồ ăn vặt, đưa cho Thượng Thanh Hoa: “Ngoan, cắn cho vui.”

Thượng Thanh Hoa lấy dễ sai khiến làm tạp dịch còn có thể, lấy dễ đánh quái thì không có gì đáng trọng dụng. Hắn cũng biết trình độ mình thế nào, thành thành thật thật nhận hạt dưa mà cắn. Xe ngựa đi một bước, hắn liền cắn một hạt. Vì thế, sau một nén nhang, họ rút cuộc... phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng.

Hai người không nói gì mà nhìn vỏ hạt dưa quen thuộc trên mặt đất kia.

Thượng Thanh Hoa nói: “Ừ, không cần hoài nghi, dưa hầu hương long cốt do Thương Khung Sơn phái Thiên Thảo Phong sản

xuất, màu sắc đỏ chín, bên trong vàng kim, nhất định là một đồng ta vừa cần.”

Thẩm Thanh Thu: “Biết chào hàng hạt dưa là nghề phụ của An Định Phong các người, đủ rồi.”

Vậy, vấn đề đến rồi. Sao họ lại quay lại chỗ ban đầu?

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Quỷ đả tường, một kiểu đoạn cực xưa cực cổ, chân chính xảy ra trước mặt họ.

(Quỷ đả tường: một hiện tượng cổ giới trộm mộ hay gặp phải, đi kiểu gì cũng vòng lại điểm khởi đầu)

Thượng Thanh Hoa nghĩ ra một cái tục: “Hay là ta dùng nước tiểu đồng tử rửa mắt ngựa thử xem?”

Thẩm Thanh Thu nói: “... Ngựa cũng có tôn nghiêm đó được không, tại sao phải dùng chất bài tiết rửa mắt của nó. Hơn nữa hoang sơn dã lĩnh, người kêu ta ở đâu tìm nước tiểu đồng tử?”

Lời này vừa nói ra, hắn phát hiện Thượng Thanh Hoa đang chân thành nhìn chăm chú vào hắn.

Thẩm Thanh Thu: “Người nhìn ta làm gì? Bản thân của ta... tạm thời không đề cập tới. Nhân vật Thẩm Thanh Thu nguyên bản, chính người viết, bề ngoài cao thượng nội tâm hoang dã, cả ngày dục hỏa đốt người, thiếu niên thâm tình, thanh niên tìm gà, người cảm thấy ta bây giờ còn là đồng tử?”

Nhân vật Thượng Thanh Hoa này hình như cũng không sai biệt lắm.

Thẩm Thanh Thu nhú mày ngưng thần nghĩ kỹ, bỗng nhiên vỗ đùi.

Hắn xoay người tiến vào thùng xe, đột nhiên lại nghe Thượng Thanh Hoa ngoài xe ngựa gào khóc thảm thiết.

Thẩm Thanh Thu cầm đồ vật cần tìm chui ra hét: “Thứ gì đó?!”

Thượng Thanh Hoa sợ tới mức nói chuyện ngay cả dấu chấm câu cũng không dẫn theo: “Người đi vào ta cảm thấy có đồ vật lông xù cọ cổ ta ngẩng đầu nhìn một cái là một đoàn tóc mặt sau tóc còn có khuôn mặt trắng nhìn không rõ a dù má!”

Thẩm Thanh Thu ngẩng đầu, tất nhiên nhìn không thấy bất cứ đồ vật gì, hắn nghĩ thầm, mặc kệ thứ này là cái gì, nó còn khá tinh, biết chọn quả hồng mềm, chỉ dám đùa Thượng Thanh Hoa mang về túng quần một chút, không dám trêu hắn. Lại vỗ vỗ bả vai hắn: “Đồ vật khủng bố nữa cũng là chính ngươi viết, sợ cái gì!”

Hắn mở ra vật trong tay, thì ra là lấy một tấm bản đồ ra.

Thượng Thanh Hoa nói: “Đại ca, ta còn tưởng rằng ngươi trâu như vậy có thể kiếm một tấm bản đồ của rừng Bạch Lộ chứ, ngươi nhìn cho rõ, đây là bản đồ đại lục, toàn bộ đại lục đều ở trên đó, cho dù có mò ra được rừng Bạch Lộ thì cũng chỉ có một chấm lớn nhường này. Ngươi cầm nó không tìm được đường đâu.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Ngươi tự xem đi, chỗ này này.”

Hắn chỉ chỉ phía dưới bản đồ.

Thương Khung Sơn phái hùng cứ phương đông, Thiên Nhất Quan an cư trung bộ, còn phía nam, dư lại địa bàn của Huyền Hoa Cung.

Cái chấm rừng rậm Bạch Lộ, vừa vắn chấm trên biên giới màu tím nhạt của Huyền Hoa Cung.

Thượng Thanh Hoa bưng tỉnh đại ngộ: “Huyền Hoa Cung đem rừng rậm Bạch Lộ vào phạm vi thế lực của mình? Cho nên chúng ta hiện tại không phải vào quỹ đả tường, mà là vào trận pháp cung của họ?”

Các đại môn phái vì phòng ngừa người không phận sự quấy rối, đều có trận pháp của mình. Chẳng hạn như thang lên trời của Thương Khung Sơn phái, nếu như là phạm phu tục tử không biết phương pháp thì dù có đi đến thừa sống thiếu chết trên một vạn ba nghìn bậc đá cũng vĩnh viễn không đến đỉnh, chỉ có thể chờ đệ tử họ sơn đưa họ đi xuống.

Kẹt ở chỗ này, không ai chỉ dẫn, e là chỉ có thể xoay quanh tại chỗ.

Thẩm Thanh Thu gõ cửa: “Hệ thống? Có đó không?”

Dừng một chút, không có hồi đáp, hấn lại gõ: “Không phải nói 24 giờ phục vụ trực tuyến sao? Không ra cho một sao!”

Hệ thống: 【 Xin chào, hệ thống đã tiến vào hình thức hôn mê, bây giờ là trí thông minh cơ năng, nếu cần phục vụ thỉnh tự giúp mình. 】

Thẩm Thanh Thu: “... Gì, hôn mê?”

Hắn kích liệt nhớ lại, mấy ngày nay đúng là hệ thống cũng chưa tính toán chỉ số ngẫu với các loại chỉ số dở hơi mới mở cho hắn.

Trí thông minh cơ năng: 【 Tổng nguồn sinh lực của hệ thống “Lạc Băng Hà” đã chặt đứt liên hệ, đang rút về bảo trì update, khi liên lạc lại được hệ thống sẽ được kích hoạt, chúc ngài đạt được niềm vui khi tự mình phục vụ. Cảm ơn. 】

Hiện tại đã đau trứng như vậy người update bản cũ xong có khi nào trực tiếp khiến ta vỡ trứng không — không đúng, trọng điểm là thì ra Lạc Băng Hà vẫn luôn là nguồn sinh lực á đù!

Thẩm Thanh Thu còn muốn truy vấn thêm, phát hiện cơ năng trả lời lặp lại đều là hai câu trên.

Trí thông minh cơ năng cái quỷ gì, đây không phải giống QQ trả lời tự động sao? Người cũng không biết xấu hổ ở phía trước thêm hai chữ “thông minh”!

Thẩm Thanh Thu vỗ Thượng Thanh Hoa: “Gỡ hệ thống nhà người, nhìn xem còn trực tuyến không?”

Thượng Thanh Hoa nháy mắt mấy cái, sau một lát: “Nói đang bảo trì.”

Thì ra Lạc Băng Hà không chỉ là nguồn sinh lực của một hệ thống! Y offline thì toàn bộ hệ thống cũng tê liệt theo! Tạch kiểu này cũng hoành tráng quá!

Việc này nói nghiêm trọng, kỳ thật cũng không nghiêm trọng như vậy, chẳng qua là trong lúc dưới địa ngục Vô Gian luyện cấp không thể cày chỉ số ngẫu. Ngẫm lại cũng rất tốt, không thể cày tất nhiên cũng không thể giảm, tương đương với không gì phải kiêng kỵ!

Thẩm Thanh Thu đang trấn an mình, bỗng nhiên cảm thấy lùm cây một bên soạt soạt dị động.

Thẩm Thanh Thu chỉ ngón tay, “Đi ra!” Tu Nhã Kiếm bên hông lập tức ra khỏi vỏ, theo hiệu lệnh kiếm quyết thao túng trong tay Thẩm Thanh Thu, tung bay đâm chém, có điều đồ vật kia giống như cá lội, tránh ở trong lùm cây lợi hại như cá chạch trơn trượt, trăm đâm không trúng.

Đột nhiên, một đạo ánh sáng chói mắt hiện lên trước mắt Thẩm Thanh Thu. Vật kia kêu một tiếng bèn nhón, sau phút chốc nhảy lên mấy trượng, lùm cây đã bị chém tứ tung, không giấu được đồ vật, trò vui kia sớm chạy, không còn động tĩnh gì.

Vừa rồi hẳn không phát đại chiêu a? Hình như chỉ là dương quang phản xạ trong nháy mắt.

Thượng Thanh Hoa đưa đầu qua: “Chẳng lẽ nó sợ ánh sáng?”

Thẩm Thanh Thu: “Dờ phắc thật là nữ quỷ a!”

Hai người đang muốn thảo luận một chút, bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân rất khẽ. Thân pháp người này rất tốt, nếu không phải Thẩm Thanh Thu tu vi không tệ thì cũng suýt nghe không ra. Giữa rừng cây rậm rạp, một bạch y thiếu niên xuất hiện.

Thiếu niên kia nguyên bản kiếm đã xuất vỏ, vẽ mặt cảnh giác, mà thấy rõ người tới xong, chuyển thành kinh ngạc, bận thu kiếm thi lễ.

“Văn bối cảm thấy chung quanh kết giới có dao động khác thường nên mới vội tới, không biết Thẩm tiên sư, Thượng tiên sư ở đây, không tiếp đón từ xa.”

Thẩm Thanh Thu thấy y bộ dạng khá soái, chính là có điểm lạ mắt, khách khí nói: “Thiếu hiệp là?”

Thiếu niên kia lòng bàn chân hơi trượt.

Thượng Thanh Hoa bên tai hần thấp giọng nói: “... Người rất không cho người ta mặt mũi, đây là Công Nghi Tiêu.”

Công Nghi Tiêu hơi có chút buồn bực. Tuy rằng y bị Lạc Băng Hà đá xuống khỏi đầu bảng vàng, nhưng dù gì cũng là cái tên thứ hai, thành tích nổi bật, hơn nữa trước đây đoạt giải quán quân tiếng hô cao nhất, cũng thường theo lão cung chủ báỉ phỏng tàng cao các phái, Thẩm Thanh Thu không nhận ra y, thật sự khá ngoài dự liệu của y.

Thẩm Thanh Thu khen: “Quả nhiên là thiếu niên xuất anh hùng.”

Công Nghi Tiêu nói: “Không dám nhận. Hai vị phong chủ đi vào địa giới Huyền Hoa Cung, vì sao trước đây chưa từng thông tri? Thất lễ tiên bối, thật sự dư tâm khó an.”

Đây thật đúng là coi rừng Bạch Lộ là địa bàn nhà họ.

Thẩm Thanh Thu nói: “Cũng không có ý định báỉ phỏng Huyền Hoa Cung, chỉ là phải xử lý một sự kiện ở rừng Bạch Lộ mà thôi.”

Công Nghi Tiêu sửng sốt, theo bản năng muốn hỏi là chuyện gì, nhưng cuối cùng đầu óc xoay chuyển mau, mạnh mẽ nhin xuống.

Thẩm Thanh Thu giành trước chọn nói rõ mình là đến rừng Bạch Lộ làm việc, lại không nói rõ mục đích việc này, bỏ qua không muốn nói chuyện nhiều, Công Nghi Tiêu chỉ cần không quá cứng nhắc, tò mò thêm nữa, cũng sẽ niệm thân phận văn bối của mình, không

dám tùy ý đặt câu hỏi. Dù sao cũng là đệ tử đắc ý nhiều năm của lão cung chủ, không đến mức để bụng đến vậy. Văn bối chất vấn tiền bối làm việc, vậy cũng rất kỳ cục.

Nếu đổi người khác, tất nhiên sẽ cân nhắc Thương Khung Sơn phái một lúc đến hai vị phong chủ, lén lút ở biên giới phạm vi thế lực của họ đến tột cùng là có ý gì. Lại hoặc là cảm thấy, sinh trưởng ở trong viện nhà ta, đương nhiên là đồ của nhà ta. Sinh trưởng ở trên bờ rào mép tường nhà ta, đó cũng là đồ của nhà ta. Logic, chính là đơn giản như vậy.

Thẩm Thanh Thu vốn định nói ba xạo đuổi y đi, Công Nghi Tiêu lại do dự một chút, nói: “Mặc dù không biết hai vị tiền bối muốn làm chuyện gì, văn bối bất tài, cả gan thỉnh cầu đến phía trước tương trợ.”

Thẩm Thanh Thu mặt mang mỉm cười, môi gần như không động, nói thăm với đồng đội: “Chi bằng đem theo y, tốt xấu gì cũng là một người biết đánh.”

Thượng Thanh Hoa không biết đánh cũng nói thăm: “Ngộ nhỡ y không cho chúng ta lấy Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi thì làm sao.”

Thẩm Thanh Thu thập phần vô lại: “Người ngốc à. Đến lúc đó người lấy rồi đi, y còn có thể đòi lại chắc, trở về mách nhỏ với thầy y cũng là chuyện sau đó, khi đó chúng ta sớm chạy vắt chân lên cổ, còn chờ họ tới bắt sao?”

Thượng Thanh Hoa: “Hai phái trở mặt thì làm sao.”

“Chuyện nhỏ như lỗ phao câu mà cũng đáng để trở mặt. Hơn nữa Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi là dùng để giữ mạng. Mạng già với

quan hệ ngoại giao, người chọn cái nào?”

Thượng Thanh Hoa không chút do dự nói: “Mang theo y đi thôi!”

Thẩm Thanh Thu ngẩng đầu, quyết đoán nói với Công Nghi Tiêu: “Đi thôi!”

Vì thế, cu li lái xe liền giao cho văn bồi.

Y vừa khống chế dây cương vừa hiếu kỳ nói: “Thẩm tiên bồi, văn bồi có một chuyện khó hiểu.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Cứ nói.”

Công Nghi Tiêu nói: “Dựa vào tu vi của tiên bồi, phá vỡ trận pháp bốn phái, chẳng mất bao lâu, hơn nữa có thể làm thần không biết quỷ không hay, tại sao lại tạo thành linh lực dao động lớn như thế?”

Khụ khụ. Đạo lý rất đơn giản, cái này giống như người học thuộc lòng công thức, lại không nhất định sẽ biết làm bài đó thôi.

Thẩm Thanh Thu nửa thật nửa giả nói: “Trận dao động kia vốn không phải là sinh ra khi bài trừ trận pháp, mà là sinh ra khi ứng phó một ma vật kỳ dị.”

Công Nghi Tiêu ngây người một chút: “Ma vật kỳ dị?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Kỳ thật cũng khó phán đoán có phải ma vật không, nhưng tướng mạo tà dị, không giống sinh vật nhân giới bình thường.”

Công Nghi Tiêu nói: “Phụ cận rừng Bạch Lộ, phạm vi mười dặm có dân cư phân bố, lại chưa bao giờ nghe nói bị ma vật quấy nhiễu qua. Ngay cả mãnh hổ dã thú cũng chưa từng có.”

Thẩm Thanh Thu trầm ngâm nói: “VẬY ĐÓ RỒT CUỘC LÀ THỨ GÌ? DA MẶT TRÓC RA, XƯƠNG CỐT MỀM, GƯƠNG MẶT PHÙ NỔI GIỐNG NHƯ CÁI XÁC CHẾT TRÔI.”

Công Nghi Tiêu thành khẩn nói: “BẮT LUẬN LÀ CÁI GÌ, KHÔNG XUẤT HIỆN NỮA LÀ TỐT NHẤT, NẾU XUẤT HIỆN, KHÔNG CẦN LÀM PHIỀN HAI VỊ TIỀN BỒI ĐỘNG THỦ, GIAO DO VẤN BỒI LÀ ĐƯỢC.”

Kính ý trong lời này cũng không phải giả. Tuy rằng y đối với vị tiền bối Tu Nhã Kiếm này hiểu biết không nhiều lắm, từ trước chỉ là xa xa gặp qua một hai lần, nhưng Tiên Minh Đại Hội lần trước, đệ tử thân truyền của Thẩm Thanh Thu lướt qua y đứng đầu bảng, bản thân cũng cứu trợ không ít đệ tử Huyền Hoa Cung, ăn ngay nói thật, là đặc biệt tôn kính.

Thẩm Thanh Thu thấy hấn cử chỉ khéo, sự khiêm nhường nên có lại vừa vặn, thêm tướng mạo cùng một phong cách với Lạc Băng Hà, thuộc loại tuấn mỹ ôn nhu đa tình, mặt mày mỉm cười, rất khó để lòng không sinh hảo cảm.

Đương nhiên, y hoàn toàn không chú ý tới loại cảm xúc này, có thể dùng một từ để hình dung: yêu ai yêu cả đường đi.

Hấn đang thổn thức chỉ có: Lạc Băng Hà, haiz, Lạc Băng Hà. Giờ này ngày này, chạy ngược chạy xuôi, đều là bởi vì sợ một Lạc Băng Hà!

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 30: Cày Thần Khí Giả Chết

Có Công Nghi Tiêu chỉ dẫn, ba người rất nhanh phá trận pháp Huyền Hoa Cung, tìm được mục tiêu phương vị.

Nguyên tác miêu tả địa điểm sinh trưởng của Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi cũng không nhiều, chỉ là đề cập sơ lược “đó là một hang đá bị cây xanh lá biếc bao trùm”. Dù sao đồ vật này không liên hệ mật thiết đến nam chính (cùng dàn hậu cung của y), ngược lại là một trong những đạo cụ an bài cho kẻ đối đầu Lạc Băng Hà dùng để đối phó nam chính. Vì nhớ tới chút nội dung như vậy, Thượng Thanh Hoa thật sự là liều cả cái mạng già.

Mà nguyên nhân chính là như thế, Thẩm Thanh Thu mới dám hành động. Nếu như là quan hệ đến tình tiết chính, là kỳ hoa tiên thảo dùng luyện cấp cho Lạc Băng Hà, hẳn còn lâu mới có gan đi cướp. Đồ của kẻ địch nam chính, tùy tiện giành có lẽ không sao!

Kết cục giành tài nguyên với nam chính còn không phải là trộm gà không thành còn mất đầu gạo sao!

Cho dù phương vị cụ thể không rõ ràng lắm, cũng may tuy rừng rậm Bạch Lộ lớn, hang đá cũng chỉ có một.

Thẩm Thanh Thu búng ngón tay, đầu ngón tay hiện lên một ngọn lửa sáng vàng. Sau đó bắn ra, ngọn lửa lắt lư cái đuôi bơi tới chỗ sâu trong hang đá tối đen ẩm ướt, ở phía trước mở đường.

Vừa mới đầu, đường đá còn có thể vừa ba người đi song song, càng về sau, càng hẹp lại, phải nghiêng thân mình mới có thể thông qua. Hơn nữa, tám khúc chín lượn, loạn giống như ruột của cự thú.

Ánh sáng ảm đạm, ngay cả ngọn lửa Thẩm Thanh Thu hóa ra cũng lúc sáng lúc tối, hần bắn thêm mấy ngọn nữa ra, mấy quả cầu lửa truy đuổi lẫn nhau. Công Nghi Tiêu cản phía sau, Thượng Thanh Hoa vốn định ở bên ngoài hang đá chờ, bị Thẩm Thanh Thu lôi vào. Không biết hần sợ hãi hay là sao, thỉnh thoảng sờ sờ cánh tay của Thẩm Thanh Thu, sờ đến hần cánh tay nổi da gà.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Thu rốt cuộc không nhịn được, e ngại còn có người ngoài, thấp giọng nói: “Có thể đừng bóp ta không?”

Không thấy trả lời. Có điều không sờ nữa. Thẩm Thanh Thu tiếp tục mò mẫm phía trước, ai biết Thượng Thanh Hoa lại đá chân hần một cái.

Thẩm Thanh Thu không nhịn được thốt ra: “Đệch!”

Âm thanh của Thượng Thanh Hoa xa xa từ phía sau truyền đến: “Thẩm — sư — huynh! Người — nói — cái — gì?”

Thanh âm của hần quanh quẩn trong đường đá quanh co khúc khuỷu, tựa hồ bị kéo dài không ít.

Thì ra bất tri bất giác, Thẩm Thanh Thu càng đi càng nhanh, Thượng Thanh Hoa lại lè mà lè mề, liên lụy cả Công Nghi Tiêu ở

phía sau cũng đi không nhanh, hấn đã bỏ hai người còn lại một đoạn xa.

Không phải Thượng Thanh Hoa, vậy vừa rồi vẫn sờ người hấn là ai?

Hoặc là nói, thứ sờ hấn, là cái gì?

Thẩm Thanh Thu đột nhiên dừng lại.

Hấn mặt không biểu cảm vỗ vỗ cánh tay, muốn làm nguôi gai ốc sờn trên da.

Mấy ngọn lửa còn treo trên không trung, âm thầm thiêu đốt.

Địch trong tối, ta ngoài sáng.

Thẩm Thanh Thu tay trái lật một cái, từ trong tay áo lật ra mấy miếng phù chú, tay phải dần dần rút ra Tu Nhã Kiếm.

Kiếm quang dần dần sáng rõ, bất luận phía trước hay là phía sau, đều là nham thạch đen nhánh, tản ra mùi ẩm ướt.

Hấn chợt nhớ tới, vừa rồi chân bị đập trúng, cảm giác tựa hồ không phải dùng chân đá. Ngược lại như là... đụng đầu!

Thẩm Thanh Thu cúi đầu thật mạnh, vừa vặn đụng chính diện một khuôn mặt trắng bệch sưng vù trên mặt đất.

Thẩm Thanh Thu tay trái tung bùa chú về phía khuôn mặt kia, trong phút chốc ánh lửa sáng như điện cháy thành một đoàn trong đường đá chật hẹp. Tay phải hấn vốn định rút kiếm, kết quả không gian quá nhỏ, còn chưa rút hết một nửa cánh tay đã đập phải vách

đá, chuôi kiếm cũng đụng phải nham thạch, phát ra một tiếng choang.

Vật kia mềm mại không xương, giống con cự xà trườn trên mặt đất, né tránh cực nhanh, phù chú khoảng cách gần như vậy cư nhiên cũng không bắn trúng, ngược lại so với hấn hành động càng linh hoạt hơn. Thẩm Thanh Thu rút hai lần mới rút được kiếm ra, chỉ trễ một bước đã thấy nó vù vù quay đầu bỏ đi. Bên kia đúng là phương hướng Thượng Thanh Hoa và Công Nghi Tiêu theo tới. Hấn quát to: “Có cái gì đang qua đó! Để ý!”

Thượng Thanh Hoa vừa nghe, lập tức quay đầu nói: “Thiếu hiệp, mau! Chúng ta đổi vị trí!” Làm công tác hậu cần, sao có thể đủ sức đứng ở đầu mũi thuyền đấu tranh anh dũng!

Công Nghi Tiêu làm theo lời, có điều đường đá chật khiến người phát bực, sau khi nghiêng người chỉ để lại khoảng trống một nắm tay, y căn bản qua không nổi. Thượng Thanh Hoa lại nghe Thẩm Thanh Thu ở bên kia rống: “Trên mặt đất! Nhìn trên mặt đất! Nó bò trên mặt đất!” Vừa quay đầu một cái, đã thấy một con xà nhân oạch oạch trượt lại đây.

Thượng Thanh Hoa quyết định thật nhanh, lập tức nằm vật xuống!

Công Nghi Tiêu cũng chưa từng thấy qua quái vật quỷ dị như vậy, ngây người một chút, bỗng nhiên thấy Thượng tiên bối ngã sấp, hoảng sợ, kịp phản ứng, nói tiếng: “Đắc tội!” rồi nhảy qua...

Bất luận khó coi như thế nào, hậu cần và quân tiên phong cuối cùng đã trao đổi vị trí...

Thẩm Thanh Thu lại bảo: “Đừng rút kiếm...” Cái chữ “kiếm” còn chưa nói xong, Công Nghi Tiêu liền hồ đồ rút kiếm, kết quả đương nhiên là giẫm lên vết xe đổ, kiếm rút đến một nửa, chuôi kiếm liền đánh lên vách tường đá.

Thẩm Thanh Thu rút kiếm đuối tới, trong lòng kêu lên: “Haiz, ngốc quá!”

Công Nghi Tiêu oan uổng lắm.

Kỳ thật Thẩm Thanh Thu cũng rõ ràng, chỉ có thể nói y phản ứng quá nhanh, chưa nghe hò xong đã hành động rồi, đổi là ai cũng sẽ là kết quả này. Nhưng mà, bởi vì dĩ vãng phàm là thời điểm thỉnh thoảng liên thủ với Lạc Băng Hà, thường thường mình có những lời không cần phải nói ra, Lạc Băng Hà có thể ngầm hiểu, ứng đối hoàn mỹ, so sánh hai người, Thẩm Thanh Thu lại nhớ tới đồ đệ đỡ phải lo kia.

Đường đá này vặn vẹo uốn khúc, lại rất u ám, cực lợi cho vật kia hành động, Thẩm Thanh Thu lại tung phù chú, nó đã sớm bò đi không thấy bóng dáng.

Công Nghi Tiêu khó tin nói: “Thẩm tiên bối, vừa rồi cái kia, có phải là ma vật trước đó các người gặp ở rừng Bạch Lộ?”

Thẩm Thanh Thu gật đầu, nói: “Chính là nó. Cũng không biết, hai bên giáp công, thứ này làm sao trốn đi được.”

Thượng Thanh Hoa mặt không đổi sắc, từ trên mặt đất bò lên, phúi phúi bụi trên quần áo, nói: “Bò lên người ta mà đi đó”.

Công Nghi Tiêu: “...”

Thẩm Thanh Thu: "... Đi thôi. Lần này đều theo sát nhau."

Không cần hấn nói, lần này, Thượng Thanh Hoa chết cũng không chịu cách hấn quá khoảng cách hai thước!

Rẽ đến mức đầu cũng vầng, ba người rút cuộc rẽ ra khỏi đường đá. Đi vào chỗ sâu nhất trong hang đá, trước mặt rộng mở trong sáng.

Trước đó Thẩm Thanh Thu vẫn nghĩ không hiểu, chỗ sâu của nhất hang đá này, phải là nhật nguyệt thôi chiếu, vì sao còn có thể mọc ra thứ như "Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi" vừa nghe đã biết là tụ tập linh khí thiên địa tinh hoa nhật nguyệt, điều này rút cuộc đã thông suốt.

Thì ra, đỉnh cao nhất của cái động này, có một lỗ hổng lớn thông với trời. Ánh sáng nhật nguyệt trực tiếp thông qua lỗ hổng này chiếu xuống, giống như ánh đèn sân khấu, điểm lên giữa hồ trong động. Mà điểm kia, tất nhiên chính là thổ địa sinh dưỡng ra Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi.

Khối thổ địa nho nhỏ kia được một cái hồ nhỏ phản tinh quang ánh sáng ngọc vây quanh.

Thượng Thanh Hoa "ô" một tiếng, khẳng định nói: "Lộ Thủy hồ. Không sai."

Bối cảnh do hấn đặt ra, mới có thể kết luận chặt chẽ. Cho dù là cây cỏ, thân làm tác giả, cũng sẽ không làm. Thẩm Thanh Thu nhận được xác nhận, lúc này mới thở ra một hơi. Xem ra là tìm đúng nơi rồi.

Đây cũng không phải là hồ nước bình thường. Mà là sương mai vô hạn. Nước + sương sớm vô hạn, linh khí sung mãn, tắm bổ Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi. Mà thịt chi chín xong, được ngâm trong nước và đất, có năng lực tắm bổ ngược sương sớm, tuần hoàn như thế, linh khí sinh sôi không thôi, vĩnh viễn không có lúc khô kiệt.

(Chi ở đây là một loại nấm, kiểu như linh chi)

Công Nghi Tiêu tán thưởng rất nhiều, cũng rất cuộc hiểu được mục đích chuyển đi của hai vị phong chủ Thương Khung Sơn phái.

Có điều y cũng không hiểu ý nghĩa vật này đối với họ, ngược lại kỳ lạ, Thương Khung Sơn phái cũng là đại phái số một số hai, kỳ trân dị hoa mỗi ngày thu thập được, chỉ nhiều không ít, Lộ Hoa Chi tuy là hiếm thấy tinh xảo, nhưng cũng không đến mức quan trọng như vậy, vất vả hai vị phong chủ ngàn dặm xa xôi tự mình đến hái.

Hiện tại trong mắt Thẩm Thanh Thu chỉ còn lại đám thịt chi trắng trắng trên mảnh đất giữa hồ kia.

Đây là hy vọng để sống đó đúng hông nêo!

Hắn vung vạt áo, dứt khoát bước vào trong hồ. Nước hồ Lộ Thủy đều là thứ tốt, ngâm chút càng khỏe mạnh!

Đi vài chục bước, nước sương dâng quá eo, không nóng không lạnh, thấm vào da, giống như có thể làm dịu lòng người, khiến người ta vui vẻ thoải mái. Thẩm Thanh Thu nhìn mấy chục tiểu lộ chi trắng như đậu trước mắt, hít sâu một hơi, vươn tay. Thật cẩn thận, mỗi một cái đều mang theo một chút đất rút lên, trực tiếp thu vào trong tay áo.

Tay áo Càn Khôn không gian vô hạn, là lương phẩm tất phải chuẩn bị ở nhà tu tiên hưu nhân, chưởng môn Thương Khung Sơn phái Nhạc Thanh Nguyên thân tặng, người bình thường còn lâu ta mới nói!

Tuy rằng hiện tại những lộ chi này còn nhỏ, hình dạng giống như mầm đậu, nhưng đợi hấn tìm một nơi linh khí dư thừa phong thủy cực tốt để trồng, cộng thêm nuôi lớn có kế hoạch, chúng nó chính là cọng cỏ cứu mạng a!

Thẩm Thanh Thu đối với mấy vật nhỏ này, thật sự là nâng trong tay sợ bay, ngậm trong miệng sợ tan.

Thời điểm hấn nhỏ có do dự một chút. Dù sao lộ chi sinh trưởng ở chỗ này, coi như là trụ cột của kỳ quan, nhỏ hết, giống như có chút không phúc hậu. Bối rối một phen, lại nghĩ nghĩ, còn không biết biện pháp này có được hay không, ngộ nhỡ trồng hỏng, thêm mấy nhánh còn có thể bổ cứu, chỉ có thể cầu không sai sót gì. Bảo hiểm trên hết.

Nhánh lộ chi cuối cùng nắm ở trong tay, còn chưa có ném vào trong tay áo, Thẩm Thanh Thu đột nhiên nghe được phía sau truyền đến tiếng động rút kiếm.

Hấn vừa quay đầu lại, Công Nghi Tiêu đã cầm kiếm nơi tay, cùng Thượng Thanh Hoa đều như gặp đại địch, chăm chú nhìn theo hấn.

Thẩm Thanh Thu ngừng thở, đột nhiên, mặt hồ nhảy ra một đồ vật dài còn cực lớn, giống như một con cá lớn, trực diện đánh về phía Thẩm Thanh Thu. Một gương mặt trắng đờ dẫn nghênh diện bay tới. Đúng là thứ một đường bám theo họ!

Đồng thời, kiếm quyết trong tay Công Nghi Tiêu đã thành, trường kiếm nhanh như chớp bay về phía vật kia. Nhưng nó giảo hoạt lại linh mãnh, nhào vào Thảm Thanh Thu không trúng, chìm vào trong hồ, không còn hiện lên, quấy đến mức đất cát lắng đọng nhiều năm dưới đáy hồ đều bay lên, đục ngầu không chịu nổi. Công Nghi Tiêu triệu hồi kiếm tiên, nói: “Thảm tiên bối mau lên đây!”

Thảm Thanh Thu lại cười nói: “Đừng hoảng hốt. Ta bắt cá đùa vui một chút.”

Hắn đứng ở tại chỗ bất động, chậm rãi lấy ra từ trong lòng ngực một tấm phù chú.

Công Nghi Tiêu nói: “Đối phó thứ này một tấm bùa chỉ sợ không...”

Từ “đủ” còn chưa nói ra, đã thấy Thảm Thanh Thu sờ tay, một tấm bùa nháy mắt biến thành một tá.

Công Nghi Tiêu: “...”

Thảm Thanh Thu cầm lấy một tá phù chú kia, một quyền đánh vào trong nước. Một, hai, ba.

Vài tiếng nổ lớn!

Mặt hồ nổ tung mười hai cột nước cao mấy trượng!

Xà nhân vốn nấp dưới đáy hồ cũng bị nổ cho bay khỏi mặt nước, tung lên cao, rơi thật mạnh xuống mặt đất cạnh chân của Thượng Thanh Hoa.

Thẩm Thanh Thu lên bờ. Tắm nước sương tắm đến mức chẳng vội lau khô người. Hắn ôm tay nói: “Nhìn xem, đây rồi cuộc là trò vui gì?”

Công Nghi Tiêu lật vật kia lên.

Vừa lật lại, ba người kinh hãi.

Một lúc lâu sau, Thẩm Thanh Thu mới quay đầu, hỏi Thượng Thanh Hoa: “Đây là gì?”

Thượng Thanh Hoa rặn ra ba chữ: “... Không có biết!”

Đúng thật không biết. Sinh vật này lờ mờ là dáng vẻ một người, đầu đầy tóc dài, cả người xương sụn, làn da vừa thô ráp vừa cứng, hơn nữa đây một khối kia một khối, trải rộng vầy, giống con mãng xà lột da lột chưa sạch.

Tuy rằng trước đó Thẩm Thanh Thu cho rằng nó là nữ quỷ, nhưng cẩn thận xem khuôn mặt của nó, tuy rằng sưng vù, vẫn miễn cưỡng có thể nhìn ra, bộ dạng là một gương mặt nam nhân.

Thượng Thanh Hoa khoát tay nói: “Ta tuyệt đối không...” viết ra quái vật thể này.

Thẩm Thanh Thu nói: “... Ta tin.”

Nếu nguyên tác số lượng từ miêu tả trò vui này vượt quá 50, không lý do nào hắn không nhớ rõ!

Công Nghi Tiêu nghe không hiểu các tiền bối đang nói cái gì, nói ra suy đoán của bản thân: “Theo văn bối thấy, quái vật kia, chưa chắc trời sinh là hình dạng như vậy.”

Thẩm Thanh Thu cảm thấy có chút đạo lý. Nhìn nó hình thù kỳ quái, sao cũng không giống như là một loài, mà giống một loài dị dạng, hoặc là vật lai tạp.

Hắn trầm ngâm nói: “Thiên phạt, lời nguyên, hoặc là tu giả tu luyện cấm thuật thất bại.”

Ba loại trên, vô cùng có khả năng tạo ra quái vật loại này.

Nó vẫn gắt gao nhìn chằm chằm tay áo của Thẩm Thanh Thu. Tuy rằng thứ này tương mạo dữ tợn đáng sợ, khiến người ta buồn nôn, ánh mắt trong đồng tóc rối, lại vô cùng trong suốt, giống hết như nước hồ Lô Thủy.

Thẩm Thanh Thu bưng tỉnh đại ngộ nói: “Thảo nào nó muốn công kích chúng ta.”

Hai người còn lại sửng sốt. Thẩm Thanh Thu nói: “Thứ này, là sống nhờ nước sương của hồ Lô Thủy. Các người xem.” Hắn chỉ nói: “Ánh mắt nó tuyệt đối là mỗi ngày uống sương sớm mới dưỡng thành như vậy. Bên trong vảy còn có một ít rêu xanh hơi đỏ, cùng màu trên vách đá không sai biệt lắm, nhất định là trường kỳ ẩn núp trong lối ra vào của hang đá này.”

Như thế liền nói thông rồi. Nếu để đoàn người Thẩm Thanh Thu hái hết Nhật Nguyệt Lô Hoa Chi, tương đương với hủy hoại động lực linh khí tuần hoàn, hồ Lô Thủy thời gian dài không thể đi vào tuần hoàn, sẽ dần dần hao hết linh khí, trở thành một cái đầm nước thải, thậm chí khô kiệt. Cho nên thứ này mới một đường theo đuôi, thời cơ công kích.

Trong tay của hắn giữ nhành lộ chi non nớt, lúc này để nghiệm chứng, lấy ra quơ quơ, quả nhiên, mắt quái vật kia tỏa ánh sáng, vệt vàng ngảng đầu, nhe ra một miệng đầy răng trắng.

Công Nghi Tiêu quát: “Muốn chết!” Phản thủ cầm chuôi kiếm, động tác có vài phần sát ý.

Xà nam kia gian nan bò trên mặt đất. Thẩm Thanh Thu nhìn, có chút đáng thương, thấy thế vội nói: “Chậm đã.”

Công Nghi Tiêu quả nhiên ngừng, khó hiểu nói: “Tiền bối?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Dân cư phụ cận rừng Bạch Lộ qua nhiều năm như vậy đều bình yên vô sự, nói rõ... xà nam này, cho tới bây giờ chưa từng làm điều ác, không cần đuổi cùng giết tận.”

Lời này không giả. Nếu thứ này thật sự sát thương nhân mạng, Huyền Hoa Cung đã sớm phát hiện nó hơn nửa diệt trừ tận gốc. Nguyên nhân chính là chưa từng tác quái, cho nên mới không chết. Lại nói tiếp, nó mỗi ngày đều đến hang đá này dẫn sương sớm, ngược lại là đoàn người Thẩm Thanh Thu xâm nhập, quấy rầy công việc hàng ngày của nó.

Nếu hắn đã mở miệng, Công Nghi Tiêu nghĩ nghĩ, cũng thu kiếm vào vỏ. Chỉ nhìn Thẩm Thanh Thu một bộ từ bi giống như các đại sư của Chiêu Hoa Tự, y nào biết, Thẩm Thanh Thu cho tới bây giờ luôn chú ý tới mấy dị thú dở hơi, đã sớm nói rồi, hứng thú của hắn với sinh vật bất minh, luôn xa hơn nhiều các em gái muôn hoa khoe sắc. Nghĩ là biết, hắn dùng một loại ánh mắt tràn đầy tình yêu (...), nhìn vào sinh vật mềm nhũn nằm úp sấp trên mặt đất.

Nhưng ai cũng không chú ý tới, sinh vật trên mặt đất đang hơi hơi phát run.

Thân hình dị dạng âm thầm ngậm lấy một mầm non lộ chi nhỏ bé yếu ớt. Hai tròng mắt sáng ngời không hài hòa, ngập tràn sóng ngầm mãnh liệt vui mừng như điên.

Sau khi rời hang đá, Công Nghi Tiêu tự giác ngồi xuống vị trí lái xe.

Y hỏi: “Thẩm tiên bối, văn bối có một chuyện không rõ, vì sao... xà nam kia, lúc trước không hái đi những lộ chi này, mà chỉ uống nước sương trong hồ?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Lúc người mới tiến vào, có thấy chùm tia sáng từ khung đỉnh sơn động chiếu tới không? Trước đó trong rừng Bạch Lộ, bọn ta bị nó một đường dây dưa, trong đó một lần, nó bị dương quang thân kiếm phản xạ tổn thương, lúc này mới lui. Ta đoán, chỉ sợ thứ này không thể ra sáng, nhất là ánh nắng ánh trăng. Cho nên nó chỉ có thể hành động ở bóng cây trong rừng và hang đá, đáy nước. Lộ chi suốt ngày được ánh sáng nhật nguyệt bao phủ, đương nhiên nó không thể tới gần.”

So với lý luận giáo dục bách khoa, Huyền Hoa Cung càng chú trọng thực chiến, Công Nghi Tiêu không hiểu lắm, tán dương nói: “Thì ra là thế. Thẩm tiên bối không những từ bi, còn hiểu rộng biết nhiều, văn bối quả nhiên còn có rất nhiều chỗ phải học tập.”

Thẩm Thanh Thu cười gượng vài tiếng, coi như tỏ vẻ khiêm tốn. Rõ ràng người nói chuyện không nói lời thoại có tính thu nhận kiến thức gì, lại bắt giắc tỏ vẻ khâm phục nhân vật khác, với nhân vật chỉ số thông minh cao lại có tài ăn nói như thế này, cảnh tượng này thật

làm cho người ta đau trứng. Muốn vinh dự cũng vinh dự không nổi, chỉ có một cảm giác vô lực rất sâu sắc =. =

Ra khỏi rừng Bạch Lộ, Công Nghi Tiêu còn muốn giữ lại, mời hai người lên Huyền Hoa Cung ngồi, báo cáo lão cung chủ. Thẩm Thanh Thu chối từ nói: “Việc đã xong, đã được người tương trợ, không nên quấy rầy thêm nữa.”

Đùa à, lên Huyền Hoa Cung làm gì? Cho các người xem chúng ta vừa mới lấy được Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi? Ngộ nhớ cấp cao các người nghĩ không thông, nhất định phải thảo luận một chút quyền sở hữu của nó thì sao?

Thẩm Thanh Thu cười nói: “Tuy rằng việc này vội vàng, có điều ngày sau Công Nghi quân nhất định phải tới Thương Khung Sơn một chuyến, Thanh Tĩnh Phong tĩnh hậu.”

Thượng Thanh Hoa nói: “Đúng. An Định Phong không có gì hay để chơi, lên Thanh Tĩnh Phong đi, Thẩm tiên bối của người nhất định chiêu cố người tử tế.”

Công Nghi Tiêu mừng rỡ. Y biết Thanh Tĩnh Phong cũng giống như tên, ưa thanh tĩnh, không thích khách lạ quấy rầy, tươi cười rạng rỡ nói: “Những lời này của Thẩm tiên bối ta sẽ nhớ kỹ, ngày sau chắc chắn có lúc quấy rầy.”

Khi y nói lời này, ý cười trong ánh mắt thực sự có chun chút giống Lạc Băng Hà, Thẩm Thanh Thu không khỏi sửng sốt, vội nói: “Đó là tất nhiên.”

Cùng Công Nghi Tiêu mỗi người một ngả xong, Thượng Thanh Hoa ở một bên chặc chặc cảm thán nói: “Giống a, thật là có chút

giống.”

Thẩm Thanh Thu không nặng không nhẹ đá hấn một cước:
“Giống méo gì?”

Thượng Thanh Hoa nói: “Trong lòng bản thân người biết rõ, ta nói giống ai. Ta quan sát người đã lâu rồi, có câu giấu ở trong lòng không nói không thoải mái. Ta cảm thấy, người có phải là thật sự thương Lạc Băng Hà như bảo bối ngoan ngoãn đồ đệ tâm can không?”

Thẩm Thanh Thu đảo mắt trắng một cái, ngoáy ngoáy cái lỗ tai.

Thượng Thanh Hoa còn không biết sống chết, phân tích có đạo lý nói: “Nghe đệ tử Thanh Tĩnh Phong các người nói, những ngày này trở về từ Tiên Minh Đại Hội, Thẩm sư huynh mỗi ngày đều hồn bay phách tán, tận chín tầng mây. Nhiều lần gọi Lạc Băng Hà thành tiếng, còn lập cái mộ kiếm thờ ngắn than dài. Người... kỳ thật có phải khuynh hướng M không a?”

Ta chờ mờ lại là “Hồn bay phách tán”! Cái từ này là muốn trở thành vết nhơ trong đời ông đây sao!

Đệ tử Thanh Tĩnh Phong ta mỗi người đi đều là lộ tuyến bụng chứa thơ sách tỏa hương hoa, khi nào thì biến thành thích tám nhảm như vậy, chuyện quái quỷ thế này cũng có thể nói lung tung khắp nơi, để hình tượng sư tôn đặt ở chỗ nào?!

Thẩm Thanh Thu bỗng nhiên cảm thấy một trận lạnh sống lưng.

Màn truy vấn lại nhà lại nhãi của đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời, quả thực giống như là cảnh tượng hường phần khi nữ sinh trung học cùng ký túc xá tám nhảm với nhau kiểu: “Nói! Có phải mày thầm

mến XXX không”“Không có thật đáng ghét người ta còn lâu mới
thăm mến XXX ấy”“Nói xạo ~ Đừng có xấu hổ mà O(∩_∩)O ha ha
~”... Lôi điên rồi!

Đặt ở trên người hai đại nam nhân thật sự vô cùng ghê tởm!

Thượng Thanh Hoa thập phần vô tội, hẳn kỳ thật là rất chính trực
tỏ vẻ nghi hoặc, rõ ràng là trong lòng Thẩm Thanh Thu có tật, nghĩ
quá nhiều.

Thẩm Thanh Thu không kiên nhẫn cắt ngang: “Sao người còn
không hành động?”

Thượng Thanh Hoa ngây ngẩn cả người: “Cái gì?”

Thẩm Thanh Thu nhìn hắn, đưa dây ngựa qua: “Công Nghi Tiêu
đi rồi, dù sao cũng phải có một xa phu.”

“... Tại sao người một lần cũng không làm?”

“Người phải thông cảm một người bệnh trúng độc.”

Người bệnh cái đêch!

Là ai vừa rồi tay xé bùa quái vật làm nổ linh hồ chơi vui vẻ vậy a!

Cho xin chút mặt mũi!

Thẩm Thanh Thu nằm ở bên trong thùng xe, vung vẩy tay áo.

Thứ này chính là bùa bảo mệnh cuối cùng của hắn. Tính tính thời
gian, cách thời điểm Lạc Băng Hà từ địa ngục Vô Gian trở về nhân
giới, còn có thời gian năm năm, cũng đủ hắn hoàn thành một kiệt
tác.

Hắn duy nhất tính sai, chỉ có một việc.

Đó chính là Lạc Băng Hà cứ nhiên trở về nhanh như vậy.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 31: Đêm Ngược Đến Lúc Nam Chính Trở Về

Ba năm chớp mắt đã qua.

Trong ba năm này, ngoại trừ thỉnh thoảng cầu Liễu Thanh Ca giúp hẩn thông mạch liệu độc, nhờ vả Mộc Thanh Phương giúp hẩn phối bốn vị thuốc, lên Thanh Tĩnh Phong bố trí một chút nhiệm vụ luyện cấp cho các đệ tử, Thẩm Thanh Thu phần lớn thời gian đều ở ngoài dạo chơi.

Đời trước chết dí ở nhà, chơi game xem tiểu thuyết, sau khi sống lại đến nơi đây, giải trí tiêu khiển liên quan đến máy tính đều không có, hứng thú của hẩn với du lịch lại nhen nhóm lên. Ngày qua quá mức nhàn nhã, mãi đến khi Nhạc Thanh Nguyên gửi một bức thư, đột nhiên gọi hẩn quay về Thương Khung Sơn.

Lúc này, đã một thời gian dài cái bóng của hẩn cũng không thấy, bỗng nhiên trở về núi, các đệ tử Thanh Tĩnh Phong sớm tụ ở dưới sơn môn, nghênh đón sư tôn. Vừa thấy Thẩm Thanh Thu chậm rãi từ dưới sườn núi bò lên, đều phần phật vây qua.

Minh Phàm dẫn đầu đã là thanh niên cao lớn, tuy rằng không thể nói anh tuấn phi phàm, nhưng tốt xấu không xấu xí, nhìn một cái đã thấy cái mặt lòng dạ hẹp hòi của vật hi sinh giống như thời kì thiếu

niên. Ninh Anh Anh càng trở thành một thiếu nữ đáng người nổi bật chính tề, cũng từ Vạn Kiếm Phong chọn lựa kiếm tiên thuộc về mình, vừa thấy Thẩm Thanh Thu liền bỏ nhào qua, ôm cánh tay hấn kéo lên thang trời.

Tuy rằng tiểu cô nương thơm ngào ngạt thích lôi kéo hấn, nhưng Thẩm Thanh Thu lại chịu không nổi, nhất là Ninh Anh Anh dậy thì không kém, đã không còn là loli khéo léo lả lướt ngày trước, bộ ngực thỉnh thoảng sẽ không cẩn thận cọ đến hấn, cọ đến mức Thẩm Thanh Thu mặt không biểu cảm mồ hôi lạnh chảy ròng.

Bà xã của Lạc Băng Hà ta thật sự không dám nghĩ bậy a!

Ninh Anh Anh làm nũng nói: “Sư tôn người luôn không ở trên núi, các đồ nhi đều nhớ người muốn chết.”

Thẩm Thanh Thu từ ái nói: “Vi sư cũng nhớ người... và họ.”

Không đúng a. Người nhớ đáng lẽ là Lạc Băng Hà, nhớ một phản diện cặn bã làm gì!

Nguyên tác Thẩm Thanh Thu với Ninh Anh Anh có thân như vậy sao? Hình như sau khi Ninh Anh Anh lớn lên hiểu chuyện, cũng chỉ là Thẩm Thanh Thu đơn phương thêm thường đối với nàng đi.

Hơn nữa người là một trong những bà xã của Lạc Băng Hà, đáng ra phải năm năm liền đều ăn không ngon ngủ không yên, gầy như que củi, đứt từng khúc ruột chứ?

Thế mà hiện tại lại còn béo ra là sao!!

Các đệ tử vây quanh Thẩm Thanh Thu đến Khung Đỉnh Phong. Nhạc Thanh Nguyên như trước là ở ngoài điện nghênh đón, sư

huynh đệ hai người dắt tay nhập điện.

Trong Khung Đỉnh điện, đứng đầu mười hai đỉnh đều đã ngồi xuống, trên cơ bản phía sau chỗ ngồi đều có đứng một hai đệ tử tâm phúc của phong chủ. Chỉ có Liễu Thanh Ca ngoại lệ.

Phong cách truyền thống của Bách Chiến Phong chính là giáo dục kiểu chần dề, tự mình luyện mình, phong chủ ngoại trừ thỉnh thoảng nhặt về một đám đệ tử đánh một chút, căn bản không dạy cái gì khác, mãi đến khi đệ tử có thể đánh lại sư phụ, vị trí phong chủ có thể chuyển giao ✓. Cho nên đương nhiên không có đệ tử tâm phúc gì.

Thẩm Thanh Thu lần lượt chào hỏi qua, ngồi xuống vị trí Thanh Tĩnh Phong, Minh Phạm cùng Ninh Anh Anh đứng ở phía sau hấn. Đối diện hấn chính là Tề Thanh Thê và Liễu Minh Yên của Tiên Xu Phong.

Chẳng biết tại sao, trong đầu Thẩm Thanh Thu toát ra một ý niệm: Nếu Lạc Băng Hà còn, đứng ở phía sau hấn, chỉ sợ cũng không có người khác.

Đình chỉ đình chỉ!

Phiền quá a đừng có lúc nào cũng nhảy ra tạo cảm giác tồn tại được không nam chính [tay vẫy bye bye]

Nhạc Thanh Nguyên ngồi trên thủ tọa nói: “Lần này vội triệu chư vị đồng môn trở về, chỉ vì một chuyện. Mọi người cũng biết Kim Lan Thành chứ?”

Thượng Thanh Hoa nói: “Kim Lan Thành? Có nghe qua, chỗ Trung Nguyên, chính là nơi giao tiếp giữa hai con sông lớn Lạc

Xuyên và Hành Xuyên, thành chủ coi trọng thương mại, nghe nói thập phần phồn hoa.”

Nhạc Thanh Nguyên gật đầu nói: “Không sai. Kim Lan Thành thủy bộ qua lại bốn phương thông suốt, từ trước đến nay là nơi thương nhân tứ phương tụ tập, nhưng hai tháng trước, Kim Lan Thành bế thành.” Dừng một chút, bổ sung nói: “Chẳng những cửa thành đóng chặt, nội bất xuất, ngoại bất nhập, thư cũng không được đệ truyền.”

Một tòa thành thị buôn bán êm đẹp, bỗng nhiên bế thành, giống như trung tâm tài chính bỗng nhiên cắt đứt liên lạc với những nơi khác, không thể lý giải. Tuyệt đối còn có phần kể.

Thẩm Thanh Thu bưng lên chén trà trong tay, thổi thổi lá trà trên bề mặt, nói: “Kim Lan Thành cách Chiêu Hoa Tự gần nhất, nhớ là qua lại cũng rất chặt chẽ, nếu thực xảy ra chuyện gì, các vị đại sư trong chùa có lẽ sẽ phát hiện dị thường.”

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Không sai, hai mươi ngày trước, có một thương nhân Kim Lan Thành trốn ra từ trong thành qua đường thủy, chạy tới Chiêu Hoa Tự cầu cứu.”

Y dùng từ “trốn”, xem ra tình thế thật sự thập phần nghiêm trọng. Tất cả mọi người nghiêm túc hẳn lên.

Nhạc Thanh Nguyên tiếp tục nói: “Nam tử trung niên kia ban đầu là chủ tiệm binh khí số một trong Kim Lan Thành, hàng năm cung phụng hương khói ở Chiêu Hoa Tự, trong chùa tăng nhân không ít người đều biết. Lúc ấy cả người già bọc vải đen nghiêm ngặt, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt. Khi đi vào Chiêu Hoa Tự đã sức cùng lực kiệt, trước khi ngã ở bậc núi, nói đi nói lại, trong thành có ôn dịch rất

đáng sợ. Tầng nhân hộ sơn lập tức khiêng gã vào đại điện, báo cáo chủ trì. Mà chờ chủ trì và các vị đại sư đuổi đến nơi, đã muộn rồi.”

Chết?

Nhạc Thanh Nguyên chậm chậm nói: “Thương nhân kia đã hóa thành một bộ xương trắng.”

Thẩm Thanh Thu tỏ vẻ sợ hãi.

Vừa mới nói liều chết chạy trốn tới cửa miếu, sao có thể đảo mắt liền hóa thành một bộ xương trắng?

Thẩm Thanh Thu trầm ngâm nói: “Sư huynh mới nói, trên người thương nhân kia bọc vải đen? Từ đầu đến chân?”

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Đúng vậy. Khi đó có tầng nhân muốn giúp gã gỡ bỏ vải đen, nhưng vừa đụng vào gã liền kêu rống lên, thống khổ không chịu nổi, vì thế không dám cưỡng ép kéo gỡ nữa.”

Nghe hình dung, giống như đang xé da của gã.

Nhạc Thanh Nguyên nói tiếp: “Chư vị phương trượng Chiêu Hoa Tự cảm thấy rất bất an, thương nghị xong, phái ra các vị đại sư Vô Trần, Vô Huyền, Vô Niệm đi suốt đêm điều tra. Đến nay không thấy trở về.”

Các đại sư cấp tự Vô so với đám Thẩm Thanh Thu mà nói, bối phận chỉ cao hơn chứ không thấp hơn, luận tu vi, cũng sẽ không kém chỗ nào. Thẩm Thanh Thu hơi hơi kinh ngạc nói: “Một vị cũng chưa có trở về?”

Nhạc Thanh Nguyên nặng nề gật đầu, nói: “Huyền Hoa Cung và Thiên Nhất Quan cũng phải đi hơn mười đệ tử, đồng dạng, có đi không có về.”

Tứ đại phái đã có tam đại phái bị kéo xuống nước, Thẩm Thanh Thu nhất thời hiểu được, hôm nay phen này, rốt cuộc là quay về làm gì.

Quả nhiên, Nhạc Thanh Nguyên nói: “Chư vị đạo hữu phái khác rơi vào đường cùng, phi thư và cả sứ giả đều đến Thương Khung Sơn thỉnh cầu trợ giúp. Trợ giúp là nhất định, chỉ là sự việc trọng đại, chỉ e có kẻ xấu dị tộc ở sau lưng trợ giúp, gây sóng gió. Có người đi, cũng phải có người ở lại.”

“Dị tộc” này, không cần nói, tuyệt đối chỉ có Ma tộc. Liễu Thanh Ca là người thứ nhất nói: “Bách Chiến Phong nghĩa bất dung từ. Nguyên hộ tổng Mộc sư đệ đi trước.”

Nếu trong thành đã xuất hiện ôn dịch, Mộc Thanh Phương của Thiên Thảo Phong nhất định phải xuất động. Thẩm Thanh Thu nhìn một cái, hai vị muốn đi đây, một phụ trách sắc thuốc cho hấn, một phụ trách giúp hấn đả thông linh mạch, đều đi, lại không có hào quang nhân vật chính hộ thể, liệu có cái gì không hay xảy ra không, thật đúng là làm cho người ta lo lắng, không trông coi chút sao được, vội tiếp lời: “Thanh Thu nguyện cùng đi trước.”

Nhạc Thanh Nguyên do dự nói: “Ý nguyện ban đầu của ta là an bài cho đệ tử sơn.”

Đối phó y thể nào, Thẩm Thanh Thu còn chưa biết, cứ dây dưa không ngừng là được: “Chưởng môn sư huynh hà tất coi ta yếu ớt như vậy. Cho dù Thanh Thu bất tài, đối với các loại Ma tộc lại có biết

một phần, nếu quả thật là chúng phá rối, ít nhiều cũng có thể giúp ích.”

Bách khoa toàn thư di động về Ma tộc tương quan, bất luận hàng nguyên bản hay là hàng hiện có đều tuyệt đối có thể đảm đương danh hiệu này. Đám sách tư liệu tích lũy mấy trăm năm lịch đại phong chủ Thanh Tĩnh Phong đọc không xong không được kể vị kia đều chất đống ở mặt sau trúc xá... Nhạc Thanh Nguyên nghĩ, để hấn hành động cùng Liễu Thanh Ca Mộc Thanh Phương, tiện đường áp chế Ma tộc kỳ độc trên người hấn, lúc đánh nhau phong chủ Bách Chiến Phong cũng có thể che chở, vì thế, cuối cùng quyết định chia làm ba đợt người, ba người Liễu Mộc Thẩm làm tiên phong mở đường, tiến đến Kim Lan Thành tra xét một phen trước. Nhóm thứ hai ở bên ngoài, theo tình huống mà hành động. Nhóm thứ ba ở lại giữ Thương Khung Sơn.

Chuyện quá khẩn cấp, không có thời gian mà chậm chạp xe ngựa thuyền bè, Thẩm Thanh Thu không có thói quen một mình ngự kiếm, thậm chí có chút sợ độ cao, nhưng biết lúc này phải đi theo đại đội. Ba người ngự kiếm xuất phát, nửa ngày không đến, Thẩm Thanh Thu xốc lên vạt áo tung bay phần phật, nhìn xuống từ đám mây, đề khí hô hai đồng môn: “Phía dưới chính là chỗ giao giữa Lạc Xuyên và Hành Xuyên!”

Từ trên cao quan sát, quả nhiên có hai con sông giao nhau. Giống như hai dải lụa bạc dài mảnh uốn lượn, dưới ánh mặt trời sáng lấp lánh, giống như kỳ lân bạc đang múa.

Trong đó một cái, chính là Lạc Xuyên năm đó Lạc Băng Hà mới sinh ra bị đưa lên xuôi dòng, cũng lấy đó làm họ.

Ba người lựa chọn một đỉnh núi trống trải bằng phẳng làm điểm chạm đất. Từ nơi này thấp thoáng có thể nhìn thấy mái cong góc vút của Kim Lan Thành ở xa, còn có cửa thành đóng chặt và cây cầu ngang sông cong lên.

Thẩm Thanh Thu buông tay che nắng ngang mày xuống: “Tại sao chúng ta không trực tiếp phi vào trong thành?”

Mộc Thanh Phương giải thích: “Chiêu Hoa Tự từng nhận lời thành chủ Kim Lan Thành, vì họ dựng một kết giới cực lớn bao trùm trên không, cấm kiếm tiên hoặc bất cứ đồ vật mang linh khí ma khí nào bay qua phía trên, nếu không đều sẽ bị đánh lệch quỹ đạo.”

Bản lĩnh bày kết giới của Chiêu Hoa Tự, Thẩm Thanh Thu đã được thưởng thức qua, thiên đoàn ngự dụng kết giới Tiên Minh Đại Hội. Nếu họ xếp thứ hai, không nhà ai dám đứng nhất. Thẩm Thanh Thu liền không đặt câu hỏi nữa, trong lòng nghĩ, nếu trận ôn dịch trận này cũng không phải ôn dịch bình thường, mà là kẻ dụng tâm kín đáo cố ý giở trò quỷ, hẳn nhất định là từ cửa thành thoát mái đi vào.

Nếu đã không thể đi trên không, cũng không thể từ đại môn đi vào, nhất định có con đường khác. Quả nhiên, Mộc Thanh Phương đã được Nhạc Thanh Nguyên bàn giao hạng mục công việc dẫn hai người vào một rừng cây, trong bóng xanh thấp thoáng, truyền đến tiếng động róc rách của dòng nước.

Âm thanh đó phát ra từ một huyệt động thấp bé. Mộc Thanh Phương gọi hai người lại đây, nói: “Nơi này có một sông ngầm. Sông ngầm có thể thông đến bên trong thành.”

Thẩm Thanh Thu hiểu rõ: “Thương nhân phố buôn binh khí kia, chính là từ nơi này trốn ra?”

Mộc Thanh Phương gật đầu: “Có vài thương nhân buôn bán ngầm sẽ gặp nhau ở đây, hoặc là vận chuyển hàng hóa. Người biết con đường này kỳ thật không nhiều lắm, nhưng thương nhân binh khí này và vài vị phương trượng Chiêu Hoa Tự giao hảo, từng thổ lộ một ít.”

Miệng huyết động giăng đầy dây leo, chỉ cao đến ngực, ba người cong lưng mới có thể đi vào, đi một đoạn, thất lưng Thẩm Thanh Thu tê hết, rốt cuộc cảm giác trên đầu rộng mở. Dòng nước biến thành tiếng ào ào. Cạnh lòng sông, trôi nổi mấy chiếc thuyền đơn rách rưới.

Thẩm Thanh Thu chọn một con thuyền tốt chút, không đến mức lọt nước, đầu ngón tay bắn ra, ngọn đèn hết dầu ở đầu thuyền dấy lên một ngọn lửa.

Mái chèo chỉ có một. Thẩm Thanh Thu làm tư thế “Mời”, nhìn Liễu Thanh Ca nói: “Đây là đi ngược dòng. Chèo vào thành, khẳng định cần người lực cánh tay mạnh nhất trong chúng ta. Sư đệ mời?”

Liễu Thanh Ca đen mặt cầm lấy sào thuyền dài nhỏ kia, chịu một nhọc bắt đầu chèo thuyền. Mỗi lần chèo xuống, thân thuyền liền đi lên phía trước thật xa. Cây đèn đầu thuyền lập lòe đung đưa.

Thẩm Thanh Thu thoải mái thư thái kéo Mộc Thanh Phương ngồi xuống, thoáng nhìn ánh nước bên thuyền, cư nhiên có thể nhìn thấy mấy con cá quẫy đuôi bơi qua, thuận miệng nói: “Nước này trong thật.”

Vừa mới nói xong câu đó, phía sau đám cá, một thứ càng lớn hơn nữa đã trôi tới.

Một cỗ thi thể vùi mặt trong nước.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 32: Trùng Phùng

Thẩm Thanh Thu bật lên ngồi thẳng.

Xác chết trôi a đêch đêch đêch!

Vừa mới nói xong một câu “Nước trong thật a” người liền đẩy đến cho ta một xác chết trôi, tát vào mặt pa pa cũng không cần nặng như vậy được không!

Liễu Thanh Ca dùng sào thuyền móc vào xác chết trôi kia, lật gã trở lại, cư nhiên lại là một bộ xương trắng.

Bởi vì toàn thân bao gồm cả đầu đều dùng vải đen cuốn lấy, mặt lại úp xuống, vừa rồi mới không phát giác ra.

Thẩm Thanh Thu hỏi: “Mộc sư đệ, người có biết trên đời này, có loại ôn dịch nào, có thể khiến toàn thân người ta nháy mắt hóa thành bộ xương trắng không?”

Mộc Thanh Phương chậm chậm lắc đầu nói: “Chưa từng nghe qua.”

Đi ngược dòng nước, không tiến tất lùi, đứng yên một hồi, thuyền nhỏ đã lui về phía sau một khoảng cách, Liễu Thanh Ca lại khởi

động sào, sau một lát nói: “Phía trước còn có.”

Quả nhiên, từ tiền phương lục đục trôi tới năm sáu xác chết trôi, đều là xương trắng bọc vải đen, cùng cỡ thứ nhất không khác biệt.

Thẩm Thanh Thu đang ngưng thần suy nghĩ, bỗng nhiên, Liễu Thanh Ca cắm mái chèo dài xuống thạch bích bên cạnh. Sào trúc vừa mảnh vừa giòn, vậy mà trực tiếp sáp nhập vào hòn đá cứng rắn không khe hở. Thân thuyền được cố định, đứng tại chỗ bất động. Thẩm Thanh Thu cũng thấy khác thường, bỗng nhiên đứng dậy: “Ai?”

Sâu trong hắc ám phía trước, truyền đến một hồi hô hấp dồn dập, ngọn đèn dầu đầu thuyền ần ần chiếu ra hình dáng của một người. Chỉ nghe âm thanh một thiếu niên nói: “Các người là ai? Lén lút từ sông ngầm vào thành muốn làm gì?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Lời này ta cũng muốn hỏi người.”

Mặc dù là hắn đứng ở trên một con thuyền rách nát, nhưng phong mạo hơn người, áo xanh tóc đen, lưng đeo trường kiếm, khi nhấc tay động chân cũng thần khí nhàn nhã, xem ra cũng tiên phong đạo cốt. Hơn nữa hiện tại Thẩm Thanh Thu giả ngẫu đã có kinh nghiệm, phong cách, hình tượng mà mình giả bộ này, vẫn rất có thể hù người.

Thiếu niên kia sửng sốt một chút, có lẽ cũng bị bộ dạng xàm của hắn dọa chấn động, một lúc lâu sau, mới quát: “Các người đi đi! Hiện tại không được vào thành!”

Liễu Thanh Ca hừ nói: “Chỉ bằng người? Ngăn được ai?”

Thiếu niên kia nói: “Trong thành có ôn dịch, không muốn chết thì cút!”

Mộc Thanh Phương từ tốn nói: “Tiểu huynh đệ, bọn ta đúng là vì thế mà đến...”

Thiếu niên kia thấy nói không xong, cả giận nói: “Nghe không hiểu tiếng người phải không? Các người mau cút cút cút! Bằng không ta không khách khí!” Lời còn chưa dứt, một cây thương mâu đâm tới, uy vũ sinh phong cũng khá dọa người. Liễu Thanh Ca cười lạnh một tiếng.

Năm giây sau, thiếu niên bị thua, thân mình chìm ở trong nước lạch bạch.

Liễu Thanh Ca nhắc một ngón tay đã đủ xách y lên ném vào trong nước. Thẩm Thanh Thu nghe thiếu niên kia còn ở trong nước chửi ầm lên, hỏi: “Vớt hay không vớt?”

Liễu Thanh Ca: “Khí sức còn dồi dào lắm, vớt gì mà vớt. Vào thành.” Rút ra sào trúc, tiếp tục chèo thuyền.

Ba người từ sông ngầm đi ra, không đem con thuyền phi pháp này lên bờ, nó liền tự xuôi dòng trôi về trong bóng đêm. Nơi vừa ra này ở một nơi chật hẹp hoang vu nhất trong thành, không thấy một ai, ba người đi hướng trung tâm thành được một lát, bỗng nhiên phía sau có người bạch bạch bạch đuổi theo.

Thiếu niên ướt sũng kia xông lên, hỏn hển nói: “Kêu các người chớ vào thành! Tiến vào có ích lợi gì? Trước đó nói đến cứu ôn dịch đầy ra đó, cái gì đại hòa thượng lỗ mũi trâu, cái gì cái gì hoa cung,

còn không phải một người cũng không ra được! Tự mình tìm đến cái chết, hầy!”

Thì ra thiếu niên này phục kích trong bóng tối, thật ra là nghĩ cho bọn họ. Thẩm Thanh Thu nhin cười nói: “Bọn ta đều đã vào rồi, người nói nên làm cái gì bây giờ?”

Thiếu niên nói: “Còn có thể làm sao? Đi theo ta đừng có chạy lung tung! Ta đưa các người đi tìm đám đại hòa thượng.”

Thẩm Thanh Thu thấy hai người còn lại cũng không dị nghị, họ đều không quen Kim Lan Thành, thêm người chỉ dẫn không đi đường vòng đương nhiên tốt nhất, liền gật gật đầy một cái, hỏi: “Tiểu huynh đệ, người tên là gì?”

Thiếu niên kia ưỡn ngực nói: “Ta tên Dương Nhất Huyền, là con trai của tiệm binh khí chữ vàng trong thành.”

Không phải chính là thương nhân tiệm binh khí liêu chết đi Chiêu Hoa Tự báo tin cầu viện đấy chứ?

Liễu Thanh Ca thấy Thẩm Thanh Thu vẫn đánh giá thiếu niên kia, hỏi: “Người nhìn cái gì?”

Thẩm Thanh Thu thấp giọng nói: “Ta thấy, đứa nhỏ này có thể đỡ mấy chiêu dưới tay người, hơn nữa tâm tính không tệ, hai điều này đều hiếm, thật ra tài năng đáng được bồi dưỡng.”

Đi vào thành chính, người đi đường cũng dần dần nhiều hơn.

Nhưng cái “nhiều” này, chỉ là so với không một bóng người vừa rồi mà thôi, một con đường nhiều lắm ba bốn bóng người, hơn nữa từ đầu đến chân đều chôn ở trong vải đen, cảnh tượng vội vàng,

giống như chim sợ cành cong, cá lội lưới. Dương Nhất Huyền đưa ba người bọn họ đến nhà y. Tiệm binh khí này quy mô không nhỏ, trên con đường trụ cột rộng nhất chiếm hết bốn cửa hàng mặt tiền, liên thông nhau làm thành nhà ở, còn có cả nội viện, nội sảnh, hầm.

Vô Trần đại sư ở ngay trong hầm. Ông nằm ở trên giường, chặn đấp dưới thân, vừa thấy viện quân của Thương Khung Sơn phái liền “A di đà phật”.

Thẩm Thanh Thu nói: “Đại sư, tình thế nguy cấp, những cái khác không nói nhiều nữa. Hoàn hành trong Kim Lan Thành này đến tột cùng là ôn dịch gì? Đại sư lại vì sao vào thành không ra, tin tức hoàn toàn không có? Còn có tại sao ai ai cũng phải bọc vải đen?”

Vô Trần cười khổ nói: “Thẩm tiên sư hỏi, kỳ thật đều là một vấn đề.”

Nói xong, ông xốc lên chặn dưới thân. Thẩm Thanh Thu cứng đờ.

Phía dưới chặn, chỉ có một cặp đùi, dưới đầu gối, rỗng tuếch. Nơi vốn nên có cẳng chân, tất cả đều biến mất.

Liễu Thanh Ca âm thanh lạnh lùng nói: “Ai làm?”

Vô Trần lắc đầu: “Không phải ai làm.”

Thẩm Thanh Thu liền ngớ ra: “Không phải ai làm, chẳng lẽ tự nó biến mất?”

Ai ngờ Vô Trần gật đầu nói: “Đúng là hai chân này tự mình biến mất.”

Trên đầu gối của ông còn quần vải đen, Vô Trần vươn tay, cố sức muốn cởi bỏ, Mộc Thanh Phương vội vàng tương trợ. Vô Trần nói: “Thứ này có thể sẽ làm chư vị đạo hữu cảm thấy chút không khoẻ.”

Vải đen cởi bỏ từng lớp từng lớp, thấy rõ đồ vật bên trong cái bọc xong, hô hấp Thẩm Thanh Thu ngừng lại một chút.

Đại sư ngài kêu cái này gọi là “cảm thấy chút không khoẻ”?!?!

Nơi vốn là chân của ông, đều đã thối rữa hết, làn da hoại tử, thịt thối lan tràn. Vải đen buông ra, mùi tanh từng trận.

Thẩm Thanh Thu: “... Đây là ôn dịch của Kim Lan Thành?”

Vô Trần nói: “Không sai. Bệnh này mới phát, đầu tiên là xuất hiện hồng ban diện tích nhỏ, ngứa thì ba năm ngày, lâu là nửa tháng, hồng ban sẽ mở rộng và hư thối. Một tháng tiếp nữa, thối rữa lộ cả xương. Phải dùng vải đen quấn thân, ít gặp gió gặp sáng, sẽ chậm phát tác.”

Thảo nào, mọi người trong thành đều biến mình thành xác ướp đen sì.

Thẩm Thanh Thu nói: “Kỳ hạn phát tác là một tháng, nhưng tại sao Dương tiên sinh khi đó đến Chiêu Hoa Tự báo tin, nháy mắt đã hóa thành xương trắng?”

Vô Trần mặt hiện vẻ bi thống nói: “Hổ thẹn, lão nạp cũng là sau đó mới biết, người nhiễm bệnh này, nếu ở trong Kim Lan Thành, có thể duy trì một tháng. Nhưng nếu sau khi nhiễm bệnh, cách Kim Lan Thành quá xa, sẽ tăng tốc độ phát tác. Hai vị sư đệ của ta, chính là tùy tiện ra khỏi thành trở về chùa, phát tác tại chỗ.”

Thảo nào không thể vào, cũng không thể ra!

Liễu Thanh Ca nói: “Nguyên nhân phát bệnh là gì? Làm sao nhiễm phải?”

Vô Trần chỉ thở dài: “Lão nạp hổ thẹn. Lần này vào thành, do dự nhiều ngày, cũng hết đường xoay sở với nền tảng ôn dịch này, vừa không biết nguyên nhân ở đâu, cũng không biết lây bệnh như thế nào. Thậm chí không biết nó rốt cuộc có thể lây bệnh hay không.”

Mộc Thanh Phương bối rối nói: “Lời này ý gì?”

Thẩm Thanh Thu lại có chút hiểu ra: “Mọi người coi con của cửa hiệu binh khí, y kề cận chiếu cố Vô Trần đại sư lâu như vậy, quanh thân không quần vải đen, có thể thấy làn da hoàn hảo, khỏe mạnh lắm. Nếu như nói đây thật là ôn dịch, Vô Trần đại sư lại không lây bệnh cho y, đích xác kỳ quái.”

Vô Trần nói: “Đúng là ý này. Xuất sư không thắng, lại còn làm phiền chư vị, trong lòng thật sự băn khoăn.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Ý muốn ban đầu của đại sư là cứu người hơn cứu hỏa, ngàn vạn lần đừng nói như vậy.” Hắn thấy Mộc Thanh Phương ngưng thần nghiên cứu phần thối rữa trên đùi của Vô Trần, giống như một tẹo mùi hôi cũng không ngửi thấy, hỏi: “Mộc sư đệ có phát hiện gì? Có phối được phương thuốc trị liệu không?”

Mộc Thanh Phương lắc đầu: “Đây tựa hồ... không giống ôn dịch.” Y nhìn nhìn mấy người: “Tại hạ cần coi nhiều người bệnh hơn, mới dám kết luận.”

Thẩm Thanh Thu ra hầm, thấy con của cửa hiệu binh khí lại nổi giận đùng đùng khiêng một thanh trường đao trở về, cười hỏi: “Ông

chủ nhỏ, sao vậy?”

Dương Nhất Huyền tức giận nói: “Lại có người vào thành... Đều là vôi vàng chịu chết!”

Phỏng chừng là phái khác lại đưa viện thủ đến đây. Thẩm Thanh Thu thấy mặt y trương ra như cái bánh bao, có tâm đùa: “Tiểu huynh đệ, ta thấy công phu của ngươi không tệ, có người dạy sao?”

Dương Nhất Huyền không để ý tới hắn. Thẩm Thanh Thu lại nói: “Ta cho ngươi biết, người đi tìm ca ca hôm nay đánh ngươi rớt xuống nước. Hắn lợi hại lắm, ngươi đánh với hắn thêm vài lần, có tác dụng hơn học bất cứ ai.”

Vừa nghe lời này, trong mắt Dương Nhất Huyền đúng là có tia sáng nóng lòng muốn thử, bỏ lại Thẩm Thanh Thu chạy đi. Thẩm Thanh Thu tìm được cho Liễu Thanh Ca một phiên toái bám riết, trong lòng mừng rỡ, đi vài bước chuyển qua góc đường, nhìn thấy quang cảnh phía trước, ngừng cước bộ.

Trong thành không khí trầm lặng, đại môn từng nhà đóng chặt, cũng có không ít người ban đầu đã không nhà để về, không tìm được nơi đi, tụ tập ở đầu đường. Đường cái dĩ vãng ngựa xe như nước, người đến người đi, không dám xuất đầu lộ diện, nhưng hôm nay trống rỗng, họ cũng không kiêng nể gì, treo một cái nồi sắt lớn, dưới chất củi, hơi hổi nấu nước, có mấy người không biết chỗ nào trộm được con gà đang vặt lông. Ai ai cũng bọc kín trong vải đen không kể hở, nhìn thấy Thẩm Thanh Thu có phong cách không giống họ, một chút cũng không kinh ngạc, ánh mắt nhìn hắn tựa như nhìn người chết. Dù sao mấy ngày này, bao nhiêu tu sĩ uy phong lẫm liệt vào thành nói muốn giải cứu họ đều đã gặp qua. Chết còn nhanh hơn họ!

Thìa cả gõ gõ vào nồi sất: “Canh được rồi! Đến mức đi đến mức đi!” Nhất thời, không ít kẻ lưu lạc đang nằm cạnh đó bắt rận lằm nhằm bò lên, bùng bát đi tới. Hình ảnh giống như cứu tế dân đói.

Trận ôn dịch này làm loạn tiết tấu cuộc sống của cả tòa thành thị, tổ chức phát cơm tập thể tự phát thể này kỳ thật có thể cứu mạng.

Nhất định phải mau chóng tìm ra căn nguyên dịch bệnh, để Kim Lan Thành sớm khôi phục cảnh tượng ngày xưa. Thẩm Thanh Thu âm thầm hạ quyết tâm, xoay người muốn đi, nghênh diện một người đi tới, chống gậy, thân hình lom khom, tay run rẩy đến mức bát cũng sắp rớt, dường như là một bà già.

Hắn thấy thế vội nhường đường cho bà, kết quả không biết bà tuổi già sức yếu hay là đói bụng đến sắp ngất, lòng bàn chân nghiêng một cái, đụng vào người Thẩm Thanh Thu.

Thẩm Thanh Thu giúp đỡ bà, bà già kia thái âm thanh mơ hồ nói: “Xin lỗi... Xin lỗi... Người già hồ đồ rồi...” Nói xong vội lướt qua phía trước hắn, phỏng chừng là sợ canh bị giành mất.

Thẩm Thanh Thu đi hai bước, đột nhiên dừng lại, cảm giác là lạ ở chỗ nào.

Không đúng.

Bà già kia nhìn qua dáng vẻ giống như ánh nến bị gió thổi tắt, vừa rồi ngã vào người tại sao lại cảm giác nặng như vậy?!

Hắn quay đầu lại thật mạnh, trong đám người tranh nhau canh nóng, căn bản không thấy được bóng dáng “bà già” vừa rồi.

Bên trái có một lối vào con hẻm, Thẩm Thanh Thu đuổi theo, vừa vận nhìn thấy một bóng dáng khom lưng chột lóe cuối hẻm.

Đù má tốc độ này so với chạy vượt rào một trăm mét cũng không kém đi?! Còn “bà già”! Vừa nãy mất mù rồi!

Thẩm Thanh Thu liền chạy đuổi theo. Tuy nói hiện tại ngấm lại hình tượng bà già này đúng là khả nghi, không phát hiện dị thường sớm một chút thì có thể trách hấn sao, hiện tại cả tòa Kim Lan Thành, tất cả mọi người toàn thân vải đen đều là hình tượng khả nghi!

Trên đường đuổi theo, hấn bỗng nhiên cảm thấy mu bàn tay có chút ngứa, giơ lên nhìn một cái.

... Bàn tay này thật đúng là nhiều tai nạn. Lúc trước bị Thiên Chùy trưởng lão đâm đầy lỗ thủng chính là nó, hiện tại bắt đầu nổi hồng ban cũng là nó!

Lại nói tiếp lúc trước cái tay mở ra bản kỳ thư 《Cuồng ngạo tiên ma đồ》 cũng là nó. A a a rất muốn chặt cái tay này a!!!

Đang thất thần, dưới chân Thẩm Thanh Thu chậm một bước, lại bỗng nhiên cảm thấy đỉnh đầu có người dùng kiếm khí đánh tới, chiết phiến mở ra, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chém cái phong đao ra ngoài, quát: “Ai?!”

Người đó phút chốc từ một bên mái hiên hạ xuống đất. Hai người đối mặt, Thẩm Thanh Thu thốt ra: “Công Nghi Tiêu?”

Thanh niên kia lập tức cất kiếm, vừa mừng vừa sợ: “Thẩm tiên bối?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Là ta. Sao ngươi cũng tới?” Chợt nhớ tới vừa rồi Dương Nhất Huyền nói lại có người từ sông ngầm vào thành, chắc hẳn chính là nhóm người Công Nghi Tiêu, hỏi: “Huyền Hoa Cung phái người dẫn ngươi vào thành điều tra?”

Công Nghi Tiêu nói: “Văn bối đích thực là vâng mệnh vào thành điều tra, nhưng... dẫn đầu không phải ta.”

Thẩm Thanh Thu thấy kỳ lạ. Công Nghi Tiêu chính là tiểu đệ tử được sủng ái nhất của lão cung chủ Huyền Hoa Cung, trước khi Lạc Băng Hà xuất hiện, cơ bản mặc nhận y chính là lãnh đạo đời kế tiếp, ái nữ duy nhất của lão cung chủ cũng ái mộ y, phàm là bậc đệ tử có chuyện gì, đều là y dẫn đội, ngoại trừ Lạc Băng Hà có thể sử dụng hào quang nam chính để đánh bại y, còn ai có thể giành vị trí của y?

Có điều trước mắt không kịp ngẫm nghĩ nữa, các loại ý niệm trong đầu một cái chớp mắt liền qua, Thẩm Thanh Thu nói: “Cùng nhau đuổi!”

Công Nghi Tiêu sang sảng đáp ứng, hai người nhất tề nhảy ra.

Thân ảnh lom khom kia lao vào một ban công năm tầng. Kiến trúc này đứng ở bên ngoài cũng có thể cảm giác hương phấn xông vào mũi, trên đài trang điểm lộng lẫy, xem ra dĩ vãng là nơi ăn chơi. Chỉ là hiện giờ sớm mất đi hoan thanh tiểu ngữ, oanh ca yến hát, chỉ có đại môn rộng mở, đại sảnh lầu một trống trải lạnh lạnh.

Hai người nín thở ngưng thần, rào bước tiến lên cánh cửa.

Cái bàn ở đại sảnh lật ngược, một mảnh hỗn độn. Thẩm Thanh Thu nhìn Công Nghi Tiêu một cái, thấp giọng nói: “Phân công tìm kiếm. Ngươi xem nhả các bên trái, ta phụ trách bên phải.”

Hắn dùng chiết phiến đẩy ra cánh cửa gần nhất. Trên giường lờ mờ có thể thấy một người đang nằm, đầu tiên là hắn đề phòng, sau đó rất nhanh buông lỏng.

Đây chẳng qua là một bộ xương trắng, mặc áo lụa màu sắc và hoa văn cầu kỳ, đầu đầy châu ngọc, tư thế nằm rất an tường. Đại khái là nữ tử trong lầu, trong lòng biết ngày chết đã đến, trang điểm ăn vận, mặc vào quần áo tốt nhất, ngủ yên chịu chết. Ngay cả tử vong cũng muốn dùng tư thái đẹp nhất, đại khái thiên tính của nữ tử. Thảm Thanh Thu thỗi thức một giây, rời khỏi phòng, đóng kỹ cửa lại như cũ.

Liên tiếp vài gian, đều có thi cốt nữ tử chính trang. Xem ra chốn ăn chơi nay gần như là bị diệt toàn quân. Thảm Thanh Thu đang muốn đẩy ra gian thứ sáu, từ lầu hai truyền đến động tĩnh cùng tiếng người.

Hai người phi thân lên lầu. Thảm Thanh Thu giành phía trước, người còn ở trên bậc thang. Bỗng nhiên, có một âm thanh ôn nhuận của thanh niên truyền đến: “Không sao. Chư vị không cần lo lắng cho ta.”

Vừa nghe đến giọng nói này, Thảm Thanh Thu như bị sét đánh, chiết phiến trong tay bị hắn nắm đến mức phát ra tiếng răng rắc.

Trong phút chốc, ngay cả hô hấp cũng giống như đình chỉ.

Hắn cứng ngắc đứng ở trên cầu thang, nhưng có thể nhìn thấy nhả cuối hành lang lầu hai. Một đám đệ tử phục sức Huyền Hoa Cung đang vây quanh một người ở giữa.

Đó là một thanh niên tuấn mỹ mặc áo đen. Dây cột tóc phiêu động theo làn tóc đen, lưng đeo một trường kiếm cổ xưa. Mặt như quan ngọc, hai tròng mắt sáng như sao mai, đang lơ đãng nhìn qua bên này.

Tuy rằng trường thành không ít, khí chất cũng khác rất lớn so với dĩ vãng, nhưng khuôn mặt ở góc độ nào cũng có thể chọn làm bìa của tiểu thuyết ngôn tình kia, Thẩm Thanh Thu đánh chết cũng sẽ không nhận sai!

Đồng thời, một âm thanh quen thuộc như cũ vang lên, ngữ điệu cứng nhắc như Google Translate, một chuỗi dài tin tức thông báo ở trong đầu hần hết cái này đến cái kia nổ tung như pháo:

【 Xin chào. Hệ thống đã kích hoạt thành công. 】

【 mã kích hoạt thông dụng: Lạc Băng Hà. 】

【 tự thân kiểm tra đo lường: nguồn sinh lực vận hành bình thường, trạng thái tốt. 】

【 hình thức hôn mê đình chỉ. Hình thức tiêu chuẩn khởi động. 】

【 gói update đã được cài đặt xong 】

Chờ một chút đậu xanh rau má người thật đúng là update?!

【 cảm tạ ngài lại lần nữa sử dụng. 】

Có thể trả hàng không?

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 33: Trùng Phùng 2.0

Thẩm Thanh Thu nhìn thanh niên vô cùng quen thuộc lại giống như xa lạ kia, tứ chi cứng ngắc, yết hầu co lại.

Không phải đã nói rõ, năm năm sau mới có thể ngóc đầu trở lại sao?

Chẳng lẽ Lạc Băng Hà hiện tại, không phải nên ở địa ngục Vô Gian vượt mọi chông gai, luyện kiếm đánh quái sao? Tại sao bây giờ lại xuất hiện ở trong vòng vây của Huyền Hoa Cung?

Tại sao sớm hơn hai năm!

Tại sao phải nóng lòng cầu thành! Luyện cấp quá nhanh không có bảo đảm a Lạc ca!

Thẩm Thanh Thu có xúc động muốn xoay người lao xuống lầu, lao ra Kim Lan Thành, lao ra thế giới quỷ quái này, nhưng lui về phía sau bước đầu tiên, đã bị Công Nghi Tiêu cản chính diện, có chết hay không hắn còn hỏi một câu: “Thẩm tiên bối? Vì sao bỗng nhiên lui về phía sau?”

... Người cũng quá không biết nhìn trường hợp nhìn thời gian nhìn sắc mặt nói chuyện đi Công Nghi công tử!

Phía sau, một âm thanh thấp mà lại nhu hòa truyền đến: “Sự tôn?”

Thẩm Thanh Thu cứng cổ, dần dần quay đầu.

Chỉ là một động tác, nhưng hiện tại hần làm, cảm thấy trên đầu có mấy ngàn cân nặng. Gương mặt có thể nói là hoàn mỹ của Lạc Băng Hà, lúc này ở trong mắt hần, so với cái gì cũng khủng bố hơn.

Càng khủng bố chính là, hiện tại biểu cảm trên khuôn mặt này, không phải lạnh băng, không phải tiểu lí tàng đao, mà là một loại ôn nhu dễ gần thấm đến tận xương tủy.

Á đù người không cần như vậy a dọa người ghê lắm!

Lạc Băng Hà cười càng nhu tình như nước, đối thủ kết cục càng hồn nát thân tan, điểm ấy tuyệt đối không phải nói giỡn.

Cả người Thẩm Thanh Thu kẹt ở lối thang lầu, không lên không xuống, lưng dựng lên một tầng lông tơ.

Lạc Băng Hà dần dần đến gần, nhẹ giọng nói: “Quả thật là sự tôn.”

Giọng của y nhẹ phiêu phiêu, nhưng mỗi một chữ từ miệng y phát ra, tựa như mỗi một tiếng bước chân y bước trên lầu các, khiến tim Thẩm Thanh Thu cũng cùng chơi trò khiêu chiến từ trời cao rơi xuống hồ băng.

Hổ đầu trăm đã đặt trên cổ, không lên cũng phải lên! Thảm Thanh Thu định thần, kiên trì, tay phải nắm quạt gân xanh đột nhiên hơi hơi hiện lên, tay trái vung vạt áo thanh sam, nhắc chân từng bước, rốt cuộc bước lên lầu hai.

Mới vừa bước lên, hấn liền muốn rơi lệ.

Năm đó thời điểm Lạc Băng Hà tham gia Tiên Minh Đại Hội, vẫn là cao ngang bằng hấn, còn hiện tại, Thảm Thanh Thu phải hơi ngẩng đầu, mới có thể nhìn thẳng vào y, riêng khí thế đã áp đảo một mảng lớn!

Cũng may Thảm Thanh Thu giả bộ ngẫu nhiên năm, kinh nghiệm phong phú, mặc kệ bên trong như thế nào, ít nhất biểu cảm trấn định tự nhiên đã cắm rễ trên da mặt. Một lúc lâu sau, hấn từ trong cổ họng nặn ra một câu tối nghĩa "... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra."

Lạc Băng Hà mỉm cười, tựa hồ cũng không tính trả lời.

Ngược lại một đám đệ tử Huyền Hoa Cung phía sau y, phần phật đổ xô lên.

Thảm Thanh Thu vậy mới phát hiện, thái độ của đám đệ tử này rất không đúng.

Thảm Thanh Thu từ sớm cũng coi như nhân vật cấp tông sư quét ngang đại giang nam bắc, không đề cập tới văn bối phái khác, cho dù là ngang hàng gặp, cũng rất ít người không cố ý cung nghênh. Nhưng mà, các đệ tử Huyền Hoa Cung này tựa hồ đối với hấn tràn đầy địch ý, ai ai cũng có ánh mắt bất thiện, có binh khí đã sáng lên. Hơn nữa Lạc Băng Hà không nói lời nào đứng ở nơi đó, một đám thanh thiếu niên danh môn chính phái yên lành, nhìn qua tựa như

một đám tay chân chuẩn bị lập tức ủa lên liều mạng vì lão đại, hoặc là chó săn ma giới bất cứ lúc nào cũng muốn đi giết người phóng hỏa...

Có làm không a các thiếu niên, không cần vội vàng làm bảo tiêu cho người ta được không, kể phía sau các người cần bảo vệ sao?! Hấn không hại người đã là không tệ rồi, người chân chính cần bảo vệ là ta a là ta a!

Công Nghi Tiêu thấy không khí không đúng, chen vào giữa, thấp giọng trách mắng: “Thu hồi kiếm, còn ra thể thống gì!”

Mọi người giữ chừng mực, kiếm rút ra đều không tình nguyện mà đặt vào trong vỏ, nhưng địch ý đối với Thẩm Thanh Thu lại không vơi được mấy phần.

Thảo nào. Thảo nào lần này dẫn quân không phải Công Nghi Tiêu. Nếu là trước kia, đệ tử được coi trọng nhất đã mở lời, đám đồng môn nào dám bày ra cái mặt này. Nhưng hiện tại có Lạc Băng Hà sau hắc hóa công phu tẩy não nhất đẳng ở đây, y chính là trung tâm tuyệt đối. Một vạn năm cũng không đến lượt người khác làm lãnh đạo.

Nhưng Thẩm Thanh Thu cũng mau chán động bộ não, vẫn là nghĩ không hiểu, rốt cuộc từ khi nào thì Lạc Băng Hà trà trộn vào Huyền Hoa Cung? Theo tiến độ nguyên tác đều là chuyện sau đó ít nhất hai năm!

Song phương đứng thẳng bất động một trận, bỗng nhiên, bên cạnh xuất hiện một thiếu nữ xinh đẹp áo màu vàng nhạt, rơi lệ nói: “Các người bây giờ còn có tâm tư như vậy, Lạc công tử y... Lạc công tử y đều bị gian nhân kia hại, không thể yên ổn nghĩ cách sao!”

Thẩm Thanh Thu mới chú ý tới, trong góc phòng có một bóng người nằm sấp, đúng là bà lão giả vừa nãy.

Hắn lại nhìn Lạc Băng Hà, chỉ thấy ống tay áo người kia tựa hồ bị kiếm khí lột bỏ một góc, lộ ra non nửa cổ tay. Lạc Băng Hà màu da rất trắng, hiện ra vài chấm hồng ban càng chói mắt.

Hắn theo bản năng thốt ra: “Người bị lây bệnh?”

Lạc Băng Hà liếc hắn một cái, lắc đầu thành khẩn nói: “Không có gì đáng ngại. Mọi người không có việc gì là tốt rồi.”

Dáng vẻ vô tư sẵn sóc như vậy, trong nháy mắt, Thẩm Thanh Thu suýt nữa cho rằng trước mắt này vẫn là cừu nhỏ quỳ dưới gối mình kêu be be thích ăn cỏ.

Tuy nhiên, các đệ tử Huyền Hoa Cung thật sự là rất biết tạt nước lạnh hắn, kỳ quái nói: “Lạc công tử nhiễm ôn dịch, Thẩm tiên bối trong lòng phỏng chừng vui mừng cực kỳ đi?”

... Thẩm Thanh Thu bắt đầu nghiêm túc cân nhắc mình rốt cuộc thì khi nào đắc tội toàn bộ Huyền Hoa Cung.

Công Nghi Tiêu nhìn sắc mặt Thẩm Thanh Thu, hết sức khó xử, quay đầu lại trách cứ nói: “Đều im hết cho ta!”

Thẩm Thanh Thu vẻ mặt đạm mạc. Làm trưởng bối thành danh nhiều năm, không đến mức dây dưa cùng tiểu thanh niên bị nam chính tẩy não. Hắn chỉ rũ tay áo xuống che đi hồng ban trên mu bàn tay mọc lên sau khi đụng phải bà lão giả kia.

Tên đệ tử mặt rỗ vừa mở miệng kia bị giáo huấn, phần nộ cam miệng, vẻ mặt vẫn không phục. Tàn Uyển Ước buồn bã nói: “Đều là

bọn ta không tốt. Vừa rồi nếu không phải vì bảo vệ bọn ta, Lạc công tử người cũng sẽ không...”

Thẩm Thanh Thu đại khái đã có phỏng đoán với cái thứ đang hoành hành trong thành, hẳn thật muốn lấy cái loa ở bên tai nàng rống: thiếu nữ người tỉnh tỉnh! Kia căn bản không phải ôn dịch!

Thẩm Thanh Thu dám dùng thanh xuân mấy năm theo hết hai ngàn vạn chữ cập nhật đau trứng để bảo đảm: Thứ nhất! Thứ này đối với Lạc Băng Hà thiên ma hỗn máu mà nói hơn phân nửa giống nước muối sinh lí hoặc là đường glu-cô không đau không ngứa!

Thứ hai! Nếu Lạc Băng Hà bị người khác làm vướng chân, hoặc là vì cứu ai bị thương, không cần cân nhắc, đây tuyệt đối là y cố ý! Có biết cái gì là phương thức nhanh nhất để cày hình tượng chính diện và độ hảo cảm không?

Thẩm Thanh Thu không nhìn tiếp được không khí của Huyền Hoa Cung như bên phái đó có ai sắp chết đến nơi. Đương nhiên, hẳn càng chịu không nổi chính là cùng Lạc Băng Hà yên lặng nhìn đối diện, giống như cảm giác đều đang chờ đối phương mở miệng trước.

Hắn kiên trì chuẩn bị làm chút chính sự, không chớp mắt, đi đến bên thi thể của bà lão già kia, rút ra Tu Nhã Kiếm, xì xì vài cái, rách vải đen thành mảnh nhỏ, lộ ra thân thể bên trong.

Quả nhiên.

“Người” này nhìn đơn thuần, tướng mạo bình thường, phân không ra nam nữ. Nhưng đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm làm cho người ta sợ hãi ở chỗ, toàn thể màu da nó màu đỏ tươi, tựa như từ đầu đến chân đều bị ném vào nước sôi nấu chín thấu đến tim, thân thể lại hoàn hảo, không hề chín nát.

Thẩm Thanh Thu nói: “Là người Tát Chủng.”

Người Tát Chủng là một loại nghề nghiệp của là ma tộc. Bình thường mà nói, Thẩm Thanh Thu lý giải đó là nông phu của ma giới, chủ nông trường, hoặc là thương nhân bán sỉ thức ăn gia súc.

Bởi vì nguyên nhân địa lý và chủng tộc, rất nhiều sinh vật ma giới, chính là bộ phận nhân sĩ Ma tộc khẩu vị hơi nặng, đều có nhu cầu sinh lý kỳ lạ. Cụ thể mà nói, chính là thích ăn đồ vật hư thối, càng thối càng tốt, giòi bọ càng là tuyệt phẩm mỹ vị, dinh dưỡng phong phú.

Thế nhưng ở đâu ra nhiều đồ vật hư thối nhiều như vậy?

Tác dụng của Người Tát Chủng chính là ở chỗ này.

Phàm là sinh vật không phải Ma tộc mà họ tới gần hoặc đụng vào, đều sẽ trong thời gian ngắn xuất hiện tình trạng tứ chi thối rữa. Ma giới từng có lần lưu hành kiểu cơm tập thể trang viên kiểu này: chủ trang viên và từ nhân giới bắt hơn trăm người sống, giống nhốt gia súc nhốt đến một chỗ, thả người Tát Chủng đi vào. Không tới bảy ngày, đợi cho thối rữa đến lúc gần đủ, vào lúc này, là có thể mở cửa. Người có thể lựa chọn thả người ra để ăn, hoặc là tự mình đi vào ăn.

Thói quen ẩm thực dở hơi này vô cùng ghê tởm. Thế nhưng may mắn, hệ thượng cổ thiên ma, thuộc loại huyết mạch tao nhã nhất, truyền thống nhất của Ma tộc, tương đương với quý tộc từ xưa của

ma giới, chỉ số ngẫu các phương diện cũng không phải công dân ma giới bình thường có thể so sánh được, vô duyên với khẩu vị tìm kiếm cái lạ kiểu này. Bằng không, cho dù Lạc Băng Hà có soái cỡ nào nghịch thiên cỡ nào e rằng cũng không đỡ được đặc điểm dở hơi dù sinh lý hay tâm lý cũng không thể chấp nhận được kia, ngẫm lại đi, đám em gái mà hôn môi y xót ruột đến mức nào ha ha ha!

Bởi vì nghề nghiệp này quá mức phản nhân loại, khơi dậy phần nộ ngập trời của đám tu sĩ nhân giới năm đó, triển khai tiêu diệt người Tát Chủng, thậm chí không ít anh hùng vô danh mạo hiểm bị hủ hóa, đồng quy vu tận. Chưa đầy mười năm, người Tát Chủng gần như diệt sạch tung tích, ngay cả ma giới cũng rất khó gặp được, tu sĩ tầm thường chưa từng nghe qua, cũng là rất bình thường. Thảm Thanh Thu nhàn không có việc gì mượn sách cũ linh tinh này nọ trên Thanh Tĩnh Phong coi như tiểu thuyết đánh quái để xem, nên mới rõ ràng.

Rõ ràng hắn đưa ra phán đoán rất có tính kiến thức, đáng tiếc, cũng không được coi trọng. Chỉ có Tần Uyển Ước khách khí nói: “Việc tiên bối nói, Lạc công tử đã sớm đoán được, vừa rồi, y đã kể lại cho bọn ta biết việc liên quan đến người Tát Chủng.” Nói xong, theo đệ tử Huyền Hoa Cung bốn phía dùng ánh mắt khát khao ngưỡng mộ nhìn Lạc Băng Hà, giống như trên mặt y kim quang vạn trượng.

Xuất hiện rồi! Đây chẳng lẽ chính là ánh hào quang cơ trí “Bất luận nam chính nói cái gì, người bên cạnh đều sẽ từ trong giọng nói cảm nhận được sự áp đảo tuyệt đối với chỉ số thông minh và trải nghiệm của mình” trong truyền thuyết!

Lạc Băng Hà nhìn về phía Thảm Thanh Thu, ôn nhu nói: “Sự vật ta biết, đều là sư tôn dạy.”

... Đáng sợ chính là, Thẩm Thanh Thu thật sự cảm giác khuôn mặt y tự mang ánh sáng nhu hòa!

Má nó. Rốt cuộc tới cái ngày phản diện ngay cả chỉ số ngẫu cũng không cho cày nữa, chỉ cho một mình nam chính thể hiện [tay vầy báai bai]

Thẩm Thanh Thu thật sự hết cách ở trong không khí quỷ dị này lãng phí nhân sinh. Theo lý, người Tát Chủng là Huyền Hoa Cung giết chết, quyền xử trí thi thể là ở họ, Thẩm Thanh Thu nói: “Một khi đã như vậy, cỗ thi thể này có thể nào mượn để đánh giá. Nói không chừng Mộc sư đệ sẽ có phát hiện, cũng dễ nhanh chóng nghiên cứu ra phương pháp chống đỡ tình hình bệnh dịch.”

Lạc Băng Hà gật đầu nói: “Tất cả nghe sư tôn. Lát sau đệ tử sẽ đưa xác chết đến.”

Thẩm Thanh Thu bị một tiếng sư tôn của y kêu đến mức lông tóc dựng đứng. Cuối cùng hần tha thiết cảm nhận được tâm tình của người nguyên tác đối mặt với Lạc Băng Hà tiểu lí tàng đao, bởi vì căn bản không biết Lạc Băng Hà rốt cuộc muốn làm gì!

Dứt tay áo, nói đi là đi. Ra khỏi tòa lầu bỏ hoang, Thẩm Thanh Thu vẫn còn trong trạng thái đả kích mang tính hủy diệt, đi đường đầu óc choáng váng, bàn chân nghiêng ngả. Công Nghi Tiêu đuổi theo, thấy sắc mặt Thẩm Thanh Thu tái nhợt, vẻ mặt hoảng hốt, không yên lòng nói: “Thẩm tiên bối, thập phần có lỗi. Kỳ thật ta vẫn biết, nhưng gia sư có lệnh, chuyện Lạc công tử ở Huyền Hoa Cung phải nghiêm khắc giữ bí mật, không được truyền ra ngoài, người vi phạm bị trục xuất, cho nên không dám bẩm báo sự thực.”

Thẩm Thanh Thu: “Ta chỉ hỏi ngươi, làm sao y đến được chỗ của các người?”

Công Nghi Tiêu nói: “Là Tần sư muội, năm ngoái đã cứu được Lạc công tử trọng thương hôn mê ở bên bờ Lạc Xuyên.”

Năm ngoái. Ngắn ngủi một năm liền đập Công Nghi Tiêu khỏi địa vị tâm phúc, xem ra Lạc Băng Hà lẫn vào Huyền Hoa Cung không chỉ chạy trước thời gian nguyên tác, ngay cả hiệu suất cũng tăng cao. Thuận tiện Công Nghi Tiêu quả nhiên chính là số mệnh vật hi sinh không ngừng bị nam chính đá khỏi các loại vị trí đệ nhất!

Thẩm Thanh Thu nói: “Nếu y đã được các người cứu, vì sao không quay về Thương Khung Sơn?”

Công Nghi Tiêu lưu ý sắc mặt của Thẩm Thanh Thu, thật cẩn thận nói: “Sau khi được cứu trị tỉnh lại, Lạc công tử tựa hồ, không muốn đề cập chuyện cũ, khi cáo biệt cũng thổ lộ... sẽ không quay về Thương Khung Sơn phái, hy vọng Huyền Hoa Cung có thể giữ bí mật hành tung của y, tựa hồ tính lưu lạc chân trời. Gia sư thập phần thích y, liền tiếp tục giữ y lại, tuy rằng cũng không xưng hô thầy trò, nhưng đối đãi với y, không khác gì với đệ tử thân truyền.”

Thì ra là thế.

Biểu hiện loại này của Lạc Băng Hà, đúng là tiêu chuẩn của một đóa tiểu bạch hoa chịu đủ ngược, lại yên lặng nhẫn nhịn. Mọi người rất dễ dàng đoán, đang yên lành tại sao không chịu trở về? Dễ chừng là Thương Khung Sơn phái, nhất là Thẩm Thanh Thu thực có lỗi với y, lúc trước Tiên Minh Đại Hội truyền lầm tin người đã chết, cũng tất nhiên có bí mật không thể nói.

Thảo nào vừa rồi các đệ tử Huyền Hoa Cung đều thái độ căm thù hấn. Công phu tẩy não của Lạc Băng Hà cũng không phải che trời, nhìn trạng thái họ vừa rồi nghiêm nhiên coi y như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, liền biết hiện tại Lạc Băng Hà trong cung địa vị như thế nào.

Một đệ tử của phái A đến phái B đi một chuyến, phái B từ tầng cao đến tầng thấp toàn bộ đều khóc lóc muốn giữ y lại hơn nữa cất giấu không cho phái khác biết — chuyện không khoa học không hợp với lẽ thường cỡ nào. Nhưng mà loại chuyện này dưới ánh hào quang nam chính chiếu rọi, hoàn toàn phù hợp ăn khớp!

Thẩm Thanh Thu trầm mặc không nói, Công Nghi Tiêu cho rằng hấn đang thương tâm thất vọng, ái đồ chưa chết, lại thà rằng lưu lạc bên ngoài cũng không chịu trở về gặp hấn, nói: “Thẩm tiên bối không cần quá mức để ý, Lạc công tử có lẽ chỉ là nhất thời có khúc mắc gì đó còn chưa cởi bỏ. Trước đó y chưa từng rời khỏi phạm vi Huyền Hoa Cung, lần này lại chủ động yêu cầu tiến đến, có thể thấy được đã có chuyển biến. Có điều, các sư đệ sư muội... Khụ, về chuyện này, có chút hiểu lầm với tiên bối, hy vọng ngài đừng so đo với họ.”

Thẩm Thanh Thu lòng đau như biển lớn.

Uy danh chính diện nhiều năm vất vả khổ sở, quả nhiên vẫn không chống được nam chính, muốn anti liền anti, anti hay lắm.

Không đúng! Kỳ thật đây căn bản không tính anti a. Bởi vì hấn một chút cũng không oan uổng, hấn đích xác đá người ta vào vực thẳm Vô Gian không sai!

Quả thực không tìm được lý do biện giải thoát tội cho mình!

Thẩm Thanh Thu nói: “Vậy còn người? Tại sao người không hiểu lắm?”

Công Nghi Tiêu khẽ giật mình, lập tức nói: “Tuy rằng không biết lúc trước ở Tuyệt Địa Cốc, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng ta tin tưởng, tiền bối cũng không phải người sẽ giết hại đệ tử.”

Được rồi, để ta tới nói cho người biết tại sao... Bởi vì người với ta đều là vật hi sinh đối lập với nam chính, cho nên càng có thể hiểu được và đồng cảm tình cảnh của nhau.

Phía sau đoàn người Huyền Hoa Cung cũng theo kịp, Thẩm Thanh Thu lơ đãng quay đầu lại thoáng nhìn, chỉ thấy Lạc Băng Hà đang nhìn bên này. Y ôm tay mà đứng, thờ ơ lạnh nhạt.

Thẩm Thanh Thu hiện tại thấy y, cảm giác trái tim mình yếu đi không ít, thường xuyên giống như một chiếc thuyền lá rơi vào sóng to biển lớn, gió tạt mưa sa. Chẳng hạn như hiện tại, tuy rằng Lạc Băng Hà cách hần cũng không gần, trên mặt cũng vẫn duy trì mỉm cười, nhưng ánh mắt tối như mực kia, lực xuyên thấu rất mạnh, nhìn Thẩm Thanh Thu đến mức bỗng nhiên trong lòng phát lạnh.

Đại ca, đại gia! Người lại làm sao vậy — hai vật hi sinh nói chuyện ôm nhau sưởi ấm chút cũng đắc tội người?!

Vừa đến cửa tiệm binh khí chữ vàng, chợt nghe bên trong ồn đến mức muốn lật nóc nhà. Đây đều là chuyện tốt Liễu Thanh Ca làm. Hần phụ trách cu li, phân công xong liền ra ngoài đi tìm đối tượng cho Mộc Thanh Phương thí nghiệm. Trong thành lòng người hoảng sợ, không ai nguyện ý phối hợp, lúc này cũng không quản được nhiều như vậy, chỉ có thể dùng võ lực giải quyết vấn đề. Huống chi, Liễu Thanh Ca căn bản không phải người có kiên nhẫn giảng đạo lý.

Tác phong của hần thập phần phù hợp truyền thống Bách Chiến Phong, trực tiếp xuất môn một chuyến, thuận tay bắt đến mười mấy người vạm vỡ, cột vào bên lò rèn ở đại đường. Nơi đó hiện tại đã trở thành lò nghiên cứu thử nghiệm của Mộc Thanh Phương. Một đám đại nam nhân, chửi bậy khóc lóc, cư nhiên không thua đàn bà.

Thẩm Thanh Thu đến kho ngầm dưới đất, nói rõ biến cố liên tiếp mới vừa rồi cho những người khác. Việc mình bị nhiễm tạm thời áp chế không đề cập tới.

Vô Trần đại sư lại một trận A di đà phật: “Đều nhờ các vị đạo hữu Thương Khung Sơn, sự tình tốt cuộc có tiến triển.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Chỉ sợ không đơn giản như vậy. Giữa những người bị nhiễm, không thể lây bệnh cho nhau, mà trong sách thượng cổ Thanh Tĩnh Phong ghi lại, phạm vi nuôi giống lớn nhất của người Tát Chủng, chỉ có hơn ba trăm người. Nếu như là phạm vi phức tạp như cả tòa thành thị lớn thế này, người Tát Chủng khẳng định không chỉ có một.”

Liễu Thanh Ca đặt tay lên chuôi kiếm, đứng lên. Thẩm Thanh Thu biết hần là phái hành động, nói đi là đi, hiện tại muốn đi ra tìm người Tát Chủng khác, vội nói: “Chậm đã! Ta còn có một việc muốn nói.”

Mộc Thanh Phương: “Sư huynh xin cứ nói?”

Thẩm Thanh Thu không biết mở miệng thế nào, chần chờ một lát mới nói: “Lạc Băng Hà đã trở lại.”

Phản ứng của mọi người cũng không lớn. Vốn là, trong ba người, Vô Trần đại sư Chiêu Hoa Tự, không biết Lạc Băng Hà là ai, Mộc

Thanh Phương trừ y đạo được lý ít quan tâm mặt khác, cũng chỉ có Liễu Thanh Ca nhú nhú mày, ngạc nhiên nói: “Đồ đệ kia của ngươi? Không phải y ở Tiên Minh Đại Hội đã chết trong tay Ma tộc?”

Thẩm Thanh Thu càng cảm thấy khó giải thích: “... Không chết hẳn. Còn sống trở lại. Ày.” Hắc phiến nào nói: “Ngươi với ta đi tuần thành trước. Lời này trở về nói chi tiết sau.”

Mộc Thanh Phương nói: “Cũng tốt. Sớm chút xử lý xong người Tát Chủng còn sót lại, bớt chút sinh linh đồ thán. Ta cũng nên đi coi coi những người bệnh này.”

Y vừa nói, Thẩm Thanh Thu liền nhớ đến, bộ dụng cụ giải phẫu ngân quang sáng như tuyết của Mộc Thanh Phương tùy thân chuẩn bị, đao châm đầy đủ, bày ra toàn bộ, giống như hiện trường pháp y khám nghiệm tử thi, còn có hàng trăm hàng ngàn chai chai lọ lọ dán nhãn khác nhau bên trong là không gian vô hạn, chữ trên nhãn và ghi chú có cũng y như mùi vị và công hiệu của đồ vật trong chai lọ, khiến người ta nghe thấy liền biến sắc, thấy mà phát sợ. Phỏng chừng đám đại hán bên cạnh lò rèn kia lát nữa thật sự sẽ dỡ nóc nhà ra mất.

Thẩm Thanh Thu cười khan một tiếng, đang muốn theo Liễu Thanh Ca ra hầm, đột nhiên, không hề dấu hiệu, tiếng tim đập bỗng nhiên giống như phóng đại gấp mấy trăm lần, động tác cũng bị kiềm hãm theo.

Liễu Thanh Ca cảm thấy dị trạng, lập tức hỏi: “Làm sao vậy?”

Thẩm Thanh Thu không trả lời, tay phải thử muốn bạo kích linh lực, linh lưu mỏng manh đứt quãng nhảy lên, không kéo ra được một tia lửa.

Dờ phắc, phát tác vào lúc quan trọng thế này, người đưa ta đây à?!

Mộc Thanh Phương thấp giọng nói: ” ‘Không thể giải’.”

Liễu Thanh Ca ấn mạch môn của hắn, tạm dừng một khắc, quyết đoán ấn hắn trở về: “Ngồi xuống. Chờ.”

Chờ cái gì?! Chờ Lạc Băng Hà tìm tới cửa sao?! Thẩm Thanh Thu bỗng nhiên đứng lên: “Ta theo người đi ra ngoài.”

Liễu Thanh Ca: “Đừng làm chướng ngại.”

Đại thần người chính là chủ nhân Bách Chiến Phong một kẻ làm quan cả họ được nhờ! Đưa ta bay một cái thì chướng với ngại cái gì!

Mộc Thanh Phương nói: “Thẩm sư huynh người hôm nay uống thuốc chưa?”

Thẩm Thanh Thu thật muốn ngửa mặt lên trời kêu dài: “Ta không có từ bỏ trị liệu!!!”

Tháng này rõ ràng ta có uống thuốc đúng hạn! Cũng có nhờ Liễu đại thần hỗ trợ vận công đả thông linh mạch đúng hạn! Rốt cuộc tại sao lại chẳng biết vì đâu phát tác, quả thực sấm giữa trời quang không hiểu gì cả!

Lúc này, hệ thống bỗng nhiên chẳng chịu chết mà thông báo: 【
độ sượng nhân vật chính +100】

Mày cút!

Ý mày đây là “Thẩm Thanh Thu không may, nam chính cũng rất sượng” sao?!

Có dám dừng hàm hồ bớt từ như vậy không, có gan hệ thống nói rõ coi tại sao bỗng nhiên thêm điểm!

Mộc Thanh Phương lại nói: “Thẩm sư huynh ngàn vạn lần đừng cậy mạnh. Liễu sư huynh cũng là vì tốt cho người. Trong lúc phát tác nỗ lực vận công, tổn hại cực lớn. Người ở chỗ này nghỉ ngơi hồi phục, ta đi chế được, đợi Liễu sư huynh trở về, lại giúp người đả thông linh mạch.”

Thẩm Thanh Thu đứng lên ba lượt, đều bị Liễu Thanh Ca ấn trở về, ngữ khí của Mộc Thanh Phương lại giống như giáo dục trẻ nhỏ, đành bất đắc dĩ nói: “Được rồi. Liễu sư đệ người hãy nghe ta nói, người Tát Chủng làn da cả vật thể màu đỏ tươi, sức lây nhiễm rất mạnh, gặp được đối tượng khả nghi đừng tùy tiện tiến lên, công kích cự ly xa. Khi trở về nhất định đến phòng ta một chuyến, ta có lời rất quan trọng muốn thương lượng với người.”

Cuối cùng một câu quan trọng nhất, Thẩm Thanh Thu cố ý gằn chữ nhấn mạnh.

Nuôi binh ngàn ngày dùng một giờ, Liễu đại thần người ngàn vạn lần phải phải che chở ta a!

Hai người Liễu Mộc rời khỏi hàm xong, Vô Trần suy ngẫm nói: “Thẩm tiên sư, người không cảm thấy kỳ lạ? Ma giới yên lặng đã lâu, mà những năm gần đây, lại có thể góc đầu trở lại. Tiên Minh Đại Hội lần trước, không ít ma vật hiếm gặp xuất hiện lại ở nhân thế. Còn lần này Kim Lan Thành lại xuất hiện người Tát Chủng tuyệt tích trăm năm, lão nạp lo lắng, đây... chỉ sợ không phải dấu hiệu tốt gì.”

Huống chi, những người Tát Chủng này rõ ràng là bản mạnh hơn. Người Tát Chủng ban đầu, tuyệt đối không có quy định người bị nhiễm và chúng không thể cách nhau quá bao xa. Thẩm Thanh Thu tràn đầy đồng cảm: “Điều đại sư băn khoăn, cũng chính là điều ta không thể yên tâm.”

Đúng vậy. Lạc Băng Hà vốn nên ở dưới vực thẳm Vô Gian thêm hai năm, cứ nhiên ra tù trước hạn. Điều này có thể là cmn dấu hiệu tốt gì được!

Sau khi Vô Trần đại sư bị nhiễm, công lực và sức khỏe bị tổn hao nhiều, tinh lực tiêu hao cực lớn, ngồi nói chuyện không lâu liền sinh ra ỉ ỉ, Thẩm Thanh Thu liền an trí ông nằm xuống, tận lực khẽ tiếng rời khỏi hầm. Vô Trần trốn ở hầm, là bởi vì không thể gặp nắng gặp gió, phòng của Thẩm Thanh Thu lại ở nội đường hai tầng của tiệm binh khí. Liễu Thanh Ca còn chưa trở về, lúc này muốn ngủ cũng ngủ không được, hần liền ngồi ở cạnh bàn ngăn người. Một lát thì nghĩ tới Lạc Băng Hà cừu nhỏ đi theo phía sau mình cả ngày kêu sư tôn, lát thì nghĩ tới Lạc Băng Hà hắc liên hoa mới nảy như một tàng xa cách, làm cho người ta toàn thân đều không được tự nhiên, hận không thể nhổ sạch tóc mình mới đã.

Ngây người trong chốc lát, có người gõ cánh cửa hai cái. Không nặng không nhẹ.

Thẩm Thanh Thu từ bên cạnh bàn bỗng nhiên đứng lên: “Liễu sư đệ? Chờ người hơn nửa đêm, mau vào đi!”

Cửa phòng đột nhiên mở mạnh sang hai bên.

Lạc Băng Hà đứng ở cửa phòng, lưng tựa vào màn đêm vô biên, khoanh tay mà đứng, khóe môi khẽ cong, đáy mắt đáy mắt lại hình

như có hồ lạnh ngàn thước.

Y cong cong nheo lại con mắt, nói: “Sư tôn, chào người a.”

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 34: Hắc Hóa Đại Pháp Hào (Hào Cái Đầu Ý)

Á dù tới rồi!

Thẩm Thanh Thu trong phút chốc giống như ốc bị sôi trào, ù một cái cháy lên. Đây cmn chính là chuyện ma đêm khuya hung linh trình diễn trước mặt! Hắc nắm chiết phiến, lưu loát xoay người, từ cửa sổ gỗ lặn ra ngoài.

Rốt cuộc bỏ xuống lớp ngực trang làm cho người ta nổi da gà ban ngày, bộc lộ bản tính đến tìm hắc tính sổ!

Chạy trốn hoàn toàn là theo bản năng. Nhiều năm đã thành quen, khiến hắc kiên trì cho dù là chạy trốn, cũng phải chạy trốn tiêu sái phiêu dật. Sau khi rơi xuống đất vững vàng, lòng bàn chân nhón một chút, thân mình lao ra ngoài.

Âm thanh trong trẻo của Lạc Băng Hà có lực xuyên thấu rất mạnh, mang theo ý cười lạnh lẽo rơi vào bên tai hắc: “Ban ngày thấy sư tôn thân cận ôn nhu với Công Nghi Tiêu, buổi tối lại chong đèn chờ Liễu sư thúc cho đến đêm khuya, tình ý nồng nàn, sao đến phiên đệ tử, liền xa cách như vậy rồi?”

Đù má mỗi một câu cảm giác khoảng cách kéo gần N lần tốc độ này không khoa học!

Thẩm Thanh Thu hít sâu một hơi, nghĩ thầm rằng mặc kệ thể nào trước tiên tìm giúp đỡ rồi nói, từ đan điền phát ra tiếng hét: “Liễu Thanh Ca!”

Âm thanh của Lạc Băng Hà lại tới gần, lần này không ôn hòa như vậy nữa, mà là dẫn theo cười lạnh: “Liễu sư thúc đang cùng người ta chiến đấu lâu dài, chỉ sợ là không rảnh đến đây. Nếu sư tôn người có gì phân phó, không bằng nói với ta?”

Thế thì không dám!

Thẩm Thanh Thu trong lòng biết Liễu Thanh Ca hơn phân nửa bị Lạc Băng Hà giở biện pháp gì trói chân rồi, trông cậy không được, lập tức đem toàn thân linh lực dồn xuống chân, trông mong bùng nổ tốc độ.

Nhưng có chết hay không hấn đã quên, hiện tại đúng là lúc độc tính Không thể giải phát tác!

Khi phản ứng lại đã không còn kịp rồi, trong nháy mắt đó máu toàn thân giống như là ngưng kết, thân thể Thẩm Thanh Thu đột nhiên trầm xuống.

Ngay sau đó, yết hầu bị chế trụ mạnh mẽ, lưng đánh thật mạnh lên vách tường đá lạnh lẽo cứng rắn, xương sống đến da thịt đều bị đụng đau, đầu ong ong chấn động.

Lạc Băng Hà đã gần trong gang tấc.

Thẩm Thanh Thu bị y một tay dòn lên tường, gáy đụng muôn ngát, tầm mắt một lúc lâu sau mới trở lại rõ ràng.

Ánh trăng lưu chiếu, càng làm rõ hình dáng giống như băng khắc ngọc tạc, tuấn mỹ vô song của Lạc Băng Hà.

Y dựa cực gần, nhẹ giọng nói chậm: “Nhiều năm không gặp, sự tồn tại không ngừng kêu tên người khác, đệ tử thật sự là đau lòng.”

Y luôn miệng nói thương tâm đau buồn, nhưng môi mang ý cười mắt mang sát khí, thấy thế nào cũng là nói dối không chớp mắt!

Thẩm Thanh Thu chỉ cảm thấy yết hầu giống như bị một cái vòng sắt bóp chặt, cổ họng gian nan vùng vẫy, nín thở còn khó khăn, huống chi mở miệng nói chuyện.

Ngón tay thật ra có thể miễn cưỡng kết thành kiếm quyết, nhưng hần hiện tại linh lực trì trệ, kết xong cũng vô dụng, thành quyết có tiêu chuẩn mấy cũng không triệu được Tu Nhã Kiếm.

Hơn nữa, tay của Lạc Băng Hà đang dần dần dùng sức, dần dần ép chặt.

Đột nhiên, trước mắt Thẩm Thanh Thu sáng ngời, một khung hội thoại cực đại bắn ra.

Khung hội thoại này hoàn toàn không giống trước kia. Trước đó thông báo tin tức tựa như hệ điều hành XP, hiện tại giản lược tiết chế xa hoa có nội hàm... Trọng điểm là nội dung! Hệ thống nêu lên:

【 Có muốn tiếp thu nhắc nhở ôn hòa của hệ thống để giải quyết vương mắc nhỏ trước mắt của quý khách? 】

Mày gọi cái này là “vương mắc nhỏ”?!

Thẩm Thanh Thu ở trong ý thức khàn giọng rít gào: “Đến! Còn có mode đơn giản không! Cầu mode đơn giản!”

Hệ thống: 【 kích hoạt quyền hạn. Có phải bắt đầu dùng đạo cụ máu chốt bảo trì trạng thái sinh tồn? 】 ánh mắt Thẩm Thanh Thu đã ghen đến xám ngắt: “Còn có đạo cụ máu chốt?! Phải tốn bao nhiêu chỉ số ngẫu độ sướng để mua, mà nói đi!”

Hệ thống: 【 đạo cụ đã ở trong rương trang bị của ngài. Có muốn sử dụng đạo cụ “Ngọc Quan Âm giả”, tiêu hao 100 điểm tức giận của Lạc Băng Hà? 】

Á đù, di vật duy nhất dưỡng mẫu Lạc Băng Hà để lại Ngọc Quan Âm giả!

Đạo cụ bảo mệnh lấy được khi mới đi vào thế giới này, trang bị cao cấp, sao hán vẫn luôn quên mất, ôm chén vàng xin cơm, hệ thống cuối cùng mà đã nhắc nhở đúng một việc!

Thẩm Thanh Thu: “Dùng dùng dùng!” Yết hầu hần sắp bị bóp thành hai rồi!

Hệ thống: 【 nhắc nhở nhẹ nhàng: Đạo cụ này chỉ được sử dụng một lần, cao nhất có thể tiêu hao 5000 điểm tức giận của Lạc Băng Hà. 】

Thẩm Thanh Thu dùng cương trước bờ vực: “Đợi đã —!!!”

Hiện tại trạng thái tức giận của Lạc Băng Hà mới 100 điểm?! Mà ý đồ tao đây à?! 100 điểm liền tà mị cuồng điên như vậy thế thời điểm giá trị tức giận của y lên 5000 là cái dạng gì, hình ảnh kia quả thực quá đẹp ta không dám tưởng tượng! Trọng điểm là — dùng đạo cụ cao nhất có thể trừ 5000 để đối phó tình huống chỉ có 100,

hơn nữa từ nay về sau mất đi cơ hội sử dụng, cho dù hiện tại tính mạng khó giữ, Thẩm Thanh Thu vẫn cần chút thời gian để xót ruột với đấng đo!

Cứ như vậy, không phải hít thở không thông mà bỏ mình, thì chính là yết hầu dập nát mà chết.

Ngay khi Thẩm Thanh Thu dứt lòng chuẩn bị cắn răng sử dụng đạo cụ bảo mệnh, cần cổ chợt buông lỏng.

Thẩm Thanh Thu chống đỡ vách tường, miễn cưỡng đứng vững, cuối cùng vẫn không chống được bụp một tiếng quỵ xuống tại chỗ. Chạy cũng chạy không thoát, thẳng thừng trực diện BOSS.

Lạc Băng Hà vừa mới thiếu chút nữa bóp chết hấn, hiện tại lại cười tủm tỉm mà qua diu hấn, biểu cảm như dĩ vãng diu hấn xuống xe ngựa hoặc là đưa điểm tâm. Thẩm Thanh Thu nhất thời cự nhiên quên vùng vẫy, chỉ cảm thấy hành vi cử chỉ như tinh thần phân liệt này làm cho người ta sồn tóc gáy.

Lạc Băng Hà thở dài: “Sư tôn chạy nhanh như vậy làm gì? Đệ tử suýt nữa đuổi không kịp.”

Ha ha, đuổi không kịp cái rắm. Là ai vừa rồi dù bạn vẫn ung dung một hơi cũng không hụt theo sát ở phía sau nửa ngày chơi trò mèo vờn chuột?

Thẩm Thanh Thu thở hổn hển mấy hơi, dần dần mở miệng, âm thanh có chút run: “Lá gan ngươi không nhỏ. Đường hoàng trở về, không sợ người khác phát hiện thân phận thật của ngươi?”

Lạc Băng Hà ánh mắt chớp động, nói: “Sư tôn là quan tâm cái này, hay là lo lắng cái này?”

Thẩm Thanh Thu cảm thấy lời này của y khá có ý tứ. “Quan tâm” với “lo lắng”, dùng ở chỗ này có gì khác nhau sao?

Hắn không nhịn được hỏi: “Chẳng lẽ người cảm thấy, ta sẽ không nói cho người khác biết?”

Lạc Băng Hà nhìn hắn, khẩu khí thương tiếc nói: “Sự tôn, vậy thì cũng phải muốn người khác tin tưởng người.”

Thẩm Thanh Thu đáy lòng lộ bộ một tiếng.

Ý này của y, là tính giống nguyên tác, đầu tiên làm cho mình thân bại danh liệt, sau đó chậm chậm từng bước một, bức đến tuyệt lộ, chậm chậm đùa chết?

Thẩm Thanh Thu nguyên tác có hai điểm cực cận bã: 1, dâm loạn nhiều thiếu nữ và phụ nữ; 2, tàn sát nhiều đồng môn và phi đồng môn.

Nhưng Thẩm Thanh Thu tự hỏi, từ sau khi dùng cái xác này, tuyệt đối không kế thừa ham muốn và chí hướng này của nguyên chủ. Lạc Băng Hà còn có thể khiến thanh danh uy vọng địa vị xã hội của hắn đều hủy sạch sao?

Hệ thống: 【 hữu tình giải đáp: đương nhiên có thể. 】

Thẩm Thanh Thu: “Câm miệng được không. Chỉ có nam chính không ngờ được, không có y không làm không được. Tao đương nhiên biết y có thể, cảm ơn.”

Hệ thống: 【 không cần khách khí. Lần giải đáp này không thu chỉ số ngẫu. 】

Thẩm Thanh Thu trực tiếp đóng rút khung đối thoại.

Hắn day day yết hầu, đứng một hồi, phát hiện Lạc Băng Hà cư nhiên cứ như vậy mở to đôi mắt nhìn hắn, không có ý tiếp tục động thủ.

Còn nhìn?

Chắc không phải là cảm thấy cách biệt vài năm, muốn đem những gì không nhìn đủ bù đắp lại?

Hệ thống: 【 độ sượng nhân vật chính +50. 】

Thẩm Thanh Thu: “Mày thẳng cấp, sao ngay cả lý do thêm điểm cũng tính lược rồi? Quay đầu đừng kêu tao cày điểm. Tao cái gì cũng chưa làm, ở đâu ra thêm độ sượng. Còn nữa mày có thể tạm thời đừng xuất hiện không!”

Một lúc lâu sau, Thẩm Thanh Thu nói: “Người trở về, đến tột cùng là muốn làm cái gì?”

Lạc Băng Hà nói: “Đơn giản nhớ sự tôn đối tốt với ta, quay về để xem thôi.”

Thẩm Thanh Thu tự động lý giải là trở về tìm hắn thanh toán nợ cũ năm xưa.

Cùng Lạc Băng Hà một hỏi một đáp, vậy mà coi như hài hòa, Thẩm Thanh Thu nói chuyện cũng dần dần phì lá gan, bất động thanh sắc, ngón tay chuyển qua trên chuôi kiếm: “Chỉ vì giết ta? Vậy ôn dịch trong Kim Lan Thành lại tính là chuyện gì? Lẽ nào cư dân trong thành, đều ‘đối tốt với người’?”

Ai ngờ, những lời này vừa ra, không biết chạm vào phiền nghịch lân nào của Lạc Băng Hà, trong mắt của y phút chốc giống như hàn tinh sa xuống, ý cười như có như không vừa nãy cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Một lúc lâu sau, Lạc Băng Hà nói: “Sự tôn đối với Ma tộc quả thật là căm thù đến tận xương tuỷ.” Trong giọng nói, có dấu vết cường chế tức giận.

Không có đâu thật đó.

Lạc Băng Hà cắn răng: “Không, phải nói là đối với ta căm thù đến tận xương tuỷ.”

Người xem, người không phải là khá hiểu sao... Gì gì gì?

Ta cũng đâu có nói như vậy. Căm thù đến tận xương tuỷ còn chưa đến mức, chỉ là có chút chướng ngại tâm lý mà thôi. Nào bỏ không cần quá đáng, cảm ơn!

Lạc Băng Hà tiến mạnh về phía hần từng bước, Thẩm Thanh Thu thần sắc cảnh giác mạnh, cũng lui về phía sau từng bước.

Ánh mắt hai người va chạm trong không khí, Lạc Băng Hà lại giống như cảm thấy được sự táo bạo của mình, mở miệng âm thanh càng lạnh như băng.

“Sự tôn có phải thật sự cảm thấy, những việc như giết người phóng hỏa đồ thành diệt quốc, đơn giản là vì một nửa huyết thống trong thân thể ta, sớm hay muộn đều sẽ làm hết?”

Thẩm Thanh Thu chỉ có thể bảo trì trầm mặc.

Nếu trong tay hắn có một bản thực thể của 《Cuồng ngạo tiên ma đồ》, phỏng chừng đã sớm dùng nó tát vào mặt y rồi.

Có búa thì lên! Đại trường thiên hai ngàn vạn chữ mặt sau đều là dấu vết búa của ngươi! Nào chỉ giết người phóng hỏa đồ thành diệt quốc, ngươi chích ma giới tiên giới ngắt trời, chó gà không tha dùng để hình dung việc ngươi làm đã mất đi ý nghĩa của thủ pháp phóng đại!

Lạc Băng Hà thấy Thẩm Thanh Thu buông mí mắt, một tiếng không nói, coi như hắn mặc nhận, cười lạnh nói: “Một khi đã như vậy, lúc trước tại sao lại nói những lời hoang đường như bất luận chủng tộc, chỉ phân thiện ác?”

Y bỗng nhiên sắc mặt âm trầm, mi gian lệ khí lan tràn, ra tay mạnh, quát: “Dối trá cực điểm!”

Thẩm Thanh Thu sớm có phòng bị, lúc này vội vàng lui về phía sau, nhích nhích tránh qua. Nhìn lại, vách tường vừa rồi tựa đã đập nát một mảnh.

Tuy rằng hắn sớm biết, sau khi từ nơi như vực thẳm Vô Gian đi ra, tính tình Lạc Băng Hà sẽ đại biến, nhưng không ngờ thật sự nghiêng trời lệch đất đến tình trạng này. Nói hỉ nộ vô thường cũng còn nhẹ.

Biết trước kết quả trong sách là một chuyện, nhìn một người từng rất quen thuộc biến thành như vậy, lại là một chuyện khác. Nhất là kết quả này cơ bản có thể tính là một tay hắn tạo thành.

Lạc Băng Hà giống như vốn không muốn thật sự đánh trúng hắn, bạo đánh một lần phát tiết xong, tiêu chút khí, hơi nghiêng đầu,

vươn tay tựa hồ muốn túm lấy hắn. Thẩm Thanh Thu rút mạnh Tu Nhã Kiếm.

Hắn đã thật lâu không động tay rút kiếm, từ trước hơn phân nửa là dùng kiếm quyết triệu hoán, hiện tại mất linh lực chỉ có thể thao tác thủ công. Hết cách, hắn không thể thúc thủ chịu trôi, ít nhất vào lúc này, hắn tuyệt đối không thể ngồi chờ chết.

Đây thật sự là tính sai cực đại. Vốn tưởng rằng Lạc Băng Hà phải luyện đủ năm năm, mới có thể từ vực thẳm Vô Gian bò lên, ai biết y trâu bò ngày càng khùng, dám chạy trước một nửa thời gian. Mà tính tính ngày, Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi vương bài bảo mệnh Thẩm Thanh Thu nuôi, còn chưa có dưỡng đến thời điểm có tác dụng.

Lạc Băng Hà thấy thế, chậm chậm giơ lên một tay, khiến Thẩm Thanh Thu thấy rõ giữa chưởng cuộn cuộn bốc lên ma tức tím đen lưu chuyển, chậm rãi nói: “Sự tôn. Người đoán xem, nếu Tu Nhã Kiếm bị ta bắt được, phải mấy lần mới có thể bị ăn mòn hầu như không còn?”

Không cần đoán, ta cá năm xu nhiều nhất một lần! Thẩm Thanh Thu trong lòng bội cảm thâm lương.

Lạc Băng Hà tới gần từng bước, Thẩm Thanh Thu chỉ đành giơ kiếm đón đánh.

Hắn vốn chuẩn bị tâm lý Tu Nhã Kiếm sẽ bị hỏng, ai ngờ Lạc Băng Hà giống như chột thấy cái gì, run lên một chút, mạnh mẽ thu lại ma khí giữa chưởng, trực tiếp lấy tay chặn đứng lưỡi kiếm.

Thẩm Thanh Thu không ngờ thật sự sẽ đâm y. Đây đã là lần thứ hai! Công phu sửng sốt như vậy, Lạc Băng Hà chém một cái lên cổ

tay hấn, bàn tay buông lỏng, trường kiếm rơi xuống đất, bị Lạc Băng Hà đá bay.

Lạc Băng Hà một bàn tay gắt gao siết cổ tay Thẩm Thanh Thu, lòng bàn tay có máu tươi chảy ra, ướt sũng tay áo Thẩm Thanh Thu, máu cứ chảy a chảy a chảy, khiến trong lòng hấn không lý do hoảng sợ. Vào lúc như lọt vào sương mù, Lạc Băng Hà lật tay hấn lại: “Bị nhiễm rồi?”

Vài hồng ban nho nhỏ rải rác phân bố trên cánh tay Thẩm Thanh Thu, so với ban ngày hơi gia tăng.

Ngón tay thon dài của Lạc Băng Hà ở trên mặt như có như không xẹt qua, vài chấm hồng ban kia tán loạn ở đầu ngón tay y.

Quả nhiên, với Lạc Băng Hà mà nói, vật nhỏ này căn bản không tạo thành uy hiếp.

Lạc Băng Hà tựa hồ dịu đi sắc mặt, nói: “Cánh tay này của sư tôn, cũng nhiều tai nạn.”

...Hai người họ vậy mà nghĩ đến cùng một nơi. Thẩm Thanh Thu nhìn mu bàn tay trơn bóng như lúc ban đầu của mình, càng không hiểu lối đi nào bộ của Lạc Băng Hà. Nhìn trước mắt, có lẽ là nhớ tới cánh tay kia cũng giúp y chắn qua gai trên áo giáp độc, còn có mấy phần nhớ tình xưa?

Hấn đang đoán như vậy, đột nhiên, bụng bị người ta tưng một quyền.

Lạc Băng Hà mỉm cười nói: “Cái nào về cái đó, nếu đã là sư tôn khơi mào, vậy thì tự mình nuốt xuống trái đắng. Miệng vết thương sư tôn để lại, thì tự mình bù đắp tử tế.”

Thẩm Thanh Thu còn tưởng rằng y đang dùng thủ pháp tượng trưng so sánh biểu đạt vết thương tinh thần năm đó mình để lại cho y, ai ngờ da đầu chột đau, bị ngoan cường bức ngựa cổ, tay của Lạc Băng Hà đưa đến bên môi, một cổ máu tươi chảy vào trong miệng.

Thẩm Thanh Thu thốt nhiên trợn to hai mắt.

Hắn mới tỉnh ngộ, “miệng vết thương” Lạc Băng Hà chỉ, là miệng vết thương vừa rồi mình dùng Tu Nhã Kiếm để lại trên tay y!

Đậu xanh rau má — không thể uống không thể uống trò vui này tuyệt đối không thể uống!

Hắn đẩy mạnh cái tay kia ra, cúi đầu muốn nôn ra vài hớp máu tươi mới nuốt xuống, bị Lạc Băng Hà mạnh mẽ ghì chặt, tiếp tục rót máu. Lạc Băng Hà làm vỡ miệng vết thương trên tay mình, máu nóng cuộn cuộn không dứt, y ngược lại càng phát ra bộ dạng vui vẻ: “Sự tôn, đừng nôn a, máu thiên ma tuy rằng dơ bẩn, nhưng uống cũng không nhất định sẽ chết, đúng không?”

Sẽ không chết, thế nhưng sẽ sống không bằng chết a!

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 35: Thanh Toán Nợ Nần Bước Đầu Tiên

Thẩm Thanh Thu không biết làm sao về đến tiệm binh khí chữ vàng, lên lầu, vào phòng vẫn còn ngầy dại, một đầu ngã xuống giường, chỉ cảm thấy óc, dịch dạ dày, huyết lưu đều đang sóng cuộn biển gầm, có thứ gì đó theo chúng nó bò đến bò đi, trở mình trần trọc.

Máu thượng cổ thiên ma, rời cơ thể xong, vẫn có thể chịu thao túng của người thừa kế huyết thống, nếu người bên cạnh uống vào, đích xác hậu quả không nhất định chỉ có chết, càng tệ hơn, khả năng có rất nhiều loại.

Chẳng hạn như trong nguyên tác, Lạc Băng Hà thao túng tự nhiên máu của mình xong, tác dụng chính là độc dược, cổ trùng máu ký sinh cơ thể người, truy tung tích định vị, công cụ tẩy não vật lý, công cụ tình thú... vân vân.

Thẩm Thanh Thu cả người mồ hôi lạnh, nửa mê nửa tỉnh, đến sáng sớm mới ngủ thật say. Còn chưa ngủ bao lâu, đã bị một trận hoan hô rung chuyển trời đất đánh thức.

Hắn nghiêng ngả lão đảo lăn xuống giường. Bởi vì buổi tối nằm xuống nguyên bộ, cũng không cần mặc quần áo. Vừa muốn mở

cửa, đột nhiên cánh cửa tự mình văng ra, một thiếu niên sôi nổi xông tới.

Dương Nhất Huyền kích động nói: “Cửa thành mở rồi! Cửa thành mở rồi!”

Thẩm Thanh Thu: “Cái gì?”

Dương Nhất Huyền hét lên: “Những quái vật cả người màu đỏ đều bị bắt, cửa thành mở ra rồi! Kim Lan Thành cuối cùng vực dậy rồi!” Nghĩ đến cái chết của phụ thân, trong mắt lại vương nước mắt. Thẩm Thanh Thu tự mình thấy hồ đồ, lại muốn đi an ủi y, thầm nghĩ: nhanh như vậy, một đêm đã bắt hết?

Cửa thành đã mở, các phái tu sĩ trước đó ở ngoài mấy dặm quan sát đều ủa vào trong thành, tụ tập ở một quảng trường rộng mở, Mộc Thanh Phương cũng ở đó phối chế dược hoàn. Kim Lan Thành mấy ngày trước đây còn không khí trầm lặng nay một mảnh vui mừng dào dạt.

Tổng cộng bắt được bảy tên người Tát Chủng còn sống, tất cả đều dùng kết giới của Chiêu Hoa Tự cách ly bên trong.

Thẩm Thanh Thu thấy Liễu Thanh Ca như có điều suy nghĩ, đi lên đi thấp giọng nói: “Tối hôm qua là chuyện gì.”

Liễu Thanh Ca liếc hán một cái: “Đồ đệ ngươi là chuyện gì?”

Thẩm Thanh Thu: “Y làm cái gì?”

Liễu Thanh Ca dần dần nói: “Tối hôm qua, y bắt được năm tên, ta bắt được hai.” Hắn nhìn Thẩm Thanh Thu: “Trong vài năm Lạc Băng Hà biến mất, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Có thể giành quái từ tay chủ nhân Bách Chiến Phong, hơn nữa đáng chết chính là giành thắng, đây mới thật là chuyện vô cùng hủy tam quan truyền nhân Bách Chiến Phong, quả thực vô cùng nhục nhã!

Hơn nữa số liệu này có phải có thể ghi kỷ lục, nói về mặt giá trị vũ lực, tình huống hiện tại là Lạc Băng Hà: Liễu Thanh Ca = 5:2...

Bỗng nhiên, đám đệ tử gần đó bót ồn ào, tự giác mở đường, rẽ ra không gian. Không xa, mấy nhân vật thủ lĩnh các phái dần dần đi tới. Nhạc Thanh Nguyên cùng cung chủ Huyền Hoa Cung đi song song, theo sau, Thiên Nhất Quan cùng Chiêu Hoa Tự đi thành hàng.

Lạc Băng Hà liền đứng ở bên cạnh cung chủ Huyền Hoa Cung.

Ánh dương buổi sớm chiếu rọi thần khí tươi sáng thần thái bay cao của y, Thẩm Thanh Thu lấy ra so sánh với bản thân một chút, thấy mà buồn bực.

Ngay cả Nhạc Thanh Nguyên đến gần, nhìn hẩn trong chốc lát, cũng lo lắng nói: “Sự đệ, sắc mặt đệ, quá kém. Quả nhiên không nên để đệ tới.”

Thẩm Thanh Thu cười gượng: “Chỉ là đêm qua ngủ không ngon.”

Mộc Thanh Phương phát hết dược đơn xong, cũng cả kinh: “Sự huynh, vì sao một đêm liền biến thành như vậy? Thuốc ta đặt ở phòng người đã uống chưa?”

Thẩm Thanh Thu vội nói: “Uống rồi, uống rồi.” Ngàn vạn lần không cần hỏi lại hôm nay hẩn uống thuốc hay chưa!

Đầu kia bỗng nhiên truyền đến tiếng động lớn xôn xao. Thẩm Thanh Thu quay đầu nhìn lại, nhất thời muốn đỡ trán quay đầu. Chỉ thấy có một nam tử trung niên, đang mặc đồ tang, dẫn một bang lớn cả trai lẫn gái, nhất định muốn quỳ xuống trước mặt Lạc Băng Hà, đúng là thành chủ Kim Lan Thành.

Gã kích động không kiềm chế được: “Thành nhỏ nhờ có các vị tiên sư xả thân cứu giúp, ờn này không gì báo đáp, ngày sau nếu có gì phân phó, nhất định muôn chết không từ!”

Khóe miệng Thẩm Thanh Thu co giật, thật sự là tình tiết tiêu chuẩn, đánh quái xong, thu tiểu đệ thu phần thưởng. Mà thời điểm thế này, vĩnh viễn chỉ có một mình nhân vật chính cướp sạch, những người khác cùng góp sức đều trở thành bối cảnh nền. Chính hắn còn không nói, tốt xấu còn có hai tên là Liễu Thanh Ca bắt, Mộc Thanh Phương mới vừa rồi còn ở đó phát thuốc đấy.

Ứng đối của Lạc Băng Hà cũng vô cùng tiêu chuẩn, khiêm tốn nói: “Thành chủ mau mau đứng lên. Kim Lan Thành bình yên vượt qua kiếp nạn này, ít nhiều nhờ các phái đồng tâm hiệp lực tương trợ, sức của một người, khó mà thông thiên.”

Cử chỉ y nói chuyện, thành khẩn lại khéo léo, phái khác nghe xong cố nhiên trong lòng tự so sánh, hào quang phái mình cũng không tổn hại, thành chủ lại là một trận tán dương: “Đêm qua thấy tận mắt thấy vị công tử này dốc hết sức chế trụ thứ hại người kia, tu vi lợi hại. Quả thật là thiếu niên xuất anh tài, danh sư xuất cao đồ! Cung chủ lão nhân gia ngài đã có người kế nghiệp.”

Khi Lạc Băng Hà nghe thấy năm chữ “Danh sư xuất cao đồ”, ý cười càng sâu, ánh mắt cố ý vô tình xẹt qua bên này, như chuồn chuồn đập nước điểm một cái trên mặt Thẩm Thanh Thu,

Thẩm Thanh Thu xòe quạt lảng tránh.

Ánh mắt lão cung chủ nhìn Lạc Băng Hà, trong khen ngợi mang theo từ ái. Người bên cạnh có lẽ nhìn không hiểu, nhưng Thẩm Thanh Thu vô cùng hiểu, đây là ánh mắt nhìn người nổi nghiệp tương lai + con rể đắc ý.

Bảy người Tát Chủng bị vây khốn khặc khặc nói bừa, khiến người ta phiến toái trong lòng. Có người nói: “Những thứ xấu xa này, nên xử trí thế nào?”

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Thanh Thu, đệ có ý tưởng gì?”

Thẩm Thanh Thu trầm ngâm nói: “Có xem qua sách cổ ghi lại, người Tát Chủng sợ hãi nhiệt độ cao. Tựa hồ có đề cập qua, phương pháp liệt hỏa đốt cháy, mới có thể trừ sạch lục lây bệnh ăn mòn của cơ thể chúng.”

Vô cùng dễ hiểu, tiêu độc phải dùng nhiệt độ cao.

Có tu sĩ khiếp sợ nói: “Đây... Đây làm sao có thể, phương pháp kiểu này, chẳng lẽ không phải dã man tàn nhẫn giống Ma tộc?”

Thanh âm của hắn rất nhanh bị mai một trong một mảnh hô quát phần nộ của người dân may mắn còn tồn tại của Kim Lan Thành.

Trong mấy ngày ôn dịch hoành hành, trong thành đã có vô số sinh mệnh vô tội mất đi, hơn nữa tử trạng toàn thân thối rữa, vô cùng thê thảm. Một tòa thành đồ buôn bán phồn hoa đang yên lành, biến thành đáng vẻ kinh khủng như bây giờ. Lúc này tỏ vẻ đồng tình và phát triển chủ nghĩa nhân đạo với người Tát Chủng, chẳng khác nào kẻ địch của toàn bộ Kim Lan Thành. Vài tu sĩ kia rất nhanh liền

phát hiện, họ bị vây quanh tiếng long trời lở đất “Đốt chúng!” “Ai phản đối liền đốt cùng chúng!”

Bảy tên người Tát Chủng ở trong kết giới, phần lớn đều nhe răng trợn mắt, khặc khặc cười to, không chút run sợ nào. Thẩm Thanh Thu cảm thấy, chúng nó rất có thể còn cho mình là anh hùng tạo ra vụ mùa lương sản cho chủng tộc. Chỉ có một người Tát Chủng dáng người nhỏ gầy nhất ôm đầu khóc rống.

Thấy thế, có người lại bắt đầu đồng tình. Tàn Uyển Ước cắn cắn môi, tới gần Lạc Băng Hà nói: “Lạc công tử, tên người Tát Chủng nhỏ yếu kia, xem ra thật đáng thương a.”

Lạc Băng Hà cười cười đối với nàng, vẫn chưa trả lời.

Trong mắt Thẩm Thanh Thu, phản ứng đối với em gái này thật là có lệ, phải tính là thất bại, theo nguyên tắc chẳng lẽ lúc này y không nên nhân cơ hội mềm giọng tỏ vẻ đồng cảm sao? Sao tốc độ Lạc Băng Hà luyện cấp tăng lên, thủ đoạn của gái lại giảm xuống?

Nhưng kiểu gì người ta cũng có cái mặt nhìn từ bất cứ góc độ nào cũng có biểu cảm phảng phất như ôn nhuận như ngọc tiêu sái lỗi lạc, Tàn Uyển Ước choáng váng thần tình một chút, lời vừa nói cũng ném đến sau óc, rất thỏa mãn mà tiếp tục vây xem.

“Họ xem ra thật đáng thương” — đáng thương nữa, có đáng thương bằng người chẳng biết tại sao nhiễm ôn dịch toàn thân thối rữa mà chết không?

Trong lòng Thẩm Thanh Thu đang ném đá, lúc này, một việc vượt xa dự liệu của hắn xảy ra.

Tên người Tát Chủng nhỏ gầy kia nhào mạnh qua, đánh đoàng lên kết giới bên cạnh, mặt màu đỏ tươi do gào khóc càng dữ tợn, quát to: “Thẩm tiên sư, ngài ngàn vạn lần đừng để họ thiêu chết ta a. Ta van cầu ngài, Thẩm tiên sư cầu ngài cứu lấy ta a!”

Trong phút chốc, Thẩm Thanh Thu cảm thấy trong đầu có sợi dây, căng đến đứt.

... Người cmn là ai a!!!

Tùy tùy tiện tiện lao tới còn gọi cái gì Thẩm tiên sư ta thật sự không biết người được không!!!

Toàn bộ quảng trường, mấy ngàn ánh mắt lập tức đặt ở trên người Thẩm Thanh Thu.

Tên người Tát Chủng kia tiếp tục gào khan nói: “Chúng ta chỉ chỉ nghe phân phó của ngài làm việc, cũng không nói là bị hỏa thiêu a!”

... WTF!!!

Loại thần triển khai này, loại lên án đơn giản thô bạo này! Thẩm Thanh Thu cũng là hoàn toàn say.

(Thần triển khai: sự việc phát triển quá nhanh quá nguy hiểm, vượt xa dự đoán của người xem)

Khiến hấn càng say chính là, lão cung chủ Huyền Hoa Cung nói: “Lời nói trong miệng thứ này, Thẩm tiên sư có phải nên đưa ra lời giải thích không?”

Thủ pháp cấp thấp như vậy cư nhiên còn có người tin!

Lập tức có người bên cạnh phụ họa nói: “Không sai!”

Huống hồ không chỉ một người!

Mười hai đỉnh đối ngoại chính là chim liên cành, lời này vừa nói ra, hương đầu mâu chỉ thập phần rõ ràng, không ít tu sĩ Thương Khung Sơn phái đều hiện ra vẻ không vừa lòng. Nhạc Thanh Nguyên càng trực tiếp lạnh mặt.

Tề Thanh Thê chê cười nói: “Phàm là có tâm nhãn, đều nên nhìn ra được, rõ ràng là thứ này chết đến nơi không cam lòng, còn muốn kéo thêm cái nệm lưng, căn bản là vu khống, kẻ xấu ma giới đều là tính tình kiêu này, cư nhiên còn có người mắc câu, nói ra thật muốn cười người chết rồi!”

Lão cung chủ thần nhiên nói: “Vệ vì sao không vu khống người khác, chỉ vu khống Thẩm tiên sư, cũng đáng giá cân nhắc.”

Thẩm Thanh Thu bị logic của lão thuyết phục.

Lạc Băng Hà một tiếng không nói, vẫn là dáng vẻ tao nhã tuấn tú, chuyên chú nhìn bên này, biểu cảm vừa hay là kinh ngạc.

Thế nhưng, Thẩm Thanh Thu tuyệt đối dám cam đoan, trong ánh mắt đen như sao của y, tràn đầy ý cười.

Trong nguyên tác điểm thù hận khiến tội của Thẩm Thanh Thu không thể tha thứ ở chỗ, hắn giết hại đồng môn, tự tay giết Liễu Thanh Ca, có điều hiện tại, Liễu Thanh Ca còn đứng ở bên cạnh hắn đó. Ngộ nhỡ có ai muốn đánh hắn, nói không chừng Liễu Thanh Ca còn có thể giúp một tay. Tội danh hoàn toàn không thành lập!

Điểm dư không đủ, liền đến bồi thêm?

Rất tốt. Lạc Băng Hà, ngươi điên rồi!

Bỗng nhiên, Huyền Hoa Cung đứng ra một đệ tử, trên mặt có chút đỏ, đúng là đệ tử châm chọc Thẩm Thanh Thu trong phế lâu ngày ấy. Hắn khom người nói: “Cung chủ, đệ tử mới phát hiện một chuyện, không biết có nên nói hay không.”

Thẩm Thanh Thu mặt không biểu cảm nói: “Có chuyện liền nói. Nếu đã mở miệng, còn nói cái gì ‘Không biết nên nói hay không’?” Đây không phải tự mình đánh mặt mình sao?

Tên đệ tử kia có lẽ không nghĩ tới có tiền bối sẽ đến tranh cãi với mình, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, ngay cả vết đỏ cũng tựa hồ biến sắc theo, lại không dám cãi lại, chỉ đành hung hăng trừng hướng Thẩm Thanh Thu: “Hôm qua đệ tử cùng vài sư huynh muội đều phát giác, trên cánh tay Thẩm tiền bối có vài điểm hồng ban bị nhiễm, nhìn rất rõ ràng, nhưng mà hôm nay nhìn lại, hồng ban đều đã biến mất!”

“Thương Khung Sơn phái Mộc tiền bối chính miệng nói qua, dược hoàn mới phát trong thành phải mười hai canh giờ mới có thể có hiệu quả. Lạc công tử uống giải dược trước mắt chúng ta, đến bây giờ hồng ban trên tay còn chưa có tiêu. Vì sao chỉ có Thẩm tiền bối khỏi hẳn nhanh như vậy, hồng ban đều lặn đến mức không nhìn thấy? Bất luận như thế nào, đệ tử cho rằng, điểm này thập phần khả nghi!”

Thẩm Thanh Thu trong lòng thở dài: hắn liền biết Lạc Băng Hà vốn không có lòng tốt giúp hắn trừ bệnh như vậy.

Nhạc Thanh Nguyên dần dần nói: “Sư đệ ta tọa trấn Thanh Tĩnh Phong, thân là phong chủ, trước nay là tấm gương trong phái, phẩm tính cao thượng, trong môn không gì không biết, không gì không hiểu. Chư vị đừng quá tin lời nói vô căn cứ.”

Cái mặt già của Thẩm Thanh Thu cũng muốn đỏ. Sư huynh người đừng như vậy, người là nghiêm túc sao, nếu là để bảo vệ ta mà kêu người nói những lời trái lương tâm như vậy, thật sự có lỗi quá! Bất luận hàng nguyên bản hay hàng hiện có, phỏng chừng cái rìa của “phẩm tính cao thượng” cũng sờ không tới. À không đúng, hàng nguyên bản tốt xấu có thể đụng đến chữ thứ hai.

(Chữ “tính” dịch tiếng Anh là sex, chỉ hàng nguyên bản dâm loạn)

Lão cung chủ nói: “Vậy sao? Cái đó và cái ta nghe được, không giống cho lắm.”

Lòng Thẩm Thanh Thu trầm xuống.

Xem ra hôm nay, hẳn không thể không bị kéo xuống nước.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 36: Sóng Đây Chưa Qua Sóng Khác Đã Tới

Thẩm Thanh Thu hí mắt nói: “Truyền nhân mười hai đỉnh Thương Khung Sơn rốt cuộc phẩm tính như thế nào, không biết khi nào thì phải dựa vào lời truyền miệng của phái khác để kết luận.”

Lão cung chủ nói: “Nếu là lời truyền miệng, vậy tất nhiên không dễ dàng tin. Chẳng qua, lời này chính là từ bên trong môn nhân quý phái truyền ra.”

Lão nhìn quanh bốn phía, tiếp tục nói: “Chư vị nên biết, đệ tử các phái cá nhân giao hảo, cũng là chuyện thường, khó tránh khỏi có chút lời đồn lộn vào tai. Chỉ riêng một chuyện Thẩm phong chủ cố ý chèn ép tổn hại đệ tử dưới tọa, liền không đảm đương nổi ‘phẩm hạnh cao thượng’ cái từ này.”

Thẩm Thanh Thu vừa nghe đầu liền phát đại.

Tổn hại đệ tử dưới tọa?

Đây cũng đúng là lời nói rất thật. Chỉ riêng thời kì Lạc Băng Hà đang trưởng thành, những chiến tích huy hoàng khi Thẩm Thanh Thu tìm mọi cách ngược đãi y, bóc lột sức lao động trẻ em, đều có thể viết riêng thành một quyển tiểu thuyết khổ tình. Còn nữa đệ tử

bởi vì tư chất thượng thừa mà bị Thẩm Thanh Thu làm khó dễ thậm chí trực xuất sư môn cũng có thể hợp thành một đội thể thao. Chẳng qua, động thủ tổn hại không phải hấn, là hàng nguyên bản a!

Nhạc Thanh Nguyên nghiêm nghị nói: “Nếu đã biết lời đồn khó tin, nhiều lời vô ích. Sư đệ xưa nay cố nhiên không trực diện hỏi han ân cần, nhưng muốn nói tổn hại, cũng không tránh khỏi quá mức.”

Bỗng nhiên, một giọng nói mềm mại vang lên. Tần Uyển Ước rút cuộc không nhịn được, muốn vì người trong lòng nói chuyện: “Tiểu nữ tử cả gan hỏi Nhạc chưởng môn một câu, lệnh cho một thiếu niên mười mấy tuổi, trực diện nghênh chiến trưởng lão có được trăm năm công lực, mặc áo giáp gai độc, đây có tính tổn hại hay không?”

Lần này, Thẩm Thanh Thu cũng không thể làm một mỹ nam tử an tĩnh mà nghe nữa.

Hắn không mạn không nhạt nói: “Đây có tính không, ta không biết. Nhưng ta biết là, nếu một sư phụ ở trước áo giáp gai độc, chụp đồ đệ ra ngoài, chính mình che ở trước, đây ước chừng không thể tính hãm hại. Người cảm thấy thế nào, Lạc Băng Hà?”

Chúng tu sĩ có mặt, có người nghe được tên này, mặt hiện lên vẻ kinh ngạc. trong đó Thương Khung Sơn phái là đa số. Có vài người vốn nhìn thấy khuôn mặt này chỉ là hoài nghi, chẳng hạn như Tề Thanh Thê, hiện tại cũng chấn kinh rồi. Về phần tay hậu cần nào đó vừa mới tiến Kim Lan Thành đối mặt với Lạc Băng Hà chỉ còn thiếu nước trực tiếp quỳ xuống, một trận phong ba bão táp xảy ra trong lòng xong, hiện tại ngược lại bình tĩnh.

Trong đám người, Lạc Băng Hà dừng tầm mắt ở Thẩm Thanh Thu, ánh mắt bình tĩnh. Thẩm Thanh Thu nghiêng đầu, triển khai chiết phiến, cư nhiên có tâm tư cười. Tuy rằng xem ra chỉ là rất trào phúng mà cong một bên khóe miệng.

Nói hần một chút cũng không tức giận, ma nó mới tin. Thẩm Thanh Thu đương nhiên lúc nào cũng bắn khoăn đến mạng nhỏ của mình, ý tưởng đối với Lạc Băng Hà rất nhiều, nhưng khi đó giúp Lạc Băng Hà cản một kích, là tự phát, tuy rằng Lạc Băng Hà có thể cũng không cần người khác tới giúp y hóa giải nguy cơ. Nghĩ như thế nào, ba tràng thi đấu kẻ bị troll vô cùng tàn nhẫn chính là hần, chuyện này cư nhiên cũng có thể dùng để hất nước bẩn, Thẩm Thanh Thu nổi giận rồi.

Tiếp tục cao lãnh, không bằng chủ động nghênh đánh!

Do Thẩm Thanh Thu trước kia thường xuyên trách phạt Lạc Băng Hà, Nhạc Thanh Nguyên cũng gặp qua y vài lần, nhưng đó cũng chỉ là khi Lạc Băng Hà tuổi còn quá nhỏ. Sau đó Thẩm Thanh Thu bắt đầu trọng dụng Lạc Băng Hà, y thường thường được phải xuống khỏi Thanh Tĩnh Phong xử lý các loại công việc, càng khó gặp mặt. Trong Tiên Minh Đại Hội, ở trong gương tinh thạch nhìn qua mặt của Lạc Băng Hà, nhưng chỉ có ngấn ngủi một cái chớp mắt, hơn nữa mặt gương không tính là rõ ràng, một đường đến giờ, vậy mà không nhận ra thanh niên phong thần tuấn lãng bên cạnh cung chủ Huyền Hoa Cung cư nhiên chính là “ái đồ” năm đó của Thẩm Thanh Thu. Trước đây, Nhạc Thanh Nguyên nghe nói cung chủ coi trọng nhất chính là tiểu đệ tử của lão, vì thế vẫn coi Lạc Băng Hà là Công Nghi Tiêu. Lúc này nhìn phương hướng ánh mắt Thẩm Thanh Thu cố định, ngạc nhiên: “ Sư đệ, đệ gọi y là gì?”

Thẩm Thanh Thu chưa trả lời, Lạc Băng Hà cứ nhiên phản ứng trước.

Y chầm chậm nói: “Ơn sư tôn lấy thân bảo hộ, mãi không dám quên.”

Tề Thanh Thê không thể tin nói: “Thật là người? Thẩm Thanh Thu, người không phải nói y đã chết sao?” Lại nhìn Lạc Băng Hà: “Nếu đã còn sống, vì sao không trở về Thanh Tĩnh Phong? Người có biết hay không, sư tôn người bởi vì người...”

Thẩm Thanh Thu ho khan một trận thật mạnh, ho đến mức Thanh Thê không thể không dừng lại trừng mắt hấn.

Thẩm Thanh Thu cũng âm thầm trừng lại. Hấn có dự cảm, kế tiếp tuyệt đối lại sẽ nghe được cái từ “hồn bay phách tán”, má nó hấn một chút cũng không muốn nghe thêm cái từ này! Một trận nổi da gà, khiến Lạc Băng Hà nghe xong còn không cười đến nứt ra cái mặt chuẩn nam chính kia!

Lão cung chủ âm hồn bất tán nói: “Đúng là điểm này, khiến người ta trăm ngàn mối lo không được giải. Vì sao rõ ràng không chết, lại nhất định phải nói là chết? Vì đâu rõ ràng có thể trở về, lại không muốn trở về?”

Thẩm Thanh Thu nghe thấu cái giọng âm dương quái khí của lão, không mặn không nhạt nói: “Y không muốn trở về, ta cũng hết cách. Đến tự do mình, đi không ai cản, tùy y là được. Cung chủ nếu muốn nói cái gì, thỉnh nói thẳng.”

Lão cung chủ cười cười: “Ta muốn nói cái gì, trong lòng Thẩm phong chủ rõ ràng, ở đây phạm là tâm tư thanh minh, cũng đều có

thể lĩnh hội. Những người Tát Chủng Ma tộc này cố nhiên phải chịu liệt hỏa thiêu đốt, nhưng nếu có người phía sau sai sử, trợ giúp, cũng tuyệt không nên bỏ qua. Bất luận như thế nào, cũng phải cho cả tòa Kim Lan Thành một lời đáp.”

Một câu của lão, thành công khơi mào lửa thù hận của người sống sót của Kim Lan Thành tại đây. Vừa mới vượt qua một hồi đại nạn, tâm tình của họ giờ phút này sợ hãi ghen khuất, hận không thể có bia ngấm sống để tập trung hỏa lực, phát tiết một phen, không ít người kêu gào lên.

Lạc Băng Hà nói: “Sư tôn ghét ác như thù, gặp ma tộc chỉ hận không thể chính tay đâm cho thống khoái, sao có thể cấu kết với chúng?”

Thẩm Thanh Thu ghé mắt chăm chú nhìn y. Chỉ sợ ở đây, chỉ có hắn có thể tự mình lĩnh hội, trong câu nói “chính tay đâm cho thống khoái” của Lạc Băng Hà bao hàm ý vị đích thực gì.

Đập bình đập cho vỡ, Thẩm Thanh Thu rõ ràng hỏi trắng ra: “Lạc Băng Hà, hiện tại ngươi đến tột cùng là đệ tử của Thanh Tĩnh Phong, hay là môn nhân của Huyền Hoa Cung?”

Lão cung chủ cười lạnh nói: “Chuyện tới nước này, Thẩm phong chủ lại chịu nhận đồ đệ đây?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Ta chưa từng trực xuất y khỏi sư môn. Nếu y đã chịu gọi ta một tiếng sư tôn, chắc là nguyện ý thừa nhận.”

Những lời này của hắn, thuần túy là nói ra với tâm trạng ứng phó Lạc Băng Hà, kết quả giống như không ứng phó được, Lạc Băng Hà

ánh mắt chớp động, không biết có phải ảo giác hay không, ánh mắt tựa hồ hơi sáng lên.

Trong lúc nhất thời, hai trận doanh đối lập rõ ràng, trong không khí giống như tia lửa va chạm, tràn ngập mùi vị giương cung bạt kiếm. Về phần người Tát Chủng ngay từ đầu dẫn phát trận chiến tranh này, đã bị quên ở một bên, không ai quan tâm nên xử trí ra sao.

Bỗng nhiên, có một giọng nữ kiều mỹ nói: “Thẩm Cửu?...Người có phải Thẩm Cửu không?”

Vừa nghe đến tên này, gió thoảng mây trôi trên mặt Thẩm Thanh Thu suýt nữa nứt ra thành thung lũng tách giãn Great Rift.

Địch địch địch!

Chẳng lẽ hôm nay đã định là trời muốn ta vong?!

Chết chắc rồi. Là nữ nhân này. Là Thu Hải Đường!

Trong nguyên tác, Thu Hải Đường xuất hiện, chỉ để báo hiệu một sự kiện. Đó chính là Thẩm Thanh Thu thân bại danh liệt.

Tuy rằng Thu Hải Đường đã không còn là thiếu nữ thanh xuân, nhưng khuôn mặt trắng nõn như ngọc lan, trang điểm điểm lệ, thêm thân hình thon thả bộ ngực đầy đặn, tư sắc thật sự không tầm thường. Nếu tư sắc đã không tầm thường, vậy tất nhiên cũng không thể tránh được số mệnh trở thành một thành viên hậu cung của Lạc Băng Hà.

Xấu là xấu ở chỗ, nàng với Thẩm Thanh Thu từng dan díu.

Chúc mừng! Cùng hai bà xã của nam chính văn ngựa đực có quan hệ huyết bất minh đạo bất chính, Thẩm Thanh Thu hàng nguyên bản coi như là trước nay chưa từng có!

Ít nhất ở trong toàn bộ văn ngựa đực Thẩm Viên xem qua, là không tìm ra người thứ hai!

Nghĩ là biết, đây nhất định chính là ngọn nguồn sâu xa của cái thread oanh oanh liệt liệt ngay hạng hai “Cầu thiên Thẩm Thanh Thu! Không thiên trừ điểm!” trong khu độc giả bình luận.

Thẩm Thanh Thu trong lòng bắn caption “Đậu má sắc sắc sắc x n” đầy màn hình sóng to gió lớn, bên kia Thu Hải Đường gương kiếm trước ngực, một bộ cùng lắm thì giết hấn rồi tự vẫn: “Ta đang hỏi người! Tại sao người không dám nhìn ta?”

Đại tỷ em nào dám nhìn chị a?! Chị là đến lấy mạng của em đó!

Thu Hải Đường đầy mặt thê điểm: “Ta đã nói, thảo nào, thảo nào ta tìm rất nhiều năm, cũng chưa thấy qua người. Thì ra, thì ra người đã sớm bay lên nhành đầu, thành chủ nhân của Thanh Tĩnh Phong cao cao tại thượng. Ha ha, hào quang thật lớn!”

Thẩm Thanh Thu thật sự không biết nên nhìn chỗ nào, nên nói cái gì, vì thế nhìn thẳng phía trước, tận lực khiến biểu cảm khuôn mặt trở nên đạm mạc xa cách.

Tất cả mọi người khe khẽ nói nhỏ. Nhạc Thanh Nguyên nói: “Thanh Thu, chuyện gì thế này? Vị cô nương này với đệ là quen biết cũ sao?”

Sư huynh... Đừng hỏi...

Bên kia Thu Hải Đường lại buồn bã nói: “Quen biết cũ? Há chỉ là quen biết cũ... Ta cùng với nam nhân ra về đạo mạo này, từ nhỏ thanh mai trúc mã... Ta là vợ của hần!”

Nghe vậy, Lạc Băng Hà nhú mày.

Không phải!

Chị rõ ràng là vợ của Lạc Băng Hà! Mau tỉnh lại!

Thượng Thanh Hoa vô cùng kinh ngạc nói: “A? Lời này thật sao? Sao chưa bao giờ nghe Thẩm sư huynh đề cập tới?”

Thẩm Thanh Thu hướng hần giật nhẹ khóe miệng, tặng nụ cười giả: Có thể đừng đổ thêm dầu vào lửa không?

Đoạn nội dung cầu huyết cày giá trị căn bản giá trị thù hận cho hần là ai biên soạn ra còn không biết xấu hổ ở đó xem trò vui!

Còn nữa những người bên cạnh này không phải đều là tu tiên sao, ở đâu ra thích xem scandal như vậy, đều giải tán giải tán cút cút!

Thu Hải Đường cười lạnh nói: “Loại mặt người dạ thú này, tất nhiên không dám nói đến việc hổ thẹn với lòng.”

Vô Trần đại sư cùng ba người Thương Khung Sơn ở chung một thời gian ngắn, được Thẩm Thanh Thu chăm sóc qua, rất có hảo cảm với hần, vừa rồi Thương Khung Sơn phái và Huyền Hoa Cung tranh chấp, không thể chen miệng vào, lúc này mở miệng nói: “A di đà phật, vị nữ thí chủ này nếu có lời gì, thì cứ nói tử tế, nói rõ ràng dễ hiểu, một mực chỉ trích, thì không thể khiến người ta tin phục.”

Thẩm Thanh Thu trong lòng rơi lệ đầy mặt: Đại sư... Ta biết ông là tốt với ta, nhưng chế nói rõ ràng dễ hiểu thì mới ngược ta a... Thật sự là không làm việc hỗ thẹn, cũng sợ quỷ gõ cửa!

Thu Hải Đường giờ phút này nghiêm nhiên thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Nàng kích động đến mức nhan sắc ửng hồng, ưỡn ngực, lớn tiếng nói: “Những lời Thu Hải Đường ta sắp nói sau đây, nếu có nửa câu giả dối, ta sẽ bị độc tiễn Ma tộc vạn tiễn xuyên tâm, không được chết tử tế!” Nàng chỉ thẳng vào Thẩm Thanh Thu, trong mắt tức đến sôi máu nói: “Người này bây giờ là Thương Khung Sơn phái phong chủ Thanh Tĩnh Phong Thẩm Thanh Thu, Tu Nhã Kiếm thanh danh truyền xa. Nhưng có ai biết, hắn từng là cái thứ gì!”

Lời nàng nói hơi khó nghe, Tề Thanh Thê mày liễu dựng thẳng: “Chú ý cách dùng từ của người!”

Thu Hải Đường bây giờ là đường chủ gì đó của tạp môn tiểu phái, bị một trong các thủ lĩnh tổ chức lớn như Thương Khung Sơn trách cứ, rút lui từng bước.

Lão cung chủ lại nói: “Tề phong chủ hà tất động khí, để vị cô nương này nói tiếp, có gì không được? Cũng không thể chặn miệng người ta.”

Thu Hải Đường cắn chặt răng, hận ý trong mắt lấp lánh sợ hãi, âm thanh lại cao lên: “Khi hắn mười hai tuổi, chẳng qua là một tiểu nô nhà ta mua được từ trong tay buôn lậu ngoại phương, bởi vì là kẻ thứ chín, nên gọi là Tiểu Cửu, phụ mẫu ta thấy hắn bị bọn buôn người ngược đãi, rất là đáng thương, liền mang về nhà, dạy hắn đọc sách viết chữ, cung cấp chi phí ăn mặc, ăn no mặc ấm. Huynh đệ của ta cũng đối với hắn rất thân thiết, vừa được mười lăm tuổi, cha mẹ qua đời, ca ca ta làm chủ đương gia, bỏ nô tịch cho hắn, còn

nhận làm nghĩa đệ. Còn ta, bởi vì cùng hấn lớn lên, bị hấn lừa bịp... Cư nhiên thật sự cho rằng... bọn ta là lưỡng tình tương duyệt... Cho nên đính hạ hôn ước.”

Thẩm Thanh Thu liền đứng ở chỗ này, bị bắt cùng hơn một ngàn người cùng nghe lịch sử hắc ám của “mình”, trong lòng thiên ngôn vạn ngữ, đều hóa thành hai chữ “vô ngôn”.

Trong mắt nàng bắt đầu hiện lên nước mắt: “Năm huynh trưởng ta mười chín tuổi, trong thành có một tu sĩ đến dạo chơi, nhìn thấy nơi đó linh khí dưỡng người, thiết lập pháp đàn ở cửa thành, thanh niên nam nữ dưới mười tám tuổi đều có thể tiến đến thử linh, y muốn chọn một người thiên tư xuất chúng thu làm đệ tử. Tu sĩ kia người mang tiên thuật, người trong thành không ai không kinh ngạc và thán phục, Thẩm Cửu cũng đi thử linh đàn, hấn tư chất không tệ, được tu sĩ kia nhìn trúng, hấn hoan hỉ chạy về, muốn rời khỏi nhà của ta.”

“Ca ca ta đương nhiên không đồng ý. Ở trong mắt của y, việc tu tiên, chỉ là xa vời, huống hồ hấn đã đính hạ hôn ước với ta, sao có thể bỗng nhiên bỏ nhà ra đi? Hấn và ca ca ta cãi nhau một trận, lúc ấy buồn bực không vui, bọn ta chỉ coi là hấn nhất thời nghĩ không thông, chờ sau khi suy nghĩ cẩn thận, tự nhiên sẽ tiếp nhận.”

Mặt nàng bỗng nhiên biến sắc: “Ai biết được, ngay tại đêm đó, hấn bộc lộ bộ mặt hung ác, cư nhiên phát rồ, một phen giết sạch ca ca ta và toàn bộ gia tộc, phơi thây trong phủ, suốt đêm đi theo tu sĩ kia chạy ra khỏi thành!

“Nhà của ta trải qua phen biến đổi này, ta một thiếu nữ, vô lực chống đỡ, gia nghiệp lớn như vậy, liền tiêu tan. Ta đau khổ tìm kẻ thù bao nhiêu năm, vẫn không có tung tích. Tu sĩ năm đó thu hấn

làm đồ đệ, đã sớm chết mất mạng, từ đó càng mất manh mối... Nếu không phải hôm nay đến Kim Lan Thành gặp phải, chỉ sợ cả đời này ta cũng không biết, tiểu nhân vong ân phụ nghĩa chính tay đâm ân nhân này, cư nhiên một đường bò lên, bò tới vị trí một trong các phong chủ của đại phái đệ nhất thiên hạ! Tuy rằng hắn đã rất khác với dĩ vãng... Nhưng khuôn mặt này, khuôn mặt này cho dù hóa thành tro ta cũng tuyệt đối không nhận làm!”

Trong tiếng hít khí thồn thức của mọi người, Thẩm Thanh Thu không biết sao, cư nhiên tỉnh táo lại.

Đoạn trải nghiệm Thu Hải Đường tự thuật, vừa nghe thì trầm bổng lên xuống, nhưng tỉ mỉ nhìn lại, lỗ hổng không ít.

Cũng không phải Thẩm Thanh Thu kỳ thị hàng nguyên bản, mà là nguyên tác cho tới bây giờ đã ra sức biểu hiện, Thẩm Thanh Thu có cá tính không khiến người ta ưa, cứng rắn thối đầu, lòng dạ nhỏ nhen, không biết ăn nói, không biết lấy lòng, cao lãnh, giả ngầu. Tính cách như vậy, rất khó khiến người ta tin được, Thẩm Thanh Thu thời kì thiếu niên sẽ đáng yêu đến mức khiến người không cùng quan hệ huyết thống đối đãi hắn như người thân.

Nhưng mà đối với người bên cạnh mà nói, họ không nắm bắt được chi tiết này.

Ban đầu, Thẩm Thanh Thu kiêng kị là kiêng kị đoạn tình tiết này, nhưng cũng không phải vô cùng kiêng kị. Chuyện cũ năm xưa kiểu này, có chứng cứ xác thực hay không, chỉ dựa vào mình Thu Hải Đường, chỉ cần hắn chết không chịu nhận, khiến Thu Hải Đường cho là mình nhận sai người, chẳng qua là bôi một vết nhơ lớn trên lý lịch nhân phẩm Thẩm Thanh Thu mà thôi.

Hết cách, Thẩm Thanh Thu đích xác có lỗi với Thu Hải Đường, nhưng đó là Thẩm Thanh Thu nguyên bản! Hắn còn lâu mới gánh cái họa này! Hắn thà rằng ngày sau ở phương diện khác bồi thường Thu Hải Đường tử tế. Hắn không có giết Liễu Thanh Ca, không dâm loạn Ninh Anh Anh, thế nào cũng không đến cái nước lâu cao trăm trượng một đêm sụp, ai ai cũng hô gào đánh đập.

Nhưng hiện tại liên khác.

Có người Tát Chủng lên án ở phía trước, lão cung chủ lên án ở phía sau, hiện tại Thu Hải Đường lên án, hoàn toàn có thể coi là bằng chứng nhân phẩm bất chính, tra nam bội tình bạc nghĩa + nội gian cấu kết Ma tộc, quả thực phối hợp tiêu chuẩn, dệt hoa trên gấm.

Trùng hợp hoàn mỹ kết hợp tầng lớp, vẫn chỉ là trùng hợp, không khỏi lừa mình dối người.

Lão cung chủ nói: “Nhạc chương môn, xử lý loại sự tình này, thiên vị là không được. Nếu không truyền ra Thương Khung Sơn phái đại phái khí phách bao che một kẻ làm đầy việc xấu, sao có thể phục chúng?”

Nhạc Thanh Nguyên đỡ đầu nói: “Cho nên ý của cung chủ là?”

“Theo ta thấy, tạm thời an trí Thẩm tiên sư ở Huyền Hoa Cung, chờ điều tra rõ chân tướng mới định đoạt làm như thế nào?”

Ai đều biết, “xử trí” này rốt cuộc là có ý gì.

Huyền Hoa Cung có một công năng đặc thù. Dưới nền đất nó hành cung tọa lạc, có một tòa thủy lao. Địa hình phức tạp, thêm mê trận của Huyền Hoa Cung, trận pháp cất dưới đáy ruộng này không

cùng một đẳng cấp với loại trận pháp hộ cung chỉ dùng để che chắn kẻ không phải tu chân nhân sĩ. Bên trong thủy lao lại đề phòng nghiêm ngặt, thiết bị hình đường đầy đủ hết, chuyên nghiệp vô cùng. Giam giữ trong đó, không có chỗ nào mà không phải là tu sĩ tội ác tà trời, hai tay nhiễm máu, hoặc là xúc phạm lệ cấm của tu chân giới.

Nói ngắn gọn, thủy lao Huyền Hoa Cung, chính là ngục giam công cộng của tu chân giới.

Trừ cái đó ra, nếu có tu sĩ hiềm nghi nguy hại nhân giới, tạm thời cần một chỗ bắt giữ đợi thẩm, cũng sẽ bị trục xuất đến đây, chờ đợi tứ phái liên hợp công thẩm, rồi mới xử trí.

Liễu Thanh Ca cười lạnh nói: “Nói đủ rồi?”

Nhấn nại nghe nhiều lời vô nghĩa như vậy, trong lòng hắn đã sớm tích lửa, trở tay cầm Thừa Loan Kiếm sau lưng, một bộ tư thế sắp đánh. Đệ tử Huyền Hoa Cung đối diện cũng đều ra kiếm, trợn mắt nhìn lại.

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Liễu sư đệ lui ra.”

Liễu Thanh Ca mặc dù không tình nguyện, nhưng nếu nói nhất định phải nghe lời một người, hắn cũng chỉ phục Nhạc Thanh Nguyên, miễn cưỡng bỏ tay khỏi chuôi kiếm.

Thấy hắn lui trở về, Nhạc Thanh Nguyên gật đầu nói: “Lên án kiểu này, cũng không phải là nói nói thì xong.”

Trường kiếm đen như mực bên hông y đột nhiên từ trong vỏ bắn ra một mũi nhọn tuyết trắng chói mắt.

Trong phút chốc, phía trên toàn bộ quảng trường, giống như trải một tấm màng lớn vô hình, linh lực trong màng dao động như hải triều cuộn cuộn không dứt.

Tiếng kiếm giống như ngay tại trong tai vù vù không ngừng, một số không ít các đệ tử tương đối trẻ trung bắt giác bừng kín lỗ tai, trái tim kinh hoàng không ngừng.

Huyền Túc Kiếm!

Thảm Thanh Thu thật sự không thể ngờ được, Nhạc Thanh Nguyên lệnh Liễu Thanh Ca lui ra, thì ra là muốn tự mình ra trận à?! Thật sự là hủy tam quan!

Nghe nói, từ khi chủ nhân Khung Đỉnh Phong Thương Khung Sơn Nhạc Thanh Nguyên tiếp nhận chức vụ tới nay, chỉ rút qua hai lần kiếm. Một lần là nghi thức nhậm chức, một lần là nghênh chiến hậu duệ huyết thống thiên ma (Lạc Băng Hà cha y).

Huyền Túc Kiếm chỉ cần ra khỏi vỏ một tấc, khiến mọi người bỗng nhiên có chút hiểu ra.

Có thể ngồi ở chỗ cao nhất của Khung Đỉnh Điện, cũng không phải chỉ cần trầm ổn là được!

Lão cung chủ nói: “Bày trận!”

Đây là tiết tấu muốn nghênh chiến?!

Rốt cuộc chuyện gì thế này, ma giới còn chưa có đánh tới, người đã tự mình đánh nhau. Thảm Thanh Thu thấy tình thế không đúng, vội tháo xuống bội kiếm, ném tới phía trước.

Tu Nhã Kiếm thẳng tấp rơi tới trước người cung chủ Huyền Hoa Cung.

Quăng kiếm đồng nghĩa với với đầu hàng. Lão cung chủ ngẩn ra, xua tay khiến môn nhân trở về vị trí cũ.

Nhạc Thanh Nguyên thấp giọng nói: “Sự đệ!”

Thẩm Thanh Thu nói: “Sự huynh, không cần nói thêm nữa, thanh giả tự thanh. Thanh Thu nguyện ý chịu trời.”

Lão cung chủ này tương tự một lão hồ đồ, cắn chết hấn không nhả, hơn nữa người Tát Chủng và Thu Hải Đường song hoàn kích, đâu có chuyện lão sẽ bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Dù sao là chuyện ván đã đóng thuyền, không cần thiết hại Thương Khung Sơn phái và Huyền Hoa Cung hai đại cầm quyền xé rách da mặt. Thẩm Thanh Thu kiên trì nói: “Nhiều lời vô ích. Tự chứng minh là trên hết.”

Hấn nói xong không nhìn Nhạc Thanh Nguyên có biểu cảm gì, mà là nhìn lướt qua Lạc Băng Hà.

Trên mặt y không nhìn ra hỉ nộ, bình ổn đứng tại chỗ, hình thành đối lập rõ ràng với đám tu sĩ ồn ào mê muội bốn phía.

Một lúc lâu sau, Nhạc Thanh Nguyên rút cuộc thu kiếm. Trong không khí, giống như bị thu lại một tấm màng lớn vô hình.

Thẩm Thanh Thu chuyển hướng Nhạc Thanh Nguyên thì lễ thật sâu. Nói thực ra, cho chừng môn này thêm phiền toái không thể nói là không nhiều, thật sự xấu hổ.

Thu Hải Đường vẫn khóc nức nở không ngừng. Tần Uyển Ước đi về phía nàng, an ủi: “Thu cô nương, bất luận sự tình như thế nào,

ba phái cuối cùng sẽ cho nàng công đạo.”

Thu Hải Đường vẻ mặt kích động, hai mắt rưng rưng, ngẩng đầu lên nói tạ ơn, thấy Lạc Băng Hà đứng lặng một bên, không khỏi choáng váng.

Lại mù mắt chó rồi! Thẩm Thanh Thu âm thầm đảo mắt trắng. Nói thực ra y cũng là bị trực diện NTR, tại sao y một chút không vui cũng không có!

(NTR, hay cụ thể là Netorare (寝取られ), là một thuật ngữ game, anime hoặc manga. Trong đó vợ hoặc người yêu của nhân vật chính bị người khác chiếm đoạt.

Bee: Tui bị dính thể loại này một lần rầu, khuyến khích bà con xem “Boku dake ga inai machi” để biết thế nào là NTR đến là cay =))))))

Vài đệ tử Huyền Hoa Cung do Công Nghi Tiêu dẫn đầu đi lên, cầm trong tay đồ vật nhìn vô cùng quen mắt.

Xin chào Khốn Tiên Tác; tạm biệt Khốn Tiên Tác!

Công Nghi Tiêu xin lỗi nói: “Thẩm tiên bối, đắc tội rồi. Văn bối nhất định sẽ đối đãi có lễ, sự tình tra ra manh mối, quyết không khiến tiên bối chịu nửa phần trề nải.”

Thẩm Thanh Thu gật đầu, chỉ nói hai chữ: “Làm phiền.”

Chỉ riêng người đối đãi có lễ thì ích gì. Nhìn ánh mắt chúng đệ tử Huyền Hoa Cung hiện trường, mỗi người hận không thể ăn sống hấn, dù sao Tiên Minh Đại Hội lúc trước chết thảm nhất chính là Huyền Hoa Cung, có tội để chịu rồi.

Khốn Tiên Tác vừa trối chéo ra sau, Thẩm Thanh Thu đã cảm thấy thân thể nặng đi không ít. Trước đó độc tính “Không thể giải” Phát tác tác đứt quãng, linh lưu chỉ cảm giác được bết tắc, tựa như tiếp xúc không rõ, điều khiển từ xa chà chà bụp bụp thỉnh thoảng cũng còn có thể chống đỡ một chút. Khốn Tiên Tác vừa lên thân, đó chính là hoàn toàn cách trở, giống như bỗng nhiên bị biếm thành phạm nhân.

Lão cung chủ nói: “Kỳ hẹn công thẩm, liền định ở một tháng sau, chư vị nghĩ như thế nào?”

Liễu Thanh Ca nói: “Năm ngày.” Giam trong thủy lao càng lâu, nếm mùi đau khổ càng nhiều, Liễu Thanh Ca nói năm ngày, đó chính là ép tất cả quá trình chuẩn bị công thẩm đến ngắn nhất. Lão cung chủ đương nhiên không chịu thỏa hiệp: “Vội vàng như thế, chỉ sợ có nhiều sơ sót.”

Chiêu Hoa Tự chuyên nghiệp hòa giải, một vị phương trượng đề nghị nói: “Vội không bằng mười ngày?”

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Bảy ngày. Không thể kéo dài hơn.”

Một đám chưởng môn ở bên đó cò kè mặc cả, Thẩm Thanh Thu hiện tại cư nhiên còn có tâm tình cảm thấy vui vẻ, nghĩ đến một chuyện, vội nói: “Không cần nhiều lời. Nghe cung chủ an bài. Một tháng.”

Có thể kéo dài lâu một chút, ngược lại có lợi cho lộ chi lớn dần. Khóe mắt hẩn liếc phía Thượng Thanh Hoa, giật giật lông mi.

Thượng Thanh Hoa ngậm hiểu, hai tay rủ xuống trước người, âm thầm thủ thế “Không thành vấn đề, giao cho ta”.

Chẳng qua, chỉ mong hắn thật có thể ở trong Huyền Hoa Cung
mà Lạc Băng Hà một tay che trời, sống qua một tháng này!

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 37: Thủy Lao

“Thỉnh tiền bối đeo cái này vào.”

Thẩm Thanh Thu cúi đầu một cái, một vật vải đen hoành ngang, che đi tầm mắt của hắn.

Kỳ thật đây thuần túy là thừa thãi, dựa vào bách biến huyền cơ của mê trận Huyền Hoa Cung, cho dù để Thẩm Thanh Thu giao camera đi vừa đi vừa chụp suốt toàn bộ hành trình, hắn cũng chưa chắc có thể nhớ kỹ vào làm sao ra thế nào.

Thủy lao không khí ẩm ướt, mặt đất hơi trơn, hai mắt bị che, chỉ có thể để các đệ tử áp giải bên cạnh dẫn theo hành tẩu.

Thẩm Thanh Thu nói: “Công Nghi Tiêu.”

Công Nghi Tiêu vẫn theo sát ở phía sau, vội đáp: “Tiền bối?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Trong lúc chờ đợi tứ phái liên thẩm, ta có thể tiếp xúc với người ngoài không?”

Công Nghi Tiêu nói: “Phải có yêu bài thông hành của Huyền Hoa Cung, mới có thể thông hành trong thủy lao không bị ngăn trở.”

Vậy nếu muốn Thượng Thanh Hoa tiến vào thăm tù, thương nghị việc dùng lộ chi, thật ra có điểm phiền toái. Thẩm Thanh Thu nghĩ nghĩ, hỏi: “Những người Tát Chủng kia xử trí ra sao?”

“Đốt cháy xong, do các vị đại sư Chiêu Hoa Tự mang về siêu độ.”

Một bên có âm thanh bất mãn nói: “Sư huynh người nói với hắn nhiều như vậy làm gì? Vào thủy lao này, lẽ nào còn muốn đi ra ngoài?”

Vãi, quen tai như vậy, lại là cái tên mặt rỗ giống như có thù với hắn!

Công Nghi Tiêu trách cứ nói: “Không được vô lễ!”

Thẩm Thanh Thu cười nói: “Cũng không cần trách cứ hắn.”

Đang nói, thì đã đến nơi tạm thời giam giữ hắn. Cởi xuống vài đèn trên mắt, tầm mắt dần dần sáng lên, chỉ thấy họ đứng ở trước một nhũ động rất lớn.

Đáy động là một mặt hồ tối đen, bốn vách tường phân bố bất quy tắc những cây đuốc tối tối, ánh lửa phản chiếu trên mặt nước, tùy sóng gợn loạn. Giữa hồ nhô lên bãi đá màu trắng nhân tạo. Màu sắc trong suốt, một số gần như xanh ngọc, tất nhiên là chất liệu đặc thù.

Công Nghi Tiêu lấy ra một chùm chìa khoá, đụng đến một nham thạch, một phen thao tác, đáy hồ truyền đến tiếng bánh răng vận chuyển ken kết, dâng lên một thạch đạo, nối thẳng tới bãi đá giữa hồ.

Công Nghi Tiêu nói: “Tiền bối, thỉnh.”

Đệ tử mặt rỗ nhật lên một khối đá bình thường, nói: “Nhìn đi!”

Hắn ném cục đá kia vào trong hồ nước, cục đá cứ nhiên trôi nổi trên mặt nước mà không chìm, sau một lát, truyền đến tiếng động xì xì, giống như biến thành một khối thịt trên chảo nóng, mặt ngoài sủi đầy bọt khí, nhanh chóng bị ăn mòn không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Mặt rỗ đắc ý nói: “Nếu ai muốn chạy trốn khỏi nơi này, hoặc là cướp người ra từ nơi này, đó là si tâm vọng tưởng!”

Thẩm Thanh Thu bị chất lỏng hung tàn này chấn kinh rồi.

Gian thủy lao này nhìn vào thì có chút giống với nơi sinh trưởng Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi, nhưng nếu lặn vào trong hồ này, phỏng chừng ngay cả xương cốt cũng không còn.

Hơn nữa chất lỏng này ít nhất lớn hơn hồ Lộ Thủy ước chừng năm lần!

Huyền Hoa Cung không phải danh môn chính phái sao, ở đâu ra nhiều chất lỏng hung tàn như vậy!!!

Thẩm Thanh Thu đi qua thạch đạo, một đường cực kỳ cẩn thận, ngộ nhỡ lòng bàn chân trượt một cái cũng không vui đâu. Đi lên bãi đá giữa hồ xong, Công Nghi Tiêu lại xoay chìa khoá, đường nhỏ thông giữa hồ lại chìm vào đáy hồ.

Thẩm Thanh Thu ở trên bãi đá bày cái tư thế ngồi, nhìn khắp mọi nơi, nghĩ thầm rằng, ngộ nhỡ có người có thể ngự kiếm xâm nhập thì những nước hồ này cũng không có gì ý nghĩa.

Hắn vừa mới nghĩ như vậy, liền thấy Công Nghi Tiêu khởi động một cơ quan dùng chìa khóa.

Bỗng nhiên, đỉnh đầu truyền đến tiếng dòng nước ào ào, Thẩm Thanh Thu nhắc đầu, vừa vận nhìn thấy từ trên không bốn phương tám hướng rơi xuống từng dòng nước sẫm màu, hình thành rèm nước kín không kẽ hở, vây hắn ở trong bãi đá sáu trượng vuông.

... Ta sai rồi! Đây đừng nói là người, cho dù ruồi bọ cũng không bay ra được ấy chứ!

Thủy lao Huyền Hoa Cung quả nhiên danh bất hư truyền! Thảo nào là ngục giam công cộng chúng phái nhất trí đề cử!

Thẩm Thanh Thu biết, nhất định sẽ có người tới tìm phiền toái, cũng không dự đoán được nhanh như vậy.

Thẩm Thanh Thu là bị một chậu nước lạnh hất tỉnh.

Hắn rét đến mức giật mình một cái, ban đầu còn tưởng rằng là chất lỏng ăn mòn, vẩy vẩy đầu, cố gắng nháy mắt, cảm giác nước hồ lạnh băng tiến vào mắt cực không thoải mái, mới xác định đây chỉ là nước bình thường. Trên người quần một trăm tám mươi vòng Khốn Tiên Tác cực nhỏ, lại chặt chẽ khóa linh mạch của hắn, thậm chí ngay cả huyết mạch cũng bị gò đến mức chảy không thông, năng lực chống lạnh đầu hàng, không khỏi run run một chút.

Rèm nước bốn phía ngừng chảy, đường thông giữa bãi đá và bên ngoài cũng thẳng lên.

Tầm mắt từ từ rõ ràng. Nhìn lên trên, đầu tiên thấy một đôi giày thêu nhỏ xinh lả lướt, hướng lên trên nữa, lại là làn váy hồng nhạt.

Chỉ thấy một tiểu cô nương phục trang đẹp đẽ đầy người, mày liễu dựng thẳng mắt hạnh tròn lên, đang căng một cái roi trừng mắt hấn.

Đáy lòng Thẩm Thanh Thu đảo mắt trắng.

Lạc Băng Hà cố nhiên đủ sức ép người, các bà xã của hấn cũng thật sự là làm cho người ta chịu đủ rồi!

Giống như cưỡi ngựa xem hoa hết người này đến người kia xuất hiện. Không cần xuất hiện nữa hấn cũng không phải hàng nguyên bản, căn bản không có hứng thú dâm loạn mỹ nữ được không!?

Tiểu cô nương cầm roi nhăm thẳng vào hấn: “Tĩnh cũng đừng giả chết, Bồn cung chủ có chuyện hỏi người!”

Với bối phận của nàng, cho dù hiện tại Thẩm Thanh Thu thật là tù nhân, cũng không tới phiên nàng đến thăm vấn.

Thẩm Thanh Thu nói: “Đây tựa hồ không phải chuyện tiểu cung chủ nên làm.”

Hòn ngọc quý trên tay lão cung chủ Huyền Hoa Cung, điều ngoa đứng đầu hậu cung Lạc Băng Hà, nói: “Người đã biết ta là ai, vậy cũng nên biết mục đích ta tới?”

Nàng hốc mắt đỏ lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đồ tiểu nhân dê tiện nhà người cầu kết ma giới, bán đứng đồng môn! Nếu đã rơi vào tay Bồn cung chủ, ta phải cho người biết tay!”

Thẩm Thanh Thu: “... Ta hình như còn chưa thừa nhận việc cầu kết ma giới.”

Tiểu cung chủ giậm chân nói: “Người nhẩn tâm với Lạc ca ca như vậy, ác độc như vậy, chuyện cấu kết Ma tộc, tất nhiên cũng làm ra được.”

Sức mạnh di truyền quả nhiên lớn mạnh, logic này tuyệt đối là lão cung chủ thân sinh!

Thẩm Thanh Thu không nói gì một lát, nói: “Y có nói qua ta nhẩn tâm ác độc với y?”

Tiểu cung chủ thanh tình cũng mau: “Lạc ca ca tốt như vậy, đương nhiên sẽ không nói như thế. Tổn thương y đã chịu, đều giấu ở trong lòng ai cũng không cho đựng vào, ai cũng không cho xem... Nhưng người cho là y không nói, ta liền không nhìn ra?!”

...

Tình cảm chân thành này... Thẩm Thanh Thu cả người cũng không khỏe rồi!

Đây má nó là hiện trường giải thi đấu đọc diễn cảm thơ sao?!

Hắn quả thực không biết nên cười lẫn ra đất hay là yên lặng không nói gì, thực xin lỗi! Ta biết đối với muội tử chân thành thổ lộ thâm tình, cười to là chuyện rất không lễ phép! Nhưng đây mới thật là đáng xấu hổ! Quả thực xấu hổ PLAY!

Hậu cung của Lạc Băng Hà tuy rằng khổng lồ, nhưng thật đúng là chướng khí mù mịt, loại hình gì cũng có. Đây là hậu quả của ham rẻ lấy nhiều, cần lượng không cần chất. Cũng là hậu quả Đâm Máy Bay Lên Giời thân là trạch nam đến cái tay nhỏ của nữ nhân cũng chưa sờ qua vài lần nhất định muốn viết văn ngựa đực, đáng đời ha ha ha ha!

Tiểu cung chủ bỗng nhiên hồ nghi nói: “Người đang làm biểu cảm gì?”

Thẩm Thanh Thu vội vàng giữ chừng mực một chút, kiểm tra vừa rồi mặt có căng không. Đắc tội nha đầu kia cũng không có trái ngon gì.

Quả nhiên, tiểu cung chủ giận tím mặt: “Người vừa rồi là đang cười nhạo ta sao?!”

Tiểu cung chủ nguyên bản ái mộ thanh mai trúc mã Công Nghi Tiêu, mà sau khi Lạc Băng Hà xuất hiện, một đồng yêu thương nồng nàn đều mãnh liệt theo hướng nam chính. Hết cách, trời giáng vs trúc mã, trời giáng từ xưa đến nay đều thắng không tốn sức chút nào. Loại di tình biệt luyện này trong văn ngựa đực kỳ thật rất thường thấy, bởi vì trên thế giới luôn có rất nhiều người thích NTR, bất luận là NTR người khác hay là bị người ta NTR, họ đều có thể từ loại tình tiết này đạt được khoái cảm khác thường. Kể di tình biệt luyện đương nhiên cảm thấy mình không sai, nhưng chung quy vẫn chột dạ, thấy người khác vẽ mặt không đúng, liền cảm thấy là đang cười nhạo mình. Tiểu cung chủ then quá hóa giận, giơ tay lên, roi dài vung ra!

Thế roi tới ào ạt, tiếng xé gió bén nhọn đến cực điểm, Thẩm Thanh Thu bị Khốn Tiên Tác gò bó linh lực vận chuyển, thân thủ thì còn chưa thoát hóa, lăn một vòng trên đất, thân roi vừa vận nện bên chân hấn chưa đến ba thước.

Bãi đá bị đập đến mức vụn đá cũng vẩy ra mù mịt, Thẩm Thanh Thu quỳ một gối xuống đất, ổn định thân hình.

Đù má một tiểu cô nương tại sao muốn dùng loại roi sắt có mũi nhọn thế này!!! Họa phong không đúng!!!

Lại càng không đúng chính là bên trong nguyên tác roi sắt của tiểu cung chủ không phải chuyên để đánh tình địch sao!!! Trang bị dùng khi giành nam nhân cái 【beep –】 a! Cho tới bây giờ chỉ đánh nữ nhân xinh đẹp mà Lạc Băng Hà nhìn nhiều hai cái, tại sao hiện tại muốn nó đến đánh nam nhân!!! Nó đang khóc người nghe thấy không?!

Thật sự là đủ rồi có thể đừng đưa cho ta loại kịch bản này nữa a!!!

Tiểu cung chủ một kích không trúng, lửa giận càng tăng lên, quát một tiếng, quay về thế nhắc roi. Bãi đá chỉ lớn có từng này, Thẩm Thanh Thu lại bị trói, phản ứng nhanh đến mấy, cũng khó tránh khỏi vị đầu roi quét tới, quần áo rách mấy chỗ, còn chưa có thương tổn tới da thịt. Nhưng liên tục trốn tránh, rất nhanh liền thối lui đến bên rìa bãi đá, mắt thấy lui không thể lui, chỉ có thể ngoan cường chịu một roi, Thẩm Thanh Thu cắn răng đứng nghiêm, nhắm mắt chờ đợi đau nhức đột kích!

Nhưng đợi một lúc lâu sau, nửa ngày cũng không cảm giác da thịt chịu đau. Hắn mạnh mở hai mắt, vừa thấy phía trước, tim nháy mắt chìm xuống.

Lạc Băng Hà tay không cầm dây roi, trong mắt phẳng phất có hai luồng ma trơi tối đen thiêu đốt, vừa lạnh vừa làm cho người ta sợ hãi.

Y gần từng tiếng, âm thanh đông lạnh đến đáy lòng người khác: “Người đang làm gì đó?”

Tiểu cung chủ không biết y xuất hiện khi nào, hoảng sợ, nhưng càng sợ hãi là, biểu cảm lạnh lẽo chưa từng thấy qua trên mặt y, kìm lòng không rung mình một cái.

Từ khi quen biết, Lạc Băng Hà cho tới bây giờ đều là chân thành ôn nhu, rất biết nịnh người ta vui vẻ, đâu ra dùng ánh mắt muốn giết người như vậy để nhìn nàng. Nàng không khỏi rút lui vài bước, ngập ngừng nói: “Ta... Ta... Ta tìm phụ thân xin yêu bài, đến thăm vấn hấn một chút...”

Lạc Băng Hà lạnh lùng thốt: “Tứ phái liên thẩm là một tháng sau.”

Tiểu cung chủ bỗng nhiên cảm thấy ủy khuất. Nàng la lớn: “Hấn hại nhiều sư huynh sư tỷ ta như vậy, nhiều như vậy! Hơn nữa hấn đối với người không tốt! Ta giáo huấn hấn một chút thì làm sao?!”

Lạc Băng Hà hoàn toàn giật lấy roi của nàng, coi mũi nhọn trên đó như không có. Trong tay không thấy dùng sức mấy, khi buông ra năm ngón tay, roi kia sắt cứng là vậy, cư nhiên biến thành một đồng sắt vụn.

Lạc Băng Hà hờ hững nói: “Trở về.”

Tiểu cung chủ trơ mắt nhìn vật yêu dấu liền như vậy biến thành một đồng cặn bã, “A” một tiếng, không thể tin được.

Nàng khóc nức nở chỉ một ngón vào Thẩm Thanh Thu: “Người, người cư nhiên vì sư phụ người đối với ta như vậy...”

Lạc Băng Hà cũng không quay đầu lại, ném vụn sắt trong tay trong hồ, tiếng ăn mòn xì xì xèo xèo không ngừng bên tai.

Tiểu cung chủ nhìn mà môi phát run.

Trong phút chốc, nàng bỗng nhiên cảm thấy, thứ mà Lạc Băng Hà muốn một tấc một tấc bóp nát sau đó ném vào trong hồ ăn mòn... là nàng. Một chút cũng không phải nói đùa.

Tiểu cung chủ hét lớn: “Rõ ràng ta là vì tốt cho người!” Rống xong, xoay người vừa khóc vừa chạy mất.

Thẩm Thanh Thu trong lòng rít gào: “Kịch bản không đúng a ù má — đây mẹ nó có chỗ nào không đúng a — ”

Còn chưa có rít gào xong, tầm mắt Lạc Băng Hà liền rời đến trên người hắn.

Thẩm Thanh Thu một trận đau răng đau dạ dày đau trứng.

Thời điểm này, hắn thà rằng tiểu cung chủ quất hắn một trăm tám mươi roi, nhiều lắm là da thịt đau, còn tốt hơn ở trong không gian bịt kín với Lạc Băng Hà chỗ nào cũng đau cảm ơn!

Hai người tương đối trầm mặc một lúc lâu, Lạc Băng Hà đến gần từng bước.

Thẩm Thanh Thu lập tức rút rè bảo trì khoảng cách.

Cánh tay Lạc Băng Hà vươn ra ở giữa không trung cứng ngắc trong chốc lát, rút trở về.

Y hừ giọng: “Sự tôn hà tất cảnh giác như thế, nếu ta muốn làm gì với người, căn bản không cần phải đụng vào.”

Thẩm Thanh Thu hiểu được, y chỉ chính là máu thiên ma mình đã uống.

Mặc dù là một giọt vào bụng, cũng giống như là một viên bom hẹn giờ mai phục ở trong cơ thể, có khả năng vô hạn. Chỉ cần Lạc Băng Hà muốn, chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, có thể khiến hân ruột nát thịt tan, thống khổ không ngừng.

Nói như thế, vừa rồi câu kia Lạc Băng Hà là nói thật.

Thẩm Thanh Thu trở lại tư thế ngồi xuống, giương mắt nhìn đối diện Lạc Băng Hà.

Một tháng.

Nói cái gì cũng phải sống qua một tháng.

Sống qua xong, trời cao biển rộng mặc chim bay, mây chuyển đậu xanh rau má này ông đây không quản nữa!!!

Hai người trầm mặc một trận, Thẩm Thanh Thu bỗng nhiên nói: “Nếu người muốn làm gì với ta, cũng không vội nhất thời. Đợi cho tứ phái liên thẩm chấm dứt, ta thân bại danh liệt, tất cả không thể cứu vãn, khi đó người mới tính toán nợ nần, há không thoải mái?”

Những lời này của hân, hoàn toàn là dựa theo lối suy nghĩ của Lạc Băng Hà nguyên tác mà bản thân biết để nói ra. Theo lý mà nói, nên vô cùng hợp khẩu vị Lạc Băng Hà mới đúng.

Ngoài dự đoán là ánh mắt Lạc Băng Hà tối sầm.

Y chậm chậm nói: “Sự tồn tại sao xác định, liên thẩm sẽ bị phán có tội?”

Thẩm Thanh Thu: “... Cái này phải hỏi người không phải sao?”

Lạc Băng Hà lặp lại nói: “Hỏi ta?”

Y cười lạnh một tiếng: “Lại là ta.”

Không phải người còn có thể là ai. Thẩm Thanh Thu không nói gì.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 38: Thủy Lao 2.0

Lạc Băng Hà sắc mặt tối sầm, khoanh tay ở trước mặt hấn bước qua lại vài vòng.

Thẩm Thanh Thu đang nghĩ, y có lẽ đang cân nhắc bào chế mình thế nào, liền thấy Lạc Băng Hà quay đầu lại thật mạnh.

Y lạnh lùng nói: “Xin hỏi sư tôn, có phải trên đời này toàn bộ Ma tộc giết người, đồ thành, những tội nghiệt này, đều muốn tính trên đầu ta?”

Thẩm Thanh Thu nhú mày.

Thấy hấn không đáp, Lạc Băng Hà chậm chậm nắm tay thành quyền, lại nói: “Ngày trước rõ ràng tín nhiệm ta như vậy, hiện giờ lại nơi chốn hoài nghi ta bụng dạ khó lường. Khác biệt giới tộc, thực sự quan trọng như vậy, có thể làm cho thái độ của sư tôn với một người chuyển biến từ đầu đến chân?”

Không, người không get đến trọng điểm. Mấu chốt không ở khác biệt giới tộc, mà là khác biệt giữa nam chính và phản diện căn bản!

Lạc Băng Hà nguyên chủ chưa từng có sở thích vạch trần bộ mặt che giấu của phản diện cặn bã khi hắn cặn kè cái chế. Xem tình hình này, không giống tiết tấu muốn xử chết hắn.

Thẩm Thanh Thu trong lòng có đáy, mở miệng lá gan lại phì.

Thẩm Thanh Thu nói: “Một khi đã như vậy, ta cũng có lời muốn hỏi người.”

Lạc Băng Hà nghiêng đầu nói: “Đệ tử cung kính lắng nghe.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Người lẻn vào bên trong Huyền Hoa Cung, nếu không phải khó lường, vậy rốt cuộc rắp tâm ở đâu?”

Đây thật sự là vấn đề trong lòng hắn đặc biệt muốn hỏi.

Đến tột cùng là tại sao?! Nam chính cư nhiên lại không án theo lối suy nghĩ của bản thân và tình tiết vốn có?

Nghe thế, Lạc Băng Hà tựa hồ ngơ ngẩn, giật giật môi, lại chưa nói ra lời.

Nói không nên lời, không nên trách người ta hoài nghi người bụng dạ khó lường... Thế nhưng nam chính người đây không thích hợp a!

Miệng lưỡi liên hoa bên mép có pháo một mình cân cả Thương Khung Sơn trong nguyên tác đâu?!

Thẩm Thanh Thu nói: “Đáp không được?”

Sớm nói với người rồi, đây là cái giá phải trả khi không chịu tu luyện tử tế ở phó bản Vô Gian. Người xem, kỹ năng không luyện đủ điểm đi!?

Lạc Băng Hà cúi đầu. Trong địa lao mờ tối, màu nước và ánh lửa rung động, thấy không rõ trên mặt biểu cảm như thế nào.

Im lặng một lúc lâu, Lạc Băng Hà bỗng nhiên nói: “Ta hy vọng sự tôn thật lòng trả lời ta một câu.”

Hấp háy miệng, y cứng ngắc mà bổ sung: “Chỉ một câu.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Nói.”

Lạc Băng Hà dừng một chút, hít nhẹ một hơi.

Y thấp giọng nói: “Có từng hối hận?”

Thẩm Thanh Thu cho là mình nghe lầm.

Hắn ngậm miệng không nói, đồng tử chuyển động, đem Lạc Băng Hà từ đầu đến chân đánh giá một phen.

“Có từng hối hận” này, đương nhiên chỉ hỏi có một việc. Toàn bộ văn không viết tắt chính là hỏi hắn đá Lạc Băng Hà vào vực thẩm Vô Gian có từng hối hận.

Lạc Băng Hà tại sao hỏi hắn vấn đề này?

Vô nghĩa. Hắn đương nhiên hối hận đến xanh cả ruột. Thế nhưng hỏi vấn đề này có ý nghĩa sao?!

Thẩm Thanh Thu đang giật giật huyết thái dương, bỗng nhiên trước mắt nhảy ra một cửa sổ cực lớn.

Hệ thống: 【 thỉnh xem đề mục lựa chọn:

Lựa chọn A: Hối. Vì sư đã sớm hối, vài năm nay không giây phút nào không hối tiếc không kịp.

Lựa chọn B: (cười lạnh) nhìn thấy dáng vẻ người hiện giờ, liền biết không cần hối hận!

Lựa chọn C: Bảo trì trầm mặc. 】

...

Có thể chết xa chút không —

Mày thăng cmn cấp update thì ra là cái thứ này sao —

Bên trong dấu ngoặc là cái quỷ gì?! Ngay cả ngữ khí cùng biểu cảm đều thiết kế cho tao rồi, mày cho là đang chơi GALGAME sao —

Còn không bằng cái cấp thấp ban đầu, ai đó mau tới cho ta một gói cài đặt hệ thống 1.0 — ta cảm ơn cả nhà của hần!

Thẩm Thanh Thu vẻ mặt hắc tuyến: “A cũng quá giả! Tao là Lạc Băng Hà tao cũng không tin, hơn nữa còn buồn nôn nữa chứ! B tính chuyện gì thế này?! Màylà coi thường y lần trước không bóp chết tao? Dở hơi mới nói như vậy!”

Hệ thống: 【 thỉnh lựa chọn. 】

Thẩm Thanh Thu: “CCC!”

Hệ thống: 【 độ sâu hình tượng triết học +10. 】

Thẩm Thanh Thu: “Ai có thể nói cho ta biết, ‘độ sâu hình tượng triết học’ đến tột cùng là tính kiểu gì?”

Hắn liền như vậy không chớp mắt, bảo trì trầm mặc.

Lạc Băng Hà đợi không được trả lời, bàn tay nắm chặt chậm chậm buông ra, tự giễu nói: “Biết rõ đáp án, còn hỏi sư tôn vấn đề này, ta cũng đủ ngu.”

Thẩm Thanh Thu hạ quyết tâm, từ giờ trở đi, một câu cũng không cùng đối đáp.

Đây rất không thích hợp đi.

Nếu không phải biết Lạc Băng Hà là tổng nguồn sinh lực của toàn bộ hệ thống thế giới này, Thẩm Thanh Thu tuyệt đối sẽ hoài nghi y bị xuyên.

Nếu không phải thị giác thượng đế hiểu rõ tình tiết, Thẩm Thanh Thu cũng tuyệt đối sẽ hoài nghi... Lạc Băng Hà đại khái thật sự có một chút đau buồn.

Im lặng là vàng, nhiều lời nhiều sai. Thẩm Thanh Thu nhắm mắt lại, khoanh chân tĩnh tọa.

Đối diện một trận yên lặng, âm thanh vừa lạnh vừa nhẹ của Lạc Băng Hà truyền đến.

“Sư tôn ngươi luôn kiệm lời ít nói, trước kia đối với ta còn có thể nói nhiều vài câu, hiện giờ cũng không chịu.”

Dừng một chút, ngữ khí đột nhiên biến đổi, ynhoễn miệng cười nói: “Có điều không sao, ta có biện pháp, khiến ngươi mở miệng.”

Nói chuyện ngươi không vui, không nói lời nào ngươi cũng không vui, tội gì!

Câu cuối cùng vừa mới nói xong, Thẩm Thanh Thu bỗng dưng mở mắt.

Từ chỗ sâu trong bụng truyền đến một trận đau đớn rất nhỏ.

Sau một lát, đau đớn biến mất, đổi đến thứ càng lớn, là một cảm giác khác thường có thứ gì đó bò sát trong mạch máu.

Máu Thiên ma ngủ đông nhiều ngày, đã hoàn toàn thích ứng hoàn cảnh của cơ thể kí chủ, lúc này đã bị nguyên chủ tác động, ngưng hóa thành trùng, bắt đầu thăm dò bốn phía trong thân thể nội tạng.

Lạc Băng Hà chậm rãi nói: “Tì tạng, thận, tâm can, đáy ruột.”

Y nói từng chỗ, nơi đó liền truyền đến đau nhức quỷ dị đến cực điểm. Thật là vừa ngứa vừa đau, tựa như những cái răng nanh nhỏ vụn rục rịch gặm nhấm, còn đem theo một ít cảm giác thiêu đốt.

Tuy rằng không đến mức đau thấu tâm can, nhưng cũng đủ sức chịu đựng con người.

Thẩm Thanh Thu ngồi không yên, không tự chủ được cong thắt lưng, có xúc động muốn co lại thành một vòng, mồ hôi lạnh theo bọt nước chưa khô rơi xuống cằm.

Hình ảnh nam chính cuối cùng cũng đứng, nhưng mà đến phiên hắn không tốt. Mẹ nó bụng đau quá, em gái khi bà dì đến có phải là cảm giác này không?!

Lạc Băng Hà ôn thanh nói: “Sự tôn, người muốn cho nó hạ khẩu ở nơi nào?”

Chỗ nào cũng không muốn!!! Không đúng thì ra nó còn chưa có hạ khẩu sao?! Vậy khi nó hạ khẩu là cái cảm giác gì!!!

Thẩm Thanh Thu hô hệ thống một chương: “Nghĩ chút biện pháp được không? Tốt xấu tao coi như là khách hàng của mày đúng không?!”

Hệ thống: 【 có phải bắt đầu dùng đạo cụ mấu chốt: Ngọc Quan Âm giả? Âm áp nhắc nhở: Đạo cụ này chỉ có quyền hạn sử dụng một lần. 】

Thẩm Thanh Thu: “Hiện tại giá trị tức giận của Lạc Băng Hà là bao nhiêu?”

Hệ thống: 【 30 điểm. 】

Thẩm Thanh Thu: “Tại sao thấp như vậy? Mày xác định không tính sai?! Hoàn toàn không khoa học!”

Thần khí có thể tiêu trừ 5000 điểm đối phó 30 điểm, tuyệt đối không được!

Thẩm Thanh Thu: “Còn có lựa chọn khác không? Phương án thứ hai trong bảng khen ngợi của ngành hàng là gì?”

Hệ thống: 【 có phải bắt đầu dùng tiểu thủ thúc đẩy tình cảnh? 】

... Tên này nghe giống như không quá cao cấp. Thế nhưng nếu đã là phương án đứng hàng thứ hai từ trên xuống trong ngành hàng, liền lấy nó!

Thẩm Thanh Thu quyết đoán click chọn!

Lạc Băng Hà cười lạnh: “Vừa không muốn nhìn ta, cũng không cùng ta nói chuyện, là ngại không sạch sẽ sao?”

Nói xong, phút chốc tiến lên từng bước, hừ nói: “Một khi đã như vậy, không như ý của ngươi!” Vươn tay đi tóm vai Thẩm Thanh Thu.

Thấy động tác của y, Thẩm Thanh Thu theo bản năng nghiêng mình tránh đi. Lạc Băng Hà nắm phải khoảng không, chỉ bắt được một mảnh vải áo. Nguyên bản cái áo ngoài này đã bị roi của tiểu cung chủ rạch đến mức loạn xì ngầu, kéo một cái như vậy, xoẹt một tiếng, trực tiếp hơn phân nửa đều từ trên vai rớt ra.

Phát triển kiểu này hai người đều chuẩn bị không kịp, đương trường song song sửng sốt, hóa đá tại chỗ.

Thẩm Thanh Thu vừa mới bị hất một đầu nước đá, đến bây giờ, quần áo cùng tóc dán vào da thịt trắng nõn, Khốn Tiên Tác mảnh như tơ hồng ở trên người trôi từng vòng, mặc dù biểu cảm trên mặt lộ vẻ kinh ngạc chính trực đến mức không thể chính trực hơn, nhưng cả người xem ra, vẫn là đang cực kỳ... không đoan trang.

Lạc Băng Hà ánh mắt lập tức mở to.

Ngây người trong chốc lát, y mới kịp phản ứng, như là bị bàn là ủi bỏng, lập tức phúi tay xoay người!

Y quay đi như vậy, máu cổ ban đầu rục rịch ở bên trong ruột giống như cũng bị khiếp sợ, như chim sợ thú săn, cảm giác bế tắc rõ ràng trong mạch máu vừa rồi nhất thời tiêu tán.

Thẩm Thanh Thu thở phào một hơi, trong lòng rít gào: Bà đi không đau rồi!

Cho nên nói tiểu thủ thúc đẩy tình cảnh này rốt cuộc là vận hành ra sao?! Còn không bằng kêu là tiểu thủ xé áo, chính là kêu hấn xé tí áo a?! Nguyên lý dựa trên cái gì? Lợi dụng Lạc Băng Hà nhìn thấy nam nhân nửa lỏa thể sinh ra sinh lý chán ghét sao?!

Lạc Băng Hà đưa lưng về hấn cứng ngắc mà đứng trong chốc lát, như là tứ chi cũng không biết đặt đâu. Bỗng nhiên nhanh như bay cởi áo ngoài ra, ném ra sau.

Áo khoác rơi trùm lên mặt Thẩm Thanh Thu.

Thẩm Thanh Thu: "..."

Đây tính là ý gì?

Cảnh tượng này, tại sao quen thuộc lạ kỳ, làm cho người ta cả người không được tự nhiên đến lạ kỳ?

Tại sao làm người liên tưởng đến kiều đoạn kinh điển buồn nôn "thiếu nữ bị tàn phá được cứu vớt xong, giai đẹp phủ thêm áo khoác ấm áp cho nàng"?!

Thẩm Thanh Thu sờn tóc gáy, không thể chấp nhận, cánh tay nhún lên, để ngoại bào màu mực trượt xuống từ trên bả vai hấn.

Ngoại bào mềm mại trơn tru rơi xuống đất, hoa văn chìm giọt nước viền sáng nhỏ lóe qua. Lạc Băng Hà nghe được tiếng động sột soạt, nhìn lại, áo khoác ở trên mặt đất. Thẩm Thanh Thu cẩn thận mà đẩy nó hai cái về bên này, kỳ thật hấn còn cân nhắc, có cần gấp gấp lại cho Lạc Băng Hà hay không, ai biết chỉ là cân nhắc, còn không có động thủ, vừa nhắc đầu, Lạc Băng Hà đã xoay người lại, trong mắt phản xạ ánh lửa sáng chói mắt, tựa hồ nội khí đại phát. Mu

bàn tay gân xanh chột hiện, những ngón tay dài vươn ra, như phát tiết đánh ra mấy bạo kích.

Vài cái kỳ thật là liên kích, căn bản là không nhắm, mấy phát đánh trên mặt hồ, xa xa nổ lên bọt nước, còn có một loạt đánh vào trên vách động, trực tiếp đào ra một cái hố to, hòn đá cuồn cuộn rút xuống, cây đuốc chấn động, rơi vào trong hồ, cư nhiên không chìm, ngược lại nổi trên mặt nước tiếp tục hừng hực thiêu đốt, ánh lửa chiếu sáng sắc mặt Lạc Băng Hà lúc sáng lúc tối, quỷ khí tận trời.

Y chậm chậm thu tay lại, nói: “Thiếu chút nữa đã quên, đồ vật Ma tộc chạm tay vào, sư tôn nhất định là không thích.”

Đường đường nam chính, đệ nhất đại BOSS của tác phẩm, cư nhiên ở chỗ này không để ý hình tượng loạn phát giận. Đây cùng tiểu hài tử không được chiều ý tức giận đá đồ chơi xếp gỗ có khác gì nhau.

Rốt giá, rất rốt giá!

Người không có việc gì đánh tảng đá làm gì, người có bản lĩnh thì đánh lên đầu ấy! Đánh đây này — ơ không đúng, đã quên hiện tại chém chính là bản thân hắn.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 39: Phòng Tối 3.0

Một cái động tử té bị đánh đến mức gồ ghề bốn vách tường, Lạc Băng Hà cuối cùng mới bớt giận.

Y quay người lại, Thẩm Thanh Thu vẫn trong trạng thái rảnh rồi hết việc vây xem.

Huyệt thái dương Lạc Băng Hà tựa hồ có một sợi gân xanh nảy vài cái, y cắn răng nói: "... Ta phải tận mắt nhìn xem, một tháng sau, người thân bại danh liệt thế nào!"

Quảng câu này xong, y liền phẩy tay áo bỏ đi, khi rời khỏi cửa động thì hung hăng bổ một chưởng vào trên cơ quan, rầm rầm rung động, rèm nước chảy thẳng xuống. Thẩm Thanh Thu ngồi tại chỗ, ngấm trần nhà.

Tại sao lại tức giận như vậy? Chắc không phải cảm thấy bị oan uổng đi.

Đoạn tình tiết Kim Lan Thành, bởi vì đi trước thời gian trong nguyên tác, lúc này nam chính đáng nhẽ còn đang luyện cấp dưới lòng đất, cho nên căn bản không xuất hiện qua, thị giác thượng đế không thể mở ra. Nhưng trong nguyên tác, có một điểm có thể xác

định: Đó chính là Lạc Băng Hà luyện cấp xong, tất cả âm mưu tàn sát sau khi trở về mặt đất, toàn bộ không khỏi không liên quan tới y.

Cho nên, nghĩ như thế nào, hiềm nghi lớn nhất đều là y.

Nhưng đồng thời, con người Lạc Băng Hà, chỉ có khi cần thiết nguy trang, thì mới hao tâm nguy trang. Đối với con kiến một tay có thể nghiền chết, y bình thường không có hứng thú dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt.

Hiển nhiên Thẩm Thanh Thu hiện tại = con kiến.

Thẩm Thanh Thu nghĩ không thông liền không nghĩ nữa.

Vốn hắn cũng không thuộc loại người giỏi suy luận, hơn nữa nhiều lắm qua một tháng nữa, có thể ve sào thoát xác mà chạy về miền đất mới. Hà tất nghĩ nhiều!

Trong động tối om om, gió lạnh thổi qua, y phục ẩm ướt dán làn da, rét đến mức Thẩm Thanh Thu co co quắp quắp run cả người.

Ngoại bào của Lạc Băng Hà còn rơi ở trên mặt đất bên cạnh hắn.

Mới vừa rồi đáng vẻ Lạc Băng Hà nổi giận dùng dùng phát tay áo trở ra, cư nhiên khiến hắn thấy được chút bóng dáng cừu non của dĩ vãng.

Tuy nói kỳ thật Lạc Băng Hà trong lúc ở Thanh Tĩnh Phong học nghệ, chưa bao giờ có thời điểm loạn phát giận, càng đừng nhắc tới hỉ nộ vô thường như hiện giờ, nhưng chính là cảm giác... có chút giống.

Thẩm Thanh Thu nghĩ nghĩ, vẫn là miễn cưỡng lấy ngón tay khều lấy kiện hắc y kia, sột sà sột soạt đắp lên người.

Hết cách, không phải vừa rồi hấn chính trực chê bai, mà là ở trước mặt Lạc Băng Hà, hấn căn bản làm không ra động tác này.

Nguyên tác mỗi lần chịch chịch chịch xong việc Lạc Băng Hà đắp cho em gái không phải cái áo này sao?!

Ở trước mặt nam chính, kêu hấn làm sao hạ thủ được!

Thẩm Thanh Thu phát hiện, chỉ cần hấn muốn ngồi yên hoặc nghĩ ngợi một chút, luôn sẽ có đủ loại ngoại giới quấy nhiễu. Chẳng hạn như ở Linh Tê động lần đó, lại chẳng hạn như thủy lao lần này.

Trong vòng hai ngày, đến ba người. Gian biệt giam tạm thời đặc biệt xa hoa này của hấn, tuyệt đối là gian nhân khí náo nhiệt nhất từ khi thủy lao Huyền Hoa Cung thành lập tới nay!

Đường đá dăng lên, nước ăn mòn ngưỡng chảy. Công Nghi Tiêu vội vàng xuyên qua đường đá, mới nhìn Thẩm Thanh Thu một cái, lòng bàn chân liền trượt một cái.

Y lấp bắp nói: “Thẩm... Thẩm... Thẩm tiền bối, người...”

Thẩm Thanh Thu không thấy khác thường: “Ta làm sao?”

Công Nghi Tiêu biểu cảm quái dị, nhìn động tác, giống như không biết có nên xoay người lảng tránh hay không, chân chờ ở ngoài bãi đá, không tiếp tục đi tới. Thẩm Thanh Thu theo ánh mắt của y nhìn xuống.

WTF!

Ngày hôm qua áo rách xong vẫn luôn đắp áo khoác của Lạc Băng Hà a đầu!

Công Nghi Tiêu chần chờ nói: “Chiếc kia hình như là...”

Thẩm Thanh Thu: “Khụ.”

Công Nghi Tiêu lúc này mới kịp phản ứng, cũng vội ho một tiếng, nói: “Hai ngày này Thẩm tiên bối qua như thế nào.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Cũng được.” Không nhiều người tới bãi phỏng như vậy thì tốt rồi.

Công Nghi Tiêu nói: “Nghe nói hôm qua khi Lạc sư huynh... rời đi rất giận dữ, vẫn bối còn lo liệu có phải y đã làm gì với Thẩm tiên bối...” Miệng y nói chuyện, ánh mắt lại không tự chủ được hướng tới chiếc áo khoác kia.

Thẩm Thanh Thu bị y nhìn chăm chú đến mức kim lòng không đành nắm thật chặt áo choàng trước ngực.

Có thể làm cái gì a?! Loạn phát giận trời nam đất bắc đánh một hồi, đánh sụp nửa cái động mà thôi. Người kia là ánh mắt gì! Suy nghĩ nhiều quá rồi thiếu niên!

Thẩm Thanh Thu không nhịn được nói: “Lạc Băng Hà... Y hiện tại ở Huyền Hoa Cung, đến tột cùng là thân phận gì?”

Tại sao y có thể giận dữ trên địa bàn người khác mà không bị chỉ trích?

Công Nghi Tiêu ngẩn người, cười khổ nói: “Văn bối cũng nói không rõ. Có điều, có một điểm có thể xác định, nếu không phải y

nhất định không chịu bái sự, chỉ sợ hiện giờ vị trí đệ tử thủ tọa cũng không tới phiên ta.”

Thực thăm a.

Thẩm Thanh Thu đồng tình vô hạn, đối với bản thân chạm vào vết thương của người ta thật cảm thấy hổ thẹn.

Công Nghi Tiêu nghiêm mặt nói: “Văn bối lần này đến, là có chuyện quan trọng. Sáng nay Thượng phong chủ xin sự phụ yêu bài thông hành, chỉ là bị chặn lại, không biết khi nào thì mới có thể phê chuẩn qua. Hắn tựa hồ có việc gấp, liền kêu văn bối đưa một phong thư tiến vào.” Nói xong, sờ tay vào ngực.

Một phong thư á đù!

Hơn nữa cũng chỉ qua loa gấp hai cái, ngay cả hồ dán hay là chú phong ấn cũng không thêm.

Thượng Thanh Hoa, người trâu!

Công Nghi Tiêu nói: “Tiền bối xin yên tâm, phong thư này ta đã xem qua.”

Thế còn yên tâm cái đầu á?!

Công Nghi Tiêu nói tiếp: “Có điều xem không hiểu.”

Thẩm Thanh Thu âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Được rồi, xem ra là hắn hiểu lầm, Thượng Thanh Hoa không đến mức ngu đến vậy, chắc hơn phân nửa sử dụng trong thư là ám hiệu, cho dù bị người ta giữ cũng không sợ.

Thẩm Thanh Thu hai ngón tay run rẩy mở tờ giấy kia. Liếc mắt một cái đảo qua, mặt xanh, đọc hết hai hàng, mặt lại trắng, các loại nhan sắc ở trên mặt lần lượt thay đổi nở hoa, rất náo nhiệt.

Thẩm Thanh Thu: “...”

Phong thư này là dùng tiếng Anh để viết.

Hơn nữa là dùng trăm kiểu Chinglish không chuẩn để viết.

Toàn bộ đều là ngữ pháp Trung Quốc, từ nào không biết còn xài phiên âm để thay thế.

Đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời sao người không cân nhắc coi ngộ nhớ ta xem không hiểu tiếng Anh nhà xí của người thì phải làm sao?!

Mặt mo đoán ra đại ý của cái trò vui này xong, trên tay Thẩm Thanh Thu dùng một chút nội kinh, trang giấy vỡ vụn, tựa như thàng sáu tuyết bay từng mảnh rơi xuống đất, chính như tâm tình tang thương của hân giờ phút này.

Thì ra hân vẫn quá coi thường đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời.

“Tuyệt Thế Dưa Leo thân mến:

Đều ăn chắc rồi, đã chuẩn bị thỏa đáng. Địa điểm không thay đổi. Chẳng qua thời gian xuất hiện một chút ngoài ý muốn nho nhỏ. Vì để Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi mau chóng chín, ta dùng chút đồ vật khác đến thúc chín, không ngờ thúc giục quá mức, hiện tại nó đã chín đến không thể chín hơn, nhiều nhất một tuần sẽ rụng, cho nên hy vọng người có thể mau chóng đi ra khỏi thủy lao Huyền Hoa

Cung. Yên tâm, chỉ là một chút đồ vật tương tự như phân bón hóa học, khi dùng không có gì khác biệt. Nên làm mà.”

Đây đâu thể gọi là không nhờ vả được, cả cuộc sống của cái người này có thứ gọi là nhờ hay sao?!

Vừa mới bị giam đã nghĩ biện pháp đi ra ngoài! Sớm biết thế để Liễu Thanh Ca và các sư huynh mặc cả thành năm ngày luôn đi, nói cái gì một tháng! Còn có cái loại thực vật xanh thiên nhiên tinh khiết không ô nhiễm môi trường hẳn cứ nhiên dám dùng phân hoá học thúc chín! Thúc chín!” Bảo đảm kiểu “Khi dùng không có gì khác biệt”, quả thực đáng tin y như nhãn hiệu sữa bột bảo đảm!

Công Nghi Tiêu nhìn nhìn bốn phía, nói: “Tiền bối, người xem xong rồi sao? Nếu xem xong rồi, xin mời cho thư vào hồ tiêu hủy. Kỳ thật ngày hôm qua Lạc sư huynh đã phân phó, trừ y ra ai cũng không cho tiến vào, vẫn bởi chi bằng nhanh chóng rời đi, để tránh bị phát hiện thì phức tạp.”

Thẩm Thanh Thu một phen tóm lấy Công Nghi Tiêu: “Giúp ta một việc.”

Công Nghi Tiêu nói: “Tiền bối mời nói, chỉ cần ta...”

Thẩm Thanh Thu không đợi y nói nốt câu “đủ khả năng”, chân thành nói: “Cho ta ra ngoài.”

Công Nghi Tiêu: “...”

Thẩm Thanh Thu nghiêm túc nói: “Ta nghiêm túc.”

Công Nghi Tiêu gian nan nói: “Tiền bối... Cái này thật sự không được.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Ta có lý do không thể không rời đi. Cũng không phải muốn trốn tránh tứ phái liên thẩm. Sau khi xong việc, ta sẽ tự trở về thủy lao, chờ xử lý. Nếu người không tin, chúng ta có thể lập huyết thệ.”

Huyết thệ không thể nuốt lời. Nhưng trên thực tế, sau khi việc của Lộ Hoa Chi hoàn thành, Thẩm Thanh Thu có trở về Huyền Hoa Cung hay không, cũng không quan hệ.

Công Nghi Tiêu khó xử nói: “Ta đương nhiên tin tưởng tiền bối, nhưng không phải tiền bối chủ động yêu cầu vào thủy lao sao? Rốt cuộc là chuyện gì, nghiêm trọng đến mức không đi không được?”

Thẩm Thanh Thu vừa muốn há miệng, lại bỗng nhiên phát giác, không thể nhờ vả y.

Dù sao, Công Nghi Tiêu là đệ tử Huyền Hoa Cung, tư túng phạm nhân lần trốn, đặt trên đầu ai cũng không phải tội nhỏ, huống hồ tiểu tử Công Nghi Tiêu này cũng không tệ lắm, thời hạn bảy ngày, cơ hội có lẽ vẫn còn, hãm hại ai cũng không thể hãm hại y. Vừa rồi nhất thời ý nghĩ nóng lên không cân nhắc tốt, quả thật không nên. Hắn vội nói: “Không. Quên đi. Dừng ở đây thôi, cũng không phải chuyện gì to tát lắm.” Nói xong miễn cưỡng đi gom vụn giấy trên mặt đất, thả vào hồ tiêu hủy chứng cứ.

Do bị Khốn Tiên Tác quán lấy hơn phân nửa thân thể, động tác cực không tiện, chưa động hai cái, kiện hắc y kia từ trên người rơi xuống.

Công Nghi Tiêu vốn cũng đang cúi đầu hỗ trợ, thấy áo khoác chạm xuống đất, trong lúc vô tình giương mắt nhìn một cái, đương trường tay chân cứng ngắc.

Thẩm Thanh Thu: "...?"

Kiến bạch sam trên người hằn rách từ bả vai hết mực gọn gẽ, nhìn lên liền biết là bị người dùng bạo lực tay không xé ra. Ngoài ra, còn có vài quần áo rách vụn chưa đứt hẳn, nhìn như là roi quất, ở chỗ rách lộ ra da thịt trắng nõn, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy vết xước ửng đỏ. Nhìn kỹ, trên yết hầu còn có vết hằn rất nhẹ chưa tiêu.

Công Nghi Tiêu tam quan bị hủy diệt mang tính đả kích.

Y run giọng nói: "Tiền bối... Người... Người thật không cần gấp sao?"

Khó trách Lạc Băng Hà mệnh lệnh trừ y ra mọi người đều không được tiến vào, cho dù có yêu bài thông hành cũng không được, còn chặn lại đơn xin của Thượng phong chủ.

Thì ra là thế!

Quả thực nghịch đời!

Táng tận lương tâm!

Cầm thú không bằng!

Công Nghi Tiêu trong lòng vì Thẩm tiền bối mà rơi huyết lệ. Thẩm tiền bối lại mờ mịt nói: "Ta không cần gấp a?"

Công Nghi Tiêu trong lòng đại chấn: Tại sao.. Tại sao đến thời điểm này, Thẩm tiền bối còn có thể lộ ra biểu cảm thản nhiên này!

Thẩm Thanh Thu thả mảnh vụn của giầu vào trong hồ, nói: "Vừa rồi lời nói của ta người không cần để ở trong lòng. Người..."

Công Nghi Tiêu bỗng nhiên đứng lên, xoay người bước đi!

Thẩm Thanh Thu vẻ mặt hắc tuyến: Nói người không cần để ở trong lòng người liền trực tiếp chạy lấy người à? Cũng quá rõ ràng đi?!

Ai ngờ, nửa canh giờ chưa qua, Công Nghi Tiêu đã trở lại. Tay y mang theo một đồ vật, đi đến trước mặt Thẩm Thanh Thu, hủy đi những bó buộc và giấy niêm phong trên đó, rút ra, chữa xuống.

Mũi nhọn trắng chột lóe, Thẩm Thanh Thu cảm giác toàn thân chột buông lỏng, giống như mạch điện được mạnh mẽ kết nối. Ngón tay khẽ vươn, linh lực vận chuyển không sai, thu phát tự nhiên, lần trước độc tính Không Thể Giải chẳng biết tại sao phát tác, bị Khốn Tiên Tác trói lại hai ngày, tựa hồ đã bị ức chế, chẳng lẽ là đạo lý lấy độc trị độc, phản của phản là chính?

Khốn Tiên Tác rơi xuống đất từng đoạn, Công Nghi Tiêu bỏ vật trong tay xuống, Thẩm Thanh Thu vươn tay tiếp được.

Tu Nhã Kiếm!

Thẩm Thanh Thu cầm nó, mừng rỡ lại kinh ngạc, nhìn về phía Công Nghi Tiêu: “Ta còn cho rằng nó đã bị đưa đến chỗ lão cung chủ rồi.”

Công Nghi Tiêu nghiêm nghị nói: “Cho dù liều mạng bị sự phụ trách phạt, vẫn bồi cũng không thể ngồi nhìn tiền bồi chịu nhục mà thờ ơ. Ta tin tưởng Thẩm tiên bối, mời!”

Thẩm Thanh Thu đột nhiên sinh ra một cảm giác bó tay.

Gì nhỉ.. Luôn cảm thấy... Hình như y hiểu làm cái gì rất quan trọng...

Thế nhưng... Coi như hết... Cứ như vậy đi...

Thẩm Thanh Thu quyết đoán nói: “Tốt!”

Tuy rằng máu thiên ma trong cơ thể hắn còn đang ngủ đông, bất luận chạy đến chỗ nào, Lạc Băng Hà đều có thể biết hắn ở đâu.

Có điều, biết hắn ở đâu không cần lo. Đuổi không kịp hắn là được!

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 40: Chạy Trối Chết

Công Nghi Tiêu lo lắng, nói: “Tiền bối, người... Người đi được không? Có cần ta cõng...”

Thẩm Thanh Thu đen mặt từng bước tránh sang một bên, phi thân mà ra, dùng hành động chứng minh mình rất tốt, phi thường tốt!

Công Nghi Tiêu sửng sốt, vội vàng theo sát. Ai ngờ, hai người khó khăn lắm mới rời khỏi phạm vi bãi đá, giẫm lên đường đá, rèm nước ăn mòn vừa mới dâng lên bỗng phụt một tiếng, phun ra nước.

Thẩm Thanh Thu chạy trốn mau, về cũng mau, nếu không đã bị xối vừa vắn, hai người lui về đài đá, rèm nước dần dần ngưng.

Quả thực chính là không cho họ rời đi. Đây cũng quá thông minh đi?!

Công Nghi Tiêu chợt nói: “Ta đã quên, một khi thủy lao bắt đầu dùng, trên bãi đá nhất định phải có một người; một khi người này rời đi, sức nặng trên bãi đá không đủ, cho dù đóng cơ quan, cũng sẽ tự động khai thông rèm nước.” Dĩ vãng y chưa từng có kinh nghiệm mang phạm nhân mà chạy, tất nhiên sẽ không nhớ rõ việc thế này.

Thẩm Thanh Thu nói: “Chính là nói nhất định phải có một người ở lại trên bãi đá, người khác mới có thể đi ra ngoài?”

Công Nghi Tiêu gật đầu. Thẩm Thanh Thu nói: “Người ở lại chỗ này.”

Công Nghi Tiêu: “...”

Nói xong phát tay áo liền đi ra ngoài. Công Nghi Tiêu ở phía sau yếu mà nhắc tay nói: “Thẩm tiên bối... Tuy rằng vẫn bối rất nguyện ý cống hiến sức lực, có điều, không có ta dẫn đường, chỉ sợ người đi không ra... A...”

Thẩm Thanh Thu quay đầu, bổ sung nói: “Chờ ta trở lại.”

Công Nghi Tiêu ngây ngốc đứng tại chỗ, có lòng muốn đi theo, lại ngại không thể rời phạm vi bãi đá, chỉ đành lẳng lặng chờ đợi. Không đến một lát, chỉ nghe bên ngoài một tiếng kêu, Thẩm Thanh Thu tóm gáy một người tiến vào.

Thẩm Thanh Thu tha đệ tử mặt đỏ hân mê bất tỉnh lên bãi đá, vỗ vỗ bả vai Công Nghi Tiêu, nói: “Vừa vặn thấy hấn đang tuần tra, mượn đến dùng một chút, chúng ta đi!”

Kỳ thật không phải “vừa vặn”, tuần tra có bốn người, Thẩm Thanh Thu ẩn núp ở chỗ tối, trải qua lựa chọn tỉ mỉ mới chọn trúng kẻ này!

Vừa rồi Công Nghi Tiêu cũng muốn tùy tiện bắt một đệ tử đến làm quả cân, nhưng cũng chỉ là mơ hồ hiện lên ý niệm trong đầu, giờ thì Thẩm Thanh Thu đã tự mình làm, không cần y ra tay đánh ngất xỉu đồng môn, không khỏi thở phào một cái. Hai người sống vai

đi ra ngoài, lại thấy Thẩm Thanh Thu vung vẩy hắc bào đập trên người, nơi cổ họng một trận tắc nghẽn.

Trong lòng y đau buồn nói: Thẩm tiên bối tôn quý đứng đầu một đỉnh, bị nhốt chịu nhục, đã là bất đắc dĩ, hiện giờ còn phải nhờ đến quần áo của kẻ bất kính với hấn để che đậy thân thể, thật sự là... thật sự là khiến người ta đau lòng!

Thẩm Thanh Thu thấy ánh mắt y chớp động, tựa như đồng tình, lại tựa như bi phẫn, chỉ có thể mặt không biểu cảm bất biến ứng vạn biến.

Lại bắt đầu. Y lại bắt đầu!

Bỗng nhiên, Công Nghi Tiêu nói: “Tiền bối, thỉnh cởi ra!”

Thẩm Thanh Thu: “...”

Giê?!

Không đợi hấn kịp phản ứng, Công Nghi Tiêu đã bắt đầu cởi ngoài bào của mình. Thẩm Thanh Thu đang lo lắng có cần ném cho y một cái bạo kích để xem có chuyện gì, Công Nghi Tiêu đã hai tay dâng lên áo bào mình vừa cởi ra, nói: “Thỉnh mặc cái này đi!”

Thẩm Thanh Thu bừng tỉnh đại ngộ.

A! Thì ra là ý này. Quần áo Lạc Băng Hà mặc dù là màu đen, thế nhưng quần áo cũng như người, nó giống như bản thân nam chính xa hoa có nội hàm, mặc ở trên người dù sao vẫn là quá bắt mắt. Đổi một kiện bạch y độ cao sang tương đối, có lợi hơn cho chạy trốn đúng không?

Nghĩ rất chu đáo!

Hắn quyết đoán cởi áo khoác của Lạc Băng Hà, thay bằng kiện của Công Nghi Tiêu. Trước khi đi nghĩ nghĩ, vẫn là gấp quần áo cho Lạc Băng Hà, lúc này mới đặt trên mặt đất...

Rời khỏi động, Công Nghi Tiêu ở phía trước, Thẩm Thanh Thu tất nhiên không cần thiết phải nghe dặn dò gì, tự giác theo sau.

Vừa mới bắt đầu còn không cảm thấy có cái gì khó đi, nhưng càng đi ra ngoài, lại càng cảm thấy mê trận Huyền Hoa Cung quá nhiên đáng sợ vô cùng, một động đón một động, một đạo sai một đạo, ba bước chín vòng, thẳng rồi lại rẽ khiến người ta choáng đầu hoa mắt, rõ ràng bóng dáng Công Nghi Tiêu gần ngay trước mắt, nhưng nhiều lần suýt nữa lạc mất. Nếu không phải Công Nghi Tiêu rõ như lòng bàn tay phân bố nhân thủ thủy lao và nhật trình an bài, chỉ sợ không biết đã đụng độ với bao nhiêu đội đệ tử thủ trận tuần tra.

Lạc Băng Hà ra lệnh trừ y ra, không cho phép bất luận kẻ nào thăm thủy lao, thật có lợi lớn cho chạy trốn. Bởi vì, chỉ cần bản thân y không đến, sẽ không ai biết người trong gian nhà giam đó đã chuồn mất. Như thế, sau nửa canh giờ, hai người rút cuộc rẽ ra khỏi thủy lao dưới lòng đất, không ngừng giây nào đi ra ngoài mấy dặm, tiến vào rừng Bạch Lộ, cũng sắp ra khỏi địa giới Huyền Hoa Cung, cảnh báo thủy lao còn chưa có vang lên, nói cách khác, đến bây giờ cũng không ai phát hiện phạm nhân đã chạy.

Như vậy xem ra, chỉ cần có một nội ứng địa vị đủ cao tin tức nắm giữ đủ cần thiết, vượt ngục căn bản là việc nhỏ!

Nghỉ ngơi một lát ở rừng Bạch Lộ, Thẩm Thanh Thu nói: “Công Nghi công tử, đến nơi đây thì không cần tiến nữa. Thừa dịp hiện tại không bị phát giác, người mau trở về đi.”

Dừng một chút, hắc hổ sung nói: “Trong vòng bảy ngày, người đến Hoa Nguyệt thành, định có thể ở nơi đó tìm được ta.”

Công Nghi Tiêu nói: “Tiền bối đã nói như vậy, ta còn có thể nói gì nữa? Tuy rằng không biết là chuyện gì, nhưng lần này đi xin ngàn vạn lần cẩn thận.”

Thẩm Thanh Thu gật đầu nói: “Còn có một chuyện. Thỉnh Công Nghi công tử thay ta chuyển cáo Bách Chiến Phong Liễu sư đệ. Thỉnh hắc lập tức đi đến Hoa Nguyệt thành!”

Công Nghi Tiêu nói: “Nhất định chuyển cáo. Một tháng sau tứ phái liên thẩm, tiền bối xin yên tâm, theo như lời ngài, thanh giả tự thanh, chư vị chưong môn tất sẽ vì ngài rửa sạch oan khuất.”

Thẩm Thanh Thu không nhin được nở nụ cười.

Thứ nhất, lịch sử đen tối rửa không sạch, thứ hai một tháng sau tứ phái liên thẩm liên quan ếu gì đến hắc ha ha ha ha... Lập tức trong lồng ngực hào khí hàng vạn hàng nghìn, cũng ôm quyền: “Sau này còn gặp lại!”

Công Nghi Tiêu bỗng nhiên nói: “Đợi đã!”

Thẩm Thanh Thu quay đầu lại: “Chuyện gì?” Công Nghi Tiêu cười nói: “Nếu sau này còn gặp lại, tiền bối nhất định phải thực hiện lời hứa, đưa ta đến Thanh Tĩnh Phong một chuyến. Văn bối vẫn còn đang chờ đó.”

Mỗi người đi một ngã xong, Thẩm Thanh Thu ngự kiếm một đoạn, rồi cuộc phát hiện một vấn đề.

Xuất phát từ biên giới Huyền Hoa Cung, đến Hoa Nguyệt thành, chính là khu vực người Trung Nguyên dày đặc nhất, trình độ kinh tế phát đạt nhất.

Hai điều kiện này có nghĩa là, khu vực này mật độ tục gia và thế gia môn phái tu chân vô cùng lớn.

Nhân sĩ tu chân thế giới này rất coi trọng không phòng. Giống như Kim Lan Thành, bình thường họ đều sẽ thiết lập kết giới phòng không ở phía trên địa bàn của mình. Nếu có kiếm tiên hoặc pháp khí vượt quá tốc độ hạn chế bay qua, chắc chắn nghi ngờ sẽ bị phát hiện, hơn nữa thông cáo thượng cấp bổn môn.

Có thể nghĩ, quả thực tựa như cầm cái loa lớn cao giọng tuyên bố lộ tuyến chạy trốn của mình.

Chính là nói hẳn phải bay một đoạn đi bộ một đoạn!

Thẩm Thanh Thu thật muốn lấy cái đồng thiết kế rắc chó không kê trong sách này để đập liên tiếp vào mặt Đâm Máy Bay Lên Giời: Đùa với bố mày à?!

Thẩm Thanh Thu ngày đêm không nghỉ, rồi cuộc vào ngày thứ ba đuổi tới Hoa Nguyệt Thành.

Chỉ là hẳn tới thập phần không khéo.

Lúc này đang là tế điển xây thành của Hoa Nguyệt Thành, đèn đuốc sáng trưng thâu đêm, hoa đăng kết sáng. Đầu đường rồng bay

sự múa, kèn nhạc rung trời. Người tụ người, quán tập quán, nơi nơi nơi bán hàng rong. Gần như mọi người đều đi ra khỏi nhà.

Lại càng không khéo chính là, khi hấn đuổi tới, mây đen lấp mất trăng.

Nếu không có ánh sáng nhật nguyệt, tỷ lệ thất bại của việc này sẽ gia tăng rất lớn. Thẩm Thanh Thu cảm thấy đủ thảm, quyết định vẫn là tạm thời đợi một chút. Nhiều nhất một ngày. Nếu trong vòng một ngày, mây mù còn không tan, thì không tính được nhiều vậy nữa. Tỷ lệ thất bại lớn chút thì lớn chút đi, còn hơn là ngồi ôm Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi chín quá mức mà khóc, đến lúc đó lấy nó xào rau nhấm rượu còn chê chẳng ngon ấy.

Thẩm Thanh Thu chậm chậm đi tới, thỉnh thoảng có thể đụng phải vài nhi đồng vui đùa ẩm ỉ, lướt qua các thiếu nữ cười túm tụm, hơi cảm thấy đáng tiếc. Nếu không phải đang chạy giữ mạng, cũng có thể ở thành này tử tế du ngoạn một phen.

Bỗng nhiên, chính diện đi tới vài nam tử lưng đeo trường kiếm, thân mặc phục sức thống nhất, ai cũng ngẩng đầu ưỡn ngực, nhìn một cái chính là đệ tử tạp phái vênh vào tự đắc.

Nói ra cũng lạ, càng là những đệ tử tiểu môn tiểu phái, càng sợ người khác không biết mình là người tu chân, hận không thể thêu chữ lên quần áo mới thôi.

Thẩm Thanh Thu tất nhiên xoay người, thuận tay từ bên cạnh chồm lấy cái mặt nạ quỷ, thoải mái đi ngang qua họ. Trong tế điện cứ mười người thì sáu du khách đều là đội mặt nạ, lẫn ở trong đó, cũng không sợ bắt mắt.

Chỉ nghe một nam tử trong đó nói: “Sư huynh, Tu Nhã Kiếm kia thật sự sẽ ở trong thành này chờ người khác tới bắt?”

Người cầm đầu quát lớn nói: “Bốn phái liên hợp phát ra lệnh lùng bắt, còn có thể giả? Không thấy bao nhiêu môn phái đều phái người tới đây bao vây sao? Nhìn kỹ vào, Huyền Hoa Cung treo giải thưởng các người cũng nhìn thấy, không muốn lấy sao?”

Á đù, thì ra bị truy nã, rớt cuộc vào lúc hán không biết, đã có bao nhiêu người chạy tới nơi này!

“Cũng khó trách Huyền Hoa Cung ra giá lớn như vậy, nói ra thì họ cũng thật sự là đủ thảm...”

Thẩm Thanh Thu thầm nghĩ ta nhiều lắm chỉ là đánh ngất xỉu một tiểu đệ tử Huyền Hoa Cung, lại không làm cái gì khác, sao Huyền Hoa Cung lại thành người bị hại đầy khổ đau?

Hán có tâm tiếp tục nghe, những người kia lại càng đi càng xa, Thẩm Thanh Thu bị dòng người đẩy đến ngã trái ngã phải, chỉ đành từ bỏ, đang cân nhắc tìm một nhà hoang nghỉ chân một chút, bỗng nhiên trên đầu nặng trĩu, cúi đầu, chỉ thấy một đũa nhỏ ôm lấy bắp đùi của hán.

Đũa nhỏ này chậm chậm ngẩng mặt lên, sắc mặt tái nhợt, như là dinh dưỡng không đủ, ánh mắt vừa to vừa sáng, liền như vậy thẳng tắp nhìn hán, ôm đùi hán không chịu buông tay.

Thẩm Thanh Thu sờ sờ đầu của nó: “Người là của nhà ai? Đi lạc à?”

Tiểu hài nhi gật gật đầu, mở miệng, âm thanh mềm nhu nhu: “Đi lạc rồi.”

Thẩm Thanh Thu thấy nó đáng yêu, hình như còn có chút quen mắt, liền cong người, một tay ôm nó lên, để nó ngồi lên cánh tay mình: “Là ai đưa người ra ngoài?”

Tiểu bằng hữu ôm cổ của hắn, hé miệng, ủy khuất nói: “Cùng sư phụ...”

Thẩm Thanh Thu chẳng biết tại sao, cảm thấy đứa nhỏ này đặc biệt khiến người ta thấy thương. Hắn vỗ vỗ cái mũi nhỏ mềm mềm, nói: “Sư phụ không trông người cho tốt, lương tâm rõ là hỏng rồi. Đi lạc như thế nào, nhớ rõ không?”

Tiểu đồng bên tai hắn hì hì cười nói: “Sư phụ tự mình đánh ta một chưởng rớt xuống, sao không nhớ rõ?”

Những lời này vừa ra, Thẩm Thanh Thu nhất thời nửa người đều lạnh.

Thẩm Thanh Thu cảm thấy mình ôm, không phải thân thể một đứa bé, mà là một độc xà, một cự xà quấn ở cổ hắn, răng nanh sáng lên, bất cứ lúc nào cũng sẽ cắn hắn một miếng, rớt vào nọc độc! Hắn quăng người trong tay ra thật mạnh, mang theo một luồng nổi đầy da gà quay người, trong khoảnh khắc lông tơ cả người đều dựng đứng.

Người của nguyên cả con phố đang nhìn hắn.

Đeo mặt nạ, không đeo mặt nạ, đều giống như lập tức đình chỉ, ngừng thở nhìn hắn.

Đeo mặt nạ, mặt quỷ bên trên dữ tợn đáng sợ; còn không đeo mặt nạ, càng làm cho người ta phát hoảng — họ không có mặt!

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 41: Chạy Trốn Chết 2.0

Không thể công kích!

Trong phút chốc phản ứng đầu tiên của Thẩm Thanh Thu chính là đặt tay lên Tu Nhã Kiếm, nhưng lập tức kịp phản ứng, không thể công kích!

Đây là hần lúc trước đã dạy Lạc Băng Hà, ở trong phạm vi kết giới Mộng Ma, công kích “người” trong mộng cảnh, trên thực tế là công kích thần trí của mình.

Trán Thẩm Thanh Thu thấm ra mồ hôi lạnh. Hần cư nhiên hoàn toàn không phát hiện là từ khi nào thì tiến vào trong phạm vi kết giới. Đang là chạy trốn mà, hần chắc không đến mức chạy chạy rồi ngủ ở ven đường chứ?

Tuy nói, người vốn sẽ không sẽ nhớ rõ, “Mộng” là từ khi nào, như thế nào bắt đầu.

Phía sau, một âm thanh non nớt truyền đến: “Sự tôn.”

Thanh âm này vừa rồi ở bên tai rõ ràng vô cùng nhuần nhu đáng yêu, nhưng hiện tại nghe tới, cư nhiên có ý lạnh lạnh nói không

nên lời.

Lạc Băng Hà hỏi nhỏ ở phía sau hần, thản nhiên nói: “Tại sao không cần ta?”

Thẩm Thanh Thu quyết đoán không quay đầu lại, nhấc chân lên đi!

Tuy là những người không mặt này đều đang nhìn hần, không đúng, không thể nói là nhìn, bởi vì bọn họ căn bản không có mắt, nhưng mặt đều hướng về phía Thẩm Thanh Thu, hần thực sự có thể cảm nhận được vô số tầm mắt phóng lại đây.

Thẩm Thanh Thu toàn bộ làm như không thấy, vọt mạnh thẳng tới phía trước, có cản đường liền một tay gạt ra. Bỗng nhiên, một bàn tay chặn đứng chướng phong của hần. Quay đầu nhìn một cái, cánh tay kia tuy rằng tinh tế, sức mạnh lại lớn đến đáng sợ, quả thực giống một cái vòng sắt.

Lạc Băng Hà mười bốn tuổi chặt chẽ nắm lấy cổ tay hần, trên mặt ngoại trừ vết bầm nhiều năm không tan, đều là tràn đầy u buồn. Cặp mắt tối đen nhìn thẳng hần, gần trong gang tấc.

Người còn tới!

Thẩm Thanh Thu quăng ba lượt mới vùng thoát, đẩy ra đám người tiếp tục đi phía trước. Lần đầu tiên là còn nhỏ, lần thứ hai là thiếu niên, nếu còn đến ver trưởng thành, hần thực không đỡ được! Nhưng con phố này giống như không có điểm cuối, đi mãi cũng không hết. Tiểu quán ở hai bên đường, những đứa trẻ không mặt chơi đùa và các thiếu nữ mặt nạ quỷ xuất hiện lần thứ hai xong,

Thẩm Thanh Thu rút cuộc xác định, con phố trong mộng cảnh này, là tuần hoàn!

Nói cách khác, đi phía trước căn bản đi không ra.

Nếu đã trước sau không thông, vậy thì xài lối tắt. Thẩm Thanh Thu nhìn sang trái phải, vọt đến một gian tửu quán.

Trước cửa tửu quán đèn lồng đỏ treo cao, ánh sáng đỏ tươi đẹp, cửa gỗ lại đóng chặt. Thẩm Thanh Thu kéo ra đại môn, vừa mới bước vào, hai cánh cửa gỗ phía sau tự động sập mạnh.

Trong phòng tối om, còn có gió lạnh vù vù thổi qua, không giống như là đặt mình trong một gian tửu quán, mà giống như bước vào một sơn động.

Thẩm Thanh Thu không ngạc nhiên, mộng cảnh không thể đo lường theo lẽ thường, sau mỗi một cánh cửa, đi đến nơi nào cũng có khả năng.

Lúc này, bên tai hiện lên một động tĩnh quái dị.

Âm thanh đó giống như người sắp chết, bị đâm xuyên qua cổ họng, vô cùng gian nan thở dốc không ngừng, thống khổ muôn dạng.

Hơn nữa, tựa hồ không chỉ một người!

Thẩm Thanh Thu búng đầu ngón tay, đầu ngón tay bắn ra một ánh lửa, bắn về phía truyền đến dị động.

Ánh lửa chiếu rọi cảnh tượng chỗ kia, đồng tử hấn nhất thời co rút lại thành một chấm nhỏ.

Liễu Thanh Ca cầm trong tay Thừa Loan Kiếm, đảo ngược chuôi kiếm, đâm vào ngực mình.

Trên người hấn vết máu loang lổ, đỏ thẫm từng mảng ghê người, miệng vết thương không chỉ có một chỗ, khoe miệng máu chảy như phun, xem ra đã đâm không biết bao nhiêu kiếm lên người mình, biểu cảm trên mặt tựa như giận tựa như cuồng, tóm lại chính là đáng vẻ phần khởi cực độ, rõ ràng đã thần chí không rõ, tẩu hỏa nhập ma.

Hình ảnh này dưới ánh sáng mờ nhạt, làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm, Thảm Thanh Thu trong lúc nhất thời cư nhiên quên đây là bên trong mộng cảnh, phi lên đoạt Thừa Loan Kiếm.

Thanh kiếm kia đã đâm ở giữa trái tim Liễu Thanh Ca, Thảm Thanh Thu chỉ nhẹ nhàng đụng vào một cái, đương trường máu tươi cuồn phun, suýt nữa phun đầy mặt hấn. Mắt đỏ lên, Thảm Thanh Thu thoáng thanh tỉnh chút, lui về phía sau hai bước, rồi lại đụng vào một người.

Hấn quay đầu thật mạnh, Nhạc Thanh Nguyên đang cúi đầu, nhìn thẳng hấn.

Mặc dù là nhìn thẳng hấn, ánh mắt kia lại trống rỗng không ánh sáng. Từ yết hầu, đến lồng ngực, tứ chi, thất lưng... chỉ chít những mũi tên đen sì đâm vào.

Vạn tiễn xuyên thân.

Thảm Thanh Thu lập tức hiểu được những thứ này là gì — đây là tử trạng vốn có của họ!

Vốn là tử trạng do hấn tự tay tạo thành!

Thẩm Thanh Thu nhin không nổi nữa. Hấn thà ở ngoài bị một đám người không mặt vây xem, cũng không muốn xem thứ như thế này!

Hấn thối lui đến phía đã tiến vào, cư nhiên thực để hấn đụng đến cửa gỗ kia, Thẩm Thanh Thu như được đại xá, một cước đá văng cánh cửa hướng ra bên ngoài. Lần này tâm thần không xong, bản thân loạn bước chân, nghiêng ngả lão đảo, cư nhiên có mấy phần chật vật. Toàn bộ “người” trên đường đều tĩnh mịch không tiếng động mà nhìn chăm chú vào hấn, khi đang phân không rõ trời nam đất bắc, Thẩm Thanh Thu một đầu đụng vào trong ngực một người.

Người đó lập tức phản thủ đỡ lấy hấn, ôm trọn vòng tay. Thẩm Thanh Thu cả kinh, lập tức ngẩng đầu nhìn.

Người này cao hơn hấn một ít, thân người thẳng tắp, hắc y như mực, chỉ lộ ra phần cổ áo trắng, hướng lên trên nữa, chính là một tấm mặt nạ quỷ dữ tợn.

Thẩm Thanh Thu còn chưa nói, đã có âm thanh mang theo ý cười nặng nề từ phía trên truyền đến.

“Sư tôn, cẩn thận a.”

Căn bản không cần xúc lên mặt nạ, cũng có thể biết phía sau là mặt của ai.

Thẩm Thanh Thu mạnh mẽ cự lại. Đối phương cũng không cường ngạnh ngăn chặn hấn, giãy cũng không khó, liên tiếp lui mấy bước, bảo trì ở khoảng cách an toàn, Thẩm Thanh Thu mới cố định thân hình.

Hấn nói: “Tòa thành này, đều là người tạo ra?”

Lạc Băng Hà chậm chậm gỡ xuống mặt nạ.

Biểu cảm trên mặt y, dường như là đang tiếc nuối trò quỷ bắt người không thể tiếp tục chơi nữa, nói: “Không sai. Sự tôn nghiêm như thế nào?”

Thẩm Thanh Thu chậm chậm gạt đầu, mặt không biểu cảm nói: “Không hổ là đệ tử thân truyền của Mộng Ma.”

Ảo cảnh có thể tinh tế đến trình độ này, chỉ sợ so với tòa thành ngày đó Mộng Ma vây khốn họ tạo ra, cũng không kém là bao.

Hơn nữa, vô cùng chuẩn xác mà nắm bắt được sự vật nội tâm hấn sợ hãi.

Nguyên bản tâm tình Lạc Băng Hà còn giống như không tệ, nghe xong lời này, ý cười bên môi lại nhạt đi, nói: “Ta không phải là đệ tử của Mộng Ma.”

Thẩm Thanh Thu: “Người không phải báỉ ông ta làm thầy?”

Lạc Băng Hà ghen trong chốc lát, dùng khẩu khí giống như dỗi mà trả lời: “Không có!”

Được rồi. Không có thì không có. Thẩm Thanh Thu cảm thấy vấn đề này không cần thiết phải dây dưa.

Lạc Băng Hà nói: “Sự tôn, nếu người nguyện ý tự mình trở về, cái gì cũng dễ nói.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Đây coi như có ý ‘xử trí nhẹ nhàng’?”

Lạc Băng Hà nói: “Chỉ cần ta không làm tan máu thiên ma trong cơ thể người, người chạy trốn tới bất cứ nơi nào cũng uống công.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Ồ? Vậy ư.”

Hắn cười cười: “Vậy hiện tại, tại sao ngươi không tự mình đến bắt ta?”

Lạc Băng Hà cứng đờ, trong con ngươi dường như có ánh lửa chột lóe qua.

Thẩm Thanh Thu thấy dáng vẻ này của y, trong lòng cũng có đáy.

Hắn chậm rãi nói: “Thanh kiếm kia của ngươi, xảy ra vấn đề đi?”

Trời cũng giúp ta!

Lạc Băng Hà rút xuống vực thăm Vô Gian xong, ở trong bụng cự thú viễn cổ, tìm được một thanh kỳ kiếm đại sư đúc kiếm Ma tộc hao hết tâm huyết một đời rèn ra.

Kiếm này tên là Tâm Ma.

Nghe tên liền biết là đồ vật vô cùng nguy hiểm, đúng không?!

Đó là đương nhiên! Càng là linh khí cường đại, càng khó có thể khống chế. Tâm Ma Kiếm từ xưa đến nay, thay hơn trăm chủ nhân, không có ai không phải là kỳ tài ngút trời của các tộc, cho dù như thế, cuối cùng cũng không thoát được số mệnh chết dưới kiếm của mình.

Tâm Ma Kiếm, sẽ phản phệ lại người sở hữu. Nếu có thể thuận phục, nó chính là lợi khí trong tay ngươi; nếu có một ngày không thể khống chế lệ khí của nó, ngươi chỉ là máu té để té kiếm mà thôi.

Vốn là sau khi Lạc Băng Hà tiến vào phó bản ma giới xong, mới lần đầu tiên xuất hiện tình huống tâm thần không yên, suýt nữa bị

phản phệ, lúc sau cũng bởi vì phải giải quyết vấn đề này, mở ra tình tiết chi nhánh dài đến 500 chương, thu tám hay là chín muội tử.

Nhưng hiện tại, tình tiết đảo loạn, tình tiết phản phệ cũng nhảy lên trước!

Tâm Ma Kiếm phản phệ cũng không phải trò đùa, thảo nào y không đuổi theo, bận bẻ quan bổ cứu, đương nhiên hết cách tự mình đến bắt hấn!

Ai kêu người rút ngắn tốc độ luyện cấp!!!

Thẩm Thanh Thu trong lòng chính rít gào không ngừng, đột nhiên, Lạc Băng Hà bắt lấy bờ vai của hấn, dùng sức kéo.

Xoẹt cái.

Tại sao lại đến!!!

Lại là xé áo!!! Mỗi lần đều xé quần áo!!! Thủ đoạn làm nhục người khác của người chỉ có một chiêu này sao?! Thật sự là quá khiến người ta thất vọng rồi!!!

Sắc mặt Lạc Băng Hà đều sắp đen thành đáy nồi, gần từng tiếng, như là ở miệng cắn mới nhỏ ra: “Cho dù bản thân ta không thể đến, sư tôn cũng đừng quá vui mừng.”

Thẩm Thanh Thu phen này càng chặt vật, nắm chặt vải dệt còn lại, uất giận nói: “Người làm gì vậy?!” Vậy người cũng đừng xé y phục của ta a?!

Hệ thống: 【 độ sượng +50. 】

Biến thái a! Tại sao cảm giác biến thái như vậy!!!

Trong tay Lạc Băng Hà dùng một chút lực, vải dệt bạch y từng mảnh biến mất, tan vào trong gió. Y còn chưa hả giận, tiến sát tới Thẩm Thanh Thu.

Thẩm Thanh Thu vừa nhìn ánh mắt y, liền cảm thấy e rằng còn chưa dứt.

Chuyện gì thế này! Chẳng có lẽ Lạc Băng Hà còn là một xé áo cuồng ma?!

Hắn đương nhiên không thể ngồi chờ chết, nhưng cũng không cách nào chân chính mà đánh trả, chỉ đành xài chiêu thức, không mang theo linh lực, mang tính tượng trưng ngăn cản một chút. Hơn mười chiêu đẩy đưa qua lại, thắng thua bất phân. Lạc Băng Hà rõ ràng có thể chiếm thượng phong, lại cố tình như mèo vờn chuột, kiên nhẫn cùng hắn đấu một phen.

Thẩm Thanh Thu động tác rất nhanh, nhưng không biết tại sao, nhắm ngay một chưởng đánh ra, tựa như đánh vào bông. Trong mắt Lạc Băng Hà, giống như luôn chậm một nhịp, y lúc nào cũng có thể không chút hoang mang tránh khỏi, đánh trả có qua có lại. Hơn nữa hệ thống phiên chết đi được, mỗi cái đánh qua lại xong, đều phải thêm độ sượng, 20, 30, 50 không đồng đều, quả thực ma ám phiên não. Vài cái qua lại xong, đến phiên Thẩm Thanh Thu mặt đen.

Đây không phải đánh nhau, ngay cả so chiêu cũng không tính, quả đúng là đùa giỡn!!!

Người chỗ nào gọi là đánh?! Đùa với ta à?! Đánh nhau không phải nên lấy đánh bại đối phương làm mục tiêu sao?!

Nghĩ như vậy, Thẩm Thanh Thu bắt cần một cái, dùng sức quá độ, ngã về phía Lạc Băng Hà.

Lạc Băng Hà cư nhiên né cũng không né, tùy ý để Thẩm Thanh Thu ngã nhào vào lồng ngực của y. Nghe thanh âm mang tiếng cười, tựa hồ tâm tình lại vui lên: “Chiêu này chính sư tôn tự mình dạy ta, lực đạo tu có thu có thả, tối kỵ dưới chân không vững, vì sao tự mình lại quên mất?”

Giờ khắc này, trong đầu Thẩm Thanh Thu điên cuồng mà bắn đầy màn hình “Tiểu súc sinh”.

Đậu má chiêu này thật đúng là hắn đã dạy Lạc Băng Hà!

Còn nhớ lúc ấy, Lạc Băng Hà mới từ phòng chứa củi dọn ra không lâu. Tuy rằng ỷ vào tư chất ngẫu vê lù, tự mình đánh đấm lung tung cũng ra một bộ phương pháp đánh nhau, nhưng ngoại trừ vài chiêu đánh chém đâm cù của đệ tử nhập môn, các chiêu thức cao hơn nữa đều rắm chó không kêu.

Thẩm Thanh Thu nhìn y luyện một bộ kiếm pháp chưởng pháp bộ pháp, đỡ trán thật lâu. Lạc Băng Hà lo sợ bất an ở bên cạnh chờ đánh giá.

Thẩm Thanh Thu không đành lòng đả kích y, nửa ngày mới thốt ra một câu: “Có chút biến báo linh hoạt.”

Vì để uốn nắn thói quen không đành lòng nhìn thẳng kiểu này của Lạc Băng Hà thật đúng là nhọc lòng, mỗi ngày chỉ đạo cá nhân cho y. Cũng không biết chuyện gì, với trí thông minh và lực lĩnh ngộ của Lạc Băng Hà, đáng nhẽ phải một chút liền hiểu, không cần hắn nói lần thứ hai, nhưng trên thực tế, biểu hiện của y lại vô cùng ngoan

cổ, ân cần dạy bảo, quay đầu liền quên, luôn dùng sức thật mạnh, đâm sầm vào lòng Thẩm Thanh Thu không biết bao nhiêu lần, đâm đến mức Thẩm Thanh Thu cũng nổi giận.

Người đến tốt cùng là không phải cố ý hả?! Hắn không nhịn được vỗ một cái không nặng không nhẹ lên gáy Lạc Băng Hà, quát: “Người đây là ngăn địch chế địch sao? Căn bản là yêu thương nhưng nhớ!”

Lạc Băng Hà mặt đỏ bừng lúc này mới thành thành thật thật bắt đầu luyện, không dám tùy tiện mắc sai lầm nữa.

Nhưng mà hôm nay, lại bị Lạc Băng Hà quay ngược lại chỉ đạo hắn tư thế không đúng!

Đây là thói đời gì thế này!

Thẩm Thanh Thu cảm thấy tôn nghiêm gương tốt của mình đã bị khiêu chiến, còn chưa phản kích, tay của Lạc Băng Hà theo đường cong ở lưng hắn một đường trượt xuống.

Thẩm Thanh Thu nổi da gà đầy lưng.

Hắn cắn răng nói: “Lạc Băng Hà!”

Trong đầu caption: “Tiểu súc sinh x3!”

Hệ thống: 【 độ sượng +100! Chúc mừng! 】

Chúc mừng cái đầu mày!

Lạc Băng Hà lại túm tiếp tàn phiến bạch y, nói: “Ta thấy trên người sư tôn mặc cái áo này, trong lòng thập phần không vui, vẫn là xé sạch thì tốt.”

Đây ý là không lột sạch hần thì không thôi đúng không?

Thẩm Thanh Thu nói: “Nếu người chán ghét ta, cũng không cần gây khó dễ cho cái áo này, đây là của Công Nghi Tiêu.”

Lạc Băng Hà chìm sắc mặt: “Sư tôn mới là thật chán ghét ta, một kiện quần áo cũng nhất định phải phân rõ giới hạn với ta.”

Quả thực không thể tưởng tượng.

Tại sao!!! Tại sao hai đại nam nhân, một là phản diện một là nam chính, phải ở chỗ này bị một đám “người” không mặt mũi vây xem, nghiêm trang mà thảo luận một kiện quần áo?!

Lạc Băng Hà người thì ra là loại hình tình cảm tinh tế sao?!

Ta đã gấp sạch sẽ cho người rồi, người còn muốn thế nào? Cũng không thể yêu cầu ta giặt tay tự mình trả lại cho người chứ?!

Thẩm Thanh Thu thần sắc thoáng chốc biến hóa, Lạc Băng Hà thấy thế, nói: “Sư tôn đang nghĩ gì?”

Y lạnh lạnh nói: “Nếu như là Công Nghi Tiêu, xin khuyên sư tôn, không cần phải nhớ tới y nữa.”

Thẩm Thanh Thu nghe vậy, trong lòng đột nhiên sinh ra một cảm giác chẳng lành.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 42: Loạn Đấu

Thẩm Thanh Thu trầm giọng nói: "... Công Nghi Tiêu làm sao rồi?"

Theo lý mà nói, Công Nghi Tiêu bị lưu đầy đến hoang cảnh không có tiền đồ đi thủ biên giới, đáng lẽ là chuyện sau khi Lạc Băng Hà cùng tiểu cung chủ lăn lên giường.

Có điều hiện tại tình tiết đã loạn đến mức ngay cả cha đẻ Đâm Máy Bay Lên Giời cũng không biết, tất nhiên cái gì cũng có thể nhảy lên trước.

Nhưng không đợi đến khi Lạc Băng Hà trả lời, những người không mặt bên cạnh Thẩm Thanh Thu bắt đầu xao động lên.

Họ nguyên bản chỉ là ngơ ngơ ngác ngác, giống như thiếu năng chờ dẫn vây xem, hoặc là tự mình làm việc mình, hiện tại lại bắt đầu lầy hấn làm trung tâm, chậm chậm tự lại.

Thẩm Thanh Thu bị kẹt ở bên trong, lại không thể trực tiếp đẩy ra bọn họ. Lại nhìn Lạc Băng Hà, y cũng cau mày chau mặt, một bàn tay đặt ở trên trán, không rảnh chú ý những chuyện khác, tựa hồ đang chịu đựng thứ gì đó xâm nhập đại não.

Thẩm Thanh Thu nhất thời tỉnh ra.

Bạo loạn!

Hơn phân nửa Tâm Ma Kiếm nhân cơ hội phản phệ, ý đồ nhiều loạn thần trí Lạc Băng Hà. Y không rặn ra được càng nhiều tinh lực hơn để duy trì kết giới, mộng cảnh bắt đầu bạo loạn rồi.

Lúc này không đi, đợi tới khi nào!

Hiện tại Lạc Băng Hà không thể phân tâm nghĩ đến hấn, vậy chỉ cần trải qua một hồi ảo cảnh nữa, hơn nữa vượt qua sợ hãi tiềm tàng trong lòng, là có thể đánh vỡ kết giới bắt đầu tán loạn này!

Thẩm Thanh Thu nói đi là đi, Lạc Băng Hà có vẻ đầu đau muốn nứt ra, lại hết cách nhúc nhích, quát: “Người dám đi một bước thử xem?!”

Thẩm Thanh Thu liên tiếp đi vài chục bước.

Đi xong, quay đầu lại, từ từ nói: “Như thế nào?”

Lạc Băng Hà nhìn qua cũng sắp hộc máu.

Y hần ra từng chữ từng chữ: “... Người chờ đó!”

Thẩm Thanh Thu nhìn không chớp mắt, cao quý lãnh diễm nói: “Tạm biệt!”

Người kêu ta chờ ta sẽ chờ sao?

Cũng không phải dở hơi!

Thẩm Thanh Thu nhắm chuẩn một gian hàng ở một bên, một cước đá văng đại môn, liền nhảy đi vào.

Bất luận lần này xuất hiện thứ gì, Thẩm Thanh Thu cũng tuyệt đối nắm chắc có thể trấn định đối mặt.

Ít nhất so với đối mặt Lạc Băng Hà nắm chắc nhiều hơn!

Cánh cửa phía sau đóng lại, tất cả tiếng động ồn ào bên ngoài đều giống như bị một thanh đao sắc bén chặt đứt, thoáng chốc tĩnh mịch không tiếng động.

Thẩm Thanh Thu nín thở ngưng thần, lẳng lặng chờ đợi.

Thật lâu sau, giống như ai đốt sáng một ngọn nến, tầm nhìn run rẩy sáng lên. Thẩm Thanh Thu cúi đầu, cùng một gương mặt xa lạ lại tựa như quen thuộc bốn mắt nhìn nhau.

Một thiếu niên thân hình đơn bạc quỳ trước mặt hắn.

Sắc mặt trắng bệch, cảm lạnh đi, mặc quần áo vải thô, xoay người quỳ, tư thế ủ rũ, hơn nữa, hai tay bị dây thừng gắt gao trói chặt.

Ánh mắt thiếu niên này gần như đại ra, vẫn không nhúc nhích, nhìn đối diện Thẩm Thanh Thu, trong mắt phản ngược ra một bóng người màu đen.

Thẩm Thanh Thu không chớp mắt nhìn thẳng hắn.

Đây tuyệt đối không phải ký ức của hắn.

Nhưng khuôn mặt này, đích xác cùng hắn giống nhau như đúc. Chẳng qua, thiếu khí chất mà thời gian và tu vi rèn giũa ra, có thêm

sự ngây ngô của thiếu niên.

Đây là Thẩm Thanh Thu, nhưng cũng không phải Thẩm Thanh Thu.

Nếu nhất định phải nói rõ ràng — đây là Thẩm Cửu!

Thẩm Thanh Thu bật mạnh dậy từ tấm ván gỗ.

Sau khi bừng tỉnh, hắn nhìn khắp mọi nơi, mới phát hiện mình nằm ở trong một căn nhà bỏ hoang.

Sắc trời đã sáng, ánh sáng trắng len lỏi qua khung cửa sổ cũ nát và khe hở của giấy hồ.

Đúng, tối hôm qua hắn ở té diễn đi bừa một đường, không bao lâu liền thật sự tìm thấy một căn nhà cũ không ai ở. Vốn chỉ là nghỉ ngơi một chút, lại không ngờ chỉ cần không lưu ý ngủ, liền để Lạc Băng Hà ở trong mộng cảnh bất được.

Nếu không phải Tâm Ma Kiếm quấy rối, còn không biết bị Lạc Băng Hà đùa tới khi nào.

Nhớ lại trước khi mộng cảnh sụp đổ, ảo cảnh bị Thẩm Thanh Thu tự mình đập vỡ kia, hắn không khỏi trầm tư.

Tuy rằng hàng nguyên bản cùng hắn là hai người bất đồng, nhưng hiện tại dù sao cũng là dùng thân thể của người ta, ít nhiều cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Tối hôm qua hắn nhìn thấy, có lẽ là ký ức khi “Thẩm Thanh Thu” hay là “Thẩm Cửu”, ở trong tay bọn buôn người.

Đây xem như ăn may rồi. Bởi vì bản thân Thẩm Thanh Thu hiện tại, đối với đoạn ký ức này căn bản không có ám ảnh gì, đương nhiên không tốn khí lực có thể ung dung phá ra.

Chỉ là có một việc, hắn có chút để ý.

Lúc ấy, trong đồng tử Thẩm Cửu phản chiếu một bóng người. Có điều, bóng người kia, cũng không phải Thẩm Thanh Thu.

Nói cách khác, ảo cảnh Thẩm Thanh Thu nhìn thấy chưa phải là tất cả.

Trong ký ức này, đáng nhẽ có hai người. Ngoại trừ Thẩm Cửu, còn có một ‘người’, cũng ở hiện trường. Phản chiếu trong mắt Thẩm Cửu, chính là hình ảnh của kẻ đó.

Chỉ tiếc, Thẩm Thanh Thu vừa định nhìn kỹ tướng mạo của bóng người kia, kết giới đã bị bài trừ, hắn liền tỉnh lại.

Thẩm Thanh Thu nhảy xuống khỏi ván gỗ chổng chơ, theo bản năng sờ sờ trên người, quần áo cuối cùng vẫn còn.

Có điều, tuy rằng quần áo hoàn hảo không tổn hao gì, hắn cũng tuyệt đối không muốn mặc nữa!

Mặc ở trên người liền có một cảm giác uy hiếp bất cứ lúc nào cũng sẽ bị xé sạch a!

Thẩm Thanh Thu quyết định “mượn” chút quần áo của người khác để mặc. Ai ngờ, hắn vừa mới “mượn” xong, nhảy ra tường hiên, đứng thẳng trên mặt đất, vừa quay đầu lại, liền thấy mấy người tròng mắt lớn mắt nhỏ nhìn hắn.

... Thật sự là oan gia ngõ hẹp, là mấy đệ tử tạp phái té diển đêm qua gặp được a!

Hắn một chữ cũng chưa nói, nam tử dẫn đầu phía đối diện lập tức sáng binh khí, ồ ạt quát: “Thẩm Thanh Thu, người quả nhiên ở trong thành này! Hôm nay, hãy để các đệ tử Bá Khí tông thay trời hành đạo!”

Lời thoại tiêu chuẩn đúng hông!

Với cả Bá Khí tông là trò vui gì, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua!

Hơn nữa cái gì thay trời hành đạo, ngày hôm qua không phải nói rõ là vì Huyền Hoa Cung treo giải thưởng sao? Giáp mặt một bộ sau lưng một bộ thú vị lắm sao?!

Thẩm Thanh Thu lười dây dưa với họ. Phạch phạch phạch vài tấm phù chú ném ra, đương trường trên trán mỗi người có dán một tấm, tứ chi cứng ngắc, ngay cả cơ hội chống đỡ cũng không có.

Thẩm Thanh Thu tâm tình đang bực bội, sau khi dán xong, chậm rãi làm một động tác “xé”.

Ngay sau đó, mấy tên đệ tử kia liền phát hiện, thân thể không nghe sai khiến của mình mà tự hành động.

“Người xé y phục của ta làm gì?!”

“Không phải người cũng đang xé của ta sao?!”

“Sư huynh thực xin lỗi! Nhưng ta không khống chế được không được tay của ta a!”

Thẩm Thanh Thu vỗ vỗ một thân bạch y mộc mạc mới đổi, không thèm quay đầu lại đi phía trước.

Chính là muốn gây khó dễ với quần áo!

Ở trong thành đi chưa được mấy bước, Thẩm Thanh Thu liền phát hiện, nhân số theo lệnh truy nã ủa vào Hoa Nguyệt Thành quả nhiên không ít.

Mặc dù rất nhiều tu sĩ đều làm bộ làm tịch mà không mặc phục sức thống nhất bốn phái, ra vẻ người thường, nhưng ngồi xuống quán ven đường, chỉ tư thế thôi đã khác hẳn với người thường. Xem ra nhờ vả Công Nghi Tiêu thông tri Liễu Thanh Ca đến là hành động cực kỳ chính xác. Mặc dù Lạc Băng Hà không có cách nào tự mình đến, nếu đám tu sĩ các môn các phái long xà hỗn tạp này bám riết gây trở ngại hấn, cũng đủ đáng ghét.

Thẩm Thanh Thu cảm thấy, tiếp tục như vậy không được, gọn lẹ tìm cái góc, bôi vàng khuôn mặt, dán bùa thêm mấy cọng râu.

Tu Nhã Kiếm... liền ủy khuất giấu dưới lớp y phục đi, tề thì tề chút, vẫn tốt hơn bị người chỉ vào hô to “A! Mau nhìn! Là Tu Nhã Kiếm!”.

Tất cả chuẩn bị thỏa đáng, lúc này mới chậm rãi trở lại trên phố.

Thẩm Thanh Thu ngẩng đầu nhìn trời, màu mây mỏng nhuyễn, tựa như đang dần dần tan đi.

Nếu không có sự cố, chính Ngọ hôm nay, có lẽ chính là thời cơ tốt nhất.

Hắn cúi đầu lần nữa, trong đám người phía trước, có một thân ảnh tuyết trắng mảnh khảnh chợt lóe qua, đã nhanh lại còn nhẹ, sùnn nhan tuấn dật.

Liễu Thanh Ca!

Bảo tiêu đến rồi! Ánh mắt Thẩm Thanh Thu sáng lên, vừa mới muốn đuổi theo, đột nhiên, từ bên trong một tửu quán truyền ra tiếng quát.

“Miệng không sạch sẽ nói cái gì đó?!”

Ngay sau đó, chính là một hồi đồ vỡ đập bể tanh bành.

Giọng nói này mềm mại thanh thúy, thập phần quen thuộc, Thẩm Thanh Thu sững sốt, không tự chủ được dừng bước lại, ánh mắt bị hấp dẫn qua.

Lúc này, một thiếu nữ khác hừ một tiếng, nói: “Sao, dám làm còn không cho người ta nói? Cũng khó trách, Thương Khung Sơn phái xuất hiện loại bại hoại này, tất nhiên là xấu hổ không dám mở miệng.”

Cô gái nói câu trước đó lập tức phản bác nói: “Sư tôn tuyệt đối không phải người sẽ làm ra sự việc này, người đừng hòng bôi nhọ!”

Thiếu nữ bây giờ còn có thể nói đỡ cho hắn như vậy, ngoại trừ Ninh Anh Anh còn có ai đâu.

Tuy rằng Thẩm Thanh Thu có tâm muốn đi tìm Liễu Thanh Ca, nhưng xem bên này không khí không đúng, rối rắm một giây, vẫn là sợ đệ tử Thanh Tĩnh Phong chịu thiệt, tạm thời lưu lại, lẩn mình ẩn ở một bên, nhìn ngó một phen.

Bên trong tầng một tửu quán, rõ ràng chia làm hai phái trận doanh.

Một bên này Minh Phàm cùng Ninh Anh Anh dẫn đầu, đệ tử Thanh Tĩnh Phong ở phía sau, người nào sắc mặt cũng không tốt. Còn lại bên kia là tiểu cung chủ chống nạnh ở phía trước, trừng mắt lạnh lẽo nhìn, phía sau đệ tử Huyền Hoa Cung sớm sáng binh khí, ánh mắt oán giận.

Hai thiếu nữ, một tướng mạo thanh tú, một nhan sắc diễm lệ, hằm hằm nhìn nhau, ngay cả trong không khí cũng có mùi thuốc súng bùng bùng khen khét thiêu đốt, hình ảnh lại vô cùng đẹp mắt.

Hậu viện của Lạc Băng Hà lại cháy rồi! — Không đúng, ngay cả đệ tử Thanh Tĩnh Phong cũng đến rồi! Hơn nữa đánh với Huyền Hoa Cung, lúc này mới thực sự gọi là oan gia ngõ hẹp!

Thẩm Thanh Thu kết luận, nếu hiện tại hấn buông tay đi mất, tuyệt đối là Thanh Tĩnh Phong thiệt thòi lớn. Phải biết rằng, tiểu cung chủ này ngang ngược ngang cuồng, khắp thiên hạ ngoại trừ Lạc Băng Hà sẽ không có ai nàng không dám đánh đập. Đả thương đánh phết, đây chính là hoạt động giải trí của nàng!

Tiểu cung chủ hừ nói: “Không phải người như vậy? Vậy tại sao hấn sợ tội chạy trốn? Huống hồ.. còn...” Nói xong oán hận cắn răng. Ninh Anh Anh trả lời lại một cách mỉa mai: “Sư tôn làm như vậy, tự nhiên là có nguyên nhân của người, vốn là không có tội, tính gì là sợ tội chạy trốn? Hơn nữa, nguyên bản phải trách đám Huyền Hoa Cung các người cả tin, nhất định phải bắt giam sư tôn vào thủy lao, mới có thể nháo đến tình trạng như hôm nay!”

Nguyên nhân tranh cái 【 beep –】 cứ nhiên không phải nam chính mà là hắn!? Tuy rằng rất cảm động, nhưng Thẩm Thanh Thu có tài đức gì!

Nhưng đồng thời, dự cảm chẳng lành trong lòng hắn cũng càng nồng đậm.

Huyền Hoa Cung chỉ sợ là lại xảy ra chuyện gì. Hơn nữa xem tư thế này, thù mới nợ cũ, tất cả đều tính đến trên đầu của hắn.

Đầu gối đã vỡ nát [tay vấy bái bai]

Tiểu cung chủ giận tím mặt (kỳ thật Thẩm Thanh Thu cảm thấy nàng bất cứ lúc nào cũng đều đang giận tím mặt): “Theo cách nói của người, Huyền Hoa Cung bọn ta là gieo gió gặt bão?! Buồn cười!”

Minh Phàm cười lạnh: “Huyền Hoa Cung các người mất mù tai điếc, bản lĩnh còn quấy lại thật là nhất đẳng.”

Thẩm Thanh Thu chấn kinh rồi: đệ tử nhất mạch Thanh Tĩnh Phong dĩ vãng ở trước mặt hắn đều một dạng khúm núm, hơi cũng chẳng dám xì một cái, kêu cho gà ăn thì không dám dất chó đi dạo, thì ra ở bên ngoài há mồm còn có thể đánh?

Tiểu cung chủ tức giận đến sắc mặt trắng bệch, đột nhiên quay đầu, một đạo bóng đen giống như một con độc xà, từ trong tay áo lướt ra.

Á đù đôi cái roi mới rồi!

Mất thấy rốt cuộc đấu võ, những khách nhân nguyên bản ngồi ở tầng một tửu quán đều vô cùng nhanh chóng đi ra, khi lướt qua

người Thẩm Thanh Thu cứ nhiên đều là vẻ mặt bình tĩnh thấy nhưng không thể trách, xem ra nhân dân Hoa Nguyệt Thành đã sớm nhìn quen cảnh tượng này, tiểu nhị thậm chí đi ra trước còn vô cùng thành thạo mà dán hóa đơn lên trên cột trụ.

Tiểu cung chủ dù sao cũng là ái nữ của lão cung chủ, tự tay dạy dỗ công phu, lưỡi roi sắc bén, Ninh Anh Anh một thanh kiếm đâm trái đâm phải, hơi hơi có chút không chịu nổi, Minh Phàm muốn hỗ trợ, lại sao cũng chen không lọt vòng vây, chỉ có thể lo lắng suông. Thẩm Thanh Thu thấy thế, thuận tay ở chậu hoa bên chân hái được một cái lá xanh, phi ra ngoài.

Lá xanh mềm mại tràn đầy một cỗ linh lực, chạm vào roi sắt, cứ nhiên phát ra tiếng động kim thạch chói tai. Tiểu cung chủ căn bản không thấy rõ, chỉ cảm thấy lòng bàn tay run lên, roi rời tay, bay ra ngoài. Ninh Anh Anh cũng sửng sốt theo.

Tiểu cung chủ mất đi binh khí, nhưng phản ứng cực nhanh, trên tay lực thể vừa chuyển, hóa thành một cái bạt tai đánh qua.

Chát một tiếng, Ninh Anh Anh ôm mặt nghiêng về một bên.

Em gái mày!!!!

Nhìn năm dấu ngón tay trên gò má Ninh Anh Anh, má đều sưng lên nửa bên, Thẩm Thanh Thu đau lòng muốn chết.

Đồ đệ ta cũng chưa đánh qua, người cũng dám đánh?!?!

Minh Phàm rút kiếm quát: “Khinh người quá đáng! Chúng ta liều mạng với chúng!”

Đệ tử Thanh Tĩnh Phong đã sớm không nhận được, tiểu sư muội bị đánh, có thể chịu?! Lúc này nhất tề hét lớn, trường kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang sáng như tuyết.

Cái này Thẩm Thanh Thu đầu cũng phình ra. Đang rối rắm có nên tiếp tục hợp sức không, bỗng nhiên, chú ý tới trong đám đệ tử Huyền Hoa Cung, có một người tình hình, thập phần không thích hợp.

Thẩm Thanh Thu nhìn chăm chăm người đó quan sát hai giây, trong lòng lập bộp một tiếng, thầm kêu không ổn.

Thế này chỉ sợ hết cách bỏ đi rồi.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 43: Nhân Vật Chính Chết, Hết Phim

Tên đệ tử kia thoát nhìn, kỳ thật rất bình thường. Xen lẫn trong một đồng đệ tử Huyền Hoa Cung, sợ hãi rụt rè, ánh mắt né tránh.

Thẩm Thanh Thu sở dĩ chú ý tới hắn, là bởi vì trên mặt hắn là một màu, cổ là một khối màu, tay trái cùng tay phải, lại là hai loại màu khác nhau. Hơn nữa, vừa không rút kiếm, cũng không trợn mắt nhìn đối diện, chỉ là cúi đầu đánh tới trà trộn giữa đám đệ tử Huyền Hoa Cung, giống một tên móc túi chờ thời cơ.

Trong nhận thức của Thẩm Thanh Thu, chỉ có một loại người có cử chỉ thế này.

Minh Phàm vô cùng lo lắng nói: “Tiểu sư muội! Sư muội, muội làm sao vậy?”

Ninh Anh Anh sửng sốt một lúc lâu sau, giống như bị đánh choáng váng, lúc này mới rút cuộc kịp phản ứng, nghênh kiếm đánh trả. Thẩm Thanh Thu thấy bên cạnh có một con mèo già đang lười biếng cuộn cái đuôi phơi nắng liếm lông, một phen nhấc lên, ném vào trong tủu quán.

Mèo già chán kinh, một tiếng thét chói tai, chạy tới chạy lui giữa hai nhóm người, Thẩm Thanh Thu cúi đầu hô một câu “Hắc Tử đừng chạy!” liền chen vào. Chẳng biết tại sao tiến vào một người, song phương đều ngăn ra. Ninh Anh Anh sợ sát thương người vô tội, xuống tay hơi hơi chần chờ. Tiểu cung chủ cũng không để ý nhiều như vậy, nhặt roi trở về nên đánh sao thì đánh thế đó. Thẩm Thanh Thu một bên đuổi theo con mèo già kia chạy loạn cả sảnh đường, một bên trong miệng loạn hô, “Tiểu Hoa” “Hôi Hôi” một đồng tên loạn thất bát nháo đều đặt lên đầu con mèo kia. Bên trong hỗn chiến, Ninh Anh Anh rõ ràng bó tay bó chân không dám loạn ra chiêu, lại luôn cảm giác trong chốc lát cánh tay khuỷu tay bị người ta đẩy một cái, trong chốc lát bả vai bị người ta đẩy một chưởng, trường kiếm cơ hồ không nghe nàng thao túng liền múa đến mức tinh quang sáng loạn. Bỗng nhiên, “chát chát” hai tiếng, vang dội đến cực điểm, tiểu cung chủ ôm mặt, ngã ra như phỗng, cứng ngắc.

Hai nhóm người tất cả đều thấy vừa rồi cánh tay Ninh Anh Anh múa may, tay nắm tay mười quãng nàng hai cái bạt tai, lúc này không hện mà cùng ngừng chiến.

Minh Phàm ủng hộ nói: “Sự muội, đáng đánh!”

Ninh Anh Anh yếu yếu nói: “... Không, kỳ thật... Không phải ta...”

Minh Phàm cổ vũ nói: “Không phải sợ, đánh liền đánh! Ai cũng biết, là ả động thủ trước. Chúng ta Thương Khung Sơn phái Thanh Tĩnh Phong, còn sợ một Huyền Hoa Cung chắc?”

Ninh Anh Anh: “Không, thật không phải ta...”

Minh Phàm: “Đòn mà đệ tử của Thanh Tĩnh Phong đã chịu, tuyệt đối phải trả lại gấp đôi!”

Thẩm Thanh Thu trong lòng ủng hộ: Minh Phàm đứa nhỏ này thật sự là rất có tiền đồ, đúng đúng đúng, ta chính là ý này!

Trong mắt tiểu cung chủ lệ quang lóe ra, Thẩm Thanh Thu chui vào trong đám đệ tử Huyền Hoa Cung, rốt cuộc bắt được con mèo già kêu gào thảm thiết, vừa vuốt lông vừa an ủi: “Ngoan, bắt được mày rồi. Không sợ ha.”

Cho dù ngu đến mấy, cũng nhìn ra được chỗ không bình thường.

Tiểu cung chủ chường cái mặt ra, oán khí tận trời nhìn chằm chằm hấn: “Này! Rốt cuộc người là ai? Dám có gan trêu đùa ta như vậy?”

Chúng đệ tử Huyền Hoa Cung vây quanh hấn, quát: “Cung chủ đang hỏi người đó!”

Thẩm Thanh Thu xoay người để cho con mèo kia đi, thân mình đứng thẳng lên, chỉ hướng tên đệ tử lén la lén lút, lui ở cuối cùng, nói: “Tại sao các người không hỏi xem, hấn đến tột cùng là ai?”

Ánh mắt mọi người lập tức đặt lên người đó.

Tiểu cung chủ nguyên bản chỉ là khóe mắt đảo qua, ai ngờ càng xem càng không thích hợp, cũng tạm thời bất chấp Thẩm Thanh Thu, quay đầu đi, hồ nghi nói: “... Người là ai? Tại sao cho tới bây giờ ta chưa thấy qua người?” Nàng lại chuyển hướng thuộc hạ: “Các người thì sao? Ai quen biết hấn?”

Đệ tử kia thấy tình thế không tốt, hét to một tiếng, mọi người đều thay đổi đầu mâu, hướng về hấn. Thẩm Thanh Thu đề khí quát: “Đừng tới gần hấn!” Trong tay kẹp một cái lá xanh, lật cổ tay bắn đi.

Lần này không chỉ là Ninh Anh Anh, Minh Phàm nhìn thấy thế phóng của phiến lá này, cũng ngây ngẩn cả người. Lá xanh mang theo linh quang kiếm khí phá không mà đi, rạch rạch ngoại phục của đệ tử kia, lộ ra da thịt bên trong.

Như vậy, thần sắc mọi người đều giống như gặp ma, liên tục tránh lui, có chút lại trực tiếp nhảy ra tửu quán.

Làn da màu đỏ tươi!

Vừa đúng với dự đoán vừa rồi của Thẩm Thanh Thu, trong nhận thức của hắn, chỉ có một loại người có cử chỉ như vậy.

Người Tát Chủng nguy trang thành người thường.

Hắn chỉ có bồi bộ phận lộ ở bên ngoài thành màu da người thường, chỗ khác lại không có xử lý, lúc này bị bại lộ, rõ ràng đập bình đập đến nát, mắt đã lên tơ máu, phóng lên phía trước, tựa hồ thấy ai thì túm người ấy. Đám đệ tử này phần lớn là người trẻ tuổi, loại quái vật này chỉ nghe qua chưa thấy qua, thật sự xuất hiện ở trước mắt, ai cũng hồn bay tới chín tầng mây. Thẩm Thanh Thu thấy người Tát Chủng kia sắp bổ nhào vào người một đệ tử Thanh Tĩnh Phong, lắc mình ở phía trước, một cước trước ngực, đá đến mức thứ này bay làm sụp hai cái bàn, cộng thêm máu tươi cuồng phun.

Thẩm Thanh Thu quay đầu lại quát: “Còn không đi!”

Ninh Anh Anh vừa khóc vừa cười quần lấy: “Sư tôn, là sư tôn sao?”

Không phải chứ ta dán râu thành như vậy cô cũng nhận ra được? Mặc dù có một chút cảm động nho nhỏ, thế nhưng thời điểm này

không dứt khoát đi ngược lại ở lại còn kêu lên thân phận của hấn —
quả nhiên vẫn có chút não tàn!

Mắt thấy người Tát Chủng kia lại ương ngạnh bất khuất mà bỏ
nhào qua, Thẩm Thanh Thu một tay như trời xuân ấm áp tiến Ninh
Anh Anh ra ngoài, một tay như mùa đông giá lạnh hướng kẻ địch
bắn ra một hỏa quyết.

Không bắn trúng.

Không đúng, là không bắn ra!

Thẩm Thanh Thu cảm thấy Lăng Tiêu máu ắn núp tại thân thể
nhiều năm lại rục rịch ở trong cổ họng.

Độc dược Không Thể Giải này liền thích ở thời khắc máu chót
móc vòng, thật sự là đủ rồi!

Liên tiếp búng vài ngón tay, một chút đốm lửa cũng chưa bắn ra
tới một cái, tựa như cái bật lửa không dầu, chà răng rắc, vẫn chà
không ra tia lửa.

Thẩm Thanh Thu đang hờn hển, người Tát Chủng đã nhào lên
ôm lấy bắp đùi của hấn.

Thẩm Thanh Thu: "..."

Hấn theo bản năng giơ lên bàn tay phải nhiều tai nạn kia. Quả
nhiên, ba nốt hồng ban đang vui vẻ mọc rễ nảy mầm.

Không công bằng! Tại sao mỗi lần lây bệnh hấn liền nhanh như
vậy!

Có lẽ là có bị phần làm mồi lửa, cái bùng ngón tay cuối cùng, rốt cuộc cháy lên một ngọn lửa mãnh liệt giữa các ngón tay. Thầm Thanh Thu đá bay người Tát Chủng ôm lấy đùi hấn, một đoàn hỏa chưởng hùng hực thiêu đốt vỡ xuống!

Thân hình người Tát Chủng bị chôn vùi ở ánh lửa cùng tiếng kêu gào thê thảm. Ninh Anh Anh cùng Minh Phàm mắt nước mắt lưng tròng mà một trái một phải đi lên: “Sư tôn!”

Hiện tại nguy trang cũng không có gì ý nghĩa, Thầm Thanh Thu vươn tay ở trên mặt một trận loạn chà loạn vuốt, khôi phục nguyên trạng, nói: “Có người nào bị nhiễm không?” Sau đó thành khẩn mà nói ra lời thoại hấn vẫn rất muốn nói với người khác: “Nhanh chóng uống thuốc, thuốc không thể ngưng!”

Một nam một nữ bên tai hấn một cao một thấp khóc: “Sư tôn, cuối cùng cũng tìm được người, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a...”

Thầm Thanh Thu còn chưa có đáp lời, bỗng nhiên cảm giác lưng phát lạnh, đẩy ra hai đồ đệ, Tu Nhã Kiếm từ trong quần áo tuốt ra, choang một tiếng, ngăn chặn roi sắt của tiểu cung chủ.

Nếu như nói vừa rồi đấu võ mồm với Thanh Tĩnh Phong, cung chủ coi như chỉ là nhất thời tức giận, lần này ra tay, chính là thật sự động sát tâm. Một chiếc roi ngắn ở trong tay nàng giống như đao phủ chém xuống.

Thầm Thanh Thu lại hỏi một vấn đề hấn đã sớm muốn hỏi: “Người nổi điên làm gì?”

Tiểu cung chủ nước mắt đầy mặt, khóc to hô lớn: “Gian nhân nhà người nạp mạng đi! Trả mạng cho sư huynh sư tỷ của ta!”

Thẩm Thanh Thu trước còn tưởng rằng lại là đang khóc những các đệ tử Huyền Hoa Cung đã chết ở Tiên Minh Đại Hội, ai ngờ câu tiếp theo, tiểu cung chủ hét to: “Người giết Công Nghi sư huynh, ta giết người!”

Linh lưu ở đầu ngón tay Thẩm Thanh Thu xoay tròn, hai ngón tay kẹp lấy roi của nàng. Hần kinh ngạc đến cực điểm: “Người nói cái gì? Công Nghi Tiêu chết? Chuyện khi nào? Ai làm?”

Cho dù ở trong nguyên tác, Công Nghi Tiêu thậm nhất cũng chẳng qua là bị sung quân đến phân bộ xa xôi của Huyền Hoa Cung làm bình vôi đi?!

Tiểu cung chủ nói: “Ai làm? Cái đó phải hỏi người!”

Đệ tử Huyền Hoa Cung phần phật toàn bộ vây quanh: “Tặc nhân, vì các sư huynh sư tỷ thủ trận thủy lao báo thù rửa hận!”

Thẩm Thanh Thu trong lòng lạnh cả người. Đệ tử thủ trận thủy lao, chỉ sợ nhân số gần trăm người, chẳng lẽ một người cũng không thoát đều bị giết sạch rồi?

Ninh Anh Anh cả giận nói: “Vớ nha đầu thôi nhà người nói sao cũng không rõ, không phát hiện sư tôn cũng không biết chuyện này sao?” Đệ tử Thanh Tĩnh Phong nhất thời cũng gia nhập hỗn chiến.

Thẩm Thanh Thu thấy đao kiếm không có mắt, hơn nữa để họ cứ đấu tiếp như vậy không có ý nghĩa, không kịp ngẫm nghĩ nữa, xoay người nhảy ra tửu quán, nhẹ như bâng ném một câu: “Đi ra!”

Quả nhiên, hai phe đều không thềm đấu tiếp nữa, đuổi theo phía sau hấn tranh nhau đi ra trước.

Vừa đứng đến trên đường cái, Thẩm Thanh Thu liền cầm nín. Nguyên cả con đường, một đám tu sĩ phục sức khác nhau xếp hàng dài sẵn sàng đón quân địch.

Dù sao vừa rồi trong tửu quán động tĩnh lớn như vậy, không bị hấp dẫn lại đây cũng không quá khoa học đúng không...

Thẩm Thanh Thu lòng bàn chân điểm một cái, phi thân lên ngói, vững vàng đứng ở phía trên mái cong, hít sâu một hơi, đan điền phát ra tiếng: “Liễu — Thanh — Ca!”

Có người ngự kiếm phi lên, nổi giận nói: “Thẩm Thanh Thu, lòng người thật ác độc, cố ý trốn ở đây, đem nhân thủ chư phái đều dẫn lại đây, chính là vì cấu kết Ma tộc, ở chỗ này một lưới bắt hết, tái diễn thảm kịch lúc trước của Tiên Minh Đại Hội?”

Dù sao hiện tại cái mũ gì chụp lên đầu hắn cũng không tính là nhiều đúng không?! Thẩm Thanh Thu chăm chú nhìn, đây không phải là thủ lĩnh của cái gì cái gì... Bá Khí tông bị hấn sai khiến xé quần áo sao? Đang muốn cùng hắn câu thông một chút, phía đông truyền đến tiếng kiếm khí, một người bạch y ngự kiếm, nhanh như điện chớp vụt tới. Khí thế quá mức sắc bén, tự dừng dẫn theo một trận gió, trực tiếp hất kẻ kia xuống khỏi thân kiếm.

Liễu Thanh Ca vững vàng đạp ở trên Thừa Loan Kiếm, nói: “Chuyện gì?”

Thật đáng tin cậy Liễu đại đại!

Thẩm Thanh Thu thành khẩn nói: “Đưa ta bay.”

Liễu Thanh Ca: “...”

Thẩm Thanh Thu nói: “Ta độc tính lại phát tác, không đề nổi khí ngự kiếm. Miễn cưỡng ngự kiếm, chỉ có từ trên cao rớt xuống dưới.”

Liễu Thanh Ca thở dài, nói: “Đi lên.”

Mọi người vây xem bên dưới trách cứ không ngớt, cái gì “Thương Khung Sơn phái che giấu kẻ xấu”, “Bách Chiến Phong Thanh Tĩnh Phong thông đồng làm bậy”, hai người coi như không nghe thấy. Thừa Loan Kiếm vút lên tận trời, gió bên tai phàn phật, bỏ thật xa hơn mấy chục người ngự kiếm phía sau.

Liễu Thanh Ca nói: “Đi chỗ nào?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Ta phải đi mái hiên kiến trúc cao nhất trong thành. Lát nữa làm phiền người giúp ta chặn những người này.”

Liễu Thanh Ca nói: “Người rút cuộc chuyện gì thế này? Vào thủy lao cũng là người, trốn thủy lao cũng là người.”

Thẩm Thanh Thu nói: “... Không có việc gì, chỉ là rảnh thôi.”

Đột nhiên, Liễu Thanh Ca quát: “Nhảy.”

Thẩm Thanh Thu: “Gì? Còn chưa tới mà.”

Liễu Thanh Ca: “Có cái gì đang tiến tới phía này.”

Thẩm Thanh Thu không nói hai lời, bật người liền nhảy, nằm rạp người trên một mái hiên, Liễu Thanh Ca ngự kiếm ở giữa không trung xoay nửa vòng một cái nhanh đến hoa cả mắt, chế trụ chặt Thừa Loan đang lay động rất mạnh, ngưng thần nhìn phía nơi nào đó. Thẩm Thanh Thu cũng nhìn theo hắn.

Lại nghe phía sau truyền đến một tiếng cười nhạo: “Đang nhìn chỗ nào?”

Thẩm Thanh Thu suýt nữa đương trường lão đảo.

Câu “Người chờ đó!”, thì ra không phải nói suông mà thôi.

Cũng đúng, Lạc Băng Hà khi nào thì là người “nói suông mà thôi”?

Cư nhiên mạo hiểm bị Tâm Ma Kiếm phản phệ cũng muốn đến bắt hấn... Đây là oán niệm sâu nặng cỡ nào!

Lạc Băng Hà nhìn qua giống như một pho tượng băng bên trong bọc nộ khí ngút trời, chạm vào sẽ nổ tung, động vào sẽ đóng băng.

Y nhìn chết dí hai người, hướng Thẩm Thanh Thu chậm chậm vươn một bàn tay, nói: “Đi theo ta.”

Thẩm Thanh Thu nhẹ giọng nói: “Công Nghi Tiêu chết rồi.”

Lạc Băng Hà thân thể cứng đờ.

Thẩm Thanh Thu tiếp tục nói: “Đệ tử thủ trận của thủy lao Huyền Hoa Cung cũng chết rồi.”

Trong mắt Lạc Băng Hà tựa hồ có màu đỏ chợt lóe qua.

Y lạnh lùng thốt: “Dù sao ta nói cái gì người cũng sẽ không tin. Bớt nói nhảm đi, hỏi lại một lần, người rốt cuộc có qua không?”

Y bướng bỉnh mà không chịu thu hồi cái tay kia. Thẩm Thanh Thu còn chưa trả lời, bốn phía bỗng nhiên phi tới hơn mười người, ngự kiếm vây quanh họ phía trên mái cong, dẫn đầu lại là tên nam tử của

Bá Khí tông. Lần này hấn gấp chân hơi thấp xuống, tựa như đứng tấn ở trên thân kiếm, phòng ngừa lại bị hất xuống, hét lên: “Thẩm Thanh Thu là của bọn ta, những người khác ai cũng đừng hòng động. Giao cho bọn ta Bá Khí...”

Lạc Băng Hà quay đầu thật mạnh, quát: “Cút!”

Y ngay cả kiếm cũng chưa rút ra khỏi vỏ, quanh thân lại phát ra một tầng linh lưu mạnh mẽ, truyền vào tai mọi người có mặt phảng phất có tiếng cảnh báo vang lên, lúc này, hơn mấy chục người đều không ngoại lệ, cả người lẫn kiếm đều bị ném đi hơn mấy trượng.

Các đệ tử Bá Khí tông gặp gỡ khí thế bá đạo mãnh liệt chân chính, toàn quân bị diệt. Còn lại kẻ quan vọng đều không khỏi sợ hãi.

Hắc y thanh niên này tu vi cao như thế, vì sao trước đó cực ít nghe danh của y?

Liễu Thanh Ca đẩy Thẩm Thanh Thu: “Đi! Làm chuyện người cần làm!”

Thẩm Thanh Thu nói: “Không cần. Y giao cho ta là được!” 5:2 a 5:2, số liệu này hấn cũng không quên, hấn gọi Liễu Thanh Ca đến chỉ là muốn hấn giúp chạy việc làm tạp dịch, thuận tiện để ngừa ngộ nhỡ, cũng không phải để hấn chịu chết!

Nhưng hai người này đều tuyệt đối không phải nhân vật vào lúc chiến ý tận trời chịu tử tế nghe người ta nói, một lời không hợp, không đúng, là một lời chưa phát, liền vung tay. Thừa Loan Kiếm thế như cầu vòng, Lạc Băng Hà lại không rút kiếm, trong tay vận dụng linh lực, dùng chưởng làm đao, trực diện ứng kích!

Thẩm Thanh Thu biết vì sao y không thể rút kiếm. Cao thủ quyết đấu không chấp nhận một tia lơ lửng, thời điểm thế này là dễ dàng thừa trống mà len vào nhất. Trước mắt bao người ma khí xâm não, sát tính đại phát, hậu quả thật không đơn giản. Trong thân thể Lạc Băng Hà kỳ thật có hai bộ hệ thống tu luyện, một bộ linh khí, một bộ ma khí, bởi vì hỗn máu hỗn đũa thành công, hai bộ hệ thống không mâu thuẫn với nhau, đều tự vận tác tốt, khi tất yếu còn có thể trái phải hai loại phương thức bất đồng công kích hợp lực phát uy. Nhưng hiện tại thứ nhất, y không thể rút kiếm, thứ hai, y không tiện dùng ma khí, lực sát thương không khỏi giảm đi phần nào, vậy là thành ngang tay với Liễu Thanh Ca.

Mái cong nổ rung trời, linh quang sắc trắng cộng với cầu vòng cùng nổ mạnh, đấu rất lợi hại, tu sĩ các phái phía dưới cũng không dám tùy tiện sáp nhập.

Tân thủ chim non không kiến thức không ánh mắt đến mấy cũng có thể nhìn ra, bị sát khí hồi hồi của hai người này chà một chút, vậy cũng không phải là trò đùa đâu!

Họ đánh kịch liệt như vậy, Thẩm Thanh Thu kỳ thật lòng có chút nhộn nhạo, nếu không phải tiểu tiện nhân Không Thể Giải phát tác vào thời điểm không đúng, hắn cũng thật muốn đi lên đánh một trận. Bất đắc dĩ hắn đành hí mắt nhìn trời, tính thời giờ sắp tới, phi thân nhảy lên tầng cao nhất. Trời cao gió tạt gào thét, giống như có thể đem hắn thổi rớt.

Lạc Băng Hà xa xa nhìn, bỗng nhiên một trận nồn nóng, không lòng dạ nào ham chiến, đáy mắt lệ khí tăng lên, phản thủ chụp lên chuôi kiếm trường kiếm sau lưng.

Y cư nhiên dám ở chỗ này rút kiếm?!

Thẩm Thanh Thu nói: “Lạc Băng Hà, người đừng xúc động!”

Lạc Băng Hà lạnh lùng nói: “Muộn rồi!” Cổ tay lật lại, Tâm Ma Kiếm mang theo một cỗ hắc khí hôi hổi có thể thấy được tuốt ra!

Thừa Loan Kiếm đâm thẳng mà đến, Lạc Băng Hà bắn nhẹ vào mũi kiếm mỏng như cánh ve của Tâm Ma Kiếm, phảng phất như từng đợt đập cánh, Thừa Loan cư nhiên ở giữa không trung bị chế trụ.

Liễu Thanh Ca cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp tình huống Thừa Loan không nghe sai khiến như thế này, trong lúc nhất thời kinh ngạc khó nén. Thẩm Thanh Thu lại biết tình thế nghiêm trọng.

Nếu để Lạc Băng Hà hiện tại bị Tâm Ma phản phệ thì đừng hòng sống nữa, chính y cũng đừng làm nam chính gì nữa!

Hắn rút ra Tu Nhã Kiếm, nói: “Lạc Băng Hà, người lại đây, hôm nay nên dứt khoát một phen.”

Lạc Băng Hà ngẩng đầu, âm u liếc nhìn hắn, ngay sau đó, thân hình liền thoáng hiện ở trước người hắn cách không đến ba thước, lại vung tay một cái, biến ra một kết giới, bao lại toàn bộ phía trên mái hiên, đem những người khác đều ngăn cách ở ngoài.

Thấy Thẩm Thanh Thu lui từng bước, Lạc Băng Hà thần sắc méo mó mà cười nói: “Dứt khoát? Người muốn dứt khoát như thế nào? Hai người ta và người, hiện tại chẳng lẽ còn dứt hẳn được sao?”

Sao không dứt hẳn được?

Thẩm Thanh Thu hít nhẹ một hơi, tuy rằng cầm kiếm nơi tay, nhưng không có ý muốn giao đấu. Trên thực tế, hiện tại hắn cầm

thanh kiếm này cũng không làm được cái gì.

Hắn nói: “Chuyện tới nước này, ta không có gì để nói, quả thực, thiên mệnh khó trái.”

Thiên mệnh = hệ thống, hệ thống → nam chính.

Lạc Băng Hà cười nhạo: “Thiên mệnh? Thiên mệnh là cái gì? Chính là mặc một hài đồng bốn tuổi bị bắt nạt lại không người viện thủ? Khiến một lão phụ vô tội bị tức chết đói chết?”

Y nói từng câu, tiến gần từng bước, hung hăng bức người: “Hay là để cho ta giành đồ ăn với một con chó? Hay để cho người mà ta giao ra chân tâm, đối xử hết lòng lừa gạt ta, vứt bỏ ta, phản bội ta, tự tay đẩy ta xuống nơi luyện ngục không bằng?!”

Y nói: “Sư tôn, hiện tại người nhìn ta thế này, nhưng người có biết ba năm dưới mặt đất kia ta sống thế nào không?”

“Ở trong vực thăm Vô Gian, suốt ba năm, ta mỗi một giờ, mỗi một khắc, trong đầu đều chỉ có sư tôn.”

“Ta lâu như vậy, rốt cuộc đã nghĩ thông suốt.”

Bên trong nụ cười của Lạc Băng Hà, lại có ý dữ tợn.

“Thiên mệnh, hoặc là căn bản là không tồn tại, hoặc là, chính là đồ vật nên bị giẫm dưới chân!”

Mặt trời chói chang nhô lên cao, áng mây cuối cùng cũng tiêu tan không thấy bóng, ánh mặt trời chiếu sáng nguyên tòa thành trì, phát quang sáng lạn, giống như mạ vàng lấp lánh.

Thẩm Thanh Thu thu hồi ánh mắt từ bầu trời. Bởi vì nhìn thẳng thái dương, nhìn có cảm giác lệ quang lóe sáng.

Lại nói tiếp, Lạc Băng Hà đi tới bước như ngày hôm nay, hẳn thật là có trách nhiệm rất lớn. Mặc dù là bất đắc dĩ phải làm.

Lạc Băng Hà thấy thần sắc hẳn bỗng nhiên trở nên mềm mại, không khỏi giật mình. Nhưng đồng thời, cảm giác đau đầu kịch liệt dấy lên. Y cắn răng nắm chặt Tâm Ma Kiếm đang gãy dựa.

Không được. Ít nhất không thể ở chỗ này, bị nó phản phệ!

Thẩm Thanh Thu bỗng nhiên ôn nhu nói: “Đừng để cho nó áp chế ngươi.”

Một tiếng này nghe tới, thoáng như đặc biệt đặt mình trong năm đó trên Thanh Tĩnh Phong.

Lạc Băng Hà tâm thần càng không xong, trong đầu như có lưỡi dao sắc bén trở mình, Tâm Ma Kiếm phút chốc hắc diễm đại thịnh. Lần này thể tới hung mãnh, Lạc Băng Hà đang kịch liệt đau đớn khó nhin, bỗng nhiên cảm giác được người ta nhẹ nhàng ôm lấy.

Một cỗ linh lực như dòng nước ngàn dặm đổ về, hồng thủy thổi quét quán nhập cơ thể Lạc Băng Hà, thoáng chốc khiến y áp chế được lệ khí Tâm Ma, giống như sau ngày hạn lâu dài gặp được cơn mưa.

Lạc Băng Hà hơi thở thuận lợi, vận chuyển không tệ, nhưng lòng phút chốc chợt lạnh.

Tự bạo!

Chúng nhân ở dưới đã có người hoảng sợ kêu lên tiếng: “Thẩm Thanh Thu tự bạo!”

Thẩm Thanh Thu buông ra Lạc Băng Hà, chậm chậm thối lui về sau, trên đường lao đảo một chút.

Tu Nhã Kiếm rơi xuống trước. Chủ nhân đã tự bạo linh lực, người còn kiếm còn, giữa không trung đã gãy thành mấy mảnh.

Thẩm Thanh Thu luôn có thói quen nuốt máu vào trong bụng, giờ phút này lại tùy ý máu tươi tuôn ra.

Bạo linh lực xong, hiện tại hắn chính là một phế nhân ngay cả người thường cũng không bằng, âm thanh nhẹ phiêu phiêu, bị gió thổi đi hơn phân nửa. Lạc Băng Hà lại vẫn như cũ nghe được rõ ràng.

Hắn nói chính là: “Tất cả trước giờ, hôm nay toàn bộ trả lại cho người.”

Xem như cuối cùng làm một chuyện tốt đi.

Sau đó, ngã ngựa về phía sau, từ trên lầu rơi xuống.

Lạc Băng Hà ban đầu chỉ là ngơ ngác nhìn, tất cả sự vật trong mắt y giờ phút này, đều bị chạy chậm vô số lần. Ngay cả giây phút Thẩm Thanh Thu sa xuống cũng chậm đến mức nhất cử nhất động, rõ ràng vô cùng. Thân thể rơi xuống từ trên không, giống như một con diều nhuộm máu. Đợi cho thân thể Lạc Băng Hà tự mình cử động, trước khi hắn rơi xuống đất tiếp được hắn, y mới phát hiện, thân thể của Thẩm Thanh Thu nhẹ mà mỏng, trống rỗng không có một tia linh lực, thật sự tựa như một con diều, xé một cái liền hư.

Thậm chí không cần xé, đã tan.

Y còn chưa dám tin.

Sư tôn không phải cầm hận huyết thống của y sao?

Tại sao không tiếc tự bạo linh thể cũng muốn giúp y ngăn chặn Tâm Ma Kiếm phản phệ?

Bốn phía tựa hồ có người ồn ào “Ma đầu đền tội”, “Quân pháp bất vị thân” các thứ.

Trong đầu Lạc Băng Hà cuộn cuộn hỗn độn, chỉ là ôm Thẩm Thanh Thu, thì thào gọi: “Sư tôn?”

Đệ tử Thanh Tĩnh Phong rốt cuộc đuổi tới, Ninh Anh Anh sớm nghe nói Lạc Băng Hà chưa chết, liếc thấy vừa mừng vừa sợ, nhưng lại nhìn thấy Thẩm Thanh Thu đã bình tĩnh nhắm mắt. Lời đến miệng lại lệch đi, run rẩy nói: “A Lạc... Sư tôn... Người làm sao vậy?”

Liễu Thanh Ca đi tới, bên môi còn mang theo vết máu, nặng mặt nói: “Chết cứng rồi!”

Chúng đệ tử ngây ra như phỗng.

Đột nhiên, Minh Phàm hét lớn: “Là ai giết?!”

Ánh mắt mọi người đều tụ ở trên người Lạc Băng Hà.

Tuy rằng nghiêm khắc mà nói, không thể xem như Lạc Băng Hà giết, nhưng Thẩm Thanh Thu đích thực là ở trước mặt y tự bạo bỏ mình, đây là lời nói thật.

Minh Phàm cùng chúng đệ tử phía sau rút kiếm thì sẽ chịu chết, Liễu Thanh Ca nói: “Các người đánh không lại hắn.”

Minh Phàm hai mắt đỏ đậm: “Liễu sư thúc, vậy Liễu sư thúc cũng có thể giết hắn, vì sư tôn báo thù đi?!”

Liễu Thanh Ca thản nhiên nói: “Ta cũng đánh không lại hắn.”

Minh Phàm nghẹn đứng.

Liễu Thanh Ca lau đi vết máu, nói: “Thẩm Thanh Thu cũng không phải bị giết.”

“Chỉ là, tuy không phải bị y giết chết, nhưng là vì y mà chết.” Liễu Thanh Ca gần từng tiếng, giống như lợi kiếm ra khỏi vỏ: “Thù này tất báo!”

Lạc Băng Hà mắt diếc tai ngơ, ngấp nghé đại loạn, chân tay luống cuống, còn ôm thân thể nhanh chóng lạnh đi của Thẩm Thanh Thu, như là muốn lớn tiếng kêu, mạnh mẽ lay tỉnh, rồi lại không dám, như sợ bị quở trách, lúng ta lúng túng nói: “Sư tôn?”

Minh Phàm quát: “Người đừng kêu sư tôn, Thanh Tĩnh Phong không đảm đương nổi! Các sư đệ, chúng ta lên, đánh không lại thì sao, nhiều nhất bị y đánh chết!”

Ninh Anh Anh lại giương tay ngăn hắn lại. Minh Phàm khí nộ công tâm, cho rằng Ninh Anh Anh còn niệm tình cũ, trách mắng: “Tiểu sư muội, hiện tại rồi, sao muội còn không dứt được?!”

Ninh Anh Anh nói: “Người câm miệng. Người vội vàng chịu chết như vậy, sư tôn người biết không? Người biết sẽ nói như thế nào?”

Sư tôn thà rằng mình chịu nhiệm cũng không để chúng ta chịu thiệt chịu bắt nạt, người cứ như vậy không tiếc mạng?”

Nàng bỗng nhiên cường ngạnh lên, Minh Phàm ngây ngẩn cả người, một lúc lâu sau, nước mắt chảy xuống.

Hắn nước mắt ồ ạt, thê thê thảm thảm nói: “Nhưng mà... Nói như vậy, sư tôn cũng quá oan uổng...”

“Rõ ràng không phải người làm, tất cả mọi người đều nói người cấu kết Ma tộc, bắt giam người vào thủy lao... Ngay cả cơ hội làm sáng tỏ cũng không có.”

Hắn nức nở nói: “Rõ ràng thích tiểu tử này như vậy... Sau Tiên Minh Đại Hội, không chịu trả lại Chính Dương kiếm cho Vạn Kiếm Phong, nhất định phải tự mình giữ ở phía sau núi lập mộ kiếm... Thương tâm một thời gian thật dài... Cuối cùng liền rơi xuống kết cục này!”

Lạc Băng Hà hốt hoảng nghe, tựa như ảo tựa như thực.

Là thế này sao?

Sư tôn kỳ thật cũng là... rất thương tâm?

Ninh Anh Anh tiến lên từng bước, hốc mắt đỏ bừng, lại ngửi khí vững vàng. Nàng nói: “A Lạc, việc Kim Lan Thành, tuy rằng bọn ta không có mặt, nhưng cũng đều nghe qua. Ta không biết người tại sao không chết lại không quay về Thương Khung Sơn, không trở về Thanh Tĩnh Phong, cũng không biết người tại sao không giúp sư tôn nói chuyện, càng không biết lúc ấy Tiên Minh Đại Hội xảy ra chuyện gì, thế nhưng ơn sư tôn nhiều năm dưỡng dục đào tạo, cũng không phải giả đi.”

Dừng một chút, nàng nói tiếp: “Nếu người cảm thấy, sự tôn dĩ vẫn đối với người không tốt, cũng nên nghĩ xem, chuyện ngày đó người đánh rơi ngọc bội. Sự huynh họ chẳng biết tại sao bị đánh lui, trong lòng người có lẽ cũng nghĩ qua có chỗ không thích hợp. Trích Diệp Phi Hoa có thể dùng làm vũ khí, thi triển biết hiệu chỉnh, trên Thanh Tĩnh Phong sẽ không có người thứ hai.”

Trích Diệp Phi Hoa? Trích Diệp Phi Hoa?

Lạc Băng Hà không tự chủ được ôm sát Thẩm Thanh Thu.

Y nhỏ giọng nói: “Ta sai rồi, sự tôn, ta thật sự... biết sai rồi.”

“Ta... Ta không muốn giết người đâu...”

Ninh Anh Anh lớn tiếng nói: “Nói đến mức này. Cho dù dĩ vãng sự tôn có chỗ có lỗi với người, người thật sự trong lòng không vượt qua được, hôm nay có thể xem như toàn bộ đều trả lại cho người đi? Từ nay về sau, người...”

Nàng nói tới đây, vẫn là không đành lòng, quay đầu đi: “Vẫn là xin người... đừng gọi người là sự tôn.”

“Trả”?

Phải. Vừa rồi sự tôn dường như có nói qua “Trả lại cho người”.

Chẳng lẽ chính là chỉ... Năm đó đánh y xuống vực sâu, hôm nay liền vì y rớt xuống cao lầu?

Lạc Băng Hà hoảng lên.

“Ta không cần người trả. Ta... Ta chỉ là tức giận thôi,” y lẩm bẩm, “Ta chính là tức người vừa thấy ta tựa như thấy quỷ, cùng người

khác nói nói cười cười, lại ngay cả nói cũng không nguyện nhiều lời cùng ta, còn luôn nghi ngờ ta... Ta sai rồi.” Y lắp bắp, vừa nói vừa lau máu trên mặt Thẩm Thanh Thu.

“Người không thích ta là Ma tộc, người là nhân giới chính đạo, ta chỉ là sợ quay về Thương Khung Sơn, người sẽ đuổi ta đi. Ta nghĩ lấy được Huyền Hoa Cung, phải chăng có thể khiến người vui mừng...”

Lạc Băng Hà run giọng nói: “Sự tôn... Ta thật sự...”

(Lời editor: Với ta đây là chương ngược nhất trong toàn bộ truyện, chương sau tác giả lại ko cho chúng tanghe nốt nửa câu sau của Lạc ca, quá buồn! Cuối cùng cũng đi được hơn nửa chặng đường, cảm ơn Bee iu dấu một đường bầu bạn. Nhân tiện, chúc mừng ngày của cha 19/06/2016)

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 44: Tay Động Trùng Sinh

Nơi biên cảnh.

Gió muộn thổi vội, rít gào lùa qua trần nhỏ phòng ốc lưa thưa.

Nguyên cả con phố, vậy mà chỉ có một quán trà nhỏ lộ ra chút ánh nền vàng ấm, lúc này mới có chút khí người.

Cái gọi là chốn biên cảnh vốn không phải là nơi giao giới giữa nước với nước hay thành với thành, mà là chỗ giao giới giữa ma giới và nhân giới.

Hai tộc phân thành dị giới, nguyên bản trung gian còn cách một không gian nứt ra là vực thẳm Vô Gian, nhưng luôn có những nơi thế này, kết giới cách ly dị giới suy yếu, thời không thác loạn, thường xuyên có thể nhìn thấy cư dân hai giới nhập loạn vào nhau, sự kiện nhập cư trái phép ác ý cũng có khi xảy ra.

Không có người bình thường nào nguyện ý sinh hoạt ở nơi Ma tộc xuất quỷ nhập thần, hôm nay trộm đạo ngày mai giết người phóng hỏa, vì thế, người ở nơi biên cảnh sẽ càng ngày càng thưa thớt. Mặc dù từng là chốn phồn hoa, một khi không gian dị giới mờ

nhật không phân rõ, cuối cùng hơn phân nửa sẽ tiến hành đại di cư, chỉ còn lại các đệ tử tu chân giới phái tới gia thủ biên cảnh.

Lô Lục châm một chén rượu nóng cho người mới tới, vây quanh bếp lò hàn huyên cùng mấy người: “Huynh đệ tới từ chỗ nào?”

“Phía nam tới đây.”

“Bên đó à?” Mấy người quay ra nhìn nhau, làm thần sắc đã hiểu: “Hiện tại sống không ổn đi.”

Người mới tới cầm bát rượu, cau mày nói: “Ai nói không phải đâu? Hai ba ngày lại đánh một hồi, ai cũng không chịu nổi sức ép như vậy.”

Trong góc phòng có người chen miệng nói: “Thương Khung Sơn và Huyền Hoa Cung đều là một trong tứ đại phái, sao mấy năm nay náo loạn hại như vậy? Đệ tử hai bên không có chuyện gặp mặt mà không ra tay, chưởng môn hai bên, chẳng lẽ không quản?”

Lô Lục nói: “Người ở tại nơi khổ ho cò gáy này bao nhiêu năm, không hóng chuyện cũng quá lâu rồi. Chính là chưởng môn hai phái hai phái ngầm đồng ý, các đệ tử mới đấu càng ác liệt!”

“Đây là vì sao? Lục ca người nói thử đi ha.”

Lô Lục háng háng cổ họng, nói: “Cái này nói đến thì phức tạp lắm, các người có biết hiện tại thủ lĩnh của Huyền Hoa Cung là ai?”

“Nghe nói là một mao đầu tiểu tử.”

Lô Lục cười lạnh nói: “Lạc Băng Hà có thể bị gọi là mao đầu tiểu tử, ta và người đều sống uống phí. Nhắc tới Lạc Băng Hà, quả

không đơn giản, y xuất thân Thương Khung Sơn phái, chính là đồ đệ hàng đầu dưới tọa Thanh Tĩnh Phong Thẩm Thanh Thu. Năm xưa Tiên Minh Đại Hội kỳ ấy, chiếm cứ đầu bảng, hào quang cỡ nào.”

Người bên cạnh nghi hoặc nói: “Thương Khung Sơn xuất thân, vậy sao y có thể lên làm thủ lĩnh của Huyền Hoa Cung?”

“Sau Tiên Minh Đại Hội, Lạc Băng Hà mất tích ba năm, trong vòng ba năm ai cũng không biết y đã đi đâu, trải qua cái gì, Thẩm Thanh Thu lúc ấy nói y đã thân vẫn, vì thế, tất cả mọi người tin là y đã chết. Ai ngờ, ba năm sau, y ngóc đầu trở lại, còn trở thành nhân vật hết sức quan trọng của Huyền Hoa Cung, ở Kim Lan Thành làm cho Thẩm Thanh Thu đương trường tự bạo.”

Người mới tới nói: “Chuyện này ta vẫn không hiểu. Thẩm Thanh Thu này, rốt cuộc là oan uổng, hay là đáng chết thế?”

Lô Lục nói: “Đến bây giờ cũng nói không rõ. Thương Khung Sơn phái nhất định là nhất trí đối ngoại, ai nói thì đánh kẻ đó. Nhà bọn họ luôn là thái độ này, ngay cả chuyện An Định Phong Thượng Thanh Hoa trốn đi gia nhập ma giới ván đã đóng thuyền, họ cũng không cho người ngoài lăm miệng. Sau việc ở Kim Lan Thành, Huyền Hoa Cung không bao lâu liền đổi chủ, lão cung chủ thoái ẩn, ngay cả cái bóng cũng không thấy, đổi thành Lạc Băng Hà nắm giữ đại quyền, ai nói thì giết kẻ đó.”

Có người lăm bằm nói: “Chỉ vì một người chết a.”

Lô Lục nói: “Người chết này gây ra phong ba không nhỏ đâu. Thẩm Thanh Thu là người của Thương Khung Sơn phái, còn là một trong mười hai phong chủ, thi thể của hắn, khẳng định phải đưa về

Thanh Tĩnh Phong chôn cùng một chỗ với lịch đại phong chủ — nhưng vấn đề là, Lạc Băng Hà không chịu trả lại thi thể a.”

Tất cả mọi người nghĩ tới quá khứ phơi bày các thứ, lộ vẻ sợ hãi: “Không chịu trả, chẳng lẽ Thương Khung Sơn phái không cứng rắn giành? Bách Chiến Phong phong chủ còn đó mà.”

Lô Lục khua tay: “Đánh không lại.”

“Gì?!” Mọi người tam quan hủy diệt. Địa vị của Bách Chiến Phong ở trong lòng họ, đó chính là chiến thần bất bại, thật sự không thể chấp nhận.

Lô Lục nói: “Các người cũng không biết? Bách Chiến Phong Liễu Thanh Ca từ sau vụ Kim Lan Thành, cùng Lạc Băng Hà giao thủ vô số lần, không có một lần nào thắng! Thế vẫn chưa hết. Lạc Băng Hà mang thi thể Thẩm Thanh Thu về Huyền Hoa Cung, chưa được mấy ngày, lại đích thân chặn bắt Mộc Thanh Phương của Thiên Thảo Phong.”

Có người nói: “Thiên Thảo Phong từ trước đến nay không hỏi thế sự, cứu người trị thương, sao lại chọc đến hỗn thế ma vương này?”

Lô Lục nói: “Lạc Băng Hà áp giải người đến Huyền Hoa Cung, kêu hán cứu sống Thẩm Thanh Thu.” Gã thổn thức nói: “Người cũng cứng rồi, còn cứu cái gì?”

Người mới tới nói: “Ta thấy khi hai bên đánh nhau, Thương Khung Sơn phái luôn thích gọi Huyền Hoa Cung là chó săn Ma tộc, đây là điển cố gì?”

Lô Lục nói: “Cái này là vì toàn bộ Thương Khung Sơn phái trên dưới không biết ra sao, một mực chắc chắn Lạc Băng Hà là huyết

thống là ma tộc. Có điều, mấy vị phương trượng Chiêu Hoa Tự đích thân giám nghiệm, linh khí trong cơ thể Lạc Băng Hà vận chuyển bình thường. Thương Khung Sơn phái vẫn kiên trì gọi như vậy... MÀN người tới ta đi oan oan tương báo, hai phái kết oán càng lúc càng lớn. Ta thấy, một ngày nào đó thuyền lớn nhất tề lật hết, ai cũng không cần sống nữa, cho nên a,” gã nói xong lời cuối cùng, không quên tự mình an ủi một chút: “Giống như chúng ta bị phái đến thủ giới, tự tại thanh nhàn, cũng coi như là một việc tốt.”

Trong góc phòng người đó hồ đồ nói: “Ta thật không rõ, đôi thầy trò và hai phái này rốt cuộc là chuyện gì.”

“Thù sâu như biển là một loại giải thích, có điều còn có một loại giải thích khác...” Lô Lục đang hưng trí bừng bừng muốn tiếp tục tán dóc, bỗng nhiên, ngoài cửa truyền đến một tiếng động cóc cóc.

Mọi người trong phòng lập tức nhất tề cảnh giác, vẻ bại hoại kiệt quệ vừa nãy nháy mắt không còn, đều tự chuẩn bị tốt binh khí pháp khí.

Nơi biên cảnh ít người lai vãng, hoang vắng dị thường, người thủ giới thường trú toàn bộ trấn chỉ có một đội của họ, ra ngoài tuần tra sẽ không trở về nhanh như vậy, mà các cư dân ít ỏi còn lại càng không thể hơn nửa đêm tìm đường chết ra ngoài đi dạo.

Trong phòng không tiếng đáp, một lúc sau, cửa gỗ lại bị gõ “cốc, cốc” hai cái.

Lô Lục lạnh lùng nói: “Là ai!”

Bỗng nhiên, một trận gió lạnh thổi qua, phụt tắt ngọn đèn trên bàn và cả ánh nến, căn phòng thoáng chốc tối đen một mảnh, chỉ còn

ánh sáng đỏ sậm của lò than u u thiêu đốt.

Giấy cửa sổ chiếu ra một cái bóng nam nhân đeo kiếm, người đó cất giọng nói: “Lục ca, là ta a. Hôm nay trời lạnh quá, ta liền về trước, mở cửa nhanh để ta vào uống chén rượu ấm người.”

Người còn lại nhẹ nhàng thở ra, mắng: “Muốn chết à lão Tàn người, chỉ gõ cửa không nói lời nào, không biết còn tưởng rằng người bị quỷ ăn rồi!”

Người ngoài cửa cười hắc hắc. Lô Lục trong lòng cảm thấy không thích hợp, nhưng không nắm bắt được trọng điểm, miệng nói: “Vào đi!” rồi mở cửa.

Ngoài cửa một trận gió lạnh đập vào mặt, trống trải không ai.

Lô Lục cách một cái đóng cửa lại, trầm giọng nói: “Đốt đèn.”

Người mới đến tay hơi hơi phát run, xoay người điếm hỏa quyết, ánh lửa chập chờn chiếu ra mấy cái bóng người, hắn còn chưa có đốt ngọn nến lên, đã xoay người về, áp a áp ứng nói: “Lục ca, ta... Ta muốn hỏi người một chút.”

Lô Lục không kiên nhẫn nói: “Lề mề cái gì?”

Người mới đến nói: “Trong phòng này của chúng ta, ban đầu chỉ có sáu người đúng không?”

“Nhưng sao ta hiện tại nhìn thấy... giống như có bảy?”

Lặng im như chết.

Đột nhiên, một tiếng hét to, không biết là ai động tay trước, tiếng kêu thảm thiết và tiếng binh khí chạm nhau cao thấp không đồng

nhất. Lô Lục hô to “Đốt đèn! Đốt đèn!” Mọi người đều vội vàng làm hỏa quyết, nhưng động tác rất loạn, ánh lửa hoảng loạn, bóng người lay động điên cuồng, lay đến khiến người ta hoa cả mắt, thành ra càng không thấy rõ ai là ai, mọi người sợ thương tổn người phe mình, cũng không dám ra tay mạnh, kêu chớ để đồ vật tiến vào kia vật đục nước béo cò, nơi này một trảo nơi kia một đao. Lô Lục đang cáu giận, bỗng nhiên bị bóp chặt cổ.

Gã ngạt trắng cả mặt, hai chân dần dần cách mặt đất, không thấy rõ bóp mình là cái gì. Đang lúc tưởng rằng sắp phải bỏ mạng nơi này, đại môn bỗng dựng văng ra hai bên, cuồng phong cuốn vào.

Một thân ảnh hùng hổ xâm nhập.

Cũng không thấy hấn quyền đâm cước đá gì cả, Lô Lục bên tai nghe được một tiếng kêu kỳ quái, dường như là thứ bóp cổ mình phát ra, tiếp đó yết hầu buông lỏng.

Sáu người trong phòng kinh hồn chưa định, có kẻ đã nằm sõng soài dưới đất. Người kia búng ngón tay, mấy ngọn đèn dầu trong phòng nhất tề sáng lên.

Hấn cúi đầu coi một lát, đứng dậy nói: “Không sao cả. Ngát đi thôi.”

Người này toàn thân bùn đen, rất giống mới bò từ trong mộ phần ra, hơn nữa cả mặt đầy râu, chỉ chít che hết ngũ quan, rõ ràng thân hình mảnh khảnh, mặt lại làm giống như đại hán râu quai nón. Lô Lục theo dõi hấn từ trên xuống dưới đánh giá một lúc lâu sau, mới ôm quyền nói: “Đa tạ các hạ cứu giúp!”

Người đó một phen đặt tay lên trên bả vai hắn: “Tại hạ có một chuyện muốn hỏi.”

Lô Lục: “Xin cứ nói.”

Đối phương nói: “Bây giờ là năm nào?”

Khi Thẩm Thanh Thu cả người bần đất bỏ từ trên núi xuống dưới, thật sự là muốn bạo Đâm Máy Bay Lên Giời một vạn lần. Bạo linh thể hay là bạo cúc hoa sao cũng được.

Lúc trước biện pháp báo danh hắn nghĩ ngợi nhiều nhất, kỳ thật là giả chết.

Thế nhưng giả chết thú vị gì nữa?

Bù nhìn giả chết kim thiên thoát xác, phim truyền hình đều chơi tới bến luôn.

Cho nên biện pháp hắn dùng là chết thật.

Ngày đó hắn là thành thành thực thực tự bạo, thuận tiện dẫn hết đại bộ phận ma khí bạo loạn trong thân thể Lạc Băng Hà qua, linh mạch nói là tan xương nát thịt cũng không ngoa.

Dồn đến chỗ chết, lại được hồi sinh.

Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi được gọi tắt là “thịt chi”, hoàn toàn là ý mặt chữ. Tuy rằng chi này đối với tu luyện không có gì trọng dụng, nhưng tốt xấu là trưởng thành nhờ tụ tập linh khí thiên địa tinh hoa nhật nguyệt, nếu nuôi cây non của nó ở một chỗ linh khí dư thừa, thêm dẫn dắt bồi dưỡng, tỉ mỉ tạo hình, hun đúc huyết khí, khi chín, là có thể trồng ra vật thể sống. Thân thể có thể trưởng thành, nhưng

hồn phách lại không thể dùng biện pháp như thế tạo ra, nói cách khác, trồng ra là một cái xác rỗng không có hồn phách, dùng làm vật chứa không thể thích hợp hơn.

“Mùa xuân trồng một tiểu tiểu Thắm, mùa thu có thể thu hoạch một đại Thắm” không còn là mộng tưởng!

Lộ hoa chi không phải rau cải trắng, tưới chút nước phân cũng có thể nuôi sống, Thắm Thanh Thu trồng hồng vài gốc cây non thịt chi, mới trồng ra một gốc không mọc lệch.

Thượng Thanh Hoa cùng hần sớm tính tọa độ các nơi, tiến hành thao tác lâu dài. Lấy kiến trúc cao nhất Hoa Nguyệt Thành làm căn cứ, lập ra trận pháp tiến chuyển, lúc ánh nắng chói nhất, Thượng Thanh Hoa ở trên Thương Khung Sơn dẫn thêm một trận pháp, một khi hồn phách Thắm Thanh Thu rời cơ thể, sẽ được tiến chuyển đến bên trong lộ chi đã chín sớm chôn ở thâm sơn biên cảnh.

Ba địa điểm, ba pháp trận, nối liền một đường là một vòng tam giác tuần hoàn ổn định nhất, tuyệt đối ổn định, tuyệt đối đáng tin cậy.

Tỳ vết duy nhất ở chỗ kẻ nào đó.

Đại thần Đâm Máu Bay Lên Giời thật sự là đáng tin cậy quá đi.

Tuy rằng không xuất hiện sai sót Thắm Thanh Thu trước đó lo lắng như “cánh tay bắt đui không mọc đủ” hoặc là “bộ phận quan trọng bị đứt một mẩu”, thế nhưng dùng phân hoá học thúc Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi, quả nhiên có tác dụng phụ.

Vừa mới tỉnh lại, Thắm Thanh Thu lẳng lặng đợi trong chốc lát, không có nghe thấy âm thanh Google Translate đáng hận.

Trong lòng hấn mừng như điên: hệ thống không đi ra, ha ha ha hệ thống không đi ra! Ông đây đổi phần cứng không có chứa file nhiễm virus nhà mày ha ha ha! Tuy rằng chỉ là tạm thời yên tâm, nhưng cũng không nhịn được khoa chân múa tay vui sướng... Khoa chân múa tay vui sướng cái rắm.

Toàn bộ thân thể hấn còn chôn ở trong đất không thể động đậy a!

Chôn cả một ngày, từ khi động đậy các ngón tay, thẳng cho tới khi có thể không chế tứ chi, Thẩm Thanh Thu mới run rẩy bò ra.

Khoảnh khắc chui từ dưới đất lên, hấn còn chưa kịp say mê không khí tươi mát tự do, liền một đầu ngã quy. A, thân thể lại không nghe sai khiến, một đầu ngã quy.

Suốt một ngày, vừa đi vừa tập thể dục theo đài thẳng đến tối, tư thế hành động của Thẩm Thanh Thu mới giống người bình thường, tốt xấu không có vung cùng tay cùng chân nữa.

Khuôn mẫu hình người, dùng là dung mạo Thẩm Viên kiếp trước của hấn. Không tiên phong đạo cốt bằng Thẩm Thanh Thu, nhưng cũng coi là một túi da không tệ, chỉ là có chút cảm giác sa sút của công tử bột nằm ăn chờ chết. Nhưng bởi vì khi dưỡng lộ chi, dùng một phần xương máu của hấn, bất luận như thế nào cũng sẽ có ảnh hưởng. Thẩm Thanh Thu lăn đến bên suối nước dùng một viên đá sắc cắt râu nhìn một cái, khuôn mặt này vẫn cùng Thẩm Thanh Thu mười phần thì có tám phần tương tự. Hấn lại yên lặng không nói gì mà nhặt râu lên dán lại trên mặt.

Thật vất vả lăn xuống núi xong, chộp được người qua đường này để hỏi — đậu má cư nhiên đã qua năm năm!

Hắn có thể lý giải khi vừa mới tỉnh lại thân thể không phối hợp hoặc là thỉnh thoảng không thể động là bởi vì cần một thời gian thích ứng bài trí, thế nhưng chôn năm năm mới tỉnh là chuyện gì?!

Được rồi, ném đá mặc ném đá, Thẩm Thanh Thu đối với tình hình hiện tại vẫn tương đối vừa lòng. Khỏi thân thể này... quả thực linh lực tràn trề!

Thân thể ban đầu của Thẩm Thanh Thu, nếu không có Không Thể Giải thỉnh thoảng quấy rối, cũng coi như linh lực dư thừa, chỉ là so với cảm giác hiện tại, tựa như một cái có điện (đủ dùng) với một cái đầy điện (vừa sạc điện rút đầu cắm ra xong). Hoặc là nói thẳng bản thân hắn là một cái máy phát điện cũng được! Quả thực so với thoát thai hoá cốt, dịch cân tẩy tủy còn nhanh nhẹn dững mãnh hơn.

Phải chăng đây là tiết tấu muốn hắn trâu?!

Thẩm Thanh Thu cảm thấy hắn giống như nhặt lên một chút tôn nghiêm của kẻ trùng sinh!

Lô Lục nói: “Người thủ cảnh cư nhiên còn phải nhờ các hạ cứu giúp, thật sự là hổ thẹn. Vừa rồi vật kia...”

Thẩm Thanh Thu nghe gã nói xong việc vừa rồi, nói: “Thứ này, đại khái không phải ma giới tới. Có thể bắt chước thân hình cùng giọng nói của người quen, không được chủ nhà mời thì không thể vào cửa, dường như là ‘Khách không mời mà đến’ của quỷ giới. Hai giới này tương thông, từ chỗ hờ biên cảnh ủa vào cũng không phải chuyện gì đáng kinh ngạc.”

Loại quỷ quái lạ lùng này mà cũng có thể hạ bút thành văn, mọi người thần nhiên khâm phục có thừa cũng hơi cảm thấy tò mò, người nọ làm sao đột nhiên xuất hiện ở nơi biên cảnh. Lô Lục nói: “Mấy năm gần đây Ma tộc xâm lấn càng ngày càng nghiêm trọng, ngay cả những thứ yêu tà khác cũng đi theo ùa vào nhân gian. Chỉ sợ một hồi đại chiến sắp tới... À, còn chưa thỉnh giáo tiên hạo của các hạ?”

Câu “Ha ha tại hạ bất tài Trung Nguyên Thương Khung Sơn phái Thanh Tĩnh Phong phong chủ Tu Nhã Kiếm Thảm Thanh Thu” mà Thảm Thanh Thu định nói chưa tới yết hầu đã đột nhiên quay vòng lại. Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, thiếu chút nữa liền báo danh hạo cũ rồi. Hắn nhất thời không thể nghĩ được danh hạo nào khác, trầm ngâm một lát, bình tĩnh phun ra bốn chữ: “Tuyệt thế dựa leo.”

Quyết định, chuyện cũ trước kia tựa mây khói, từ nay về sau, hành tẩu giang hồ, cứ dùng ID nhiều năm tung hoành khu bình luận sách đi.

Nói xong, Thảm Thanh Thu phiêu nhiên rời đi. Chỉ còn lại có một phòng toàn người hóa đá trong gió.

Một lúc lâu sau, người mới đến lẩm bẩm nói: “Hắn vừa mới nói là... Tuyệt thế... cái gì ấy nhỉ?”

Lô Lục đoán nói: “Tuyệt thế... hoa cúc?”

“Chẳng lẽ không phải Tuyệt thế vương miện sao.”

“Không không không, dường như là Tuyệt thế cuồng hoa!”

Thảm Thanh Thu đi ra hơn mấy trượng, lòng bàn chân trượt một cái.

Gì nhĩ, quay về vẫn là phải nghĩ nghĩ, đổi cái danh hiệu đi...

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 45: Văn Hóa Của Ma Tộc

Chiết phiến.

Một chiếc quạt trắng, điểm tranh thủy mặc.

Thẩm Thanh Thu xòe quạt ra, lay động ở trước ngực, tóc dài cùng chòm râu nhất tề bay.

Hình tượng không phải rất tốt, có chút không liên quan tới đạo cụ, có điều không quan hệ.

Chiết phiến nơi tay, lợi khí giả ngẫu ta có.

Thẩm Thanh Thu một cước giẫm lên sơn thạch, nói: “Nói đi. Các người lên vào nhân giới, rốt cuộc ý đồ như thế nào?”

Run cầm cập trước mặt hắn là một đồng người, a không, là ma. Tuy nói hai cái này chỉ nhìn bề ngoài, cơ bản là không có gì khác nhau.

Tên đứng đầu tiên nơm nớp lo sợ nói: “Chúng ngộ bình thường cũng chỉ... trộm chút đồ chơi của nhân giới, lấy về đổi lấy chút đồ.”

Ma tộc không có tiền thống nhất, phần lớn tiến hành trao đổi đồ vật, nhìn hợp mắt liền đổi, không hợp mắt thì dẹp. Dựa vào trình độ thủ công và phẩm vị nghệ thuật của Ma tộc, một thứ đồ thêu bình thường, với họ mà nói cũng xem như hàng mỹ nghệ thượng đẳng. Cho nên các loại trò vui của nhân giới, kỳ thật ở phía họ rất được hoan nghênh. Mà không đáng tiền nhất, đích thị là các loại tinh thạch đặc hiệu tràn lan đường cái ma giới.

Thế nhưng tràn lan đường cái ở Ma tộc, không có nghĩa là ở nhân giới không có thị trường!

Thẩm Thanh Thu phạch một cái đóng quạt, nghiêm nghị nói: “Nơi quỷ quái này hẻo lánh xa thành phố, khí ho cò gáy, trình độ sinh sản lạc hậu, kinh tế không phát đạt, chỉ số phổ cập hạnh phúc nhân dân thấp hơn mức trung bình. Các người còn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, đúng là không nên.”

Tiểu ma trong lòng rối loạn.

Sao gã lại nhớ lúc bị bắt quả tang, vị... cao nhân này cũng đang trộm... à không phải, mượn quần áo để mặc?

Còn cả chiết phiến đang quạt đến mức hoan hỉ kia cũng vậy.

Thẩm Thanh Thu trầm nghĩ, ta đó cũng là bất đắc dĩ — cũng không thể kêu hắn tiếp tục mặc quần áo chôn dưới đất nhìn như người rừng tung tăng khắp nơi đi?

Có điều, cái này đã mở lối cho suy nghĩ của hắn. Nếu có thể cung cấp con đường chính đạo kinh doanh vật phẩm cho đám tiểu ma dĩ vãng chỉ dám trộm vặt này, nói không chừng có thể ở trong

thế giới lấy tu chân đánh quái làm chủ đây, mở một bầu trời mới phát lộc phát tài thì sao?

Thẩm Thanh Thu tự mình vô trách nhiệm YY một phen, cảm thấy nếu phải thu tiểu đệ, vậy thì phải hiểu biết một chút thói quen cuộc sống đôi bên. Hắn về mặt ôn hoà nói: “Các người ăn thịt thối à?”

Chúng tiểu ma nhất tề lắc đầu. Thẩm Thanh Thu đang muốn thử phào một hơi, chợt nghe tiểu ma dẫn đầu kia thêm thường nói: “Cha ngọ nói, thịt thối là nhà giàu người ta mới ăn được thôi...”

Thẩm Thanh Thu: “Đủ rồi.”

Căn bản không phải vấn đề trình độ kinh tế được không! Lạc Băng Hà thượng vị ma giới xong đủ nhà giàu đi? Sao không thấy y thích ăn loại đồ vật này!

Dừng một chút, hắn thay đổi câu hỏi: “Người tên là gì?”

Người thứ nhất đáp: “Sáu Quả Cầu.”

Thẩm Thanh Thu: “Có ý gì?”

Sáu Quả Cầu nói: “Bởi vì thời điểm ngọ sinh ra, cha ngọ bế, nói nặng như có sáu quả cầu vậy.”

Thẩm Thanh Thu: “...”

Quả cầu nào? Quả tạ hay là quả bóng bàn?! Hoàn toàn không có ý nghĩa a cái kiểu tên này.

Còn lại sau nối tiếp trước báo tên của mình, người này so với người kia còn chối tai hơn, thế mà họ giống như lấy đó làm vinh quang vậy.

Chả có lẽ bình dân Ma tộc đặt tên đều là phong cách chủ nghĩa thực dụng kiểu này!

Ma tộc không tồn tại văn hóa dòng họ, đặt tên cực kỳ ngựa bay trên trời, lớn gan mặc sức. Những võ tướng vừa nhìn là biết từ giai cấp loser bò lên tới võ tướng, chẳng hạn như Thiên Chùy trưởng lão, hoặc là Độc Bì trưởng lão, danh hiệu liền khiến người ta vô cùng câm nín. Thế nhưng nếu xuất thân quý tộc, chẳng hạn như Mạc Bắc Quân, Sa Hoa Linh, hoặc là Lạc Băng Hà cha y Thiên Lang Quân, tình huống tên họ liền tốt hơn một chút.

Thẩm Thanh Thu bỗng nhiên nghĩ đến, may mắn Lạc Băng Hà không phải bị ném tới ma giới được nhật về a, nếu cho bình dân Ma tộc thu dưỡng, dựa theo phong cách này, không chừng sẽ lấy cái tên gì đó nghe như cha mẹ có thù với y.

Nên gọi y là gì?

Mặt Trang Bì?

Không không không, có lẽ phải càng long trời lở đất hơn. Nhớ rõ nguyên tác mấy em gái từng thẹn thùng biểu thị, phương diện kia Lạc Băng Hà rất là áy. Hậu cung ba nghìn đêm ngự vô số, tùy tiện ở đâu cũng có thể làm một nháy, trăm ngàn năm vẫn có thể kim thương không đổ khỏe mạnh như lúc ban đầu, kỳ thật, danh hào Tuyệt Thế Dưa Leo này cũng khá thích hợp Lạc Băng Hà. Có điều nếu đã bị hấn chiếm dụng, vậy chi bằng Lạc Băng Hà gọi là... Trụ Trời?

Ha ha ha á đù Trụ Trời ha ha ha ha ha ha sướng vãi lúa!

Thẩm Thanh Thu vừa mới cười một trận, đột nhiên cho bản thân một cái tát.

Đậu mè mày có bệnh à!

Lấy JJ của nhân vật chính để làm trò đùa bản bựa thấp kém trong đầu!

Có cái gì buồn cười đâu. Đã làm rõ đối tượng bị sỉ nhục chưa?!

Chúng tiểu ma thấy vị cao nhân này lát cười lát lại giận còn tự tát, như lọt vào sương mù, thở mạnh cũng không dám. Bỗng nhiên, nụ cười của Thẩm Thanh Thu im lặng đình chỉ, cây quạt để lên đầu vai Sáu Quả Cầu, lôi gã qua đây.

Thẩm Thanh Thu từ bên hông gã tháo xuống một dải tua kiếm: “Cái này là từ đâu lấy được?”

Đây là một dải tua kiếm, cũng không phải là tua kiếm bình thường.

Đây chính là tua kiếm của bội kiếm Thủy Sắc của nữ chính số một Liễu Minh Yên.

Vật nam nữ chính đính ước hiểu không? Lúc trước thời điểm ở Thương Khung Sơn phái Thẩm Thanh Thu còn đặc biệt lưu ý qua, độ nhận biết không cần quá cao.

Thứ này sao lại lưu lạc đến tay một tiểu ma biên cảnh?

Sáu Quả Cầu sợ hãi nói: “Đây... Đây không phải trộm, đây là nhặt được...”

Người tùy tiện đi trên đường phố lại nhặt một cái cho ta xem.
Thẩm Thanh Thu nói: “Ở đâu nhặt được?”

Sáu Quả Cầu nói: “Cái này... Mấy ngày qua, ban đêm đều có đại nhân vật chiếm đường, trước đó sẽ phái thủ hạ mở đường, mấy người bọn ta có chút tò mò, liền nấp bên đường, lúc sau liền ở trên đường nhặt được cái này.”

Đại nhân vật?

Đại nhân vật trong miệng tiểu ma, tất nhiên là nhân vật thượng đẳng của ma giới.

Nhân vật loại này bình thường sẽ không thường xuyên xuất nhập nơi biên cảnh, khiến người khác chú ý, trên thực tế khí hậu bên này bình thường cũng không thích hợp họ. Đến tốt cùng là vị đại nhân vật nào có thể nghênh ngang mà chiếm đường, hơn nữa còn làm rớt vật tùy thân của Liễu Minh Yên?

Khả năng đầu tiên mà Thẩm Thanh Thu nghĩ đến, đương nhiên chính là người nào đó.

Hắn hỏi: “Đại nhân vật các người nói, phải chăng là một thanh niên... tướng mạo không tệ?”

Nghĩ nghĩ, hắn vẫn là quyết định không cần trái lương tâm, sửa lời nói: “Không phải tướng mạo không tệ, là tướng mạo rất tốt, đặc biệt tốt.”

Sáu Quả Cầu lắc đầu, bỗng nhiên đỏ mặt.

Người đỏ mặt cái gì?

Thẩm Thanh Thu đề ra nghi vấn một phen, hỏi không ra cái gì, trong lòng cân nhắc.

Hắn không phải là Lạc Băng Hà.

Lạc Băng Hà có Tâm Ma Kiếm, đây là sức trâu nghịch thiên đến phát rồ phát dại, tùy tay chém một cái có thể tách ra không gian hai giới, rạch cho mình một cái, đục một lỗ hổng là có thể tiến vào ma giới, chưa bao giờ lại phí nhiều sức như vậy, còn lạch bạch chạy đến nơi biên cảnh quy củ đi lộ tuyến của người nhập cư trái phép.

Vậy, vấn đề đã tới rồi. Nơi Ma tộc đi qua, vậy mà lưu lại đồ vật của Liễu Minh Yên, chẳng lẽ Liễu Minh Yên thất thủ bị bắt?

Hắn không nhớ là nữ chính đệ nhất Liễu Minh Yên nguyên văn có trải qua đải ngộ này. Tên lâu la chóa má nào dám đụng vào bà xã Lạc Băng Hà?

Tuy nói huynh muội Liễu thị bình thường đều ở trên đỉnh núi của mình tự tu luyện, nhưng nguyên văn đề cập qua tình cảm rất tốt, có thể chỉ là bởi vì hai người cũng không phải loại hình thích đánh nhau như sam, như vậy mới có vẻ giống tình cảm huynh muội bình bình đạm đạm. Nhưng mặc kệ Liễu Minh Yên là muội muội của Liễu Thanh Ca, hay là ái đồ của Tề Thanh Thê, cũng không thể buông tay mặc kệ. Lúc này, hệ thống (có lẽ) đã (tạm thời) không thể uy hiếp được hắn, cũng không sợ lại chịu hạn chế, điên cuồng trừ chỉ số ngẫu nhiên gì đó.

Hay là vẫn đi coi sao?

Thẩm Thanh Thu nói: “Chỗ nứt giao giới ở nơi nào?”

Thời gian nửa đêm, Thẩm Thanh Thu nấp ở ngọn cây, giấu tất cả dấu vết, nhìn xuống phía dưới.

Không biết đợi bao lâu, một mảnh không khí bỗng nhiên vụn vụn một trận, mắt thường có thể thấy được dị thường.

Thẩm Thanh Thu ánh mắt sáng lên, nín thở ngưng thần, chỉ thấy một hắc y thiếu niên chạy ra.

Họ cách xa nhau khá xa, nhưng Thẩm Thanh Thu ánh mắt cực tinh, nhìn rõ ràng. Thiếu niên này ước chừng mười bảy mười tám tuổi, thần sắc khấn trương, là một tướng mạo tuấn lãng sắc sảo. Khuôn mặt này Thẩm Thanh Thu cư nhiên có mấy phần nhìn rất quen mắt, chỉ là nghĩ không ra đã gặp ở nơi nào — nhưng hẳn khẳng định mình đã gặp qua!

Bỗng nhiên, trong màn đêm truyền ra một giọng nữ thanh thúy, yếu điệu lại lạnh lẽo, quanh quẩn ở trong rừng: “Bách Chiến Phong quả nhiên lợi hại, trăm vòng Khốn Tiên Tác trói trên người, cũng có thể đánh gục phần đông thuộc hạ của ta trốn lâu như vậy. Quả nhiên là giây nào cũng không thể buông lỏng!”

Vừa nghe thanh âm này, Thẩm Thanh Thu liền bừng tỉnh đại ngộ.

Mỹ mạo hơn nữa thân phận cao quý, có thuộc hạ, Ma tộc mà tiểu ma vừa nhắc tới liền đỏ mặt — thì ra là Sa Hoa Linh!

Thực xin lỗi, em gái này tốt xấu gì cũng là một trong các nữ chính, có điều lâu lắm không cày cảm giác tồn tại, cũng quên gần sạch rồi!

Vậy nếu Liễu Minh Yên rơi xuống tay ả, kết cục lại khiến người ta lo lắng. Rạch nát cả khuôn mặt cũng là còn nhẹ.

Khó trách vừa rồi cảm thấy tư thế thiếu niên này chạy trốn không đúng, hơn nữa thân hình có vẻ hơi nặng nề. Vừa rồi Thẩm Thanh Thu chỉ nhìn mặt, hiện tại nhìn xuống tiếp, thì ra là mấy đạo chỉ bạc rất nhỏ quấn ở trên người y. Nhìn phục sức, quả nhiên là người của Bách Chiến Phong, có điều tựa hồ không thấy qua đệ tử còn trẻ như vậy ở Bách Chiến Phong.

Thiếu niên này biết so tốc độ vẫn là không địch lại đối phương, mạnh mẽ tiến tới, mi gian liệt khí lan tràn: “Muốn đánh cứ đánh!”

Hồng sa chợt lóe, Sa Hoa Linh chậm rãi lắc hông, hiện ra thân hình, cười oang oang nói: “Ta thật vất vả mới bắt được ngươi, sao đành lòng đánh ngươi chứ? Mau mau, theo ta trở về đi?”

Thiếu niên này tính khí dữ dằn, xì một tiếng khinh miệt. Sa Hoa Linh nói: “Không chịu? Tuy rằng ta sẽ không tổn hại linh thể ngươi, nhưng chặt tay chặt chân gì gì đó, thì cũng không ngại dùng.”

Ả nói xong liền vươn tay phải đi bắt thiếu niên kia, nhưng còn chưa đụng tới, bỗng nhiên từ giữa các ngón tay truyền đến chấn cảm cực kỳ quỷ dị.

Sa Hoa Linh cho rằng trúng ám chiêu của thiếu niên này, vội vàng rút về, nhấc tay nhìn một cái, năm cái móng tay sơn màu đỏ đỏ tươi, nhất tề bị cắt gãy.

Tuy rằng chỉ là móng tay, nửa điểm không đau, nhưng Sa Hoa Linh biết vậy sờn tóc gáy.

Ả lớn tiếng quát: “Là ai?!”

Nếu nơi này còn có người, có thể dễ dàng chặt đứt móng tay ả, vậy muốn chặt cổ của ả, cũng tuyệt đối không tốn sức chút nào.

Thẩm Thanh Thu trong lòng thoải mái có thừa, thànhhàncây nhỏ vừa mới vật hết lá trở về.

Kỳ thật hẳn chỉ muốn dọa dọa Sa Hoa Linh, thuận tiện, móng tay để dài như vậy không tốt, thật đó, mỗi lần nhìn thấy đều lo lắng nó sẽ gãy, cực kỳ khó chịu. Hơn nữa thường xuyên cào lưng của Lạc Băng Hà tới huyết nhục mơ hồ... Cho dù đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời thích khẩu vị nặng kiểu này, cho dù năng lực khôi phục của Lạc Băng Hà chẳng phải người, không có nghĩa đây là một thói quen sống khỏe mạnh năng động đúng không, hẳn vậy cũng là làm chuyện tốt đúng không?!

Sa Hoa Linh sát tâm trời dậy, hồng sa quay quay, cuốn ra một đoàn ma khí hôi hổi, dậy lên giữa ngũ thảo, hướng đầu thiếu niên kia trườn tới. Cô nương này không bị dọa cho sợ, ngược lại bị dọa cho tức, cũng thật là một nhân vật, Thẩm Thanh Thu bắt đắc dĩ, nhảy xuống từ ngọn cây, xuống khoảng trống giữa hai người, một tay tụ lực, đánh ra một cái bạo kích, chính diện Sa Hoa Linh.

Hắn biết thân thể này linh lực tràn trề, nhưng không ngờ bạo đến trình độ này. Hai người song chưởng còn chưa có giao tiếp, Sa Hoa Linh tựa như một khối nam châm bị đẩy ra, thẳng tắp bay ngược ra ngoài, thuận tiện bộ quần áo mát mẻ kia lại toạcra...

Mặc dù là phúc lợi, nhưng Thẩm Thanh Thu từ trước đến nay kiên trì nguyên tắc “Không nhìn phúc lợi của bất cứ nữ nhân nào có mặt mũi trên mức trung bình ở thế giới này”, tự giác thêm gạch men làm mờ. Sa Hoa Linh cũng đủ rõ ràng, lần trước còn muốn nói câu ác liệt, lần này ước lượng thực lực, ngay cả lời thoại cục diện cũng không nói, trực tiếp lượn tại chỗ, lặn vào trong không khí vẩn vơ kia, thân hình nhất thời biến mất.

Thẩm Thanh Thu phát hai cái cây quạt trong tay, nhìn lên quán chú linh lực, hóa quạt thành đao, phản thủ chém một cái, Khốn Tiên Tác cắt thành hơn trăm mối. Thiếu niên có thói có lẽ ôm quyền, nói: “Đa tạ tiền bối cứu giúp!”

Thẩm Thanh Thu nói: “Ngươi là đệ tử Bách Chiến Phong?”

“Đúng vậy.”

“Dưới tọa ai?”

“Gia sư Bách Chiến Phong phong chủ, Liễu Thanh Ca.”

Thẩm Thanh Thu mở to hai mắt nhìn.

Liễu Thanh Ca chưa bao giờ thu đồ đệ. Trên Bách Chiến Phong của hắn, nhiều nhất là người ngang hàng hắn, nếu không chính là đệ tử mà sư huynh đệ ngang hàng thu, bản thân của hắn không có hứng thú dạy đồ đệ. Tuy nói cái gọi là dạy đồ đệ của Bách Chiến Phong, cũng chỉ là đánh người đócực kỳ nhiều mà thôi...

Thẩm Thanh Thu có hơi chút hoài nghi: “Ngươi tên là gì?”

Thiếu niên này vang dội mà đáp: “Dương Nhất Huyền.”

Ta đã nói nhìn quen mắt khẳng định đã gặp nhau ở nơi nào đi?!

Trước đó quên mất đã qua năm năm, năm năm cũng đủ một đứa bé cao lớn trưởng thành. Thẩm Thanh Thu trên dưới đánh giá Dương Nhất Huyền, cảm khái vô hạn. Liễu Thanh Ca cư nhiên thật sự thu y làm đồ đệ a.

Dương Nhất Huyền nói: “Tiền bối?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Sự phụ người... Vài năm nay thế nào?”

Lần trước ở Hoa Nguyệt Thành gặp lần cuối, ít nhiều cũng là troll hấn một hồi. Thẩm Thanh Thu cảm thấy phải quan tâm một chút tình hình sự đệ gần đây.

Dương Nhất Huyền nói: “Đánh đâu bại đó.”

Thẩm Thanh Thu: “...”

Đánh đâu bại đó cái từ này cùng phong chủ Bách Chiến Phong móc nối quan hệ, thật là hủy tam quan không phải dạng vừa đâu!

Thẩm Thanh Thu nói: “Hấn đánh với ai? Lạc Băng Hà?”

Dương Nhất Huyền hừ nói: “Ngoại trừ tiểu súc sinh kia còn có thể là ai?”

Thẩm Thanh Thu sắc mặt hơi hơi vặn vẹo. Dương Nhất Huyền so với Lạc Băng Hà nhỏ hơn không phải ít, cũng kêu theo “tiểu súc sinh”, đó đều là học ai đây.

Hấn lại không biết, hiện tại toàn bộ Thương Khung Sơn phái, nhắc tới Lạc Băng Hà, không phải “tiểu súc sinh”, chính là “Ma tộc nghiệp chương”, nếu không chính là “bạch nhãn lang”, gọi thẳng kỳ danh thêm “thằng nhãi này” còn xem như là khách khí.

Dương Nhất Huyền hiếu kỳ nói: “Tiền bối cùng gia sư có quen biết sao?”

Thẩm Thanh Thu ho một tiếng: “Đều là chuyện quá khứ... Ta nghe lời ả vừa nói có điểm kỳ lạ. Cái gì gọi là ‘Ta sao đành lòng’?”

Dương Nhất Huyền lập tức mặt đỏ lên.

Thẩm Thanh Thu nói: “Không nhìn ra a? Người là làm sao bị ả bắt được?”

Dương Nhất Huyền nín thở nói: “Nếu không phải yêu nữ này giờ thủ đoạn gian trá, đầu tiên ra vẻ nữ tử gặp rủi ro, sau đó bị ta hoài nghi thì lại đột nhiên cời... cời... Ta tuyệt đối sẽ không trúng bẫy.”

Thẩm Thanh Thu giáo dục nói: “Người xem người, còn giống xuất thân từ Bách Chiến Phong sao? Không gần nữ sắc, không phải sợ hãi nữ sắc. Cởi quần áo tính là gì? Một cô nương ở trước mặt người cởi quần áo tính là gì? Sự phụ người năm đó đi đánh mị yêu, toàn bộ trong động đều là không mặc quần áo!” Đương nhiên, lúc ấy hắn ở bên cạnh, cũng từng hoài nghi Liễu Thanh Ca liệu có phải X lãnh đạm hoặc là vấn đề sinh lý cũng nên...

Trở lại chuyện chính. Sa Hoa Linh không ngừng bắt Dương Nhất Huyền, hơn phân nửa cũng bắt Liễu Minh Yên, giống trống khua chiêng mà bắt đệ tử Thương Khung Sơn phái như vậy, xem ra, chỉ có thể là một duyên cớ.

Lạc Băng Hà xảy ra vấn đề rồi.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 46: Bắt Giữ

Hoan nghênh mới gia nhập dàn staff. Đây là chương đầu Kit edit, Sút beta. Vỗ tay!!!

Hệ thống tu luyện của Lạc Băng Hà là thứ hệ thống cực kỳ không khoa học. Hai bút cùng vẽ, muốn hợp nhất hai loại hệ thống nguyên bản bài xích lẫn nhau, yêu cầu linh khí và ma khí phải áp chế cân bằng lẫn nhau.

Thế nhưng sự can thiệp của Tâm Ma kiếm lại vừa khéo làm ma khí tăng mạnh, đánh mất cân bằng, vận chuyển không thông.

Lạc Băng Hà vì giải quyết vấn đề này đã sử dụng phương pháp tìm thật người làm chất dẫn.

Vào lúc trăng tròn, tìm kẻ có linh khí cường đại, đem ma khí dư thừa trong cơ thể truyền qua, rồi hấp thu lại lượng lớn linh khí để trao đổi. Như vậy tự nhiên sẽ cân bằng.

Nhưng ma khí của Lạc Băng Hà quá mức bá đạo, thường chưa độ khí xong người đã phế rồi. Mà trên cơ bản thì hạn mức sử dụng của bình độ khí chỉ được một lần.

Loại công việc bắt thịt dẫn phí công phí sức này Lạc Băng Hà dĩ nhiên sẽ không đích thân làm. Chẳng cần y nhiều lời, Sa Linh Hoa cũng tự động nhốt người trong lồng để y tùy ý chọn lựa. Lạc Băng Hà chỉ cần đến đêm trăng rằm dùng Tâm Ma kiếm bỗ một cái khe chui vào ma giới trực tiếp lấy người là được.

Chuyện bi kịch là, Sa Linh Hoa tốn công tốn sức, kết quả Lạc Băng Hà lại dan díu với ba đạo cô dung mạo xinh đẹp của Thiên Nhất Quan do chính tay ả chọn. Đúng là bi thảm, nghĩ thôi cũng biết Sa Hoa Linh sắp tức nổ phổi!

Thẩm Thanh Thu hỏi: “Lúc người bị bắt có nhìn thấy ai khác nữa không? Bị nhốt ở đâu rồi?”

Dương Nhất Huyền lắc đầu: “Sau khi đi vào khe nứt giữa hai giới liền đến sào huyệt Xích Vân Quật của yêu nữ kia. Còn có những người khác bị bắt nữa hả?”

Thẩm Thanh Thu vung vẩy tua kiếm: “Ta đoán, không chỉ mình người.”

Hắn ngẫm nghĩ, vẫn là quyết định nhìn trộm một chút, dù sao tối nay cũng không phải ngày trăng tròn, không phải thời điểm độ khí, Lạc Băng Hà đang bận gây ra sóng gió, châm ngòi ly gián, khẳng định sẽ không hợp mặt với Sa Hoa Linh. Dương Nhất Huyền vội vã đuổi theo: “Ta cũng đi! Kiếm của ta còn trong tay yêu nữ đó.”

Thẩm Thanh Thu hỏi y: “Không sợ ả lột đồ?”

Dương Nhất Huyền hừ lạnh: “Ta mà thêm sợ. Dù gì một đường ả cũng lột mấy chục lần rồi, có gì mới mẻ đâu.”

Xuyên qua khe nứt không gian giống như xuyên qua dòng sông ấm áp cuộn cuộn chảy, mà khi đi ra đã là địa giới của ma tộc rồi.

Phía bên nhân giới đã qua nửa đêm, mà ở ma giới hoàng hôn chỉ mới vừa phủ xuống.

Không khí quá mức khô ráo, Thẩm Thanh Thu chỉ đứng một chút đã thấy đầu hơi choáng, na ná phản ứng khi lên cao nguyên. Đưa mắt nhìn ra xa, có vẻ không khác nhân giới là mấy, chỉ có cây cối là hơi thưa thớt.

Xem ra công tác xanh hóa làm không tốt lắm.

Dương Nhất Huyền dẫn đường, băng qua núi đá lởm chởm, rất nhanh liền tìm được lối vào Xích Vân Quật. Ngưỡng mộ tiếng tăm văn hóa kiến trúc của ma tộc đã lâu, nay chính mắt nhìn thấy, quả nhiên... không phải tầm thường.

Ma tộc bản tính thích chỗ âm u, chỗ ở và hành cung phần lớn đều đặt dưới lòng đất. Nhìn toàn cảnh lối vào sẽ thấy giống như một lăng mộ vô cùng xa hoa.

Thẩm Thanh Thu nói thầm trong lòng, ai nói ta biết, trên tảng đá lớn dựng một tấm bia đá, trên bia đá lại viết ba chữ Xích Vân Quật đỏ lét méo mó — cái này không phải bia mộ thì là cái gì?

Trong tay hắn tích trữ thêm linh lực, tùy thời chuẩn bị giáp mặt kẻ địch, từ cửa mộ, không, là từ lúc đi xuống, không hề thấy thủ vệ nào. Mà nghĩ lại cũng đúng, trước giờ vốn toàn là ma tộc lên đến nhân giới làm mưa làm gió, làm gì có nhân loại chạy đến đây tìm chết, căn bản chẳng cần phải sắp xếp thủ vệ.

Hai người lén lút thâm nhập, xuyên qua hành lang bằng đá chính là đại sảnh lớn.

Trong đại sảnh phủ kín da lông hoàn chỉnh của các loại kỳ thú, nhìn qua cứ ngỡ là vật sống. Sa Linh Hoa để chân trần, đang ở trong đại sảnh dẫm tới dẫm lui miếng da hổ bự chẳng dưới đất.

Thẩm Thanh Thu lo Dương Nhất Huyền phát ra tiếng làm kinh động đối phương, đang muốn nhắc nhở, lại thấy cậu nhỏ tự giác ngậm chặt miệng, liền yên tâm xoay người đi.

Hai bên đại sảnh đặt mấy cái lồng, trong lồng đều là tu sĩ phụ sức khác nhau bị trói gô. Nhìn qua có trẻ, có già, có kẻ mê mết, cũng có kẻ trừng mắt phẫn nộ.

Sa Linh Hoa đến trước một cái lồng, khoanh tay nói: “Người Thương Khung Sơn phá các người vừa khó chơi vừa đáng ghét! Khó khăn lắm mới bắt được hai người, còn có một tên chưa kịp nhốt đã chạy mất.” Ả nghiêng răng: “Nếu không phải, nếu không phải... ta thật hận không thể đánh gãy chân các người!”

Trong lồng, Liễu Minh Yên đeo mạng che mặt, nhắm mắt xếp bằng, dường như không có vật gì ở bên ngoài có thể tác động đến nàng.

Sa Linh Hoa thấy nàng không để ý đến mình, cười lạnh: “Thứ đồ chơi trên mặt người, chưa bao giờ vỡ xuống à? Lẽ nào mặt mũi quá xấu xí, thấy tự ti nên không dám tháo xuống?”

Thẩm Thanh Thu: Em gái... em có biết sau này ai mới là kẻ em đố kị nhất không thể?

Nói nàng ta xấu chính là tự vả mặt mình đó!

Có lẽ bị giác quan thứ sáu khuấy phá, Sa Linh Hoa nhìn Liễu Minh Yên không thuận mắt chút nào, ả mở cửa lồng, ném Liễu Minh Yên ra, quát lên: “Quy xuống!”

Liễu Minh Yên dĩ nhiên không quy, tuy linh lực mất hết, lại đứng một cách vững vàng. Sa Hoa Linh xô xô đẩy đẩy, cũng vô pháp khiến nàng khụy gối, tức sùi bọt mép, liền kéo mạng che mặt của nàng xuống.

Trong phút chốc, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết của Sa Hoa Linh lại càng trắng hơn.

Thẩm Thanh Thu rít gào trong lòng: Quay qua đây! Quay qua đây! Ông muốn xem! Mau để ông xem đệ nhất mỹ nhân trong sách là cái dạng gì!!!

Mấy năm nay hần phải bảo tồn thân phận, không thể nói “Xin chào, sư điệt, ta muốn nhìn mặt của con, có được không?” Lời đó chẳng khác gì mấy câu chòng ghẹo của bọn đàn ông hèn mọn bỉ ổi. Tới giờ vẫn không thấy được mặt của Liễu Minh Yên, thật sự sắp nghẹn chết rồi!

Nhưng Liễu Minh Yên còn chưa xoay mặt qua để hần nhìn cho sướng mắt, tròn mắt Sa Linh Hoa đã lóe hung quang, năm ngón tay chộp qua, chính là hướng về phía mặt Liễu Minh Yên mà chộp.

Dung nhan xinh đẹp hơn ả, tuyệt đối không thể để Lạc Băng Hà nhìn thấy!

Thế là, lần thứ hai bị đánh bay trong đêm nay, Sa Linh Hoa cuối cùng nhịn hết nổi, nhổ ra ngụm máu vẫn nghẹn đó, trong đầu bỗng

dưng nẩy lên ý niệm tự an ủi thoáng qua: lần này tốt xấu gì cũng không bị rách đồ, đúng không...

Tuy Thẩm Thanh Thu đẩy ả ra, nhưng tay áo vẫn bị ả nắm thùng năm lỗ, trong lòng sợ hãi: không phải nửa canh giờ trước móng tay ả bị hấn cắt đứt rồi sao? Chẳng lẽ còn có thể mọc lại vô hạn?

Hấn đánh bay Sa Linh Hoa, liền vội vã xoay người nhìn Liễu Minh Yên, vừa nhìn liền trượt chân.

Trong khoảng thời gian ngắn thế mà người ta đã lập tức đeo mạng che mặt lên. Cho hấn nhìn một cái sẽ chết à?!

Dương Nhất Huyền đã cấp tốc mở mười mấy cái lồng, dùng thanh kiếm y mới vừa tìm thấy chặt đứt từng sợi từng sợi dây thùng. Thẩm Thanh Thu câm nín. Hấn thật sự không biết Sa Linh Hoa bắt nhiều người thế này, vốn chỉ muốn đến để cứu người không nên xuất hiện trong này là Liễu Minh Yên, việc này không tính phá hoại tình tiết, trái lại còn được xem là chỉnh lại cho đúng. Nhưng Dương Nhất Huyền loạn thả người, lỡ đâu thả luôn ba vị đạo cô xinh đẹp Lạc Băng Hà dùng để dẫn ma khí thì phải làm sao?!

Mất thấy y đã thả gần hết người, Thẩm Thanh Thu không còn cách nào khác, chỉ có thể cùng thả người. Ai biết được vừa mở lồng ra, liền đối diện một khuôn mặt có hơi quen thuộc, trong lòng lộp bộp.

Phắc phắc phắc. Thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

Thu Hải Đường cuộn mình trong lồng, kinh nghi nhìn hấn chăm chăm.

Thẩm Thanh Thu đứng hình hai giây, liền giả bộ không biết, ra hiệu kêu nàng mau đi ra, lại làm như không có gì mà xoay người đi.

Với hình dạng bây giờ, (chắc là) không ai có thể nhận ra hấn. Huống hồ năm năm trước biết bao cặp mắt từng chứng kiến màn tự bạo tại chỗ của Thẩm Thanh Thu. Không có gì để chột dạ cả.

Sa Linh Hoa mê man, giãy dựa ngòai dậy, định thần nhìn lại, lạnh lùng nói: “Là người? Rốt cuộc người là ai? Lại còn dám đuổi đến đây, đúng là to gan!”

Dương Nhất Huyền giống như vừa chợt nghĩ đến vấn đề này, vừa mở lòng vừa thuận miệng hỏi: “Đúng rồi, tiền bối, người là ai vậy?”

“Đúng rồi” cái con khỉ!

Phản xạ bật ngược dài quá rồi đó thiếu niên!

Hơn nữa cái khẩu khí thuận miệng hỏi chút của người là thế nào!

Thẩm Thanh Thu đang suy nghĩ có nên lại một lần nữa nói cái tên Tuyệt Thế Dưa Leo, Sa Linh Hoa đã cười gằn: “Cũng được thôi, đã đến thì đừng hòng rời đi.” Ả vỗ tay, linh âm loạn chiến. Chỉ chốc lát sau, thủ vệ đoàn của Xích Vân Quật đã tràn vào bốn bề đại sảnh.

Xích Vân Quật là phủ đệ riêng của Sa Hoa Linh, thủ hạ chính quy đều không ở đây, binh tôm tướng tép trong tay ả cũng không có gì đáng sợ. Nhưng tên tiểu yêu vây bắt hấn chuyển qua chuyển lại, cánh tay giơ lên rồi lại buông xuống, giống như Khiêu đại thần (*). Thẩm Thanh Thu nhìn đến như lọt vào sương mù, tâm tình buồn bực, chuẩn bị một quạt quạt bay hết, bỗng nhiên cảm giác toàn thân hình như bị một sợi tóc vô hình chế trụ.

(Khiêu đại thần: một loại nghi thức đạo Tát Mãn của tộc Mãn – wiki)

Khốn Tiên Tác.

Những tên tạp binh này tuy sức chiến đấu không lớn, nhưng rõ ràng đã được huấn luyện qua. Nắm trong tay Khốn Tiên Tác mảnh như sợi tóc, không ngừng vây quanh hắn, quấn hắn thành một cái kén Khốn Tiên Tác.

Sa Linh Hoa còn chưa kịp khen ngợi, chỉ thấy Thẩm Thanh Thu cười một tiếng, mạnh mẽ đạp xuống đất. Trong không khí truyền đến âm thanh như dây đàn đứt đoạn.

Nổ rồi. Khốn Tiên Tác thế mà lại bị người này dùng linh lực công kích đến nổ banh!

Hơn nửa số quần chúng tại đó đều kinh hãi đến mức quên luôn việc nên làm. Đây thật đúng là lần đầu tiên thấy có người dùng linh lực trực tiếp nổ đứt Khốn Tiên Tác.

Đúng là một biện pháp phá giải đơn giản mà thô bạo!

Thẩm Thanh Thu quát: “Đi trước đi!”

Những người khác chẳng đợi hắn nhiều lời, sớm đã chạy tán loạn. Dương Nhất Huyền và Liễu Minh Yên mới thoát khỏi Khốn Tiên Tác chưa lâu, linh lực vận chuyển chưa ổn định, biết ở lại chỉ tổ kéo chân, hơn nữa nhìn thấy Thẩm Thanh Thu hắn là ứng phó không chút trở ngại, chỉ để lại một câu “Tiền bối bảo trọng” rồi dứt khoát rút lui. Đám lâu la thấy vậy, không biết có nên đuổi theo hay không, khốn đốn đứng tại chỗ tìm cấp trên ra lệnh. Trong mắt Sa Linh Hoa ánh lên dị sắc, nhắm thẳng vào Thẩm Thanh Thu lớn tiếng

kêu: “Bắt hấn lại! Không cần để ý kẻ khác! Chỉ cần một mình hấn — có chết cũng phải kéo theo hấn cho ta!”

Thẩm Thanh Thu một quạt thổi bay mấy tên tạp binh nhào về phía hấn: “Tới bao nhiêu cũng vô dụng!”

Trước thân thể được nhào nặn bởi Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi, Khốn Tiên Tác món đồ chơi này chẳng xi nhê gì, trói bao nhiêu nỗ bấy nhiêu!

Đột nhiên trên đầu hấn dường như có thứ gì đó nặng nề áp xuống.

Một tấm lưới cực lớn.

Vô số sợi Khốn Tiên Tác to như ngón út đan vào nhau tạo thành một tấm lưới cực lớn đổ ập xuống đầu.

Lúc tấm lưới rơi xuống người hấn, chỉ nội trọng lượng thôi cũng đủ khiến đầu gối Thẩm Thanh Thu mềm nhũn, suýt nữa bổ nhào xuống đất.

Ở đâu ra cái thứ đạo cụ nghịch thiên này thế. Dây nào dây nấy dày thế này, mấy người xác định là dùng để trói “tiên” chứ không phải trói “voi”?!

Sa Hoa Linh đợi một hồi, thấy Thẩm Thanh Thu lần này thật sự không thoát được, mới từ từ lại gần, bộ dạng chật vật lúc này đã không thấy đâu, ả cười khanh khách: “Một trăm sợi Khốn Tiên Tác không trói được người, lẽ nào ta không thể dùng một ngàn sợi? Phược tiên võng này vốn dĩ chuẩn bị cho kẻ khác, bây giờ dùng trên người người, người nên cảm thấy vinh hạnh bội phần đi.”

Chế tác thứ này hao tiền tốn thời giờ, tuyệt đối không phải chuẩn bị để đối phó với hấn, chẳng qua là phát huy tác dụng trước thời hạn mà thôi.

Sa Hoa Linh hả lòng hả dạ, cảm thấy bản thân lần này lập được đại công hạng nhất, đến quở mắng cũng chỉ như hờn dỗi: “Đừng có lộn xộn! Thành thật đợi ở đó, sẽ không làm gì ngươi.”

Thẩm Thanh Thu đáp: “Nếu đã không làm gì ta, có thể cảm phiền bỏ tấm lưới ra không?”

Sa Hoa Linh không thềm nói chuyện với hấn, tự mình quyết định: “Thấy người thiên phú dị bẩm, nếu có thể quy thuận tộc ta, quyền thế vinh hoa, dễ như trở bàn tay. Dĩ nhiên, nếu người không chịu quy thuận, cũng chẳng sao. Việc gì nên làm thì phải làm thôi.”

Chẳng trách lúc này Sa Hoa Linh không để ý những người kia, hỏa lực toàn bộ tập trung trên người hấn.

Nha đầu này tính tặng hấn cho Lạc Băng Hà làm thịt dẫn!!!

Lạc Băng Hà cần người có linh lực cường thịnh, ả mới bắt những tu sĩ đó, có ai có linh lực mạnh hơn hấn đâu? Dĩ nhiên lưới quản bọn họ rồi!

Đột nhiên Sa Hoa Linh vội vã sửa sang lại đầu tóc bừa bộn.

Thấy hành động này của ả, Thẩm Thanh Thu cảm thấy hình như có một sinh vật lông xù thuận theo sóng lưng hấn trèo lên trên.

Theo lý mà nói, hôm nay không phải đêm trăng tròn, người kia không đến mới đúng.

Sa Hoa Linh lắc mình ra ngoài đại sảnh nghênh đón, cười duyên: “Thuộc hạ vừa nói chuẩn bị cho ngài một lễ vật lớn, đã đưa đến đây rồi.”

Tuy Thẩm Thanh Thu vốn chẳng thấy được người, nhưng từng luồng máu nóng xen lẫn giọt mồ hôi lạnh chảy ngược xông vào trong óc.

Chẳng biết từ đâu xuất hiện một luồng lực bạo phát, hấn nắm chặt tấm lưới, dùng hình thức bạo kích đem linh khí cuộn cuộn không ngớt từ thân thể bắn ra ngoài.

Tiếng nổ vang.

Nét cười trên mặt Sa Hoa Linh lập tức cứng đờ, cuống quýt xoay người, nhất thời nghẹn họng trên trời.

Trong đại sảnh, thuộc hạ Xích Vân Quật ngã trái ngã phải, ngổn ngang đầy đất. Chính giữa Phược tiên võng là một lỗ thủng cực lớn, trên đó còn sót lại những đốm lửa lập lòe, khói trắng làn lượt phiêu tán.

Người này quá đáng sợ. Đến cả Phược tiên võng cực lớn cũng bị hấn cho nổ ra cái lỗ rồi bỏ chạy!

Người sau lưng vượt qua ả, chậm rãi bước vào trong sảnh. Xích Vân Quật âm u không ánh sáng, chỉ có thể nhìn thấy hình bóng kéo dài, còn có ánh bạc từ hoa văn chìm bé tí trên áo bào màu đen phản chiếu tới.

Chỉ một lát sau, một tiếng nói không vui không giận vang lên.

“Đây là đại lễ của người?”

Sa Hoa Linh oán hận: "...Nhất thời tính sai, để cho hấn chạy mất!"

Trong lòng ả đau như rỉ máu. Hơn một ngàn sợi Khốn Tiên Tác dệt thành Phục tiên võng, vốn là để dùng cho mục đích lớn hơn, kết quả chỉ mới như vậy mà đã bị tạc thủng một lỗ lớn. Nó cũng không phải thứ chỉ cần chấp vá là có thể dùng tiếp được!

Người kia đưa lưng về phía ả, cuối đầu nhìn thoáng qua hài cốt trên mặt đất, không nói lời nào như có điều suy nghĩ.

Sa Hoa Linh nói: "Người này cực kỳ mạnh, ta trước giờ chưa từng thấy ai có linh lực càng thô bạo hơn tu sĩ như hấn, chỉ cần mình hấn, ngài về sau có thể không cần phải mỗi tháng đổi một người làm vật chứa nữa."

Ả cắn môi nói: "Chỉ cần ngài chịu cho ta... món đồ đó."

Sa Hoa Linh đợi một lát, chợt đưa tay ra tiếp lấy đồ vật tương tự được ném tới, vững vàng nắm chặt trong tay.

Ả vui mừng quá đổi: "Được ngài ban thưởng, thuộc hạ cam đoan, trăng tròn ngày mai hấn nhất định thoát không khỏi tay ngài."

"Người của Thương Khung Sơn phái" người đó nói: "Về sau đừng bắt."

Sa Hoa Linh bĩu môi đáp: "Tuân mệnh."

Ả vốn dĩ trong lòng không phục, linh lực đệ tử Thương Khung phái so với đệ tử phái khác cao hơn một đoạn, lấy làm vật dẫn là thích hợp nhất. Nhưng nghĩ lại, nếu bắt được quái nhân hôm nay, còn cần người của Thương Khung Sơn phái làm gì?

Đối phương chẳng hề xoay người lại, không ở lại hơn một khắc, đã tự ý đi ra ngoài, tựa như muốn trực tiếp rời khỏi Xích Vân Quật. Sa Hoa Linh sửng sốt, muốn mở miệng gọi ỵ lại không dám.

Ỵ lại muốn đến đó nữa rồi.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 47: Toàn Hắc

Edit: Sút

Beta: Bee

Thẩm Thanh Thu thật sự vỡ vụn.

Nguyên nhân vỡ vụn không phải bởi vì hắn rất có thể vừa mới trốn thoát ngay dưới tầm mắt Lạc Băng Hà, mà là bởi vì, trong nháy mắt đó, hắn dường như nghe thấy được một thanh âm quen thuộc.

Một âm thanh cứng nhắc máy móc như Google Translate.

Ta đcmm!

Đã nói là thay đổi phần cứng không mang theo virus cơ mà?!

Đã nói là thay hồn đổi xác từ nay về sau làm người trời cao biển rộng mặc chim bay cơ mà?!

Thẩm Thanh Thu lừa mình dối người bịt lỗ tai từ ma giới nhanh như chớp chạy vào nhân giới, từ hoang lĩnh một đường bão táp quay về biên cảnh, âm thanh đó vẫn ma ám quán não, giống như đóng cọc trong thần kinh hắn.

【 ... Kích hoạt... Kích hoạt... Linh hồn xác định... 】

【 ... Phục hồi... Liên hệ chăm sóc khách hàng... 】

Bởi vì là linh hồn xác định, cho nên gặp được Lạc Băng Hà lại kích hoạt rồi phải không?!

Bởi vì đổi thân thể, cho nên tiếp xúc không liền mạch, muốn liên lạc với bên chăm sóc khách hàng để sửa chữa đúng không?

Nam chính thật sự là ma tinh trong số mệnh của hần!

Thẩm Thanh Thu nguyên rửa một đường, may mắn hệ thống ngoại trừ nửa chết nửa sống lặp lại mấy từ máu chốt kia, tốt xấu cũng không thể nói ra câu đầy đủ. Hần lúc này mới chậm lại cước bộ, chầm chậm đi về trấn trên.

Trấn nhỏ nơi biên cảnh ban ngày xem ra có hơi người hơi ban đêm. Không thể nói là phồn hoa, ngã tư đường không rộng không chật, người đi đường không nhiều không ít, sau khi các cửa hàng mặt tiền đều mở, cũng có thể coi là hoan lạc tươi sáng.

Bên cạnh quán trà, lá cờ hiệu bay bay, có một đôi thiếu niên nam nữ đeo kiếm đang nhìn, hần đi qua, hỏi: “Các người sao còn chưa có quay về Thương Khung Sơn phái?”

Liễu Minh Yên hướng hần khẽ thi lễ. Dương Nhất Huyền vội vàng nói: “Đệ tử các phái khác đều về rồi. Chính mắt nhìn thấy tiên bối thoát hiểm, bọn ta liền an tâm.”

Thẩm Thanh Thu cùng họ tiến vào quán trà, tìm cái bàn ngồi một chút. Một bên có người vốn đang nói chuyện phiếm, liếc mắt thấy hần, nhất thời cả kinh kêu lên: “A, là... là...”

Thẩm Thanh Thu nhìn lại, là vài tên đệ tử thủ cảnh hấn đã cứu trong đêm mới từ trong đất bò ra. Người nhìn thấy hấn đầu tiên áp úng kêu không được, Lô Lục vội nói: “Thì ra là Tuyệt thế... tiên sinh!”

Sau “Tuyệt thế” gã nói hai chữ, nhưng nghe cực kỳ hàm hồ, đặt ở đầu lưỡi mơ hồ mà qua, mấy người còn lại đều vội noi theo: “Thì ra là Tuyệt thế... tiên bối!”

Thẩm Thanh Thu hướng họ gật đầu thăm hỏi, trong lòng quyết định nhất định phải lấy biệt hiệu khác. Không thể chậm trễ!

Dương Nhất Huyền mờ mịt nói: “Tiền bối, người họ Hoàng sao? Hoa cúc? Quang hoa?”

Thẩm Thanh Thu ho hai tiếng, cũng mơ hồ nói: “Chính là... thôi.”

ID này dùng nhiều năm như vậy, xem như lần đầu có chút cảm thấy thẹn. Hấn hơi nghiêm mặt, nói: “Tối hôm qua đệ tử các phái đều ở Xích Vân Quật nhìn thấy ta, tuy nói là giấu không được, nhưng nếu người bên cạnh hỏi đến ta, các người có thể ít nói thì hãy ít nói đi. Nếu có thể ngậm miệng không đề cập tới, đó là tốt nhất.”

Dương Nhất Huyền nói: “Tại sao? Tiền bối người cùng gia sư không phải quen biết sao?”

“Ờ, quen thì khá quen...”

Thẩm Thanh Thu đang không biết nên nói như thế nào, bàn bên cạnh tiếp lời nói chuyện phiếm. Có người vừa phun vỏ hạt dưa vừa nói: “Lục ca, người nói tiếp đi nha, rốt cuộc một loại giải thích khác là cái gì?”

Lô Lục nói: “Muốn nói đến một loại giải thích khác, vậy cũng thú vị hơn. Cách nói này, dường như là lưu truyền từ nội bộ nhân sĩ mà ra, Lạc Băng Hà và Thẩm Thanh Thu này...”

Thẩm Thanh Thu nghe hai cái tên ấy, trong lòng lập bộp một tiếng, không tự chủ được thẳng sống lưng, vểnh tai nghe lỏm, cây quạt trong tay cũng lay động chậm đi. Hai người Thương Khung Sơn phái cũng không nhịn được ghé mắt.

Lô Lục uống một ngụm trà, nói: “Lạc Băng Hà và Thẩm Thanh Thu này là sư đồ, đúng không? Lạc Băng Hà người này, xuất thân hàn môn, từ nhỏ nhận hết nhân thế khốn khổ, sau khi vào Thương Khung Sơn phái môn hạ, cũng có một thời gian ngắn không được coi trọng, bị đồng môn chèn ép khi dễ. May mắn, Thẩm Thanh Thu đối với y thập phần thân hậu.”

Gã nói đến rung đùi đắc ý, đầy nhịp điệu, trong tay nắm nhánh hoa lê, liền không khác gì thuyết thư tiên sinh. Thẩm Thanh Thu âm thầm gật đầu: đúng, trước khi đá Lạc Băng Hà xuống, hẳn tự vấn đối với y khá là có lương tâm.

Dương Nhất Huyền hừ một tiếng, nói: “Đối với y thân hậu thì có ích gì.”

Có người kinh ngạc nói: “Cách nói này không phải ngược với lời đồn Thẩm Thanh Thu ngược đãi đồ đệ sao?”

Lô Lục nói: “Thế mà người đã kinh ngạc? Thế thì sau đó còn nói đôi sư đồ này ngày đêm chung đôi, thâm sinh tình cảm, người nên làm cái gì bây giờ?”

Ba người bàn bên này vốn vừa đưa nước trà vào miệng, nghe xong câu này, Thẩm Thanh Thu cùng Dương Nhất Huyền nhất tề phun ra. Liễu Minh Yên tuy rằng không phun, tay run lên, chén trà nghiêng một cái, tràn đầy bàn.

Bàn bên kia liên tiếp hít sâu: “Còn có cách nói này sao!”

Lô Lục nói: “Đúng thế. Có điều, nghiêm khắc mà nói, là Lạc Băng Hà đơn phương tâm mang ngiệp niệm, một lòng tình nguyện với Thẩm Thanh Thu.”

Một lòng tình nguyện? Một lòng tình nguyện?!

“Thẩm Thanh Thu là ai? Thanh Tĩnh Phong phong chủ. Thanh Tĩnh Phong là phong cách gì? Giữ tâm trong sáng, một lòng một dạ chỉ đặt trên nhiếp điển tu hành. Lạc Băng Hà cầu mà không được, thế nên mới vì yêu sinh hận!”

Trán và mu bàn tay Thẩm Thanh Thu nổi gân xanh.

Dương Nhất Huyền khiếp sợ nói: “Vì, vì yêu sinh hận?”

Lô Lục nói tiếp: “Như vậy, liền vô cùng dễ giải thích. Chuyện Tiên Minh Đại Hội, khẳng định là như vậy:

“Lạc Băng Hà xuất chiến với thân phận Thanh Tĩnh Phong thủ đồ, thành tích nổi bật, tự giác trong lòng có lo lắng. Ma vật lọt lưới không khống chế được, kết giới phong sơn, Thẩm Thanh Thu vào Tuyệt Địa Cốc trợ giúp. Lạc Băng Hà nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, nhân cơ hội hướng sư tôn biểu lộ cõi lòng.”

Thẩm Thanh Thu thống khổ mà đỡ trán.

Tại sao, luôn cảm thấy người này mười câu thì có chín câu có thể nói không sai, nhưng chính là câu cuối cùng nghe kỳ như vậy nhỉ?

Hơn nữa chính là một câu này, khiến ý vị toàn bộ đoạn văn trở nên kỳ lạ hẳn!

Lô Lục nghiêm nghị nói: “Thẩm Thanh Thu giữ mình trong sạch, tất nhiên mạnh lời cự tuyệt.”

Thẩm Thanh Thu lộ vẻ xúc động. Thật không ngờ, cái từ “giữ mình trong sạch” bây giờ còn có người chịu dùng đến trên người hắn.

Ngay sau đó, tình tiết chuyển tiếp đột ngột, Lô Lục kích động nói: “Ai biết, bị cự tuyệt xong, Lạc Băng Hà trong lúc tuyệt vọng, nghịệt niệm nảy sinh, không ngờ phát điên, đại nghịch bất đạo, cưỡng bức Thẩm Thanh Thu đi vào khuôn khổ!”

Thẩm Thanh Thu đưa tay vùi vào trong đầu tóc rối loạn, cúi đầu thật sâu.

Dương Nhất Huyền đã nói không ra lời, thiếu niên vừa được mở ra cánh cửa thế giới mới, còn đang chịu đả kích. Liễu Minh Yên thì nhẹ nhàng “A” một tiếng.

Chỉ nghe nàng nói: “Thì ra là thế.”

Thì ra là thế cái gì a?!?!

“Thế” là cái thế nào a?!?!

Đừng tưởng rằng cô là nữ chính ta sẽ không ném đá cô!!!

Bất tri bất giác, bàn của Lô Lục đã tụ đầy quần chúng vây xem nghe tin tám, băng ghế đầy đất đều là hạt dưa, hết sức chăm chú, lúc này nhất tề thở dài: “Cầm thú a — ”

“Thật sự là cầm thú không bằng a — ”

Trong tiếng thở dài, lại đều là ý vị thỏa mãn vô cùng.

Đại ca người đến tột cùng là đội trưởng tiểu phân đội thủ cảnh tuần tra hay là đội trưởng tiểu phân đội buôn dưa lê?!

Lô Lục đặt mạnh chén trà xuống, giống như đập búa.

“Thẩm Thanh Thu đâu chịu đi vào khuôn khổ! Sư đồ giao phong, vẫn là sư phụ giỏi hơn, Lạc Băng Hà bị thua trở ra, ảm đạm rời đi.

“Tuy rằng chiến nát thể diện, nhưng Thẩm Thanh Thu vẫn không đành lòng phá hủy danh dự ái đồ, không tiện nói rõ, chỉ lấy có Lạc Băng Hà đã chết trong tay Ma tộc.

“Cho nên, đây, chính là chân tướng Lạc Băng Hà sau Tiên Minh Đại Hội mất tích mấy năm, chưa chết lại không quay về Thương Khung Sơn phái.

“Hắn không phải không muốn gặp, là không mặt mũi gặp sư tôn a!”

Tình tiết thật là kịch liệt!

Hai kẻ một tội phạm cường 【beep –】 với thánh mẫu bạch liên hoa kia là ai a!?

Mẫu chốt là cường 【beep –】 còn chưa có cường 【beep –】 thành công, quá fail. Đây sao có thể là Lạc Băng Hà! Y mà muốn

cưỡng 【beep –】 ai, kẻ đó đều sẽ ngoan ngoãn tự mình mở chân ra được không?!

Lô Lục nói: “Tiên Minh Đại Hội tình trường thất ý xong, Lạc Băng Hà có kỳ ngộ khác, luyện liền một thân tuyệt thế kỳ công, còn lọt vào mắt xanh của cung chủ Huyền Hoa Cung. Nhưng y đối với Thẩm Thanh Thu vẫn chưa từ bỏ ý định, góc đầu trở lại, lúc này mới có Kim Lan Thành chi biến.

“Thương Khung Sơn phái không phải đều một mực chắc chắn Lạc Băng Hà là ma tộc sao? Ta thấy cũng chưa chắc là tin đồn vô căn cứ. Hơn phân nửa là phát hiện dấu vết y cầu kết Ma tộc, nói xấu Thẩm Thanh Thu. Thẩm Thanh Thu cao cao tại thượng, Lạc Băng Hà không thể để trong mắt, y liền lôi Thẩm Thanh Thu xuống ngựa, rũ sạch ngạo khí của hắn!”

... Thẩm Thanh Thu không biết bản thân đã buông bỏ cái gì, nói ngắn lại, chính là bỗng nhiên cảm thấy thể xác và tinh thần một trận ung dung, cái gì cũng không muốn nghe, cũng không muốn quản.

Hắn vẻ mặt ôn hoà đối mặt hai người còn lại nói: “Gọi món ăn đi.”

Lô Lục quay đầu lại nói một câu: “Tuyệt thế... tiên sinh bàn của các người tính vào hóa đơn của ta.”

Sau đó quay đầu lại, tiếp tục vô cùng đau đớn.

“Lạc Băng Hà nghĩ hết trăm phương ngàn kế, bắt giam Thẩm Thanh Thu đến thủy lao Huyền Hoa Cung. Huyền Hoa Cung là nơi nào? Sớm đã bị y thay đổi hoàn toàn hô mưa gọi gió. Nói là tạm thời bắt giữ Thẩm Thanh Thu chờ đợi tứ phái liên thủ, lại không khác gì dê vào miệng cọp. Mấy ngày bắt giam vào thủy lao, Thẩm Thanh

Thu bị Khốn Tiên Tác trói buộc, linh lực mất hết, ai biết nghịch đồ này làm cái gì với hắn?!”

Mọi người cao thấp không đồng nhất, cảm thán liên tục: “Quả nhiên là nghịch đồ — ”

“Dường hồ làm hoạn — ”

Thẩm Thanh Thu ném đi thực đơn: “Hay là chúng ta đổi chỗ ngồi đi.”

Lô Lục nói: “Thẩm Thanh Thu không chịu nổi nhục, liều mạng một mệnh trốn tới, ai ngờ đến Hoa Nguyệt Thành đã bị Lạc Băng Hà phát lệnh truy nã chặn đứng. Hắn bắt đắc dĩ thỉnh cầu Bách Chiến Phong phong chủ ra mặt tương trợ. Thương Khung Sơn phái trên dưới một lòng, Liễu Thanh Ca đương nhiên đáp ứng.

“Lạc Băng Hà lòng dạ hẹp hòi, dấm chua dâng cao, cùng Liễu Thanh Ca đấu đến long trời lở đất, đang muốn hạ sát thủ, Thẩm Thanh Thu chẳng biết làm sao, chỉ đành đương trường tự bạo... Từ đó...”

Gã không nói tiếp về sau, ý vị thâm trường mà để trống, dẫn tới mọi người một mảnh thốn thức.

Cuối cùng, Lô Lục mới hạ định luận: “Đây là một loại giải thích khác ngầm lưu truyền càng rộng hơn. Tuy rằng nghe cực kỳ hoang đường, quả thực lời nói vô căn cứ. Nhưng trong đó rất nhiều chi tiết đều có chỗ đáng cân nhắc. Chư vị, nhớ lấy, dã sử mới là chính sử a.”

Chi tiết một chút đều không đáng tin được không!!!

Chính sử em gái ngươi!!!

Tám nhảm đi chết đi! Đi chết đi!

Ông đây cho dù không có muội tử bi thảm mấy cũng không lưu lạc đến mức phải làm gay!!!

Mắt thấy hai người Dương Liễu còn đang ngẩn người, Thẩm Thanh Thu trách cứ nói: “Nhanh chóng ăn, ăn xong rồi nhanh đi về!”

Ở chỗ này thêm một khắc, không biết nhân sinh quan thế giới quan giá trị quan còn bị đả kích mức nào!

Hộ tống hai người rời đi biên cảnh, Thẩm Thanh Thu chọn một phương hướng ngược lại với họ.

Đi tới khi mặt trăng treo trên cao, lỗ tai hần cực kỳ sắc bén mà bắt giữ được một tiếng chuông quỷ mị như có như không.

Thẩm Thanh Thu cũng không quay đầu lại nói: “Ngươi thật đúng là âm hồn bất tán.”

Bị xuyên thấu hành tung, Sa Hoa Linh cũng không tính tiếp tục giấu kín, thoải mái mà đi ra, tay quần hồng sa, cười nói: “Đối đãi hai người kia cẩn thận như vậy, các hạ cùng Thương Khung Sơn phải rồi cuộc có căn nguyên gì?”

Thẩm Thanh Thu xoay người, lắc lắc ngón tay, nói: “Ta không đánh với ngươi, ngươi cũng đừng có chủ ý gì với ta.”

Dựa vào trình độ hiện tại tại Sa Hoa Linh, cũng có nỗi chủ ý với hần.

Sa Hoa Linh cười quỷ dị: “Hiện tại mới muốn thoát thân? Đã quá muộn.”

Thẩm Thanh Thu vừa định hù dọa ả một chút, bỗng nhiên toàn thân chấn động.

Một loại cảm giác quen thuộc lại đáng sợ từ trong bụng lan ra. Giống như một ngàn con rết trong tâm can phế phổi đi qua.

Thẩm Thanh Thu nhất thời có chút nhũn chân, nhưng vẫn vững vàng đứng chắc.

Hắn cắn răng nói: "... Người chừng nào thì cho ta ăn."

Sa Hoa Linh ngả ngón nói: "Hôm nay rượu và thức ăn trên trần ăn ngon không? May là người ăn, nếu người cảnh giới tự bảo cao, không chịu vào miệng, ta thật là có chút đau đầu đó."

Cái đêch, sơ suất quá!

Ả đi quanh Thẩm Thanh Thu dạo qua một vòng, đắc ý dào dạt: "Người biết trong thân thể mình hiện tại có vật gì không? Đây cũng không phải là độc dược bình thường."

... Vô nghĩa! Ông đây so với người còn quen hơn, máu thiên ma ông đây đã ném qua hai lần, hai lần a!

Bình thường là ăn một lần chết một lần, có ai số lần trúng thưởng nhiều hơn ta!

Trừ nguyên chủ ra, người ngoài không thể khống chế thiên ma thiên ma, mà giờ khắc này huyết trùng đều rục rịch ở trong cơ thể hắn, vậy, chỉ có thể nói rõ một việc.

Sa Hoa Linh bỗng nhiên hướng phía sau Thẩm Thanh Thu khom người, nói: "Được ngài ban máu, thuộc hạ không phụ ủy thác, đã bắt

giữ được người này.”

Thẩm Thanh Thu cứng ngắc quay đầu lại.

Không khí như bị chém bởi một tia chớp màu đen nứt ra, đang chậm chậm khép kín.

Một đạo thân ảnh mảnh khảnh đứng ở phía sau hắn, Thẩm Thanh Thu quay đầu như vậy, chính là đối diện với y.

Lạc Băng Hà trên cao nhìn xuống hắn, cũng không biểu cảm, nhưng Thẩm Thanh Thu bị hai con mắt lạnh lạnh của y nhìn vào, đừng nói chỉ là có thêm một tầng râu, hắn có loại cảm giác, che giấu nhiều hơn nữa cũng không có chỗ che giấu được.

Thẩm Thanh Thu nuốt cổ họng.

Lạc Băng Hà của dĩ vãng, giống như ánh dương ấm áp chiếu rọi tuyết đầu mùa, cho dù là ở Kim Lan Thành hay thủy lao, ít nhiều còn có một tia mùi vị con người, còn thanh niên giờ khắc này, bất luận biểu cảm hay là vẻ mặt, cũng giống như là đông lại ngàn năm, là vực tuyết sông băng trực tiếp chảy xuống đáy lòng, khiến người ta thấy mà sợ.

Lạc Băng Hà... hoàn toàn thay đổi.

Một lúc lâu không nói gì.

Vừa mới bắt đầu, biểu cảm của Lạc Băng Hà mê hoặc trong nháy mắt, như vậy khiến mặt của y xem ra thoáng mềm mại chút. Rất nhanh, tia mềm mại này liền biến mất hoàn toàn.

Đồng tử Lạc Băng Hà đột nhiên co lại, trên trán một luồng hồng văn chảy qua.

Tay áo y cũng chưa nhắc chút nào, Sa Hoa Linh bỗng nhiên nhẹ nhàng bị treo lên, giống như bị một bàn tay vô hình nắm cổ kéo lên, thống khổ mà ho khan.

Đồng thời, giọt máu thiên ma trong ngũ tạng Thẩm Thanh Thu điên cuồng mà phân thành thiên ti vạn lũ, tiến vào chui ra, mồ hôi lạnh sũng lưng.

Lạc Băng Hà nhẹ phiêu phiêu nói: “Người lá gan thật sự là không nhỏ.”

Y ngữ khí tuy nhẹ, nhưng bất cứ ai cũng có thể cảm giác được, ẩn giấu trong ngữ khí này là... bạo nộ.

Lá gan không nhỏ? Là nói hắn, hay là nói Sa Hoa Linh?

Lạc Băng Hà hình như không nhận ra hắn.

Khuôn mặt hiện tại tuy rằng vẫn là rất giống Thẩm Thanh Thu, nhưng còn có hai phần bóng dáng của Thẩm Viên. Với sự tỉ mỉ quan sát của Lạc Băng Hà, cho dù cách một tầng râu cũng có thể dễ dàng phân rõ những bất đồng rất nhỏ. Xem ra, có lẽ coi hắn là người có tướng mạo tương tự.

Thế nhưng không nhận ra cũng rất thảm a!

Bà dì đau đến không ngừng được!

Sa Hoa Linh không biết tại sao Lạc Băng Hà bỗng nhiên giận dữ, vừa giãy dụa vừa hàm lệ mông lung nhìn chằm chằm Thẩm Thanh

Thu một hồi, bỗng nhiên lộ ra biểu cảm như nhìn thấy ma.

Ả sợ hãi nói: "... Thuộc hạ cũng không biết việc này, đây hoàn toàn là trùng hợp! Quân thượng tha mạng, lần này thật không phải ta làm!"

Thẩm Thanh Thu đối với tình hình hiện tại chẳng hiểu gì cả. Sa Hoa Linh sao lại lưu lạc tới mức này. Ả đáng lẽ là (một trong những) nữ chính được sủng ái nhất hậu cung.

Sa Hoa Linh lại trong lòng kêu khổ thấu trời.

Bởi vì ả có tiền án.

Từ sau khi được Lạc Băng Hà thu vào dưới trướng, ả thấy y cả ngày đối diện một cỗ thi thể, không rõ nguyên do, lại tự cho là thông minh, từ nhân giới tìm một kẻ dung mạo cùng Thẩm Thanh Thu có năm phần giống, thêm tu trang nho nhỏ, làm được mười phần tương tự, có thể nói là điêu luyện sắc sảo. Ả đưa hàng mô phỏng này đến trước mặt Lạc Băng Hà.

Kết quả, chẳng những không chiếm được tán dương của Lạc Băng Hà, ngược lại khiến y giận dữ, suýt nữa giết sạch toàn bộ Xích Vân Quật.

Sa Hoa Linh vĩnh viễn cũng không quên được, cũng không muốn thấy lại biểu cảm đó của Lạc Băng Hà.

Ai ngờ người lần này, hoàn toàn có tám phần tương tự dung mạo người chết kia.

Đây không thể nghi ngờ lại phạm vào điều tối kỵ của Lạc Băng Hà!

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 48: Chi Số Ngẫu Tăng Vọt

Edit: Kit

Beta: Sút

Lạc Băng Hà nói: “Ta nhớ đã từng cảnh cáo người không được nảy sinh ý đồ với khuôn mặt này.”

Sa Hoa Linh bị treo giữa không trung, mặt ghen đến đỏ bừng, liên tục phát ra tiếng sặc, gian nan mà nói: “... Lần này... Thật sự không phải do thuộc hạ cố ý...”

... Quả nhiên lòng đầy thù hận! Thẩm Thanh Thu chấn kinh.

Người đã chết năm năm rồi, vậy mà bây giờ chỉ cần thấy người có tướng mạo tương tự đã tức giận như vậy. Xem ra hẳn thật sự để lại vết thương rất nghiêm trọng trong lòng Lạc Băng Hà.

Bỗng nhiên, bụng Thẩm Thanh Thu đau âm ỉ, lục phủ ngũ tạng như bị trăm ngàn sợi tơ thép đâm xuyên qua.

Lúc này linh lực tràn trề cỡ nào cũng vô dụng, hẳn vẫn là trước mắt tối sầm, phun ra một ngụm máu nóng, sắc đỏ pha lẫn sắc đen.

Áp khí quanh thân Lạc Băng Hà cực thấp, ánh mắt y nhìn hẩn giống như đang nhìn vật chết. Tâm ma kiếm bên hông y run rẩy một cách hưng phấn, không ngừng ong ong, như muốn thoát vỏ mà ra.

Một tay y chế trụ chuôi kiếm, màu máu đỏ cuộn cuộn lan tỏa nơi đáy mắt.

Thẩm Thanh Thu lau máu ở khóe miệng, thấy cảnh ấy hơi ngẩn ra.

Theo lý mà nói, phân đoạn sau khi tiến vào ma giới, trạng thái điều tiết của y phải nên tương đối ổn định. Mỗi tháng hút khô một đám người, nhiều hơn cũng chỉ để củng cố mới đúng.

Nhưng tại sao hẩn lại cảm thấy trạng thái cân bằng trong cơ thể Lạc Băng Hà hiện giờ ngày càng hồng бет rồi?

So với thời điểm hẩn tự bạo để áp chế nó còn mãnh liệt bất ổn hơn.

Sa Hoa Linh bị treo càng lúc càng cao, thấy Thẩm Thanh Thu học máu, biết Lạc Băng Hà đã động sát tâm, đang khống chế máu Thiên ma trong cơ thể, ả bèn liềm mạng nói: “Quân thượng... Ngài tuyệt đối không thể giết hẩn... Hôm nay chính là ngày trăng tròn, hẩn nhất định sẽ hữu dụng, không ai thích hợp hơn hẩn...”

Ả cũng không phải thật lòng lo lắng sống chết của Thẩm Thanh Thu, chỉ là nếu Lạc Băng Hà trong lúc tức giận mà lấy mạng quái nhân này, cứ cho y không bị ma khí trong thân thể điên cuồng dâng lên che mất thần trí, thì bước tiếp theo ả cũng sẽ chẳng tốt lành gì.

Sa Hoa Linh hụt hơi khản tiếng thì thảo “Cho dù ngài không để ý việc này, ngài hãy nghĩ... nghĩ đến vị kia của ngài...” Ả liềm mạng

dồn sức nâng cao giọng nói “Nghĩ đến Thánh lăng!”

Nghe được hai chữ cuối cùng, động tác của Lạc Băng Hà hơi ngừng lại.

Thẩm Thanh Thu cũng giật mình.

Thánh lăng, là nơi an nghỉ của thế hệ thống trị cấp cao ma tộc.

Ngoại trừ người đang giữ vị trí thống trị tối cao, tất cả những người không liên quan đều không được vào, vi phạm giết chết.

Tích lũy qua nhiều thế hệ, bên trong lăng mộ chứa các loại vật bồi táng pháp bảo linh khí, số lượng khổng lồ, chất lượng tuyệt thế, không kẻ nào là không thèm thuồng. Tục truyền, trong lăng mộ còn có thần khí nghịch thiên có thể khởi tử hồi sinh.

Kế hoạch ban đầu là Lạc Băng Hà được Sa Hoa Linh nội ứng, thành công thượng vị, lên vào Thánh lăng, những vật kia sẽ rơi vào túi ai mọi người đều hiểu. Lúc này Sa Hoa Linh nhắc tới Thánh lăng, chẳng lẽ là đang nhắc nhở Lạc Băng Hà, tạm thời vẫn không thể thiếu ả?

Bất kể thế nào, ả rõ ràng đã tìm đúng phương hướng.

Lạc Băng Hà sau khi nghe được hai chữ kia, sắc đỏ trong mắt vẫn chập chờn âm u, thân thể Sa Hoa Linh lại mạnh mẽ rơi xuống, mũi chân miễn cưỡng có thể chạm đến mặt đất.

“Thánh lăng.” Đầu ngón tay Lạc Băng Hà chậm chậm vuốt nhẹ tâm ma kiếm, an ủi xao động bất an nơi thân kiếm, thấp giọng nói: “Không sai, còn có Thánh lăng.”

Sa Hoa Linh đang thở hổn hển, chợt nghe Lạc Băng Hà hỏi:
“Người là đang uy hiếp ta sao.”

Sa Hoa Linh tức khắc hồn bay phách lạc: “Thuộc hạ không dám!”

... Quá thảm rồi. Ấy tốt xấu gì cũng là một trong hai nữ chủ, vì sao lưu lạc đến nông nỗi này!

Thẩm Thanh Thu còn chưa kịp than thở xong đã nghe Lạc Băng Hà hừ một tiếng.

Hắn như bị người ta túm mạnh trước ngực, cả người đột nhiên bị kéo lên.

Mắt hắn hoa đi, lồng ngực phút chốc đóng băng lạnh lẽo.

Hắn cúi đầu nhìn một cái, bàn tay của Lạc Băng Hà đang dán lên giữa ngực trái của hắn.

Cảm giác này giống như bị người ta lấy súng nã một phát, đạn được là thứ ma khí đen ngòm, sau khi tiến vào cơ thể thì bạo phát, thông qua linh mạch mà lan tràn đến tứ chi trăm đốt.

Thanh âm nhắc nhở rõ ràng và bén nhọn của hệ thống đột nhiên xuất hiện, ồn đến mức làm hắn đau cả đầu:

【 Kiểm tra chứng nhận tiếp xúc thành công! 】

【 Đang kết nối, tích trữ năng lượng! 】

【 Hệ thống tự mình kiểm tra đo lường, vận hành bình thường, cảm ơn ngài tái sử dụng! 】

Việc kiểm tra chứng nhận này có phải hơi cao cấp quá rồi không?!

Linh thể trong cơ thể Thẩm Thanh Thu vốn là cái ao đầy, sau lần kết nối này lại bị một hơi hút khô hơn phân nửa.

Nhưng sự khô cạn này cũng chỉ là trạng thái trong chốc lát, thân thể được nhào nặn từ Lộ hoa chi nhanh chóng bắt đầu khởi động linh lực chảy về. Mà linh lực chảy về lại càng nhanh chóng bị Lạc Băng Hà hấp thu.

Thẩm Thanh Thu cảm thấy mình giống y cái máy nạp điện, trong lòng rít gào: Đời trước ông đây rốt cuộc thiếu Lạc Băng Hà bao nhiêu tiền?!?!

Lạc Băng Hà “A” một tiếng, rút về bàn tay, nói: “Quả nhiên hữu dụng.”

Khối này thân thể không giống với những vật chứa trước đây, bị rút hơn phân nửa linh lực, lại bị nhồi nhét một biển ma khí, vậy mà cũng có thể nhanh chóng tự động bổ khuyết trở về.

Xem ra Sa Hoa Linh hao tâm phí sức, một lòng muốn bắt cho được người này cũng có đạo lý của ả.

Hắn vừa dứt lời, Sa Hoa Linh liền ngã ngòl trên mặt đất.

Đại nạn không chết, tránh được một kiếp, ả hoảng sợ bất an, đầu gối còn đang phát run cũng không để ý mà vội vã bày ra tư thế quỳ một gối.

Lạc Băng Hà hờ hững nói: “Ta mặc kệ cuối cùng có phải người làm hay không. Nhớ kỹ đừng để ta thấy hắn dùng khuôn mặt này.”

Sa Hoa Linh vội cuối đầu nói: “Tuân mệnh!”

Lạc Băng Hà tùy ý chém ra một khe nứt không gian, nhấc chân bước vào. Nói đi là đi, quả thực tiêu sái đến mức khiến người ta giận sôi gan, cứ như vậy mà vứt hai người bọn họ giữa cánh đồng hoang vu, tựa hồ hoàn toàn chẳng quan tâm gì đến việc Thẩm Thanh Thu đi hay ở.

Cũng đúng, y vốn dĩ chẳng cần quan tâm, Thẩm Thanh Thu hiện đã uống máu y, trốn tới chỗ nào cũng vô dụng, chỉ cần bấm tay tính toán là có thể xuất hiện trước mặt một Thẩm Thanh Thu đang đau đến chết đi sống lại.

Thẩm Thanh Thu bỗng dưng bừng tỉnh: Cho nên hắn đây xem như đã trở thành tiểu đệ của Băng ca?!

Cũng may Lạc Băng Hà không nhận ra hắn. Nếu làm tốt, nói không chừng sẽ rất có tiền đồ! 【 cái nòi

Không phải là mỗi tháng đến một lần?

Đến đi đến lại sẽ thành thói quen!

Thẩm Thanh Thu đang hỗn độn trong gió, thành linh Sa Hoa Linh lại nhắm ngay mặt hắn mà chớp. Hắn dùng hai ngón tay ngăn lại: “Cô làm gì đó?”

Sa Hoa Linh cắn răng nói: “Người không nghe gì sao? Vừa rồi chàng đã nói không muốn nhìn thấy khuôn mặt này của người nữa!”

Thẩm Thanh Thu trừng mắt nhìn ả, bỗng nhiên vươn tay xé một mảnh vải trên tay áo ả xuống.

Sa Hoa Linh thét to: “Người xé y phục của ta làm gì?!”

Thẩm Thanh Thu chọc hai lỗ trên miếng vải đó, gắn lên trên mặt, chỉ lộ ra đôi mắt: “Y phục của ta nát bươm rồi, mượn của cô xài chút. Cô gặp chuyện chỉ biết một chiêu chộp mặt người thôi à? Lấy miếng vải che lại không phải được rồi sao, sao cứ phải hủy dung làm gì?”

Nếu không phải sau này mỗi tháng Lạc Băng Hà đều phải dùng kẻ này một lần, phải bảo đảm hấn lông tóc vô thương thì Sa Hoa Linh đã cho hấn ném mùi thiên đao vạn quả ngay tại chỗ.

Nghĩ lại thì cho dù Lạc Băng Hà chán ghét hàng mô phỏng, nhưng sợ là y cũng sẽ không thích nhìn thấy khuôn mặt máu tươi đầm đìa, Sa Hoa Linh đành phải nén giận quát: “Đi!”

Đi thì đi, dù sao hiện tại đi chỗ nào cũng như nhau, không bằng xem một bước tính một bước. Thẩm Thanh Thu tính toán, sau khi Lạc Băng Hà hoàn toàn áp chế Tâm ma kiếm, đại khái cũng không cần dùng hấn nữa, lúc đó triệt để tạm biệt giang hồ cũng không phải chuyện gì quá xa xôi. Chỉ cần mọi sự cẩn thận, đừng bị hấn phát hiện mình dùng Lộ hoa chi chơi trò “ve sầu thoát xác” là được.

Tốc độ thích ứng với nhân vật của Thẩm Thanh Thu quả thực mau lẹ, theo sau bước vào khe nứt kia. Sa Hoa Linh là người cuối cùng đi vào, miệng khe nứt chậm chậm khép lại.

Ả thầm nghĩ, về sau người này cũng coi như nửa đồng liêu, bèn hỏi: “Người tên gì?”

Nơi tiếp nối khe nứt là một hành lang dài, hai vách tường chạm trổ điêu khắc phức tạp, trăm hoa đua nở, chỉ là ánh sáng ảm đạm.

Thẩm Thanh Thu cảm thấy nơi này hình như có chút quen mắt, thuận miệng nói: “Tuyệt thế dưa leo.”

“Tuyệt thế dưa leo?” Sa Hoa Linh lẩm bẩm nói, chợt giận dữ: “Người giấu cọt ta đấy à?!”

Thẩm Thanh Thu càng xem càng cảm thấy dù hắn chưa từng tới nơi này, thì chí ít cũng từng nghe miêu tả qua, hắn phải tự nghĩ bước tiếp theo nên làm thế nào nên trực tiếp không để ý đến Sa Hoa Linh.

Ả thấy hắn không thềm đáp lại, hàm hừ nói: “Mặc kệ lai lịch trước kia của người thế nào, nếu đã uống máu Thiên ma thì sau này chính là người của Quân thượng. Nếu người dám sinh lòng phản nghịch, chết không toàn thây đã là kết cục nhẹ nhàng rồi.”

Đợi đến khi vòng qua một khúc cua, đi ngang qua vài đệ tử mặc quần áo vàng nhạt quen mắt, Thẩm Thanh Thu rốt cuộc xác định.

Chỗ này là Huyền Hoa Cung. Đại bản doanh ở nhân giới của Lạc Băng Hà.

Nhưng mà nơi này so với Huyền Hoa Cung hắn từng biết hoàn toàn khác xa.

Huyền Hoa Cung lẽ ra phải nguy nga lộng lẫy, vàng son rực rỡ. Mỗi gốc cây, cục đá cũng có khả năng cực kỳ xa hoa. Nhưng nơi trước mắt lại chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung.

Không khí trầm lặng.

Các đời cung chủ đều yêu thích phô trương, Lạc Băng Hà cũng không ngoại lệ. Chỉ là tất cả những gì y phô trương đều là hắc ám.

Đến cả ngọn đèn ở hai bên hành lang dài đều có dáng vẻ sắp tắt tới nơi.

Sa Hoa Linh chớp mắt đã thay đổi phục sức của đệ tử Huyền Hoa Cung, không cố tình phát ra ma khí, nhìn qua chẳng khác gì một thiếu nữ xinh đẹp bình thường. Hai người cách một khoảng xa đi theo Lạc Băng Hà như đi vào cõi thần tiên, xuyên qua tầng tầng đại sảnh, đến một gian chủ điện ngồi xuống.

Giây lát liền có đệ tử vào điện báo cáo, hành lễ với người đang ngồi, cung kính nói: “Cung chủ. Trong lúc người rời đi, Liễu Thanh Ca có đến đây hai lần. Không thấy ngài, một lần đập phá Lăng Hoa Bộ, một lần khiêu khích Cẩn Hoa Bộ.”

Thẩm Thanh Thu nghe được trong lòng căng thẳng.

Liễu Thanh Ca đây... liệu có phải đang báo thù cho hấn?

Đối với vị sư đệ này, Thẩm Thanh Thu tự thấy đã gài bẫy hấn nhiều rồi, hấn thậm nghĩ trở về nhất định phải tìm cơ hội hạ hỏa với hấn.

Lạc Băng Hà nói: “Cứ để hấn đập. Còn gì nữa không?”

Cái kiêu không biết sợ “Vô tư, ông đây nhiều tiền” này!

Đệ tử kia nhìn hấn, cẩn thận dè dặt nói: “Còn có... Tiểu cung chủ... Muốn gặp ngài.”

Thẩm Thanh Thu vốn tưởng rằng Lạc Băng Hà sẽ trưng vẻ mặt cương chiều sủng nịnh mà tuyên ái phi vào điện, ai ngờ lại chỉ là bộ mặt xa cách. Tựa hồ ngay cả nói chuyện cũng không muốn, chỉ một mỗi khoát tay áo.

Đệ tử kia khó xử nói: “Nhưng mà...”

“Nhưng mà muội đã đến rồi!”

Thẩm Thanh Thu vừa nghe thấy giọng nói này liền thấy răng đau, thịt cũng đau.

Tiểu cung chủ đã xông vào trong điện. Thẩm Thanh Thu chỉ hơi liếc liếc, có chút ngạc nhiên.

Cô nương này hiện tại ra vẫn còn ở độ tuổi thiếu nữ như hoa, nhưng nhìn qua lại có mấy phần tiều tụy. Vài nét đỏ ửng trên mặt kia dường như cũng do son phấn chất đọng mà ra.

Tiểu cung chủ ngẩng đầu nhìn thẳng Lạc Băng Hà: “Huynh đã trở lại.”

Lạc Băng Hà nhìn nàng một cái, không nói gì.

Tiểu cung chủ hỏi: “Huynh tìm được cha muội chưa.”

Lạc Băng Hà nói: “Lão cung chủ quy ẩn vân du, không thấy hành tung.”

Đáp án này quả thực quá tiêu chuẩn, quá không có thành ý rồi.

Hơn nữa, theo ấn tượng và kiến thức mặc nhận của Thẩm Thanh Thu về các loại phim truyền hình tiểu thuyết, kẻ ngồi trên bảo tọa nói ra những lời này, thông thường chính là đầu sỏ khiến cho lãnh đạo tiền nhiệm “không thấy hành tung”.

Tiểu cung chủ cười lạnh một tiếng: “Lại là câu này. Được, muội không đề cập tới phụ thân, chỉ nói bản thân.”

Giọng nàng the thé: “Muội không đi tìm huynh, huynh liền không đến thăm muội sao?”

Làm sao có thể!

Lạc Băng Hà là kẻ sẽ bỏ qua em gái không đầy, lãng phí của trời?!

Đừng vũ nhục nam chính của ngựa đực văn chớ, đó là tôn nghiêm của hắn đó!

Lạc Băng Hà hiển nhiên không tính có loại tôn nghiêm này. Vài tên đệ tử Huyền Hoa Cung nghênh đón trên điện, nhìn thì như đang khuyên giải an ủi, nhưng trên thực tế là đang mạnh mẽ lôi Tiểu cung chủ ra ngoài. Nàng dọc đường la lối kêu gào, Sa Hoa Linh nói: “Tiểu cung chủ những năm gần đây cầm y ngọc thực nửa phân không thiếu, ngoại trừ thỉnh thoảng bị cấm túc ra, hình như chưa từng phải chịu bất kỳ bạc đãi gì đúng không? Sao làm ra vẻ oan ức như vậy?”

Tiểu cung chủ nói: “Người là cái thá gì mà dám ở Huyền Hoa Cung nói chuyện với ta như vậy?! Huynh ấy đối với ta như thế, có khác gì đang nuôi heo đâu?!”

Thẩm Thanh Thu trước kia đối với việc nữ chủ đánh nhau đều ôm tâm trạng kính trọng nhưng không gần gũi để hóng hớt, hôm nay thế mà lại chẳng có tâm tình dòm ngó tới.

Hắn vừa phát hiện ra một hiện trạng khiến người khiếp sợ.

Bẻ bẻ ngón tay, nghiêm túc tính toán.

Sa Hoa Linh: Không thu làm vợ, ngược lại thu làm thuộc hạ, sống mệt chết mệt, hơn nữa tiền lương đãi ngộ gì gì đó, thật sự chẳng ra

sao ×

Liễu Minh Yên: Ngay cả tua kiểm định tình cũng chưa trao đổi ×

Ninh Anh Anh: Sau khi đến tuổi dậy thì, không biểu hiện tình yêu cuồng nhiệt say đắm với nam chính như thời niên thiếu vô tri nữa. Đầu óc chỉ biết yêu hình như tự động hết bệnh rồi ×

Tiểu cung chủ: Tự nàng cũng nói Lạc Băng Hà chỉ coi nàng như heo mà nuôi ×

Thu Hải Đường: Đã nói rõ là sau khi kéo Thẩm Thanh Thu xuống ngựa liền cùng Lạc Băng Hà vui vẻ mà ntr đâu ×

Tần Uyển Ước: ... Tần Uyển Ước ở đâu rồi? Huyền Hoa Cung theo lý cũng là sân nhà của nàng ta mà? ×

Ba vị đạo cô: Bóng dáng đều không thấy. Nếu nhìn thấy thì vốn chẳng cần Thẩm Thanh Thu làm vật chứa ×××

...

Như vậy xem ra, Lạc Băng Hà thật sự... sống đời quá thảm thương!

Đường đường nam chính ngựa đực văn, người rớt cuộc còn được không vậy?!

Hậu cung tốt đẹp cũng bị y ép đến mức chương khí mù mịt!

Thẩm Thanh Thu vội vàng gõ hệ thống kiểm tra trị số. Hắn đột nhiên phát hiện, chỉ số ngẫu thế mà lại giạt đến hơn 900 rồi!

Bởi vì dường như rất nhiều trị số đều được thêm vào trong lúc hấn ngủ đông và rời tuyến nhân vật cho nên không nhận được tiếng nhắc nhở. Thảm Thanh Thu chọt bảng tích điểm chi tiết (từ lúc nào có thêm cái bảng tích điểm chi tiết này thế), bên trong có chứa một đồng lịch sử ghi chép.

【 Ninh Anh Anh: Phản bám dính. Chỉ số ngẫu +100 】

【 Minh Phàm: Phản nhân vật phụ thiếu năng. Chỉ số ngẫu +50 】

【 Liễu Minh Yên: Phản giải trừ. Chỉ số ngẫu +150 】

...

Nữ chính gây chuyện khắp nơi và vật hi sinh thiếu năng, hai điểm này chính là yếu tố kinh điển cấu thành ngựa đực lôi vắn. Hiện giờ nhân vật nữ không gây chuyện với nam chính, hình tượng nhân vật phụ có vẻ cũng được nâng cao, cho nên chỉ số ngẫu tất nhiên tăng lên. Điều này Thảm Thanh Thu hiểu được.

Thế nhưng Lạc Băng Hà một em gái cũng chưa cua được, vậy mà hệ thống cũng không trừ độ sượng của y, như vậy không khoa học!

Chẳng lẽ độ sượng của nam chính hiện giờ đã không còn buộc định ở trên người y?

Hoặc là nói, độ “sượng” của nam chính, đã không còn tại mặt này?

Việc này... Thảm Thanh Thu không nhìn được ngược mắt nhìn Lạc Băng Hà biểu cảm tối tăm, bỗng nhiên có loại cảm giác không thể nhìn thẳng.

Tội lỗi tội lỗi, chẳng lẽ hán đã đem nam chính tốt đẹp của ngựa
đực văn... nuôi thành lãnh cảm rồi sao?

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 49: Cánh Cửa Đến Thế Giới Mới

Edit: Sút

Beta: Bee

“ ... ”

Thẩm Thanh Thu ngồi xồm giữa cánh đồng hoang vu mênh mông quen thuộc, thở dài thật sâu.

Hắn nói: “Tại sao, đến tột cùng là tại sao mình lại bị kéo vào rồi?”

Hệ thống: 【 địa điểm trước mắt ngài: Mộng cảnh của Lạc Băng Hà. 】

Thẩm Thanh Thu ôm đầu: “Vấn đề này hình như tao đã hỏi mày từ lâu rồi, nhưng tao vẫn muốn hỏi lại lần nữa: Nơi này là chỗ nào không quan trọng, quan trọng là, tại sao tao lại ở chỗ này?”

Được rồi, nguyên nhân kỳ thật hắn cũng gần như biết rồi.

Khi Lạc Băng Hà ý thức không ổn định, dao động cực đại, thường thường sẽ có người bên cạnh gặp phải tác động, bị cuốn vào mộng cảnh khổng lồ như biển sâu tựa lốc xoáy của y.

Hoặc là nói, bị não động cực đại không gì so được của y hãm hại. Tình huống cụ thể, xin tham khảo phó bản Mộng Ma mới đầu.

Thẩm Thanh Thu cùng y đi qua một hồi phó bản Mộng Ma. Cái gọi là trước lạ sau quen, giống như kết nối WiFi một lần, lần thứ hai không cần mật mã cũng tự động kết nối, đạo lý không khác biệt lắm.

Biện pháp giải quyết tốt nhất trước mắt hẳn có thể nghĩ đến, chính là tìm một vị trí, ngồi chờ Lạc Băng Hà tự mình tỉnh lại.

Thẩm Thanh Thu chậm rãi đứng lên, sờ sờ mặt mình.

Trong mộng cảnh khôi phục dung mạo nguyên bản. Sau khi đã quen, lại sờ thấy trên mặt không có râu, thật là có chút không được tự nhiên.

Rừng trúc ào ào, gió vù phơ phất.

Thẩm Thanh Thu căn bản không cần hoài nghi, nơi này cho dù chỉ lộ có một góc cho hẳn, cũng có thể biết đây là chỗ nào.

Thương Khung Sơn, Thanh Tĩnh Phong.

Nơi mà kiếp này hẳn làm tổ lâu nhất, có thể không quen thuộc sao?

Còn có các đệ tử tốp năm tốp ba đi qua bên đường, khuôn mặt cùng phục sức trên người họ, Thẩm Thanh Thu lại càng không thể không biết.

Thẩm Thanh Thu là kẻ ngoại giới xâm lấn, không cùng một tần số với mấy “người” này, giống như u linh nhìn chằm chằm vào họ. Các đệ tử tới tới lui lui này tuy rằng biểu cảm hơi có vẻ cứng nhắc,

nhưng đích xác đều có mũi có mặt, hơn nữa có không ít số lượng
Thẩm Thanh Thu có thể gọi được tên.

Ngay cả Mộng Ma cũng không thể chống đỡ kết giới khổng lồ
đồng thời bảo đảm sinh vật bên trong có ngũ quan, Lạc Băng Hà cư
nhiên có thể làm được. Hơn nữa tinh xảo đến mức này.

Vòng ra sau rừng trúc, chính là Thanh Tĩnh trúc xá.

Giữa các bóng trúc cao thấp chằng chịt vui thú, nước suối chảy
miết, phản chiếu ánh mặt trời bảy màu, tí tách có tiết tấu.

Một tiếng đập lá rụng nhẹ nhàng, một bạch y thiếu niên mười lăm
mười sáu tuổi bước ra.

Thiếu niên này màu da trắng nõn, dường như là một đường chạy
tối, trán nổi lên một tầng mồ hôi mỏng, hai má đỏ bừng, bộ dạng khả
ái, khoe mắt đuôi mày đường cong rõ ràng mà không sắc nhọn, ý vị
ngây ngô đập vào mặt mà đến.

Thẩm Thanh Thu không nhìn được cảm khái: đã lâu không thấy
thiếu niên Lạc Băng Hà tươi mát dương quang như vậy.

Khi y còn ở Thanh Tĩnh Phong tu hành thì rất yêu thích mặc đồ
trắng. Còn hồn thể ma vương Lạc Băng Hà sau khi phản nghịch chỉ
mặc hắc y, cùng tất cả dĩ vãng gần như hoàn toàn đảo lộn. Dáng vẻ
tươi mới xanh miết thế này, hoàn toàn không thể thấy được nữa.

Y nghiêm nghị đi tới, sửa sang lại góc áo, cúi đầu kêu: “Sư tôn.”

Thẩm Thanh Thu biết, y không nhìn thấy mình, một tiếng này tất
nhiên không phải gọi hắn. Chầm chậm xoay người, quả nhiên thấy
một bóng dáng áo xanh, đứng thấp thoáng trong tán lá xanh.

Khuôn mặt kia không phải bản thân Thẩm Thanh Thu thì là ai?

Đây là “Thẩm Thanh Thu” do ký ức mộng cảnh sinh ra, cứ thế đứng ở trong rừng trúc một mảnh xanh tươi đọng nước, thân hình mảnh mai, cũng giống như một cây trúc. Thần sắc bình tĩnh, tiên khí tự nhiên, chỉ dùng mắt nhìn, thật là có vài phần ý vị trải qua phong ba thối đời.

Hiện tại Thẩm Thanh Thu là người đứng xem, để hần bình phẩm một phen, cũng không khỏi thán phục.

Làm màu làm tới bến, đạt đến cảnh giới này, quá chất!

Lạc Băng Hà có thể hoàn nguyên đủ loại chi tiết hoàn mỹ, cũng thật không hổ là Mộng Ma thân truyền!

Thẩm Thanh Thu trong rừng trúc tựa như đang sờ nghiêng đầu, nói: “Chạy xong rồi?”

Lạc Băng Hà gật đầu nói: “Mười vòng... Chạy xong rồi.”

Thẩm Thanh Thu cuối cùng nhớ ra đây là đoạn nào.

Lạc Băng Hà nói “mười vòng”, chính là chỉ chạy mười vòng quanh Thanh Tĩnh Phong. Nhiệm vụ mà Thẩm Thanh Thu tự mình bố trí cho y.

Đây cũng không phải là hần có ác thú tiến hành tra tấn thể xác nam chính đại thần, mà là không thể nhìn được nữa.

Từ sau khi hần tiếp nhận Lạc Băng Hà, cân nhắc nếu đã là gương tốt, sao cũng phải dạy chút gì đó thực dụng, ngày sau trở

mặt, tốt xấu khi nhắc tới mấy chữ “Tình thầy trò, ơn truyền nghiệp” không đến mức còn chưa ra khỏi miệng, mặt già đã đỏ.

Bước đầu tiên sẽ sửa lại bước đi và thân pháp lung tung lộn xộn của y.

Về phần thành quả dạy học, đã sớm nói rồi. Thành quả lớn nhất chính là Lạc Băng Hà đâm sầm vào lồng ngực hấn chừng nửa tháng.

Thẩm Thanh Thu nói: “Lại đến. Lần này lại không đúng, sẽ không chỉ là mười vòng.”

Lạc Băng Hà liền nghe lời mà lại đến, vì thế, lần này, Lạc Băng Hà đúng là không muốn đụng phải hấn, mà là lòng bàn chân nghiêng một cái, trực tiếp ôm lấy thắt lưng của Thẩm Thanh Thu.

Thẩm Thanh Thu: “...”

Lạc Băng Hà ngại ngùng nói: “Sư tôn, đồ nhi vô dụng, chạy hết mười vòng, chân mềm nhũn.”

Thẩm Thanh Thu thở dài.

Lạc Băng Hà tự giác nói: “Đệ tử biết. Hai mươi vòng.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Vòng cái gì mà vòng? Trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Hấn thật không ham ngược đãi trẻ nhỏ. Lúc ấy thật sự là cam chịu. Thích thế nào thì thế đó đi!

Không dạy nữa, một chút cảm giác thành tựu cũng không có, hổng hết tài năng dạy dỗ!

Lạc Băng Hà không hề cảm thấy mình bị coi thường, còn cao hứng bừng bừng nói: “Tạ ơn sư tôn! Hai mươi vòng ngày mai đệ tử nhất định sẽ bù lại. Đêm nay người có muốn ăn gì không?”

Thẩm Thanh Thu ở một bên lau trán một phen.

Lạc Băng Hà năm đó... thực mẹ nó là một tiểu khả ái a!

Chịu mệt chịu cực mặc đánh mặc mắng cho cười cho đá cho nấu cơm... Khụ khụ, đương nhiên những thứ này đại bộ phận Thẩm Thanh Thu không có làm.

Đồng thời, hắn cũng trở nên buồn bực.

Trong kết giới mộng cảnh Lạc Băng Hà sáng tạo cho bản thân, y đương nhiên sẽ chỉ lựa chọn sử dụng ký ức mình cảm thấy tốt đẹp. Nếu ký ức ở Thanh Tĩnh Phong có thể chiếm một chỗ nhỏ nhoi, vậy cũng nên liên quan tới Ninh Anh Anh mới đúng.

Tại sao lại chỉ có một đoạn này?

Mộng cảnh có thể trực tiếp phản ánh mặt chân thật nhất của lòng người, không thể nào giả dối ngụy trang.

Thẩm Thanh Thu nghiêm nhiên nảy sinh một loại ý niệm hắn chưa từng nghĩ qua.

Tuy rằng như vậy có chút mặt dày, có điều... đại khái, có lẽ, nói không chừng, đoạn tình thầy trò này, địa vị trong lòng Lạc Băng Hà, so với tưởng tượng của Thẩm Thanh Thu còn cao hơn một chút.

Có điều một điểm khác, Thẩm Thanh Thu lại có thể khẳng định:

Lạc Băng Hà tuyệt đối là có khuynh hướng M không sai!

Bình thường có ai lại đưa ký ức mình bị phạt chạy mười vòng hai mươi vòng vào trong kết giới mộng cảnh!?

Thẩm Thanh Thu đang muốn đi vào trong trúc xá độ hoàn nguyên cực cao kia, bỗng nhiên, cổ lan tràn hàn khí nhẹ nhẹ, cảm giác có một tầm mắt vừa lạnh vừa nóng đặt ở trên người.

Hắn quay đầu lại thật mạnh.

Lạc Băng Hà hắc y đang ôm tay, dựa hờ vào một thanh trúc, dừng ánh mắt ở hắn.

Cái đệch, chính chủ!

Phản ứng đầu tiên của Thẩm Thanh Thu, không phải bỏ chạy, mà là bất động tại chỗ, điều khiển biểu cảm trên mặt đến mức tự nhiên nhất.

Kết giới này sân nhà của Lạc Băng Hà, chạy trốn mau nữa cũng vô dụng. "Chạy" căn bản không thể giải quyết vấn đề.

Tầm mắt vừa lạnh vừa nóng ban nãy, không phải ảo giác, cũng không phải hắn hình dung lầm. Ánh mắt Lạc Băng Hà, thật là giống băng lại giống lửa, sương lạnh có, nồng nhiệt có, chặt chẽ khóa ở trên người hắn.

Thẩm Thanh Thu kiên trì cùng y bốn mắt nhìn nhau.

Một lúc lâu sau, vẫn là Lạc Băng Hà thở dài trước.

Y lẩm bẩm nói: "Biết nằm mơ, cũng tốt biết mấy."

Nghe câu đó, Thẩm Thanh Thu tạm thời định tâm.

Hắn đánh bạo, cứ nhiên đánh cược thắng một phen. Lạc Băng Hà giờ phút này tinh thần hoảng hốt, thật sự coi hắn là sản vật mộng cảnh mà mình tự tay tạo ra.

Thẩm Thanh Thu thấy y dựa cây trúc, kinh ngạc chăm chú nhìn mình, hình bóng lẻ loi, nghĩ đến tình hình ban ngày khi y ngồi ở trên thủ tọa, thêm quang cảnh nhất hô bách ứng, sắc màu rực rỡ, không nhìn được có chút đáng thương.

Một lão bà hỏi han ân cần cũng không có. Rất thảm.

Đường đường nam chính văn ngựa đực, lưu lạc đến nước này. Nam nhân nào cũng không đành lòng xem a.

Lạc Băng Hà nói: “Sư tôn, người nói một câu với ta đi.”

Giờ phút này trong lòng Thẩm Thanh Thu tràn ngập đồng tình với bất hạnh mà nam chính gặp phải, vẻ mặt ôn hoà nói: “Được.”

Không ngờ, hắn mở miệng nói, Lạc Băng Hà ngược lại ngây ngẩn cả người, lập tức đứng thẳng, dáng vẻ có chút không tin được.

Không xong.

Phải chăng phản ứng phỏng đoán không đúng?

Nhưng nếu đã bắt đầu diễn, vậy thì phải diễn đến cùng, Thẩm Thanh Thu mỉm cười, nói: “Không phải người kêu vì sư nói chuyện với người sao?”

Đúng vậy, nói mau, nói xong liền rời giường, thả ta đi ra ngoài...

Lạc Băng Hà đi tới, Thẩm Thanh Thu cố nén xúc động, lúc này mới không bảo trì khoảng cách thích hợp với y.

Lạc Băng Hà im lặng một lát, nói: “Dĩ vãng sự tôn đều là nhìn cũng không nhìn ta lấy một cái, tự động đi mất, chứ đừng nói cùng ta nói chuyện... Có phải hôm nay ta mơ quá đẹp rồi.”

Thẩm Thanh Thu vẽ mặt hắc tuyến.

Chẳng lẽ dĩ vãng “Thẩm Thanh Thu” mà Lạc Băng Hà nào bỏ ra đều là đối với y xa cách cao quý lãnh diễm sao?

Khuynh hướng M tới mức nào a?! Đột phá level max!

Tuy rằng luôn cảm giác chỗ nào là lạ, có điều nghe lời này, thật là có chút xót lòng. Hơn nữa, nhìn dáng vẻ Lạc Băng Hà với hắn, thật sự giá trị thù hận không sâu như vậy.

Thẩm Thanh Thu còn chưa kịp nghĩ lại, Lạc Băng Hà đã tới trước người. Biểu cảm của hắn ngưng lại, nghĩ thầm rằng, đây phải chăng có chút gần quá rồi?

Cúi đầu một cái, tay trái Lạc Băng Hà nắm cổ tay trái hắn.

Ngẩng đầu lại, cổ tay phải cũng bị nắm chặt.

Kế tiếp, Thẩm Thanh Thu cảm thấy hoa mắt. Má giống bị lông chim mềm nhẹ lướt qua.

Trên môi truyền đến xúc cảm xa lạ, mềm mại lại ấm áp.

Hắn cứ trừng mắt như vậy, nhìn đối diện hai tròng mắt đen sâu thẳm của Lạc Băng Hà. Hầu kết gian nan lăn lộn một hồi.

Hắn muốn nói, lại không có cách nào mở miệng.

Bởi vì miệng bị người ta cắn.

Lạc Băng Hà nhắm mắt lại, tóc mai dài đen như mực buông xuống gò má tạo thành cái bóng cong cong, nhìn thì thập phần nhu thuận, nhưng động tác lại hoàn toàn không phải như vậy. Y buông tay ra, sửa thành đặt ở giữa thất lưng Thẩm Thanh Thu, hướng lồng ngực của mình kéo vào.

Thẩm Thanh Thu bị y đặt ở trước ngực, cả người cứng ngắc. Tam quan không ngừng bị hủy diệt rồi lại lành rồi lại hủy diệt tuần hoàn với vận tốc ánh sáng.

Rõ ràng thân ảnh hai người khác biệt không lớn, hắn lại bị Lạc Băng Hà dùng tư thế ôm một tay vây tròn.

Giữa trạng thái tan vỡ của hắn, thông báo hệ thống mang theo BGM chúc mừng bật ra: 【 độ sướng +500! Chúc mừng! Chúc mừng! Chúc mừng! (chuyện quan trọng nói ba lần) 】

BGM: background music = nhạc nền

Thẩm Thanh Thu rít gào: “Ta á đủ á đủ á đủ á ——!”

Hắn cuối cùng hiểu được, tại sao Lạc Băng Hà một đứa gái nào cũng không đẩy ngã, hậu cung ba nghìn giai lệ cả bóng dáng cũng méo thấy, độ sướng vẫn không bị kéo xuống!!!

Đạchạchạch bởi vì y dùng mình bổ sung độ sướng a a a!!!

Thẩm Thanh Thu hiểu được chân tướng vừa kinh hãi vừa bị phẫn, nhấc chân liền đá!

Lạc Băng Hà không tránh cũng không né, ngang nhiên bị hắn đá trúng, một bước cũng không lui, nhìn qua vừa tức giận vừa ủy khuất, hỏi: “Nằm mơ cũng không được sao?”

Người ủy khuất cái méo gì?!?!

Người mau tỉnh lại! Mặc dù là đang nằm mơ, nhưng ông đây cũng phải do người làm ra!!!

Một cái tát đánh tỉnh y cũng không được, tùy ý để y tiếp tục hồ đồ cũng không được!!!

Đây mới thực sự là trái phải cũng đều chết!!!

Thẩm Thanh Thu còn chưa có tiếp tục rít gào cái gì đó để bình phục cảm xúc một chút, bất ngờ không kịp đề phòng, lưng đập lên thanh trúc, bị Lạc Băng Hà một phen đòn chính diện. Lạc Băng Hà cúi đầu một cái, lại đề xuống.

Lần này không phải hôn mềm mềm, quả đúng là đang gặm hấn!

Thẩm Thanh Thu không phải chưa từng được người ta hôn, nhưng đây là lần đầu tiên có cảm giác bất cứ lúc nào đối phương cũng sẽ cuồng tính cắn rụng hai cánh môi của hấn khủng bố thế này. Trong khe hở hô hấp hỗn loạn, Lạc Băng Hà thấp giọng nói: “Sự tôn, ta sai rồi...”

Con mẹ nó người như thế này là đáng vẻ biết mình sai rồi sao?!

Hấn mới là sai rồi, thật sự sai rồi, sai hoàn toàn!

Cái gì gọi là không có lửa sao có khói?!

Giang hồ tám chuyện cũng có căn cứ khoa học. Mỗi một nhân sĩ tám chuyện đời trước đều là thiên sứ gãy cánh có thể xuyên thấu hiện tượng nhìn thấy bản chất!

Hắn không dưỡng nam chính thành X lãnh đạm, cũng không phải vấn đề khuynh hướng M hay không M! Chân tướng so với chúng càng đáng sợ hơn, hắn dưỡng nam chính thành gay a a a a a!!!

Thảo nào y không cần nữ chính!!!

Nữ nhân không thể kéo lên hứng thú của y không thể móc nối với độ sướng của y!!!

Điên rồi!!!

Thẩm Thanh Thu đang cân nhắc có cần tự bạo thêm lần nữa không, đột nhiên, Lạc Băng Hà buông hắn ra.

Y nhìn không trung mây xoáy thành xoắn ốc trên đỉnh đầu, âm u nói: “Đáng chết.”

Đáng chết là nói Thẩm Thanh Thu lần này nhắm bộ vị máu chốt của y chuẩn bị đá sao?

Hắn còn chưa kịp thi hành kế hoạch tự vệ này, cảnh tượng trước mắt cùng hình người nhất thời tán loạn, biến ảo thành hàng vạn hàng nghìn mảnh nhỏ. Đồng thời, Thẩm Thanh Thu ở trên nóc nhà chủ điện Huyền Hoa Cung bật dậy.

Đây mới là thế giới chân thật.

Thẩm Thanh Thu kịch liệt hô hấp một trận, khó khăn định trụ tâm thần, bỗng nhiên phát giác, dưới chủ điện ánh lửa nổi lên bốn phía, tiếng chuông báo động vang thành một mảnh.

Hắn ló ra thám thính, vạt áo ở trong gió đêm lật không ngừng, từ trên quan sát xuống, vô số đệ tử Huyền Hoa Cung đang từ bốn

phương tám hướng ùa qua bên này.

“Có người xâm lấn!”

Thẩm Thanh Thu mừng rỡ, xâm lấn là tốt nhất, thừa dịp loạn chạy trốn, mặc cái gì mà máu thiên ma, còn chẳng quan trọng bằng tiết tháo! Đi trước nói sau, tạm biệt!

Tiết tháo: chuẩn mực đạo đức, luân lý thường tình, cũng gần như “tam quan” (thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan)

Kết quả hẳn còn chưa có bay ra hai bước, lại nghe người hô:

“Đi Huyền Hoa Các bên kia, là Liễu Thanh Ca! Là Bách Chiến Phong phong chủ lại tới nữa!”

Thẩm Thanh Thu lòng bàn chân trượt một cái, bật người xoay trở về.

Muốn chết! Cố tình Liễu Thanh Ca tại thời điểm này đến đây, cũng không thể mặc kệ hẳn ném cho Lạc Băng Hà đã hoàn toàn biến xấu đi?

Huyền Hoa Các là nơi tu luyện và cư trú của lịch đại cung chủ, cách nơi này không xa. Thẩm Thanh Thu hai ba bước nhảy xuống nóc nhà, theo đại đột tiến vào.

Còn chưa có bước vào Huyền Hoa Cung, từng trận hàn khí bức người nghênh diện đánh úp lại. Từ bên trong truyền đến một tiếng hét lớn đinh tai nhức óc.

“Cút!”

Một đám đê tử nghe được tiếng chuông báo động, không rõ chuyện gì xông vào cửa, mấy chục người đi đầu bị một luồng khí mạnh mẽ cực điểm đánh bay.

Thẩm Thanh Thu ở nhóm người phía sau, vừa vận tránh qua một kích kia, chọn vị trí tốt, đục nước béo cò mò vào. Vừa vào cánh cửa, đã bị lạnh cứng đến mức nổi một tảng da gà.

Toàn bộ Huyền Hoa Các, biến thành một động băng cực lớn, bước vào một bước, tựa như bước chân vào trời băng đất tuyết. Ống tay áo Thẩm Thanh Thu đều vỡ đầy gió lạnh, mồ hôi lạnh ở lưng ở trán nhanh chóng đông lại thành miếng băng mỏng, nghĩ là biết, trong phòng lạnh đến tình trạng gì.

Không chỉ độ ẩm cực kỳ thấp, vách tường bốn phía đều bị phong bế nghiêm ngặt, cửa sổ kín không kẽ hở, vừa lạnh vừa tối, nếu không phải bị kẻ xâm lấn mạnh mẽ phá vỡ một cửa khẩu, quả thực giống một cỗ quan tài bằng băng.

Trên tọa đài ở giữa phòng, màn che nửa che che đây, vài kiện ngoại y đen đen trắng trắng hỗn độn chất đống bên đài.

Lạc Băng Hà trên người chỉ mặc một kiện trung y, dáng vẻ vừa mới từ trên giường bò lên, y phục không chỉnh tề, cổ áo lệch lạc, tóc đen buông thả, sắc mặt tái nhợt dị thường, môi lại đỏ tươi, trong mắt hai điểm sáng lạnh lóe ra, quỷ khí bức người. Bộc lộ tài năng, đúng là trạng thái chuẩn bị chiến.

Đối diện y bảy bước, xương tay cầm kiếm của Liễu Thanh Ca cứng lên, cả khuôn mặt đều xanh mét.

Liễu Thanh Ca nhìn chăm chăm Lạc Băng Hà cạnh tọa đài, gần từng chữ: “Tập chủng nhà ngươi.”

Hắn nói từng chữ, linh quang trên Thừa Loan Kiếm liên đăng đăng sát khí bạo khởi từng trận.

Thẩm Thanh Thu cảnh giác mà nhìn chăm chú song phương, nhưng mà, chỉ nhìn thoáng qua phương hướng Liễu Thanh Ca chỉ kiếm, trong đầu truyền đến âm thanh tam quan vốn đang chống đỡ vào nơi hiểm yếu bỗng hoàn toàn rơi vỡ.

Lạc Băng Hà tay phải đặt ở trên Tâm Ma Kiếm không bao giờ rời khỏi người, thân kiếm tuyết trắng đã xuất vỏ non nửa; tay trái, còn đang ôm một người.

Khối thân thể này không có sự sống, đầu rũ xuống, tứ chi vô lực, lại thập phần mềm mại. Cũng mặc trung y đơn bạc, áo trôi đến bả vai, nửa tấm lưng trắng như giấy đều lộ ra.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 50: Cánh Cửa Đến Thế Giới Mới 2

Editor Kit bận việc rồi, team AKB lại trở về với AB:v

Liễu Thanh Ca nói: “Người đã làm gì?”

Hắn thật sự là vĩnh viễn cũng không quên được màn vừa rồi, Thừa Loan Kiếm chém vỡ cửa vào xong, bên trong trống rỗng, chỉ có bóng người trong màn che trên tọa đài.

Liễu Thanh Ca biết Lạc Băng Hà khẳng định ở bên trong, chỉ là hắn tuyệt đối không ngờ, ở bên trong, không chỉ mình y!

Lạc Băng Hà nhú mày, đem thân thể mềm nhũn ở tay trái hướng vào trong lòng, nói: “Người nói xem ta đã làm gì?”

Thẩm Thanh Thu cũng muốn quỳ cho y.

Hai người, hoặc nói một người sống cùng một người chết, áo không đủ che thân mà lẫn thành một đoàn từ một thứ gần giống như giường xuống — nhìn thế nào cũng không giống làm chuyện tốt gì!!!

Liễu Thanh Ca không nói một tiếng, Thừa Loan đâm ra. Tâm Ma Kiếm vẫn chưa toàn bộ ra khỏi vỏ, Lạc Băng Hà chỉ dùng vỏ kiếm chặn mũi Thừa Loan. Kiếm khí lạnh người, y hơi nghiêng người,

ngăn trở kiếm khí lạnh thấu xương, thân thể trong tay họ ở sau người, mặt hiện lên vẻ giận dữ.

Liễu Thanh Ca cũng phát giác, tại nơi chật hẹp như vậy xuất động Thừa Loan, chỉ cần không cẩn thận, kiếm khí lợi hại có khả năng tổn hại tới cả cổ thi thể kia, lập tức triệu kiếm vào vỏ, bắt đầu cùng Lạc Băng Hà đối linh lực.

Giữa lúc lộn lộn chiến đấu, y phục của cổ thân thể kia lỏng lẻo lẻo lẻo, hoàn toàn trôi đến bên hông, lòng bàn tay của Lạc Băng Hà trực tiếp dán lên da thịt trắng muốt.

Liễu Thanh Ca hai mắt đầy tơ máu, nói: “Súc sinh, hán tốt xấu là sư phụ ngươi!”

Lạc Băng Hà ung dung nói: “Nếu là người khác, ngươi nghĩ rằng ta phải làm như vậy?”

Đệ tử Huyền Hoa Cung quay thành mấy vòng bên cạnh đều ngây ra như phỗng, không hiểu tình hình hiện tại. Lạc Băng Hà cũng không đi để ý tới, một lòng ứng đối Liễu Thanh Ca. Linh lực trong không khí bốn phía thân thể hai người giống như nước đun sôi quay cuồng bắn ra bốn phía, vẻ mặt người này đáng sợ hơn người kia, căn bản không ai dám bước vào trong Huyền Hoa Các nữa, sợ liên lụy bản thân.

Thẩm Thanh Thu cũng không phải sợ liên lụy. Hán chỉ là đơn thuần không thể nhìn thẳng mà thôi.

... Khẩu vị quá nặng. Khẩu vị quá cmn nặng!

Cho hán não động hồ to hồ nhỏ như bề mặt mặt trăng cũng chưa từng nghĩ tới có một ngày chính hán sẽ trở thành một trong những

nhân vật chính của khẩu vị nặng PLAY!

Cái Lạc Băng Hà ôm trong lòng... đích thực là chết rồi đúng chứ?!

Tuyệt đối không sai đi, bởi vì tự bạo chính là bản thân Thẩm Thanh Thu a! Kia là thi thể của hấn được không?!?!

Đây cũng không phải là vấn đề nghĩ kỹ sẽ sợ, không cần nghĩ kỹ cũng khiến người ta không thể chấp nhận a!!!

Tuy rằng không thể nhìn thẳng, nhưng hấn còn chưa có quên, nguyên nhân mình trở về, là vì giúp Liễu Thanh Ca.

Giúp Liễu Thanh Ca chính là giúp (thi thể của) chính hấn!

Thẩm Thanh Thu lắc mình tới phía sau Liễu Thanh Ca. Hấn liếc một cái, vốn tưởng rằng là người đánh lén, cười lạnh một tiếng, chuẩn bị dùng linh lực đánh văng ra, nhưng mà một bàn tay dán lên lưng hấn, một cỗ linh lực ấm áp lại kiên định quán nhập linh mạch của hấn.

Cảm giác này không hiểu sao có chút quen thuộc.

Liễu Thanh Ca bên này được trợ lực, Lạc Băng Hà thoáng cái bị ngăn chặn. Hấn không dám khinh thường, hơi hơi nghiêng đầu, khóe mắt chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt mơ hồ của người phía sau, tựa hồ dùng đồ vật che ở gương mặt. Liễu Thanh Ca thấp giọng nói: “Là ai?”

Thẩm Thanh Thu không đáp lời, trong tay tăng lực. Hai đạo linh lực mạnh mẽ vô hạn hòa thành một dòng, Lạc Băng Hà tuy cứng rắn chống được, nhưng linh lực mang tính công kích này sẽ theo thân

thể y, rơi vào thân xác y ôm trong tay. Y có thể hóa giải, người chết lại không thể hóa giải, nếu không buông tay, hơn phân nửa thân thể này sẽ bị linh lực chấn động thất khiếu bạo liệt. Lạc Băng Hà không muốn tổn thương thi thể, chỉ đành buông tay. Thân thể kia chợt bị trường linh lực sôi trào đánh văng, bay ra ngoài.

Sau khi Lạc Băng Hà rời tay, tầm mắt vẫn dính chặt vào thân thể kia, thần sắc trên mặt bất đắc dĩ lại không cam lòng. Thẩm Thanh Thu thấy biểu cảm này của y, bỗng nhiên hơi thấy không đành lòng. Dùng biện pháp này buộc y buông tay, có điểm giống đang bắt nạt y.

Có vài tên đệ tử không biết nặng nhẹ muốn đi đụng vào, Lạc Băng Hà quát: “Đừng đụng!” Xa xa lắc tay áo, bên kia kêu thảm thiết một mảnh. Thẩm Thanh Thu thu lại linh lực thêm ở sau lưng Liễu Thanh Ca, lòng bàn chân nhón một cái, bay vọt lên phía trước, đón thân thể kia vào lòng.

Mình ôm lấy thi thể của mình, cảm giác này... thật không phải kỳ quái dạng vừa đâu.

Thẩm Thanh Thu nhìn sơ qua, thân thể trước kia của hấn cư nhiên còn khí sắc hồng nhuận lắm, tứ chi mềm mại không khác gì người thường, chỉ là hai mắt nhắm nghiền, giống như ngủ thật say.

Người tự bạo bỏ mình linh lực sẽ tan hết, trong cơ thể sẽ không còn tu vi để giúp xác chết không thối rữa, hơn nữa thời gian tử vong đã qua năm năm, chỉ dùng băng để bảo tồn, không làm được trình độ như vậy. Trên thân thể không ngửi thấy mùi thảo dược, nên cũng không phải tiến hành hóa học dược vật xử lý. Không biết Lạc Băng Hà dùng phương pháp gì, mới có thể bảo tồn hoàn mỹ như vậy.

Thẩm Thanh Thu tránh được một cái bạo kích như phá núi chém thạch, vừa nhấc đầu, Lạc Băng Hà đang gắt gao nhìn chăm chăm hấn, mặt đầy vẻ dữ tợn. Thẩm Thanh Thu giờ mới phát hiện, quần áo của thân thể này đã trượt hết xuống, xích lỏa bị hấn ôm vào trong lòng, hết sờ lại xem, nhìn kiểu gì cũng cực kỳ... là một hình ảnh không khỏe mạnh.

Hấn bần kéo kéo quần áo của xác chết, đưa qua bên kia cho Liễu Thanh Ca: “Tiếp lấy!”

Lạc Băng Hà muốn đi đoạt, lại bị Thẩm Thanh Thu bám lấy. Thẩm Thanh Thu nguyên bản lo lắng Lạc Băng Hà thúc giục thiên ma máu cổ, cũng không biết là hơi điên hay là đầu óc mơ hồ, cư nhiên không đến phát ra vương bài này. Liễu Thanh Ca một tay tiếp được cổ thân thể kia, tay còn lại ung dung đánh lui đệ tử Huyền Hoa Cung xông tới. Cổ thi thể này bị họ ném qua ném lại, áo xem như hoàn toàn rách, vừa vào tay Liễu Thanh Ca, chỉ cảm thấy lòng bàn tay dán lên làn da trơn bóng, vừa lạnh vừa mịn, tay tiếp xúc phẳng phát có tia điện bò qua, cả người cứng đờ, chạm chỗ nào cũng giống như không thích hợp, suýt nữa đem người lại đẩy trở về. Cũng may hấn cuối cùng nhận được xúc động này, cười ngoại bào, bạch y phi triển như cánh chim, bọc lại thân thể trong lòng, Thừa Loan xuất vỏ.

Đồng tử Lạc Băng Hà biến thành màu đỏ, Thẩm Thanh Thu cảm giác bên kia truyền đến linh lực bạo trướng.

Toàn bộ Huyền Hoa Các, giống như một cái hộp dày đặc, trong hộp đặt một quả bom, bom nổ tung, bốn vách tường ầm ầm sụp.

Cùng với cát bay đá chạy đồng loạt rơi ra, còn có hai đồ vật, đụng vào mặt đất phát ra tiếng vang kim loại.

Thẩm Thanh Thu tập trung nhìn vào, cư nhiên là hai thanh kiếm.

Chính Dương, Tu Nhã.

Hai thanh này đáng nhẽ nên là tàn kiếm bị gãy thành nhiều mảnh, không biết dùng phương pháp gì được sửa lành lại, buộc vào với nhau, an trí ở trong Huyền Hoa Các, theo các thất sụp đổ, lúc này mới lại thấy ánh mặt trời.

Gặp lại hai thanh kiếm này, trong lòng Thẩm Thanh Thu không biết là tư vị gì, nhìn về phía Lạc Băng Hà.

Y nguyên bản y phục đã không chỉnh tề, một màn oanh tạc này xong, rõ ràng xương quai xanh và lồng ngực đều lộ ra, tới gần chỗ trái tim, một vết kiếm thương hình dạng dữ tợn nằm đó.

Năng lực tự mình chữa trị của Lạc Băng Hà rất mạnh, cho dù bị chém đứt tay chân, y cũng có thể nổi trở về không dấu vết, thậm chí có thể mọc ra cái mới. Trừ phi chính y cố ý không đi chữa khỏi, nếu không trên thân thể của y sẽ không có miệng vết thương không thể khỏi hẳn.

Thẩm Thanh Thu bị linh lực đột nhiên bạo khởi của y chấn động đến mức nội tạng gần như lệch vị trí, hướng Liễu Thanh Ca quát: “Đi!”

Cảm giác từ khi hắn tới bên này, thường xuyên làm kẻ chặn hậu a?! Cũng sắp bị bản thân xả thân cứu người làm cảm động! Liễu Thanh Ca liếc hắn một cái, quả nhiên không chút rườm rà ủy mị, nói đi là đi, vác thân thể kia phi lên thân kiếm, nhanh như chớp đi ra.

Lạc Băng Hà trơ mắt nhìn Liễu Thanh Ca vác xác Thẩm Thanh Thu rời đi, trong khoảnh khắc trên mặt xuất hiện sự trống rỗng.

Y ngờ ngác đứng tại chỗ, ngay cả đánh trả cũng quên, như một đứa nhỏ bị người ta đoạt đi một thứ coi là toàn bộ thế giới, thứ yêu mến nhất, một bộ dáng trời sắp sụp xuống.

Thẩm Thanh Thu thấy thế, cảm giác không đành lòng vừa rồi chợt lóe qua càng phát ra mãnh liệt.

Nhưng không đành lòng cũng hết cách. Tiếp tục mặc y ôm thi thể, không biết còn có thể có phát triển đáng sợ gì nữa a a a!

Hắn đang định đục nước béo cò trốn, Lạc Băng Hà lại làm sao cho hắn cơ hội này, toàn bộ lửa giận đều phát tiết trên người hắn, Tâm Ma Kiếm ra khỏi vỏ một nửa, đang định đem người này thiên đao vạn quả, bỗng nhiên từ hàng đệ tử Huyền Hoa Cung hiện ra một bóng đen.

Thân ảnh kia mau lẹ vô cùng, kéo Thẩm Thanh Thu rời đi. Lạc Băng Hà tự vẫn nhãn lực tuyệt hảo, cư nhiên cũng không lưu ý hai người này đào thoát như thế nào. Y đứng tại chỗ, bão táp ở đáy mắt tụ tập trong lồng ngực.

Chúng đệ tử Huyền Hoa Cung vẫn không chen tay vào, nhưng cũng biết đêm nay Lạc Băng Hà tất nhiên sẽ nổi trận lôi đình, vội quỳ xuống từng đám từng đám.

Cố tình Sa Hoa Linh lúc này mới đuổi tới, vội vàng tiến lên, vừa đến đã bị Lạc Băng Hà đánh bay ra ngoài. Nàng sớm biết rằng vị này hỉ nộ vô thường, cũng không biết là tại sao lại chọc giận y, sợ hãi nói: “Quân thượng bớt giận. Quân thượng bớt giận!”

Lạc Băng Hà nói: “Người người mang về, thật không tệ.”

“Không tệ” này quả thực so với nghe thấy Lạc Băng Hà kêu ả đương trường tự sát còn đáng sợ hơn. Sa Hoa Linh hồn bay trên trời, vội hỏi: “Thuộc hạ có việc bẩm báo! Kẻ xâm nhập vừa đến, thuộc hạ liền cảm thấy, dù sao cũng phải lo chu toàn. Kẻ xâm nhập không chỉ một mình Liễu Thanh Ca! Bách Chiến Phong phong chủ này dĩ vãng cũng đêm khuya từng đột nhập cung, nhưng không phá được mê trận. Lần này là có người phá mê trận trước, Liễu Thanh Ca mới có thể xâm lấn thành công.”

Lạc Băng Hà nhìn phương hướng Liễu Thanh Ca ngự kiếm biến mất, chậm chậm siết chặt nắm tay, xương ngón tay răng rắc rung động.

Sa Hoa Linh nghĩ thầm, Lạc Băng Hà khẳng định không quan tâm kẻ xâm nhập còn lại là ai, ý để ý e là chỉ có thi thể bị cướp đi của Thẩm Thanh Thu, bèn sửa lời nói: “Liễu Thanh Ca một mình mang theo... mang theo... đi không xa đâu! Thuộc hạ lập tức dẫn người đuổi theo!”

Lạc Băng Hà nói: “Không cần.”

Sa Hoa Linh run lên, tâm lạnh lạnh, nảy lên một dự cảm chẳng lành.

Chỉ nghe Lạc Băng Hà âm thanh lạnh lùng nói: “Ta tự mình đi. Người kêu Mạc Bắc lên đây.”

Thẩm Thanh Thu lần này cuối cùng biết, dĩ vãng thời điểm Lạc Băng Hà thao túng máu cổ trong cơ thể hắn, rốt cuộc có bao nhiêu ôn nhu.

Nếu Lạc Băng Hà thật sự muốn dùng thiên ma máu khiến một người chết, vậy căn bản không thể chỉ là trình độ đau bà dì. Y có thể làm cho người sống không bằng chết, đau đến đứng cũng đứng không vững, nói cũng nói không nên lời, chỉ có thể lăn lộn trên mặt đất, lăn xong thì như tử thi nằm trên mặt đất, nhưng đau đớn toàn thân không bớt chút nào, căn bản không đợi được đến khi giảm bớt hay là làm quen.

Sau khi cơn giận khi loạn đấu qua đi, Lạc Băng Hà rút cuộc nghĩ đến còn có thứ như thiên ma máu.

Người vừa rồi thừa dịp loạn kéo hấn ra đại khái đã đưa hấn đến nơi an toàn, thả chậm tốc độ, giúp hấn đi đứng lên. Thẩm Thanh Thu muốn ngồi không muốn đi, nhưng đã không còn sức nói chuyện, nửa chết nửa sống bị kéo đi một đoạn, người đó rút cuộc phát hiện không ổn.

Y đặt Thẩm Thanh Thu lên mặt đất, nghe thanh âm âm ôn nhu lại nhẹ nhàng khoan khoái, tốc độ nói hơi chậm, dường như là một nam tử trẻ tuổi, ngữ khí thân thiết nói: “Người thế nào? Vừa rồi bị thương sao?”

Thẩm Thanh Thu giật giật môi, vẫn là không có khí lực nói một chữ. Hiện tại trong mạch máu hấn đều có mấy triệu con cổ trùng đang cuồng hoan, cắn xé bành trướng, mấp máy vặn vẹo, cảm giác kia vừa ghê tởm, vừa đau khổ.

Lạc Băng Hà bây giờ thật sự muốn giết hấn.

Thẩm Thanh Thu bỗng nhiên nghĩ đến, nếu Lạc Băng Hà biết hấn là ai, sẽ là tình huống gì. Xét đến cùng, hấn xui xẻo, Lạc Băng Hà xem ra cũng khá xui xẻo. Nói không rõ ai so với ai xui xẻo hơn.

Hắn đem đủ loại sự tích mấy năm nay từ đầu tới đuôi tua nhanh qua một lần, thật lòng cảm thấy khá buồn cười. Quả thực hoang đường. Vừa mới cười gượng hai tiếng, lập tức lại là một trận đại đau, thật sự lăn hai vòng trên mặt đất. Giống như làm vậy có thể giảm bớt một chút.

Chưa lăn được hai vòng đã bị người đó đè xuống, y sờ sờ cái trán Thẩm Thanh Thu, còn có mặt mũi, râu thưa thớt đều rụng đến mức gần hết, đều là mồ hôi lạnh, sờ xuống một chút, đụng đến ngực và bụng của Thẩm Thanh Thu.

Chẳng biết tại sao, nơi y chạm qua sẽ hơi dễ chịu một chút, Thẩm Thanh Thu lấy lại được một hơi, không nhịn được nói: “Huỳnh đệ, người... sờ chỗ nào vậy?”

Nếu là dĩ vãng, hắn thật sự sẽ không để ý người khác sờ hắn chỗ nào, thích sờ đâu cứ sờ đó, xin tự nhiên. Thế nhưng không lâu trước đó được Lạc Băng Hà liên tiếp mở ra cánh cửa dẫn đến thế giới mới, tam quan đã thành hình hai mươi mấy năm qua của Thẩm Thanh Thu bị đả kích nghiêm trọng, hắn sau này phải dùng ánh mắt hoàn toàn mới để nhìn nhận tất cả vấn đề của thế giới này.

Điểm thứ nhất chính là vấn đề kết bạn đồng tính!

Người đó “A” một tiếng, vội vàng thả tay, xin lỗi: “Thực xin lỗi. Ta... không phải cố ý đâu.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Đừng đừng đừng! Người sờ đi! Thỉnh tiếp tục! Cảm ơn người!”

Không phải ảo giác, người này vừa buông tay, Thẩm Thanh Thu lập tức liền đau lên. Y giống như... thật có thể trấn an thiên ma máu!

Thẩm Thanh Thu quay đầu, dưới ánh trăng, không thể thấy rõ ràng dung mạo đối phương, nhưng đại khái là một hình dáng trong sáng tuấn tú, đôi mắt thập phần trong suốt, như nước sương phản chiếu bóng dáng của Thẩm Thanh Thu và ánh trăng.

Thẩm Thanh Thu nhìn ánh mắt kia, trong đầu giống có cái gì muốn nổ tung, thân thể cũng đau đến run lên, ai thán một tiếng, hơi hơi co lại, năm ngón tay thành quyền, đánh một cái mạnh lên mặt đất.

Không được, đầu má chết kiểu này quá troll rồi!

Đột nhiên, gáy của Thẩm Thanh Thu bị người ta nhắc lên, cảm đau một cái, bị nắm mở miệng, rớt vào một chỗ chất lỏng.

Đầu lưỡi hắn run lên dạt dào trào ngược, nếm không ra chất lỏng này là vị gì, nhưng hắn không phải là đồ vật dễ uống gì, uống một hơi, muốn nôn, người đó che miệng hắn lại, động tác mạnh mẽ, ngữ khí lại thập phần mềm nhẹ, nịnh nói: “Nuốt xuống.”

Hầu kết Thẩm Thanh Thu kịch liệt kích thích, trong lúc vội vàng, vẫn là nuốt xuống chất lỏng kia. Khóe miệng sót vài tia chất lỏng bất minh, hắn vội đầu ho mạnh một trận, nam tử kia liền ở một bên giúp hắn vỗ lưng thuận khí.

Khiến người ta khiếp sợ chính là, sau khi chất lỏng vào miệng vào bụng, nỗi đau máu trùng cắn nuốt tra tấn hắn một đường nhanh chóng thu hồi.

Hắn lại chưa nghe nói qua thứ như thiên ma máu có giải được!

Thẩm Thanh Thu thân thể thư thái, tâm lại bị treo lên. Hắn một phen túm quần áo ở ngực người đó: “Người cho ta uống là cái gì?”

Y đem ngón tay của Thẩm Thanh Thu từng ngón từng ngón gỡ ra, từ ngực kéo xuống, mỉm cười nói: “Bây giờ còn đau không?”

Không đau. Thật sự không đau.

Nhưng mà cũng bởi vì không đau, cho nên mới đáng sợ.

Vị giác đầu lưỡi dần dần hồi phục, Thẩm Thanh Thu cảm giác mùi máu trong cổ họng cũng trở nên nên đặc hơn. Đặc hơn đến mức buồn nôn.

Nguyên tác nói rất rõ ràng, tất cả dược vật đều không có tác dụng với thiên ma máu.

Chỉ có thiên ma máu mới có thể cưỡng chế thiên ma máu.

Độc.

Chẳng những uống qua hai lần, hơn nữa uống qua hai đạo thiên ma máu không cùng một chủ.

Thẩm Thanh Thu cảm thấy, mình thực mẹ nó làm được tám chữ tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả.

(Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả: trước đó không có ai như vậy, sau này không có người như thế.)

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 51: Lấp Hố

Âm thanh huyết nhục bị xé rách.

Còn có tiếng kêu gào thảm thiết.

Thẩm Thanh Thu ấn chặt huyết thái dương, cảnh tượng trước mắt từ từ rõ ràng.

Một biển máu.

Xác chất thành núi.

Lạc Băng Hà đứng ở trong cảnh tượng như luyện ngục, chết lặng như khúc gỗ.

Y mặc huyền y, không nhiễm màu đỏ, nhưng nửa bên mặt đều nhuốm huyết sắc, cứng ngắc lãnh khốc nâng kiếm.

Thẩm Thanh Thu trơ trơ nhìn một màn này.

Nguyên bản hắn vừa nhìn thấy Lạc Băng Hà, trong đầu liền tự động hiện lên hình ảnh y ôm thân thể của mình từ trên giường lăn xuống đến cuộn thành một đoàn, sờn tóc gáy, chỉ muốn lập tức trốn

xa xa vào. Nhưng hiện tại, ngay cả tâm tư lãng tránh cũng bị khiếp sợ đến phai nhạt.

Lạc Băng Hà cứ nhiên đang tàn sát tạo vật mộng cảnh của mình. Việc này cùng với tự mình lấy dao chém vào não y căn bản không có gì khác nhau.

Nếu không phải thiếu năng không hiểu chuyện, chỉ có kẻ điên mới làm loại chuyện này!

Tuy rằng Thẩm Thanh Thu luôn thích nói Lạc Băng Hà là một kẻ M thích tự ngược, nhưng tự ngược tới trình độ này, hẳn bất luận thế nào cũng cười không nổi.

Lạc Băng Hà giương mắt nhìn hắn, trong ánh mắt cuồn cuộn, nghiêm nhiên một bộ thần trí không rõ. Nhưng hai mắt chốc lát sáng lên, lập tức vứt bỏ trường kiếm trong tay, ném đi xa.

Y giấu hai tay đầy máu tươi ra phía sau, nhỏ giọng kêu: “Sự tôn.”

Sau đó, chợt nhớ tới trên mặt cũng có máu, giống như vớt vát dùng tay áo xoa xoa vết máu trên nửa bên mặt, kết quả càng lau càng bẩn, giống như một đũa nhỏ trộm đồ bị phát hiện tại chỗ, càng trở nên bất an.

Thẩm Thanh Thu miễn cưỡng trấn định, nói: “... Người đang làm cái gì?”

Lạc Băng Hà thấp giọng nói: “Sự tôn, ta... ta lại làm mất người rồi. Đệ tử vô dụng, ngay cả thân thể của người cũng không giữ được.”

Thẩm Thanh Thu ánh mắt phức tạp.

Cho nên vừa rồi y thăm sát tạo vật mộng cảnh, xem như... tự trừng phạt bản thân?

Khó trách Lạc Băng Hà ngay cả hấn là kết quả ảo cảnh hay là kẻ ngoại giới xâm lấn cũng không cảm giác được.

Thẩm Thanh Thu thật không ngờ, Lạc Băng Hà đã đến tình trạng này. Y hiện tại như thế này, cũng không khác gì điên rồi.

Nhìn trình độ thành thạo của Lạc Băng Hà, chỉ sợ đã không phải lần thứ nhất làm như vậy. Thẩm Thanh Thu đâu chỉ không đành lòng, quả thực muốn nói đã đắc tội.

Thẩm Thanh Thu thở dài, không tự chủ được chậm lại âm thanh, an ủi: “Mất rồi thì mất đi.”

Lạc Băng Hà kinh ngạc nhìn hấn, nói: “... Nhưng ta hiện tại chỉ có cái đó.”

Y thật sự năm năm đều là ôm một cỗ thi thể, một cái xác rỗng sống qua ngày sao?!

Âm thanh Lạc Băng Hà bỗng nhiên lạnh xuống: “Sau vụ Hoa Nguyệt Thành, ta đã nói đời này vĩnh viễn sẽ không làm mất sư tôn nữa, nhưng lại để người khác đoạt đi rồi.”

Hận ý khắc cốt giống như màu đỏ sậm trong đồng tử biểu lộ rõ ràng. Trường kiếm bị y vứt bỏ được triệu bay lên, xuyên ngang qua mấy “người” giấy giữa trên mặt đất. Trong tiếng kêu thảm thiết, Thẩm Thanh Thu theo bản năng đè y lại, trách cứ nói: “Người đừng xằng bậy! Ở trong mộng cảnh làm thế này là tự mình hại mình người biết không?!”

Lạc Băng Hà đương nhiên không thể không biết, kết giới này đều là y một tay sáng tạo nên.

Y nhìn chằm chằm Thẩm Thanh Thu, phản thủ đặt trên mu bàn tay hần, một lúc lâu sau mới nói: “Ta biết là ta đang nằm mơ. Cũng chỉ có ở trong mộng, sư tôn ngươi còn có thể mắng ta như vậy.”

Nghe xong câu này, Thẩm Thanh Thu bỗng nhiên tỉnh ngộ lại.

Không được. Không đúng.

Không thể đối với Lạc Băng Hà như vậy.

Nếu người đối với một người không có ý này, liền không nên cho y hy vọng. Hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều, thần trí tiếp tục không rõ, thậm chí tỷ lệ phát rồ cũng lớn hơn nữa. Cho dù là ở trong mộng, cũng không nên dây dưa không dứt như vậy.

Nên đoạn thì đoạn, tiếp tục vương mắc sẽ thành oan nghiệt. Thẩm Thanh Thu quyết đoán rút tay về, chỉnh chỉnh sắc mặt, bày ra gương mặt cách xa người vạn dặm, xoay người bước đi.

Lạc Băng Hà bị vứt bỏ, ngây người một chút, lập tức đuổi theo, nói: “Sư tôn, ta biết sai rồi.”

Thẩm Thanh Thu lạnh lùng mà nói: “Biết sai rồi cũng đừng lại đây!”

Lạc Băng Hà vội la lên: “Ta đã sớm hối hận, chỉ là vẫn không có cách nào nói với ngươi. Ngươi còn tức giận ta làm cho ngươi tự bạo linh thể sao? Ta đã đem tất cả linh mạch trong thân thể sư tôn đều chữa trị tốt rồi, tuyệt không lừa gạt! Chỉ cần ta có thể đi vào thánh lăng... nhất định có biện pháp khiến ngươi tỉnh lại.”

Thẩm Thanh Thu không đáp lời, nghĩ thầm rằng có phải nên hướng gáy y đánh mấy cái bạo kích mới có thể đánh tỉnh y, nhưng Lạc Băng Hà nhào mạnh lên, từ phía sau vòng lấy hấn, chặt chẽ ôm, la lối lộn lộn thế nào cũng không chịu buông tay.

Thẩm Thanh Thu bị y ôm đến mức cả người cứng ngắc, giống như bị thứ gì lông xù cọ cọ, quả thực lông tóc dựng đứng, trong tay vận kinh, nhưng vẫn là không thực sự đánh lên, cắn răng ra một chữ: “Cút!”

Đã nói rõ sau khi hắc hóa không đi lộ tuyến khổ tình a! Không cần lòi lòi kéo kéo!

Lạc Băng Hà mắt diếc tai ngơ, nói: “Hay là sư tôn tức giận việc Kim Lan Thành?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Không sai.”

Lạc Băng Hà không chịu buông tay, lẩm bẩm nói: “Khi mới từ vực thăm Vô Gian ra, biết sư tôn người tuyên bố với bên ngoài là ta bị Ma tộc giết chết, lúc trước còn tưởng rằng sư tôn mềm lòng, dù sao giữ lại vài phần tình niệm, không muốn khiến ta thân bại danh liệt. Ai ngờ vừa thấy mặt, xem thái độ sư tôn, ta lại sợ ban đầu là ta nghĩ quá đẹp, ta sợ sư tôn giấu giếm cho ta, chỉ là cảm thấy dạy dỗ một ma đầu, bại hoại danh dự.”

Y nói được đáng thương cùng cực, một câu tiếp một câu vội ra ngoài, giống như sợ Thẩm Thanh Thu thô bạo ngắt lời y không cho nói tiếp, nói: “Người Tát Chủng thật không phải ta an bài. Khi đó là ta tức đến hồ đồ mới mặc kệ để sư tôn bị giam vào thủy lao... Ta đã sớm biết sai rồi.”

Nếu là Lạc Băng Hà trong hiện thực, chỉ sợ sẽ không có thời điểm thao thao bất tuyệt như vậy. Đại khái cũng chỉ có ở trong mộng y tự mình tạo ra, y mới dám liên thoảng như vậy. Tại thời điểm này một phen đẩy y ra, tựa như đối với một tiểu cô nương ôm lấy khúc gỗ nổi thương tâm khóc lóc kể lể quăng xuống một cái bạt tai, không khỏi có chút tàn nhẫn.

Thẩm Thanh Thu vừa không đành lòng, vừa cảm thấy hoang đường bội phần.

Có cái gì hoang đường hơn việc người hao tổn tâm cơ trốn một người trốn nhiều năm như vậy, cuối cùng phát hiện người ta căn bản không phải muốn giết người, mà là muốn làm người? Tuy rằng bất luận là giết hay là đề, kết quả đều giống nhau, Thẩm Thanh Thu đều sẽ liều mạng mà chạy.

Một kẻ muốn gặp không thể gặp, ôm thi thể năm năm. Kẻ còn lại tránh không kịp, lại luôn cảm thấy gặp mặt quá nhiều.

Hắn cứng tay lên, giơ lên lại hạ xuống, siết chặt lại buông ra. Cuối cùng, vẫn là thở dài, vỗ vỗ cái đầu còn cao hơn của mình.

Thẩm Thanh Thu nghĩ thầm: “Mẹ nó, thật sự là thua!”

Một nam chính hắc ám văn ngựa đực yên lành, hiện tại đừng nói hậu cung, không chừng người ta còn là một xử nam nữa đó. Tự mình khiến bản thân trở thành thế này, hắn còn bổ thêm đao, hình như rất không phúc hậu. Thẩm Thanh Thu vẫn là thua một Lạc Băng Hà thể hiện thâm, còn có sự đồng tình của bản thân.

Lạc Băng Hà lập tức nắm chặt cái tay đó của hắn.

Khi tiếp xúc, cảm giác trong lòng bàn tay Lạc Băng Hà hơi có chỗ không bằng phẳng, Thẩm Thanh Thu nhìn kỹ phát hiện, thì ra là một đạo kiếm thương.

Thẩm Thanh Thu nguyên bản không hiểu, trên người y nhiều miệng vết thương như vậy là chuyện gì xảy ra, nhưng giờ bỗng nhiên nghĩ tới. Đêm ở Kim Lan Thành, Lạc Băng Hà cùng hắn chơi mèo vờn chuột một đường, cuối cùng khi bắt được hắn, bản thân đâm y một kiếm. Lúc ấy, Lạc Băng Hà là trực tiếp lấy tay nắm lấy mũi kiếm của Tu Nhã Kiếm.

Về phần miệng vết thương gần trái tim trên ngực y, càng không nên quên, đó là ở Tiên Minh Đại Hội Thẩm Thanh Thu đâm khi buộc y đi xuống.

Giống như mình mỗi lần đi đâm Lạc Băng Hà, y chưa từng tránh, luôn là không né không tránh, trực diện nghênh đón, mặc hắn đâm, mặc hắn chém. Chính là vì như thế, hai lần Thẩm Thanh Thu cũng chưa nghĩ thật sự đâm trúng hắn, lại đều đâm trúng. Chém xong rồi, miệng vết thương cũng không chữa, ngược lại cố ý bảo tồn.

Nếu là trước kia, đương nhiên Thẩm Thanh Thu còn có thể cho rằng đó là Lạc Băng Hà mang thù, muốn để lại miệng vết thương để lúc nào cũng gi nhớ thù hận với hắn, nhưng hiện tại, hành vi này rõ cuộc là có ý gì, Thẩm Thanh Thu không bao giờ có thể lừa mình dối người nữa.

Một quyển sách dài như vậy xem xong rồi, đứa nhỏ cũng lôi kéo tới lớn, hắn lại chưa từng phát hiện, Lạc Băng Hà thì ra là một thiếu nam ngây thơ. Ngựa đực thâm tình biến thành cơ lão, hai chữ đằng trước cư nhiên lập tức bị gạch, hiện tại Lạc Băng Hà bị hắn dưỡng đến mức chệch không biết đi đường nào rồi, tâm tư so với tiểu cô

nương còn trong sáng hơn, nghĩ ngợi quá nhiều, khuynh hướng M lại dễ dàng tổn thương.

Cũng có thể, không phải hấn chưa từng phát hiện, mà là hấn chưa từng nghĩ tới muốn đi phát hiện. Xét đến cùng, Thẩm Thanh Thu vẫn coi Lạc Băng Hà là một nhân vật trong sách, vẽ mặt hóa, hình thức hóa, áp dụng lúc nào cũng nhìn từ xa, thái độ thỉnh thoảng vô chơi một chút. Đại đa số thời điểm, đều là cung kính từ xa. Nguyên bản Lạc Băng Hà cảm giác tồn tại cực mạnh, ở trong mắt của hấn ngược lại hào quang NPC càng nặng nhất.

Đối với Lạc Băng Hà như vậy, Thẩm Thanh Thu cảm thấy phiền toái muốn chết, lại thực sự có chút chân tay luống cuống. Một FA tung hoành nhiều năm, thật vất vả mới có người có ý với mình, kết quả cư nhiên ① là nam ② là đồ đệ hấn ③ là nam chính ④ phương thức biểu đạt còn có chút biến thái.

Đến tột cùng là nên tát y cho tỉnh, hay là mặc y điên cuồng như vậy? Thẩm Thanh Thu nhúc đầu thì nhúc đầu, nhưng cũng không dám tùy tiện xuống tay.

Thẩm Thanh Thu bấy lâu nay, lần đầu tiên cảm nhận được, cảm xúc “mê mang” làm người ta đau trứng đến nhường nào.

Sau khi tỉnh lại, Thẩm Thanh Thu mở to mắt, phía trên là màn che một mảnh tuyết trắng.

Có người đẩy cửa vào, nhẹ bước chậm rãi đóng cửa lại, nói: “Tỉnh rồi?”

Thẩm Thanh Thu chuyển chuyển cái cổ, nghiêng đồng tử nhìn.

Nhìn người dưới ánh đèn, tốt hơn nhìn người dưới ánh trăng, nam tử kia quả nhiên tướng mạo rất tốt, khó miệng khế cười, tuấn lãng không nhiễm bụi, nhất là đôi mắt, hiện ra một loại khí linh động ôn nhu.

Tuyệt đối là ánh mắt hồ Lô Thủy dưỡng ra.

Thẩm Thanh Thu bật dậy, túi chườm nước đá từ trên trán rơi xuống, nam tử kia xoay người nhặt lên, thả lại trên bàn, đổi cho hắn cái mới.

Thấy thế, Thẩm Thanh Thu nguyên bản hàm ở trong miệng một thúng “Người là ai” “Người muốn như thế nào” đều không tiện nói ra, vội ho một tiếng, rụt rè nói: “Đa tạ các hạ trong Huyền Hoa Cung ra tay tương trợ.”

Nam tử trẻ tuổi kia ở bên cạnh bàn đứng lại, cười nói: “Người có một câu, ƠN một giọt nước báo đáp ngàn sông. Huống hồ ƠN của Thẩm tiên sư với ta, đâu chỉ là một giọt nước.”

Thứ nhất, y quả thật là xà nam ở rừng Bạch Lộ.

Thứ hai, y biết người dưới cái xác này là Thẩm Thanh Thu.

Thẩm Thanh Thu hỏi dò: “... Thiên Lang Quân?”

Thượng cổ thiên ma nhất mạch sở dĩ có chữ “Thiên”, là vì có lời đồn, chi huyết mạch này, là từ tiên giới sa đọa nhập ma.

Huyết thống nếu tinh khiết hơn Lạc Băng Hà, mới có thể ngăn chặn thiên ma máu trong cơ thể Thẩm Thanh Thu.

Vậy, vấn đề đã tới rồi. Trong thiên ma huyết tộc, nguyên tác cho tên, Thẩm Thanh Thu biết đến, chỉ có hai: Lạc Băng Hà, còn có cha của y. Hắn có thể đoán ai đây.

Chỉ là, quá tam ba bận. Phương pháp đoán dở hơi đến bây giờ chưa từng sai của Thẩm Thanh Thu, rốt cuộc tại đây vấp phải trắc trở.

Nam tử kia lắc lắc đầu, nói: “Thẩm tiên sư đem ta nhận thành quân thượng, thật sự là quá coi trọng rồi.”

Nghe được hai chữ “Quân thượng”, Thẩm Thanh Thu rốt cuộc biết vị này là nhân vật gì.

Nguyên tác mở màn, Thiên Lang Quân bị trấn áp ở dưới núi cao. Đối với một hội đại chiến mấy năm trước, bởi vì không liên quan lắm đến con đường trâu bò và ngựa đực của nam chính, Đâm Máy Bay Lên Giời sơ sơ đi qua, chỉ nói “Không địch lại nhiều nhân tài tu chân nhân giới hợp lực vây công, bị trấn áp dưới núi ××, trọn đời không được xoay người, tâm phúc đại tướng tử thương ly tán”.

Rốt cuộc núi ×× là núi gì? Thẩm Thanh Thu chưa từng tử tế suy nghĩ vấn đề này. Nhưng sau khi được kích thích, hắn rốt cuộc đột nhiên nhớ tới ×× là gì.

Đệch, núi Bạch Lộ!!!

Núi Bạch Lộ có rừng Bạch Lộ!!!

Thẩm Thanh Thu trên dưới đánh giá nam tử kia.

Đây chính là “Tâm phúc đại tướng” của Lạc Băng Hà cha y a!

Hiện tại xem, trên người y đã hoàn toàn không tìm được bóng dáng dị dạng của xà nam lúc trước.

Thẩm Thanh Thu nuốt cổ họng, nói: “Xin hỏi các hạ... Tôn tính đại danh?”

Nam tử kia khách khí nói: “Thiên Lang Quân tọa, Trúc Chi Lang.”

Y vừa dứt lời, hệ thống truyền đến âm thanh thông báo: 【 bổ sung độ hoàn chỉnh của cốt truyện và danh sách nhân vật, chỉ số ngẫu +300. Hạng mục lấp hố khởi động, chỉ số ngẫu +100! 】

Thẩm Thanh Thu đột nhiên nảy lên một trận hưng phấn không thể ức chế.

“Lấp hố”, tuyệt đối là chỉ mấy thảm án troll nhau vẫn không có bàn giao rõ ràng hung thủ sau bức màn.

Đây, cũng chính là (một trong những) nguyên nhân Thẩm Viên luôn phỉ nhổ 《 Cuồng ngạo tiên ma đồ 》 . Cũng là một việc đáng tiếc khiến hấn dậm chân nghiến răng nghiến lợi sau khi xem hết văn!

Hiện tại, hấn bắt đầu dẫn ra nhân vật chưa từng chính diện lên sàn, hơn nữa hệ thống cũng mở ra hạng mục lấp hố. Chẳng lẽ kế tiếp sẽ vạch trần những cái hố chân tướng bí ẩn to bằng trời này?!

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 52: Xuân Sơn Hận

Thẩm Thanh Thu nói: “Ta từng cứu người một lần, người đã cứu ta một lần, hòa nhau rồi.”

“Từng cứu người một lần” mà hần nói, là chỉ khi đó ngăn Công Nghi Tiêu, không để y giết xà nam. Trúc Chi Lang lại lắc đầu, nói: “Không chỉ như thế. Nếu không phải nhờ Thẩm tiên sư, tại hạ chỉ sợ thêm vài năm nữa cũng không thể tới gần Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi. Sao có thể nói là hòa được?”

Thẩm Thanh Thu vừa nghe, chính hợp ý hần, nói: “Vậy được, thương lượng một chút, người không thể trực tiếp rút hết hai đạo trò vui này ra khỏi máu ta sao? Nhất định phải ở lại bên trong sao?”

Đây giống như là trong cơ thể người mọc một ký sinh trùng, biện pháp trị liệu con trùng này cư nhiên là bỏ vào một con ký sinh trùng khác đến chống lại nó. Nghĩ như thế nào tình huống đều càng tệ hơn!

Trúc Chi Lang nói: “Đó cũng là lần đầu tại hạ vận dụng thiên ma máu, trước đây còn chưa bao giờ nghe nói qua phương pháp có thể giải trừ.”

Được rồi, máu nhập thể, hòa tan vô tung, nếu bắt nó tách ra, đích xác cũng... không thực tế cho lắm.

Trúc Chi Lang nói: “Tuy rằng không thể giải, nhưng chỉ cần máu của tại hạ ở trong cơ thể Thẩm tiên sư, thiên ma máu của vị kia sẽ không thể có tác dụng. Sau khi đi ma giới, không thể gửi đến tín hiệu truy tìm, cũng tuyệt đối không thể tra tấn người.”

Ngưng.

Thẩm Thanh Thu nói: “Đợi đã. Ta khi nào thì nói qua, ta muốn đi ma giới?”

Trúc Chi Lang nói: “Rất nhanh sẽ đi.”

Thẩm Thanh Thu quan sát thần sắc y, nói: “‘Báo đáp’ mà người nói, không phải là mang ta đi ma giới đấy chứ?”

Đùa hấn chắc?? Đi ma giới làm gì? Vật tư thiếu thốn, văn hóa phong tục không giống nhau, còn có thể không hợp khí hậu.

Hơn nữa hiện nay có chuyện cần lo lắng hơn. Trước đó hấn bị hành vi thân thiết quyến luyến thi thể của Lạc Băng Hà dọa đến não nóng lên, để Liễu Thanh Ca đem thân thể ban đầu của mình đi, liệu Lạc Băng Hà có khi nào dưới cơn nóng giận, tận diệt Thương Khung Sơn không a?!

Hấn phải về trước để thông báo cho chư vị đồng môn. Thẩm Thanh Thu lập tức xốc lên chăn, tính trốn chạy, ai ngờ, vừa mới cử động, liền cảm giác một vật lạnh lẽo mềm mại vừa trơn vừa nhớt theo chân bò lên.

Một con rắn màu xanh ngọc từ trong chăn chầm chậm nhô đầu ra, đang hướng Thẩm Thanh Thu xì xì phun ra lưỡi rắn đỏ tươi.

Nhìn đường nét của con rắn này, giống như rắn lục nhân giới, mí trên cực lớn, đồng tử cực nhỏ, đối lập với nhau, nhìn thấy ghê người. Thẩm Thanh Thu lại không sợ sinh vật nhuyễn thể loại này, lạnh mắt nhìn, trong tay lặng lẽ ngưng lực, đang muốn đánh bất ngờ, nhắm vào bảy tắc của nó, bích xà đột nhiên cong ngửa thân hình ra sau, miệng đỏ phình to.

Rõ ràng là một con rắn mà thôi, miệng cứ nhiên phát ra tiếng thét như cổ họng người chói tai đến cực điểm, đồng thời cứ như hoa nở bốn phía đầu rắn nhô ra vô số gai nhọn chằng chịt màu xanh biếc, đầu gai hơi đỏ, thân rắn cứ như được bơm khí bành trướng vài lần.

Mới vừa rồi còn có thể tính là xà cảnh nhỏ xinh đáng yêu, hiện tại mẹ nó là một quái vật, giống ma giới quả nhiên hung tàn. Thẩm Thanh Thu lập tức đánh mất ý niệm trực tiếp lấy tay tiếp xúc.

Trúc Chi Lang rót đầy một ly trà, đặt trên mặt bàn, chân thành nói: “Thẩm tiên sư sao chưa nghe ta nói hết đã muốn đi? Tại hạ là thật tâm muốn báo đáp ân không giết và tương trợ ở rừng Bạch Lộ.”

Thẩm Thanh Thu giật giật môi: “Muốn ta đi ma giới, không đi thì đặt thứ này lên giường của ta, xem như ‘Báo đáp’?”

Trúc Chi Lang cười cười, nói: “Không chỉ là trên giường.”

Lại có một con rắn nhỏ vằn từ trong quần áo Thẩm Thanh Thu trôi ra.

Con này vẫn nằm trong quần áo hần, được nhiệt độ cơ thể sưởi ấm, làm tổ đến mức cực kỳ thoải mái, vừa rồi cũng vẫn không nhúc

nhích, Thẩm Thanh Thu cứ nhiên vẫn không cảm thấy được sự tồn tại của nó. Trong âm thanh “xì xì” không ngừng, dưới giường như nước chảy bò ra vô số con rắn xanh vẫn không đồng nhất, phủ kín mặt đất trong phòng.

Thẩm Thanh Thu trầm mặc một lúc lâu sau, nói: “Xà tộc?”

Trúc Chi Lang tự nhiên nói: “Gia phụ đúng là xà tộc Nam Cương.”

Trách không được y có cái tên như vậy.

Ma tộc vô cùng coi trọng phương diện giai cấp cùng huyết thống, Ma tộc bình dân hoặc huyết thống hèn mọn không cho phép sau tên xưng “Quân”. Thẩm Thanh Thu cần nhắc, chữ này là một hậu tố đại biểu địa vị và giai cấp, tựa như tục danh đế vương không thể xâm phạm.

Sở dĩ lúc Lạc Băng Hà thượng vị có chỗ không thuận lợi, là bởi vì chức vị Ma quân rất có chút chênh lệch với phần máu con người pha trong y. Về phần nhân vật tên kiểu “×× Lang”, ở phó bản ma giới giai đoạn trước bị Lạc Băng Hà đánh chết không ít. Cho nên Thẩm Thanh Thu kết luận, mặt sau mang chữ này, không nói đều là xóm nghèo, ít nhất xuất thân sẽ không thật tốt.

Trúc Chi Lang không thể nghi ngờ thuộc hệ máu thiên ma, lại không được xưng quân, vấn đề khẳng định trên người có máu pha.

Xà tộc tập trung sinh sống ở Nam Cương ma giới, nghiêm khắc mà nói, vẫn tính là Ma tộc, nhưng bộ tộc này bản thể là hình thái cực xà, sinh ra đã là như vậy, theo tuổi tăng trưởng và tăng cao tu vi, một phần cực nhỏ sẽ chậm chậm hóa thành hình người, vảy biến mất. Nhưng đa phần là cả đời bảo trì hình dạng rắn.

Thẩm Thanh Thu nói: “Lệnh đường là?”

Trúc Chi Lang nói: “Gia mẫu muội muội của Thiên Lang Quân.”

Muội muội của Thiên Lang Quân tốt xấu coi như là nhân vật giống như công chúa ma giới, nghĩ quần nhiều thế nào, theo ai không tốt, nhất định phải cùng một con rắn sinh con, rất má nó khẩu vị nặng!!!

Thẩm Thanh Thu chịu đựng hai con rắn chậm chậm cọ xát bụng và đuôi hần, nói: “Nói như vậy, người xem như biểu ca của Lạc Băng Hà? ... Ta nói, người không thể để cho chúng nó dừng... bò vào trong quần áo ta được sao?”

Trúc Chi Lang nói: “Nếu chỉ luận bồi phạt, đích thực là có thể nói như vậy. Chúng nó tựa hồ thập phần yêu thích Thẩm tiên sư, tại hạ cũng hết cách.”

Ma nó mới tin người hết cách!

Thẩm Thanh Thu nhin, hỏi: “Tại sao người lại ở Huyền Hoa Cung?”

Trúc Chi Lang rất có kiên nhẫn, nói: “Vốn là đi xử lý chính sự, lại không ngờ nhìn thấy Thẩm tiên sư.”

Thẩm Thanh Thu trong lòng vừa động: “Chính sự? Chính sự mà người nói, có phải liên quan đến Lạc Băng Hà?”

Liên thủ xưng bá? Ma tộc phản bội? Hay là # khóc thương rơi lệ, người một nhà thất lạc nhiều năm đã đoàn tụ ôm đầu khóc thương #?

Lần này, Trúc Chi Lang lại cười mà không đáp.

Thẩm Thanh Thu nói: “Chỉ sợ không phải chính sự kiêu nhận người thân cảm động lòng người như vậy đi.”

Trúc Chi Lang ung dung nói: “Tại hạ chỉ là nghe theo chỉ lệnh quân thượng.”

Thẩm Thanh Thu hỏi: “Khối thân thể này của ngươi, là Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi đắp nặn thành?”

Là chính y dùng còn dễ nói. Nếu Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi không phải y dùng cho bản thân, vậy thì có thể là lấy cho Thiên Lang Quân tạo thân thể. Thiên Lang Quân bị núi đè chặt, một hơi chống đỡ nhiều năm như vậy, thể xác ban đầu chỉ sợ sớm tổn hại, một khi kim thiên thoát xác, còn thật không biết sẽ làm ra sóng gió gì nữa.

Ngẫm lại hiệu ứng bươm bươm thật là lợi hại, hình như hắn đã thả lỏng một thứ rất khó lường a!

Không nghe thấy lời đáp, Thẩm Thanh Thu tiếp tục hỏi: “Muốn ta đi ma giới, cũng là chỉ lệnh của quân thượng nhà ngươi?”

Chỉ cần đề cập đến vấn đề của Thiên Lang Quân, Trúc Chi Lang liền ngậm miệng không đáp, chỉ là lễ phép mỉm cười, người ta thập phần nén giận, y còn nho nhã lễ độ. Thẩm Thanh Thu liền không hỏi tiếp nữa. Trúc Chi Lang thấy hắn mất hứng, mới mở miệng nói: “Thỉnh Thẩm tiên sư nghỉ ngơi tử tế, nếu có yêu cầu gì đề ra, tại hạ nhất định làm cho ngài. Chậm nhất là ngày mai, liền xuất phát đi biên cảnh.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Ngươi có tiền không?”

Trúc Chi Lang nói: “Có.”

Thẩm Thanh Thu: “Ta có thể dùng không?”

Trúc Chi Lang: “Mời tự nhiên.”

Thẩm Thanh Thu: “Ta muốn nữ nhân.”

Trúc Chi Lang ngây ngẩn cả người.

Thẩm Thanh Thu lặp lại nói: “Không phải người nói nếu có yêu cầu cứ nói, mời tự nhiên sao? Ta muốn nữ nhân.”

Đây là lần đầu tiên Thẩm Thanh Thu tới nơi như hoa lâu.

Dĩ vãng thân là phong chủ Thanh Tĩnh Phong, tự giữ thân phận, cho dù tò mò khó chịu muôn vàn, cũng kiên trì không vào chốn ăn chơi. Hiện tại ngược lại có cơ hội.

Trúc Chi Lang ngồi bên cạnh bàn, bất động như thái sơn. Thẩm Thanh Thu bên cạnh sắc màu rực rỡ, hương phấn xông vào mũi.

Thẩm Thanh Thu nói: “Người đó là ánh mắt gì?”

Trúc Chi Lang dời ánh mắt, nói: “Chỉ là... cảm thấy hơi kinh ngạc. Thẩm tiên sư cư nhiên cũng có hứng thú với nơi yên hoa này.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Người đợi lát nữa liền biết, ta có hứng thú với cái gì.”

Đang nói thì một ca cơ mới nhẹ nhàng đi lên, ôm tỳ bà, ngồi ở đài hoa, bắt đầu ê ê a a hát lên.

Thẩm Thanh Thu vốn lưu tâm chuyện khác, không lòng dạ nào nghe khúc, nhưng nghe xong hai câu, đột nhiên cảm thấy nghe được hai thứ vô cùng lợi hại, kêu dừng nói: “Cô nương, cô đang hát là cái gì?”

Nữ tử kia dịu dàng nói: “Thiếp xướng chính là bài 《 Xuân Sơn Hận 》 đang lưu hành gần đây.”

Thẩm Thanh Thu hắc tuyến nói: “Không đúng, hình như vừa rồi ta nghe thấy cô hát hai cái tên? Có thể lặp lại một chút không?”

Nàng tỷ bà nâng tay áo che miệng mà cười, nói: “Có cái gì không đúng sao? Chẳng lẽ tiên sinh chưa từng nghe qua? Nhân vật chính của 《 Xuân Sơn Hận 》 , vốn chính là Thẩm Thanh Thu và Lạc Băng Hà nha.”

...

...

...

Đậu má từ lúc qué nào đã bị người ta biên soạn thành bài đàn lưu hành rồi?!

Trúc Chi Lang nguyên bản cự tuyệt tất cả phục vụ, im lặng mà ngồi ở một bên, đáng tiếc bả vai hơi hơi co giật đã bại lộ y.

Thẩm Thanh Thu nói: “Ờ... Ta có thể hỏi một chút, này... gì gì Sơn Hận, nó kể về câu chuyện gì à?”

Vài cô gái bên cạnh ríu rít nói: “Cái này mà tiên sinh cũng không biết sao? Xuân Sơn Hận này, kể chính là những chuyện triền miên

sầu thảm, cảm đoán không thể nói ra giữa Thẩm Thanh Thu và ái đồ Lạc Băng Hà...”

Thẩm Thanh Thu trong trạng thái hóa đá kiên trì nghe được từ đầu đến cuối.

Chỉnh lý một chút, nói ngắn lại, chính là một đôi thầy trò không biết xấu hổ không có tiết tháo, cả ngày ở một ngọn núi không biết tên không làm việc đàng hoàng mà chịch chịch chịch, xuống núi đánh quái cũng chịch chịch chịch, sinh ra hiểu lầm có thể dùng chịch chịch chịch để giải quyết, trước khi chết còn muốn làm một phát chịch chịch chịch, sau khi chết tiếp tục chịch chịch chịch... Chuyện là thế.”

Nàng tỷ bà thở dài thật sâu, đầu ngón tay xoay trên dây đàn, nói: “Khi còn sống khó hiểu tình ý trong lòng đối phương, sau khi chết ngủ cùng cái xác, thâm tình như thế, đương thời có một không hai.”

Chúng nữ cũng thổn thức không ngừng, thậm chí, đã cảm động rơi lệ.

Thẩm Thanh Thu vùi đầu thật sâu vào lòng bàn tay.

Cái đêch, đây mà nó không phải nhạc sex sao?

Đàn từ ai viết đây?!

Xuân Sơn là cái gì sơn?!

Thanh Tĩnh Phong sao?!

Thương Khung Sơn sao?!

Thương Khung Sơn phái lúc nào cũng có thể diệt cả nhà người được không?!

Đến tột cùng là tại sao, giống như khắp thiên hạ, không chỉ chuyện tám lưu truyền rộng đến nơi biên cảnh, ngay cả dân từ sắc khúc cũng phải lấy họ làm văn, giống như hấn bị bắt gian đang lăn trên giường với Lạc Băng Hà trước mặt tất cả mọi người vậy!

Trúc Chi Lang cười khúc khích cười thành tiếng, xoay người lại, nói: “Thẩm tiên sư... chinh là có hứng thú với... bài đàn này sao?”

Thẩm Thanh Thu lạnh lùng nhìn y. Trúc Chi Lang bận chính sắc mặt, nhưng vẫn hết sức vất vả, sửa lời nói: “Sắc trời đã sáng, Thẩm tiên sư, nên lên đường thôi.”

Thẩm Thanh Thu đỡ trán nói: “... Đi thôi đi thôi.”

Trúc Chi Lang tựa hồ nhẹ nhàng thở ra. Nhưng mà, khi y đang muốn đứng dậy, bỗng nhiên thân hình bị kiềm hãm, ngồi cứng ở trên ghế.

Thẩm Thanh Thu lén nhìn nhan sắc y, cười cười, hỏi: “Sao? Rốt cuộc cảm giác được thân thể không khoẻ rồi à?”

Hấn đứng dậy, vung vẩy quần áo, thanh xà vẫn chơi xấu trong ngực hấn lộ bộ rớt đầy đất, ngã nhào lộ ra cái bụng vàng vàng.

Nữ tử trong sảnh thét lên một mảnh, nàng tỳ bà trực tiếp hát tỳ bà ra ngoài.

Trúc Chi Lang đỡ trán, chống bàn đứng dậy, lão đà lão đảo, nhìn chằm chằm Thẩm Thanh Thu, giơ lên tay phải, tóm lấy một con rắn

nhỏ từ trong tay áo chui ra, nhưng vẫn luôn bám trên ngón tay y, không có lực công kích.

Trúc Chi Lang lắc lắc đầu, yếu giọng nói: "... Hùng hoàng."

Cả tòa hoa lâu, chút bất tri bất giác, sớm tắm bên trong mùi của rượu hùng hoàng.

Thẩm Thanh Thu gật đầu nói: "Rượu hùng hoàng, thuận tiện nhắc tới, đều là dùng tiền của người mua."

Gậy ông đập lưng ông. Tìm nữ nhân là giả, tìm giúp đỡ là thật.

Giúp đỡ không nhất định nhất định phải biết phi thiên độn thổ, cô nương trong lâu nhận tiền, lạng lẽ mua hết rượu hùng hoàng của toàn bộ trấn, chưng xung quanh, chưng đối diện, chưng cả buổi tối, tuyệt đối không thể không xông mùi ngát xà tộc.

Trúc Chi Lang không phải không phòng, chỉ là phòng chính là Thẩm Thanh Thu liên hệ với tu sĩ khác, lại không phòng cô nương hoa lâu, chung quy là sơ suất.

Trúc Chi Lang nhắc đầu lên, tròng trắng mắt đã biến thành màu vàng, dùng mắt thường có thể thấy được đồng tử hẹp vào dài dọc ra, bộ mặt cũng bắt đầu biến hình.

Thẩm Thanh Thu nhanh chóng mở cửa, nói với một đám hoa nương run rẩy chật một bên: "Có đi hay không?"

Các cô nương lập tức nối đuôi nhau chạy ra ngoài, nàng tỷ bà chạy ở cuối cùng, Thẩm Thanh Thu treo một túi bạc vào hông nàng, coi như đền tỷ bà của nàng, thu tay đóng cửa, quay đầu lại, nơi Trúc

Chi Lang đứng ban đầu, đã xuất hiện một cự xà màu Bích ba người ôm mờ hết.

Cự xà này đầu cực lớn, hình tam giác, mắt màu vàng chuông đồng, đồng tử là một đường rất nhỏ. Tựa hồ sắp hôn mê, cái cổ nhỏ không chống đỡ được sức nặng của đầu rắn, thỉnh thoảng sa xuống.

Rượu hùng hoàng hiệu quả bất ngờ, cư nhiên khiến Trúc Chi Lang hiện nguyên hình, cái này Thẩm Thanh Thu có chút đau đầu.

Hắn cầm lấy một cái quạt người ta đánh rơi, mở ra phe phẩy. Cự xà bò về phía hắn, vòng quanh hai vòng, tựa hồ muốn cuốn lấy hắn, Thẩm Thanh Thu dễ dàng liền nhảy ra.

Thân rắn quay cuồng rối rắm, như uống say phá lâu mà ra, ngã sấp xuống giữa ngã tư đường, khiến người đi đường sợ tới mức thét chói tai chạy trốn khắp nơi. Thẩm Thanh Thu cũng nhảy xuống lâu theo, hét: “Đi ra cũng vô dụng, toàn bộ trần đều là mùi vị rượu hùng hoàng!”

Trong miệng cự xà phát ra tiếng rít, ở trên đường lắc đầu quấy đuôi, Thẩm Thanh Thu quyết ý dẫn nó ra khỏi chỗ dòng người đông đúc, phi thân nhảy lên đầu rắn, chỉ cần phương hướng không đúng, hoặc là phải đụng vào người đi đường hoặc là dân cư, Thẩm Thanh Thu sẽ dùng cây quạt đập vào đầu nó, vẩy rắn giống như áo giáp, bò sát trên mặt đất phát ra tiếng vang ầm ầm, Thẩm Thanh Thu thường phải quán chú lượng lớn linh lực trên quạt, mới có thể khiến y thay đổi phương hướng. Liền như vậy miễn cưỡng cưỡi nó lăn ra khỏi trấn.

Cô nương trong lâu thu tiền, làm việc tận tâm tận lực, cũng không biết chưng bao nhiêu rượu hùng hoàng, mùi ấy được gió đưa đi, xa xa phiêu tán.

Khó khăn đi vào một chân núi, mùi vị kia còn từ trên sườn núi truyền xuống cuồn cuộn không ngừng, cự xà bị khí này hun đến khó chịu, lại bị Thảm Thanh Thu cù cù đập đập cười một đường, tình trạng kiệt sức, rốt cuộc bò bất động.

Thảm Thanh Thu thấy đã rời xa thành trấn, lúc này mới nhảy tới. Cự xà hữu khí vô lực, cúi đầu, cuộn thành tòa núi mười tám vòng.

Thảm Thanh Thu nói: “Tuy rằng ta rất có hứng thú với việc lập hồ, có điều không có hứng thú với di dân ma giới, hơn nữa trước mắt có chuyện gấp hơn. Người đã không thể giải thiên ma máu, báo ân thôi không cần đâu. Hỉ Chi Lang, tạm biệt!”

(Hỉ chi lang: chàng trai vui vẻ)

Hắn sợ mùi rượu qua, Trúc Chi Lang biến trở về nguyên hình lại thả ra một đống rắn cuộn lấy hắn, chạy trốn như bay. Trong một tòa thành quy mô gặp được đầu tiên, tìm một cửa hàng thập phần đáng tin, thuê một thanh phi kiếm.

Đúng vậy, không nhìn lầm, đích thực là thuê, tựa như xe taxi, kiếm tiên là có thể thuê được! Hơn nữa giá cả vô cùng công bằng được lời!

Nói tóm lại, vẫn là dùng tiền của Trúc Chi Lang, Thảm Thanh Thu hai tay tạo thành chữ thập cảm tạ vị nhân huynh này một phen, ngự kiếm hướng Thương Khung Sơn phái chạy như bay mà đi.

Quang cảnh chưa qua nửa ngày, một tòa núi tiên mười hai đỉnh cao thấp chằng chịt, kéo dài nhấp nhô xanh rờn xuất hiện ở trong biển mây mù.

Đã lâu rồi. Thương Khung Sơn.

Thẩm Thanh Thu yên lặng gạch bỏ hai chữ Xuân Sơn vừa hiện ra trong đầu.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 53: Không Chấn Dung Thân

Editor: Chi Tồ

Beta: Sút

Hoan nghênh bạn editor mới. Từ rày chúng tôi sẽ là team ABC:
Almost, Beedance07, Chi Tồ:))))

Bên ngoài Thương Khung Sơn phái được thiết kế kết giới phòng thủ bao quanh. Nếu không có tiên kiếm của phái, không thể không thông báo mà bước vào, tự ý bước vào ngay lập tức sẽ bị đánh bật ra. Thảm Thanh Thu liền dừng dưới chân núi, thu hồi phi kiếm, thuận tiện đổi y phục, tìm một cái nón trúc đội lên.

Tiểu trấn dưới núi thường có tu sĩ qua lại, thế nhưng hôm nay lại chẳng thấy mấy người, Thảm Thanh Thu đang thấy có chút kỳ quái thì có người hỏi: "Vị tiên sư này, ngài đây... chắc là muốn lên Thương Khung Sơn phái?"

Thảm Thanh Thu gật đầu, người kia lại nói: "Đi lúc này, có vẻ không được tốt lắm?"

Thẩm Thanh Thu lòng chột căng thẳng, hỏi: “Tại sao lại không tốt?”

Người kia đưa mắt cùng những người khác, nói: “Ngài không biết sao? Núi này đã bị vây hai ngày rồi.”

Qua sơn môn, tới thang lên trời, đến một bóng đệ tử canh gác cũng không thấy, dự cảm chẳng lành trong lòng Thẩm Thanh Thu càng lúc càng mãnh liệt, một bước vài bậc, chạy như bay lên.

Càng lên trên, càng có thể thấy rõ, trên Khung Đỉnh Phong, rất nhiều nơi đều là khói dày đặc cùng sấm chớp.

Ngọn Khung Đỉnh Phong, khắp nơi bừa bãi, rừng bị thiêu đốt, mặt đất trải đầy băng nhọn, góc mái bị phá nát, xem ra đã trải qua vài trận ác chiến. Bên ngoài Khung Đỉnh điện, hai bên chiến tuyến, phân định rõ ràng, đang ở thế giằng co. Một bên là tu sĩ nhân giới, người đứng người nằm, trong số đó là Mộc Thanh Phương bận rộn qua lại như thoi đưa. Bên còn lại là binh sĩ ma giới khoác áo giáp đen, màu đen áp đảo tạo nên khí thế ngút trời. Mặc dù có vẻ như hai phe đang tạm đình chiến, nhưng chỉ cần kiếm của kẻ nào rời bao dù chỉ một tấc, cũng đủ để khiến hơi thuốc súng trong không khí phát nổ.

Có vẻ như Lạc Băng Hà không còn bận tâm đến việc che giấu thân phận nữa rồi, Thẩm Thanh Thu cũng không lấy làm ngạc nhiên. Vốn lúc Lạc Băng Hà để lộ huyết thống của bản thân cũng là khoảng giai đoạn này. Việc y đứng đầu ma giới đã quá rõ ràng, Huyền Hoa Cung cũng bị y tẩy não, ngoan ngoãn phục tùng, chân đã đứng vững, tự nhiên cũng không cần giấu diếm nữa. Chỉ là phần tóm tắt việc y xé bỏ mặt nạ không giống mà thôi.

Mặc dù các đệ tử của phong bất cuộc phải mặc hiệu phục, nhưng cũng có không ít tu sĩ đã thành danh không cần phải tuân theo quy định này, bộ y phục không hề ăn nhập gì với xung quanh của Thẩm Thanh Thu cũng chẳng gây nhiều chú ý. Hắc chen đến trước điện, nhìn vào bên trong.

Nhạc Thanh Nguyên ngồi nhắm mắt, Liễu Thanh Ca ở đằng sau, tay đặt trên lưng, linh khí đang tỏa ra bốn phía của hai người dường như không ổn định, e là tình hình không tốt.

Gặp lại vị trưởng môn sư huynh và sư đệ xui xẻo này, hai người họ lại một lần nữa bị mình hại đến như vậy, Thẩm Thanh Thu cảm thấy vô cùng áy náy, quay đầu một cái, hô hấp bỗng trở nên khó khăn.

Lạc Băng Hà đang âm thầm đứng ở bên còn lại của đại điện.

Y mặc huyền y, làm nổi bật làn da đến trong suốt, mắt y đặc biệt đen nhưng cũng đặc biệt sáng, biểu cảm lãnh đạm, tuy nhiên trong con ngươi lại phản phát hai ngọn lửa quỷ hừng hực thiêu đốt. Mặc Bắc Quân đứng đằng sau y, mặc dù đứng tại vị trí trợ thủ nhưng đầu lại hơi vênh lên, giống hệt như một khối băng được tạc với vẻ ngênh ngang kiêu ngạo như lẽ đương nhiên.

Ở thế giới thực một lần nữa tận mắt thấy Lạc Băng Hà, Thẩm Thanh Thu thực sự khó có thể hình dung được tâm trạng phức tạp lúc này.

Người này chính là kẻ đầu sỏ tạo nên cuộc đời bất hạnh của hắn, thế nhưng, hiện tại nghĩ kỹ lại, dường như là do tự hắn hiểu sai về Lạc Băng Hà, làm loạn một mạch, mới khiến cho sự việc càng trở nên nghiêm trọng. Hắn phải chịu trách nhiệm, hắn thừa nhận. Hơn

nữa, Lạc Băng Hà cũng đã bị hấn hại không nhẹ. Bởi vậy, mặc dù có khó xử nhưng cũng không cảm hận chán ghét.

Cài này, giống như nhìn thấy em gái yêu bạn đến sống đi chết lại vậy, cho dù cô ta có xấu hơn nữa, bạn đối với cô ta có vô cảm hơn nữa thì ít nhất cũng không có cách nào ghét cho được. Mặc dù Lạc Băng Hà không phải em gái (cho dù so với gái còn phiền phức hơn), y và từ ‘xấu’ cũng tuyệt đối thuộc hai thái cực.

Nhạc Thanh Nguyên mở mắt, Tề Thanh Thê liền vội hỏi: “Trưởng môn sư huynh, huynh... không sao chứ?”

Nhạc Thanh Nguyên lắc đầu, đưa mắt nhìn Lạc Băng Hà, chậm rãi nói: “Năm xưa ma tộc tấn công lên Thương Khung Sơn phái, các hạ là một trong những người ra nghênh chiến cản bước ma tộc, sư phụ của ngươi thậm chí còn một mình xả thân bảo vệ Khung Đỉnh Phong, không ngờ hôm nay lại chính là người lãnh đạo ma tộc ép Khung Đỉnh Phong đến cảnh này.”

Lạc Băng Hà lạnh nhạt trả lời: “Nếu không phải quý phái ép người quá đáng thì ta cũng chẳng muốn như vậy.”

Tề Thanh Thê tức giận cười nhạo: “Ha! Ha! Thương Khung Sơn phái ép người quá đáng, thật nên để người trong thiên hạ nghe thử. Tên bạch nhãn lang người phản lại sư môn, vong ân bội nghĩa cũng thôi đi, ép sư phụ của mình tự bạo trước mặt bản thân, sau đó đến người chết cũng không bỏ qua, không biết đã ôm thi thể của huynh ấy làm những chuyện vô đạo đức gì, vậy mà giờ đây lại quay ra cắn lại chúng ra. Cuối cùng ai mới là kẻ bức người quá đáng?!”

Những lời mỉa mai của Tề Thanh Thê, Lạc Băng Hà làm như không nghe thấy, thờ ơ đáp: “Tiếp theo là ai? Ta muốn lấy bức đề

tự này xuống.”

Thẩm Thanh Thu cả kinh, ngẩng đầu nhìn theo. Bức đề tự mà Lạc Băng Hà nói, chỉ sợ chính là bức hoành được treo ở vị trí cao nhất trong Khung Đỉnh điện. Hai chữ “Thương Khung” do chính tay tổ sư của Thương Khung Sơn phái đề lên. Trải qua năm tháng, ý nghĩa phi phàm, nó tương đương với thể diện của Thương Khung Sơn, kẻ nào muốn lấy nó xuống cũng đồng nghĩa với việc tát một cái vào mặt của Thương Khung Sơn phái.

Năm xưa, Sa Hoa Linh tùy tiện mang quân lên vây Thương Khung Đỉnh, mục đích cũng chính là để mang bức đề tự này về ma giới điều võ dương oai.

Tề Thanh Thê đáp: “Người muốn đánh thì trực tiếp đánh đi, chốc thì đốt động phủ, chốc lại hủy một tòa sơn môn, bây giờ lại muốn lấy xuống đề tự là có ý gì? Giày vò lắt nhắt như vậy là không muốn cho người khác thoải mái?”

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Tề sư muội tạm thời nhẫn nhịn.” Y đứng dậy, tuy ở vào thế yếu nhưng thần sắc vẫn trầm ổn như thái sơn, bất loạn quân tâm, nói: “Thân thể Thanh Thu sư đệ đã được đặt bên trong điện, hấn vốn là người Thương Khung Sơn phái chúng ta, hơn nữa còn là người của Thanh Tĩnh Phong, sau khi qua đời, đương nhiên phải được hạ táng trong rừng cùng phong chủ các đời của Thanh Tĩnh Phong, nhập thổ vi an, các hạ trừ khi mặt sát toàn bộ Thương Khung Sơn phái, còn không, chỉ cần bản phái còn có người sống, cho đến hơi thở cuối cùng, bất luận phải tốn bao nhiêu thời gian cũng quyết không giao thi thể Thanh Thu sư đệ vào tay người.”

Những người khác đều nhất tề đồng thanh: “Đúng vậy!”

Thẩm Thanh Thu biết ngay họ sẽ thể hiện thái độ này. Chình vì Thương Khung Sơn phái nhất định sẽ toàn lực bảo vệ thân thể kia của hần, Thẩm Thanh Thu mới phải quay trở về báo tin cho họ.

Sự chấn kinh và hoảng loạn lúc đầu qua đi, Thẩm Thanh Thu tĩnh tâm suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng thông rồi. Thi thể chẳng qua cũng chỉ là thi thể, Lạc Băng Hà muốn thì cứ mang đi, tùy y thích chơi thể nào thì chơi. Người thật hần đây đã trở lại, Thương Khung Sơn phái cứ việc buông tay không quản. Có điều, hần rút cuộc vẫn đến muộn rồi.

Lạc Băng Hà nhếch mép cười lạnh. Y thấp đầu, chậm rãi nói: “Ta tuyệt đối sẽ không dích thân ra tay với Thương Khung Sơn, cũng sẽ không giết một đệ tử nào của Thương Khung Sơn. Dù sao thứ ta có cũng là thời gian, từ từ chơi.”

Ba chữ “từ từ chơi” này, từng chữ từng chữ rõ ràng, đập vào tai Thẩm Thanh Thu, trái tim của hần đột nhiên rơi bịch xuống.

Lạc Băng Hà tuyệt đối không phải kiểu sẽ lịch sự chơi đối văn với người. Sau khi y đã lười đến mức chẳng thèm chú ý đến việc nguy trang nữa thì khi y muốn bất cứ vật gì của một phái nào, y sẽ ngay lập tức sử dụng phương pháp trực tiếp nhất, hiệu quả cao nhất: huyết tẩy, giết sạch rồi đem đi.

Vậy mà Lạc Băng Hà lại có thể kiên nhẫn mà kéo dài hai ngày như vậy, không giống như y tự nhiên thích nhàn tản, mà ngược lại, giống như đang đợi cái gì đó.

Giả như, đợi Thẩm Thanh Thu tự mình xuất hiện.

Thẩm Thanh Thu tay nắm chặt thành quyền

Lạc Băng Hà ra lệnh: “Động thủ.”

Mạc Bắc Quân “Hử?” một tiếng, tiến lên trước một bước, đột nhiên nói: “Ta đã ra tay rất nhiều lần rồi.”

Đồng băng nhọnnổ tung tóe và những vết lõm lổm trên mặt đất và tường ngoài điện đều là kiệt tác của gã.

Lạc Băng Hà nói: “Vậy thì tùy chọn người khác thay người ra tay.”

Mạc Bắc Quân gật đầu, duỗi tay ra sau mò, tiện tay lôi ra một người dáng vẻ sợ hãi rụt rè.

Gã nhắc người này như nhắc con gà nhỏ, ném bộp vào lkhoảnh đất trống giữa hai phe.

Thượng Thanh Hoa hồn bay phách lạc bò lên, người của Thương Khung Sơn phái vừa nhìn thấy hấn, ánh mắt liền như sắp bắn ra tia lửa.

Nào chỉ có bọn họ, Thẩm Thanh Thu cũng muốn điên cuồng phun lửa giận: Là đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời a! Địch địch địch!!!

Tề Thanh Thê rút ra bội kiếm, quát: “Phản đồ!”

Thượng Thanh Hoa cười làm lành, nói: “Tề sư muội, có gì từ từ nói. Không nên giương đao múa kiếm như vậy...” Tề Thanh Thê đã sớm đâm kiếm qua, tức giận: “Ai là sư muội của ngươi!” Thượng Thanh Hoa vội vàng tránh đi, chuồn ra phía sau lưng Mạc Bắc Quân mà trốn. Mạc Bắc Quân không chút lưu tình, một cước đá hấn trở lại. Thượng Thanh Hoa nhăn mặt nói: “Ta cũng là bị ép nên mới vậy, muội đừng như thế, khiến người khác chê cười chúng ta đồng môn tương tàn.”

Thật không biết xấu hổ. Thượng Thanh Hoa thực sự còn không có tiết tháo hơn cả hắc tướng tượng, lúc này còn có thể phun ra những lời như vậy, quá không biết xấu hổ rồi!

Tề Thanh Thê mắng: “Ai là đồng môn với ngươi! Lúc ngươi thả ma vật vào Tiên Minh đại hội, ngươi có từng nghĩ qua những đệ tử Thương Khung Sơn phái tử thương cũng là đồng môn của ngươi? Lúc phản bội chạy vào ma giới, có từng nghĩ qua bọn ta là đồng môn của ngươi? Hôm nay cùng hắc thể ma vương tấn công lên núi, ngươi cũng dám tự gọi mình là đồng môn?!”

Hai người ở giữa điện ngươi truy ta đuổi, quả thật là một cảnh náo nhiệt vô cùng. Thẩm Thang Thu ở một bên xem, tâm trạng lên xuống hết như điện tâm đồ: “Chém, chém, chém,... chém chết nó! Đâu mớ! Suýt nữa là được rồi! Sự muội chém chân giữa của nó!!!”

Ở bên kia gà bay chó nhảy, ngược lại bên này ai cũng không cười được.

Liễu Thanh Ca thu hồi linh khí được truyền ở sau lưng Nhạc Thanh Nguyên, bình ổn xong khí tức liền đứng dậy. Thừa Loan ở trong bao rung lên không ngừng, inh ỏi không thôi.

Dương Nhất Huyền tay nắm thành quyền, nói: “Sự tôn, người đã đánh với ma đầu kia cả một ngày rồi!”

Liễu Thanh Ca thấp giọng nói: “Lui xuống.”

Lạc Băng Hà nhìn hắc tướng tượng, khinh khỉnh, nhẹ giọng nói: “Bại tướng dưới tay.”

Thanh âm mà y nói không lớn, nhưng chữ thốt ra đặc biệt rõ, âm cuối nhấn mạnh, tất cả mọi người trong đại điện đều có thể nghe

thấy. Tay cầm kiếm của Liễu Thanh Ca nắm chặt, mắt phát điện. Không có gì so với “bại tướng dưới tay”, có thể khiến phong chủ Bách Chiến Phong cảm thấy sỉ nhục hơn.

Dương Nhất Huyền tức giận, lập tức phản kích nói: “Tạp chủng ma giới!”

Lạc Băng Hà không để tâm: “Đúng. Ta là tạp chủng. Toàn bộ Thương Khung Sơn phái bị một tên tạp chủng chơi đùa, vẻ vang không? Không chỉ Khung Đình Phong, các phong còn lại ta cũng có thể lần lượt chơi đùa một phen, cho cả thế gian đều biết, Bắc Đẩu của giới tu chân, Thương Khung Sơn phái, bị một tên tạp chủng giết đến mức không có khả năng đánh trả nữa rồi, thế nào?”

Ninh Anh Anh thê lương nói: “Lạc... Lạc Băng Hà, có phải ngươi cũng muốn đốt cả Thanh Tĩnh Phong thì mới vui mừng?”

Lạc Băng Hà nghĩ cũng không thêm nghĩ, trực tiếp nói: “Không.” Y dường như dao động trong nháy mắt, ngập ngừng một chút rồi mới nói: “...Thanh Tĩnh Phong từng ngọn cỏ cành cây, từng trúc xá, bất cứ kẻ nào dám phá hủy một phân, tuyệt đối không khoan dung.”

Liễu Thanh Ca thở mạnh một tiếng, rút ra Thừa Loan: “Làm bộ làm tịch!”

Kiểm khí lướt qua má của Lạc Băng Thanh, tóc y vì thế cũng loạn theo. Lạc Băng Hà đặt tay trên bội kiếm đang đeo trên lưng, cười mỉa mai: “Không biết lượng sức.”

Thế nhưng, hai thanh kiếm cuối cùng lại không giao phong một lần nữa.

Thẩm Thanh Thu đứng giữa hai người, kiếm khí hai bên dao động va chạm, lập tức khiến chiếc nón làm cảnh trên đầu hấn tách làm đôi. Hấn đầu ngón tay cái kẹp chặt lưỡi kiếm Thừa Loan, không cho Liễu Thanh Ca tiến công thêm nửa bước; tay phải vững chắc áp chặt bàn tay đã đặt trên Tâm Ma của Lạc Băng Hà, không cho y xuất kiếm.

Thực ra, hoàn toàn không cần phải đánh thêm nữa.

Thẩm Thanh Thu nhìn nhìn bên trái rồi lại liếc liếc bên phải, vẫn chưa lên tiếng. Lạc Băng Hà đột nhiên túm chặt cổ tay hấn, giống như một chiếc vòng băng vững vàng lồng vào.

Nét cười trên mặt Lạc Băng Hà gần như xoay chuyển hoàn toàn, từng chữ từng chữ rõ ràng nói: “Bắt được rồi!”

Mặc dù Thẩm Thanh Thu đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy gương mặt Lạc Băng Hà ở khoảng cách gần như lúc này đây, cơ thể vẫn không tự chủ được mà sởn gai ốc.

Sau một khắc quang cảnh tĩnh lặng vô thanh, sóng to gió lớn trong điện bỗng nổi lên.

Nhạc Thanh Nguyên vạn phần kinh ngạc, thanh âm có chút run lên: “Có phải là... Thanh Thu sư đệ?”

Tề Thanh Thê cũng quên luôn việc đuổi chém Thượng Thanh Hoa, tên nào đó rất biết trân trọng thời cơ, liền nhanh chóng lặn về phía sau Mạc Bắc Quân trốn. Ninh Anh Anh kéo kéo Minh Phàm đang kinh ngạc sững sờ, lẩm bẩm: “Đại sư huynh, muội không nhìn nhầm chứ? Chuyện gì thế này, kia là... sư tôn?”

Minh Phàm nói: “Có vẻ như đúng vậy... lại có vẻ như... không phải?”

Dương Nhất Huyền thì lại đặc biệt lệch sóng với những người khác, chần kinh nói: “Thân pháp này không phải là Tuyệt Thế Dưa... Dưa tiền bối sao?! Dưa... tiền bối lại giống Thẩm sư bá là sao?”

Cảm ơn nhà người không nói ra cả ID a!

Liễu Thanh Ca bỗng trợn tròn hai mắt, vẻ mặt bình tĩnh lãnh đạm trước giờ nay đã bị làm cho vỡ vụn rồi.

Liễu Thanh Ca nói: “... Người chưa chết?”

Tâm trạng hồ thẹn áy náy mà cảm kích trong Thẩm Thanh Thu liền vỡ tan. Hắn không thể chấp nhận được, đáp: “Biểu cảm của sư đệ là có ý gì? Sư huynh không chết đệ liền không vui sao?”

Sắc mặt Liễu Thanh Ca hết xanh lại đen, đen rồi lại trắng, sắc mặt phong phú, không hề dễ coi chút nào. Không ít người cũng giống như hắn, Thẩm Thanh Thu vẫn chưa nói được câu tiếp theo, một bàn tay đã xoay mặt hắn rồi đi. Lạc Băng Hà nói: “Cuối cùng cũng chịu xuất hiện?”

Thẩm Thanh Thu bị y nắm chặt đến mức xương như thể sắp gãy rồi, chỉ có chân là có thể cử động, lại không thể trước mặt mọi người mà lên gối đá vào bộ phận quan trọng y, bởi như vậy quá bất nhã. Nghĩ đến một chuyện, lửa giận lại âm ỉ bốc lên.

Hắn nói: “Người cố tình!”

Lạc Băng Hà đáp: “Ý sư tôn là gì?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Người không trực tiếp giết sạch mà lại chầm chậm chơi lâu như vậy chính là để kéo ta xuất hiện?”

Lạc Băng Hà cười lạnh đáp: “Sự tôn cũng có lúc đoán đúng tâm tư của đệ tử cơ đấy. Đồ đệ quả thật vui mừng phát điên, hận không thể đâm ngực giậm chân, nhất định cả đời khắc ghi giây phút này.”

Liễu Thanh Ca triệu hồi kiếm, thân ảnh hơi quay cuồng, tựa như còn có chút đầu óc choáng váng, chỉ Lạc Băng Hà, nói: “Người, buông hấn ra.”

Lạc Thanh Hà kéo Thẩm Thanh Thu vào trong lồng ngực của mình, mắt kiên nhẫn: “Người nói cái gì?”

Động tác y cường ngạnh, Thẩm Thanh Thu hít sâu một hơi, áp xuống dòng lửa uất hận cao ba thước đang phun trào: “Người từ khi nào đã biết người trong mộng là ta?”

Nếu không phải bị Lạc Băng Hà bắt được điểm yếu, y sao có thể đoán ra hấn chưa chết mà ở Thương Khung Sơn há miệng chờ sung?

Lạc Băng Hà đáp: “Sự tôn có phần quá khinh thường ta rồi. Cho dù lần thứ nhất ta không hoài nghi, lần thứ hai nếu vẫn không phát hiện ra điều bất thường thì quả thật quá ngu ngốc rồi.”

Thẩm Thanh Thu gật đầu đáp: “Người không ngốc. Là ta ngốc.”

Cũng chỉ có kẻ siêu cấp ngu ngốc như hấn mới có thể tưởng Lạc Băng Hà thật sự thần trí hỗn loạn đến mức không thể phân biệt đâu là kẻ ngoại lai xâm nhập, đâu là do ảo cảnh tạo ra.

Thẩm Thanh Thu nói: “Nếu như đã phát hiện ra bất thường, tại sao người không vạch trần?”

Lạc Băng Hà nhìn hắn: “Tại sao phải vạch trần? Sư tôn không phải cũng chơi rất vui vẻ sao?”

Vui vẻ?

Hơ hơ.

Thẩm Thanh Thu ngậm chặt miệng không đáp, y tiếp tục từ từ nói: “Có rất nhiều lần, ta đều suýt chút nữa có thể thuận theo mộng cảnh tìm ra được nơi sư tôn người đang ở. Nếu như thực sự như vậy thì cũng đã chẳng có vở kịch ngày hôm nay rồi.”

Sắc mặt Lạc Băng Hà lại hơi trở nên nặng nề, y nắm chặt bả vai hắn, cả mười ngón dùng lực, thanh âm chứa đầy hận ý nói: “Hoặc ngay từ lúc đầu, sư tôn đừng nên bỏ chạy, đừng nên giấu ta, như vậy rất nhiều chuyện đã khác rồi.”

Thì ra, loạn thành như vậy, kẻ đầu tên cư nhiên lại là bản thân hắn. Hơn nữa cái loại logic này hắn nghe lại thấy rất có lý, nói quá chuẩn!

Ở một phương diện nào đó, Thẩm Thanh Thu cảm thấy cái kết luận này khá chính xác đó chứ. Không làm thì không chết, hắn đã làm một mạch như thế thì chết thành cái đức hạnh gì cũng là đáng đời.

Chỉ có điều, Thẩm Thanh Thu chỉ ăn mềm không ăn cứng, mà người cũng không thể cho hắn ăn xong liền tát hắn chan chát, nói: Đùa đấy.

Lạc Băng Hà căn bản không phải tiểu bạch hoa yếu đuối khiến người khác thương tiếc. Thẩm Thanh Thu ở trong mộng dây dưa với y lâu như vậy, cứ nghĩ dù sao y cũng cho là nằm mơ, an ủi y một chút cũng chẳng sao, mấy lời an ủi mập mờ đều nói ra hết, lại còn xoa đầu, lại còn cho ôm, xong việc bản thân cũng cảm thấy kỳ quái đến mức nổi hết cả da gà.

Cứ nghĩ đến việc bản thân ở trong mộng thực sự đã vì những điều đó mà phiền não, vậy mà đều bị đối phương nắm trong lòng bàn tay, Thẩm Thanh Thu đột nhiên cảm thấy không biết nên trốn vào đâu, hận không thể đào ngay một cái hố mà chui xuống.

Quá mất mặt rồi.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 54

Trans: Chi

Beta: Sút

Tề Thanh Thê thất thanh nói: “Đội đã, rốt cuộc chuyện là như thế nào?!” Nàng chỉ về phía bên trong Khung Đỉnh Điện: “Người bên trong kia... trong kia lẽ nào không phải Thẩm Thanh Thu sao? Tại sao lại xuất hiện thêm một người nữa?”

Lạc Băng Hà nhìn qua có vẻ tâm trạng không tồi, nói: “Không bằng hỏi thử tiên phong chủ An Định Phong?”

Thẩm Thanh Thu: Mẹ kiếp, hần biết ngay nhất định không thể thiếu công lao của tên Thượng Thanh Hoa không nghĩa khí, không tiết tháo này mà!

Thượng Thanh Hoa hơ hơ ha ha, Mặc Bắc Quân hung dữ liếc hần một cái, hần lập tức bước ra, khí tụ đan điền, ngẩng đầu ưỡn ngực, dũng dạc nói: “Thẩm sư huynh vài năm trước từng vô tình đến một nơi, có được bảo vật Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi. Nắm này tính linh, có thể dùng nặn thành cơ thể, Thẩm sư huynh chính là nhờ có nó mới ở Hoa Nguyệt thành hồn phách li khiêu, kim thiên thoát xác!

Bởi vậy, người trong kia là hấn, có điều chỉ còn lại xác không hồn, người ngoài này cũng là hấn! Cả hai đều là hấn!”

Tóm tắt ngắn gọn, súc tích rõ ràng.

Vài đôi mắt nhất tề rào rào hướng về Thẩm Thanh Thu.

Liễu Thanh Ca lập tức hướng mũi Thừa Loan về phía hấn, sát khí so với lúc vừa rồi đối đầu Lạc Băng Hà còn nặng hơn.

Sau khi sự chấn kinh lúc đầu qua đi, thần sắc Nhạc Thanh Nguyên trở nên thất thần, thấp giọng nói: “Nếu đã như vậy, tại sao năm năm qua sư đệ đề bạt vô âm tín, đoạn tuyệt liên hệ với mười hai phong? Lẽ nào trong lòng đệ, chư vị đồng môn đều không đáng để đệ tín nhiệm phó thác?”

Thẩm Thanh Thu trong lòng hồ thẹn: “Sư huynh huynh nghe ta nói...”

Tề Thanh Thê tức giận nói: “Thẩm Thanh Thu người... Người có biết hay không sư huynh bọn họ đã bị người hại thảm đến thế nào! Đồ đệ của người khi đó đã khóc thành cái dạng gì rồi? Cả ngày khóc lóc nỉ non đến mức cả Thanh Tĩnh Phong đều chướng khí mù mịt mà để tang báo hiếu một năm trời khiến ai cũng chẳng muốn lên! Vị trí phong chủ cũng để trống, thế nhưng người lại ở ngoài tiêu dao khoái hoạt!”

Thẩm Thanh Thu sợ nhất chính là Tề Thanh Thê chưa ngoa chỉ thẳng mặt hấn mà mắng, vội nói: “Ta thực sự không phải cố ý, ta bị chôn dưới đất tròn năm năm, cũng vừa tỉnh lại chưa được mấy ngày, đều tại hấn cả!”

Thượng Thanh Hoa thấy mũi giáo lại chỉ về phía mình, càng oan uổng: “Sao lại trách ta, chẳng phải người nói muốn nhanh chóng trồng chín đó sao?”

Liễu Thanh Ca day day thái dương: “Câm miệng!”

Thượng Thanh Hoa liền câm luôn.

Bọn hấn một đám người ồn ào ầm ĩ, nếu như đổi sang một tình cảnh khác, quả thực rất buồn cười, nhưng vì hoàn cảnh không đúng, Thẩm Thanh Thu một chút cũng chẳng thể nào cười lên được.

Trên Khung Đỉnh Phong, lửa cháy khắp nơi, cháy khô đất đá cây cối, sau hai ngày giằng co và vây công, không còn vẻ uy nghiêm đoan chính thường ngày. Trong điện ngoài điện, đều là vết máu loang lổ, những đồ đệ phải nhờ dìu lên, lứa nhỏ hơn thì nơm nớp nhìn bốn phía. Thần thái mệt mỏi lộ rõ, đều đã sức cùng lực kiệt.

Nhưng bên chiến tuyến còn lại, võ tướng, kỵ binh hắc giáp ở trạng thái bán bao vây của ma tộc vẫn như lưỡi đao vừa mài, sắc nhọn bóng loáng, ánh nhìn hổ đói dăm dăm.

Thẩm Thanh Thu thu hồi ánh mắt, nói: “Lạc Băng Hà, người nói, người đến Thương Khung Sơn phái là để bắt ta.”

Lạc Băng Hà đáp: “Không sai.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Người bắt được rồi.”

Mục đích đã đạt, nên thu quân thôi.

Lạc Băng Hà nhìn hấn: “Không chạy nữa?”

“.....” Thẩm Thanh Thu chậm chậm gật đầu: “Không chạy nữa.”

Khóe miệng Lạc Băng Hà khẽ động, lộ ra một nụ cười vô lực. Nụ cười này, cuối cùng cũng không mang theo nét châm biếm mới đó vẫn luôn treo rõ trên mặt nữa.

Y nhẹ giọng nói: “Rất nhiều lần ta đều nghĩ như vậy.”

Liễu Thanh Ca đột nhiên nói: “Người có ý gì?”

Liễu Thanh Ca nhìn Thẩm Thanh Thu, như hận không thể đâm vào trán hắn một kiếm: “Người đây là muốn lấy mình ra trao đổi?”

Nhạc Thanh Nguyên đưa tay vuốt lên Huyền Túc, nghiêm khắc nói: “Người của Thương Khung Sơn phái, không đến lượt ngón tay ma tộc bần thiêu chạm vào.”

Mộc Thanh Phương kìm y lại, lắc đầu nói: “Sư huynh, huynh trong thời gian bế quan cưỡng chế phá quan mà ra, đối đầu cường địch, vốn đã nhận nhiều thiệt, giờ đây lại miễn cưỡng xuất kiếm, e là thực sự đối với tu vi của huynh....”

Nhạc Thanh Nguyên nét mặt lộ ra một trận hắc khí đang dâng lên, lại cưỡng chế áp xuống, thanh âm miễn cưỡng nói: “Không được cũng phải được. Sư đệ đã chết một lần, khi đó chúng ta đã không thể bảo vệ hắn, chẳng lẽ hôm nay lại muốn ta một lần nữa trở mặt nhìn hắn tự tìm đường chết?”

Lời này, Thẩm Thanh Thu nghe mà cảm thấy trong ngực nhấp nhô xao động, hắn quay về phía Nhạc Thanh Nguyên: “Sư huynh, huynh hãy nhìn tất cả các đệ tử, số bị thương là bao nhiêu? Hai ngày rồi, có phải nên để họ lui xuống không? Khung Đình Phong một cảnh bừa bộn, có phải nên nghỉ ngơi chỉnh đốn lại?”

Nếu nói về người Thẩm Thanh Thu bái phục kính trọng nhất, đứng vị trí đầu tiên, chính là Nhạc Thanh Nguyên. Không chỉ vì y đối với toàn thể môn phái tận tâm tận lực, mà còn vì sự hết mực bao bọc này. Hắn thực sự không nhẫn tâm để Thương Khung Sơn phái và vị trưởng môn này lo lắng cho hắn, ở sau dọn tàn cục cho hắn thêm nữa.

Tự mình tìm chết, tự mình chịu. Thẩm Thanh Thu nói: “Đồ đệ do ta dạy dỗ, loạn cục do ta gây ra, mình ta gánh vác đủ rồi. Trưởng môn sư huynh thân là người đứng đầu một phái, tính mạng an nguy của tất cả các đệ tử mười hai phong đều đặt trên vai huynh, nhất định biết nên lựa chọn như thế nào.”

Trong điện một mảnh lặng ngắt, không khí ngưng trọng.

Nhạc Thanh Nguyên trên mặt đều là nét tiến thoái lưỡng nan, nhưng thân là người đứng đầu một phái, trong tình thế bất lợi, nên lựa chọn ra sao, không nói cũng rõ. Phong chủ các phong cũng có suy nghĩ như vậy. Nào ngờ Ninh Anh Anh lại xông ra.

Nàng kéo chặt cánh tay Thẩm Thanh Thu, lớn tiếng nói: “Ta không đồng ý!”

Thẩm Thanh Thu nói: “Minh Phàm, chăm sóc sư muội của người.”

Ninh Anh Anh khóc nói: “Ta không cần người khác chăm sóc! Yêu nữ ma tộc khi đó cũng vậy, khi đối đầu ở Kim Lan thành và Huyền Hoa Cung cũng thế, đều là sư tôn người tự mình đứng ra, lần này tại sao lại vẫn lại là người? Tại sao lần nào cũng phải là sư tôn chịu thiệt chịu khổ?”

Thẩm Thanh Thu sửng người.

Đúng thế, tại sao lần nào cũng là hấn xui xẻo?!

Vấn đề này trong một chốc một lát quả thật không thể nghĩ ra được. Hấn bày ra vẻ trấn định tự nhiên: “Đã lớn như vậy rồi còn khóc lóc ỉ ôi, ra thể thống gì nữa. Vì sư cũng không chết được.” Trong lòng bổ sung một câu, chắc thế.

Minh Phàm trên mặt tràn đầy bi phẫn: “Sư tôn, vì Thương Khung Sơn phái, đem bản thân hai tay dâng tặng ma đầu này, khác nào sống không bằng chết? Từ trước đến nay chỉ nghe qua quên mình bồi quân tử, nào có ai xả thân nuôi ma đầu?”

Nói chuyện kiểu gì đây?!

Minh Phàm tên nhóc ngang ngược nhà người có thể nói tiếng người không?!

Rề rà lâu như vậy, Lạc Băng Hà chỉ e đã sớm mất đi kiên nhẫn, y nắm chặt một tay của Thẩm Thanh Thu, tay còn lại đặt trên vỏ của Tâm Ma kiếm nói: “Mang cả tiên thể của sư tôn theo.”

Một vị phong chủ tức giận nói: “Người đừng có khinh người quá đáng, đem người đi chưa đủ, còn muốn thi thể kia làm gì?”

Lạc Băng Hà không đáp, chỉ đưa tay về phía Mạc Bắc Quân, truyền đạt mệnh lệnh. Thẩm Thanh Thu thấy khó khăn lắm mới thỏa hiệp được, một câu không đúng, cơ hồ lại bắt đầu muốn tranh chấp, có ý muốn cản, vốn muốn kéo cánh tay y, nhưng lại thấy như làm nũng, đổi thành kéo tay áo, ngẫm nghĩ một hồi, mới cắn răng nói: “Ta theo người là được rồi, việc gì phải làm đến mức này.”

Thẩm Thanh Thu khi nói ra câu này, cảm thấy cực kỳ nhục nhã.

Hắn là một nam nhân, lại ở trước mặt nhiều người như vậy, hạ mình thấp giọng nói với một nam nhân khác loại lời lẽ “theo” hay “không theo” này. Đặc biệt người này còn từng là đồ đệ của hắn, càng thêm uất ức, đáng hổ thẹn.

Thế nhưng, tỏ ra mềm yếu đối với bất kỳ nam nhân nào cũng đều có hiệu quả nhất định. Lạc Băng Hà sắc mặt sáng lên không ít, không chỉ lực đạo giữ hắn nhẹ đi, đến cả ngữ khí cũng trở nên nhu hòa.

Chỉ là ngữ khí nhu hòa, nội dung lại vẫn cường ngạnh như vậy: “Chung quy vẫn là thân thể ban đầu của sư tôn, hơn nữa dính dáng nhiều điều. Nếu sư tôn lại kim tiên thoát xác lần nữa, đệ tử liền thật sự không biết nên làm thế nào.”

Y vừa quay đầu, thanh âm liền lạnh xuống: “Mang đi.”

Mạc Bắc Quân còn chưa động, đầu kia Tề Thanh Thê nghiêng đầu nghe Liễu Minh Yên lặng lẽ vào điện nói thầm, trước tiên là kinh ngạc, sau đó quát lớn: “Không cần tranh nữa!”

Nàng ngẩng đầu nói: “Lạc Băng Hà, giờ ai cũng không cần tranh nữa. Cho dù bọn ta chịu để người mang đi, người cũng đừng hòng toại nguyện.”

Lạc Băng Hà biết nàng tính cách mạnh mẽ, nói không chừng đã làm chuyện cực đoan nào đó để chọc tức Lạc Băng Hà, đang thấy đau đầu, không ngờ, nàng ra hiệu cho Liễu Minh Yên bước ra: “Minh Yên, người nói đi.”

Liễu Minh Yên nói: “Tiên thể của Thẩm sư thúc biến mất rồi.”

Nàng nói xong liền tránh người, từ hậu điện vài đệ tử được khiêng ra, đây đều là những người ở sau trực tọa hóa đài*, canh giữ thi thể, giờ đây lại hôn mê bất tỉnh, từ đầu tới chân đều là màu xanh đen kỳ dị.

(*Tọa hóa: từ dùng trong Phật giáo, chỉ người có tu hành, khi chết thường trong tư thế ngồi an nhiên mà ra đi.

Tọa hóa đài: bục để người tu hành ngồi, giống đài sen của Phật tổ Như Lai)

Trong điện rộng lên một trận, Nhạc Thanh Nguyên sắc mặt chợt biến, Lạc Băng Hà cũng nhướn mày.

Tề Thanh Thê thản nhiên nói: “Lạc Băng Hà, ngươi cũng không cần phải nhìn ta. Ta quả thật từng nghĩ muốn giấu đi, đáng tiếc vừa rồi ta để Minh Yên đến hậu điện chuyển đi, trên tọa hóa đài đã trống rồi. Thi thể bọn ta bảo tồn yên ổn ở trên đã không cánh mà bay.”

Nàng trong lòng thống khoái, chính là thà rằng thi thể không cánh mà bay cũng không muốn để Lạc Băng Hà đem đi. Mộc Thanh Phương ghé người xem xét, nói: “Ý thức mất hết, nhưng không ảnh hưởng tính mạng. Trúng độc.”

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Độc gì?”

Mộc Thanh Phương đáp: “Hiện tại chưa thể đoán ra. Trên người cũng không có vết thương. Đợi ta lấy máu thử xem.”

Tề Thanh Thê nói: “Nếu là độc của nhân giới, Mộc sư đệ liếc mắt liền có thể biết được, nếu y đoán không ra, ta còn muốn hỏi, có phải là người động chân động tay?”

Lạc Băng Hà lạnh nhạt đáp: “Ta không thích dùng độc.”

Đây là sự thật, hơn nữa, với tình hình hiện tại, Lạc Băng Hà không nhất thiết phải nói dối, nếu đã nói không phải, thì đó không phải y làm. Nói cách khác, cư nhiên có kẻ nhân lúc hai bên tranh chấp ở tiền điện, thần không biết quỷ không hay trà trộn lên núi, cách vài bức tường, ngay trước mắt hai bên, đem thi thể của Thẩm Thanh Thu trộm đi mất. Không thể nói là không kinh ngạc.

Thẩm Thanh Thu bỗng bồn chồn: Trộm thi thể hắn làm cái gì??? Làm thế nào mà lúc hắn sống thì chả ai thêm, chết rồi lại thành người nổi tiếng sao?

Hay là biến thái ở cái thế giới này thực sự nhiều như vậy!

Lạc Băng Hà thấy tiếp tục ở đây nói thêm cũng vô ích, nhú mày, nói: “Bỏ đi. Bất kể là kẻ nào lấy mất, thể nào rồi cũng tìm thấy.”

Tâm ma xuất vỏ, hắc khí tỏa ra, nơi lưỡi kiếm lướt qua, xé thành một đường rách. Thẩm Thanh Thu nhắc nhở: “Triệt vậy.”

Lạc Băng Hà liếc nhìn hắn, cứng nhắc nói: “Như ý sư tôn muốn.”

Liễu Thanh Ca không tự chủ bước lên một bước, hơi hé môi. Thẩm Thanh Thu quay đầu nhìn Thương Khung Sơn phái chúng nhân, rồi nhìn hắn, không biết nên nói gì.

Mũi Thừa Loan kiếm buông chạm đất, tiến lên phía trước, bàn tay Liễu Thanh Ca dưới ống tay áo nắm chặt, giữa ngón trỏ và ngón cái nứt nẻ máu tươi tuôn chảy, theo thân kiếm trượt xuống, nhỏ giọt

Hắn đứng nửa buổi, mới thốt ra hai chữ.

“Đội đó!”

Hai chữ này giống như hai sợi băng phóng ra, lại xen lẫn lửa giận trầm trầm, cuộn cuộn chiến ý ngút trời.

Lạc Băng Hà cười lạnh: “Cứ việc tới.”

Tâm Ma hồi vỏ.

Nơi vết rách hai giới liên kết là một dãy hành lang đá rộng rãi. Từng đôi từng đôi đuốc kéo dài vô tận, nơi sâu nhất là màn đen không thể nhìn rõ.

Nhìn phong cách bích họa ở hai bên dãy hành lang này, còn có không khí u ám, liền biết đây là đại bản doanh ở ma giới của Lạc Băng Hà.

Sau khi vết rách đóng lại, Lạc Băng Hà liền ngừng tiếp tục không chế Thẩm Thanh Thu, từ từ buông tay.

Thẩm Thanh Thu đứng thẳng người, phỉ ổng tay áo, một lời cũng không nói.

Hai người đều không nói lời nào, ánh mắt hướng thẳng, một trước một sau, cước bộ đều lặng lẽ không nghĩ, không khí vừa đặc vừa lạnh.

Thẩm Thanh Thu thấy khá kỳ quái.

Hắn vốn tưởng rằng, gặp lại Lạc Băng Hà, đừng chạm chân tay nhiều như vậy, độ sượng đáng nhẽ nên một mạch thẳng mới đúng —— Thôi được, mặc dù nghĩ như thế có chút không biết xấu hổ. Không, phải nói là cực kỳ không biết xấu hổ.

Vậy mà hệ thống cứ một mực im ắng vô thanh, rầm cũng không đánh một tiếng.

Ngõ ngách trong địa cung không chút mảy may ảnh hưởng đến tốc độ của Lạc Băng Hà, vòng vo một hồi, trước mắt đột nhiên rộng mở bừng sáng.

Kiến trúc ma giới phần lớn chiếm cứ lòng đất, đào sâu xuống dưới, quanh năm không thấy nhật nguyệt tinh quang, thế nhưng khu này lại phá xuyên phần mặt đất trên đỉnh, để ánh mặt trời chiếu thẳng xuống, làm tăng thêm không ít nhân khí.

Đẩy cửa bước vào, bên trong bày biện bài bố, thập phần quen mắt, rõ ràng rất tương đồng với trúc xá Thanh Tĩnh Phong.

Thẩm Thanh Thu chẳng hiểu tại sao có chút nén giận.

Hắn thật muốn nói một câu với Lạc Băng Hà: Ý gì đây? Giống như kịch sân khấu, bố trí sẵn bối cảnh, nhốt lại nuôi, giả vờ cái gì cũng chưa xảy ra, tiếp tục diễn tiểu kịch trường sư đồ tương thân tương ái trong mộng sao?

Đáng tiếc, người ở dưới mái hiên*, tất cả đều phải nuốt xuống bụng.

(*Trích trong câu “Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu”, ý nói trong một số hoàn cảnh không thể không làm việc mình không muốn)

Lạc Băng Hà tiến một bước về phía Thẩm Thanh Thu.

Nếu là mấy ngày trước, Thẩm Thanh Thu nhất định sẽ trốn tránh, tiến một bước lùi ba bước, nhưng giờ đây, hắn trái lại không muốn

làm những hành động như né tránh hay cuộn thành một đoàn nữa, như vậy nhìn vào giống như thiếu nữ bị côn đồ cưỡng ép, quá giả tạo quá khó coi quá lập dị. Cho dù là ròng gặ nước cạn, hồ xuống đồng bằng* (da mặt dày thật), cũng xin được giữ lại phần phong độ ưu nhã cuối cùng.

(*lấy ý của câu “Ròng gặ nước cạn bị tôm trêu đùa, hồ xuống đồng bằng bị chó bắt nạt”, ý chỉ thất thế.)

Nhưng hẳn vẫn khó tránh khỏi căng thẳng, lòng căng như dây đàn, đốt tay co lại, mí mắt chột nháy.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 55: Khuynh Hướng M

Edit: Sút

Beta: Bee

Lạc Băng Hà nhay cảm dữ dội.

Y bước lên trước từng bước.

“Sự tôn cho rằng, ta sẽ làm gì với người?”

Thẩm Thanh Thu thật lòng nói: “Ta đoán không ra.”

Hắn cũng không dám tùy tiện đoán tâm tư nam chính nữa. Sự thật chứng minh, mỗi lần đều sai một vạn tám ngàn dặm!

Lạc Băng Hà vươn tay phải, Thẩm Thanh Thu bất động thanh sắc, tầm mắt lại không nhìn được dán vào đầu ngón tay y, theo một đường nhìn lên.

Những ngón tay kia thon dài thuần khiết, không giống như thuộc về một ma đầu đã đoạt đi vô số tính mạng, mà giống một bàn tay từ nhỏ đã gảy dây đàn. Hư hư lướt qua hai má hắn, như có như không vuốt qua làn da.

Sau đó dừng ở trên yết hầu hần.

Không biết có phải ảo giác hay không, ngón tay kia vừa hay đặt tại một huyết mạch quan trọng trên cổ Thẩm Thanh Thu.

Thẩm Thanh Thu nhìn thẳng phía trước, hầu kết âm thầm giật giật.

Lạc Băng Hà lại rút tay về.

“Máu của ta.” Khi y nói chuyện, không nhìn ra hỉ nộ ái ố: “Không chịu nghe lệnh.”

Thì ra vừa rồi y tiếp xúc da thịt là để tra xét máu Thiên ma đã bị áp chế trong cơ thể Thẩm Thanh Thu.

Lạc Băng Hà nói: “Xem ra trong vài ngày ngắn ngủi này, sư tôn đã có kỳ ngộ khác.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Người muốn làm thế nào? Lại cho ta uống lần nữa?”

Lạc Băng Hà nói: “Uống cũng chạy, không uống cũng chạy, trái phải đều giống nhau, vẫn là không nên khiến trong lòng sư tôn thêm chán ghét ta.”

Ở trước mặt người ngoài, y một chút mặt mũi cũng không giữ cho Thẩm Thanh Thu, khi ở riêng một chỗ, lại bỗng nhiên khách khí nhã nhặn, Thẩm Thanh Thu cũng thật sự là say. Càng như vậy, càng cảm thấy không thể bắt cấn.

“Sư tôn xin mời tạm thời ở tại chỗ này. Nếu đồng ý, có thể tùy ý đi lại trong địa cung.” Lạc Băng Hà nói: “Nhân thủ ta để lại bên ngoài,

họ sẽ không vào trong phòng, nếu có gì cần, cứ gọi là được.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Rất chu đáo.”

Lạc Băng Hà chăm chú nhìn hắn một lát, nói: “Có cái gì muốn không.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Cái gì cũng được?”

Lạc Băng Hà gật đầu.

Thẩm Thanh Thu liền nói thẳng: “Ta muốn tận lực bớt nhìn thấy người. Không thấy là tốt nhất.”

Lạc Băng Hà có vẻ như hoàn toàn không dự đoán được Thẩm Thanh Thu sẽ nói ra những lời này, mặt trắng bệch.

Thẩm Thanh Thu thấy thế, thống khoái thì thống khoái, nhưng cũng giống như bị cây kim đâm một chút. Dù sao, trước giờ hắn chưa từng gay gắt không lưu tình nói với người ta như vậy.

Quá trình huyết sắc quay về trên mặt Lạc Băng Hà cực kỳ thông thả, y nói: “Sư tôn từng hỏi qua ta, có muốn trở nên mạnh hơn không.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Khi ta hỏi những lời này, hình như cũng đã nói với người, trở nên mạnh hơn là để bảo hộ, chứ không phải để chiếm đoạt giết chóc.”

Lạc Băng Hà hờ hững nói: “Không. Trở thành người mạnh nhất, mới có thể giữ chặt người mình muốn trong lòng bàn tay. Rốt cuộc ta đã biết, chờ sư tôn người bước qua, là không thể.”

Y nắm tay thành quyền, miễn cưỡng nhả ra một nụ cười hung ác.
“Cho nên, lần này bắt được, cũng đừng hòng chạy nữa!”

Sau khi hồn thể ma vương hết đất diễn, Thẩm Thanh Thu gõ hệ thống: “2. 0, có đó không?”

Hệ thống: 【24 giờ vì ngài cung cấp toàn bộ hướng dẫn, dịch vụ online nhân tính hóa. 】

Thẩm Thanh Thu: “Ày, hướng dẫn là đủ rồi, nhân tính hóa coi như miễn đi. Hiện tại các chỉ số là bao nhiêu?”

Hệ thống: 【 chỉ số ngẫu 1330, 《 Cuồng ngạo tiên ma đồ 》 thành công bỏ đi tag “thiên lôi cuồn cuộn”, nhận huân chương “điểm bựa hơi nhiều”, xin tiếp tục phấn đấu, chờ mong công bố huân chương thần bí tiếp theo của ngài. Độ sướng 3840, độ tức giận 1500, độ tan nát cõi lòng 4500. Còn cần cố gắng. 】

Rất tốt. Trải qua hán một phen nỗ lực (tìm chết), chỉ số ngẫu của bản văn ngựa đực chợ búa tệ hại này rốt cuộc cũng có chút thăng, tuy rằng “điểm bựa hơi nhiều” cũng không phải lời bình tốt đẹp gì, nhưng so với “thiên lôi cuồn cuộn” vẫn mạnh hơn nửa xu. Độ tan nát cõi lòng thật cao, Lạc Băng Hà cư nhiên còn là trái tim thủy tinh, độ tức giận ngược lại không nghịch thiên như tưởng tượng. Thật sự là càng ngày càng xem không hiểu.

Thẩm Thanh Thu: “Độ sướng cao như vậy, có thể đổi cái gì không?”

Hệ thống: 【 có thể thăng cấp công cụ hệ thống. 】

Thẩm Thanh Thu mừng rỡ: “Được được được, thăng cấp đi thăng cấp đi.”

Hệ thống “Ưm” một tiếng, bắt đầu then thùng tải gói thăng cấp.

Thẩm Thanh Thu nghĩ nghĩ, đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, công cụ hệ thống này tên là gì?”

Hệ thống: 【 tiểu thủ thúc đẩy tình cảnh phiên bản deluxe. 】

Thẩm Thanh Thu quyết đoán đóng rút cửa sổ thăng cấp.

Đệch, thế mà đã tải xong rồi, độ sướng còn trừ cmn 3000!!! Hấn cho 1 sao!!!

Đau trứng gửi cho hệ thống một đồng trách cứ với tin rác, Thẩm Thanh Thu bắt đầu cuộc sống giam lỏng của hấn.

Lạc Băng Hà vội vàng liên hợp với Ma tộc Bắc Cương trên lãnh thổ của Mạc Bắc Quân, Sa Hoa Linh tựa hồ cũng đang bắt đầu nghiệp lớn troll cha — nghĩa đen. Tóm lại, sắp tới đối tượng Lạc Băng Hà phải xóa bỏ với lời kéo rất nhiều, chỉ sợ sự vụ phức tạp, không thể dứt ra, cho nên vẫn không có xuất hiện.

Hoặc là ngày đó bị Thẩm Thanh Thu nói một câu nặng lời, trái tim thủy tinh rơi vỡ đầy đất, không dám xuất hiện.

Bất luận là loại nào, Thẩm Thanh Thu đều cảm ơn trời đất.

Nếu Lạc Băng Hà vẫn cứ không đến tìm hấn, cuộc sống như thế, không phải chính là những ngày tháng nằm ăn chờ chết bảo dưỡng tuổi thọ mà hấn vẫn theo đuổi sao?

Hơn nữa Lạc Băng Hà cũng không có dùng xiềng xích các thứ khóa hấn lại.

Cờ hó!

Thẩm Thanh Thu mà tự an ủi mình như vậy, chính là đầu óc thẳng luôn rồi. Hắn cũng không phải người mắc chứng Stockholm (*), nuôi béo một chút thì sẽ mang ơn. Cuộc sống hạnh phúc phải dựa vào chính mình sáng tạo không thể dựa vào người khác bố thí hiểu không?!

(*) Hội chứng Stockholm: người bị bắt cóc nảy sinh tình cảm với kẻ đã bắt cóc mình.

Thẩm Thanh Thu dùng sức trên tay, trang sách xoẹt rách ra, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng trúc nứt còn vang dội hơn. Hắn vén rèm lên, thấy là một đám sai vặt Ma tộc đang bận việc, “Các người đang làm gì đó?”

“Thẩm tiên sư, sao ngài lại ra đây?”

Thái độ gã sai vặt kia thập phần nhiệt tình lại cung kính, không giống như nói với một người bị giam lỏng. Gã cười nói: “Bên này đang trồng cây trúc.”

Thẩm Thanh Thu ngăn ra: “Cây trúc?”

“Ừ. Chắc ngài biết loại thực vật của nhân giới này. Nó ở ma giới không dễ trồng, không lớn được, nhưng quân thượng nhất định muốn trồng ở chỗ này, mọi người cũng chỉ đành nghĩ cách thôi.”

Thẩm Thanh Thu quan sát độ mạnh và phương thức gã vận sức, tuyệt đối không phải một tạp dịch bình thường. Những Ma tộc Lạc Băng Hà tìm tới này chỉ sợ đều là từ võ tướng giáp đen chọn ra. Để những cao thủ này đến làm tạp dịch cho hắn, thật sự là phí của trời.

Không chỉ thế thôi đâu.

Hai ngày đầu Thẩm Thanh Thu không có tâm tư không có khẩu vị, còn ngày thứ ba hăn liền mất đi hứng thú chán ăn, thăm hỏi (thả thính) vài câu với thị nữ Ma tộc da trắng ngực to, gọi một bữa cơm.

Động chưa được hai bữa, hăn liền ăn không vô nữa.

Thị nữ kia nghiêng đầu, cười hì hì hỏi: “Sao vậy Thẩm tiên sư, mùi vị không tốt sao?”

Mùi vị rất tốt, vô cùng tốt. Chính là bởi vì quá tốt, tốt đến cực kỳ quen thuộc, rất nhiều năm Thẩm Thanh Thu không được nếm lại, lúc này mới ăn không vô nữa.

Hăn để đĩa xuống: “Là cô nương làm sao?”

Thị nữ cười khanh khách nói: “Làm sao có thể nha, ta chỉ biết giết, chỉ biết ăn sống, hoặc là chờ thịt thối mới ăn, không biết cách làm của nhân giới, vừa lửa vừa một đồng củi gạo dầu muối, phiền chết đi được.”

... Đệch, thì ra là người thích ăn thịt thối, Thẩm Thanh Thu càng ăn không vô.

Thẩm Thanh Thu sớm nhìn ra, cô nương này mỗi ngày lau bàn quét rác, rất ủy khuất nàng. Thẩm Thanh Thu cho rằng, phong cách và thực lực của nàng càng thích hợp vác một cái đao to ra trận giết địch như bồ dưa thái rau. Rất có thể nàng vốn là ở cương vị này.

Thẩm Thanh Thu nhàm thanh bất động sắc: “Vậy là ai làm?”

Thị nữ kia nói: “Ai dà, cái này ta không dám nói. Nói ra quân thượng sẽ giết ta.”

Không nói? Không nói hần liền ném không ra?

Thẩm Thanh Thu đảo mắt trắng, nói không rõ là bực mình hay là phiền toái.

Lạc Băng Hà thật sự là... phiền chết!

Người cho là y hắc hóa hoàn toàn, trong chốc lát y lại tội nghiệp tỏ vẻ yếu thế đáng thương; người coi y là một tiểu bạch hoa điềm đạm đáng yêu, chốc nữa y lập tức tát chan chất vào mặt người; trước mặt là hung thần ác sát ngoan độc cuồng bá, sau lưng lại len lén làm mấy trò vật này. Thần kinh a! Y thật sự là một kẻ thần kinh sờ sờ ra đó!

Thị nữ kia thu lại đồ ăn, lả lướt rời đi. Sau khi nàng rời khỏi không bao lâu, rèm được vén lên, một người lão đà lão đảo đi tới.

Thẩm Thanh Thu vừa nhìn rõ khuôn mặt kia, buồn nôn dâng lên bụng, ném một cái bạo kích nghênh đón: “Đâm Máy Bay Lên Giời ta thao cái l— người”

Thượng Thanh Hoa vội vàng nhấc tay, một thanh kiếm còn nguyên vỏ vạch ngang vào giữa, giải hóa thế công. Hần nói: “Ấy ấy ấy, ngàn vạn lần đừng. Thẩm đại thần, người hiện tại cũng không thể tùy tiện thao người. Người nếu thao ta, ta cố nhiên không có kết cục gì tốt, người cũng đừng nghĩ vị kia có thể để người sống tốt.”

Thẩm Thanh Thu rút gào: “Người cứ nhiên bán ta! Hữu nghị đâu?! Tình cảm đồng hương đâu?!”

Thượng Thanh Hoa nói: “Không bán có thể làm sao đây. Đây chính là Lạc đại thần, cho dù ta không bán người, hần cũng gần như

đoán được. Tại sao ta bỗng dưng phải chịu đòn chịu trận, cũng không phải thiếu năng, ta lựa chọn thắng thắn sẽ được khoan hồng.”

Hắn nói rất hùng hồn hợp lý không biết xấu hổ, Thẩm Thanh Thu lâm vào khiếp sợ, trong lúc không để ý, Thượng Thanh Hoa đã cất bước dài, ngồi xuống cạnh bàn, hắn cầm trường kiếm trong tay thả “cạch” một cái lên trên bàn: “Đừng nói cái này nữa. Ta là phụng mệnh đến đưa đồ.”

Thẩm Thanh Thu nhìn chăm chú, tay phủ lên trên.

Là bội kiếm đã bị gãy thành nhiều mảnh nhỏ theo linh lực tán loạn khi hắn tự bạo. Tu Nhã Kiếm.

Thẩm Thanh Thu vẫn rất có tình cảm với nó, kiếm cũ vào tay, lúc này không ầu ả Thượng Thanh Hoa nữa. Rút ra thân kiếm, như trước trong sáng như tuyết, mảnh mai tiêm nhĩa, hàn lại đến mức không có kẽ hở, linh khí dạt dào, không thấy một vết xước nào.

Đầu kia, Thượng Thanh Hoa xoèn xoẹt chà xát tay, chắc chắc thở dài: “Ai nha, ta thật sự là... sao cũng không ngờ... tình tiết sẽ lệch thành cái dạng này.”

Thẩm Thanh Thu: “Nam chính văn ngựa đực người viết biến thành gay, chẳng lẽ người không phần nộ sao?”

Thượng Thanh Hoa chân thành mà nói: “Vô tư a. Dù sao nhìn trúng cũng đâu phải ta.”

Thẩm Thanh Thu giơ lên ngón giữa thân thiết với hắn, cúi đầu lau kiếm. Thượng Thanh Hoa giơ ngón tay cái lên: “Kỳ thật cũng không cần bi quan như vậy. Người khá có tiền đồ, khá có tiền đồ. Chân vàng này, tráng kiện, bền chắc!”

Thẩm Thanh Thu nói: “Chân vàng cái mợ người. Tốt xấu thì cũng phải là chân, ông đây ôm đến nơi nào rồi?! Chân giữa!”

Thượng Thanh Hoa: “Chân giữa rất tốt a. Chân giữa mới là bộ vị máu chốt của nam nhân.”

Nếu không phải Tu Nhã Kiếm vừa mới trở lại trong tay, không nỡ lấy ra làm chuyện xấu, Thẩm Thanh Thu thật muốn chém cái bộ vị chân giữa của hắn xuống để giẫm lên. Hắn nhớ tới chuyện gấp, nghiêm sắc mặt, hỏi: “Nếu đã thắng thần được khoan hồng, vậy ta hỏi người, nhân vật Thiên Lang Quân, người có định hình cái gì không?”

Thượng Thanh Hoa: “Người hỏi Lạc Băng Hà cha y làm gì?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Không làm gì cả, chỉ là cảm thấy kỳ lạ, nam chính cha y cư nhiên không có nhiều lượng văn. Phải biết rằng thêm một lão bà người cũng có thể viết 500 ngàn chữ, thêm một người cha khẳng định còn có thể update 2 năm”.

Thượng Thanh Hoa tinh thần chấn động: “Người thực tình mắt, quả nhiên là độc giả trung thành của ta. Ta nói với người a, vốn là ta ấy, tính toán triển khai đại cương dàn bài để viết, đặt ra Băng ca cha y là BOSS, kết quả viết viết, máy tính sập một cái, mắt luôn đại cương, rất nhiều chi tiết đều không rõ ràng lắm.”

... Thẩm Thanh Thu cuối cùng biết bao nhiêu cái hổ của hắn là từ đâu ra: “Cho nên cứ chỗ lòi chỗ lõm vậy hả?”

Thượng Thanh Hoa nói: “Kỳ thật chỗ lòi chỗ lõm cũng đâu có gì, đúng không, chủ yếu là mọi người xem thấy đã là được. Em gái cần

đầy đều đầy, tiện nhân đáng chết đều giết, cũng không nhất định phải an bài thêm một BOSS.”

Đâm Máy Bay Lên Giời chém đại cương là chém vào độ sượng, nhưng hệ thống lại nghiêm chỉnh giao trọng trách lấp hết hố của thế giới này!

Thượng Thanh Hoa tiếp tục nói: “Kỳ thật còn có nguyên nhân quan trọng hơn. Chủ yếu là ta cũng không biết nên bịa thế nào. Máu Thiên Lang Quân tinh khiết hơn con hắc, võ lực cao hơn con hắc, thành danh sớm hơn con hắc, mặc định cũng ngầu lòi hơn con hắc, ta nghĩ nửa ngày, cứ nhiên không nghĩ ra được làm thế nào để nam chính đánh bại hắc!”

Thẩm Thanh Thu đỡ trán.

Cái đêch.

Thế nếu Thiên Lang Quân thật sự được thả ra, rốt cuộc Lạc Băng Hà có thể đánh bại hắc hay không?!

Nói không chừng, lợi dụng cái này thì có thể chế trụ Lạc Băng Hà?

Thẩm Thanh Thu bật người bóp tắt ý tưởng nguy hiểm này.

Với đối tượng căn bản không biết nặng bao nhiêu phân lượng, vọng tưởng lợi dụng, nói không chừng cuối cùng chết như thế nào cũng không biết.

Kết luận vẫn là vạn năm không thay đổi: Đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời thật sự biết cách khiến cho người ta an lòng ghê!

Thẩm Thanh Thu vỗ bàn: “Người thành thật khai ra, người còn có thứ gì có đặt ra nhưng không viết ra không. Nói cái quan trọng thôi!”

Thượng Thanh Hoa: “Quan trọng không ta không biết, có điều có một cái liên quan đến người, nói đúng ra là Thẩm Cửu.”

Thẩm Thanh Thu vừa nghe, lông tơ đều dựng thẳng lên.

Dựa vào cái tính khăm khú của Đâm Máy Bay Lên Giời, thêm mặc định cho hấn mà nó bình thường mới là lạ!

Thẩm Thanh Thu ôm đầu nói: “Người... Người nói đi. Ta có thể đỡ được.”

Thượng Thanh Hoa bắt đầu đồng dục mà kể ý tưởng sáng tác của hấn: “Nhân vật Thẩm Thanh Thu này ta có rất nhiều ý tưởng. Ta hy vọng có thể đắp nặn hấn thành một nhân vật đa chiều, hấn cặn bã, hấn đáng khinh, nhưng hấn cũng có nguyên nhân và phương diện không cặn bã. Có điều độc giả không đón thính cho lắm, ta vừa bắt đầu viết manh mối kia, họ đã dập tắt nó ở khu bình luận sách, cho nên ta thấy hướng gió không đúng, lập tức biến hấn trở thành một tiện nhân đáng khinh chỉ có một mặt. Nhưng kỳ thật hấn...”

Thẩm Thanh Thu đang tập trung tinh thần, bỗng nhiên, ngoài phòng máy thị nữ nhất tề đồng thanh nói: “Quân thượng!”

Tới rất không phải lúc!

Một tiếng này truyền đến, Thượng Thanh Hoa sắc mặt đại biến, như có ngọn lửa cao ba tấc hun dưới mộng, xông về phía cửa sau: “Vị kia của người đến rồi, sau này nói tiếp!”

Chớ đi a! Thẩm Thanh Thu giờ tay kiêu Nhĩ Khang. (*)

(*) Một động tác nổi tiếng của Nhĩ Khang trong Hoàn Châu Cách Cách, chuyên được chế thành meme.

“Sau này nói tiếp” cái mợ người á! Cắt tại chỗ này càng không thể chấp nhận hơn cả 【 nhân chứng mục kích nói “Hung thủ kỳ thật là...” sau đó phun ra một ngụm máu bỏ mình tại chỗ 】 !!!

Lúc Thẩm Thanh Thu xoay người quay lại, rèm xanh vén lên, Lạc Băng Hà đang cúi đầu đi vào phòng.

Hắn lập tức thay một gương mặt không một gợn sóng sợ hãi.

Bởi vì bị ngắt cuộc nói chuyện nghiêm túc vô cùng quan trọng (tầm đó), sắc mặt cũng không tốt. Ánh mắt y đầu tiên là dừng ở Tu Nhã Kiếm ở trong tay hắn, rồi mới dời lên.

Trầm mặc một lúc, vẫn là Lạc Băng Hà mở miệng trước.

“Mấy ngày nay sống như thế nào.”

“Rất tốt.” Không thấy y, đúng là rất tốt.

Lạc Băng Hà nói: “Sư tôn tựa hồ vẫn chưa từng nghỉ ngơi.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Nếu có thể không nằm mơ, nghỉ ngơi cũng tốt.”

Ý của hắn vô cùng rõ ràng. Lạc Băng Hà cư nhiên cũng không tức giận.

Mí mắt của hắn buông xuống, đứng trong chốc lát, như là hạ quyết tâm rất lớn, mới thấp giọng nói: “Tuy rằng mộng cảnh khi đó có điều giấu giếm sư tôn, nhưng những lời lúc ấy ta nói ra, lại không phải là giả.”

Mọi người còn dám nói!

Nhắc tới cái này, Thẩm Thanh Thu liền bốc khói, hận không thể vung tay tát hẳn hơn trăm cái bạt tai.

Lạc Băng Hà trong mộng đúng là đáng yêu hơn nhiều, tuy rằng nam chính vẫn là nam chính, nhưng khổ khổ sở sở mềm mỏng lay động, cho dù trai thẳng như Thẩm Thanh Thu, cũng không nhận được lòng sinh thương tiếc. Chỉ là lúc ấy càng thương tiếc, về sau mặt càng đau. Té nát mặt, chẳng trách hẳn thẹn quá hóa giận.

Thẩm Thanh Thu nói: “Ta bây giờ thật không biết người câu nào thực, câu nào giả.”

Y còn từng nói việc ở Kim Lan Thành không phải y làm, Thẩm Thanh Thu ban đầu có chín phần tin, hiện tại đến một phần cũng không dám tin.

Lạc Băng Hà huyết khí dâng lên, sắc mặt hơi đỏ, nâng lên mí mắt, lạnh lùng mà nói: “Sư tôn cứ tức giận ta lừa người, nhưng nếu ta không làm như vậy, chỉ sợ hiện tại ta vẫn không thể cùng người nói hơn một câu.”

Đúng vậy, Thẩm Thanh Thu luôn là nhìn thấy y liền xoay người bỏ chạy. Mặc dù là có nói chuyện, không biết tại sao, cũng giống như bây giờ, hai ba câu liền giằng co, mùi thuốc súng mưng mưng.

Ngón tay Lạc Băng Hà vô ý thức giữ chặt chuôi kiếm Tâm Ma, đầu ngón dùng sức đến trắng toát. Không chỉ đồng tử đỏ lên, hốc mắt cũng hơi hơi đỏ lên: “Chẳng nhẽ sư tôn chưa từng lừa ta? Người nói không tán đồng phân biệt ma tộc nhân giới, nhưng đảo mắt liền không thừa nhận. Hoa Nguyệt Thành bỏ mình, trong năm

năm ta chiêu hồn hơn vạn lần, thử rồi lại bại, bại rồi lại thử, chưa bao giờ nản lòng thoái chí, dù vậy, ta cũng chưa từng nghi ngờ sư tôn chán ghét mà vứt bỏ ta tới mức này, thà rằng bỏ mình cũng không muốn nhìn thấy ta.”

Y nói xong lời cuối cùng, âm cuối có chút bất ổn, âm điệu cũng dần dần cao lên, vừa như phẫn nộ vừa như giận dữ: “Hiện giờ sư tôn đương nhiên có lý do chỉ trích ta là hỗn thế ma vương, ta hại đời hại dân. Nhưng tại sao khi ta chưa làm gì cả, cũng bị kỳ thị như rắn rết? Người gạt ta hai lần, ta cũng lừa người hai lần, không phải rất công bằng sao?”

... Y tính cũng quá rõ ràng đi!

Một việc bù một việc, quả nhiên là loại hình có thù tất báo!

Cho dù cảm thấy y tính không có sai, Thẩm Thanh Thu vẫn không nhịn được nói từ đáy lòng: “Người thật ghi thù.”

Lạc Băng Hà cười nhạo, “Sư tôn chỉ sợ là chưa từng thấy đáng về ghi thù thực sự của ta.”

Y cười cười, vẻ mặt dần dần tối đi, thản nhiên nói: “Nếu ta nói, với sư tôn, ta chỉ ghi, không thù. Chắc hơn nửa cũng không được tin.”

Thẩm Thanh Thu âm thầm kinh hãi: “Người bình tĩnh.” Có lời cứ nói là được, không cần biến sắc mặt!

Lạc Băng Hà trầm giọng nói: “Sư tôn người từ trước đến nay đều có thể bình tĩnh, nhưng ta bình tĩnh không nổi nữa.”

Thẩm Thanh Thu còn chưa có kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, chỉ nghe rầm một tiếng, phía sau lưng đau xót. Đến khi tỉnh ra, hai người đã song song lẫn trên ván giường.

... Đã lâu không ngủ giường trúc, thật mệt nó cộm quá đi!

Thẩm Thanh Thu mắng người: “Người phản rồi hả?!”

Lạc Băng Hà hé miệng không nói lời nào, Thẩm Thanh Thu đang muốn một cước đá văng y, đột nhiên lông tơ dựng đứng.

Một bàn tay phút chốc từ dưới dò xét vào trong nội sam của hắn.

Ta *lật bàn*!

Đầu gối Thẩm Thanh Thu hướng mạnh lên trên, bị Lạc Băng Hà một tay cầm đầu gối, tiện thể đè xuống.

Thẩm Thanh Thu trong lòng chửi bậy một trăm lần, hắn cũng không muốn ở tư thế bị tách ra hai chân nằm ở dưới thân người khác! Lúc này vọt thân lên, dùng tốc độ nhạy bén, phần eo chuyển đồng, vật đổi sao dời lật người, đặt ngược Lạc Băng Hà ở dưới thân.

Tu Nhã ra khỏi vỏ ba tấc, lạnh băng đặt trên cổ họng Lạc Băng Hà, Thẩm Thanh Thu cũng bị kích thích cơn tức, nhe răng cười nói: “Chơi trò Bá vương ngạnh thượng cung? Hử?”

Chịu để kẻ khác chế trụ là thật, nhưng đừng nghĩ hắn sẽ bày ra tư thái ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ!

Lạc Băng Hà trên dưới ba đường thêm mạch môn trên cổ đều bị chế trụ, ánh mắt vẫn sáng, không hề sợ hãi lườm kiếm sắc bén nơi

cần cổ, một phen cầm cổ tay Thẩm Thanh Thu, một tay kia chống trên mặt đất, tình thế lại sắp đảo ngược, Thẩm Thanh Thu sao có thể dễ y được như ý, chuôi Tu Nhã Kiếm đâm vào huyết vị y, người tới ta đi vài hiệp, đánh thành một đoàn nhanh như chớp lăn xuống giường, Thẩm Thanh Thu đột nhiên kịp phản ứng.

Không đúng, đây chính là văn tu chân, vật lộn cái rắm! Có pháo không dùng, dở hơi à!?

Hắn lập tức giương tay, ném ra linh lực, một quyền long trời lở đất tấp vào bụng Lạc Băng Hà.

Một quyền này đánh thống khoái cực kỳ, cảm tức ghen khuất mấy ngày liên tiếp của Thẩm Thanh Thu giống như cũng bị đập ra theo, đang sững tung trời, đột nhiên hệ thống ding ding dang dang tán hoa thông báo:

【*★,°*:. ☆(▯ ▮ ▯)/\$:*. °★*. Chúc mừng ~ độ sượng +500! 】

Thẩm Thanh Thu: “...”

Dờ phắc, người này thật sự biến thái! Thật sự! Hoàn toàn không hổ cường chịu ngược! Không ngược khó chịu! Đánh hắn một quyền cư nhiên có thể có 500 sượng! Ngay cả thông báo của hệ thống đều trở nên loè loẹt xuân tâm nhộn nhạo còn phá lệ kèm theo băng-rôn tung bay, sống bao nhiêu năm cũng không thấy nó dở hơi mức đến đó!

Thẩm Thanh Thu còn đợi để đập thêm một cái bạo kích nữa, Lạc Băng Hà lại không chơi với hắn, tay phải liên xoay, Thẩm Thanh Thu mất thăng bằng, bạo kích đánh lệch, nóc nhà oàng một cái lộ ra một cái lỗ có hình dáng cụ thể. Nhưng Thẩm Thanh Thu lần này là liên

hoàn, cái thứ nhất đánh lệch, cái thứ hai thứ ba linh lực nổi gót tới. Lạc Băng Hà chỉ đẩy ra, không đánh trả, thỉnh thoảng bị đánh trúng, cố gắng trụ vững, hừ cũng không hừ một tiếng, hết lượt lại lặn, những chỗ đã lướt qua đều nổ mạnh tia lửa bốn phía, linh khí ma khí cuộn cuộn hỗn độn, bạo kích bay loạn.

Giả ngẫu giả rõ lâu, Thẩm Thanh Thu không biết bao lâu không hung tàn thô lỗ như vậy rồi. Một trận sao bố tức cho được! Thành linh một bàn tay xé mở nội sam, da thịt tiếp xúc sờ thất lưng hần.

Thẩm Thanh Thu mềm nhũn trong nháy mắt, lập tức loảng xoảng chuôi kiếm đập vào gáy Lạc Băng Hà, mắng: “Súc sinh!”

Thời điểm này còn có thể làm chuyện như vậy, không phải súc sinh thì là gì?!

Hành hung y một hồi, hệ thống nêu lên hơn năm mươi cái thông báo, độ sướng thêm ít nhất hơn 4000!

Lạc Băng Hà cam chịu nói: “Dù sao trong mắt sư tôn ta chính là súc sinh không bằng, còn không bằng làm thật.”

Thẩm Thanh Thu tức giận đến muốn cười, tìm ngược đúng không? Cho người sướng! Một chữ “Cút!” kết hợp hai tay liên thủ bạo kích còn chưa kịp phát ra, đột nhiên thấy hoa mắt, thân thể nghiêng đi.

Tu Nhã Kiếm rớt trên mặt đất. Một loại cảm giác toàn bộ hồn phách sắp bị rút ra khỏi cơ thể ập tới.

Hần chỉ cứng người lại, Lạc Băng Hà liền ngừng động tác, ngạc nhiên nghi ngờ, cảnh giác vô cùng. Ngay lập tức, Thẩm Thanh Thu đau đầu đến mức muốn nổ tung.

Trước mắt nhanh chóng hiện ra vô số mảnh vỡ hình ảnh, có đôi khi một mảng trống rỗng, có đôi khi đen ngòm, có khi giống như nhìn thấy bóng người lơ mờ. Tiếng ong tai bén nhọn đâm vào màng nhĩ gây đau nhức.

Lúc này mới Lạc Băng Hà mới cảm giác không ổn, xoay người ngồi dậy, vươn tay ấn ấn hần. Thảm Thanh Thu không để y ấn xuống, phảng phất có một đôi tay khổng lồ bên ngoài thô lỗ túm lấy linh hồn và đầu óc của hần, Thảm Thanh Thu ôm đầu quay cuồng giãy dựa trên mặt đất.

Có cái gì đang kêu, từ bốn phương tám hướng vươn tay vừa gào thét vừa xé rách hồn phách của hần.

Cho dù là lúc bị máu Thiên ma thúc giục hung mãnh nhất, Thảm Thanh Thu cũng không có ý muốn kêu gào thảm thiết như vậy.

Lạc Băng Hà hốt hoảng nói: “Sự tôn, ta... ta vừa rồi chỉ là hù dọa người. Người đừng coi là thật. Người làm sao vậy?”

Thân hình Thảm Thanh Thu cuộn lại giữa khuỷu tay hần, Lạc Băng Hà nửa ôm hần, nhanh như bay dùng linh lưu do thám một vòng trong cơ thể Thảm Thanh Thu, rõ ràng không có dị thường, nhưng Thảm Thanh Thu kêu gào thê lương đáng sợ đến không nói nên lời, như là bị gậy sắt hun nóng trực tiếp dí vào trong não.

Nhịp tim của Thảm Thanh Thu đập càng ngày càng yếu, Lạc Băng Hà bắt đầu phát run, đầu tiên là run lên rất khẽ, sau đó càng ngày càng lợi hại, chống đỡ không được thân thể, từ nửa quỳ ngã thành quỳ hai gối xuống đất.

Y dùng hết tất cả biện pháp, vẫn không thấy khởi sắc, chỉ có thể quát: “Người đâu! Cút hết tới đây!”

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 56: Người Trong Quan Tài

Edit: Joey (lại mới tuyển thêm người)

Beta: Sút

Thẩm Thanh Thu thành linh mở mắt.

Một mảnh đen kịt.

Tim hắn không ngừng đập loạn, màng nhĩ dường như cũng đang đập theo.

Để xem rốt cuộc là tới đến độ giờ tay không nhìn được năm ngón hay là bản thân mù rồi, Thẩm Thanh Thu thực sự đưa năm ngón tay ra. Giờ ra chưa được bao xa, đầu ngón tay liền đụng phải vách đá cứng rắn. Thẩm Thanh Thu từ từ lần mò tứ phía.

Sờ soạng một hồi, trong bụng đại khái đã nắm chắc. Hắn hiện tại đang ở trong một không gian chật hẹp, giống như thể bị bỏ vào trong một cái hộp đá hình vuông.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ vách đá, lạnh buốt, tính chất trơn bóng nhẵn nhụi, xem ra là một loại đá cẩm thạch. Dùng linh lực thăm dò một phen, không tính là dày, hẳn là không quá bốn tấc.

Hắn sờ một hồi, đề khí nín thở, đột ngột phát lực, linh lực chấn động, đánh âm một chưởng ngay chính giữa đỉnh nắp đá.

Đánh liên tục ba cái, bóng tối kèm theo một tiếng đá nứt cực lớn chia năm sẻ bảy. Một lượng lớn không khí tươi mới tràn vào, Thẩm Thanh Thu chợt ngồi dậy, dùng sức hít vài hơi mới phát hiện ra không hề tươi mới, giống như không khí nhiều năm rồi chưa lưu thông, hơn nữa vô cùng loãng. Lại vừa cúi đầu nhìn xuống, hắn cư nhiên nằm trong một cỗ quan tài.

Cái hộp đá hình vuông này lại là một cỗ quan tài đá chạm trổ hoa văn tinh xảo toàn thân trắng trong như ngọc.

Hắn đề nhẹ mép quan tài nhảy ra.

Nhìn bốn phía, hắn đang đứng trong một gian thạch thất ánh sáng ảm đạm, nắp quan tài đá bị đánh bay ra giữ bề thờ. Bốn góc thạch thất chất đống đồ vật để lộn xộn bất quy tắc, binh khí, bảo thạch, thư từ, chai chai lọ lọ đều có, hàn quang của đao thương kiếm kích cùng phục trang đẹp đẽ nằm dưới một lớp bụi dày, quang sắc mờ hồ lưu chuyển.

Nhìn quanh một vòng, trên vách tường đều là hình vẽ màu của quần ma loạn vũ, bốn phương tám hướng bao vây trùng điệp.

Thẩm Thanh Thu vỗ lên ót một cái.

Không chệch đi đâu được, chỗ này tuyệt đối là Thánh Lăng.

Hắn còn chưa kịp tiêu hóa hết thông tin này, trong lúc vô tình cúi đầu, lại bị thông tin khác đánh trúng.

Thân thể này... không phải là thân xác Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi biến thành. Đây là thân thể nguyên trạng của Thẩm Thanh Thu.

Thánh Lăng có phương pháp cải tử hoàn sinh, thật sự không phải là lừa người. Xem tình hình, hơn phân nửa là có người trộm đem thi thể Thẩm Thanh Thu đưa vào trong Thánh Lăng, phát động Chiêu Hồn trận pháp, đem hấn từ trong cơ thể mới kéo trở lại.

Thánh Lăng là cấm địa của Ma tộc, người thống trị cao nhất qua các triều đại sau khi qua đời an cư tại nơi này, chưa đạt được địa vị cao đến độ này, người vào trong phải chết. Mà Thẩm Thanh Thu lúc đi vào là người chết, sau đó chiếm được hồn phách, coi như là lách qua sơ hở mới có được cơ hội tham quan du lịch.

Lạc Băng Hà nói hấn tổn mất năm năm chữa trị linh mạch cho thân thể này, cư nhiên lại là thật. Thẩm Thanh Thu thử một chút, linh lực chuyển vận lưu loát hoàn hảo. Đến mức không chút sơ sót, tạm thời không có cảm giác trì trệ, không biết có bị biến đi mất hay không.

Thân xác nặn thành từ Lộ Hoa Chi một khi truyền hồn phách vào lại bị rút ra thì sẽ nhanh chóng khô héo thối rữa. Một khắc trước Lạc Băng Hà còn đang bị hấn hành hạ, bây giờ e rằng cũng bị thân xác khô thành đồng cặn bã của hấn dọa sợ gần chết.

Lộ Hoa Chi mà lão nông Thẩm Thanh Thu cần cần mẫn mẫn trồng từng ấy năm cứ như vậy héo khô rồi. Héo khô rồi!!!

Thẩm Thanh Thu đang hận không thể đâm ngực giậm chân, hệ thống “ding ding” phát ra thông tin:

Gợi ý thân thiện: 【 Hiện tại ngài đã tiến vào trường cảnh “Thánh Lăng”. Nhiệm vụ “Lấp hố” bắt đầu. Mời hăng hái tiến lên, nắm chắc chủ động】

Thẩm Thanh Thu “hờ” một tiếng, tiếp tục ngồi chồm hổm.

Hệ thống: 【 Mời hăng hái tiến lên, nắm chắc chủ động.】

Thẩm Thanh Thu không động đậy. Hệ thống: Cảnh cáo: Mời hăng hái...

Thẩm Thanh Thu: “Biết rồi biết rồi! Đi thì đi!”

Thẩm Thanh Thu không ngớt đau trứng, bước ra khỏi mộ thất, vừa đi vừa hồi tưởng lại phó bản Thánh Lăng nguyên gốc.

Dân cư Ma tộc trú ẩn trong lòng đất, lăng mộ lại xây trên mặt đất, chung quy tất cả phong tục đều ngược lại với nhân gian. Trong lăng mộ không chỉ có cơ quan trùng điệp, vô cùng hung hiểm, còn có vô số ma vật thủ lăng ẩn trong chỗ bí mật.

Nếu không phải do hệ thống ma âm xuyên não, Thẩm Thanh Thu có ăn nhầm thuốc mới chạy đến mộ đạo này làm loạn!

Mộ đạo vô cùng tối, nhưng Thẩm Thanh Thu không dùng hỏa quyết. Ngưng hô hấp, lặng lẽ vô thanh đi về phía trước.

Không lâu sau, bên tai xuất hiện một ít tiếng thở kéo dài nặng nề.

Nói là hít thở, thật ra càng giống tiếng thở dài của người đang hấp hối hơn.

Thẩm Thanh Thu bình tĩnh đứng lại.

Nhanh như vậy. Đã đến rồi.

Trong bóng tối, chậm rãi hiện ra một bóng dáng nhỏ bé lơ lửng. Ngay sau đó, cái thứ hai, cái thứ ba theo ở phía sau, giống như du hồn chậm rì rì nhẹ nhàng trôi qua.

Những cái bóng này đi đi lại lại, lập lòe, càng đi càng gần. Thậm chí Thanh Thu nét mặt bất động, nghiêng người tránh né, giữ tần suất hô hấp thấp nhất.

Một trong những loại ma vật thủ lĩnh đẳng cấp thấp nhất, xác suất gặp phải lớn nhất, Manh thi.

Trong tên Manh thi có một chữ manh, trên thực tế lại chẳng thiếu con mắt nào, ngược lại so với quái vật khác còn có nhiều hơn vài cặp mắt, chen chúc trên mặt, buồn nôn lại còn quái dị.

(Manh: 盲, nghĩa là mù)

Tuy nhiên dù có nhiều mắt nhưng cơ bản chẳng có cái nào nhìn được. Đại đa số thời gian, Manh thi chỉ trợn mắt, cả ngày ở trong Thánh Lăng du đãng tuần tra, hiệu suất cực kỳ thấp. Mắt của chúng vừa to vừa nhiều nhưng lại bị thoái hóa vô cùng lợi hại. Tuy nhiên năng lực cảm nhận ánh sáng cực mạnh, cho dù là một chút ánh sáng phản quang yếu ớt cũng có thể bị chúng nhanh chóng bắt được.

Một khi bắt được ánh sáng, chúng sẽ đột ngột chuyển mình nhanh như gió, theo bản năng phát ra công kích hung ác đối với nguồn sáng. Tới lúc đó chính là không còn kiểu tốc độ đi thành hàng chậm rì rì trong mộ đạo này nữa.

Loại quái vật như vậy, đơn độc xuất hiện thì tuyệt đối không đáng sợ, đáng sợ là những vật giống nó cùng xuất hiện.

Thẩm Thanh Thu đang nghĩ như vậy, một con Manh thi xiêu xiêu vẹo vẹo tiến lại gần, hấn dịch sang bên cạnh một bước.

Bỗng dưng, trong bóng tối dấy lên một tia lửa yếu ớt. Tia lửa này có màu xanh lá u ám. Càng ngày càng sáng, soi mộ đạo thành một màu xanh biếc.

Mấy con Manh thi sắp sửa đi lướt qua đột nhiên quay đầu, trên mỗi khuôn mặt đều khảm ít nhất ba cặp nhãn cầu khổng lồ đầy tơ máu, nhìn chăm chăm vào Thẩm Thanh Thu gần trong gang tấc.

Mẹ nó, đúng là vạch áo cho người xem lưng mà.

(Nguyên văn哪壶不开提哪壶na hồ bất khai đề na hồ: ý chỉ điều không nên nói thì lại nói ra hoặc việc không mong muốn thì lại xảy ra)

Thẩm Thanh Thu tốc độ thật nhanh, giây tiếp theo liền vọt đến cuối mộ đạo, nhưng hấn vọt đến chỗ nào, chỗ đó liền sáng lên một mảnh lục quang mờ mờ, chiếu bóng dáng hấn đến độ không chỗ che thân. Hấn nhanh, Manh thi bị nguồn sáng kích thích còn nhanh hơn!

Đèn tắt thở!

Thẩm Thanh Thu đánh bay mấy con Manh thi đang bỏ nhào tới.

Loại đèn này lấy hơi người và hô hấp làm nhiên liệu, một khi có người sống hoặc vật sống lại gần liền tự cháy lên. Nghe có vẻ giống như một món đồ chơi lật vật có thể đem đi lừa gạt, thế nhưng khi nó

và Manh thi kết hợp sử dụng, hiệu quả quả thực là hung tàn đến long trời lở đất.

Ngẫm lại, nếu như có người xông vào trong Thánh Lăng, đi đến chỗ nào cũng đều phải thờ, một khi hấn thờ, đèn liền sáng lên, đánh không đổ, thổi không tắt, trong cả tòa Thanh Lăng bất luận xó xỉnh nào đều có khả năng đặt đèn tắt thờ. Đám Manh thi cả đàn cả lũ toàn bộ nhào tới. Cho lúc đến chết, lửa đèn mới từ từ tắt đi. Tắt thờ tắt thờ, cái tên đèn tắt thờ này đặt thật sự quá hay rồi.

Ví như hiện tại, càng ngày càng nhiều Manh thi vì cảm nhận được sáng mà kéo tới đã chất đầy mộ đạo!

Thẩm Thanh Thu chạy vọt ra khỏi mộ đạo, xông vào trong một mộ thất. Gian mộ thất này vô cùng rộng rãi khí thế, cao cao ở giữa thờ một cỗ quan tài. Hấn phi thân nhảy lên, lật ra một cái, không mở được, đập thêm một phát, tiếng vang trầm trầm nhưng vẫn y như cũ không chút sút mẻ, dĩ nhiên chất lượng so với cỗ quan tài đá hấn vừa mới nằm cứng rắn hơn nhiều. Thẩm Thanh Thu nghĩ thầm, chẳng lẽ bên trong có người?! Hấn gõ gõ nắp quan tài: " Có thể mượn quý địa tránh tạm được không?!"

Hấn vốn dĩ chỉ não tàn thôi, ai biết được gõ hai cái bên trong thực sự truyền ra một âm thanh.

Âm thanh rành rành từ trong quan tài phát ra, nhưng rõ ràng như ở bên tai, một chút cũng không buồn bực phảng phất mang theo ý cười: "Xin cứ tự nhiên"

Ôi đệt! Zombie!!!!

Thẩm Thanh Thu bộ dạng sợ hãi. Nhắc chân đảo qua, quét xuống mấy con Manh thi nhào tới quan tài đá. Hai bước lại lật quan tài đá xuống, hướng lên trời hung đánh mạnh một cái lên đỉnh.

Đá vụn ào ào rơi xuống. Thẩm Thanh Thu thấy đánh dễ dàng, tiếp tục điên cuồng đánh. Tốt nhất là đem không trung đánh sập luôn, hấn thừa dịp loạn lạc chạy ra ngoài, để manh thi với zombie tất cả đều chôn trong đá.

Trong lúc hỗn chiến, đột nhiên từ ngoài điện thờ có tiếng xì xì âm trầm truyền đến.

Thẩm Thanh Thu ngẩng đầu nhìn lên, ngoài điện dường như đột sáng lên hai cái đèn lồng, một đôi mắt kim sắc chói mắt to như chuông đồng, đang ở đối diện với bên này, giữa mắt là đường đồng tuyến hẹp dựng thẳng đứng, phi thường dữ tợn.

Đám Manh thi kia nghe thấy âm thanh này, giống như bị khiếp sợ vô hình, ngưng nhào quanh căn xé, cúi đầu rụt vai, dồn thành một đoàn, run lẩy bẩy.

Cặp mắt to kia chớp hai cái, nhìn thẳng Thẩm Thanh Thu một lúc, đột nhiên biến mất không thấy nữa. Chốc lát sau, một người tiến vào trong điện.

Thẩm Thanh Thu thấy rõ người tới, không hề bất ngờ, kêu một tiếng: “Hỉ Chi Lang”

Trúc Chi Lang trượt chân một cái.

Hắn sờ sờ mũi, mặc dù buồn bực, nhưng vẫn không thất lễ, cười nói: “Thẩm tiên sư nếu nguyện ý gọi như vậy, xin mời tùy ý.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Kẻ trộm xác từ Khung Đỉnh Điện quả nhiên là người.”

Chất độc làm toàn thân bầm đen hơn phân nửa là nọc độc của Bích Xà. Lúc Mộc Thanh Phương xem qua không tìm được miệng vết thương là vì răng rắn quá nhỏ, vết cắn khó mà bị phát hiện.

Trúc Chi Lang nói: “Chuyện xảy ra gấp gáp buộc lòng phải ra hạ sách này, mong Thẩm tiên sư thứ lỗi. Không dám mạo phạm môn đồ quý phái, chỉ để bọn họ ngủ tạm một thời gian.”

Thẩm Thanh Thu ho khan một tiếng, “Chuyện xảy ra gấp gáp”, nhất định là chỉ việc hấn đem rượu hùng hoàng của cả trấn đi hun Trúc Chi Lang, còn đem người ta đánh về nguyên hình cưỡi cả một đường.

Cũng may Trúc Chi Lang không giết đệ tử Thương Khung Sơn phái, bằng không việc này còn chưa xong đâu. Thẩm Thanh Thu nói: “Người ở Thánh Lăng triệu hồi ta, cũng coi như là giải quyết... khốn cảnh trước mắt của ta. Trước đây người muốn ta đến Ma Tộc, giờ ta đến rồi, rốt cuộc là mục đích gì, có thể nói ra không?”

Trúc Chi Lang nói: “Một trong những lý do, sớm đã nói rõ với Thẩm tiên sư. Ờn một giọt nước báo đáp ngàn sông. Còn lý do thứ hai, Thẩm tiên sư cũng không phải là do tại hạ triệu hồi... Vẫn nên trực tiếp hỏi Quân Thượng thì hơn”

Thẩm Thanh Thu nói: “Được. Thiên Lang Quân đâu?”

Trúc Chi Lang ngần ngừ, nói: “Ta tưởng là Thẩm tiên sư đã gặp tận mặt Quân Thượng rồi.”

Gặp tận mặt?

Thẩm Thanh Thu cúi đầu nhìn một chút cổ quan tài đá kia.

Lẽ nào... con zombie bên trong kia... chính là Thiên Lang Quân?!

Nghiêm túc mà nói, cơ bản là chưa có gặp “tận mặt” mà.

Nấp quan tài vừa rồi hẳn chạy nửa ngày không ra lắc lư không ngừng, chậm rãi tự động trượt ra. Bên trong một người từ từ ngồi dậy.

Người này khuỷu tay gác lên mép quan tài, bên mặt khẽ mỉm cười, nói: “Thanh Tĩnh Phong chủ, ngưỡng mộ đã lâu.”

Thẩm Thanh Thu chấn kinh rồi.

... Người một nhà này sở thích hứng thú mặc dù rộng rãi, tuy có phương thức khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, đều tinh tế độc đáo như nhau. Con thích ôm xác chết, cha thích nằm trong quan tài. Huyết thống Ma tộc quả là khác biệt, phục!

Lạc Băng Hà tướng mạo giống mẹ y Tô Tịch Nhan, nhưng ít nhiều vẫn tìm được trên mặt bóng dáng phụ thân y. Ví dụ như mắt.

Thiên Lang Quân mắt to thâm thúy, mi phong anh tuấn, đồng tử đen tựa hồ sâu, điểm này Lạc Băng Hà giống y hệt hẳn. Nếu như mắt Lạc Băng Hà cũng giống như mẹ y, vậy tướng mạo liền quá mức âm nhu, ngược lại không tốt.

Lại ví như, nụ cười. Nụ cười của hai cha con này cùng làm cho Thẩm Thanh Thu có cảm giác không ổn khó mà hình dung.

Thẩm Thanh Thu thận trọng nói: “Ta không làm phong chủ nhiều năm rồi.”

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 57: Phó Bản Thánh Lăng 2

Edit: Chi

Beta: Sút

Thiên Lang Quân híp mắt cười nói: “Ta mong đợi phong chủ đã lâu.”

Thẩm Thanh Thu sâu sắc cảm nhận được, cái gọi là phong thái, quả nhiên không phải thứ hack thêm đơn giản, vẫn là cần dựa vào gia thế và sự giáo dục từ nhỏ luyện thành.

Không nói cái khác, để đôi phụ tử này ngồi trong cùng một cỗ quan tài, pose cùng một dáng, Thiên Lang Quân có thể tạo ra vẻ ung dung của vương tộc, Lạc Băng Hà tuy rằng đẹp... ờ, đại khái cảm giác tạo ra vẫn là ngồi quan tài.

Cùng hai vị thừa kế huyết thống Thiên Ma ở cùng một nơi, hơn nữa nơi này còn có không ít bánh tông* khô ỉm của quý tộc ma giới đang vây xem, Thẩm Thanh Thu bày tỏ áp lực vô cùng lớn.

(Bánh tông: ý chỉ thi thể dưới mộ)

Hắn cười cứng nhắc, nói: “Không dám. Nếu như mong đợi đã lâu. Tại sao các hạ không bước... bước ra tụ họp?”

Có bày đặt ngẫu thế nào, ngồi trong quan tài mà bày, cũng quá không bình thường rồi, trừ khi ——

Gã không đứng lên được.

Thiên Lang Quân ngón tay từ tốn gõ lên thành quan tài theo quy luật, con người phản chiếu ánh lửa bập bùng xanh thẫm của mộ đạo.

Gã vui vẻ nói: “Được thôi. Có thể nhờ phong chủ giúp một tay không?”

Có trá có trá, nhất định có trá!

Có trá cũng phải cắn chặt răng mà lên, Thẩm Thanh Thu nhẹ rướn người lên, đưa một tay về phía gã: “Mời?”

Thiên Lang Quân vui vẻ bám vào, đứng dậy.

Hóa ra không phải vì che giấu nhược điểm à. Thẩm Thanh Thu có chút thất vọng.

Sau đó, kéo lên nhẹ bằng.

Nhưng trong tay hắn rõ ràng vẫn cảm thấy đang nắm cánh tay Thiên Lang Quân. Ánh mắt Thẩm Thanh Thu hạ xuống, cúi đầu xem.

Đích thực vẫn đang nắm, nhưng chỉ còn là một cánh tay.

Thẩm Thanh Thu mặt không cảm xúc.

Thiên Lang Quân rụng mất một bên cánh tay, trống mắt nửa bên tay áo, vẫn rất lễ độ: “A. Lại đứt rồi. Cảm phiền phong chủ đưa nó cho ta.”

Thẩm Thanh Thu: “.....”

Đệt đệt đệt đệt đệt!

Kinh khủng quá rồi!!!!

Người mợ nó là hình nhân sao, khớp xương có thể tháo rời tùy ý?!

Tay Thẩm Thanh Thu bắt chấp nội tâm run rẩy, mặt đầy hắc tuyến đem đoạn cánh tay đưa cho Thiên Lang Quân. Gã cùng Trúc Chi Lang trên mặt một vẻ quen đến quá bình thường, rắc một tiếng, thực sự là rắc một tiếng! Liền gắn lại cánh tay rồi! Gắn lại rồi!

Thiên Lang Quân cử động bộ phận vừa được gắn về một chút, mỉm cười nói: “Chê cười rồi.”

Thẩm Thanh Thu để ý thấy, không chỉ miệng chỗ bị đứt, trên cánh tay đấy không ít nơi, gân mạch huyết nhục đều chuyển thành màu tím đen, ở trên làn da trong suốt đặc biệt rợn người. Thậm chí dưới cổ áo hần, cũng hiện ra nửa vùng sắc đen nhạt nhạt kéo dài.

Thẩm Thanh Thu chợt trầm ngâm, nói: “Lộ Hoa chi.”

Bướm bướm này của hần vừa vỡ cánh một chút, hiệu ứng không chỉ là một trận biến động.

Phỏng đoán ban đầu, Trúc Chi Lang rất có thể đã hái Lộ Hoa chi giúp Thiên Lang Quân nặn cơ thể, quả nhiên không sai.

Chỉ là, thân thể nặn từ Nhật Nguyệt Lộ Hoa chi này, xem ra Thiên Lang Quân dùng không được thoải mái lắm.

Hồn phách Thẩm Thanh Thu sở dĩ tương thích khá cao với Lộ chi vì, thứ nhất, Lộ chi là dùng tinh lực của hần mà trồng, thứ hai, Lộ chi là thực vật linh khí, Thẩm Thanh Thu cũng là lấy linh khí làm nền tảng tu luyện, hai bên từ góc độ thuộc tính mà nói, tương thích toàn vẹn.

Thế nhưng, trường hợp Thiên Lang Quân lại không giống vậy.

Gã là Ma tộc, tu luyện lấy ma khí làm nền tảng, Lộ Hoa chi sẽ tự động có phản ứng bài xích, hiệu quả bảo dưỡng không thể đảm bảo.

Thiên Lang Quân một chút cũng không cố kị vấn đề này.

“Chính là vậy. Nói ra thì, có thể rời khỏi núi Bạch Lộ, cũng có một phần công lao của Thẩm phong chủ.”

Thẩm Thanh Thu ngó Trúc Chi Lang lặng lẽ đứng một bên, nhớ lại hình dạng lúc đầu của y trong rừng Bạch Lộ, quả thật là..... vô cùng không tốt. Thực sự thảm đến mức không nở nhìn. Nhưng kể cả khi như vậy, những năm tháng Thiên Lang Quân bị trấn áp dưới núi cao, y một mực chưa từng rời khỏi núi Bạch Lộ, có được Lộ chi, cũng không để bản thân dùng, mà không may mắn do dự giúp chủ tử nặn thân.

Quả là một khúc ca tán dương lòng trung thành!

Thẩm Thanh Thu miệng trả lời, dư quang góc mắt lại quét qua bức bích họa trong mộ điện.

Hắn tâm đắc nơi khác nói: “Công là của Hỉ..... Trúc Chi Lang. Ẩn trong núi Bạch Lộ nhiều năm, cuối cùng đợi được cơ hội đến. Có một trợ thủ đắc lực như vậy, Thiên Lang Quân thật khiến người khác ngưỡng mộ vô cùng.”

Thiên Lang Quân nói: “Châm ngôn của đứa cháu ngoại này của ta, người chưa từng nghe qua sao?”

Thẩm Thanh Thu đáp: “Đã từng nghe. Ơn một giọt nước báo đáp ngàn sông.”

Trúc Chi Lang đỏ mặt, nhìn dưới ánh đuốc xanh thẫm thập phần quỷ dị, nói: “Thẩm tiên sư xin đừng cười nhạo tại hạ.”

Thẩm Thanh Thu nào có cười nhạo y, toàn bộ tâm trí hắn đang đặt trên bức bích họa.

Bức bích họa này màu sắc tươi mới diễm lệ, bút pháp phóng khoáng có thừa, nhưng có thể nhìn ra, hướng về phía cửa đại điện, là một gương mặt nữ nhân rất lớn, hai mắt cong cong, khóe môi hướng lên, một vẻ hạnh phúc khôn cùng.

Thẩm Thanh Thu âm thầm phán đoán, gian mộ thất này, không nghi ngờ gì nữa, chính là “Hỉ điện” trong ba tòa thánh điện “Hỉ Nộ Ai” của Thánh Lăng.

Thông tin này, sẽ rất hữu dụng.

Thiên Lang Quân hoàn toàn không phát hiện bất thường, nói: “Y chính là như vậy, cố chấp cứng đầu. Bởi vậy mới một mực cầu khẩn ta mang người đến ma giới.”

Thẩm Thanh Thu vẫn luôn không hiểu loại logic này, thoáng hồi tỉnh, liếc Trúc Chi Lang một cái: “Muốn ta đến ma giới với báo ân có liên quan gì?”

Thiên Lang Quân ung dung đáp: “Đương nhiên có liên quan. Bởi vì tứ đại phái, một kẻ cũng không thể tha, nếu Thẩm phong chủ hiện tại vẫn ở Thương Khung Sơn phái, thì cũng ở trong phạm vi. Y đương nhiên không muốn người ở lại đó.”

Thẩm Thanh Thu câm nín.

Vừa mới cảm thấy vị này nhìn có vẻ là một chủ nhân hiểu đạo lý, giờ đây nhìn lại..... cũng chẳng khác tất cả các BOSS lớn nhỏ với dã tâm hùng hực khác là bao. Mục tiêu đều là: “Hủy diệt thiên địa, giết sạch chính phái.”

Có điều xét lại thì, một thanh niên ma giới ưu tú, áp ủ lòng yêu mến với nhân tộc, lại vô duyên vô cớ bị trấn áp nhiều năm như vậy, lòng sinh oán hận là lẽ đương nhiên. Thẩm Thanh Thu thoáng im lặng, thuận theo hỏi: “Bước tiếp theo là hủy diệt toàn bộ nhân giới sao?”

Thiên Lang Quân khó hiểu đáp: “Sao người lại nghĩ như vậy? Đương nhiên là không. Ta thích con người. Chỉ là không thích tứ đại phái.”

Hắn cười nhẹ, nói: “Ta có lễ vật muốn tặng nhân giới.”

“Lễ vật”. Yay.

Tuyệt đối không phải là thứ trên có nơ thất, khiến tâm trạng người khác vui vẻ! Thẩm Thanh Thu đang muốn ném đá, đột nhiên, mộ điện rơi vào cơn trấn động không biết từ đâu tới.

Cát đá trên trần rào rào rơi, Thẩm Thanh Thu cố đứng vững chân, nhưng vẫn lảo đảo không ngừng, phảng phất có thể nghe thấy thanh âm gầm thét kinh thiên động địa của loài sinh vật nào đó. Hắn cảnh giác hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Thiên Lang Quân chăm chú lắng nghe chốc lát, nói: “Đến sớm hơn so với ta tưởng tượng.” Gã quay về phía Trúc Chi Lang: “Bao nhiêu?”

Trúc Chi Lang đáp: “Ít nhất hai trăm con.”

Thiên Lang Quân cười nói: “Bắt được mười con đã coi như xuất sắc rồi, đúng là làm khó nó.”

Thẩm Thanh Thu nghe không hiểu, có vẻ như hai người họ cũng không định cùng hắn giao lưu một chút để giúp hắn hiểu. Thiên Lang Quân phúi phúi bụi cát trên vai, nói: “Thẩm phong chủ, đứa cháu ngoại này của ta thực sự đã liều mạng để giúp ngươi và Thương Khung Sơn phái một đao dứt khoát, không biết ý phong chủ thế nào? Có nguyện ý đi cùng y không?”

Này, đã trực tiếp bắt người ta đến mộ phần tổ tiên rồi thì còn hỏi cái méo gì mà hỏi!

Không đúng..... Một đao dứt khoát?

Thẩm Thanh Thu trong lòng chột giật, buột miệng nói: “Kim Lan thành, người Tát Chủng. Chính là dấu mốc để ta cùng Thương Khung Sơn phái một đao dứt khoát?”

Một đao dứt khoát. Nghĩ đi nghĩ lại, hiện tại hắn có núi không thể về, nguồn gốc tất cả đều bắt đầu từ Kim Lan thành.

Thẩm Thanh Thu từng câu từng chữ chất vấn: “Khi đó, người Tát Chủng đột nhiên tố cáo ta, là do các người an bài?”

Trúc Chi Lang thấp đầu. Thiên Lang Quân vỗ vỗ vai y, như đang cổ vũ: “Cái đó vốn chỉ là một thí nghiệm nhỏ để giải quyết vấn đề thiếu lương thực của ma tộc Nam Cương. Không ngờ Thẩm phong chủ vừa hay cũng có mặt, y cũng chỉ muốn Thẩm phong chủ triệt để đoạn tuyệt ý muốn quay về nhân giới mà thôi.”

Thẩm Thanh Thu lập tức nhìn Trúc Chi Lang bằng ánh mắt phẫn nộ.

Thề báo ân chính là thế này, tìm người Tát Chủng đến hắc hắc, chơi ông à?! Rắn báo ân đúng là không đáng tin!

Trúc Chi Lang thấp giọng nói: “Thẩm tiên sư, quân thượng nói muốn diệt sạch tứ đại phái, thì tuyệt sẽ không để một người sống sót..... Tại hạ thật lòng muốn.....”

Thẩm Thanh Thu nén giận, nói: “Thu Hải Đường cũng là người tìm đến?”

Thiên Lang Quân đáp: “Không quen.” Gã nhìn qua Trúc Chi Lang, y lập tức nhìn về phía Thẩm Thanh Thu: “Nữ nhân đó thực sự không phải do tại hạ tìm đến.”

Thu Hải Đường đột nhiên xuất hiện kia cùng người Tát Chủng trái phải công kích Thẩm Thanh Thu, ép đến mức hắn không thể không chủ động để Huyền Hoa Cung giải vào thủy lao, lẽ nào chỉ là trùng hợp?

Có phải hay không cũng không còn quan trọng nữa. Thẩm Thanh Thu nói: “Ngoài nguyên nhân này ra?”

Thiên Lang Quân chậm rãi nói: “Mời Thẩm phong chủ đến, quả thực cũng có mục đích riêng của ta.”

Gã thở một hơi, nói: “Đứa con trai kia của ta, những năm vừa qua thực sự đã phiền Thẩm phong chủ chiếu cố nhiều rồi.”

Quả nhiên là vì Lạc Băng Hà.

Mặc dù đã sớm có dự cảm, tránh không được có liên quan đến y. Trong lòng Thẩm Thanh Thu vẫn chột căng thẳng.

Thẩm Thanh Thu miễn cưỡng lấy lại tinh thần, nói: “Lạc Băng Hà? Liên quan gì đến y.”

Thiên Lang Quân bật cười, cúi đầu đáp: “Nói thế nào đây? Ta phát hiện y đối với Thẩm phong chủ, vô cùng...”

Lời gã nói mập mờ không rõ, thậm chí là hỏi một đằng trả lời một nẻo, Thẩm Thanh Thu lại rất dễ dàng có thể đưa ra một chuỗi liên tưởng phán đoán dài.

Thời gian Thiên Lang Quân sử dụng cơ thể này càng lâu, ma khí càng thịnh, tu vi hồi phục càng nhiều, thân thể sẽ càng thêm tàn rách, khắp nơi đều chấp vá. Gã sớm muộn cũng cần một cơ thể mới.

Có quan hệ huyết thống. Đều là người thừa kế huyết thống Thiên ma, đồng thời vì là lai, cơ thể tự có hai hệ nội lực.

Còn thân thể của ai hợp hơn của Lạc Băng Hà?

Thẩm Thanh Thu hí mắt: “Chiêu hồn ta đến, mục đích để dẫn y đến Thánh Lăng?”

Thiên Lang Quân đáp: “Thẩm phong chủ quả là người hiểu biết.”

Thẩm Thanh Thu nhắc nhở hần: “Lạc Băng Hà hiện tại vẫn chưa ngồi lên vị trí trước kia của ngươi, không thể tiến vào Thánh Lăng, cho dù y muốn vào, cũng không vào nổi.”

Thiên Lang Quân lại rất tự tin về y, nói: “Chỉ cần y muốn, thì nhất định sẽ vào được.”

Thẩm Thanh Thu từ tốn nói: “Không cần biết ngươi định làm gì, đây là con trai ngươi.”

Thiên Lang Quân đáp: “Đúng vậy.”

“Con trai của ngươi và Tô Tịch Nhan.”

Thiên Lang Quân đáp: “Nên?”

Nghe đến đây, Thẩm Thanh Thu cuối cùng đã hiểu.

Trong vài câu lác đác Thiên Lang Quân nhắc đến Lạc Băng Hà, mặc dù ý cười không dứt, nhưng trong ngôn từ thần sắc, thẩm đầy vẻ lãnh khốc vô tình.

Thiên Lang Quân bản thật so với hình tượng yêu chuộng hòa bình cùng tình thâm như hải trong tâm trí Thẩm Thanh Thu khác biệt quá nhiều rồi. Khi gã nhắc đến Tô Tịch Nhan, ngữ khí không một chút rung động. Thích gọi Lạc Băng Hà là “đứa con này của ta”, nhưng không mấy may cảm nhận được gácó bất kỳ khái niệm phụ tử nào.

Gã không những không phải là người yêu chuộng hòa bình, đến là người theo chủ nghĩa tình yêu cũng không phải. Hoàn toàn đập

đồ hiệu biết (tượng tượng đơn phương) từ trước đến nay của Thẩm Thanh Thu.

Thực ra đây cũng là điều bình thường, với tình cảm, ma tộc vốn đã xa cách lãnh đạm, bọn họ để tâm nhiều hơn đến nhu cầu ăn uống, tôn sùng quyền lực và lực lượng. Có điều, dù thế nào cũng không đến mức hoàn toàn không quan tâm này, Thẩm Thanh Thu ít nhiều có chút không thoải mái.

Lạc Băng Hà quả là... thực sự cha không thương mẹ không yêu [icon ngọn nến].

Đặc biệt khi nghĩ đến đồng nhọ ở Kim Lan thành mà Thẩm Thanh Thu một mực đổ lên đầu Lạc Băng Hà, đứa trẻ này đã bị tát vào mặt oan ức lâu như vậy, biện bạch mấy lần đều lập tức bị coi như không thấy. Hơn nữa, mới vừa nãy khi bọn hắn chia cách, bản thân còn tấn y một trận.

Thẩm Thanh Thu thực lòng cảm thấy..... hơi chút có lỗi với y.

Mộ điện vừa mới tĩnh lặng, trận bách thú gầm thét cùng động đất núi lở thứ hai lại đến, đánh tan không khí chết chóc.

Lần này khí thế còn mãnh liệt hơn, dường như sắp đạt đến sức mạnh long trời lở đất. Thẩm Thanh Thu không thể đứng vững được nữa, Một tay hắn bám vào quan tài: “Ai có thể cho ta biết, đây rốt cuộc là thứ gì không?”

“Thứ gì” còn chưa nói xong, trần khảm đầy bảo thạch phía trên mộ điện đột nhiên sập xuống từng mảng lớn, ba người trong điện đều phản ứng cực nhanh, tránh ra xa. Một thanh âm vang lớn, một

vật nặng đánh xuống, đáp xuống giữa mộ điện, trong khói bụi dày đặc và ánh sáng chớp loạn, một bóng đen cao lớn hiện ra.

Lạc Băng Hà đứng trên đầu một con vật to lớn đen huyền, hắc y cùng bụi trắng loạn bay, Tâm Ma kiếm sau lưng lăm liệt xuất vỏ, đôi mắt đỏ ngầu chuyển động, đằng đằng sát khí nhìn xuống phía dưới.

Cự vật kia thoát nhìn giống tê giác, trên đỉnh đầu là một chiếc sừng cong như trăng lưỡi liềm, nhưng khi vừa mở miệng gầm một tiếng, từ trong khoang miệng đỏ máu lại chui ra một con măng xà đỏ cuộn tròn, tiếng tê giác kêu lẫn với tiếng xì xì của măng xà, đặc biệt kinh động.

Hắc! Nguyệt! Măng! Tê! thật!

Hắc+nguyệt+măng+tê. Hóa ra Hắc Nguyệt Măng Tê là do bốn nguyên tố giản đơn này hợp lại mà thành! Phong cách chọn tên của đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời trước nay quả vẫn luôn thực tế!

(Hắc: màu đen. Nguyệt: trăng. Măng: rắn. Tê: tê giác)

Trúc Chi Lang lập tức tận chức tận trách chắn ở phía trước Thiên Lang Quân, thuận tiện chắn luôn phía trước Thẩm Thanh Thu. Thẩm Thanh Thu vừa thấy Lạc Băng Hà, vô thức trốn ra phía sau Trúc Chi Lang.

Trong lòng hổ thẹn á trong lòng hổ thẹn, hắc hiện tại thật không biết đối mặt với đứa trẻ xui xẻo này thế nào nữa.

Càng không dám nghĩ đến, lúc Lạc Băng Hà tận mắt nhìn thấy thân thể hắc khô héo, sẽ có tâm trạng như thế nào. Chỉ đành nhắm mắt bịt tai lại, lăm vể mắt không thấy tâm không phiền.

Thiên Lang Quân nhướn nhướn mày, động tác này đến tám phần giống Lạc Băng Hà: “Không tiếc công bắt hai trăm con Hắc Nguyệt Mãng Tê đến phá bỏ kết giới Thánh Lăng. Thẩm phong chủ, đưa con này của ta, đối với người quả không tầm thường.”

Thẩm Thanh Thu không thể phản bác. Đây chính là ma vật hiếm, trong nguyên tác đến vực thẩm Vô Gian cũng có thể gầm vỡ, để phá Thánh Lăng, Lạc Băng Hà vậy mà có thể một lần bắt hai trăm con đến.

Lạc Băng Hà trầm mặt nhảy từ đầu Mãng Tê xuống, con cự vật kia giống như đã cạn kiệt sức lực, không thể gắng gượng thêm được nữa, đổ rầm xuống. Y nhất mực gắn mắt vào Thẩm Thanh Thu, ánh lửa trong mắt bùng cháy, vừa bi phẫn lại giống như sắp khóc.

Thẩm Thanh Thu đột nhiên phản ứng trở lại, hành động trốn ra sau Trúc Chi Lang vừa nãy của hắn, thực sự giống như ghét bỏ Lạc Băng Hà vậy!

Sau khi khói bụi tản đi, Thẩm Thanh Thu mới thấy rõ, Lạc Băng Hà thực sự đơn độc một mình xông vào Thánh Lăng. Thánh Lăng là thánh địa ma tộc, đồng thời cũng là cấm địa, ma tộc, bất kể là ai, cũng mang theo lòng kính trọng, không dám xâm phạm. Đây là vấn đề tín ngưỡng, ai cũng không thể theo cùng, y đương nhiên chỉ có thể đơn độc một mình.

Thẩm Thanh Thu rút cuộc quát lên: “Quay về!”

Đứng ở đây chính là vị cha của nam chính mà đến tác giả cũng đóng dấu “Không biết nên để nam chính đánh bại như thế nào” đó!

Lạc Băng Hà không đáp lại, ngẩng đầu, ném Tu Nhã kiếm qua, sau khi thấy Thẩm Thanh Thu bắt được, lúc này mới quay mặt, đối diện hai người còn lại trong điện, hai luồng ma khí cuồn cuộn đan xen trong bàn tay, thân hình nháy một cái, trực tiếp xông lên.

Cứ thế bắt đầu đấu luôn?

Tay trái Lạc Băng Hà đánh vào bụng dưới của Trúc Chi Lang, dễ dàng đánh bay y. Tay phải thì đánh về phía Thiên Lang Quân.

Thẩm Thanh Thu định thần chăm chú quan sát.

Thiên Lang Quân đỡ được rồi! Một bước cũng không lùi, trở tay nhẹ nhàng cắt xuống, đánh vào vai Lạc Băng Hà.

Thẩm Thanh Thu thề, hẳn nghe thấy tiếng xương cốt nứt vỡ phát ra từ trên cơ thể Lạc Băng Hà.

Dường như để kiểm chứng điều này, Lạc Băng Hà chớp chớp mắt, không hề báo trước, một ngụm máu tươi trào ra.

Toàn bộ phần cằm, cổ và ngực của y đều nhuốm đỏ, thậm chí còn rơi tí tách xuống đất. Lạc Băng Hà quệt tay lau khóe miệng, dường như có chút mờ mịt.

Nói ra, y đã rất lâu rồi chưa được cảm nhận cảm giác “trọng thương đến thổ huyết” rồi.

Định! Luật! Nam! Chính! Kim! Thân! Không! Hồng! Đã! Nói! Đâu!

Không troll được cha đổi sang troll con à!

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 58: Khốn Cảnh

Edit: Chi

Beta: Sút

Thiên Lang Quân mới chỉ vỗ nhẹ một chưởng vào vai Lạc Băng Hà, cánh tay kia lại đứt. Gã nhú mày, Trúc Chi Lang lập tức nhặt lại, hai tay dâng lên.

Lạc Băng Hà cũng không lau đi máu tươi, trong mắt ánh lên tia hung ác, vòng tay nắm lấy Tâm Ma kiếm sau lưng. Thiên Lang Quân nói: “Kiếm thì tốt. Đáng tiếc cách dùng lại loạn hết cả lên.”

Lạc Băng Hà thấp giọng hướng Thẩm Thanh Thu quát: “Đi!”

Đi gì mà đi? Đi được chắc!

Trúc Chi Lang nói: “Muộn rồi, hai trăm con Hắc Nguyệt Mãng Tê cũng chỉ có thể khiến kết giới thánh lăng mở ra trong nháy mắt để người tiến vào mà thôi.”

Lạc Băng Hà nghiêm giọng nói: “Vậy thì dùng hai người huyết tể, mở lần nữa!”

Ai ngờ, Tâm Ma kiếm còn chưa hoàn toàn rời vỏ, đã đột nhiên trở lại vào bao. Thiên Lang Quân không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng y, một ngón tay đã ấn chặt kiếm về vỏ, hoàn toàn không cho Lạc Băng Hà xuất ra. Lạc Băng Hà phản ứng cũng cực nhanh, xoay người nghênh tiếp. Chẳng ngờ, bất kể y có nhanh thế nào, mỗi lần đều chỉ có thể rút ra nhiều nhất ba tấc, tức thì liền bị ép trở lại, Thiên Lang Quân tựa hồ đã mất đi hứng thú, xoay cổ tay, không bận tâm đến Tâm Ma, trực tiếp điểm vào huyệt Thiên Linh* của y.

(Huyệt Thiên Linh: Cuối nếp nhăn của nách trước, đo lên 1 thốn rồi hướng vào phía trong chừng 0,5 thốn)

Hai mắt Lạc Băng Hà đột nhiên mở lớn, một luồng khí tím đen nồng đậm cuộn cuộn phía trên huyệt Thiên Linh của y, không biết Thiên Lang Quân đang làm gì, y hoàn toàn không thể phát ra tiếng.

Thiên Lang Quân nhắm mắt một lúc rồi mở ra, nói: “Hóa ra không chỉ có mình ngươi, còn mang theo hai con cá nhỏ tiến vào.”

Gã nhắc tay lên, đối diện với gương mặt của Lạc Băng Hà nhìn qua, khách quan mà bình luận: “Giống mẫu thân y.”

Bên cạnh truyền đến âm thanh lạnh lẽo: “Mắt giống ngươi.”

Thiên Lang Quân chậm rãi quay đầu.

Tu Nhã kiếm chợt lóe hàn quang, đặt ngang yết hầu Trúc Chi Lang. Thẩm Thanh Thu nói: “Thủ hạ tốt như vậy, mất đi quả đáng tiếc. Thiên Lang Quân phải chăng nên cân nhắc một chút?”

Trúc Chi Lang thấp giọng nói: “Quân thượng, thuộc hạ nhất thời lơ là.”

Nói là “nhất thời lơ là” mà vẫn còn khó chơi như vậy! Thẩm Thanh Thu đã phải mất bao công sức mới có thể chế trụ y. Tên này kể cả lúc không biến thành rắn vẫn trơn trượt như cũ!

Thiên Lang Quân chậm rãi nói: “Người đối xử như vậy với Trúc Chi Lang, y sẽ đau lòng đó.”

Thẩm Thanh Thu nửa đùa nửa thật đáp: “Người đối xử với con trai như vậy, ta cũng sẽ đau lòng. Người thả con trai mình, ta thả cháu ngoại người, thế nào?”

Thiên Lang Quân nói: “Chỉ e sẽ không cho ta cơ hội này.”

Bàn tay Thẩm Thanh Thu thực ra đầy mồ hôi lạnh, nhưng thanh âm nghe vẫn vô cùng bình tĩnh: “Ta đang cho người một cơ hội.”

Thiên Lang Quân đáp: “Ý ta là, Trúc Chi Lang sẽ không cho ta cơ hội này.”

Lời chưa dứt, Trúc Chi Lang đột nhiên chủ động lao về phía kiếm của Thẩm Thanh Thu!

Hành động vô cùng dứt khoát, thực sự là liều mạng, tuyệt không có nửa phần nghi ngờ giả dối. Thẩm Thanh Thu kinh ngạc, bất giác thu kiếm. Lưỡi kiếm vừa rút, Trúc Chi Lang nhân đó thu thân, tránh về bên người Thiên Lang Quân.

Thiên Lang Quân bày một vẻ “Người nhìn xem”, cười nói: “Nếu ta vì y mà bị uy hiếp, Trúc Chi Lang sẽ tự tìm cái chết, Thẩm phong chủ chớ nên xem thường y.”

Thẩm Thanh Thu tức muốn học máu. Với tư cách là con tin, Trúc Chi Lang hoàn toàn không có một chút giá trị đáng nói nào. Khó

khăn lấm mới bắt được một lần thế mà hoàn toàn chẳng có tí cảm giác thành tựu nào cả!

Thiên Lang Quân nói: “Cháu ngoại ta chịu một chút ủy khuất, về lý nên đòi lại từ trên người đồ đệ của Thẩm phong chủ.” Vừa nói, năm ngón nhè nhẹ nắm lại.

Lạc Băng Hà cảm lạnh rên một tiếng, góc mắt chảy ra máu tươi, nhưng con người vẫn gian nan hướng về phía Thẩm Thanh Thu, cắn chặt máu trong răng, nói: “... Đi! Đi đâu cũng được... Đừng ở đây!”

Thẩm Thanh Thu đột nhiên ngẩng đầu, phi thẳng Tu Nhã kiếm về phía trước. Như điện trắng chớp ngang, đâm nhanh về phía Thiên Lang Quân, gã nhẹ nghiêng đầu, lưỡi kiếm lướt qua má gã, “keng” một tiếng, cắm trên bức bích họa đằng xa phía sau.

Gã nói: “Không chuẩn.”

Thẩm Thanh Thu từ từ thu tay, nhếch môi: “Rất chuẩn. Ngay giữa hồng tâm.”

Thiên Lang Quân thoáng kinh ngạc, lập tức quay lại.

Chỉ thấy Tu Nhã kiếm đang cắm lên một bên mắt của nữ nhân đang nhẹ cười trên họa bích. Ngọc thạch vốn khảm trên con người vỡ thành từng mảnh, lấp lánh rơi khỏi tường đá.

Nữ nhân đó rõ ràng chỉ là bức chân dung được vẽ lên tường, nhưng khóe miệng càng cong lên càng kiều diễm, như thể càng cười càng vui, miệng cười, cười rộng đến tận mang tai, tựa như miệng của Khấu Liệt Nữ*.

(Khẩu Liệt Nữ: người đàn bà bị rách miệng. Hình tượng từ bộ phim Kuchisake-Onna)

Đột nhiên, trong mộ điện, bộc phát tiếng cười sắc nhọn vô cùng. Mà tiếng cười đó, phát ra từ chính miệng nữ nhân trên bức họa bích!

Hỉ điện có bầy chống trộm mộ. Trên tường khắc đầy bảo thạch, nhưng chỉ cần người cạy một viên xuống, thì cứ đợi bị tiếng cười siêu thanh sinh động của ma nữ Hỉ điện cười đến chết đi!

Ảnh hưởng của tiếng cười này lên Ma tộc vô cùng rõ ràng, suy cho cùng, nguyên bản chính là để phòng ngừa Ma tộc, chẳng có người nào rảnh đến mức không có chuyện gì lại chạy đến ma giới đào mộ. Một khi đã vào tai, đầu và tim không ngừng đập thành thạch diên cuồng, một cơn đau nhói, trời đất xoay chuyển, hoa mắt chóng mặt. Trúc Chi Lang nhin không được bịt tai lại, Thiên Lang Quân cũng đưa một tay day thái dương. Thẩm Thanh Thu đã sớm có chuẩn bị, nhân cơ hội trong chớp mắt này, vút qua như cắt, tay trái vừa giương, Tu Nhã kiếm theo đó hồi vỏ, tay phải bắt được Lạc Băng Hà liền chạy!

Xông vào tòa mộ điện tiếp theo, việc đầu tiên Thẩm Thanh Thu làm là sập cửa đá xuống, sập thẳng! Thạch đá nặng nề theo đó rơi xuống, bụi bay tán loạn, hấn chỉ tìm thấy cơ quan đóng, không thấy cơ quan mở, không mở được là tốt nhất! Hấn vừa mới nghĩ thế, khó khăn lắm mới yên tâm được, vừa quay đầu nhìn, xem thì quỳ.

Trúc Chi Lang một tay bị hấn nắm chặt, chớp chớp mắt.

Say rồi say rồi. Này cũng có thể xách sai người!!! Tạo thành cái nghiệt gì rồi, hấn cư nhiên có thể để đôi phụ tử đang đơn phương

bạo hành gia đình ở Hỉ điện a a a!

Tội lỗi quá, tội lỗi!!! Thảm Thanh Thu vung tay, xoay người muốn đi phá cửa đá, Trúc Chi Lang kéo hấn lại: “Thảm tiên sư, người đừng quay lại nữa. Trước mặt quân thượng, y không thể thắng đâu.”

Thảm Thanh Thu muốn điên rồi.

Rốt cuộc thì tại sao gần như vậy cũng có thể nhận nhầm người?!
Đều tại tiếng cười của nữ nhân trên tường công kích quá mạnh,
đuốc xanh mờ ảo, ba người lại đều mặc đồ đen mà thoát nhìn chẳng khác nhau mấy. Vì là thân thích nên sở thích về màu sắc kiểu dáng cũng gần giống nhau à?!

Thảm Thanh Thu thấy mình ngu phát khóc rồi, hấn nhin không được nện một cái vào cửa đá, nói: “Ta vốn muốn đi cùng Lạc Băng Hà mà!”

Trúc Chi Lang nghe vậy ngẩn người.

Nửa ngày, y mới nói: “Thảm tiên sư cùng y không phải đã sớm bên nhau rồi sao?”

(‘cùng’ về mặt vật lý, khoảng cách và ‘bên nhau’ về mặt tình cảm, yêu đương, tiếng Trung đều có thể nói là ‘在一起’ nên Trúc Chi Lang hiểu nhầm)

“...”

Đúng là không thể nói chuyện với đám người này được!

Thảm Thanh Thu giơ tay bảo y ngậm miệng, xoay người bước vài bước, đột nhiên cảm thấy dưới chân không bằng phẳng.

Trúc Chi Lang bước theo hấn, hấn giơ tay chặn lại: “Đừng động đây!”

Một gương mặt nữ nhân khổng lồ trải khắp trên mặt đất đại điện. Bọn hấn đang giẫm trên phần tai của gương mặt này.

Không giống như nữ nhân ở Hỉ điện, gương mặt này không hề có nét kiều mị, ngược lại hung dữ ác nghiệt, hốc mắt như muốn nứt ra, mắt nhỏ mũi to, xấu hết mức có thể, hết như Mẫu Dạ Xoa*.

(Mẫu Dạ Xoa: là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc Thủy hử. một trong 72 Địa Sát Tinh của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc. Sau này từ này hay dùng để hình dung những người phụ nữ xấu xí tính cách dữ tợn)

Thẩm Thanh Thu cẩn thận nói: “Đừng giẫm lên mặt.”

Trúc Chi Lang: “...”

Khắp nền đất đều là mặt, không cho giẫm mặt thì giẫm lên đâu...

Hỉ Nộ Ai ba điện, tầng nọ nối tầng kia, qua được Hỉ điện đầu tiên, ngay sau đó là “Nộ điện”.

Lúc Lạc Băng Hà trong nguyên tác thăm quan (cướp sạch) thánh lăng, vượt qua ải này, đã chọn những vị trí đặc biệt mà bước, đáng tiếc, Thẩm Thanh Thu không nhớ ra y rốt cuộc đã giẫm lên nơi nào. Nếu không cẩn thận bước nhầm một bước, bấy chống trộm mộ trong Nộ điện sẽ được kích hoạt. Ngự kiếm cũng không được, chỉ cần ở phía trên lướt vuông góc qua, cũng tính là bước.

Nói ra thì, bị người khác giẫm lên mặt đương nhiên khó chịu rồi! Chả trách mà tức giận!

Hắn dám chạy vào là vì tưởng túm được Lạc Băng Hà, y chắc chắn biết vị trí bước. Ai ngờ lại phát sinh tình huống túm nhầm thế này! Có vẻ Hỉ Chi Lang và Thiên Lang Quân lúc trước đều sinh hoạt ở Hỉ điện, chắc không thể dựa vào y qua ải được!

Mặt đất càng lúc càng nóng. Thẩm Thanh Thu ngồi xuống, thử kiểm tra nhiệt độ, vừa chạm liền rút tay lại ngay. Nóng đến mức như thể đang có lửa đốt phía dưới, người đứng phía trên đều như thịt ở bếp nướng. Gương mặt nữ nhân trên sàn vốn đỏ thắm, đang dần tăng cấp độ thành đỏ gắt.

E rằng vừa rồi bọn hắn trong vô thức đã giẫm vài bước lên gương mặt này rồi. Thẩm Thanh Thu lùi lại mấy bước, dựa sát hết mức vào bên mép.

Bỗng, chất lỏng nóng đỏ ánh kim từ mặt đất phun lên như suối.

Trúc Chi Lang hiện nguyên hình trong chớp mắt, một con rắn xanh mắt vàng thân vẩy phát quang cuộn trên mặt đất, vươn thẳng người, ngẩng đầu khàn kêu, cao ngang bốn người. Y bao một vòng quanh Thẩm Thanh Thu, bọc vững chắc trong lớp vẩy. Nanh trắng kề sát đầu Thẩm Thanh Thu, đôi mắt lớn vàng kim ấy nhìn ở cự ly gần, càng thêm ghê rợn.

Thiên Lang Quân nói quả đúng, Hỉ Chi Lang quả nhiên cố chấp. Lúc trước bị rệu Hùng Hoàng hành đến ứa nước mắt đã quên rồi? Vừa mới bị hắn dùng kiếm cửa cũng quên luôn? Giờ đây còn tận tâm tận lực bảo vệ hắn như vậy, quả thật làm Thẩm Thanh Thu không nổi chơi y nữa.

Đột nhiên, một tiếng ầm lớn vang lên, cả một mảng tường bên Nội điện sập xuống. Trong khói bụi mù mịt, Thiên Lang Quân vừa xoa cổ

tay, vừa bước khỏi tường đá đã sập, tiến vào Nộ điện, nói: “Không biết có phải ta nhầm hay không, Thẩm phong chủ có vẻ còn quen thuộc tòa thánh lẫm này hơn cả ta đấy.”

Trúc Chi Lang trở lại hình người, thất thanh nói: “Quân thượng, đừng tiến vào!”

Thiên Lang Quân chưa kịp tỏ vẻ khó hiểu, đã một mạch giẫm bảy tám bước lên mặt nữ nhân trên nền.

Thẩm Thanh Thu: “...”

Trúc Chi Lang: “...”

Một cột nham thạch đủ bốn người ôm đột ngột phun thẳng lên, Thiên Lang Quân nháy mắt bị ngọn lửa hùng hực nuốt chửng.

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!!!

Trong tâm Thẩm Thanh Thu điên cuồng cười không ngừng. Ai kêu người không nghe người khác nói xong! Kêu người đánh con trai! Người làm màu đi, cứ việc làm màu, làm màu sét trúng đầu!

Nhưng hấn rất nhanh liền không cười nổi nữa. Lạc Băng Hà ở phía sau, nghiêng ngả xông vào. Một cánh tay y buông thõng, tựa hồ hoàn toàn gãy rồi, máu không ngừng chảy từ đầu đến chân, một bên mắt đã không mở được ra.

Thảm thật. Thảm nhường này, so với quãng thời gian hấn mới tới, Lạc Băng Hà bị hàng nguyên bản đánh còn thảm hơn nhiều!

Rốt cuộc thể chất Lạc Băng Hà làm sao vậy! Tại sao tiền bối lại thích dùng phương pháp bạo lực giáo dục y như vậy. Cũng đâu có

phải là Bách Chiến phong!

Trúc Chi Lang hốt hải vân quanh cột lửa, không rảnh để tâm đến chuyện khác. Lạc Băng Hà thu vào mắt toàn bộ cảnh tượng trong điện, sau đó cúi đầu nhìn, nhảy khỏi đồng đá, nháy mắt bước năm sáu bước, đi đến trước mặt Thẩm Thanh Thu.

Vô lý, y rút cuộc bằng cách nào chỉ nhìn một cái liền biết nên bước thế nào để không kích hoạt cơ quan vậy!

Lạc Băng Hà tựa như biết trong tâm hần đang nghĩ gì, ngắn gọn đáp: “Giẫm lên huyết vị trên mặt.”

Trong lúc nói, hai người đã xuyên qua Nộ điện, tiến vào tầng tiếp theo. Khi cửa đá đóng xuống, Thẩm Thanh Thu vẫn là nhịn không được nhìn kỹ lại Lạc Băng Hà, xác nhận lần này không nhầm.

Thẩm Thanh Thu đứng bên rìa mộ điện, không dám loạn động. Ma nữ của “Ai điện”, ngụ trên phía trần. Ngẩng đầu nhìn, quả nhiên vẽ một gương mặt nữ nhi mày nhíu chặt, bi thống dịu dàng.

Phát hiện có kẻ đội nhập, gương mặt ấy mở hai mắt, ngũ quan nhăn lại, biểu cảm càng thêm thâm lương, trước tiên là nước tí tách nhỏ từ hai mắt ngấm xuống, không lâu sau, từ khắp trần mưa phún dày đặc bay xuống.

Hắn vừa muốn nhắc đây là Thi Vũ, không thể làm ướt người, Lạc Băng Hà đã dang một cánh tay, che hần phía dưới, kẹp hai người trực tiếp băng qua...

(Mưa ở đây có tác dụng làm thối rửa da thịt nên gọi là Thi Vũ – mưa xác)

Thẩm Thanh Thu: “...”

IQ đâu! Nguyên tác người là phái thực lực đó, này cũng quá đơn giản thô bạo đi!!!

Ba tầng điện Hỉ Nộ Ai chính là phó bản phải đánh mất ba mươi vạn chữ trong nguyên tác, giờ đổi lại, được một chương không?! Ai điện tối thiểu đây dựa đánh mất mười chương mới xong, giờ sao? Đủ ba dòng chưa?! Người vội lắm hả?!

Hệ thống “đỉnh đỉnh” phát thông báo: 【Cắt bớt nội dung dài dòng, cô đọng tình tiết, độ ngẫu +100!】

Cắt nhiều quá rồi!

Sau khi thoát ra, liền là một đoạn mộ đạo đen kịt tĩnh lặng. Hai người vừa rời khỏi mộ điện, ánh lửa xanh mờ mờ liền sáng lên, một hàng lại một hàng, kéo dài tới vô tận.

Bấy chớng trộm mộ ở thánh lăng quả là không từ bất cứ cơ hội nào, táng tận diên cuồng, đèn Tất Thở như không màng chi phí mà đặt loạn khắp nơi. Manh Thi vốn đang vô thần thơ thần trong mộ đạo bỗng chảy nước dãi mà sán lại. Lạc Băng Hà giơ một tay lên, thần sắc lạnh lùng không nhẫn nại, bọn chúng không cam tâm mà thấp giọng khàn kêu, trong hòng toàn là tiếng khò khè, rụt đầu rút về trong bóng đêm.

Lạc Băng Hà không nhìn Thẩm Thanh Thu, hạ tay, nói: “Đi thôi.”

Lúc trước, mỗi lần y bắt được Thẩm Thanh Thu, đều muốn dìm chết mắt nhìn đến chết đi sống lại, lần này thế mà lại không nhìn nữa.

Thẩm Thanh Thu để ý thấy, mặt Lạc Băng Hà đỏ đến đáng sợ, nhìn dưới sắc xanh sẫm của ánh đuốc, bất ngờ vô cùng. Nhưng tuyệt đối không phải do xấu hổ. Thẩm Thanh Thu có chút nghi ngờ y có phải trúng độc rồi không, hoặc là bị đánh đến đầu đầy máu rồi, có điều bước đi của y nhìn vẫn trầm ổn, không có chút gì giống như hấn đoán.

Hấn muốn mở miệng hỏi một câu, lại không biết nên hỏi thế nào.

Khi Thẩm Thanh Thu sắp thốt ra thành lời, rốt cuộc vẫn là Lạc Băng Hà mở lời trước.

Cơ hồ mỗi lần không khí rơi vào trạng thái căng thẳng, đều là y mở lời trước phá vỡ trầm mặc.

“Cơ thể này, linh mạch vận chuyển có tốt không?”

Thẩm Thanh Thu không ngờ câu đầu tiên của y lại là câu này, ngây ra một lúc, trả lời: “Bình thường.”

Hấn nhớ ra, linh mạch của cơ thể này đều là do chính Lạc Băng Hà mất năm năm từng chút từng chút khôi phục.

Lạc Băng Hà gật đầu, nói: “Vậy thì tốt. Cổ cơ thể kia, ta đã bảo tồn vài ngày, nhưng thực sự không thể tiếp tục nữa rồi.”

Thân thể từ Lộ Hoa chi, một khi hồn phách rời khỏi liền chết, chớp mắt liền khô héo phân giải, Lạc Băng Hà vậy mà có thể chống đỡ mấy ngày, sau đó còn dám tới thánh lăng đơn độc nghênh chiến. Thẩm Thanh Thu càng lúc càng không biết phải nói thế nào.

Thiên Lang Quân vừa rồi cơ hồ có nhắc đến, Lạc Băng Hà có “mang theo hai con cá nhỏ”, Thẩm Thanh Thu hỏi: “Người còn đi

cùng ai?”

Lạc Băng Hà cuối cùng đã nhìn hấn một cái, đáp: “Ta đến một mình.”

Ngập ngừng một chút, y nói tiếp: “Hai người vừa rồi, không phải đối tượng kết thân tốt. Sự tôn cho dù không muốn cùng ở cùng ta, vẫn mong người đừng đi cùng đường với họ.”

Thẩm ThanhThu nói: “Người trước kia đã từng gặp họ?”

Lạc Băng Hà hờ hững đáp: “Lúc trước từng gặp con rắn kia ở Nam Cương, đấu qua vài lần, suýt ăn quả đắng. Người còn lại chưa từng gặp, nhưng ta đánh không lại gã.”

Trúc Chi Lang xuất thân Nam Cương, bôn tẩu ở đó, đương nhiên sẽ chăm chỉ hơn. Thiên Lang Quân cũng từng nói, sự kiện người Tát Chủng ở Kim Lan thành vốn là để giải quyết vấn đề lương thực ở Nam Cương. Lạc Băng Hà từng cùng Trúc Chi Lang đấu vài trận ở Nam Cương, không bất ngờ.

Nhưng Trúc Chi Lang dường như không nói rõ cho Lạc Băng Hà thân phận y, càng không tôn y làm thiếu chủ. Thiên Lang Quân có vẻ cũng không có ý định này.

Xem ra, phụ thân và biểu ca, đều không có ý công nhận y.

Trong lòng Thẩm Thanh Thu tư vị lẫn lộn, đang chần chừ không biết phải làm sao, ánh đuốc chợt tắt, mộ đạo bóng tối sập, cơ thể Lạc Băng Hà đè lên hấn.

Đù, vừa mới lấy lại tí đồng cảm với tên nhóc này, lại thế rồi! Lại thế!

Lạc Băng Hà lần này không ôm hấn, cũng không động chân động tay, mà hoàn toàn xiêu vẹo phía trên hấn, sau đó động cũng không động nữa.

Thẩm Thanh Thu cuối cùng cũng phát hiện ra điểm kỳ lạ. Hấn cũng đã rất mệt rồi, cân không nổi hai người, va “thình” một cái lên tường đá, Lạc Băng Hà thì dựa trên người hấn, mềm nhũn. Đầu hấn đập vào tường, phát ra tiếng va đập vang dội, nghe đến tim Thẩm Thanh Thu cũng muốn giật theo, chân răng phát đau.

Hấn vội đứng dậy, vòng tay ôm lấy Lạc Băng Hà, sờ tìm một hồi, sờ đến lưng y. Phần áo sau lưng Lạc Băng Hà rách tan nát, đều do bị Thi Vũ trong Ai điện thấm qua. Sờ tiếp vào phía trong, cơ thịt dưới da xúc cảm kỳ dị, cơ hồ có dấu hiệu thối rữa. Hơn nữa còn tỏa ra mùi tanh.

Suy cho cùng Thi Vũ quả không phải thứ tốt đẹp gì.

Theo thói quen đánh thức người của Thẩm Thanh Thu, hấn thích kiểu vừa bắt đầu liền hai tay luân phiên tặng mỗi bên một cái bạt tai, nhưng móng vuốt của hấn vừa vươn ra, lại có chút không xuống tay được, thành ra đổi thành vỗ nhẹ lên má y hai cái, thanh âm cũng không tự chủ mà dịu xuống: “Lạc Băng Hà? Lạc Băng Hà?”

Lạc Băng Hà trầm trầm nhắm mắt, lông mi đến động cũng chẳng động, sắc mặt ngày càng đỏ một cách không bình thường.

Thẩm Thanh Thu đưa tay sờ thử, trán và má nóng rát, giống như phát sốt. Nhưng trên người Lạc Băng Hà tuyệt đối không thể tồn tại cái khái niệm “phát sốt” này. Nắm đến tay, chân tay đều lạnh băng. Cả người y, đầu thì giống như đặt trong lò vi sóng, cơ thể thì ở trong hầm băng.

Trong tâm trí của Thẩm Thanh Thu, nam chính cho dù thỉnh thoảng có lúc sa sút chịu khổ, cũng sẽ chẳng kéo dài bao lâu, càng không thể đến mức mất đi ý thức.

Một tay Thẩm Thanh Thu đặt phía sau đầu Lạc Băng Hà, day day chỗ y vừa va vào tường.

“Lạc Băng Hà, nghe rõ không?”

Không có phản ứng.

Thẩm Thanh Thu làm một phép tính. Vì để bảo vệ thân nặn không héo quắt, Lạc Băng Hà đã tiêu hao linh khí mất mấy ngày (cuối cùng vẫn không giữ được); khó khăn trắc trở đi khắp nơi loạn bắt Hắc Nguyệt Mãng Tê; sau khi đến thánh lăng, đầu tiên bị Thiên Lang Quân thượng cẳng chân hạ cẳng tay, sau đó trúng công kích từ sóng âm Hỉ điện, tiếp đó lại bị Thiên Lang Quân thượng cẳng chân hạ cẳng tay, cuối cùng bị Thi Vũ thấm vào người.

Nghĩ thế nào cũng thấy so với phát sốt nghiêm trọng vạn lần.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 59: Tan Băng

Edit: Joey

Beta: Sút

Sau khi Lạc Băng Hà bất tỉnh, uy phong mất đi tính đe dọa, bọn Manh thi lúc này mới lui vào sâu trong bóng tối lại bắt đầu rục rịch chui ra, vây vù vù xung quanh.

Thẩm Thanh Thu một tay ôm Lạc Băng Hà đang nghiêng ngả, một tay cầm Tu Nhã kiếm, vung mạnh một cái, thân kiếm bay ra khỏi vỏ, thế tựa tên bay, quay một vòng đầu tiên đã đâm thủng được mười mấy con. Tuy nhiên lưỡi kiếm sáng như tuyết phản quang hết sức lợi hại, lực quang từ đèn tắt thở chiếu lên thân kiếm, bộc phát chói mắt, năng lực cảm nhận ánh sáng của Manh thi cực mạnh, né tránh cũng nhanh, lần thứ hai chiêu này liền không dùng được nữa. Thẩm Thanh Thu vừa đem bội kiếm đeo lại bên hông, vài cánh tay khô đét đã duỗi lại gần, thậm chí có một cánh tay còn xông đến dò tìm mắt Lạc Băng Hà, hấn một chưởng đánh ra bạo kích, làm đầu của con Manh thi không biết quy củ kia nổ tung ra như hoa nở.

Chỉ là, mặc dù chiêu thức bạo kích này dùng thì tốt nhưng không thể lúc nào cũng đem ra sử dụng. Linh lực tiêu hao quá lớn, không

bao lâu sẽ cạn sạch, hơn nữa Thẩm Thanh Thu bây giờ lại trở về trạng thái linh lực có hạn, không thể không cố kị gì giống như trước, sau khi đánh ra hai mươi mấy phát liền cảm thấy có chút lực bất tòng tâm. Manh thi ở trong mộ đạo xô xô đẩy đẩy, hắn đành phải con nào đến thì đá bay con nấy, đám quái vật này mặc dù cấp thấp nhưng đánh mãi không hết, còn phải ôm theo Lạc Băng Hà đang hôn mê, trong lúc loạng choạng, nhất thời ôm không chắc, đầu Lạc Băng Hà lại va lên vách đá một cái.

“Cốp” một tiếng, nghe có vẻ vô cùng đau. Thẩm Thanh Thu chợt dạ dùng tay đệm sau gáy y, xoa xoa, cứ cảm thấy hình như sưng lên một cục lớn. Trong bụng hắn cầu nguyện A di đà phật A di đà phật, lần này vừa sốt lại còn ngã, nhưng đứa nhóc này tuyệt đối đừng đập đầu thành thẳng góc luôn nhé!!!

Tiểu quỷ khó dây dưa, tiếp tục ở lại mộ đạo rải đầy đèn tắt thờ này chỉ tổ dẫn đám Manh thi không ngừng kéo tới. Hắn đổi sang tư thế khác, gác một cánh tay của Lạc Băng Hà lên vai, sai bước kéo về phía trước, Manh thi ở phía sau bị hất ra xa mấy trượng, nhưng thuận theo nhịp hô hấp dồn dập của hắn, đèn tắt thờ không ngừng sáng lên, chiếu lên bóng dáng của hai người đến độ không chỗ che thân. Mặc dù Manh thi không theo kịp nhưng vẫn không cắt đuôi được, đuổi tận cùng không buông. Thẳng đến khúc quanh đi ngang qua một gian mộ thất.

Đây có lẽ là một gian nhà kho, bên trong quan tài để bừa bộn tứ tung, bài trí vô cùng mất trật tự, thậm chí có cái đến nắp quan tài cũng bị hất tung xuống đất, không thấy một chút trang trọng nghiêm túc nào. Thẩm Thanh Thu vội vàng kéo Lạc Băng Hà vào trong, lần lượt kiểm tra từng cái một, cái thì bên trong có xác khô nằm ở tư thế quái dị, có cái bên trong lại trống không.

Bên ngoài mộ thất, tiếng gào rít ngày càng gần, trên mặt đất bóng đen kéo dài chồng chéo loạn lên nhau. Thẩm Thanh Thu thấy tình thế nguy cấp, nhảy vọt vào trong một cỗ quan tài đá. Hắn vốn muốn nhét Lạc Băng Hà vào một cỗ quan tài khác nhưng không có thời gian, hai người đành phải ôm dính lấy nhau, đồng thời trở mình lăn vào trong quan tài đá.

Mặc dù bên trong có đệm một lớp để lót mềm mại, Thẩm Thanh Thu vẫn rơi đến mất nỏ đom đóm. Lạc Băng Hà ở trên, Thẩm Thanh Thu ở dưới, hắn bị đè nặng trĩu, suýt nữa thở không ra hơi.

Thằng nhóc này ăn gì mà to vậy! Trông thì có vẻ gầy mà sao nặng thế!

Vẫn còn một nửa nắp quan tài chưa đóng kín lại, Thẩm Thanh Thu đang muốn đưa tay ra đóng, bên ngoài lục quang lập lòe lay động, trên không trung ánh lên mấy bóng đen còng còng.

Manh thi tiến vào rồi.

Chúng đi chậm chậm vào trong mộ thất, thỉnh thoảng truyền tới tiếng “cộc, cộc” khe khẽ, còn có tạp âm chói tai của tiếng móng tay quẹt qua bên ngoài quan tài làm người ta sởn gai ốc.

Nhưng nếu như nói có chỗ nào tuyệt đối sẽ không cất giữ đèn tắt thở, đó chính là trong quan tài. Chỉ cần không có nguồn sáng, mấy con mắt mù ấy sẽ không bắt được bọn họ.

Thẩm Thanh Thu thong thả điềm tĩnh, nằm ngửa mặt lên trời, mặt Lạc Băng Hà hướng xuống dưới đè trên người hắn, đầu đặt ở hõm vai hắn, nhiệt lượng truyền lên cổ Thẩm Thanh Thu, nóng đến cả người khó chịu.

Đến hấn còn thấy khó chịu, đương nhiên Lạc Băng Hà càng thấy khó chịu hơn. Vừa vặn Lạc Băng Hà tay lạnh đầu nóng, không bằng dùng tay y hạ nhiệt trên trán. Thẩm Thanh Thu cảm thấy đây là một ý kiến hay, đang muốn cầm lấy cổ tay Lạc Băng Hà giơ lên, cơ thể đột nhiên khựng lại.

Năm ngón tay gầy giờ xương, móng tay cực kì dài xuất hiện phía trên quan tài.

Tại sao phải lục soát kỹ lưỡng triệt để thế!!! Không phải nói chỉ số thông minh của Manh thi rất thấp sao!!! Không phải vật phát sáng thì không thèm để ý tới không phải sao!!!

Thẩm Thanh Thu đột nhiên phát hiện, bên cạnh mặt hấn thật sự có vật đang phát ra hồng quang nhàn nhạt.

Liếc nhìn một cái, mặc dù mắt Lạc Băng Hà vẫn đang đóng nhưng ấn Thiên ma trên trán đã hiện ra rồi, vân ấn giữa trán đỏ ngầu thuận theo nhịp thở của y chớp tắt. Hồng quang tùy theo lúc tỏ lúc mờ.

Cái trò khỉ gì đây! Chẳng lẽ tương tự với mỗi lần Ultraman đánh tiểu quái thú đến thời điểm máu chót đều phải giở trò bắn tia ánh sáng ra sao?

Hai tay hấn đều bị Lạc Băng Hà chặn lại, không rút ra được để che cái ấn ký làm hỏng chuyện kia đi, tiềm thức mạnh mẽ trỗi dậy, khóe môi đề lên vùng trán trơn bóng ấy.

Nhìn qua... có chút giống như đang hôn trán Lạc Băng Hà. Không cần để ý đến loại tiểu tiết này, giữ mạng quan trọng hơn.

Cánh tay khô đét gầy gò, móng tay đầy máu bản run rẩy nhẹ nhàng vào trong quan tài đá, lục lọi tứ phía.

Không gian bên trong cỗ quan tài này tuy hẹp nhưng lòng quan tài lại khá sâu, chỉ cần nó tiếp tục duy trì phạm vi tìm kiếm này, có lẽ sẽ không đụng phải hai người dưới đáy quan tài. Nhưng cái tay này lại không may mắn thu lại, càng dò càng sâu. Tim Thẩm Thanh Thu theo nó ngày càng đập nhanh, mắt thấy sắp đụng tới lưng Lạc Băng Hà, hắn cắn răng một cái, rút tay phải sắp bị đè đến tê dại ra, tìm trên lưng Lạc Băng Hà một điểm có thể coi là hoàn hảo, nhấn xuống.

Nhấn như vậy, thân trên của Lạc Băng Hà với hắn triệt để dán chặt lại với nhau. Ban đầu còn có thể tìm ra kẽ hở, hiện tại hai người gần như dính vào nhau thành một cục, ngực kề ngực, bụng trên dán lấy bụng dưới.

Vốn dĩ bụng dưới nên là bộ phận mềm mại nhất trên cơ thể, nhưng bụng Thẩm Thanh Thu lại bị bụng dưới của Lạc Băng Hà đè đến phát hoảng, càng đè xuống càng dám chắc rằng y nhất định luyện ra được tám khối cơ bụng, cứng đến nỗi ép chết người.

Mặc dù bàn tay kia đã dừng lại ở chỗ cách lưng Lạc Băng Hà một chút rồi nhưng lại đổi hướng sờ sang bên khác.

Mắt thấy nó lại muốn sờ đến cẳng chân Lạc Băng Hà, Thẩm Thanh Thu quyết tâm liều mạng, tách chân ra, để chân trái của Lạc Băng Hà lọt vào giữa hai chân hắn.

Đã ép không gian của hai người đến mức nhỏ nhất rồi, thật sự không thể nhỏ hơn được nữa!

Con Manh thi kia lấy bà lấy bấy sờ mó nửa ngày chả sờ được cái gì, chậm rì rì rút tay ra.

Đợi đến lúc đám Manh thi càu nhàu bất mãn rời khỏi mộ thất, kéo đàn kéo lũ du đãng đi xa rồi, Thẩm Thanh Thu mới thở phào nhẹ nhõm.

Hiện giờ cái tư thế này quá khó coi, quá ngửa mặt... Nếu có người đưa đầu vào trong nhìn một cái, dám chắc sẽ cảm thấy là Thẩm Thanh Thu vững vàng ôm lấy Lạc Băng Hà không chịu buông tay, liều mạng đem y nhét chặt trong lòng.

Hắn vừa muốn đỡ Lạc Băng Hà ngồi dậy, trong mộ thất đột nhiên vang lên một thanh âm.

“Hiện tại mà đã yên tâm, khó tránh khỏi có phần hơi sớm.”

Thanh âm này già nua, ngữ khí giễu cợt. Thẩm Thanh Thu lập tức cầm Tu Nhã kiếm lên, trở mình, đè Lạc Băng Hà xuống dưới, bản thân ngồi dậy, giơ kiếm ra trước, toàn bộ tinh thần đề phòng: “Kẻ nào!”

Đám Manh thi đã sớm đi xa, gian mộ thất này lại trống rỗng, chỉ có một phòng đầy quan tài đá lạnh như băng.

... Đừng nói với hắn là lại có xác chết trong quan tài nào đó bật mồ sống dậy! Hắn vừa mới nhìn qua, gần như toàn bộ đều khô quắt lại rồi mà!

Thanh âm kia lại nói: “Nếu lão phu không muốn cho người thấy, cho dù người lục tung cả Thánh Lăng lên cũng đừng hòng thấy được.”

Nghe xong hai câu này, Thẩm Thanh Thu phát hiện, thanh âm này rất quen thuộc, hẳn tuyệt đối đã nghe thấy ở đâu đó rồi. Hơn nữa không chỉ một câu.

Linh quang chợt lóe, hắn tra lại kiếm vào vỏ, nói: “Nếu là Mộng Ma tiền bối thì không cần phải giả thần giả quỷ nữa.”

Vừa dứt lời, một ông già bỗng xuất hiện ngay chính giữa mộ thất, y phục lộng lẫy, mắt như chim ưng.

Lão ngồi xếp bằng ở trên một cổ quan tài đá, ngạo nghễ nhìn xuống Thẩm Thanh Thu: “Người ngược lại vẫn còn nhớ lão phu.”

Thẩm Thanh Thu đáp: “Hiển nhiên là nhớ rồi. Nếu Mộng Ma tiền bối xuất hiện trước mặt ta, vậy bây giờ ta nhất định đang nằm mơ.”

Trước đây Mộng Ma chỉ có thể ở dưới dạng một đám sương đen xuất hiện trong cõi mộng, nhưng bây giờ lại có thể hóa thành hình người rồi. Xem ra mượn cơ thể Lạc Băng Hà để khôi phục rất tốt.

Thấy người tới là lão, Thẩm Thanh Thu trái lại thấy yên tâm. Mộng Ma tuyệt đối đứng ở cùng một phe với Lạc Băng Hà, nếu lão xuất hiện, chí ít sẽ không làm hại Lạc Băng Hà.

Mộng Ma hừ nói: “Nhưng khôn cảnh trước mắt hai người các người lại không phải là mơ.”

Thẩm Thanh Thu đáp: “Có thể nhờ Mộng Ma tiền bối tương trợ, tiến vào trong mộng của Lạc Băng Hà đánh thức y dậy được hay không?”

Mộng Ma nói: “Không gọi tỉnh được.”

Thẩm Thanh Thu kinh ngạc: ” Tại sao?” Chẳng lẽ đầu Lạc Băng Hà sốt hồng rồi?

Mộng Ma nhàn nhạt nói: “Không vào được. Tiểu tử này hiện tại nguyên thần hỗn độn, một mảnh hư vô, sương mù dày đặc, rơi vào mộng bất tỉnh. Trước đây lão phu chỉ gặp phải tình cảnh này ở hai loại người. Một loại trong đó là người lâm trọng bệnh sắp chết.”

Xem ra không phải là lời gì tốt đẹp. Thẩm Thanh Thu kiên nhẫn hỏi tiếp: “Còn loại thứ hai?”

“Người đàn độn”

Tay cầm Tu Nhã kiếm của Thẩm Thanh Thu nắm chặt lại.

Mộng Ma lẩm bẩm nói: “Cũng đáng đời tiểu tử này. Năm năm qua, y ban ngày thì tiêu hao tinh khí chiêu hồn, ban đêm lại giết hại bừa bãi tạo vật trong mơ của mình. Lão phu đã sớm bảo y, cứ làm như thế không khác gì tự hủy đi nguyên thần, y lại không thềm đếm xỉa tới. Sớm muộn gì cũng có ngày này. Bảy ngày gần đây vì bảo vệ thân xác của người, linh lực hao tổn, ma kiếm kia càng tùy cơ làm loạn. Huống hồ y còn xông vào Thánh Lăng, trực tiếp đối mặt với truyền nhân huyết hệ Thiên Ma thiên phú cao nhất các triều đại của bổn tộc.”

Thẩm Thanh Thu cổ họng phát khô, quay đầu nhìn thoáng qua Lạc Băng Hà đang nằm trong quan tài đá bất tỉnh nhân sự, nói: “... Tiền bối cũng không có cách đánh thức y sao?”

“Bỏ tay hết cách”

Thẩm Thanh Thu hướng lão ôm quyền, lặng lẽ nằm lại trong quan tài.

Mộng Ma: “...”

Lão trợn mày nói: “Người đang làm gì vậy?”

Thẩm Thanh Thu đáp: “Đi ngủ. Đợi tỉnh lại.”

Trán Mộng Ma nổi gân xanh: “Người dám coi thường lão phu sao?”

Thẩm Thanh Thu nhắm mắt lại: “Nếu tiền bối đã nói bó tay hết cách, đương nhiên chỉ có thể chờ ta tỉnh lại tự mình bảo vệ y ra ngoài rồi.”

Mộng Ma hừ nói: “Cấm địa Thánh Lăng của bốn tộc nguy hiểm trùng trùng, còn có hai nhân vật phiến toái nữa đang đợi, chỉ dựa vào một mình người thì không thể che chở được cho hấn.”

Lời này của lão rất đúng, vô cùng đúng.

Nhưng bây giờ trừ hấn ra, còn có ai có thể bảo vệ, hay nói cách khác là sẽ bảo vệ Lạc Băng Hà đây?

Thẩm Thanh Thu mở mắt, thở dài: “Không bảo vệ nổi cũng phải bảo vệ. Nói thế nào cũng là đồ đệ của ta.”

Gài bẫy Lạc Băng Hà lâu như vậy, Thẩm Thanh Thu tâm phiền ý loạn, không biết rốt cuộc là cảm giác gì nhưng có một điểm rất rõ ràng: Nói gì thì cũng không thể để Lạc Băng Hà bỏ mạng tại đây.

Mộng Ma lạnh lùng nói: “Đã qua nhiều năm, người cuối cùng cũng bằng lòng thừa nhận tiểu tử này là đồ đệ của người?”

Thẩm Thanh Thu đồng ý nói: “Quả thật là đã qua rất lâu rồi.”

Hắn vẫn chờ Mộng Ma tiếp tục quái quái gở gở giễu cợt, nhưng lão già ấy lại đột nhiên thờ dài.

Lão nói: “Nếu như tiểu tử này có thể tỉnh lại, nghe được câu này của ngươi, không biết sẽ có bao nhiêu vui mừng.”

Đại gia, ngài có cần mỗi câu đều xúi quẩy như vậy không!

Thẩm Thanh Thu đen mặt lại. Cái gì gọi là “Nếu như” “Có thể tỉnh lại”, loại ngữ khí sinh tử khó dò này làm hắn càng thêm bất an trong lòng đó được không!

Mộng Ma đột nhiên nổi cơn thịnh nộ, lớn tiếng quát: “Rõ ràng ta mới là sư phụ của tiểu tử này, dạy dỗ y bao nhiêu thứ?! Hả?! Năng lực thông thiên triệt địa, pháp thuật thao túng nhân tâm! Nhưng y lại không chịu gọi ta một tiếng sư phụ, luôn miệng “Tiền bối”, “Tiền bối”! Kẻ phạm tu như ngươi bất quá dạy y một ít quyền cước thô thiển tâm pháp cầu thả, y lại đuổi theo sau ngươi khóc nháo gọi sư tôn! Thật là tức chết lão phu rồi!”

Lão đã sớm nhịn đầy một bụng tức, lúc này lại thấy hai kẻ kia cùng nằm trong một cỗ quan tài, càng thấy hình ảnh này chướng mắt, lão sắp mù luôn rồi, vô cùng không thoải mái, bực tức cực độ.

Thẩm Thanh Thu cũng chẳng vui vẻ gì, kiếm pháp của Thương Khung Sơn phái mà lại là quyền cước thô thiển sao?!

Hắn ha ha nói: “Ta là người thầy nhân sinh của y.”

Hệ thống chứng thực, nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan của Lạc Băng Hà đều chịu ảnh hưởng của hắn ✓

Mộng Ma lại nói: “Người cũng biết thế ư? Vậy tại sao người lại có thể nhẫn tâm vứt bỏ y không quan tâm nhiều năm như vậy?”

Thẩm Thanh Thu lại cứng họng. Nhìn từ góc độ của Lạc Băng Hà, câu chất vấn này không sai chỗ nào cả.

Mộng Ma dựng râu trợn mắt nói: “Nếu như năm đó ở trong mộng, thần không biết quỷ không hay trừ khử người, hôm nay cũng sẽ không nảy sinh ra đống rắc rối này.” Lão đứng trên quan tài đá chấp tay đi tới đi lui, cái kính nói: “Tiểu tử này vốn dĩ là một nhân tài có tiền đồ rộng lớn, nhưng vừa gặp phải người liên hèn nhát, nhu nhu nhược nhược, khóc lóc sụt sùi như vậy, hết lần này tới lần khác còn muốn ở trước mặt người làm bộ làm tịch, ra vẻ lạnh lùng! Cứ theo lời lão phu, hoặc là làm người, hoặc là giết người, giày vò qua lại, muốn tới lại chối muốn nói lại thôi như vậy khiến người ta nhìn thấy mà bực mình.

Thẩm Thanh Thu thực sự hận không thể che lấy lỗ tai hoặc là khâu miệng lão lại.

Lão Mộng Ma này phiền quá đi mất!!! Đem loại chuyện này ra nói ngay trước mặt nhau như thế thì hay lắm hả?!

Hắn liếc nhìn khuôn mặt Lạc Băng Hà đang yên tĩnh ngủ bên cạnh một cái, trong đầu thoáng hiện lên dáng vẻ khóc lóc sụt sùi của y... Haizz, lập tức thu tầm mắt về, hai gò má dường như có chút nóng lên, nhất định là ảo giác!

Thẩm Thanh Thu không thể nhịn được nữa: “Tiền bối có thể để cho ta tỉnh dậy được chưa?”

Mộng Ma vẫn còn oán hận: “Tỉnh? Tỉnh rồi người cũng không biết nên đi ra ngoài như thế nào.”

Thẩm Thanh Thu: “Tất nhiên ta biết. Xin tiền bối nói cho ta Lạc Băng Hà dùng Hắc Nguyệt Mãng Tê phá giới ở hướng nào.”

Mộng Ma nói: “Lối vào được mở ra giờ đã khép kín lại rồi.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Chưa chắc gì không thể mở ra lần nữa.”

Ánh mắt của hắn rơi trên thân kiếm Tâm Ma bên hông Lạc Băng Hà. Lối vào vừa mới bị mở ra chắc chắn vẫn còn suy yếu, lại dùng Tâm Ma kiếm cách không chém thêm một lần nữa, nói không chừng có thể mở ra lần hai!

Mộng Ma nhìn theo tầm mắt hắn, trong lòng đã sáng tỏ nhưng lại ra vẻ coi thường: “Kiếm này chưa chắc đã chịu để cho người sử dụng.”

Điểm này hắn đương nhiên cũng biết. Thẩm Thanh Thu âm thầm cắn răng, trầm giọng nói: “Không còn cách nào khác. Đành phải thử thôi.”

Khi tỉnh lại, hắn vẫn còn nằm trong quan tài đá, Lạc Băng Hà cũng ngoan ngoãn đè trên người hắn, bị ôm nghiêm chỉnh.

Cảm tạ trời đất, cuối cùng thì cái lão yêu tinh Mộng Ma lằng nhằng kia cũng chịu thả hắn ra rồi!

Thẩm Thanh Thu đang muốn trở mình ngồi dậy, đột nhiên, dường như đùi phải cọ trúng thứ gì đó, ở bên trong bắp đùi hắn cứng rần đâm đâm chọc chọc.

Thẩm Thanh Thu mới đầu tưởng là chuỗi kiếm, lơ đãng đưa tay gạt đi, vừa mới đụng phải, thông báo từ hệ thống đột nhiên nổ tung:

【Độ sáng khoái: +1000 $\neg(\neg^q^q)\neg \sim\sim\sim$ Xin chúc mừng đạt được thành tựu “Quan hệ tiến triển”!!! 】

Trong nháy mắt, Thẩm Thanh Thu đông cứng thành một miếng hoa quả khô.

“Quan hệ tiến triển”? Là cái trò khỉ gì hả?

Hắn cúi đầu nhìn một chút. Cái “chuỗi kiếm” này quả thật là một thứ không tầm thường mà.

Trụ trời!!!!!!!!!!!! Là trụ trời đó!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Thẩm Thanh Thu trong lòng có tâm tư muốn giết người rồi tự sát!

Hỗn loạn điên cuồng trong gió hồi lâu, hắn vỗ bốp lên mặt một cái, trong lòng tự an ủi mình: Trong Thánh Lăng không phân rõ được ngày tháng, có lẽ bên ngoài bây giờ đang là buổi sáng rồi đây?! Hiện tượng bình thường, hiện tượng sinh lý bình thường thôi!

Nó sẽ tự mình xếp xuống đúng không?! Theo bình thường thì đều như vậy mà!

Nhưng cứ để thế này không quan tâm, hình như cũng quá đáng thương đi!!!

Có đáng thương thì cũng hết cách rồi, cũng không thể ở trong tình huống này giúp y giải quyết được?!?!?!

Giả vờ như không thấy chắc sẽ được tha thứ đúng không?!?!?!

Đúng vậy! Nói cho cùng thì làm sư phụ căn bản không có nghĩa vụ giúp đỡ đệ hạ hỏa, cho dù lửa là do hấn cộ mà ra thì cũng thế thôi!!!

Thẩm Thanh Thu đẩy mạnh Lạc Băng Hà ra, vỗ một chưởng lên ngực, truyền vào mấy đạo linh lực. Mặc dù không nhiều nhưng hiện tại hấn cũng chẳng truyền ra nhiều hơn được, có thể truyền từng nào hay từng ấy.

Thứ còn lại, nhất định không thềm đếm xỉa đến! Không thềm!

Ra khỏi quan tài đá, một đường lè mà lè mề, lồi Lạc Băng Hà đi tới “tận cùng hướng chính Đông” mà Mộng Ma chỉ. Đi được một lúc, bốn vách mộ đạo bắt đầu trở nên ẩm ướt, dưới chân trở nên trơn trượt, rêu xanh trùng trùng, ngày càng khó đứng vững. Thẩm Thanh Thu hãm lại tốc độ, tránh cho khỏi trượt chân.

Tiếp tục đi, rêu xanh không ngớt, những khóm hoa cỏ dại cũng túa ra càng nhiều, mộ đạo dần dần mở rộng. Cây cối hai bên cao thấp không đều đội đất chui lên, mặt đất không ngừng trơn trượt, còn có cây già cây con vòng vèo quán quýt lấy nhau, đôi khi vấp vào chân. Côn trùng bay vụt qua, điều ngử ồn ào. Không trung xanh đen đột nhiên nâng cao, những hạt thủy tinh đá trắng khảm trên đó lấp la lấp lánh, thoạt nhìn thật giống như màn đêm đầy sao.

Mặc dù nhìn qua có ảo giác như đang ở trong rừng rậm, nhưng bọn họ chưa hề đi ra khỏi Thánh Lăng, chẳng qua là đi tới một gian mộ thất đặc biệt trong Thánh Lăng thôi.

Mỗi gian mộ thất trong Thánh Lăng đều do quý tộc các triều đại Ma tộc khi còn sống thiết kế cho mình. Vô cùng quái lạ, đủ màu đủ dạng. Giống như một khu nhà ở, hộ gia đình chuyển vào, nhân công

lo phần phơi thô, phần còn lại đương nhiên chính là sửa sang bố trí phòng ở dựa theo sở thích của mình. Người có sở trường về cơ quan sẽ thiên về kỳ môn độn giáp. Người hiểu rõ ma thú thì sẽ nuôi dưỡng quái vật thủ lăng. Người am hiểu dược thảo thì lại trồng đủ loại kỳ hoa dị thảo.

Chủ nhân của gian mộ thất này, dễ thấy chính là kiểu cuối cùng. Đừng xem những cây cối hoa cỏ này bình thường không có gì kì lạ, Thẩm Thanh Thu tuyệt đối không muốn dính vào người.

Hắn cúi ngoại y xuống, che lên đầu hai người, tay ôm chặt eo Lạc Băng Hà, đi cẩn thận từng bước.

Lá cỏ rì rào lay động.

Bất thành linh, tiếng xé gió sắc nhọn cùng một đạo lãnh quang lạnh lẽo phóng tới.

Thẩm Thanh Thu búng tay trái, Tu Nhã kiếm bên hông ứng tiếng ra khỏi vỏ, keng một tiếng cùng với lãnh kiếm bay đến tập kích giao nhau thành hình chữ thập. Bên kia còn chưa giải quyết xong, đạo bạch quang thứ hai đã chọt tới. Lần này hẳn là bay đến đâm thẳng tới yết hầu Lạc Băng Hà. Tu Nhã kiếm đang chống đỡ kiếm thứ nhất, không cách nào triệu hồi, càng không thể ném Lạc Băng Hà đi, vạn nhất đụng phải đám hoa cỏ kia thì xong đời!

Dưới tình thế cấp bách, Thẩm Thanh Thu hơi dịch người, vung tay, tay không bắt lấy kiếm phong.

Lưỡi kiếm dù chém sâu vào lòng bàn tay nhưng đã bị hắn vững vàng bắt lấy, thật sự không tiếp tục tiến thêm nửa tấc. Máu tươi không phải là nhỏ xuống nữa mà là phun ào ào xuống, trong nháy

mắt một nửa bên quần áo của Thẩm Thanh Thu cùng cỏ xanh trên mặt đất bị phủ lên một tầng sắc đỏ tươi.

Cuối cùng hấn cũng phát hiện ra trực tiếp dùng tay đỡ kiếm là một việc vô cùng đau đớn.

Huyết quang nhiễm đỏ mắt Thẩm Thanh Thu, hấn đột nhiên ngẩng đầu, đồng tử chợt co rút lại.

Thật sự vạn vạn không ngờ tới, “cá nhỏ” trong miệng Thiên Lang Quân cư nhiên là chỉ hai người này.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 60: Lấy Thân Bảo Hộ

Dịch: Sút

Sửa: Bee

Phía sau cây cổ thụ cứng cáp sai quả, có hai người bước ra.

Nói chính xác, chỉ có một người là bước ra, người còn lại được đẩy trên một thứ giống xe lăn.

Người đứng là một nữ tử xinh đẹp có vòng eo thon gọn, đường cong đầy đủ. Người được đẩy tuy rằng ngồi trên xe lăn, từ cổ trở xuống được che lấp bởi một tấm thảm lông nỉ, nhưng cái đầu lộ ra kia, Thẩm Thanh Thu lại thập phần quen thuộc.

Thanh kiếm kia vẫn lao tới trước, Thẩm Thanh Thu không thể không nắm chặt nó, dùng sức thật mạnh, mũi kiếm gần như muốn chém đứt nửa bàn tay hắn.

Biểu cảm trên mặt hắn không hề biến động, giả cười nói: “Thu cô nương, lão cung chủ, dạo này vẫn ổn chứ?”

Thu Hải Đường ánh mắt oán giận. Đầu của lão cung chủ động đậy, âm thanh khàn khàn: “Thẩm phong chủ nhìn ta giống như ổn

lắm sao?”

Cũng chỉ là nói cho có lệ mà thôi. Thẩm Thanh Thu cười khan một tiếng.

Cẩn thận quan sát, hắn phát hiện, “ồn” cái từ này thật sự không thích hợp dùng vào thời điểm hiện tại. Lão cung chủ trước kia là nhân vật tầm cỡ tiên gia đắc đạo, bất luận là gặp lần đầu ở Tiên Minh Đại Hội, hay là Kim Lan Thành tan rã trong não nề, dáng vẻ bề ngoài đều không hề lụi bại. Nhưng lão cung chủ hiện tại, râu bạc như tuyết vẫn luôn gọn gàng đã trở nên dơ bẩn rối rắm, khuôn mặt lại già nua không ít, nếp nhăn chồng chất còn nhiều hơn cả cây cổ thụ đằng sau lão.

Lão cung chủ cất giọng nói lạnh lạnh: “Người nhất định rất hiếu kỳ, tại sao ta lại biến thành như thế này.”

Thẩm Thanh Thu nghĩ thầm rằng, ta có thể nói không hiếu kỳ, sau đó người sẽ thả ta đi chắc? Ngoài miệng lại nói: “Tại hạ nghe nói lão cung chủ quy ẩn dạo chơi rồi.”

Lão cung chủ khàn khàn nói: “Quy ẩn dạo chơi? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, cái này phải hỏi đồ đệ tốt của người.”

Tuy rằng không biết cụ thể chuyện gì, nhưng xem ra là tìm Lạc Băng Hà tính sổ.

Thẩm Thanh Thu bất động thanh sắc, dịch dịch Lạc Băng Hà về phía sau, tận lực che chắn.

Thu Hải Đường oán hận nói: “Thẩm Cửu, ta đã nói rồi, người hóa thành tro ta cũng nhận ra được. Ta đã sớm biết chuyện người tự bạo ở Hoa Nguyệt Thành khẳng định có gian trá, tự sát tạ tội? Ha

ha, người là loại người này sao? Tại địa bàn yêu nữ ma giới kia, ta liếc mắt một cái đã nhìn ra, người quả nhiên không chết!”

Người nhận ra chỉ là xác thể thân của ta, không có nhận ra linh hồn của ta, có ích gì... Thẩm Thanh Thu bó tay.

Ngày đó khi bị bắt đến Xích Vân Quật của Sa Hoa Linh, Thẩm Thanh Thu cứu nhân sĩ các phái, chỉ gặp nàng một tẹo ngắn ngủi, vậy mà dấy lên nghi ngờ. Sau khi hấn trở về Thương Khung Sơn phái, bị Lạc Băng Hà đưa đi, Thu Hải Đường cũng vượt qua biên cảnh, một đường theo tới ma giới. Lạc Băng Hà mất nhiều sức bắt Hắc nguyệt mãng tê phá kết giới Thánh lăng, tất nhiên sút đầu mẻ trán, tâm thần hỗn loạn, không rảnh phòng bị, thế nên không chú ý tới có người len lén trà trộn vào. Tổng kết: Thật sự không thể coi thường thù hận của nữ nhân.

Chỉ có điều tổ hợp hai người này, Thẩm Thanh Thu thật đúng là chưa từng nghĩ tới, cũng không biết từ khi nào thì họ móc nối với nhau.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Thu bỗng nhiên hiểu ra: “Lúc trước Thu cô nương bỗng nhiên xuất hiện ở Kim Lan Thành, phương diện này cũng có một phần công lao của lão cung chủ đi?”

Nếu Trúc Chi Lang đã phủ nhận là y gây nên, vậy chính là người khác thêm dầu vào lửa. Nếu không dựa vào tạp môn tạp phái của Thu Hải Đường, làm gì có cơ hội lên được tuyến đầu.

Lão cung chủ lạnh lùng cười, không đáp lời, cũng không phủ nhận.

Trong không khí nổi lơ lửng những sợi bông trắng giống như hoa bồ công anh, lất pha lất phát, bay qua trước mắt. Thẩm Thanh Thu nói: “Thẩm mỗ tự hỏi chưa từng đắc tội lão cung chủ...”

Lão cung chủ nói: “Chuyện tới nước này, cũng không cần giấu giếm.”

Cổ họng lão mất tiếng, giống như có một khối đàm ngăn ở trong cổ họng: “Lúc trước Lạc Băng Hà vào Huyền Hoa Cung của ta, ta dốc lòng bồi dưỡng, cố ý nâng đỡ, y lại nhất định không chịu bái ta làm thầy, càng không chịu cưới con gái của ta, cố tình đối với người nhớ mãi không quên. Ta tất nhiên phải tra xét Thẩm phong chủ một phen tử tế, nhìn xem đến tột cùng là nhân vật như thế nào. Ai ngờ khiến ta tra ra không ít chuyện cũ năm xưa. Đối với lai lịch của người, ta nắm rõ vô cùng. Người bái ai làm sư, đã làm những gì, rốt cuộc bái nhập môn hạ Thương Khung Sơn phái như thế nào, thật sự là phần khích lắm. Cho dù không có chuyện người Tát Chủng, thủy lao người nhất định phải vào rồi. Ai ngờ có kỳ biến, chẳng khiến ta phải phí tâm.”

Nói như vậy, năm đó thái độ đẽ đẽ từ Huyền Hoa Cung đối với hắn rất tệ, không phải Lạc Băng Hà cố ý chỉ đạo, mà là lão cung chủ cố ý ảnh hưởng.

Thẩm Thanh Thu không nhịn được lại nhìn thoáng qua Lạc Băng Hà.

Đứa nhỏ này nếu đầu óc biết linh hoạt, bái những người khác làm thầy, cũng sẽ không sinh ra nhiều chuyện như vậy. Nhưng cái sự chấp nhất và lên gân này, Thẩm Thanh Thu lại giận không nổi. Hắn đành phải thở dài: “Tiểu đồ được lão cung chủ ưu ái. Chỉ là hai

kiếm vừa rời của cung chủ, đều hướng về phía y, không khỏi nói và làm không đồng nhất.”

Lão cung chủ nói: “Lúc trước là lúc trước, hiện giờ lại không giống vậy. Thẩm phong chủ xin tránh ra, ta phải tính sổ với tiểu tử này.”

Thẩm Thanh Thu: “Ta tránh ra, cung chủ chỉ giết y, mặc kệ ta?”

Thu Hải Đường cười lạnh: “Ông ta mặc kệ người, ta còn ở chỗ này đây!”

Vốn sức chiến đấu của nàng quá thấp, có thể bỏ qua không tính, nhưng tình hình trước mắt, thật là có chút phiền toái.

Lão cung chủ nói: “Súc sinh này vong ân phụ nghĩa, hại ta đến nông nỗi này, ta không thể không tận tay đâm y.”

Thẩm Thanh Thu đáp: “Nếu y thực vong ân phụ nghĩa, cũng sẽ không giữ lại mạng của con gái người. Diệt cỏ phải diệt tận gốc, đạo lý này hẳn còn hiểu rõ hơn ta và người.”

Đánh chết hẳn cũng không ngờ, mình lại có một ngày giúp Lạc Băng Hà biện giải.

Nghe vậy, lão cung chủ khặc khặc cười ra tiếng. Thu Hải Đường xốc chắn nỉ của lão lên. Thẩm Thanh Thu ngưng thở vài giây.

Dưới chắn nỉ, chỉ còn một thân thể bằng phẳng bốn góc, tứ chi đều không cánh mà bay.

Lão cung chủ vậy mà lại bị tước thành nhân côn! Một thế hệ tông chủ, liền như vậy người không ra người, quỷ không ra quỷ, bản thủ

làm tổ trên một cái xe nát, chỉ còn một cái đầu có thể chuyển động. Cảnh tượng thê lương này khiến người ta sợ hãi đến cực điểm.

Kết cục nguyên bản của Thẩm Thanh Thu cư nhiên chuyển sang trên người lão cung chủ. Thù này quá lớn, tuyệt đối không phải vấn đề nói vài câu liền giải quyết được!

Lão cung chủ cười lạnh nói: “Nhìn thấy chưa? Còn không bằng y cứ diệt cỏ tận gốc đi.”

Thẩm Thanh Thu kịch liệt đồng ý. Tại sao không diệt cỏ tận gốc!

Hai con cá này, một muốn giết Lạc Băng Hà, một muốn giết Thẩm Thanh Thu. Thu Hải Đường tu vi không đủ, cần có người trợ giúp; lão cung chủ tuy rằng lui bại, nhưng mạnh hơn nàng nhiều lắm. Tốt xấu từng là thủ lĩnh một phái, tứ chi đứt hết, hành động bất tiện, nhưng linh lực không giảm. Nam nữ phối hợp làm việc không mệt, đúng là người mù đi cùng người thọt.

Thẩm Thanh Thu tay không bẻ gãy mũi kiếm, ném nó vào trong bụi cỏ, nhìn chằm chằm hai người đối diện.

Kỳ thật hẳn có thể đánh cược một phen.

Tuy rằng đôi mặt nhân vật không có số liệu nguyên thủy như Thiên Lang Quân, không dùng được cái trau của Lạc Băng Hà, nhưng lão cung chủ vẫn nằm trong phạm vi nhân vật nguyên tác, định luật nhân vật chính kim thân không hỏng đối diện với lão, có lẽ còn chưa mất tác dụng.

Hắn có thể thử buông tay mặc kệ, tựa như lúc trước ở phó bản Song Hồ thành hãm hại chết Bác bì ma Diệp nhi, buông tay để lão

cung chủ đi chém Lạc Băng Hà, nhìn xem cuối cùng rốt cuộc là ai troll ai.

Lão cung chủ chậm chậm nói: “Ta hỏi lại một lần, ngươi có tránh ra không?”

Thẩm Thanh Thu rũ xuống cánh tay, máu ở lòng bàn tay vốn đã dừng, nay lại bắt đầu tí tách nhỏ xuống.

Hắn ngẩng đầu, ôn hoà mà nói: “Lão cung chủ cho rằng Thanh Tĩnh Phong đệ tử dễ bắt nạt sao?”

Hết cách, hiện tại không giống như khi trước nữa.

Bất luận như thế nào hắn cũng không thể thuyết phục mình, ý vào định luật nam chính kim thân không hỏng, thờ ơ lạnh nhạt, buông tay để cho người khác chém Lạc Băng Hà, đánh cược rốt cuộc ai thua ai thắng.

Tới lúc này rồi, nếu hắn còn có thể yên tâm mạo hiểm lợi dụng Lạc Băng Hà như vậy, thực sự sẽ trở thành cặn bã!

Lão cung chủ đột nhiên hai mắt trợn lên, tuôn ra mấy tiếng hét lớn.

Lão mất đi tứ chi, ẩn linh lực trong tiếng hét, theo đó phóng ra. Mỗi một tiếng hét lớn, Thẩm Thanh Thu đều cảm giác có thanh đao linh lực mạnh mẽ chém xuống chính diện, uy thế không kém gì bạo kích. Cỏ cây điên cuồng lay động, lá bay tứ tung. Thẩm Thanh Thu dùng bàn tay phải vẫn đang đổ máu cầm vỏ kiếm cản vài cái, bị chấn động, miệng vết thương ở lòng bàn truyền đến đau nhức, nhưng hắn không dám đổi tay, không dùng tay trái ôm lấy Lạc Băng Hà, hắn sợ sẽ làm rớt người ra ngoài mất!

Mặc dù bị gọt thành nhân côn, linh lực của lão cung chủ lại không hề yếu đi. Khó trách Thu Hải Đường muốn nhờ cậy lão. Đang nghĩ như vậy, lão cung chủ bỗng nhiên rống dài một tiếng, vỏ Tu Nhã Kiếm truyền đến tiếng nứt ra cực nhẹ, cuối cùng không thể ngăn nổi.

Một trận cường lực đánh tới, Thẩm Thanh Thu bị hất ngã về sau. Khi ngã hẳn trở mình, lấy thân làm đệm thịt, không để Lạc Băng Hà bị ngã xuống đất, nhưng lại bị sức nặng của y ép tới trước mắt đầy sao.

Lão cung chủ cuối cùng không rống nữa, Thu Hải Đường phụ giúp lão chậm chậm tới gần.

Lão bình ổn một trận, nhìn xuống Thẩm Thanh Thu đang ôm Lạc Băng Hà: “Người cũng thật là che chở y.”

Thẩm Thanh Thu nghĩ thầm rằng, nếu Lạc Băng Hà tỉnh, sợ là mình sẽ không che chở cho hắn như vậy.

Lão cung chủ nói: “Vì sao không dùng linh lực đánh trả? Chẳng lẽ người là đèn đã cạn dầu?”

Thẩm Thanh Thu không đáp lời, từng làn từng làn sợi trắng siêu nhỏ bay qua, dính vào khuôn mặt tái nhợt của Lạc Băng Hà, hắn thối nhẹ một cái, sợi trắng xiêu xiêu vẹo vẹo bay xéo ra ngoài.

Lão cung chủ nghĩ rằng đó là biểu hiện chấp nhận chờ chết, không quan tâm nữa, ánh mắt dịch chuyển, dừng ở khuôn mặt say ngủ của Lạc Băng Hà.

Dáng vẻ gằm rú không ngừng vừa rồi của lão giống như bị xóa bỏ, đột nhiên biến mất, hiện ra một biểu cảm si ngốc.

Thẩm Thanh Thu: “...”

Biểu cảm này... rất không thích hợp.

Lão cung chủ si ngốc nhìn một lúc lâu, thở dài: “Lúc ngủ, là giống nhất.”

Ánh mắt của lão dao động từ trên xuống dưới, nếu lão có tay, nhất định đã đụng lên mặt của Lạc Băng Hà rồi. Thẩm Thanh Thu hơi cảm thấy buồn nôn, không tự chủ được ôm lấy đầu của Lạc Băng Hà, hướng vào trong lòng. Hai người bây giờ là tư thế Lạc Băng Hà gắt gao rúc vào trên người hắn, đầu cũng tựa vào ngực hắn.

Thẩm Thanh Thu trầm giọng nói: “Người nhìn cho rõ, đây không phải là Tô Tịch Nhan.”

Có lẽ cái tên này đã đánh thức lão cung chủ, lão hung tợn nói: “Nếu có thể ngoan ngoãn nghe lời, quyền thế, địa vị, Huyền Hoa Cung, có cái gì ta không truyền cho y? Nhưng cả hai, đều vong ân phụ nghĩa. Vong ân phụ nghĩa!”

Liên tiếp rít gào mấy chục lần vong ân phụ nghĩa, lão bỗng nhiên chuyển sắc mặt, trở nên nhu hòa, lầm bầm nói: “Tịch Nhan... Lại đây... Để sư tôn... Để ta...”

Lão cung chủ lâm vào trạng thái mê mẩn, nước miếng trượt xuống bên mép, Thu Hải Đường lặng lẽ lui về phía sau, mặt lộ vẻ chán ghét.

Thẩm Thanh Thu trong lòng đã lạnh, cảm giác buồn nôn càng trở nên mãnh liệt.

Thảo nào lão cung chủ vẫn luôn đối tốt với Lạc Băng Hà đến mức kỳ lạ. Thảo nào Tô Tịch Nhan rõ ràng là đệ tử lão yêu mến nhất, kết quả lại không chút nào lưu luyến Huyền Hoa Cung, nói phản lại sư môn, liền phản lại sư môn, không hề quay đầu cao chạy xa bay cùng thanh niên ma giới.

Loại “yêu mến” này, cùng dâm loạn cũng không khác biệt lắm. Lão cung chủ ưu ái Lạc Băng Hà, nhất định là từ trên người y tìm được bóng dáng ái đồ năm đó, đem ham muốn chiếm giữ biến thái đối với Tô Tịch Nhan đặt lên người Lạc Băng Hà, vọng tưởng bồi dưỡng y thành búp bê ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng nhìn kiểu điên cuồng biến thái của lão, chỉ sợ không chỉ đơn giản muốn Lạc Băng Hà làm người nối nghiệp. “Nghe lời” cũng vượt xa nghĩa đen.

Khó trách Lạc Băng Hà phải gọt lão thành nhân côn.

Thẩm Thanh Thu một tay chụp lên gáy Lạc Băng Hà, đặt mặt của y ở sườn ngực mình, không cho lão cung chủ tiếp tục thể hiện dâm ý với y. Không thể nhịn được nữa nói: “Người đủ rồi!”

Vừa nhìn không được khuôn mặt kia, cơ mặt của lão cung chủ tức khắc suy sụp, run rẩy co rút một trận, ánh mắt đầy oán hận, há miệng thật mạnh.

Nhưng lão kêu không ra tiếng. Hai con mắt lồi ra, cả người cứng thành một pho tượng đá.

Thẩm Thanh Thu ngừng thở một lát. Lão cung chủ trong cổ họng kêu lục cục lục cục, tơ máu trông mắt chi chít hiện lên.

Nhưng vẫn không thể động đậy.

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!

Rốt cuộc đến rồi!

Tưởng hấn là thánh phụ si ngốc, bị đánh không biết hoàn thủ sao?!

Tưởng hấn lòi thêm một người theo thì sẽ yếu đến không thể trả đòn tát mặt chan chát sao?!

Thu Hải Đường kinh nghi: “Làm sao vậy?”

Nàng tựa như muốn rút kiếm, Thẩm Thanh Thu nói: “Thu cô nương, xin khuyên người một câu, đừng rút kiếm, đừng động linh lực, trừ phi người muốn giống như lão.”

Thu Hải Đường nghi hoặc mà vòng tới trước mặt lão cung chủ, “A” một tiếng thét chói tai.

Trên khuôn mặt già nua của lão cung chủ, giữa những nếp nhăn rậm rạp, mọc đầy những mầm non xanh biếc, tựa hồ đau nhức khó nhin, chẳng những không thể nhúc nhích, ngay cả nói cũng không nên lời.

Thu Hải Đường run giọng nói: “Người đã làm gì?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Ta cái gì cũng chưa làm. Nhưng đừng quên, đây chính là mộ thất của người khác. Các người nghĩ rằng Ma tộc không có biện pháp phòng hộ?”

Sợi trắng nổi lơ lửng trong không khí, giống như hoa bồ công anh, thực chất là một loại thực vật ma giới, “Tơ tình”.

Loại thực vật này sẽ gieo hạt trên cơ thể vật sống, hơn nữa dễ dàng bị hấp dẫn bởi người phát tán năng lượng. Loạn động linh khí hoặc là ma khí, sẽ hút mầm lên người. Đó cũng là nguyên nhân vừa rồi Thẩm Thanh Thu tận lực kiên trì vật lộn mà không dùng đến linh lực.

“Tơ tình” vào thịt, không đau không ngứa, dùng huyết nhục làm đất trồng, một khi nảy mầm, phá da mà ra, dài thêm một tấc đều là nỗi đau xẻ thịt hút máu. Hơn nữa động linh lực càng nhanh, đánh ra càng mạnh, sinh trưởng càng điên cuồng, nháy mắt có thể nảy mầm.

Vừa rồi lão cung chủ vẫn dùng tiếng hô công kích, linh lưu hội tụ ở đầu và yết hầu, hiện tại trên mặt mọc đầy mầm. Thân mầm xem ra đều là mạch máu, mặt ngoài có một lớp lông tơ nhỏ, gốc vẫn còn mọc dài vào bên trong, dài mãi cho tới khi liên kết chặt chẽ với thần kinh.

Thẩm Thanh Thu chặc chặc nói: “Lão cung chủ ngàn vạn lần đừng hét to nữa, bằng không tơ tình dài ra, dài đến tủy não, vậy thì thực là không thể cứu vãn.”

Cảnh tượng vừa ghê tởm vừa khủng bố, Thu Hải Đường che miệng, run lên một trận, rốt cuộc không nhìn được, hai mắt đảo lên, hôn mê bất tỉnh.

Một không thể động đây, một mất đi ý thức. Toàn thắng!

Thẩm Thanh Thu nhẹ nhàng thở ra, ôm Lạc Băng Hà gian nan đứng lên.

Lão cung chủ cơ thể cứng ngắc, mơ hồ nói: “Đừng vui mừng quá sớm, người cũng không khá hơn đâu.”

Chỉ là nói vài chữ, lão liền đau đến méo xệch cả mặt, mồ hôi trên mặt cũng đồng loạt rụng theo.

Thẩm Thanh Thu a một tiếng đáp lại.

Từ cánh tay phải đến đầu vai, nhói lên cái đau xâm nhập huyết nhục, thấu tận tâm can.

Mới đầu để chặn hai thanh kiếm kia, bất đắc dĩ đã vận dụng linh lực, hiện giờ cuối cùng đã nảy mầm.

Có điều, vẫn tốt, coi như lần này không hại đến Lạc Băng Hà.

Bee: =)))))) Vãi xem ai troll ai. Tui thích câu đó quá =))))))

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 61: Ngày Độc Thân – Canh 1

Dịch: Chi

Sửa: Sút

Thấy Thảm Thanh Thu nửa kéo nửa vác Lạc Băng Hà muốn đi, lão cung chủ cổ họng “a a” kêu thành tiếng, do vội vã mà ngã từ trên xe lăn xuống, thân thể mất hết tứ chi gian nan vịn vẹo giữa cây cỏ trên mặt đất, lết từng chút từng chút về phía trước, trông vừa đáng sợ vừa đáng thương.

Lão cung chủ lồm bồm nói: “Đừng đi... Đừng đi... Không được đi...” Chân Thảm Thanh Thu bước càng nhanh. Ai ngờ lão cung chủ đột ngột trợn trừng hai mắt, cuống họng phát ra tiếng gầm.

Lão cư nhiên liều đến mất mạng cũng phải tấn công!

Thảm Thanh Thu đã không còn rõ lão rốt cuộc là không muốn để bọn hắn đi, hay là không muốn để Lạc Băng Hà sống nữa. Hắn dùng vỏ kiếm đã nứt vỡ miễn cưỡng chặn một chưởng, tay phải chấn động, khiến cho mồ hôi đầu lên, đau đến xé tim liệt phổi, thế nhưng vẫn không hề buông Lạc Băng Hà. Trong cơn đau kịch liệt,

khí huyết dâng trào, hấn đột ngột nhìn lão cung chủ, trong mắt sát khí chột tỏa ra.

Lão cung chủ vừa rồi gầm một tiếng, lại có thêm không ít mầm thịt xé da mà mọc, thậm chí có mầm vươn dài từ góc mắt mọc ra. Lão như thể đã không còn cảm nhận được đau đớn nữa, điên cuồng ha ha cười, ở trên đất lăn mấy vòng, hết như đồng thịt lợn, lăn đến bên Thu Hải Đường, gào lớn vào tai nàng: “Người chẳng phải muốn giết Thẩm Thanh Thu sao? Hấn đang ở ngay trước mắt người, ngủ cái gì?! Nhanh đứng dậy, giết hấn! Giết hết chúng!”

Lão điên thật rồi!

Thu Hải Đường bị gào cho từ từ tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy một khuôn mặt già nhăn nheo, phía trên còn mọc đầy dị vật, lỗ máu chi chít, hồn bay phách lạc tại chỗ, điên cuồng la hét không ngừng, rút kiếm chém loạn vào không trung. Thẩm Thanh Thu sợ nàng loạn động linh khí, khiến hạt “Tơ tình” cũng hút vào người, quát: “Bình tĩnh!”

Lão cung chủ kỳ quái hét: “Nhanh! Nhanh! Người không phải một mục đòi ta giúp sao? Nay hấn sắp trụ không nổi rồi, mau ra tay!”

Thu Hải Đường nhìn Thẩm Thanh Thu, giờ mới giống hơi hơi hồi lại hồn, đôi tay phát run, hai mắt ngây dại.

Bình tĩnh mà nói, Thẩm Thanh Thu không có hận thù gì nữ nhân này, xét ra nàng còn là khổ chủ của hàng nguyên bản. Nhưng nếu nàng nhất định muốn ở đây chặn đường, thì hấn không thể không ra tay được nữa.

Nào ngờ, Thu Hải Đường lại không hề giống lúc trước không hỏi rõ trắng đen cứ thế giết, mà lại ngây ngốc trừng Thẩm Thanh Thu, trừng mắt nhìn Lạc Băng Hà trong lòng hấn, chẳng những không tiến lên, trái lại lùi vài bước ra sau.

Khóe miệng nàng run rẩy: “Không thể nào... Không thể nào... Là giả! Đều là giả! Không phải ca ca của ta. Không phải ca ca của ta!”

Chuyện gì?

Nàng vừa khóc vừa la: “Ta chưa làm cái gì hết, ta vì cái gì mà phải chịu khổ nhiều năm như vậy?”

Thẩm Thanh Thu kinh ngạc. Thu Hải Đường bắt qua hôn mê vền vền trong chớp mắt, khi tỉnh lại thế nào lại giống như đổi thành một người khác? Hoặc nói cách khác, giống như nhìn thấy thứ gì đó không tiếp nhận được, hết như bị dọa điên.

Thẩm Thanh Thu trong lòng thấy kỳ lạ, trầm giọng nói: “Người chớ loạn động.”

Lão cung chủ gào: “Người còn đợi cái gì?!”

Thu Hải Đường mất đi lý trí, ôm đầu hướng Thẩm Thanh Thu hét: “Người tại sao không giết ta. Người tại sao không giết ta?!”

Thẩm Thanh Thu bị hét đến đầu óc mơ hồ, Thu Hải Đường cầm đầu bỏ chạy. Hấn ở phía sau gọi theo: “Này!”

Chạy loạn trong thánh lảng, chết là cái chắc!

Nhưng người đã chạy xa rồi, chẳng rảnh mà đuổi theo nữa. Thẩm Thanh Thu trong lòng thấp cho nàng một ngọn nến, tiếp tục

tiến về phía trước.

Lão cung chủ thấy nàng chạy xa, tia hy vọng cuối cùng cũng đã tan biến mất dạng, ngây ngốc nằm trên mặt đất, bỗng vùi đầu găm đầy một miệng lá cỏ, vẫn cười lớn không ngừng. Cười rồi lại cười, mầm trên đầu càng mọc càng dày, càng lên càng nhanh, chớp mắt đã bao trọn khắp đầu lão. Không lâu sau, lão liền cười không ra tiếng nữa, Thẩm Thanh Thu như thể còn nghe thấy âm thanh di thường của hộp sọ, tủy não bị ép chặt. Lão cung chủ hấp hối thở mạnh vài ngụm, đầu nặng nề gác trên nền đất, không còn ngẩng lên được nữa.

Một đời tông chủ, vậy mà lại chết thê thảm khó coi đến vậy, cũng thật khiến người ta cảm thán.

Thẩm Thanh Thu chưa bước được mấy bước, một âm thanh vang vọng bên tai, như thể là từ khắp bốn phương tám hướng truyền đến. Thiên Lang Quân ngữ điệu mang theo ý cười: “Thẩm phong chủ chơi trốn tìm quả giỏi. Không bằng đoán thử xem, chúng ta bao giờ lại có thể chạm mặt?”

Thẩm Thanh Thu sờ lên chân, sờ thấy dị vật đầy một tay, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. “Tơ tình” đã theo huyết mạch mọc trên chân rồi.

Thiên Lang Quân lại truyền âm nói: “Một đường hướng đông, là muốn quay về lối vào nơi kết giới bị phá thoát khỏi thánh lăng sao?”

Tên này cư nhiên biết rõ hướng đi của hắn. Thẩm Thanh Thu âm thầm kinh sợ, cúi đầu nhìn chân mình.

Một khi để “Tơ tình” trên chân triệt để mọc rễ, đến lúc đó muốn đi cũng không đi nổi nữa. Hấn cắn răng, nhìn Lạc Băng Hà một cái, hạ quyết tâm, xé gấu áo, nắm chặt một mảng măm, giật mạnh một cái!

Trong đầu hấn cơ hồ xuất hiện hàng chục mảng trắng lớn. Như thể bị xé mất cả một mảng da thịt.

Thẩm Thanh Thu một hơi hít vào vài ngụm khí, từ từ tỉnh táo lại, giờ mới phát hiện tiếng thở của mình nghe vào, vô cùng giống đang nghẹn nấc.

Hấn giờ đây đến vuốt mặt một cái cũng làm không nổi. Biết sao được. Thực sự... mợ nó quá đau rồi!

Tuy rằng máu chảy thành sông, nhưng dù sao cũng có thể đi được rồi. Hấn vừa nãy còn thấy Lạc Băng Hà nhìn có vẻ thảm, ai ngờ được dáng vẻ của hấn hiện tại, mới đích thực là thê thảm cực điểm.

Thiên Lang Quân biết rõ hướng đi của hấn, khẳng định đang lao tới đây. Nếu cứ tiếp tục mang theo Lạc Băng Hà đi về hướng đông, nhất định sẽ trực tiếp đụng phải hai vị thân thích tốt của y. Mợ nó, lão cung chủ quả là hại chết người, đều là bị lão hại thành thế này!

Thẩm Thanh Thu thoát khỏi căn mộ điện như rừng rậm này, trên đường vài gian mộ thất. Hấn nhanh chóng chọn một cỗ quan tài đá có vẻ sạch sẽ thoải mái, đỡ lấy đầu Lạc Băng Hà, cẩn thận nghiêm túc đặt y vào bên trong. Mu bàn tay sờ thử trán y, vẫn nóng muốn bỏng tay, ấn ký nơi ấn đường lại ngày càng diễm đỏ sáng rõ.

Thẩm Thanh Thu đem Tâm Ma kiếm đặt dưới tay Lạc Băng Hà, lấy lại bình tĩnh, lúc này mới từ từ đóng lại nắp quan.

Thiên Lang Quân không nhanh không chậm đi phía trước, Trúc Chi Lang theo ngay phía sau gã.

Vừa vòng vào thạch đạo, Thẩm Thanh Thu tay cầm Tu Nhã kiếm, đứng ngay giữa một gian mộ thất, lạnh lùng gấn mắt nhìn bọn họ, như thể đã chờ rất lâu rồi.

Nửa bên áo xanh của hắn nhuốm sắc đỏ, tay phải vẫn còn máu tươi theo vết nứt nẻ chảy xuống, môi và mặt cơ hồ trắng giống nhau.

Thiên Lang Quân ngạc nhiên: “Chẳng qua là không gặp một lúc, Thẩm phong chủ sao lại trở nên nhếch nhác như vậy.”

Thẩm Thanh Thu nhìn gã. Rõ ràng ở Nộ điện bị cột lửa nham thạch nuốt chửng, vậy mà giờ đây ngay cả một tẹo mùi nắm linh chi nướng trên người Thiên Lang Quân cũng không ngửi thấy, có chăng là hắc y bị bén chút ở mép, thực sự vô lý hết sức.

Thiên Lang Quân hỏi: “Ái đồ của Thẩm phong chủ đâu?”

Thẩm Thanh Thu đáp: “Đi ra rồi.”

Thiên Lang Quân bật cười: “Thẩm phong chủ còn ở đây, y sao có thể đi ra được.”

Thẩm Thanh Thu cười cười với gã.

Đang cười tới cười lui như vậy, Thiên Lang Quân đột nhiên không cười được nữa. Bởi gã phát hiện, gã bước không nổi chân.

Gã cúi đầu nhìn thử. Từ chân tới eo, không biết từ lúc nào, đã bị một lớp băng vô cùng vững chắc phủ chặt rồi, hơn nữa phạm vi bao

phủ đang men theo cơ thể gĩa lan rộng. Tình trạng của Trúc Chi Lang so với gĩa còn nghiêm trọng hơn, hai chân và một cánh tay đều đã bị đông chặt cứng. Gĩa giờ mới để ý, căn mộ thất này vô cùng lạnh lẽo.

Thiên Lang Quân khẳng định: “Mạc Bắc thị.”

Đoán rất chuẩn. Gian mộ điện này, chính là do chính tay tổ phụ của Mạc Bắc Quân thiết kế. Dòng dõi huyết mạch bọn họ thiện điều khiển băng, băng pháp trong ma giới không ai có thể vượt qua, mộ điện an nghỉ cũng liên quan mật thiết với băng pháp.

Trong thánh lăng, khắp nơi đều có thể lợi dụng. Không cần hấn ra tay, tự nhiên đã có vật khổng lồ chế kẻ địch. Thẩm Thanh Thu nhớ trong nguyên tác từng miêu tả, một khi vật có nhiệt độ ấm hơn không khí trong mộ điện tiến vào, thì sẽ bị đông cứng tại chỗ, biến thành tượng băng, đông hai ba ngày, liền vỡ thành vụn băng. Vì thế trước khi hấn bước vào đã điều động linh mạch để nhiệt độ thân thể giảm xuống thấp nhất. Nếu không chống địch không thành ngược lại bị đánh liền không ổn rồi. Vì thế sắc mặt hấn nhìn mới có vẻ nhợt nhạt.

Trong thời gian một câu nói, băng cứng đã lan đến ngực Thiên Lang Quân, gĩa nét mặt không đổi, ma khí cuộn cuộn trong tay, nhưng không thể làm tan băng kết phủ kín năm đốt của gĩa, hiệu quả rất nhỏ. Cho dù không thể mãi đông cứng gĩa, ít nhất cũng có thể kéo dài nửa giờ.

Thiên Lang Quân nói: “Xem ra thực sự không phải là ảo giác. Thẩm phong chủ đối với cấm địa của tộc ta, gần như có thể nói là rõ như lòng bàn tay.”

Thẩm Thanh Thu một câu cũng không nói, giơ tay chào bọn họ, xoay người rời đi.

Thiên Lang Quân nhìn Trúc Chi Lang một cái, chậm rãi nói: “Ta nói rồi, người nếu thực sự muốn mang Thẩm phong chủ đến ma giới, thì phải đảm bảo hắn không làm loạn. Nên làm thế nào, người tự biết.”

Trúc Chi Lang thấp giọng đáp: “... Thuộc hạ hiểu rõ.”

Nghe xong hai câu này, Thẩm Thanh Thu tự nhiên dấy lên một luồng dự cảm vô cùng không lành.

Trúc Chi Lang nói: “Thẩm tiên sư, đặc tội rồi.”

Đừng! Ngàn lần đừng! Người muốn cảm ơn ta, ta đã thăm đến mức này rồi, người muốn tạ lỗi với ta, ta còn sống được chắc!?

Đang nghĩ như vậy, Thẩm Thanh Thu vốn bước đi rất bình thường, cơ thể bỗng chột liêu xiêu, vịn chặt vào tường đá.

Có vật gì như thể đang nhúc nhích giãy giụa trào lên mà bò ra từ bụng hắn, tràn đến vô số cơ mạch trên dưới khắp toàn thân.

Cảm giác này vừa quen thuộc lại vừa đáng sợ. Thẩm Thanh Thu xém chút tại chỗ phun ra một câu “*** má”.

Máu thiên ma.

Lạc Băng Hà giờ đang ngủ trong quan tài, thác loạn trong cơ thể hắn, chỉ có thể là máu của kẻ khác mà thôi.

Thiên Lang Quân nói: “Phong chủ chắc cũng không phải là lần đầu uống, sao vẫn chưa quen?”

Thẩm Thanh Thu kịch liệt nhin xuống xúc động muốn nôn khan: “... Cho ta uống từ lúc nào.”

Thiên Lang Quân đáp: “Thẩm phong chủ chớ quên, tiên thể của người ở trong tay bọn ta đã được một thời gian rồi. Điều có thể làm nhiều vô kể.”

Chẳng trách lại dễ dàng đoán ra hướng đi của hắn như vậy.

Thẩm Thanh Thu dừng một chút, tiếp tục tiến về phía trước. Càng đi trong bụng càng quặn đau, nhưng tốc độ của hắn không giảm trái lại còn nhanh hơn. Trong đó, nguyên có một phần do khả năng chịu đau của hắn đã tăng, càng bởi hắn biết hiện tại tuyệt đối không được ngã xuống.

Nhân lúc hai vị này bị đóng băng, còn có cơ hội để thoát ra ngoài. Nếu đợi đến lúc bọn họ phá băng rồi mới đánh thì khó rồi!

Mặc dù lòng rất rõ lợi hại trong đó, nhưng bước càng nhanh, Trúc Chi Lang thúc động càng thêm mãnh liệt, Thẩm Thanh Thu nhin không được quay lại hung dữ liếc xéo y.

Báo ân đã hứa, chính là để huyết trùng sinh con để cái sum vầy vui vẻ trong bụng hắn như thế này à?!

Thiên Lang Quân cảm thán: “Như vậy mà vẫn có thể bước được xa như thế, Thẩm phong chủ tâm chí kiên định, quả không phải người thường. Hay là nên nói, người vì Lạc Băng Hà, đến cả tính mạng cũng không cần nữa?”

Đột nhiên, Trúc Chi Lang nói: “Quân thượng, ta... thuộc hạ áp chế không nổi nữa.”

Lời chưa dứt, Thẩm Thanh Thu đã thấy trận đau ghen đột nhiên biến mất.

Thiên Lang Quân thấy hấn cư nhiên bắt đầu chạy, vô cùng kinh ngạc: “Máu của người không phải có thể áp chế y sao?”

Trúc Chi Lang cũng mơ hồ không rõ, đáp: “Lúc trước áp chế được. Nhưng lần này không biết vì sao, không chế trụ được nữa!”

Thẩm Thanh Thu trong tai ù ù, nghe chẳng còn rõ nhìn cũng không, nhưng nghĩ đến còn phải kéo Lạc Băng Hà đến lối thoát ném ra ngoài, chống vào tường tiếp tục chạy chậm, không biết giẫm phải cái gì, chột loạn choạng.

Chống đỡ đã lâu như vậy, cũng gần đến cực hạn, sát bên bờ vực hạ đường huyết, đầu gối hấn lập tức nhũn ra. Thế nhưng phen này lại không hề khuỵu xuống, mà được một cánh tay vững chãi đỡ lấy, nửa nâng nửa ôm lên.

Thẩm Thanh Thu hoa mắt choáng váng, ngược mắt chăm chú nhìn lên.

Trong thạch đạo ảm đạm tối mịt nhìn không rõ gương mặt, nhưng có thể thấy rõ một đôi mắt sáng rực lửa giận cuộn cuộn ngút trời và một vết ấn ký tỏa ánh đỏ.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 62: Ngày Độc Thân – Canh 2

Dịch: Joey + Sút

Sửa: Sút

Thiên Lang Quân và Trúc Chi Lang đã đông cứng từ đầu đến chân, hai bức tượng băng bọc bởi hắc khí đứng giữa trung tâm, Lạc Băng Hà bước vào trong điện, từng luồng hơi trắng hàn lạnh men lên theo giày đen của y, bị giẫm nát không chút lưu tình. Y đập lên mỗi bức băng điều một chữ, lớp băng kiên cố xuất hiện dấu vết nứt gãy uốn lượn.

Thẩm Thanh Thu nửa dựa lên tường thạch, nói: “Vô ích, băng tinh đã kết thành hình nào có dễ vỡ như vậy, hơn nữa, người đập như thế, cũng chẳng thể tổn thương đến bọn họ ở bên trong. Chẳng bằng tranh thủ cơ hội, nhân lúc họ bị đông, thoát khỏi Thánh lăng.”

Lạc Băng Hà đột nhiên xoay người, đi về phía hắc.

Thoạt đầu khi thấy Lạc Băng Hà, Thẩm Thanh Thu vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Vốn là định quay về chỗ quan tài đá đón y, nào ngờ y đã tự tỉnh rồi, đang muốn mở miệng hỏi y cảm thấy thế nào, lại thấy y giống như đang ngàn ngạt lửa giận.

Lạc Băng Hà nghiêm giọng nói: “Chẳng phải đã bảo người không được đi cùng đường với chúng rồi sao?!”

Câu này nói như thể gầm lên vậy. Thẩm Thanh Thu vốn đã choáng, bị gầm đến màng nhĩ ần ần đau, phản phát như bị người ta đón đầu hất cho một gáo nước lạnh, ngây ra một lúc, bỗng toàn thân vô cớ phát hỏa, bốc tận đỉnh đầu.

Hắn nói khô khốc: “Người khỏe rồi sao?”

Lạc Băng Hà ngữ khí vẫn không hề thân thiện: “Khỏe gì mà khỏe?”

Trông y tinh thần sung mãn, chắc là khỏe rồi.

Nếu đã như vậy, cũng coi như trả lại Lạc Băng Hà chút ân tình. Tốt xấu gì, bản thân cũng không hoàn toàn là phản diện nữa.

Thẩm Thanh Thu gật gật đầu: “Vậy tốt.” Quay người, tìm đại một hướng bước đi.

Thật ra hắn cũng không biết nên đi hướng nào, muốn ra khỏi Thánh lăng, Tâm Ma kiếm, Lạc Băng Hà, hai thứ thiếu một không được, thiếu bất kỳ yếu tố nào thì chỉ có thể mãi vật vờ trong lăng. Nhưng, liều cái mạng già kéo người ta cả một đường, kết quả còn bị mắng té tát, giận dữ ở lại cũng chẳng có nghĩa lý gì.

Hắn đi chưa được mấy bước, một ngọn đèn tắt thờ bên thạch đạo bỗng sáng lên, ánh lửa mờ ảo, chiếu sáng một bên mặt hắn.

Lạc Băng Hà đột nhiên vươn tay kéo hắn lại: “... Người khóc rồi?”

Thẩm Thanh Thu nghe mà sững sờ.

Hắn khóc rồi ư?

Hắn khóc rồi ư?

Hắn sao lại khóc rồi!!!

Thẩm Thanh Thu đưa tay lau má, cánh tay lạnh lặn này vừa nãy một mực ôm chặt Lạc Băng Hà, giờ đây mới rảnh để làm việc khác. Vừa vuốt mặt, đều, ươn ướt thật chứ, ghê với.

Thẩm Thanh Thu bỗng nhớ ra, này là nước mắt chảy ra vì đau xé da khi giật xuống “Tơ tình” mọc trên tay ban nãy.

Khó coi thật!

Sự tức giận mới rồi trong thanh âm của Lạc Băng Hà tan biến mất dạng, y ngờ ngác nói: “Nói như vậy, ta lúc đó mơ hồ nghe thấy tiếng sư tôn khóc, không phải là giả?”

Thẩm Thanh Thu có chút thẹn quá hóa giận: “Khóc cái gì mà khóc, không biết!” Nói xong giằng tay bỏ đi, Lạc Băng Hà vội ôm lấy hắn từ phía sau.

Chẳng may, lại ôm đúng vào tay trái bị “Tơ tình” cắm rễ của Thẩm Thanh Thu, Thẩm Thanh Thu nhịn xuống không kêu, nhưng vẫn rên nhẹ một tiếng. Lạc Băng Hà lập tức buông lỏng, chỉ cầm tay phải của hắn, mượn ánh đuốc kiểm tra.

Càng xem, càng kinh ngạc. Hiện tại trên người Thẩm Thanh Thu cơ hồ không có chỗ nào có thể nhìn, nào vết thương, nào máu, trộn lẫn vào nhau, thật sự thăm đến không nổi nhìn.

Lạc Băng Hà nhớ rõ, trước lúc hôn mê, Thẩm Thanh Thu rõ ràng hoàn hảo lành lặn. Thanh âm y run rẩy: “Đây... đều là vì... ta?”

Thẩm Thanh Thu sắp học máu rồi. Không thì sao?

Hắn không nói ra được những lời này, nghe như khoa chiêng gõ mõ ban ân vậy, chỉ thốt ra hai chữ: “Buông ra!”

Lạc Băng Hà nháy mắt đổi thành gương mặt khác, mềm xuống: “Không buông. Sư tôn người đừng giận, ta sai rồi.”

Lời này y đã nói biết bao lần!

Thẩm Thanh Thu xua ra. Khẩn trương bước bước bước, Manh Thi đều đã vây lên rồi, ở đây chặn đường ra thể thống gì.

Lạc Băng Hà bị hắn đẩy ra, lại mặt dày quán lấy, dứt thế nào cũng không xuống: “Hay sư tôn đánh ta đi. Đánh một trận hả giận có được không?”

Nhanh đến xem ở đây có một tên M, ai đó mau bắt y lại——

Chân hắn bay nhanh, một đường hai người đi, Lạc Băng Hà liền quán cả đường, chiêu đó của Lạc Băng Hà, Thẩm Thanh Thu giờ đã quá quen rồi, đoán đúng hắn ăn mềm không ăn cứng. Ôm nửa ngày, Thẩm Thanh Thu không kiên nhẫn nói: “... Người cứ luôn như vậy, khóc lóc nhận sai, chết cũng không sửa. Có ích gì?”

Lạc Băng Hà gần như thút thít nói với hắn: “Ta sửa không được sao. Sư tôn đừng vứt bỏ ta.”

Nhìn y một vẻ ảm ức, nếu không phải niệm tình cục u sau đầu y là do mình gây nên, Thẩm Thanh Thu thật hận không thể đâm y vài

nhát vào gáy. Phương pháp giáo dục của hắn cũng không có vấn đề đi? Sao lại dạy thành một tên nhóc mít ướt rồi. Hồn thể ma vương Lạc Băng Hà thích bám áo sư tôn khóc lóc ỉ ôi, đồn ra thì còn thể thống gì, ai mợ nó dám tin!?

Ninh Anh Anh còn không thích khóc bằng y!

Thẩm Thanh Thu sắp không chịu nổi nữa: “Ai vứt bỏ ngươi? Hà?”

Lạc Băng Hà đáp: “Lúc ta lâm vào hôn mê, còn sót lại một chút ý thức, liều mạng muốn tỉnh lại. Thế nhưng khó khăn lắm mới tỉnh dậy, lại phát hiện nằm trong một cỗ quan tài, sư tôn không biết đã chạy đâu mất rồi. Ta nhát thời máu dồn lên não, cho rằng lại bị bỏ rồi, cho rằng sư tôn ngươi thà đi cùng bọn họ chứ cũng không muốn để ý đến ta...”

Vừa tỉnh lại, phát hiện bị cô độc bỏ rơi trong quan tài, mùi vị quả thật không hề tốt. Thẩm Thanh Thu chợt dạ ho một tiếng.

Lạc Băng Hà nói tiếp: “Ta khi nãy không phải cố ý. Không biết vì sao, rõ ràng trong lòng không muốn như thế, không muốn nói những lời ấy, nhưng trước mặt sư tôn, ta lại không khống chế được bản thân. Ta biết như vậy khó coi, mất mặt, thế nhưng sư tôn ngươi hóa ra không hề vứt bỏ ta, một mực bảo vệ ta, không phải ta đang mơ, ta rất vui...”

Rốt cuộc ai khó coi, ai mất mặt hơn ai?

Hai người đàn ông ôm lấy nhau chà nước mũi quẹt nước mắt, đều khó coi, biết không?

Chắc là do quá vui mừng, những lời hoa mỹ hơn ngược lại không nói được thành lời, chỉ biết lặp lại hai từ đơn giản “vui mừng”, “hạnh

phúc”. Mặt Thẩm Thanh Thu giật giật hai cái, day day thái dương, sâu sắc thở dài một hơi.

Bỏ đi. Đây cũng không phải là lần đầu nữa. Đến Mộng Ma cũng từng nói, tên nhóc này chính là tính tình quái dị như vậy, trước mặt thì cool ngầu bá đạo hắc ám vô cùng, sau lưng nói không chừng lại sắp xoắn lấy khăn tay khóc rồi, so đo với y làm gì nữa.

Nói lại thì, bản thân cũng quá nhàm chán đi, vừa rồi có chút hiểu lầm nho nhỏ như vậy, chẳng có gì đáng tức giận, cũng có thể vô thanh vô tức mà phát hỏa, so với tên nhóc xui xẻo SJB* này chả khác là bao nữa.

(SJB:神经病 shen jing bing = bệnh thần kinh)

Hắn hít một hơi: “Vậy người hiện giờ thực sự không sao rồi?”

Lạc Băng Hà ngay lập tức gật đầu: “Không việc gì.”

Vừa nãy sốt cao như vậy, hiện tại thực sự hoàn toàn bình thường rồi? Thẩm Thanh Thu vô cùng nghi ngờ, đưa tay đặt lên trán y. Quả thật mát lạnh trơn bóng, Thẩm Thanh Thu định thu tay về, tay Lạc Băng Hà lại phủ lên, áp chặt không cho hắn rút ra, ánh mắt dưới nơi hai tay giao kết sáng long lanh.

Vẻ mặt này quá quen thuộc rồi. Đây không phải là thanh niên ba tốt vẻ mặt cừu non, trên Thanh Tĩnh Phong hàng ngày kêu “be be” theo hắn ăn cỗ khi xưa sao.

Thẩm Thanh Thu bị y nhìn đến sồn tóc gáy, nhưng lại không nỗ lực chế rút về.

Lúc người khác đang vui mừng phần khởi mà làm vậy, khác gì và vào mặt?

Hắn nói: “Người thực sự không việc gì nữa? Không chóng mặt? Linh khí và ma khí có hay không vận chuyển không linh?”

Lạc Băng Hà đáp: “Rất linh. Vô cùng linh. Linh hơn trước nhiều.”

Vừa đi vừa nói, đã đi đến gian mộ thất hướng chính đông, Lạc Băng Hà rút kiếm, đâm xuống, cắt ra một vết nứt không gian tối mịt trên tường.

Cánh tay bị gãy đã lành một cách thần kỳ rồi, chân cũng không rữa nữa, một mặt đầy máu cũng đã lau sạch sẽ, Tâm Ma kiếm luôn không nghe lời giờ đã ngoan ngoãn thuần phục.

Thẩm Thanh Thu chẳng muốn nói gì nữa, làm động tác “Đi thôi đi thôi”, bước qua vết nứt trước tiên.

Ngoài lăng tràn ngập ánh sáng, Lạc Băng Hà chủ động đưa tay đỡ Thẩm Thanh Thu.

Nói ra thì, bọn hắn quả thật rất lâu không ở cùng một cách bình thường thế này rồi.

Đáy lòng Thẩm Thanh Thu mới cảm khái một câu, nhin không được liếc nhìn Lạc Băng Hà. Nhìn y thần thanh khí sáng, xem ra thực sự “rất linh”.

Uổng công hắn còn lo sợ lại làm hại nam chủ lần nữa, đem cả cái mạng già này ra che chở, kết quả người ta chẳng bị cái gì, ngủ say khò khò là đang nạp tiền gia hạn plug-in hack game [Tay vẫy bye bye]

Đang buồn bực, Lạc Băng Hà bỗng nhiên nói: “Nhưng mà, ngoại trừ nghe thấy sư phụ đang khóc...”

Thẩm Thanh Thu hỏi: “Ai khóc?”

Lạc Băng Hà lập tức chữa lại: “Ngoại trừ nghe thấy có người đang khóc, còn có một loại cảm giác kỳ quái nữa.”

Nghe vậy, Thẩm Thanh Thu lại có chút lo lắng. Quả nhiên vẫn để lại di chứng sao? Hắn chần chừ hỏi: “Cảm giác gì cơ?”

Lạc Băng Hà lắc lắc đầu: “...Không nói rõ ra được.”

Thẩm Thanh Thu: “Có đau không?”

Lạc Băng Hà đáp: “Không đau, rất...”

Y nói còn chưa dứt lời, mặt hiện lên vẻ hoang mang, nhìn lại dưới thân.

Thẩm Thanh Thu lập tức suy sụp cái mặt. Lần này là thực muốn một cái tát đánh y trở về Thánh lăng.

Xin chào trụ trời, tạm biệt trụ trời!

Đề tài này không thể tiếp tục, xin dừng lại tại đây.

Tiếng của Thiên Lang Quân âm hồn bắt tán đuổi theo: “Thẩm phong chủ, vì sao vội vã muốn đi như vậy? Hai vị gần như lật tung thánh địa bản tộc, liền đi như vậy, không để lại chút gì, không khỏi có lỗi đi?”

Từng chữ gã nói, âm thanh liền tới gần không ít. Chẳng được bao lâu, liền xuất hiện trong tầm nhìn. Thẩm Thanh Thu bắt lực đảo

mắt trắng. Có điều, băng pháp trăm ngàn năm trong lăng mộ Mạc Bắc thị có thể giữ chân hai người kia đến lúc họ ra khỏi Thánh lăng, cũng đủ lương tâm.

Mới vừa rồi Lạc Băng Hà không thể nghiền nát bọn họ, vốn trong lòng đã không vui, hiện giờ người lại tự mình đến, ngược lại hợp ý y. Ngón tay y kêu răng rắc, nhìn chằm chằm Trúc Chi Lang, âm trầm nói: “Người dám cho sư tôn ta uống máu.”

Trúc Chi Lang lên nhìn Thẩm Thanh Thu, mặt lộ vẻ hổ thẹn. Thiên Lang Quân nói: “Đừng dùng biểu cảm đó nói câu này. Chẳng lẽ người không cho hắn uống máu? Nếu không một đạo huyết cổ khác trong cơ thể Thẩm phong chủ là của ai?”

Nghe vậy, Lạc Băng Hà cứng đờ, nắm chặt nắm tay.

Thẩm Thanh Thu chỉ mới nhắc lên cánh tay cầm Tu Nhã Kiếm, Lạc Băng Hà lập tức thấp giọng nói: “Sư tôn không cần ra tay, một mình ta là đủ.”

Nói đánh là đánh!

Ba đạo hắc khí giống như gió lốc bốc lên tận trời, Thẩm Thanh Thu ở bên xem cuộc chiến, càng cảm nhận sâu sắc Ma tộc và người quả nhiên là không cùng chủng tộc.

Sức phá hoại kém nhau quá lớn!

Hơn nữa Lạc Băng Hà quả nhiên là thắng cấp. Quả nhiên là nạp phí xung máu! Hơn một canh giờ trước còn bị hành hung đến không có sức chống trả, hiện tại xem ra, hào quang nam chính vẫn là gắn chặt trên đầu Lạc Băng Hà!

Đang xem cuộc chiến, trong không trung bay vòng một con cốt uring màu đỏ, sà xuống hai cánh, tìm kiếm cơ hội lao vào hỗn chiến. Lạc Băng Hà lấy một chửi hai, hình như không chú ý tới con cốt uring không có ý tốt kia, Thẩm Thanh Thu lại thấy rõ, đang muốn lên tiếng nhắc nhở, cốt uring kia đột nhiên lao xuống, hướng phía đỉnh đầu Lạc Băng Hà.

Đánh lén?

Thẩm Thanh Thu nhắc Tu Nhã Kiếm trong tay, hí một mắt nhắm, phóng thật mạnh về phía nó.

Thân kiếm tuyết trắng giống như một mũi tên, xuyên qua cốt uring kia nhanh như chớp.

Ai ngờ hần còn chưa có thở phào, thân hình cốt uring lại không rơi xuống, mà là bắn thành hàng vạn hạt máu, rơi xuống phía Thẩm Thanh Thu.

Bên kia Thiên Lang Quân bỗng nhiên thu tay lại, nhảy ra vòng chiến, cười ra tiếng. Lạc Băng Hà thấy cảnh tượng hạt máu trong không trung bắn ra, trên mặt lập tức hiện lên một nét kinh hoàng.

Thẩm Thanh Thu bỗng dưng kịp phản ứng, cốt uring này thì ra là Thiên Lang Quân dùng máu của mình biến hóa thành. Gã cố ý để cốt uring đánh lén Lạc Băng Hà, kỳ thật là muốn dụ mình ra tay đánh rớt nó!

Vừa phát hiện ra việc này, hần đã bị mưa máu bắn đầy đầu đầy mặt.

Đại bạo huyết thuật, túi máu hai xu một túi, mua một túi tặng hai túi, không cần tiền nha!

Thiên Lang Quân mỉm cười, nhắc tay, trên không trung hơi hơi nắm chặt. Thẩm Thanh Thu nhất thời cảm giác trái tim bị kìm hãm, tựa như thực sự bị một bàn tay nắm lấy trái tim, ác ý bóp nghẹt.

Lượng máu quá nhiều, tuy vừa rồi hắn ngậm chặt miệng, trong miệng vẫn nổi lên vị gỉ sắt. Có vẻ như đã trúng chiêu.

Thẩm Thanh Thu liền ha ha ha ha.

Có ai giống như hắn uống máu Thiên ma như uống Red Bull không. Có ai uống qua ba đạo máu Thiên ma như hắn không?

Đờ mờ mờ, ông đây không chơi nữa! Không chơi nữa có được không!!!

Ánh mắt Lạc Băng Hà gần như đỏ lên, nhưng máu của Thiên Lang Quân ở trong cơ thể Thẩm Thanh Thu, lại không dám tùy tiện ra tay, sợ gã bỗng nhiên thúc giục huyết cổ, chỉ có thể cắn răng nói: "... Dừng tay!"

Trúc Chi Lang thấy sắc mặt Thẩm Thanh Thu lúc trắng lúc xanh, không nhịn được nói: "Quân thượng, thủ hạ lưu tình..."

Thiên Lang Quân nhún vai: "Vậy phải xem người bạn nhỏ kia tính làm thế nào."

Ba đạo huyết cổ trong cơ thể Thẩm Thanh Thu sông cuộn biển gầm, càng đấu càng khó phân thắng bại. Trong đó, máu của Lạc Băng Hà chủ yếu là che chở ngũ tạng và gân mạch của Thẩm Thanh Thu, áp chế vững vàng máu của Trúc Chi Lang, còn phải miễn cưỡng chống lại máu của Thiên Lang Quân, một tâm dùng ba cách, lấy một chọi hai, khó tránh khỏi bị trói chân trói tay. Ngược lại

có thể thoải mái chuyển dịch là máu của Thiên Lang Quân, bởi vì gã hoàn toàn không có chỗ nào kiêng dè.

Gã nói với Lạc Băng Hà: “Người nghĩ cho kỹ, cứ tiếp tục như vậy, kẻ đầu tiên không chống đỡ nổi sẽ là ai?”

Sự lo lắng và luống cuống sâu trong mắt Lạc Băng Hà càng ngày càng đậm, cuối cùng, vẫn là lui bước.

Y nói: “Người rút trước!”

Thiên Lang Quân không có chút giác ngộ phải nhường tiểu bối gì cả, ngược lại nói: “Người trước.”

Lạc Băng Hà lập tức nói: “Được.”

Thiên Lang Quân cười không rõ ý vị: “Quả nhiên là phải...”

Gã quay đầu nhìn về phía Trúc Chi Lang: “Làm sao đây, chẳng biết tại sao, ta nhìn bọn họ, trong lòng có cảm giác cực kỳ không vui.”

Trúc Chi Lang yên lặng gật đầu.

Xa cách nhiều năm, rốt cuộc có nhân sĩ ngoài Thương Khung Sơn phái cảm nhận được cảm giác không vui khi bị mù mắt chó.

Thẩm Thanh Thu tự nhận xui xẻo, lại không muốn người khác cũng xui xẻo theo, hấn một tay ôm ngực, nỗ lực duy trì biểu cảm trên mặt: “Các hạ muốn gây sức ép cho ta, cứ tùy ý. Theo lời người nói, uống nhiều lần như vậy, cũng quen rồi. Nhưng nếu người muốn cơ thể của Lạc Băng Hà, nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Thẩm Thanh Thu trên đời hận nhất chính là làm nhân vật bị áp chế lợi thế, muốn hấn diễn loại nhân vật cản trở thế này, còn không bằng bảo hấn đi chết.

Lạc Băng Hà vừa tức vừa bất đắc dĩ: “Sự tôn...”

Thẩm Thanh Thu nói: “Người câm miệng.”

Thiên Lang Quân kỳ quái nói: “Ai nói ta muốn cơ thể của y?”

Thẩm Thanh Thu cặn lời.

Thiên Lang Quân nói: “Tướng mạo y không anh tuấn bằng ta, vì sao ta lại cần cơ thể của y?”

Ai nói người anh tuấn hơn y?

Ai dám đóng mác?

Ai nói hả ai nói hả ai nói đó?

Đại thần Đâm Máu Bay Lên Giời tự tay viết Lạc Băng Hà là đệ nhất soái của sách, trên trời dưới đất, tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả, già trẻ đều mê ok?

Coi thường Lạc Băng Hà huyết thống không tinh khiết sao?!

Thẩm Thanh Thu vẻ mặt hắc tuyến: “... Vậy người rốt cuộc là muốn như thế nào?”

Trúc Chi Lang nói: “Quân thượng muốn là thanh kiếm kia.”

Thiên Lang Quân nói: “Đúng rồi. Lễ vật ta muốn tặng cho nhân giới, thiếu thanh kiếm kia thì không được.”

A, muốn bàn tay vàng của nam chính?

Thẩm Thanh Thu trong đầu vừa mới toát ra “Si tâm vọng tưởng”, “Không biết tự lượng sức mình”, đã thấy Lạc Băng Hà nâng tay lên, Trúc Chi Lang cũng giương tay, nháy mắt một cái, hoàn thành trao đổi.

Mạnh mẽ dứt khoát, không chút cò kè mặc cả!

Thẩm Thanh Thu ghen hống nhìn trần trời.

Người là đồ bại gia tử a a a a a a a a a a!

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 63: Thổ Lộ Cuồng Ma

Dịch: Sút

Sửa: Bee

Nơi mộng cảnh.

Trúc xá.

Ngoài phòng gió nhẹ thổi xuyên rừng, lá trúc ào ào. Thảm Thanh Thu ngồi cạnh bàn, hai ống tay áo lay động, bình tĩnh xuất thần.

Tóm lại là ngồi ngẩn người.

Chẳng qua bao lâu, tiếng bước chân dồn dập truyền đến, Lạc Băng Hà xuất hiện ở cửa trúc xá, vội la lên: “Sư tôn!”

Y xông vào trong phòng, Thảm Thanh Thu ghen cả buổi rồi cuộc một hơi phun ra.

Thảm Thanh Thu nói: “Kêu người đưa, người đưa thật hả?!”

Lạc Băng Hà nói: “Nếu ta không đưa cho gã, còn không biết ma đầu kia sẽ tra tấn sư tôn thế nào.”

Còn nói người ta là ma đầu, bản thân người chính là ma đầu, một đại ma đầu một tiểu ma đầu, gây sức ép chết người!

Thẩm Thanh Thu kiên nhẫn nói: “Ta một không kêu hai không hô, có gì đáng lo? Ta... Vì sư cũng không phải người không nhin được.”

Xa cách nhiều năm, lần đầu ở trước mặt Lạc Băng Hà một lần nữa tự xưng vì sư, cảm giác vừa sợ hãi vừa sợ hãi.

Lạc Băng Hà nhìn hần, ánh mắt ần ần bị phản chớp động: “Sư tôn, người đau đến ngất đi đó thôi, còn nói không đáng lo?”

Khó khăn lắm mới tỉnh lại gặp mặt, khó khăn lắm mới nói thông suốt, nhưng vẫn là vạn bất đắc dĩ, trơ mắt nhìn người bị đưa đi.

Nếu không phải kiêng dè huyết cổ của Thiên Lang Quân, Lạc Băng Hà cũng không đến mức bó tay bó chân. Rõ ràng không muốn làm vương chân người ta, nhưng vẫn khiến người ta bị kiềm chế. Thanh Thu trong lòng phiền toái: “Không phải người vô dụng. Là ta bất cẩn, chặn đường của gã.”

Lạc Băng Hà nói: “Sư tôn bị gã cho uống máu, cũng là vì giúp ta. Dù sư tôn có thể chịu, ta lại không thể nhin được. Kiếm kia gã muốn liền đưa gã, cũng không phải thứ gì to tát.”

Thẩm Thanh Thu muốn quỳ y luôn.

Cái gì gọi là “Không phải thứ gì to tát”? Đó chính là bàn tay vàng của người a!!!

Lời đến bên miệng, hần mau chóng sửa lời: “Người có từng nghĩ qua, hậu quả của việc Tâm Ma Kiếm rơi vào tay người ngoài là gì

không? Ma giới, Bắc cương, nhân giới, Thương Khung Sơn, đều sẽ là đối tượng để gã phá hủy.”

Hắn nói rõ lợi và hại, Lạc Băng Hà lại buồn bực: “... Sư tôn tức giận ta giao Tâm Ma cho gã, chỉ là vì sợ liên lụy Thương Khung Sơn phái?”

...

Sao đứa nhỏ này lại không hiểu nhỉ?

Gã nói không cần thân thể chỉ cần kiếm của người, người liền tin gã?

Có ngọt như vậy sao? Ngộ nhớ gã cầm kiếm trở mặt thì sao?

Lo lắng Thương Khung Sơn phái với lo lắng Lạc Băng Hà, hai cái này cũng không có mâu thuẫn a!

Câu nói kia của Lạc Băng Hà cho người ta cảm giác, tựa như cô gái cả ngày bám lấy bạn trai hỏi “Rất cuộc anh có yêu em không, anh yêu sự nghiệp của anh hơn hay là yêu em hơn”, không biết tư duy rất cuộc là vòng lối nào rồi.

Nói với đứa nhỏ này thế nào cũng không thông, chưa đầy hai ba câu đã có khúc mắc, Thẩm Thanh Thu đang muốn mở lời ngừng, ai ngờ, Lạc Băng Hà lại là người cáo trạng trước: “Nói với sư tôn lúc nào cũng không hiểu.”

Thẩm Thanh Thu khoanh tay mà đứng, hít sâu một hơi.

Song phương đều cảm thấy không thể giao tiếp với đối phương, còn có thể yên ổn được không. Khoảng cách thế hệ, đây chính là

khoảng cách thế hệ!

Lạc Băng Hà đột nhiên nói: “Sư tôn biết tâm ý của ta mà.”

Đề tài chuyển tới phương diện này, Thẩm Thanh Thu đờ ra một chút, cảm giác nhức đầu vài phần.

Hắn dở nhất chính là đối phó trường hợp này.

Lạc Băng Hà nói: “Trúc xá này, là mỹ cảnh trong mộng của ta. Mỗi khi ta tâm phiền ý loạn, lại tới đây, sẽ bình tĩnh lại rất nhanh.”

Chính là nơi y thăm lau nước mắt sao...

Lạc Băng Hà chậm chậm nói: “Những ngày tháng học nghệ ở Thanh Tĩnh Phong, là quãng thời gian vui vẻ nhất cả đời ta.”

Khi y nói câu này, vẻ mặt và âm cuối đều nhu hòa đến cực điểm, Thẩm Thanh Thu nhìn vào, đầu trái tim giống như bị nhéo một chút, ngay cả ném đá trong lòng cũng không nổi.

Bởi vì, đây chính là biểu cảm cực hạn của một người coi một thứ gì đó như trân bảo, yêu nó như tính mạng.

Dù là ai cũng không đành lòng cười nhạo.

Ngón tay của Lạc Băng Hà nhẹ nhàng vuốt qua mặt bàn trúc xanh được đánh bóng sáng loáng, thấp giọng nói: “Khi mới vào Thương Khung Sơn phái, ta rất vui vẻ, cũng rất sợ hãi, nghĩ từ nay về sau, nhất định phải cần cù cố gắng. Bái nhập Thanh Tĩnh Phong tọa, sư tôn ngay từ đầu không hề để ý tới ta.”

“Nhưng ta càng nhớ rõ, lần đầu tiên đưa thuốc trị thương cho ta chính là sư tôn, lần đầu tiên để ta lên xe ngựa, chuẩn bị phòng cho

ta, kiên nhẫn dạy ta kiếm pháp, âm thầm bảo vệ... Tất cả đều là sư tôn.”

Thẩm Thanh Thu yên lặng nghe, chợt phát hiện, cho tới nay, hắn đều xem nhẹ một mặt khác.

Lạc Băng Hà vốn không phải là chỉ là người đơn thuần ghi thù.

Đương nhiên người y thù hận thì sẽ ngàn lần hoàn trả, nhưng người bên cạnh đối tốt với y, y sẽ càng khắc sâu trong lòng. Mỗi một việc, mỗi một chút, Thẩm Thanh Thu bản thân không để ý, có khi hoàn toàn không ấn tượng, y lại rõ ràng ghi nhớ trong lòng.

Ghi nhớ, đương nhiên là chuyện tốt, nhưng phần tâm tư này nếu có thể không lệch đi, thì càng tốt...

Lạc Băng Hà rút về bàn tay trên trúc án, bỗng nhiên tiến về phía hắn từng bước. Thẩm Thanh Thu phản xạ có điều kiện nói: “Người bình tĩnh.”

Nếu lúc này hắn có chiết phiền trong tay thì tốt rồi, quạt quạt vài cái, hai người đều bình tĩnh lại. Lạc Băng Hà cũng coi như còn nghe lời hắn, trên mặt miễn cưỡng bảo trì bình tĩnh: “Sư tôn có biết, tại sao ta lúc nào cũng không thể bình tĩnh với người không?”

Thẩm Thanh Thu thực sự đoán không ra, chỉ đành im lặng không lên tiếng.

Lạc Băng Hà nói: “Sư tôn từng hỏi ta, có phải bất luận gặp khổ sở tra tấn thế nào, đều có thể chịu được.

Thẩm Thanh Thu: “?”

Hình như là có.

Hắn nói: “Không sai?”

Lạc Băng Hà nói: “Không sai, ta có thể chịu. Người bên cạnh bắt luận như thế nào, ta cũng có thể không thêm quan tâm. Nhưng khổ sở tra tấn này, không thể là người cho ta!”

Một ngàn một vạn người có thể đối với y không tốt, không sao hết. Thế nhưng chỉ có một người, không thể đối với y không tốt.

Ý tứ y biểu đạt vô cùng rõ ràng, ánh mắt càng không giữ chừng mực chút nào, như ngọn lửa cháy tập trung thẳng vào Thẩm Thanh Thu. Thẩm Thanh Thu quả thực sắp không chịu nổi.

Hắn nói: “Người buông xuống trước đã...”

Thời điểm này nên nói chính sự không đúng sao? Nói chuyện làm thế nào thu hồi bàn tay vàng bị cướp, tám một chút hai người họ hàng xa của Lạc Băng Hà, đoán một tạo lễ vật Thiên Lang Quân muốn tặng cho nhân giới, những cái này nên đối phó thế nào, còn có ba đạo máu trong cơ thể Thẩm Thanh Thu giải quyết ra sao.

Lạc Băng Hà lại không có tâm nói chính sự. Y bướng bỉnh nói: “Trừ phi tất cả bắt đầu lại, sự tôn từ đầu tới cuối không vì ta làm những việc đó, không nhận ta làm đồ đệ, không ba lần bốn lượt cứu ta, không dốc lòng dạy ta, không cần cho ta bất cứ hy vọng nào. Chuyện tới nước này, người muốn ta buông bỏ thế nào?”

Nói như vậy, giống như là Thẩm Thanh Thu không chịu trách nhiệm!

Hắn vừa mới vươn tay, muốn vuốt vuốt lông Lạc Băng Hà, đã bị một phen túm chặt, kéo đến trước mặt.

Thẩm Thanh Thu: "... Đây."

Lạc Băng Hà nói: "Nếu sư tôn chán ghét ta làm thế này, thì đánh ta, chém ta, giết ta. Ta chưa bao giờ hoàn thủ, người biết mà."

Y nói xong, rũ xuống mí mắt, hầu kết rung động, cúi đầu ghé sát vào một chút.

Làm như thập phần căng thẳng, sợ bị cự tuyệt, ngay cả môi cũng khẽ phát run.

Thẩm Thanh Thu bất đắc dĩ.

Rõ ràng là y tìm hãm Thẩm Thanh Thu, ngược lại tại sao cái kẻ đang cưỡng ép kia nhìn vào lại bất lực hơn?

Lục xá rừng trúc, chim chóc núi non biến mất không dấu vết.

Thẩm Thanh Thu trở mình bò lên.

Không khí khô, yết hầu ngứa. Thiếu nữ Ma tộc da đen ngồi xổm bên cạnh hắn, vừa thấy hắn ngồi dậy, khẩu âm dày đặc la lớn ra ngoài: "Tỉnh rồi!"

Thiên Lang Quân một bàn tay vén rèm xe lên, nhìn vào thăm dò, nhướn mày: "Ngủ thật là lâu đó."

Mộng này tỉnh thật đúng lúc!

Nếu không tiểu tử Lạc Băng Hà kia không biết khi nào mới có thể thả hắn ra. Y mà đã ngậm là có chết cũng không buông!

Thẩm Thanh Thu lau mặt. Gió khô thổi đếm mức rèm lụa bay tứ tung, cảnh tượng bên ngoài lọt vào trong xe.

Hiện tại hắn đang nằm trên lưng một cự xà vảy đen, cự xà chở một tòa đài hoa, bình ổn bò trên mặt đất.

Bốn phía phân tán các loại toàn thú, bán thú to to nhỏ nhỏ của Ma tộc, tạo thành một đội quân hỗn tạp lại quy mô, đang tiến về phía trước.

Thẩm Thanh Thu phán đoán, nơi này có lẽ là ma giới Nam cương.

Bắc cương là địa bàn của Mạc Bắc Quân, hiện tại đã là địa bàn của Lạc Băng Hà, Ma tộc hình người khá nhiều. Chỉ có Nam cương mới nhiều Ma tộc hình thú và chủng loại giao tạp, giống như thế giới động vật vậy.

Không biết Thiên Lang Quân mang theo đám Ma tộc này di chuyển đi đâu. Lại tính làm gì.

Thẩm Thanh Thu quan sát hoàn cảnh xong, chợt phát hiện, ngực phải với cả cánh tay còn ần ần đau nhức, hơn nữa cảm giác tê dại không linh hoạt.

Thẩm Thanh Thu hít sâu một hơi, chuẩn bị sẵn 120% tâm lý, cúi đầu nhìn một cái.

... Mợ. Tình huống còn nghiêm trọng hơn hắn dự đoán.

Hắn giống như được nối với một bộ phận giả làm bằng cây cỏ, mầm cây mầm cỏ chi chít xanh biếc, rung động theo từng động tác

nhỏ của tứ chi. Năm ngón tay tê dại, ngay cả cong ngón tay lại cũng không làm được.

Hắn chỉ nhìn thoáng qua liền không đành lòng nhìn. Nếu có Tu Nhã Kiếm trong tay, thực rất muốn cầm lên chém rụng cánh tay kia.

Lúc này, Trúc Chi Lang cầm một cái lư vàng bốc khói đến gần. Thảm Thanh Thu cảnh giác nói: “Người làm gì?”

Trúc Chi Lang nói: “Tại hạ chỉ là muốn giúp Thảm tiên sư...”

Thảm Thanh Thu lập tức thủ thế “Tạm dừng”. Hắn sợ nhất Trúc Chi Lang nói lời như thế. Hắn coi như đã lĩnh giáo, báo ân của xà chính là nhét đầy miệng hắn máu Thiên ma. Trúc Chi Lang tận tình khuyên bảo nói: “Xin hãy tin tưởng tại hạ. Tư tình một ngày chưa diệt hơn bảy lần, tàn dư vẫn sẽ ở trong máu thịt. Hôm nay mới nhổ ba lượt, hiện tại chính là khâu quan trọng, không nhổ ra thì cánh tay này của Thảm tiên sư liền không giữ được.”

Vừa nghe có hiểm nguy tàn tật, Thảm Thanh Thu lập tức nâng cánh tay lên.

Trúc Chi Lang từ lư vàng lấy ra một viên than đang cháy đỏ, cầm tay không, mặt không đổi sắc, ấn tạch một cái lên ngực Thảm Thanh Thu.

Thảm Thanh Thu: “...”

Hắn liền biết không thể mong chờ “trợ giúp” của Trúc Chi Lang có phương thức bình thường gì.

Viên than này đặt trên mầm Tư tình trước ngực hắn, mầm lá cháy đến héo rũ, thiêu đến tận rễ, cháy đến mức Thảm Thanh Thu có xúc

động muốn nhe răng trợn mắt, nhưng ngại như vậy quá khó coi, hấn nhấn mặt cố nén.

Đợi cho Trúc Chi Lang đốt hết những nơi nầy mầm xanh, cánh tay này, tốt xấu cũng có thể nhìn được.

Trúc Chi Lang thu hồi than, nói: “Buổi chiều còn phải đốt ba lượt nữa.”

Thẩm Thanh Thu khoác áo ban nầy cởi xuống lên bả vai, Trúc Chi Lang trong lúc vô ý nhìn một cái, lập tức cúi đầu.

Thiên Lang Quân bên ngoài cười nói: “Người then thùng cái gì?”

Đúng vậy, Thẩm Thanh Thu cũng muốn hỏi, người then thùng cái gì? Đối với cánh tay và ngực ban nầy còn mọc cả rừng mầm non, có gì đáng then thùng đâu?

Trúc Chi Lang nghiêm trang nói: “Quân thượng đừng giễu cợt thuộc hạ. Thuộc hạ đối với Thẩm tiên sư tuyệt đối không có suy nghĩ quá phận.”

Y nhìn Thẩm Thanh Thu, nhấn mạnh nói: “Không có suy nghĩ quá phận như của Lạc Băng Hà.”

Người nhấn mạnh cái qué gì?!

Trúc Chi Lang vội vàng mang theo lư nhỏ nhảy xuống khỏi lưng xà, trở lại phía dưới, chỉ huy điều chỉnh đội ngũ. Thẩm Thanh Thu sững sờ trong gió một hồi, ánh mắt bắt đầu chuyển động tứ tung, tìm tòi mọi hướng.

Tâm Ma Kiếm... Tâm Ma Kiếm... Tâm Ma Kiếm ở đâu ta?

A, bên cạnh chỗ ngồi của Thiên Lang Quân kia. Cái thanh ném bên chân ấy.

Thẩm Thanh Thu sắp cười ngất rồi.

Cũng quá tùy tiện đi!

Người ta tốt xấu là kỳ kiểm số 1 《 Cuồng ngạo tiên ma đồ 》 !
Cứ ném bừa như vậy thực sự được sao?!

Thiên Lang Quân vốn đang chống cằm nhìn xa xăm, chú ý tới biểu cảm quái dị của Thẩm Thanh Thu, hỏi: “Thẩm phong chủ đang nhìn cái gì?”

Dừng một chút, theo ánh mắt của hắn nhìn xuống dưới: “Nhìn thanh kiếm này của ta?”

Thẩm Thanh Thu thản nhiên nói: “Đó là kiếm của Lạc Băng Hà.”

Thiên Lang Quân vô tư mà cười cười, nói: “Thẩm phong chủ, có một câu, ta luôn muốn hỏi ngươi.”

Thẩm Thanh Thu: “Mời.”

Ngươi cứ việc hỏi, ta sẽ đáp bừa.

Thiên Lang Quân nói: “Ngươi với con của ta, song tu bao giờ chưa?”

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 64: Hẹn Hò

Dịch: Chi

Sửa: Sút

Thẩm Thanh Thu tưởng rằng mình nghe nhầm: “Người nói gì cơ?”

Thiên Lang Quân kiên nhẫn nhắc lại lần nữa: “Ta hỏi Thẩm phong chủ, người và Lạc Băng Hà, đã từng song tu chưa?”

Da mặt Thẩm Thanh Thu gật gật mấy cái. Thiên Lang Quân nói: “Hay là Thẩm phong chủ không hiểu ‘song tu’ mà ta nói là gì? Nó chính là...”

Thẩm Thanh Thu: “Đủ rồi.”

Có thể giữ chút mặt mũi không?!

Thẩm Thanh Thu cố gắng trấn tĩnh: “Người vì sao lại cho rằng, ta và y đã từng song tu?”

Thiên Lang Quân đáp: “Không dám giấu diếm, ta đối với phong tục tập quán, cảnh vật con người của nhân giới, trước nay đều rất

ngưỡng mộ đó.”

Thẩm Thanh Thu: “Cho nên?”

Ngưỡng mộ cảnh vật con người nhân giới cùng việc này liên quan sao?

Thiên Lang Quân duỗi ra một ngón tay, lắc hai cái, nhẹ giọng ngâm nga một đoạn tiểu khúc ngọt ngào uyển chuyển.

Thẩm Thanh Thu lúc đầu không cảm xúc, thế nhưng, Thiên Lang Quân càng ngâm, vẻ lãnh đạm của hắn càng không giữ được.

Đù! Má! Mài! Xuân! Sơn! Hận!

Thế nào nó đã thịnh hành sang ma giới rồi!!!

Thiên Lang Quân ngâm trọn vẹn hai đoạn, mãi nguyện hài lòng, lòng vẫn tiếc nuối: “Cũng chỉ có nơi địa linh nhân kiệt như nhân giới mới có thể soạn ra một kiệt tác kinh thế như vậy. Quả là vô cùng đặc sắc, đặc biệt là ở mỗi đoạn kết, đều để lại phần gợi mở, khiến người ta muốn ngừng không được, tràn đầy mong chờ phần tiếp theo.”

Cái đcm hóa ra đây mợ nó còn là truyện dài kỳ?!

Thẩm Thanh Thu: “... Từ từ. Lần đầu gặp trong thánh lãng, người đã nói ‘mong đợi’.”

Chẳng nhẽ lại “mong đợi” cái này? Ngóng tiếp tiểu hoàng khúc*?

(*tiểu hoàng khúc: nhạc hentai, giai điệu dễ thương, ca từ đen tối)

Thiên Lang Quân hớn hờ đáp: “Chính là ý ‘mong đợi’ này.”

Hệ thống: 【Cùng Boss trò chuyện về sở thích cá nhân, lập thể hóa hình tượng phản diện, chỉ số ngẫu nhiên +150!】

Sở thích cá nhân cái quái gì!

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, thiếu nữ ma tộc da đen đã chăm sóc Thẩm Thanh Thu đến khi hẩn tỉnh lại chạy đến từ phía dưới, vui vẻ như một chú linh dương. Thẩm Thanh Thu đưa mắt nhìn kỹ, phát hiện nàng thực sự có hai chân linh dương. Thiếu nữ ấy nhảy lại nhảy, ngẩng mặt lớn tiếng nói: “Quân thượng! Nơi mới mà chúng ta tới, vô cùng tốt phải không?”

Thiên Lang Quân mỉm cười nựng nàng: “Đương nhiên là cực tốt rồi.”

Thiếu nữ ấy một vẻ ngây thơ, hỏi: “Nhiều nước không?”

Thiên Lang Quân đáp: “Sông nước núi non, khắp toàn thiên hạ.”

Thiếu nữ vui mừng hoan hô, nhảy đi mất. Thẩm Thanh Thu nhìn theo bóng lưng nàng, ngấm thấy có mùi không ổn: “Người muốn đưa bọn họ chuyển đến nơi nào?”

Thiên Lang Quân thần nhiên đáp: “Thẩm phong chủ trong lòng đã có đáp án, cứ gì còn gặng hỏi?”

Sông nước núi non, hoàn toàn không phải là cảnh thường thấy ở ma giới.

“Nơi tốt”, không nghi ngờ gì là chỉ nhân giới. Thẩm Thanh Thu nói: “Xét số lượng, ma tộc Nam Cương, e rằng chiếm hơn hai phần mười tổng số ma tộc, đều tập trung tại đây. Các hạ nghĩ rằng, quy

mô lớn như vậy vượt qua vùng tiếp giáp, giới tu chân sẽ không để ý sao?”

Thiên Lang Quân đáp: “Ai nói nhất định phải vượt qua vùng tiếp giáp?” Gã thẳng người dậy, bật cười: “Người cho rằng ta muốn thanh kiếm này để làm gì?”

Thẩm Thanh Thu cảm thấy, hắn không chỉ đoán không chuẩn nội tâm của nam chính, nội tâm cha y đoán cũng không chuẩn, thế nên hắn chẳng đoán nữa, lần này trực tiếp hỏi: “Người dùng Tâm Ma kiếm, cắt ra vết nứt giữa hai giới?”

Thiên Lang Quân bổ sung: “Chính xác mà nói, là hợp nhất hai giới.”

Hợp nhất nhân giới và ma giới!

Chẳng phải bằng với vò nát hai chiều không gian, vò thành một đồng?

Thẩm Thanh Thu không hề cảm thấy cách nghĩ này quái đản, ngược lại, hắn khẳng định, chỉ cần có Tâm Ma kiếm trong tay, hoàn toàn có thể làm được điều nghe có vẻ hoang đường huyền ảo này.

Bởi, nó có căn cứ từ nguyên tác!

Hai giới hợp nhất, chính là hành động điên cuồng bệnh hoạn mà Lạc Băng Hà làm vì muốn triệt để thống nhất ma giới và tu chân giới khi nguyên tác sắp đến đại kết cục,

Trước đây Thẩm Thanh Thu luôn cho rằng, “Lạc Băng Hà” trong nguyên tác là người hắn quen thuộc nhất. Nhưng giờ nhớ lại, mới

thấy nhân vật này với mình xa cách rất nhiều, lạ lẫm vô cùng.

“Lạc Băng Hà” ấy không hề quan tâm đến việc làm như vậy sẽ gây nên hậu quả hủy diệt. Lý do của y là do hai giới tách biệt không tiện thống trị, hơn nữa nguồn tài nguyên không cân bằng, đám phu nhân và tiểu đệ ma tộc suốt ngày gây gỗ cãi cọ, nháo đến mức y phiền chán, đơn giản hợp nhất luôn, thuận tiện quản lý.

Thẩm Thanh Thu trầm giọng đáp: “... Đây là ‘lẽ vật’ mà người muốn tặng? Có phần hơi ác quá rồi.”

Thiên Lang Quân vuốt cằm, tao nhã đáp: “Ta thực sự không có ác ý. Ta rất thích nhân giới, làm cho hai tộc thêm thân mật giao lưu một chuyến, là nguyện vọng từ trước đến nay của ta.”

Thẩm Thanh Thu nhướn mày nói: “Thiên Lang Quân là thực sự chưa từng nghĩ đến hay là vốn không để tâm? Ma tộc có thể thích ứng với nhân giới, những người không phải tu chân của nhân tộc có bao nhiêu người có thể thích ứng với ma giới? Nói cách khác,” Hắn nhấn mạnh câu chữ một cách chọn lọc: “Cho dù người ‘thích’ con người, nhưng người có thể bảo đảm tất cả ma tộc đều thích? Hai giới tự cổ tới nay vốn xa cách, như vậy mà đã không ngừng đối địch, giả như tùy tiện hợp nhất, đừng mong có ngày bình yên nữa.”

Thiên Lang Quân bắt đắc dĩ đáp: “Thẩm phong chủ quả là người bước ra từ tứ đại phái, đều là cái dáng điệu này. Ta cũng chẳng muốn gấp gáp như vậy. Nhưng việc đến nước này, ta đành chưa làm thì chưa dừng, cứ hợp lại rồi nói tiếp. Từ từ mà bước, rồi sẽ hòa hợp thôi.”

Việc trọng đại qua miệng gã chỉ là “gấp gáp”. Logic của câu cuối thực sự chẳng khác nào luôn miệng nói, cứ đi cứ đi, nạn

nhân rồi sẽ phối hợp, làm đã rồi nói.

Thẩm Thanh nhin không được hỏi: “Người và Tô Tịch Nhan... Lễ nào cũng chỉ vì ‘hai tộc giao lưu thân mật’?”

Thiên Lang Quân nhẹ thở một hơi: “Tịch Nhan a. Nàng đương nhiên rất tốt. Ta thích nàng.” Ngử khí của gã bỗng đổi, nhún vai nói: “Nhưng nàng đã chết rồi.”

Vì đã chết rồi, nên không chút lưu luyến nữa?

Nói cho cùng, thích của ma tộc, quá bạc bẽo rồi.

Đối với người con gái mình yêu thương chẳng qua cũng chỉ có vậy, đối với con ruột tất nhiên cũng chẳng hơn được là bao. Thẩm Thanh Thu trầm mặc trong giây lát, nói: “Người rốt cuộc có cái nhìn thế nào về Lạc Băng Hà?”

Lạc Băng Hà cho dù trước nay một câu cũng chưa từng nhắc đến, nhưng Thẩm Thanh Thu biết, y vẫn luôn ôm mộng tưởng về cha mẹ thân sinh của mình.

Y chỉ biết mình là do danh môn nữ tử và một quý tộc huyết thống thiên ma sinh ra, chứ không biết rốt cuộc là hai người nào, tên gì.

Thực ra y luôn âm thầm tưởng tượng, nếu cha mẹ vẫn còn, sẽ đối với y tốt nhường nào. Nếu như Lạc Băng Hà biết cha mình là cái dạng này, những tưởng tượng kia, sẽ thực sự chỉ là mộng tưởng nực cười.

Thiên Lang Quân nhìn hấn một cái: “Thương xót y?”

Thẩm Thanh Thu hơ một tiếng.

Boss đều trung nhị, quả nhiên là chân lý. Chỉ là trường hợp của Thiên Lang Quân có chút đặc biệt. Trước gã chỉ là một trung nhị ngây thơ theo chủ nghĩa phi thực, luôn cho rằng bản thân có thể giải cứu thế giới, mang đến hòa bình và tình yêu cho hai tộc. Bị áp dưới núi Bạch Lộ nhiều năm như vậy, gã của hiện tại, là trung nhị ôm giấu một phần ác ý vô thức.

(Trung nhị: “Anh đây nói là cấm có sai.” “Lỗi là của thế giới không phải lỗi của anh”)

Nhất định phải nói cho Lạc Băng Hà biết ý đồ của Thiên Lang Quân, để y nghĩ cách báo tin cho Thiên Khung Sơn phái, ít nhất sớm có chuẩn bị.

Đêm xuống, đại quân đông đúc dừng trên bãi cỏ um tùm, dựng lều tại chỗ.

Dựng lều chỉ là vì số ít ma tộc đã thành hình người. Ma tộc hình thú thì màn trời chiếu đất đều được, hổ đất, ngọn cây, nền cỏ, nơi nào cũng có thể ngủ.

Nơi nghỉ ngơi của Thẩm Thanh Thu là một mái lều trắng rộng rãi thoải mái, bên ngoài đơn giản, bên trong muốn gì có nấy. Trúc Chi Lang đích thân bài bố ổn thỏa, mới để hấn tiến vào.

Thiếu nữ ma tộc theo hấn cả đường vừa đi, Thẩm Thanh Thu liền gấp không chờ nổi mà nằm lên giường, nhắm mắt muốn ngủ. Chờ Lạc Băng Hà tiến vào mộng.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên cảm thấy bóng trắng lay động. Thẩm Thanh Thu vừa mở mắt, chỉ thấy Lạc Băng Hà nửa quỳ trước giường.

Thẩm Thanh Thu vừa nói được nửa câu: “Lạc Băng Hà, người nghe ta nói...” Lạc Băng Hà đã nhào đến.

Thẩm Thanh Thu bị Lạc Băng Hà bắt tận tay, đè lên giường, miệng cũng bị đôi môi mềm ẩm bịt kín chặt, đến cả tiếng ư ư cũng không thoát ra nổi, chỉ có thể trơ mắt, giận đến mặt cũng đỏ hết rồi. Lạc Băng Hà không biết kiềm chế, càng hôn càng sâu, về sau liền biến thành gặm mút như con thú nhỏ.

Thẩm Thanh Thu khó khăn lắm mới lấy được một ngụm khí, mắng: “Lạc Băng Hà! ...Người phát điên cái gì!”

Bản thân hấn cho rằng là mắng, nhưng những chữ này thoát ra, vì hụt hơi, lại giống như vờ dỗi. Lạc Băng hờn giận Hà nói: “Tiếp tục đoạn bỏ dở lần trước.”

Còn dám nhắc đến lần trước, lần trước là hấn ma xui quỷ khiến mới không đập Lạc Băng Hà ra! Lần trước khi môi hai người sắp chạm đến nơi, Thẩm Thanh Thu đã tỉnh rồi, giờ này nhắc lại, mặt hấn bỗng chốc nóng bừng lên. May mà lửa đuốc đã tắt, nếu không thì hay rồi.

Ngừng đã.

Thẩm Thanh Thu đột nhiên nhận ra, lúc này cảnh vật xung quanh, không phải trúc xá của Thanh Tĩnh phong.

Tức là... không phải ở mộng cảnh?!

Hấn ngồi bật dậy. Quả nhiên, vẫn có thể nhìn thấy ánh đuốc tiểu binh ma tộc đi tuần ngoài lều, cũng có thể nghe thấy sói hú trâu kêu, còn có tiếng quát mắng cố ý đè nén.

Lạc Băng Hà đang ở ngay trong lều của hắn, không phải đứng ở nơi mộng cảnh, mà người thật đến rồi.

Quả là... gan to bằng trời!

Thẩm Thanh Thu sắp hộc máu rồi: “Người điên rồi! Một mình chạy đến dâng tận cửa, Nam Cương số lượng chiếm ít nhất hai phần mười ma tộc đều ở đây, lại thêm hai kẻ cùng huyết thống. Nhỡ mà bị phát hiện, người đây là tìm chết!”

Lạc Băng Hà vừa vỗ lưng hắn, vừa nói: “Sư tôn, ta không thể ngang nhiên cướp người, ta sợ gã thôi động huyết cổ trong người, nhưng người không thể cứ bắt ta ngồi đợi. Sư tôn đừng mắng ta nữa, ta thực sự nhịn không nổi nữa rồi!”

Y giờ đã không còn Tâm Ma kiếm để mở cánh cửa thần kỳ, ngang ngược chạy từ Bắc Cương qua đây, nói ít thì cũng phải nghìn dặm cách trở. Thẩm Thanh Thu đang muốn cốc gáy y, nghĩ đến quãng đường xa xôi này, xuống tay cũng cất nhắc ba phần. Mắt thấy Lạc Băng Hà lợi dụng sơ hở tấn công, một bên chân mới đó đã bị áp lên mép giường, lập tức lấy uy nghiêm của người làm thầy, nghiêm khắc cảnh cáo: “Người có phải hay không quên rồi, vì sư cái gì cũng chưa đồng ý với người?”

Lạc Băng Hà liền thoáng: “Lần trước ta đã nói rồi, sư tôn nếu muốn giết ta, ở đây kêu một tiếng, mấy tên quái vật ngoài kia lập tức sẽ vây lại. Sư tôn nếu đã không kêu, thế tức là đồng ý ta.”

Thái độ mặt dày này, Thẩm Thanh Thu bị y trêu tức đến bật cười rồi. Muốn chơi trò hai chọn một, hoặc giết người hoặc bị làm, kẻ ngốc mới bị lừa, ngoan ngoãn chọn!

Nhất định phải chấn chỉnh, tên này không phải là gan to bằng trời, căn bản là dục vọng bằng trời.

Thẩm Thanh Thu không tiện đáp y, sợ rằng đáp gây nên tiếng động lớn, không ngừng đẩy đầu y ra, cố gắng giữ lại chút nghiêm chỉnh: “Lúc ngươi tiến vào, có làm kinh động ai không?”

Nam chính giữa thiên binh vạn mã lui tới như không, này còn phải nghi ngờ sao? Lạc Băng Hà đáp: “Sao có thể? Ta muốn tiến vào, ai cũng đừng hòng nhìn thấy, chỉ là có một chuyện phải lo lắng...”

Y còn chưa nói rõ cuộc là chuyện gì, từ ngoài lều bỗng truyền đến hắng giọng.

Thanh âm của Trúc Chi Lang vang lên: “Thẩm tiên sư? Nghỉ ngơi rồi sao?”

Vừa nghe thấy thanh âm này, sát khí trong hai mắt Lạc Băng Hà chột dâng, lạnh lẽo xông ra. Thẩm Thanh Thu vội giữ y lại, ánh mắt nghiêm khắc, ngầm ý bảo y chớ manh động.

Lạc Băng Hà bị hấn nhìn, không biết vì sao, gò má ngược lại ửng hồng. Thẩm Thanh Thu chẳng còn thời gian ném đá cái tính siêu cấp M này của y nữa. Ngoài lều có thú binh ma tộc đi tuần, trong lều không nơi nào có thể trốn, hấn vén chăn lên, Lạc Băng Hà hiểu ý, nhanh chóng ngoan ngoãn chui vào trong.

Trúc Chi Lang ở ngoài tự thoại: “Sớm như vậy đã nghỉ rồi sao?”

Phải đó, vậy nên nhanh đi cho!

Ngoài lều tĩnh lặng trong chốc lát, Thẩm Thanh Thu còn tưởng rằng y đã đi rồi, đang định thở phào, Trúc Chi Lang nói: “VẬY... tại hạ đành làm phiền rồi.”

Chẳng phải có ngủ hay không kiêu gì người cũng vẫn tiến vào sao?!

Thế còn hỏi làm qué gì!!!

Lạc Băng Hà ngoi đầu ra, vừa giận vừa nghi hoặc: “Con rắn này nhân lúc sư tôn ngủ tiến vào làm gì?”

Người lo trốn cho tốt đi là được, tên nhóc cứng đầu này!!!

Thẩm Thanh Thu ấn đầu y trở vào, nhảy xuống giường nói: “Chớ tiến vào!”

Trúc Chi Lang quả nhiên không hề tiến vào, nghi hoặc hỏi: “Hóa ra chưa nghỉ sao? Vừa nãy vì sao Thẩm tiên sư không lên tiếng?”

Thẩm Thanh Thu đáp: “Buồn ngủ, không muốn trả lời. Hỉ Chi Lang người đi đi.”

Trúc Chi Lang ngây ra: “Ban ngày không phải đã hẹn rồi sao?”

Chết chết chết. Ban ngày quả thực đã hẹn rồi, Trúc Chi Lang tối sẽ đến giúp hấn nhổ nốt “Tơ tình” còn sót lại!

Lạc Băng Hà lại ngoi đầu ra, nhỏ giọng chát vắn: “Hẹn cái gì?”

Thẩm Thanh Thu chân trước vừa đem cái chăn thứ hai chồng lên người y, buông xuống màn giường, Trúc Chi Lang chân sau đã tiến vào lều rồi.

Tay y cầm một tiểu kim lô, mắt liếc sang bên cạnh, nói: “Đêm khuya làm phiền, mong Thảm tiên sư lượng thứ. Có điều ‘Tơ tình’ không diệt tận gốc, chỉ e càng thêm phiền phức.”

Đã vào rồi lại đuổi ra thì quả làm người khác nghi ngờ, dù sao Trúc Chi Lang vì một nguyên nhân nào đó cũng không dám nhìn kỹ hấn, đành cẩn trọng hết sức vậy.

Thảm Thanh Thu chắn phía trước màn giường, cười nhẹ nói: “Hiểu rồi, phiền người vậy.”

Trúc Chi Lang khách khí đáp: “Là bổn phận của tại hạ. Thảm tiên sư sao không lên trên giường...” Y còn chưa bước được một bước, Thảm Thanh Thu chen thân chắn trước mặt y, cầm tay y, xoay một vòng.

Đổi thành Trúc Chi Lang quay lưng với màn giường, hấn mới nói: “Không lên giường, ngay tại đây.”

Trúc Chi Lang vô cớ bị hấn kéo tay xoay một vòng, cũng không tiện thắc mắc, chỉ coi như hấn nổi hứng nhất thời, nhẫn nại hỏi: “Đứng?”

Thảm Thanh Thu quả quyết nói: “Đứng.”

Trúc Chi Lang: “Thảm tiên sư chịu được?”

Ở phía sau y, Lạc Băng Hà đột nhiên vén chăn lên, trên người đàng đàng sát khí, sương đen chột tủa. Thảm Thanh Thu làm như không thấy, mắt không chuyển hướng: “Quen rồi.”

Trúc Chi Lang gật đầu, quay người đặt kim lô lên bàn nhỏ. Nhân đấy, Thảm Thanh Thu cách không đánh một chưởng, đẩy Lạc Băng

Hà trở vào chăn, thần tốc che kín y, khi Trúc Chi Lang quay lại, đầu đã sớm vào đó, mọi thứ như cũ không điểm dị thường.

Y cầm viên than đỏ hồng nói: “Thỉnh Thẩm tiên sư cởi bỏ ngoại y.”

Thẩm Thanh Thu cúi đầu, chậm rãi cởi vạt áo. Hắn thực sự không dám cởi nhanh, nếu như cởi thật rồi, Lạc Băng Hà đại khái liền muốn phá giường giết người mất.

Động tác của hắn chậm đến mức khiến người khác phát cáu, Trúc Chi Lang đợi nửa ngày, rốt cuộc nhìn không được ngó một cái: “Thẩm tiên sư có phải ngón tay bất tiện? Có cần tại hạ giúp không?”

Thẩm Thanh Thu thấy y nâng mắt, vội kéo mạnh vạt áo, ngoại y trôi tuột từ vai xuống.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 65: Quý Hội Quá Loạn*

(*: ngôn ngữ mạng, dùng để chỉ mối quan hệ tay ba, tay bốn phức tạp)

Dịch: Joey

Sửa: Sút

Hắn vừa kéo, ngoại y rơi xuống bên chân. Đưa cánh tay đến tầm mắt của Trúc Chi Lang, y lập tức không còn tâm trí để ý chỗ khác, nghiêm túc xem xét.

“Tơ tình” không ngừng kiên trì nhỏ một ngày cuối cũng cũng có dấu hiệu nhường bước. Một nửa lồng ngực và cánh tay của Thẩm Thanh Thu quả thật không còn mềm lá um tùm như lúc sáng mới tỉnh lại nữa, chỉ còn lác đác vài gốc mầm nhỏ.

Lạc Băng Hà lặng lẽ vô thanh đánh một chuông, một luồng hắc khí hướng thẳng đến phía sau Trúc Chi Lang.

Thẩm Thanh Thu bỗng vung tay, “ba” một tiếng hất bay viên than trong tay Trúc Chi Lang.

Viên than ấy lục cục lặn ra ngoài lều, Trúc Chi Lang vô duyên vô cớ bị ăn một chưởng, nghi hoặc khó hiểu. Thẩm Thanh Thu nói: “Trượt tay”

Trúc Chi Lang tiếp nhận cách nói này vô cùng tự nhiên, ra khỏi lều nhặt. Y ở ngoài đi một hồi, thắc mắc: “Lặn đâu mất rồi?”

Thẩm Thanh Thu vừa xoay bước, liền tức tốc chạy lên giường. Lạc Băng Hà thấp giọng nói: “Sư tôn, ở trong tay bọn họ người rút cuộc sống những ngày thế nào?”

Sống những ngày tháng nằm ăn chờ chết không việc để làm!

Thẩm Thanh Thu cũng thấp giọng đáp: “Chớ làm bừa, bị phát hiện thì ta và người đều khó sống.” Dứt lời, nhắc tay, ấn Lạc Băng Hà về trong nệm.

Lạc Băng Hà cực kỳ không cam tâm, ủy khuất vô cùng. Y tự cảm thấy giờ đối đầu với Thiên Lang Quân sẽ không còn bó tay chịu chết nữa, nhưng huyết cổ trong người sư tôn ngày nào chưa trừ, thì ngày ấy còn bị khống chế. Y ngoắc ngón tay lại, ngoại y bay vào trong tay, y khoác lên vai Thẩm Thanh Thu: “Mặc vào!”

Có vẻ như có tiểu ma đi qua cửa lều chào hỏi Trúc Chi Lang: “Đại tướng!”

Trúc Chi Lang “ừ” đáp lại, nói: “Đến thật đúng lúc. Giúp ta tìm một thứ.” Dáng vẻ và ngữ khí ấy, không ngờ thật sự phù hợp với thân phận tướng quân.

Thẩm Thanh Thu nói: “Mặc cái gì? Vốn là muốn cởi mà.”

Lạc Băng Hà tức giận: "... Tại sao sư tôn không cỡi cho y xem không được?"

Nhấn tới nhấn lui đều không nghe lời, Thẩm Thanh Thu còn đang ra sức, Trúc Chi Lang đột nhiên đã vén lều bước vào rồi.

Thẩm Thanh Thu không kịp trở về vị trí cũ, nhanh chóng xoay người đề lên, bày ra tư thế ngồi thiền ở giữa giường.

Trúc Chi Lang nói: "Thẩm tiên sư ban nãy không phải nói không lên giường?"

Thẩm Thanh Thu hờ hờ hơ: "Vậy sao?"

Giấu quá vội, không cẩn thận ngồi lên Lạc Băng Hà rồi...

Này cũng tốt, Lạc Băng Hà cuối cùng cũng ngoan ngoãn không động nữa. Trúc Chi Lang đi đến bên giường, thấy chần nệm lộn xộn, thuận miệng nói một câu: "Thẩm tiên sư không nóng sao?"

Thẩm Thanh Thu chỉ mong tốc chiến tốc thắng, cầm tay Trúc Chi Lang, đem viên than đỏ hồng kia áp lên ngực, trong tiếng xèo xèo, thản nhiên đáp: "Không nóng."

Trúc Chi Lang: "Vậy Thẩm tiên sư ngài... không đau?"

Thẩm Thanh Thu: "Không đau."

Trúc Chi Lang nhẹ nhõm nói: "Mấy lần trước, Thẩm tiên sư có vẻ đều không tình nguyện, tối nay cuối cùng cũng chủ động một lần rồi."

Thẩm Thanh Thu căn bản không nghe rõ y nói gì, một lòng mong nhanh xong nhanh đuổi người, miệng hỏi: "Được chưa?"

Trúc Chi Lang lấy lại than, nói: “Được rồi.”

Thẩm Thanh Thu mừng rỡ. Ước chừng Lạc Băng Hà cũng sắp đến cực hạn rồi. Ai ngờ, Trúc Chi Lang lại thêm một câu: “Quân thượng vừa nãy có nói, đêm nay cũng sẽ ghé qua một chuyến...”

“Một chuyến” cuối câu còn chưa nói dứt, Lạc Băng Hà cuối cùng nhin không nổi nữa, vùng dậy rồi.

Nhìn không rõ y ra tay thế nào, Trúc Chi Lang lập tức khụy một chân quỳ xuống, phun ra một ngụm máu. Lúc ngẩng đầu lên, trên giường đã nhiều thêm một người. Lạc Băng Hà một tay ôm Thẩm Thanh Thu, mắt nhìn y đầy phẫn nộ.

Y trước là chấn kinh, sau đó, nhanh chóng chuyển thành vẻ bưng tỉnh đại ngộ: “Người? Thẩm tiên sư? Các người!”

Thẩm Thanh Thu đưa tay lên trán, không muốn cất tiếng. Lạc Băng Hà tay kia giương lên, làm thành động tác bóp cổ, cổ họng Trúc Chi Lang xuất hiện vài vết đen hình ngón tay, cơ thể đột ngột nâng lên, lơ lửng giữa không trung.

Thẩm Thanh Thu thấp giọng nói: “Nếu người giết chết thuộc hạ của Thiên Lang Quân ở đây, thì phiền phức rồi.”

Lạc Băng Hà mím chặt môi, gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay, năm ngón cuộn lại.

Sắc mặt Trúc Chi Lang dần chuyển sắc xanh, nhưng vẫn cứng rắn không để lộ vẻ thống khổ.

Ngay đúng lúc này, lại vang lên một thanh âm từ ngoài lều.

“Thẩm phong chủ, ta có thể tiến vào không?”

Đêm nay có sao lại náo nhiệt như vậy, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay, vậy cũng nhanh quá đi!

Ba người trong lều, kẻ bóp, người bị bóp, kẻ chỉ nhìn, đồng loạt đen mặt lại. Thẩm Thanh Thu trước chỉ Trúc Chi Lang cổ đang bị bóp ngửa, sau chỉ Lạc Băng Hà, làm động tác cắt cổ, hai tay lại bắt chéo thành dấu nhân, hỗn loạn một hồi. Lạc Băng Hà cũng không biết có hiểu hay không, chỉ bưng bưng phần nộ lắc đầu, lại lắc đầu!

Trong tình cảnh này, đương nhiên không thể có ai đáp lại người phía ngoài. Trầm mặc chốc lát qua đi, Thiên Lang Quân nói: “Ta vào đây.”

Hệt như cháu ngoại của gã, đều là hỏi một câu chỉ để làm cảnh cho có trước khi vào!

Vì thế, lúc Thiên Lang Quân tiến vào, liền thấy một cảnh tượng như này.

Trúc Chi Lang và Thẩm Thanh Thu lôi lôi kéo kéo lăn trên giường, đóng chặn phía sau chất vừa cao vừa loạn. Thấy gã tiến vào, tất cả đồng loạt quay đầu, bốn mắt nhìn hai mắt, như thể chấn kinh thất sắc, đỏ trắng xen kẽ.

Áo trên của Thẩm Thanh Thu hăng còn vắt trên cánh tay, dáng vẻ nửa cời nửa không.

Dù Thiên Lang Quân có khác người, mắt thấy cảnh như vậy, nét cười cũng nhất thời cứng lại.

Nửa ngày, gã mới nhẹ giọng nói: “... Thật không ngờ.”

Trúc Chi Lang toát mồ hôi: “Quân thượng, không phải như vậy...”

Thân thể y che khuất tám chân nơi Lạc Băng Hà đang nấp, Thẩm Thanh Thu thì đang nửa bò trên người y, che đi tay Lạc Băng Hà đang đặt chắc ở nơi mệnh môn của y.

Tư thế hỗn loạn này, cộng thêm mảnh giường phát phối, trong một chốc một lát, thực rất khó nhận ra đã có thêm bao người.

Thiên Lang Quân gật đầu nói: “Không cần giải thích. Ta hiểu,ta hiểu cả.”

Dựa vào gu và đầu óc thích nghe Xuân Sơn Hận của gã, gã nói ‘hiểu’, thì nhất định phải giải thích!

Thẩm Thanh Thu nói: “Không biết các hạ đêm khuya ghé thăm có việc gì? Có việc nói thẳng, không có mời về, cảm ơn.”

Thiên Lang Quân đáp: “Thực ra cũng không phải việc gì to tát, chỉ là thắc mắc nhỏ nhỏ mà thôi. Trúc Chi Lang lại không biết đi đâu rồi, nên ta qua trước xem xem. Có điều, hình như đến không đúng lúc. Không sao, các người tiếp tục. Ta không sao.”

Trúc Chi Lang: “Quân thượng...”

Y nói thêm một từ, Lạc Băng Hà liền gia lực;

Nhè nhẹ động chân, Lạc Băng Hà gia lực;

Muốn đổi tư thế khác, Lạc Băng Hà cũng gia lực;

Gia lực gia lực, ma khí cuộn trào dữ dội theo mệnh môn cuộn cuộn tràn vào, đến mức miệng y phát đắng.

Trúc Chi lang không biết khổ tâm là chi, nhưng thực sự đã thể nghiệm được cái cảm giác khổ tâm.

Thẩm Thanh Thu: “Được, đa tạ thông cảm, vậy bọn ta tiếp tục đây. Người cứ tự nhiên.”

Thiên Lang Quân thế mà không hề có ý muốn đi, tìm một cái ghế đầu ngồi xuống.

Gã nhớn nhe nói: “Thẩm phong chủ vì sao không hỏi ta, rốt cuộc là ‘chuyện nhỏ’ gì? Đây khác xa với thái độ lúc trước của người.”

Xem ra, vị này không dễ đuổi như vậy rồi.

Thẩm Thanh Thu cảm thấy không đúng, nhưng rồi trấn tĩnh lại. cười nói: “Nếu Thiên Lang Quân thích ở bên cạnh xem, trò chuyện góp vui cũng không sao. Mời.”

Thiên Lang Quân nói: “Không lâu trước, ta bên đó xảy ra một chuyện kỳ lạ nhỏ, Tâm Ma kiếm đột nhiên bay lên, lơ lửng trên không, rung lên không ngừng. Rõ ràng không hề có người sai khiến nó, nhưng lại xảy ra hiện tượng ấy, thật khiến người khác lưu tâm.”

Thôi được, Thẩm Thanh Thu hiểu rồi.

Câu “Chỉ có một chuyện phải lo lắng” ban nãy Lạc Băng Hà chưa nói hết, chính là lo lắng về Tâm Ma kiếm.

Suy cho cùng vẫn là bội kiếm đã theo Lạc Băng Hà nhiều năm, nguyên chủ xuất hiện ở gần, ít nhiều cũng có cảm ứng.

Thẩm Thanh Thu đáp: “Quả là chuyện kỳ lạ. Có điều Thiên Lang Quân tới tìm ta nói việc này, e cũng không có ý nghĩa gì.”

Thiên Lang Quân chậm rãi đứng dậy, nói: “Tìm Thẩm phong chủ nói việc này khẳng định không có ý nghĩa gì. Nhưng nếu như có bạn nhỏ nghịch ngợm tới tìm Thẩm phong chủ, thì có ý nghĩa rồi.”

Một đoạn câu ngắn ngủi, gã chia làm mấy phần, cứ mỗi nửa câu, lại tiến về phía giường thêm một bước.

Trúc Chi Lang rõ ràng bị hai tay Thẩm Thanh Thu giữ chặt, bị Lạc Băng Hà âm thầm cố chấp khống chế mệnh môn, theo mỗi bước của Thiên Lang Quân, càng bước càng gần, sự đồ hai người ra tay càng lúc càng nặng, y thực sự... vô tội hết sức, xui xẻo vô cùng.

Ngay lúc Thiên Lang Quân giơ tay, muốn vén lên màn hình giường, ngoài lều đột nhiên truyền đến một trận gào thảm thiết của dã thú.

Thiên Lang Quân bắt ngờ thu tay, xoay người nhìn xem.

Phía ngoài lều trắng, lửa cháy ngút trời, bóng đen lướt qua từ bốn phương tám hướng phản chiếu. Tiếng thú gầm lẫn với tiếng kêu gào khản giọng.

“Có kẻ đột nhập!”

“Vây lại vây lại! Tất cả vây lên!”

“Chớ để nó chạy!”

“—— Xuất hiện rồi ——!”

Tiếng đao kiếm giao nhau, tên kiếm phá không, cán xé hỗn độn với nhau. Thiên Lang Quân một câu cũng không kịp nói, lao ra khỏi lều.

Trái tim treo cao của Thẩm Thanh Thu lại hạ xuống. Kẻ đột nhập này tới quá đúng lúc rồi!

Lạc Băng Hà xoay người xuống giường, đỡ lấy hắn. Trúc Chi Lang bị vớt xuống đất, đang tạm thời không thể cử động.

Thẩm Thanh Thu nói: “Vừa rồi đa tạ nhé.”

Dựa vào mức độ trung thành của y, ban nãy thế nhưng lại không liều mạng chỉ ra “Quân thượng! Chính là bọn chúng! Chính là hai kẻ này!” cũng coi như y có ý giúp đỡ rồi.

Trúc Chi Lang nghe xong, thở dài một hơi, nói: “Tại hạ có thể thông cảm được.”

Thẩm Thanh Thu: “Thông cảm cái gì?”

Lạc Băng Hà sốt ruột nói: “Phí lời gì với y?”

Trúc Chi Lang ngẩng đầu dậy, chân thành nói: “Thẩm tiên sư vì xoa dịu nỗi khổ tương tư, nửa đêm tư hội, mặc dù không tốt cho thanh danh, nhưng về tình cũng có thể cảm thông.”

Thẩm Thanh Thu: “...”

Quả nhiên là không nên phí lời với y!

Đi hay ở, đây là một vấn đề. Thẩm Thanh Thu quyết định trước tiên diện kiến cái kẻ được gọi là đột nhập.

Hắn và Lạc Băng Hà kín đáo ra khỏi lều, chỉ thấy nơi bãi có không xa, đại quân ma tộc Nam Cương đen kịt đang vây lấy một trung tâm nào đó. Hai bóng trắng chớp lóa hiện rõ đến chói mắt ở giữa. Một là kiếm ảnh, thế lẫm liệt khó để giấu, một là nhân ảnh, đi

qua nơi nào, nơi ấy không một ngọn cỏ có thể mọc, không một mảnh giáp có thể lưu.

Vòng vây không ngừng bị đánh tan, lại không ngừng có ma tộc tiến lên lấp vào.

Tiếng cảm thán tự đáy lòng của Thiên Lang Quân theo gió đêm truyền đến: “Kiếm pháp xuất sắc. Linh khí tuyệt hảo!”

Người đến đứng trên đầu của một con sói khoác áo giáp lớn bị hấn chém vào dưới tay, bạch y không vướng bụi trần, chỉ dính chút máu trên má.

Giống trống khua chiêng như vậy, đơn giản thô bạo, nói đánh liền đánh, cách đánh mà chỉ e trong doanh trại địch không ai không biết hấn đại giá quang lâm, quả không hổ danh Bách Chiến phong trêu bò hiếu chiến.

Là Liễu Thanh Ca.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 66: Quý Hội Quá Loạn

Dịch: Sút

Sửa: Bee

Hai tọa lang màu trắng vượt qua đàn thú, quỳ xuống dưới chân Thiên Lang Quân. Một con trong đó ngẩng đầu lên, miệng phát ra tiếng người: “Quân thượng, là Thương Khung Sơn phái, Bách Chiến Phong phong chủ Liễu Thanh Ca!”

Thiên Lang Quân gật đầu: “Thì ra là thế, khó trách kiếm pháp linh lực đều kinh tuyệt như vậy. Chỉ là không biết, Bách Chiến Phong phong chủ tại sao lại đột nhiên quang lâm Nam Cương?”

Liễu Thanh Ca hơi hơi hơi nghiêng thân, Thừa Loan bay trở về trong tay. Hắn vẩy rớt mấy hạt máu dính trên mũi kiếm, lạnh lùng thốt: “Thẩm Thanh Thu có phải ở chỗ này không?”.

Thẩm Thanh Thu được sủng mà sợ. Sao, Liễu đại thần tới là để cứu hắn ư!?

Lạc Băng Hà liếc liếc thần sắc trên mặt hắn, giật giật khóe miệng.

Thiên Lang Quân bưng tỉnh đại ngộ: “Thì ra người tới tìm Thẩm phong chủ. Hắn đích thực là ở chỗ này của ta.”

Liễu Thanh Ca nói: “Để hắn ra đây.”

Thiên Lang Quân ngữ khí ám muội nói: “Hiện tại chỉ sợ hắn không tiện gặp người. Cho dù gặp rồi, hơn phân nửa cũng không muốn cùng người quay về Thương Khung Sơn.”

Thẩm Thanh Thu ha ha ha ha ha ha.

Liễu Thanh Ca hí mắt lại. Một con tọa lang bên chân Thiên Lang Quân nói: “Bách Chiến Phong cái gì, ta thấy chưa chắc. Nghe nói Liễu Thanh Ca này giao thủ với tiểu tử Lạc Băng Hà, đại bại vô số lần, đã sớm không xứng với danh xưng này. Hiện tại phải gọi là ‘chín mươi chín chiến phong’ mới đúng.”

Một con khác nói tiếp: “Không đúng, phải gọi là ‘chín mươi tám chiến phong’ phong chủ. Nếu hắn chống lại quân thượng của chúng ta, nhất định cũng sẽ thua!”

Hai con súc sinh này thật cay độc! Vừa nịnh nọt vừa cay độc!

Một lời không hợp, vung tay tiếp đánh.

Liễu Thanh Ca nhón chân một chút, thân hình trắng bắn ra như tia điện. Thiên Lang Quân bình tĩnh nghênh chiến, vươn ngang một tay. Máu tươi màu đỏ sậm từ ngón tay nhỏ xuống, tích thành từng khối, chảy thành từng dòng, máu rơi xuống đất không thấm vào bùn đất, mà ngưng kết thành hình. Ngay lập tức, hóa thành sáu con huyết lang màu đỏ sẫm, bao quanh lấy Liễu Thanh Ca, như bánh xe lửa vòng quanh hắn cần xé đánh lén.

Liễu Thanh Ca thành thạo kinh nghiệm, Thừa Loan xuất chiêu, sáu con đều rơi đầu, hóa về trạng thái lỏng. Nhưng lưỡi kiếm vừa chuyển, huyết lang lại nhanh chóng thành hình lần nữa, tiếp tục nhe răng trợn mắt giương nanh múa vuốt. Công kích của hắn tuy rằng tinh chuẩn mạnh mẽ, không có sơ hở, nhưng lại không có hiệu quả thực tế. Thiên Lang Quân cũng không thu hồi cái tay nhỏ máu, cứ vờn ra như vậy, máu rơi xuống, không ngừng có mảnh thú mới hóa ra.

Thả nhiều máu như vậy, sắc mặt cũng không trắng chút nào, gã là kho máu di động sao!?

Thẩm Thanh Thu nghiêng đầu nói: “Đi lên giúp hắn một tay.”

Lạc Băng Hà không tình nguyện nói: “Vừa rồi không phải sư tôn còn nói, ngộ nhỡ ta bị phát hiện, ta và người đều không được yên ổn sao?”

Vừa rồi là vừa rồi, hiện tại Liễu Thanh Ca bị liên lụy, tất nhiên là khác rồi. Tốt xấu người ta là tới cứu hắn, riêng về mặt tình cảm, Thẩm Thanh Thu cũng không thể khoanh tay đứng ngoài. Nhưng Lạc Băng Hà ra mặt cũng đích xác không thích hợp, Thẩm Thanh Thu nghĩ nghĩ: “Được, người đợi đây. Ta đi.”

Hắn còn chưa có động, Lạc Băng Hà liền giành trước một bước, nhảy ra ngoài.

Thiên Lang Quân tập trung nhìn vào, kinh ngạc: “Quả nhiên là người tới rồi.”

Lạc Băng Hà lạnh lùng thốt: “Sư tôn ở đây, ta làm sao có thể không đến?”

Kẻ thù gặp mặt, thấy ngựa con mất.* Một bên Liễu Thanh Ca đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên thoáng nhìn Thẩm Thanh Thu, muốn quát lớn cũng quên luôn, ngẩn ra tại chỗ, hô: “Này!”

(*Câu này tác giả biến thể từ câu “Tình địch gặp mặt, thấy ngựa con mất” 情敌见面 分外眼红)

Thẩm Thanh Thu vẫy tay chào hỏi. Thiên Lang Quân kinh ngạc còn hơn cả ban nãy, nói với Lạc Băng Hà: “Cho nên, vừa rồi, các người, ở bên trong, ba người?”

Một câu, cắt thành năm từ, Thẩm Thanh Thu vẫn hiểu rõ ý biểu đạt của gã.

Lạc Băng Hà không biết có hiểu hay không, đen mặt tiến lên tiếp chiêu.

Trong vòng chiến rậm rạp đàn thú, lập tức chia thành ba phe hỗn chiến. Thiên Lang Quân đánh hai, Liễu Thanh Ca cũng đánh hai, Lạc Băng Hà đánh một, một người không để ý tới, còn phải chống đỡ phần công kích của hai người. Khí đen ánh trắng nổ mạnh, tiếng kiếm tiếng thú vang tận trời.

Liễu Thanh Ca có tâm tiếp ứng Thẩm Thanh Thu, có điều vòng vây càng quây càng dày, Thừa Loan xoay thành một cơn lốc nhỏ, hơn mười con huyết thú lao vào trong, vỡ thành hàng nghìn hạt máu bắn ra. Thẩm Thanh Thu hét: “Ngậm miệng! Đừng nuốt vào!”

Liễu Thanh Ca căn bản không cần ngậm miệng, bởi vì những hạt máu này căn bản không dính tới thân hắn. Thiên Lang Quân lại nở nụ cười: “Ta quên mất, còn có Thẩm phong chủ mà.”

Hắn thực sự hy vọng mình bị quên..Thiên Lang Quân vừa nhớ đến, Thẩm Thanh Thu lập tức không dễ chịu lắm. Cảm giác trong bụng quặn đau dâng lên dày đặc.

Lạc Băng Hà nguyên bản xuống tay vô cùng tàn nhẫn, chiêu chiêu nhắm ngay Thiên Lang Quân, nhưng hiện tại thể công rồi đột nhiên chậm lại, bị phân tâm. Thẩm Thanh Thu quát: “Đánh tiếp. Đừng quan tâm tới ta!”

Hắn không kêu không la, giả bộ không hề có cảm giác gì, trở lại trong lều, kéo Trúc Chi Lang ra, thời điểm tất yếu nhìn lại xem còn có thể dùng làm con tin không. Hắn cười đến độ vắn vẹo: “Lúc này người cũng không thể xông tới kiếm của ta nữa đi?”

Trúc Chi Lang bất đắc dĩ nói: “Tại hạ huyết mạch không tinh khiết, xuất thân nghèo hèn, nếu không có quân thượng dẫn dắt, không thể có được địa vị hôm nay. Còn Thẩm tiên sư lại cứu ta trong lúc hoạn nạn. Sao cứ phải làm ta khó xử?”

Thẩm Thanh Thu đau đến sau lưng đổ mồ hôi lạnh, miệng câu được câu không nói chuyện, muốn phân tán sự chú ý của mình: “Chắc hẳn, người đối với người mình có thù, cũng không lưu tình chút nào.”

Trúc Chi Lang nói: “Không sai. Quân thượng cũng là như thế. Cho nên, Thương Khung Sơn phái, Chiêu Hoa Tự, Huyền Hoa Cung, Thiên Nhất Quan, quân thượng một cái cũng sẽ không tha.”

Người mình có thù. Người mình có thù.

Thẩm Thanh Thu chợt nhớ tới một việc không tốt lắm, thật khiến sự chú ý bị dời đi.

Sau khi hấn chạy trốn khỏi Huyền Hoa Cung, ở Hoa Nguyệt Thành, từng nghe người ta nói, đệ tử thủ lao của thủy lao Huyền Hoa Cung đều bị giết chết, ngay cả Công Nghi Tiêu cũng không thể may mắn thoát khỏi. Cái họa này lúc ấy bị đổ lên trên đầu hấn. Hấn lại đổ nó lên đầu Lạc Băng Hà. Nói ra còn chưa có tính rõ, đến cuối cùng là ai làm.

Trúc Chi Lang hiện tại đối hấn không tệ, là bởi vì lúc ấy mình ngăn cản Công Nghi Tiêu giết y.

Vậy, Công Nghi Tiêu với y mà nói, có lẽ tính là người mình có thù.

Thẩm Thanh Thu chậm chậm nói: “Người tên Công Nghi Tiêu, người có nhớ không?”

Trúc Chi Lang nhìn hấn, nói: “Là chỉ đệ tử Huyền Hoa Cung kia?”

Quả thực nhớ rõ.

“Khi đó muốn đi thủy lao đón Thẩm tiên sư, tại hạ mới đầu nhận lầm đệ tử kia là Lạc Băng Hà.”

Thẩm Thanh Thu có thể hiểu được. Công Nghi Tiêu thân hình bóng dáng, đích xác có chút giống Lạc Băng Hà. Thậm chí nhìn tiếp, dung mạo cũng hơi giống nhau. Cho nên có một quãng thời gian, hấn có cảm giác cực kỳ thân cận với Công Nghi Tiêu.

Trúc Chi Lang tiếp tục nói: “Sau đó, phát hiện hấn chính là tên đại đệ tử Huyền Hoa Cung cùng Thẩm tiên sư tiến vào chỗ lộ chi, liền thuận tay giết.”

Thuận tay giết.

Công Nghi Tiêu chết cũng quá oan uổng!

Hắn chỉ là muốn động thủ giết, cũng đâu có giết thật!

Thẩm Thanh Thu quả thực không biết nên nói cái gì.

Xem ra, Trúc Chi Lang quả thật là một ma nhân rất đơn giản, giống như cậu của y nói, “đầu óc không biết linh hoạt”. Thiên Lang Quân dẫn dắt y, y sẽ liều mạng đi theo; Thẩm Thanh Thu vô tình cứu y, y liền dùng phương thức của mình báo đáp.

Cũng theo lí đó, có oán tất báo.

Ánh mắt nhìn Trúc Chi Lang của Thẩm Thanh Thu càng ngày càng phức tạp, nhưng những gì là ung dung thích ý lúc ban đầu đã không còn nữa.

Người sau vừa mới cảm nhận được biến hóa này, Thẩm Thanh Thu liền đứng dậy, hướng đến phía trước.

Trúc Chi Lang sửng sốt: “Người muốn đi đâu?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Ta phải nhất định phải đi. Còn ở lại chỗ này, phát bệnh.”

Hệ máu Thiên ma đều là bệnh thần kinh. Ở một chỗ với một tên thần kinh, vẫn tốt hơn ở với hai tên. Tốt xấu một tên kia còn nghe lời của hắn!

Trúc Chi Lang giương giọng nói: “Ta chỉ là muốn đối tốt với người đã giúp ta. Có gì không đúng sao?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Nhưng vấn đề ở chỗ, người cảm thấy đối tốt với ta, ta lại không cảm thấy được.”

Mỗi bước hần đi, đều cảm giác gân mạch run rẩy, như có hàng vạn hàng nghìn nhuyển trùng động đập gặm nhấm. Lạc Băng Hà liên tục quay đầu lại nhìn hần, nhiều lần đều suýt nữa không tránh nổi công kích.

Trúc Chi Lang không thể hiểu được: “Cho dù Thẩm tiên sư không có được kết cục tốt đẹp, vẫn cố chấp muốn đi cùng đường với họ?”

Thẩm Thanh Thu không đáp lời, tiếp tục đi về phía trước.

Trúc Chi Lang thấp giọng nói: “... Ta hiểu rồi.”

Vừa dứt lời, giọng của Thiên Lang Quân vang lên, khẽ mang hàm ý: “Người đang làm gì đó?”

Thẩm Thanh Thu cũng chẳng biết tại sao, không biết ai làm cái gì, nhưng bỗng nhiên, cảm giác đau đớn co rút trong cơ thể liên biến mất.

Trong những người ở đây, chỉ có người thuộc hệ máu Thiên ma mới biết được chuyện gì xảy ra.

Ban đầu trong cơ thể Thẩm Thanh Thu có ba đạo máu Thiên ma, Lạc Băng Hà lấy một chọi hai, rơi vào thế hạ phong. Mà vừa rồi, Trúc Chi Lang không còn thúc giục máu cổ đối nghịch với Lạc Băng Hà nữa, mà là phản chiến một kích, liên thủ với Lạc Băng Hà áp chế máu của Thiên Lang Quân.

Bà dì không đau nữa, còn ở lại chỗ này đánh cái gì!

Thẩm Thanh Thu rút ra Tu Nhã, phi thân lên kiếm, hét: “Liễu sư đệ, đi!”

Liễu Thanh Ca thấy hấn ngự kiếm bay tới, cũng xoay người bước lên Thừa Loan. Thiên Lang Quân cuối cùng không nghịch máu nữa, ma khí cuồn cuộn một chưởng đánh tới, bị Lạc Băng Hà cản trở về. Thầm Thanh Thu đi ngang qua, thuận tay kéo, Lạc Băng Hà dương tay, một chuỗi động tác tiếp hợp đến mức không có kẽ hở, hai tay nắm chặt vào nhau, dựa thế nhấc lên, kéo Lạc Băng Hà lên trên Tu Nhã Kiếm.

Hai đạo kiếm quang ngay lập tức phi lên trời.

Tiếng gào rú liên hồi. Thiên Lang Quân búng tay một cái, mấy chục con huyết thú mất đi động lực, da lông hàm răng nhanh chóng hòa tan, không bao lâu liền biến thành máu tươi sôi sục, hòa tan vào trong đất.

Gã nhìn về phía Trúc Chi Lang: “Cứ như vậy thả đi?”

Trúc Chi Lang một lời không đáp, quỳ một gối trước gã.

Thiên Lang Quân không để tâm lắm, kêu y đứng lên, thuận miệng nói: “Cũng đành vậy. Mỗi người có con đường riêng của mình. Cưỡng cầu không được. Một ngày nào đó hấn sẽ lĩnh hội ý tốt của người.”

Trúc Chi Lang trong lòng biết, đó chính là khi tứ đại phái diệt môn. Hao hết tâm tư, ân nhân lại không lĩnh tình, một lòng lao vào đường chết, cũng thật bất đắc dĩ đến cực điểm.

Thiên Lang Quân lại nhìn chân trời xa xa, lẩm bẩm nói: “Có điều, thật sự không ngờ. Thầm phong chủ cư nhiên thích nhiều người. Mỗi lần đều phải ít nhất ba người sao?”

Trúc Chi Lang: “...”

Quân thượng gần đây chắc lại xem sách hình kỳ quái gì đó của nhân giới lưu truyền rồi.

Ba người ngựa kiếm bay ra vài dặm, thẳng đến biên cảnh.

Liễu Thanh Ca không ngờ Thẩm Thanh Thu đem cả Lạc Băng Hà theo, cả giận nói: “Người kéo y đi làm gì?!”

Thâm thù đại hận giữa Liễu Thanh Ca và Lạc Băng Hà, Thẩm Thanh Thu trong chốc lát nói không rõ, qua loa mà nói: “Cái này là có nguyên nhân...”

Lạc Băng Hà nghe hần không phủ quyết ba chữ “ở bên nhau”, mặt mày cong cong, khóe miệng cũng nhếch lên. Liễu Thanh Ca thấy y không có lý do ý cười dào dạt, trong tay làm quyết, linh lực xẹt xẹt giữa các ngón tay, cảnh giác nói: “Thẩm Thanh Thu, người qua đây!”

Lạc Băng Hà biến sắc còn nhanh hơn lật trang sách, một khắc trước còn dịu dàng thắm thiết, giây tiếp theo liền đầy mặt trào phúng, ôm sát thắt lưng Thẩm Thanh Thu. Vốn y đã ôm rất chặt, lại dùng sức như vậy, Thẩm Thanh Thu suýt nữa thở không nổi, đập một cái lỏng tay y, rồi mới nói: “Liễu sư đệ, việc này giải thích hơi phức tạp, hiện tại chúng ta đi trước, quay đầu lại ta sẽ từ từ nói. Người phải tin tưởng ta.”

Liễu Thanh Ca nói: “Ta tin người. Nhưng ta không tin hần.”

Thẩm Thanh Thu không cần nghĩ ngợi nói: “Ta tin hần.”

Liễu Thanh Ca mày kiếm run rẩy, nghiêm nghị nói: “Trước đó người tin hần, kết cục thế nào?”

Trong nụ cười mềm như bông của Lạc Băng Hà có kim, khẩu khí ôn hoà: “Sư tôn đã nói tin ta rồi, người còn phí lời làm gì?”

Là ngại không đánh đủ sao?!

Thẩm Thanh Thu lên tiếng: “Ăn nói với sư thúc kiểu gì thế hả?”

Liễu Thanh Ca vốn ít nói, lấy đâu ra phí lời? Hắn quả thực không nói thêm nữa, bắn ra một bạo kích.

Đây là đang chạy trên trời đó, đánh nhau ở trên thân kiếm vui lắm sao?! Chú ý an toàn, an toàn là số 1!

Thẩm Thanh Thu trật một chút quỹ đạo phi hành, tính toán chắc cũng né được rồi, Lạc Băng Hà lại ở phía sau hự một tiếng.

Thẩm Thanh Thu quay đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

Bắn trúng thật rồi?

Lạc Băng Hà lắc đầu, nói: “Không có việc gì. Không đau.”

Theo lý thuyết, cho dù bị đánh trúng, chắc cũng không việc gì? Thẩm Thanh Thu nhìn kỹ nhìn y, cảm thấy ấn đường y đích xác có một chút hắc khí, trầm ngâm nói: “Sắc mặt người không tốt lắm.”

Lạc Băng Hà cổ họng hư nhuyễn, hòa nhã nói: “Thời điểm chống lại lão ma đầu kia, còn có chút chóng mặt. Vừa rồi càng quay cuồng hơn. Có điều cũng không có gì, một cái bạo kích mà thôi.”

Không biết tại sao, Liễu Thanh Ca bỗng nhiên có xúc động muốn cùng người ta huyết chiến tới cùng. Đánh cũng đánh qua bao nhiêu lần rồi, một cái bạo kích liền chóng mặt?

Hắn nói: “Thẩm Thanh Thu, người tránh ra.”

Thẩm Thanh Thu vội cười làm lành nói: “Liều sư đệ, trước đó y có thương tích trong người, vừa mới tốt lên, người ngàn vạn lần đừng chấp nhặt với y. Y không hiểu chuyện, nếu mạo phạm người, ta thay y xin lỗi.”

Liều Thanh Ca nhìn qua giống như sắp hộc máu vì tức. Thẩm Thanh Thu thấy hắn sắc mặt không tốt, nói tiếp: “Trước đó y phạm không ít sai lầm, sau này sẽ không thể nữa. Ta nhất định quản giáo tử tế...”

Mặt của Liều Thanh Ca cuối cùng cũng ổn định: “... Người thực sự tin y?”

Thẩm Thanh Thu chột dạ. Lạc Băng Hà còn ôm thất lưng của hắn, lại lộ ra thần sắc bất an hơi hơi lo sợ, tựa như đang chờ câu trả lời của hắn.

Nói thật, trước đó kỳ thật hắn chưa từng chân chính tin tưởng Lạc Băng Hà, cho nên vẫn vô ý tổn thương. Chuyện tới nước này...

Thẩm Thanh Thu cười khổ nói: “Vẫn thà tin là có, không thể tin là không.”

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 67: Ba Người Ở Bên Nhau Nhất Định Có Chuyện

Dịch: Chi

Sửa: Sút

Trẻ nhỏ trong nhà không hiểu chuyện, làm người lớn nào dễ.
Thẩm Thanh Thu cười làm lành, nói ngọt: “Một thời gian không gặp, tu vi của Liễu sư đệ ngày càng tăng tiến rồi.”

Liễu Thanh Ca nhẹ giường cảm: “Vừa bế quan ra.”

Khi ấy lúc Lạc Băng Hà vây kín Thương Khung Sơn, Liễu Thanh Ca từng nói “Đội đó!”, quả nhiên là đi bế quan tu luyện rồi. Vừa xuất quan đã đến cứu người, Thẩm Thanh Thu sờ sờ mũi, lòng cảm thấy chỉ cảm ơn suông hình như không đủ.

Mắt Lạc Băng Hà liếc qua liếc lại giữa hai người, nói chen vào: “Vẫn không mạnh bằng ta.”

Thẩm Thanh Thu liếc y một cái. Phải phải phải, người mạnh nhất, nam chính ngẫu nhất cả truyện, có thể không mạnh sao? Biết rồi!

Hắn lại quay về phía Liễu Thanh Ca, chuyển chủ đề: “Sao người biết mà đến Nam Cương tìm ta?”

Hóa ra sau khi Liễu Thanh Ca xuất quan, lập tức chạy đến địa bàn của Lạc Băng Hà ở ma giới Bắc Cương, một đường giết tiến vào, cơ hồ giết đến đảo lộn trời đất, kết quả Thẩm Thanh Thu không ở đó, Lạc Băng Hà cũng không, thấy bảo vệ vội quay lại dọn dò một hồi liền tức khắc đi luôn rồi. Trước tiên hắn bắt một tỳ nữ ma tộc tên là Sa gì đó tra hỏi —— phương thức tra khảo của Bách Chiến Phong chính là tra tấn, nhiều nhất chỉ là phân thành từng cấp độ để đánh. Hắn đương nhiên không thể đánh nữ nhi, vì thế hỏi không ra. May thay, lại đụng phải Thượng Thanh Hoa đang buồn ngủ liêu xiêu.

Với loại hàng này, Liễu Thanh Ca thực sự không chút lưu tình, quyền cước vừa giơ lên, Thượng Thanh Hoa đã lảo nhảm không ngừng mà khai sạch rồi, bao gồm Thẩm Thanh Thu lúc ở ma giáo ăn uống thế nào, hàng ngày giải trí tiêu khiển ra sao, và tin quan trọng bị bắt đến Nam Cương.

Sau khi hỏi xong, Liễu Thanh Ca đã định xử tên phản đồ này về với đất mẹ, chẳng ngờ Mạc Bắc Quân đột nhiên lao ra. Hai người đánh một trận, đánh sập mất non nửa địa cung của Lạc Băng Hà, vì thế mới mất chút thời gian.

Phân đoạn thăng trầm, đầy rẫy yếu tố bạo lực này, chính là hành trình gần đây của Liễu đại thần.

Tồn công tồn sức như vậy... Liễu Thanh Ca, quả là một người đàn ông còn đáng tin hơn cả anh ruột ấy!

Thẩm Thanh Thu giờ mới nhớ ra có việc quan trọng cần trao đổi, nghiêm túc nói: “Được rồi, dừng lại ở đây, Liễu sư đệ, ta có chuyện nhất định phải nói với đệ.”

Liễu Thanh Ca đáp: “Nói.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Người có biết Thiên Lang Quân không?”

Đối với nhân sĩ giới tu chân mà nói, cái tên này có thể nói là thuộc hàng truyền kỳ.

Nhiều năm trước, trong trận chiến mà Thiên Lang Quân bị áp dưới núi Bạch Lộ, tứ đại phái đã xuất ra toàn lực. Thương Khung Sơn phái mặc dù cũng là chủ lực, nhưng những người tham trận lúc đó đều là các phong chủ đời trước. Trong các phong chủ đang tại chức của Thương Khung Sơn phái, chỉ có Nhạc Thanh Nguyên với tư cách đệ tử số một của Khung Đỉnh Phong là từng tham chiến, hơn nữa với Huyền Túc lần đầu lộ diện, đã có đóng góp mang tính quyết định.

Những điều này Liễu Thanh Ca tất nhiên không thể không biết: “Thánh Quân đời trước của Ma tộc? Thân thể gã hư hủy cũng được bảy, tám năm rồi.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Thân thể hư hủy, không có nghĩa là chết rồi. Cũng có thể do thoát xác.”

Liễu Thanh Ca nhướn lên một bên mày: “Giống như người?”

Thẩm Thanh Thu trong lòng hồ thẹn, ho khan: “Đúng vậy.”

Liễu Thanh Ca cũng không truy cứu nữa: “Gã xuất hiện rồi, sau đó?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Thiên Lang Quân định hợp nhất ma giới và nhân giới.”

“Ý chỉ gã định đánh chiếm nhân giới?”

Thẩm Thanh Thu biết ngay, người bình thường rất dễ nhầm lẫn hai khái niệm này.

Nói đến “hợp nhất”, rất nhiều người đều tưởng rằng chỉ có ý là “thống nhất”, thực ra không phải, việc mà Thiên Lang Quân định dùng Tâm Ma kiếm để thực hiện, là ý “hợp nhất” trên mặt chữ.

Ma giới và nhân giới, giống như hai mặt của một tờ giấy, ở tại hai chiều không gian khác nhau. Vẽ một đường lên mặt trước tờ giấy, có kéo dài thế nào, cũng không thể vẽ sang mặt sau.

Nhưng Tâm Ma kiếm, thì có thể khiến hai mặt trước sau của tờ giấy, ghép trên trên một mặt phẳng.

Ví dụ. Trên lục địa nhân giới có sông Lạc chảy, ma giới thì có Mai Cốt phong, hai nơi này thuộc về hai không gian khác nhau. Nhưng trong nguyên tác, sau khi Lạc Băng Hà dùng Tâm Ma kiếm làm chìa khóa, hợp nhất hai giới, Mai Cốt phong liền bị “ghép” ở ngay giữa sông Lạc, trở thành một ốc đảo.

Nghe xong giải thích ngắn gọn, Liễu Thanh Ca nhú lại mày: “Việc này thực sự làm được?”

Đương nhiên là được. Lạc Băng Hà trong nguyên tác đã thành công thực hiện rồi!

Thẩm Thanh Thu nặng nề gật đầu. Liễu Thanh Ca nghĩ một lúc, nói: “Sự việc trọng đại, còn cần chứng cứ thì mới có thể nhận được sự tin tưởng của chư vị trưởng môn.”

Nếu nói chứng cứ, thực sự không có. Thẩm Thanh Thu đang hơi thấy đau đầu, lúc này, Lạc Băng Hà im lặng nửa ngày bỗng nói: “Sự tôn vì sao không hỏi ta?”

Thẩm Thanh Thu còn chưa trả lời, Liễu Thanh Ca đã đi trước một bước, cười khẩy một tiếng.

Nguyên nhân cười khẩy vô cùng rõ ràng. Lạc Băng Hà có huyết thống ma tộc, hơn nữa đã sớm trở mặt với các phái, tiếng xấu đồn xa, Huyền Hoa cung bị y trực tiếp biến thành tổ chức tà giáo, mặc dù thực lực dưới sự thao túng của y không giảm còn tăng, tứ đại phái sớm đã đá nó khỏi hàng ngũ, tu chân đại phái giờ chỉ còn trên danh nghĩa, tất nhiên cũng không thể giúp được gì.

Thế nên, hỏi y, e cũng chẳng được gì cả...

Điều này trong lòng Thẩm Thanh Thu hiểu rõ, nhưng không thể nhiều lời. Bằng không trái tim thủy tinh mỏng manh dễ vỡ kia của Lạc Băng Hà không biết còn muốn vụn nát như nào nữa.

Hắn cười trừ mấy tiếng, còn chưa cười xong, trên vai bỗng nhiên lại nặng thêm chút.

Đầu Lạc Băng Hà nhẹ gác trên vai trái của hắn.

Thẩm Thanh Thu tưởng rằng y lại đang làm nũng, thử hất một cái, nhưng nhìn kỹ lại, mắt Lạc Băng Hà đang nhắm, dáng vẻ bình yên ngủ sâu.

Đứng mà cũng ngủ được! Mới rồi chẳng phải vẫn còn nói chuyện tốt lắm sao!

Thẩm Thanh Thu vòng tay giữ chặt cánh tay y, tránh cho y ngã khỏi kiếm bay, nhẹ giọng gọi: “Lạc Băng Hà?”

Không có phản ứng, ngưng một lúc, Thẩm Thanh Thu đổi thành âm thấp hơn, nhẹ hơn: “... Băng Hà?”

Gọi hai câu, y mới chậm chậm mở mắt, Thẩm Thanh Thu thấy ánh mắt y mơ màng, không nhin được hỏi: “Người mệt lắm à?”

Rời khỏi thánh lảng chưa được mấy ngày, lượng vết thương lớn mà Lạc Băng Hà phải chịu cho dù lành nhanh, e cũng vẫn để lại di chứng, một chút choáng váng cũng có khả năng.

Lạc Băng Hà lắc nhẹ đầu: “Không.”

Thẩm Thanh Thu ngẫm nghĩ một hồi, xoay người ôm hai tay, lẳng lặng chăm chú nhìn Liễu Thanh Ca bên này: “Liễu sư đệ, qua vùng tiếp giáp, không bằng người đi trước, về Thương Khung Sơn phái cùng trưởng môn sư huynh triệu các phái thảo luận một chút.”

Liễu Thanh Ca hơi trừng hai mắt: “VẬY còn người.”

Thẩm Thanh Thu đáp: “Ta có lẽ sẽ về muộn một chút. Lạc... Băng Hà y như thế này, ta thấy, vẫn nên nghỉ ngơi một chút hẵng đi tốt hơn.”

Liễu Thanh Ca đề khí nói: “Ta tới, là để mang người về.”

Thẩm Thanh Thu do dự, Lạc Băng Hà không nói tiếng nào, cúi đầu. dáng vẻ nhìn ngoan ngoãn vô cùng, hấn lại nói: “Một đêm thôi.”

Liễu Thanh Ca nhìn Lạc Băng Hà dựa phía sau Thẩm Thanh Thu, nghiêm khắc nói: “Một đêm cũng không được.”

VẬY phải làm sao?

Sau một canh giờ, ba người vượt qua vùng tiếp giáp, dừng ở trước cửa khách trạm lớn nhất trong thành.

Tòa thành này ở xa trung nguyên, tạp môn tiểu phái thì nhiều, nhưng lại ít khi thấy được vẻ phong thần tuấn lãng như vậy, nhân vật tiên khí lẫm liệt xuất hiện, còn một lần xuất hiện liền ba người, người nào người nấy nhìn cũng ngời ngời, không ít người dừng bước vây xem. Liễu Thanh Ca hiên ngang sải bước, mang theo Thừa Loan, bước vào bậc cửa đầu tiên.

Đại sảnh hoa lệ, rộng rãi sáng sủa, lập tức có hỏa kế tiến tới chào hỏi. Thẩm Thanh Thu nói: “Liễu sư đệ, người thực sự muốn đi cùng bọn ta?”

Vẫn luôn nghĩ rằng Liễu Thanh Ca là kiểu thoát tục, cơ bản không cần phải ngủ, cho dù là ngủ cũng phải ở nơi linh đài mây khói phủ quanh.

Liễu Thanh Ca cầm kiếm khoanh tay đứng đó, lạnh lùng nói: “Không yên tâm.”

Hắn vừa nâng mí mắt, vừa hay bắt gặp Lạc Băng Hà ở phía sau Thẩm Thanh Thu, lẳng lặng thở mạnh hai cái. Mắt đảo gian tà, miệng cười khinh miệt, ác ý trong mắt nhiều đến sắp tràn ra rồi, tức thì bùng giận, gân xanh trên mu bàn tay cầm Thừa Loan nổi rõ. Thẩm Thanh Thu thấy thế vội nói: “Có gì từ từ nói, đừng tức giận.” Hắn quay đầu, Lạc Băng Hà một vẻ vô tội chớp chớp mắt, môi vẫn còn chút nhợt nhạt.

Hỏa kế cười nói: “Các vị khách quan là tới nghỉ trọ?”

Liễu Thanh Ca không màng kẻ khác, Lạc Băng Hà thì dáng vẻ như có thể ngã bất cứ lúc nào, Thẩm Thanh Thu đành tự bước ra: “Đúng vậy.”

Hỏa ké: “Lấy mấy phòng?”

Thẩm Thanh Thu: “Ba...”

Lạc Băng Hà: “Hai phòng.”

Liễu Thanh Ca chỉ thiếu mỗi chưa treo tám chữ “Lòng dạ lang sói, đáng hận đáng diệt” trên mặt nữa thôi.

Lạc Băng Hà vui vẻ hòa nhã nói: “Cảm phiền cho hai phong. Đa tạ.”

Liễu Thanh Ca nói: “Ba phòng.”

Lạc Băng Hà nhẹ cười, hỏi ngược lại: “Xin hỏi, ai trả tiền?”

Thẩm Thanh Thu và Liễu Thanh Ca đơ một lúc.

Thẩm Thanh Thu thì không cần nói, vừa mới thoát khỏi sào huyệt ma tộc, nào có mang mấy thứ này. Liễu Thanh Ca lại càng không thể, chém giết một đường, sao có thể nhớ mang tiền theo người.

Lạc Băng Hà nhàn nhã nói: “Là ta. Ta không mang đủ tiền. Thế nên, hai phòng.”

Thẩm Thanh Thu: “... Liễu sư đệ, người đừng so đo với y nữa.”

Vấn đề này quả thật không cách nào giải quyết. Giả không đủ tiền, cũng đâu có thể đem Tu Nhã hay Thừa Loan đi cầm được...

Cũng không biết Lạc Băng Hà có phải cố ý hay không. Hiện giờ Thẩm Thanh Thu thực sự không dám tự tiện kết luận nữa, nhận được thẻ phòng, lúc lên lầu, Liễu Thanh Ca đi phía trước, Thẩm

Thanh Thu đi giữa, quay đầu bắt lực nói: “Lần sau còn chọc tức sư thúc ngươi như vậy, liền đem ngươi bán lấy tiền.”

Lạc Băng Hà ngửa mặt nói: “Sư tôn ngươi vẫn luôn nhẫn tâm như vậy.”

Liễu Thanh Ca ở phía trước quay lại nhìn một cái, nhăn mũi lại, bộ dạng chán ghét từ đáy lòng.

Có thể khiến hắn lộ ra biểu cảm như vậy, Lạc Băng Hà cũng coi như rất giỏi rồi.

Hai gian phòng ngay sát cạnh.

Chia phòng là một vấn đề nghiêm túc.

Liễu Thanh Ca tự có suy xét. Lạc Băng Hà này làm người, hành xử đều khác người, tràn đầy tà khí, đến ôm một cỗ thi thể cũng có thể ôm năm năm. Giờ đây, người sống ở ngay trước mặt y.

Sao có thể cho y đắc ý?

Trong không khí như có tia lửa đấu nhau xèn xẹt. Thẩm Thanh Thu thông dong tự tại, mở cửa, xoay người, đóng cửa.

Đóng rồi, lại hé ra một khe: “Vậy các ngươi nghỉ ngơi tốt nha.”

Tia lửa nháy mắt đóng băng.

Liễu Thanh Ca: “... Này!”

Troll nhau à?!

Lần này án đường của Lạc Băng Hà thực sự phủ đầy mây đen, chim lợn: “Sự tôn, hấn sẽ giết ta mất.”

Thẩm Thanh Thu hướng Liễu Thanh Ca giờ lên ngón trở: “Người có thể đánh. Đừng đánh chết là được.”

Đùa. Hấn nào dám cùng Lạc Băng Hà chung một phòng. Thăng cong đêm khuya cùng chung một chỗ, tìm chết á!

Phải, Thẩm Thanh Thu cố chấp hấn vẫn là thăng đó! Có thể đọc quyền văn ngựa đực “Cuồng ngạo tiên ma đồ” này chính là minh chứng hùng hồn!

Nhưng cũng không dám cùng Liễu Thanh Ca một phòng. Mặc dù Liễu đại thần là Thương Khung Sơn phái đệ nhất thăng nam, thăng đến trời đất chứng giám, nhưng Lạc Băng Hà cái hũ giám số 1 ma giới này một khi đã đổ, thì càng khó đối phó.

Kết lại, Thẩm Thanh Thu vui vẻ nói: “Quyết thế đi.”

Lạc Băng Hà bỗng dưng muốn khóc: “... Sự tôn người sao có thể nhẫn tâm.”

Thẩm Thanh Thu hơ hơ, đóng thăng cửa. Để lại hai tên ngoài hành lang hóa đá, đứng như trời trồng.

Vốn là nhìn Lạc Băng Hà cơ thể suy nhược, mới quyết định tìm nơi nghỉ ngơi, giờ thấy, y không phải khí sắc rất tốt sao?

Phí công lo lắng rồi!

Tắm xong, Thẩm Thanh Thu khoác lên trung y sạch sẽ, nhàn không việc gì, thấy trên bàn để mấy cuốn sách mỏng. Bìa quyền nào

cũng sắc sỡ, nhìn không ra tiêu đề, còn đánh thứ tự “Một”, “Hai”, “Ba”, vân vân... bèn rút một quyển, tựa lên đầu giường xem.

Một lần mười dòng lướt lại lướt, câu chữ trong cuốn này, trau chuốt diễm lệ, lối kể uyển chuyển, còn có thêm trang minh họa vô cùng đặc sắc. Thắm Thanh Thu đang muốn đọc kỹ lại, hệ thống lâu ngày không thấy đã “đỉnh đỉnh” báo rồi.

Hệ thống: 【Xin chào. Thông báo 1: độ sướng vượt qua mức nhất định, đủ điều kiện rơi xuống đạo cụ máu chót, mời chuẩn bị tốt tiếp nhận, nếu lúc rơi xuống không thể bắt được, thì đạo cụ mất hiệu lực. 】

Đạo cụ máu chót. Ngọc Quan Âm giả có thể tiêu hao 5000 điểm tức giận kia?

Thắm Thanh Thu ném cuốn sách trong tay sang một bên: “Người đời đã. ‘Độ sướng vượt qua mức nhất định, đủ điều kiện rơi xuống đạo cụ máu chót’, là nói trước đây lúc chưa đạt đủ độ sướng nhất định, không thể sử dụng đạo cụ máu chót?”

Hệ thống: 【Chính xác.】

Thế thì lúc trước còn hiện lên hỏi hấn có muốn dùng đạo cụ máu chót không làm quái gì?!

Chọn xong đạo cụ, không đủ điều kiện, chẳng phải vẫn như cũ phải dùng tiểu thủ thúc đẩy tình cảnh?!

Hơn nữa, đạo cụ này thực ra cũng chẳng còn tác dụng gì nữa đi. Thắm Thanh Thu thực lòng cảm thấy, hấn hiện tại, cho dù không cùng Lạc Băng Hà chơi gei, chỉ cần không chơi gei với người khác, thì điểm tức giận của nam chính sẽ không tăng được.

Cho dù ấn Lạc Băng Hà xuống đất đánh đến chết, điểm mà có thể tăng của y chỉ có thể là độ sượng mà thôi...

Hệ thống: 【Thông bào 2: Warning. Chùa Chiêu Hoa ở phía trước sẽ xuất hiện nhiệm vụ trọng điểm. Mong ngài chuẩn bị tốt để tiếp nhận nhiệm vụ. Chúc ngài vui vẻ.】

Bản 2.0 còn có cả Warning!

Nói ra, Lạc Băng Hà gần đây có vài hành động thân mật quá mức, độ sượng lại không hề tăng thêm. Điểm này, Thẩm Thanh Thu vẫn luôn nghi hoặc.

Không phải Thẩm Thanh Thu tự luyện, mà dựa vào cái sự ‘xuất sắc’ khi trừng một cái, mắng một câu, đánh một cái cũng có thể tăng tăng bùng nổ ấy của Lạc Băng Hà, không tăng gấp đôi, quá vô lý.

Trừ khi là hấn không nghe thấy, bỏ qua thông báo?

Mở xem số liệu, độ sượng thực sự không tăng mấy.

Hấn hỏi ra. Hệ thống đáp: 【Do gần đây mức tăng của độ sượng quá thường xuyên, để tiết kiệm tài nguyên của hệ thống, độ sượng đổi thành tổng kết theo tháng. Chúc ngài vui vẻ.】

Tổng kết theo tháng?

Thẩm Thanh Thu có dự cảm, nó sẽ là một con số rất khủng bố...

Hấn đang nhớ lại xem, đoạn chùa Chiêu Hoa trong nguyên tác có tình tiết nào quan trọng, đột nhiên, cửa phòng lại ‘cốc cốc’ gõ nhẹ.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 68: Chiêu Hoa Tự

Thẩm Thanh Thu phản ứng đầu tiên, cảm thấy nhất định là Lạc Băng Hà.

Nhưng người tới bước vào cửa, hấn mới phát hiện bị hố.

Đi vào cư nhiên là Liễu Thanh Ca.

Liễu Thanh Ca không phải luôn thích giẫm lên ván cửa mình vừa đạp đổ trực tiếp vào phòng sao, từ khi nào hấn học được cách gõ cửa?!

Thẳng nam, có thể thả vào! Thẩm Thanh Thu nghiêng người nhường lối, đóng cửa, hấn thuận miệng hỏi: “Liễu sư đệ đêm khuya đến thăm là vì chuyện gì? Lạc Băng Hà đâu?”

Liễu Thanh Ca xì mặt: “Không biết!”

Biểu cảm kia rõ ràng viết, thà hấn ngủ nóc nhà còn hơn chung một phòng với tiểu súc sinh kia.

Thẩm Thanh Thu cười thầm trong lòng đến mức nghiêng ngả, Liễu Thanh Ca trừng hấn, thò tay vào trong ngực, lôi ra một thứ,

ném qua. Thẩm Thanh Thu đưa tay tiếp được, nhìn một cái, cư nhiên là chiếc quạt cũ hắt để ở trúc xá Thanh Tĩnh Phong.

Thẩm Thanh Thu kìm lòng khôngặng mở quạt ra, gió lạnh phơ phất, nhất thời cảm giác khoan khoái.

Quả nhiên chiết phiền mới là lợi khí giả ngẫu, nháy mắt cảm giác chỉ số ngẫu tăng vọt!

Hắn cảm động: “Sự đệ... Vậy mà ngươi còn nhớ mang cái này cho ta!”

Liễu Thanh Ca đương nhiên không phải đặc biệt tới đưa quạt cho hắn, hắn với lấy cái băng ghế dài, ngồi nghiêm chỉnh, đặt một cánh tay lên bàn, nghiêm nghị nói: “Ta có lời muốn nói với ngươi.”

Bị lây tâm tình của hắn, Thẩm Thanh Thu cũng trở nên nghiêm chỉnh, dựng thẳng lưng.

Liễu Thanh Ca nói: “Ngươi với Lạc Băng Hà, rốt cuộc là chuyện gì?”

Bách Chiến Phong phong chủ khẳng định không phải ôm tâm trạng hóng hớt hỏi những lời này. Thẩm Thanh Thu cân nhắc một hồi, nói từ đáy lòng: “Ta cũng không biết là chuyện gì, đến lúc phản ứng lại, thì đã như vậy rồi.”

Liễu Thanh Ca nói: “Ngươi thật lòng tin y hồi cải làm một người mới?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Không phải hồi cải làm một người mới, mà là hình như ta vẫn có chỗ hiểu lầm y.”

Liễu Thanh Ca cười lạnh: “Hiểu làm? Y ép người tự bạo, độc hại Huyền Hoa Cung, vây khốn Thương Khung Sơn, thiêu nát Khung Đình Điện, đả thương chưởng môn sư huynh, đều là hiểu làm?”

Vừa nghe câu cuối cùng, Thẩm Thanh Thu lập tức truy vấn nói: “Chưởng môn sư huynh không sao chứ? Hình như lần trước huynh ấy bị thương, Mộc sư đệ xem cho huynh ấy chưa? Thật sự là Lạc Băng Hà hạ thủ?”

Liễu Thanh Ca phẫn uất nói: “Nếu không còn có thể là ai? Người còn muốn tìm cớ cho y? Thật sự là hồ đồ!”

Không. Không phải hắn muốn tìm cớ cho Lạc Băng Hà, mà là thật sự không thể tin, Lạc Băng Hà có thể đả thương Nhạc Thanh Nguyên đơn giản như vậy.

Phải biết rằng, trong 《Cuồng ngạo tiên ma đồ》 Lạc Băng Hà cùng Nhạc Thanh Nguyên cũng có vài lần giao thủ trực diện, nhưng một lần cũng không thể hơn được vị chưởng môn này. Vẫn là phải lợi dụng Thẩm Thanh Thu nguyên bản, mới khiến người đứng đầu một phái này bị vạn tiễn xuyên tâm mà chết thảm.

Lại nói tiếp, bất luận là nguyên tác hay thế giới này, Nhạc Thanh Nguyên đối xử với “Thẩm Thanh Thu”, quả thật hậu đãi quá mức bình thường. Khi đọc sách hắn đã sớm bức, một chưởng môn tốt như vậy, dựa vào cái gì lại dốc hết tâm can đối với một cận vệ đáng khinh? Trong đó có phải có ngọn nguồn sâu xa chưa được khai quật không? Liệu có khi nào cũng thuộc một trong những hạng mục lấp hố?

Hắn cúi đầu trầm tư, Liễu Thanh Ca lại cho rằng hắn bị mắng nên xấu hổ, thần sắc dụi đi, khẩu khí cũng không còn nghiêm khắc: “Chư

vị đồng môn đều không hiểu, rốt cuộc vì sao người đối tốt với y như vậy.”

... Nói thật, Thẩm Thanh Thu không cảm thấy mình đối xử với Lạc Băng Hà tốt chút nào. Thật đó!

Liễu Thanh Ca hơi hơi nghiêng người về phía trước, ánh nến chiếu lên khuôn mặt tuyết trắng của hắn, tạo nên một tầng sắc ấm.

Hắn cau có hỏi: “Hay là nói, những tin đồn kia, tất cả đều là thật?”

Cho rằng Liễu đại thần sẽ cười nhạt trước những tin vĩa hè kia, hắn thực sự là quá ngây thơ quá ngọt!

Thẩm Thanh Thu nắm chặt chiết phiến, ha ha ha ha: “Liễu sư đệ cư nhiên cũng nghe mấy tin đồn vô căn cứ này.”

Liễu Thanh Ca một lần nữa ngồi thẳng người: “Ta không tin. Nhưng người cứ một lòng che trở bạch nhãn lang đó.”

Thẩm Thanh Thu bắt đắc dĩ nói: “Ta không che chở y. Chỉ là không muốn hiểu lầm y nữa.”

Liễu Thanh Ca lạnh lùng nói: “Ta không hiểu chuyện giữa các người. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Lạc Băng Hà cũng không phải loại lương thiện, tự người giải quyết đi.”

Hắn nói xong, đứng dậy bước đi.

Thẩm Thanh Thu đương nhiên cũng biết Lạc Băng Hà không phải loại lương thiện gì, nhưng hôm nay cũng không thể kết luận hắn thuộc loại xấu xa gì. Bên kia, Liễu Thanh Ca sắp xuất môn, đi

ngang qua mấy quyển sách kia, liếc mắt một cái, như là nhìn thấy cái gì khó lường, giẫm hụt chân.

Thẩm Thanh Thu ngẩng đầu, thấy Liễu Thanh Ca còn chưa ra khỏi cửa, cảm thấy khác thường: “Sao thế?”

Liễu Thanh Ca cứng ngắc mà quay đầu lại, dùng một ánh mắt phức tạp hoàn toàn mới đánh giá trên dưới hắn.

Một lúc lâu sau, lắc lắc đầu, rồi mới mở cửa đi ra. Ngắn ngủi vài bước, tựa hồ còn bị vấp ở ngưỡng cửa.

Rốt cuộc làm sao vậy?!

Thẩm Thanh Thu nhắm mắt ngủ một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, hắn cảm thấy được, có người vào phòng.

Người này nhẹ chân nhẹ tay, đi lại khắp nơi. Thẩm Thanh Thu mở mắt, lập tức ngậy ngấn cả người.

Sáng sớm có húng đi vào phòng của hắn, đương nhiên chỉ có Lạc Băng Hà.

Có điều, là một Lạc Băng Hà rất khác.

Y thay một thân bạch y, tóc đen cũng dùng dây cột tóc màu nhạt buộc lên ngay ngắn, đang thoái mái bện tới bện lui trong phòng.

Trang phục cùng dáng vẻ này, hoàn toàn không khác gì Lạc Băng Hà trước Tiên Minh Đại Hội. Hình tượng tiêu chuẩn của một danh môn đệ tử thuần khiết trong sáng (gạch bỏ) cô vợ nhỏ chịu khó đảm đang (gạch bỏ), thật sự là...

Thật sự là rất lừa tình!

Lạc Băng Hà quay đầu, thấy hấn chống một tay nhấc thân dậy, cười tủm tỉm nói: “Sự tôn tình rồi? Đồ ăn sáng ở trên bàn.”

Thẩm Thanh Thu một tay đỡ trán, thân thể lại không tự chủ được mà phản ứng, cầm một tay của Lạc Băng Hà, xuống giường.

Trách thì trách, bữa sáng kiểu này căn bản là tiêu chuẩn phục vụ mỗi sáng trên Thanh Tĩnh Phong ngày trước. Xuống giường, mặc quần áo, rửa mặt, lên bàn, ăn, tự nhiên mà làm xong dưới sự phục vụ chu đáo của Lạc Băng Hà.

Nếu cảnh tượng đổi thành trúc xá Thanh Tĩnh Phong, thật sự sẽ có ảo giác đáng sợ rằng thời gian đã quay ngược lại!

Lạc Băng Hà bình luận: “Điểm tâm của khách điểm này thật khó ăn. Ủy khuất sự tôn rồi.”

Nếu đối tượng so sánh là tay nghề của Lạc Băng Hà, đánh giá này vô cùng khách quan.

Thẩm Thanh Thu hít một hơi thật sâu, hỏi: “Sự thúc người đâu?”

Lạc Băng Hà mỉm cười: “Không biết.”

Hai người này nhắc đến đối phương, đều là đơn giản thô bạo hai chữ “Không biết”. Thẩm Thanh Thu tính tới tính lui, hỏi cũng như không.

Một chớp mắt trôi qua, Lạc Băng Hà lại đi dọn giường chiếu cho hấn.

Hỗn thể ma vương dọn giường chiếu cho hắn! Cảnh này thực sự quá đẹp, Thẩm Thanh Thu không dám xem!

Bất ngờ, giọng của Lạc Băng Hà vang lên: “Có điều, nếu sư tôn đã để ta gọi Liễu Thanh Ca là sư thúc, tức là nói, vẫn thừa nhận ta là đệ tử Thanh Tĩnh Phong.”

Cái này chẳng phải phí lời sao?

Người đều đuổi theo trước sư tôn sau sư tôn gọi bao nhiêu tiếng rồi?

Thẩm Thanh Thu nói: “Khi nào thì vì sư nói qua người không phải đệ tử của ta?”

Lạc Băng Hà thấp giọng nói: “Ta còn tưởng sư tôn đã sớm mặc nhận trực xuất ta khỏi sư môn. Ta vẫn đuổi theo kêu sư tôn, thực ra sợ là ta đơn phương tình nguyện.”

... Chịu không nổi.

Thẩm Thanh Thu ôm mặt.

Có chút chí khí được không? Băng ca!!!

Người là nam chính ngựa đực tuyệt phẩm đã từng bá khí đưa ra tuyên ngôn lãnh khốc với đám hậu cung “Nữ nhân của ta chính là nhiều như vậy, hơn nữa chỉ ngày càng nhiều hơn, hoặc là nhin hoặc là cút” đó!

Thiếu nam ngây thơ vừa bưng trà rót nước giặt quần áo, vừa xấu hổ quay lưng mới dám nói chuyện này, đến tột cùng là ai?

Hả?

Là ai chiếm cứ thân xác của người!

Thẩm Thanh Thu rút cuộc lại có cơ hội giáo huấn đồ đệ. Hắn uống một ngụm trà: “Người nghĩ được như vậy, rất tốt. Người đã biết mình vẫn là đệ tử Thanh Tĩnh Phong, vậy sau này không thể vô lễ với chư vị sư thúc sư bá như vậy nữa. Nhất là hôm nay quay về Thương Khung Sơn xong, ngoan ngoãn xin lỗi chuyện lần trước người vây núi phá điện đi.”

Xin lỗi đương nhiên không chỉ xin lỗi bằng miệng. Nhất định phải bồi thường gấp đôi những dụng cụ công cộng đã phá hỏng. Đây là thành ý tối thiểu!

Lạc Băng Hà vừa thuận tay thu lại chén đĩa dùng để ăn sáng, vừa thờ ơ nói: “Hôm nay không cần quay về Thương Khung Sơn.”

Thẩm Thanh Thu: “Người nói cái gì?”

Lạc Băng Hà nói: “Ta nói, nếu sư tôn thật muốn gặp chư vị... sư thúc sư bá, không cần quay về Thương Khung Sơn. Chúng ta thay đổi phương hướng, trực tiếp đi Chiêu Hoa Tự là được.”

Khi ba chữ “Chiêu Hoa Tự” phát ra từ miệng y, hệ thống gửi tới nhắc nhở: 【 Chính thức tuyên bố nhiệm vụ “Chiêu Hoa Tự”! Người tuyên bố: Lạc Băng Hà. Xin quý khách lựa chọn có tiếp nhận không! 】

Người khởi xướng nhiệm vụ lại là bản thân Lạc Băng Hà sao!

Thẩm Thanh Thu hí mắt: “Làm sao người biết được?”

Lạc Băng Hà nói: “Sư tôn đi là biết còn gì? Thừa dịp Liễu... Liễu sư thúc còn chưa có trở lại.”

Vừa dứt lời, rầm một tiếng, Liễu Thanh Ca đã đá cửa trở lại.

Hắn cũng không thèm nhìn Lạc Băng Hà một cái, nói với Thẩm Thanh Thu: “Thay đổi lộ trình. Hôm nay không trở về Thương Khung Sơn, đi Chiêu Hoa Tự.”

Thẩm Thanh Thu đứng dậy: “Xảy ra chuyện?”

Liễu Thanh Ca trầm giọng nói: “Xảy ra chuyện. Tin tức phát ra sau nửa đêm qua. Hôm nay không ít môn phái đều phái người đứng đầu tới Chiêu Hoa Tự thương nghị. Thương Khung Sơn phái cũng có phần. Tu chân thế gia của thành này cũng mới xuất phát.”

Trên đường đi Chiêu Hoa Tự, có rẽ qua Kim Lan Thành.

Xa cách vài năm, cũng không biết thương xá phồn hoa ngày xưa sau khi trải qua kiếp nạn lớn, hiện giờ thành như thế nào, nếu không phải đi vội, Thẩm Thanh Thu nhất định phải bay lên tầng mây dày dày đó để nhìn một cái.

Qua Kim Lan Thành không lâu, chính là Chiêu Hoa Tự.

Bảo tự trang nghiêm, tọa lạc ở sườn một ngọn núi cỏ xanh ngát. Vốn là một tòa cổ tháp tĩnh mịch, hôm nay lại huyền náo tiếng người, bóng người lay động, sườn núi càng không ngừng có từng đội phi kiếm thành đoàn ra ra vào vào.

Ba người nghỉ chân dưới thềm đá nhiều bậc của Đại Hùng bảo điện. Liễu Thanh Ca nói với Thẩm Thanh Thu: “Người theo ta đi gặp chưởng môn sư huynh.”

Thẩm Thanh Thu vừa muốn gật đầu, Lạc Băng Hà đã đi theo.

Thân phận của y đặc thù, hoàn cảnh này xuất hiện khá miễn cảm, Thẩm Thanh Thu nói: “Người ẩn đi một lát, đừng để chư vị đứng đầu các phái chỉ mũi mâu về phía người.”

Lạc Băng Hà vô tư nói: “Muốn chỉ thì cứ việc. Ta đương nhiên phải đi theo sư tôn.”

Đây lại là một kẻ không nghe khuyên bảo. Cho y đi theo thật, bị người ta nhận ra, sẽ thêm rất nhiều phiền toái không cần thiết. Thẩm Thanh Thu nói: “Liễu sư đệ người đi trước, ta sẽ theo sau.”

Liễu Thanh Ca lạnh lùng liếc họ, phi thân lên bậc đá, đi lên tụ hội với Thương Khung Sơn phái.

Chỉ cần cố ý giữ chừng mực, Lạc Băng Hà hoàn toàn có thể khiến mình nhìn vô hại với cả người lẫn thú, xen lẫn trong đám người nhốn nháo, ngoại trừ mặt cực kỳ đẹp chút, thật sự giống một hảo đồ đệ của một môn phái bình thường. Về phần Thẩm Thanh Thu, ngoại trừ ở Kim Lan Thành có một lần xuất đầu lộ diện không mấy huy hoàng, khuôn mặt bị chôn dưới đất còn chả bao giờ lộ mặt ra, tỉ lệ bị nhận ra càng nhỏ...

Ngoài điện và trên quảng trường có một tường người vây thành từng vòng, Nếu là trước đây, vênh váo tự đắc nhất, chắc chắn là đệ tử của Huyền Hoa Cung, nhưng hôm nay Huyền Hoa Cung đã thành tà giáo, tất nhiên bị bài xích bên ngoài, có lẽ không được mời, một người cũng không thấy.

Trung tâm Đại Hùng bảo điện chủ trì đại cục chính là mấy vị phương trượng Chiêu Hoa Tự. Vô Trần đại sư cũng nằm trong số đó, Thẩm Thanh Thu chăm chú nhìn kỹ, mới phát hiện hai chân ông là chân giả bằng gỗ, nhờ đó có thể đứng thẳng được.

Thượng Khung Sơn phái do Nhạc Thanh Nguyên dẫn đầu, ngồi ở sườn điện, Liễu Thanh Ca vừa mới đứng ở phía sau y, cúi người nói nhỏ vài câu, Nhạc Thanh Nguyên thần sắc xúc động, hơi hơi ngẩng đầu, nhìn xung quanh bốn phía. Bên cạnh Vô Trần đại sư, chính là phương trượng Vô Vọng chủ trì Chiêu Hoa Tự.

Vị lão hòa thượng tóc phớt bạc này chấp hai tay lại, thanh âm trầm thấp hùng hậu quanh quẩn trong đại điện, nghe vang dội cực điểm.

“Lão nạp liền hỏi thẳng.”

“Chư vị ở đây, rốt cuộc có bao nhiêu người đêm hôm qua mơ thấy cùng một giấc mộng?”

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 69: Thân Thế

Dịch: Chi

Sửa: Sút

Mơ?

Không cần nói nữa. Chuyện tốt Lạc Băng Hà làm!

Y nhẹ giọng nói bên tai Thẩm Thanh Thu: “Sư tôn không phải đau đầu vì không có ‘chứng cứ’ sao? Thế này thì không cần phí tâm nữa ha?”

Chẳng trách khi đó y ngủ phút chốc trên Tu Nhã kiếm, Thẩm Thanh Thu còn tưởng rằng thể lực y không chống đỡ được, nhưng hóa ra là tranh thủ phát động thuật ác mộng.

“Cầu biểu dương!”, “Cầu biểu dương!” tràn ngập trong mắt Lạc Băng Hà, hắn làm như không thấy, ánh mắt dời đi.

Rốt cuộc Lạc Băng Hà đã tạo cho bọn họ mộng cảnh như thế nào, mới có thể khiến tình hình nghiêm trọng đến mức ngàn này người vội vã chạy đến Chiêu Hoa Tự nghiêm túc thảo luận đây...

Chẳng cần hẳn phải hỏi, có người đã nhanh chân trước rồi: “Ai đó nói coi, rốt cuộc là giấc mộng gì?”

Người này nhìn vô cùng quen, Thẩm Thanh Thu lục tìm trí nhớ một hồi, đột nhiên nhớ ra. Đây không phải người khi đó ở Hoa Nguyệt thành... gì gì Tông, à, Bá Khí Tông! Đại sư huynh của Bá Khí Tông sao!

Vô Thần đại sư khách khí nói: “Xin hỏi vị môn chủ này, tu vi của ngài?”

Người đó đáp: “Kim Đan hậu kỳ!”

Hai vị phương trượng nhìn nhau, không ít người bắt đầu nhẹ giọng ho.

Một trận trầm mặc, Vô Thần đại sư bước ra giải thích: “VẬY... thì kỳ lạ thật. Trong ngôi chùa này, tất cả những người tu vi từ Kim Đan trở lên, đều mơ một giấc mộng giống nhau...”

Ý nói, nếu gã thực sự là Kim Đan hậu kỳ, thì cũng phải mơ thấy giấc mộng này mới đúng...

Phía dưới không ngừng phụ họa: “Đúng vậy, bọn môn tu vi cũng là Kim Đan trở xuống, đêm qua đều không thấy gì.”

Dưới con mắt chăm chăm của quần chúng khai man tu vi, còn bị vạch trần tại trận, tự mình cầm đá đập vào chân mình, Thẩm Thanh Thu trong lòng thấp một ngọn nến cho vị nhân huynh đã qua vài năm cũng không có chút tiến bộ này.

Nhưng vị sư huynh đó mấy năm qua cho dù tu vi không tăng được là bao, da mặt lại dày lên không ít, như vậy vẫn không biết xấu

hỗ, lớn tiếng nói: “Chuyện nào chẳng có ngoại lệ! Chẳng bằng cứ nói ra, rốt cuộc là mộng gì?”

Cả một Bá Khí Tông, cái tên bá khí ngùn ngụt như vậy, cư nhiên một tu sĩ đạt đến Kim Đan cũng không có, nếu không gã đã không phải gặng hỏi ở nơi đại sảnh đông người rồi. Xem ra vị này không phải được mời đến nghị luận, mà đơn giản chỉ là diễn viên quần chúng quen mặt đến xem náo nhiệt rồi. Vô Vọng nhíu mày, Vô Ưu đại sư lại vô cùng nhẫn nại, từ tốn khái quát: “Nội dung mộng cảnh là, Thiên Lang Quân bị trấn dưới núi Bạch Lộ, đã nặn lại cơ thể, dấy lên tinh phong huyết vũ.”

Dựa vào gu của Lạc Băng Hà, “tinh phong huyết vũ” mà Vô Thần đại sư nói, chắc chắn không phải đánh giết thông thường. Nhất định có không ít màn khẩu vị nặng.

Vô Vọng nói: “Một hai người mơ thấy cùng một giấc mộng, có thể nói là kỳ diệu. Vài trăm người cùng lúc mơ như vậy, thì đến ‘huyền diệu’ cũng không lý giải nổi nữa. Hơn nữa, giấc mơ này không hề bình thường, đặc biệt chân thật, sau khi tỉnh lại, thậm chí cảm thấy hiện thực còn không chân thực bằng mộng cảnh ấy.”

Những người đang có mặt tu vi Kim Đan trở lên đều thấy đồng cảm, lòng vẫn kinh hãi, thay nhau gật đầu.

Có người nghi hoặc nói: “Thiên Lang Quân này, rốt cuộc là do đâu mà bị trấn áp? Nếu gã thực sự đáng sợ như vậy, khi đó thế nào lại bị trấn áp?”

Vô Thần đại sư thở dài nói: “Nói ra, đây cũng là một mối oan nghiệt. Nếu hôm nay Cung chủ Huyền Hoa Cung có ở đây, không biết còn cảm thán thế nào.”

Có tiếng nữ nhân ngạc nhiên nói: “Cung chủ Huyền Hoa Cung? Liên quan gì đến Lạc Băng Hà?”

Thanh âm này kiều mị trong trẻo, du dương như oanh hót, Thẩm Thanh Thu nghe mà đưa mắt.

Người nói, là đạo cô mỹ mạo đáng người yêu điệu giữa môn đồ Thiên Nhất Quan.

Cụ thể là người nào, Thẩm Thanh Thu không nói được, bởi có ba vị đạo cô từ gương mặt đáng người đến cách ăn mặc, như thể được đúc ra từ một khuôn, đứng cùng nhau, tựa như ba đóa hoa lam tươi đẹp. Thậm chí đến nét mặt, cũng giống nhau một cách kỳ lạ... Hưng phấn.

Không sai, chính là hưng phấn!

Tỷ muội sinh ba trong hậu cung của Lạc Băng Hà! Lâu rồi không gặp, các vị hậu cung!

Nếu là trước kia, Thẩm Thanh Thu chắc chắn sẽ lại kích động không thôi, sau đó vui không biết mệt mà YY cảnh đầy ngã em gái tiếp đó. Nhưng hiện tại...

Thanh âm Lạc Băng Hà đề xuống cực thấp, vị chua vẫn xa đến mười dặm: “Sự tôn, đẹp sao?”

Hầy, bỏ đi. Thẩm Thanh Thu thu lại ánh mắt. Sau khi tình tiết thay đổi loạn xì ngầu, ba đạo cô đó giờ đây hẳn không quen biết Lạc Băng Hà, lại vẫn quan tâm đến tin tức liên quan đến y. Thẩm Thanh Thu tự động hiểu sự hưng phấn trên mặt các nàng là rung động của thiếu nữ. Sức hút của Lạc Băng Hà, quả vẫn mạnh liệt vô cùng!

Vô Vọng đại sư nói: “A di đà phật. Cung chủ nhắc đến ở đây, là chỉ lão cung chủ đời trước. Tên Lạc Băng Hà đó chẳng qua nhờ mượn thủ đoạn âm hiểm cướp được vị trí cung chủ, tài đức gì khiến người khác phục làm cung chủ?”

Lạc Băng Hà nhướn mày một cái, khinh thường bĩu môi.

Vô Vọng đại sư nói tiếp.

“Có điều, ngọn nguồn trong đó, đích thực tránh không khỏi liên quan đến Huyền Hoa Cung. Vài thập kỷ trước, dưới lão cung chủ có một đại đệ tử, phương danh Tô Tịch Nhan.”

Nội tâm Thẩm Thanh Thu nghe mà chấn động.

Đây... Màn này là muốn vạch trần thân thế của Lạc Băng Hà!

“Khi đó, lão cung chủ không có con, đối với ái đồ đích thân truyền dạy này cưng chiều trân trọng có thừa, xem như minh châu trong tay, bất kể đi đến đâu, cũng lệnh cho Tô Tịch Nhan theo cùng bên người, vô cùng coi trọng.”

Thẩm Thanh Thu nhớ lại dáng vẻ hai mắt ngậy dại, nước dãi nhỏ đầy trong thánh lẳng của lão cung chủ, lòng nghĩ: Chỉ e không phải xem như minh châu trong tay, mà là xem như vật độc chiếm mới đúng chứ? Theo cùng bên người, cũng chẳng phải vì “coi trọng” cái gì, chỉ để tiện ra tay mà thôi.

Trong Đại Hùng bảo điện, tĩnh lặng như tờ, chỉ có tiếng Vô Vọng đại sư vang vọng.

“Một lần, lão cung chủ cùng Tô Tịch Nhan nhận lời thỉnh cầu thu phục yêu quái, trên đường về du ngoạn một tòa thành cổ ở hạ lưu

sông Lạc. Xà yêu tác quái, các thành gần đó chẳng còn lại bao người, sư đồ hai người thế nhưng lại gặp được một thanh niên một mình lui tới.”

“Thanh niên đó khí chất bất phàm, dung mạo trang phục đều là cực phẩm, ngồi dưới tán liễu rủ, gảy hát thơ ca. Nhân vật như thế, không nên xuất hiện vào lúc đó ở một nơi như vậy, sư đồ hai người lúc đầu hiếu kỳ, liền cùng gã trò chuyện mấy câu. Hỏi qua đáp lại một hồi, lão cung chủ trong lòng thấy người này có phần kỳ lạ, tuyệt không phải người thường, lại không thể dò được tận gốc, bèn thúc giục ái đồ ngừng quan tâm, nhanh nhanh rời đi. Tô Tịch Nhan thế nhưng không hiểu được khổ tâm của sư phụ, trước khi đi hăng còn lưu luyến không thôi.”

Thẩm Thanh Thu nghe đến nhập tâm vô cùng.

Hóa ra Thiên Lang Quân thực sự là một thanh niên nghệ thuật yêu thích thi từ ca phú chốn nhân gian. Không sợ tán gái, chỉ sợ kẻ tán có văn hóa. Mặt đẹp, hát không quá dọa người, nhất kiến chung tình tuyệt đối có thể!

“Sau khi về cung, không biết vì sao, Tô Tịch Nhan bắt đầu thường xuyên ra ngoài. Nàng trước đây đều ngoan ngoãn ở bên sư phụ, giờ lại không ngừng kiếm cớ, lão cung chủ ban đầu chỉ là không hài lòng, trách cứ vài câu, về sau, nàng càng đi càng xa, thời gian không về cũng càng lúc càng dài.”

“Lão cung chủ sinh nghi, để ý phái người âm thầm bám theo. Chẳng ngờ, những đệ tử phái đi đều bị cắt đuôi. Cuối cùng, có một lần, lão cung chủ đích thân bám theo sau đồ đệ. Lần theo này, mới làm sáng tỏ, những ngày không về cung, nàng đã làm cái gì.”

“Tô Tịch Nhan cùng thanh niên kỳ quái gặp ngày đó sóng vai tựa vào nhau. Hai người dựa lên đầu một con rắn xanh khổng lồ, thấp giọng trò chuyện.

“Lão cung chủ sợ kinh động hai người, dừng bước ở một nơi khá xa, loáng thoáng nghe họ nói chuyện.”

“Chỉ nghe Tô Tịch Nhan nói: ‘Chàng thực sự muốn nói với sư phụ ta về chuyện của chúng ta? Chàng... Chàng dám sao?’ Thanh niên đó hờ hững đáp: ‘Sao không dám.’ Tô Tịch Nhan thở dài: ‘Chàng là quý tộc ma giới đó. Hơn nữa cho dù không phải vì điều này, sư phụ sợ cũng sẽ không đồng ý.’ ”

Tô Tịch Nhan này quả là trời sinh nhu thuận, vẫn gọi lão cung chủ hai tiếng “sư phụ”. Lạc Băng Hà là con hai người họ, thừa hưởng một cách hoàn mỹ khí chất thánh mẫu tiểu bạch hoa của mẹ, còn có sự vô tâm vô phế của cha y, trở thành một tên tâm thần phân liệt mang gien ưu tú.

“Nói đến đây, lão cung chủ kinh hãi, nhận ra đồ đệ chọc phải một nhân vật lợi hại. Chấn kinh một lúc, tiếp tục thám thính, họ đã chuyển sang đoạn thể này. Thanh niên ma giáo ấy nói: ‘Đợi ta huyết tẩy giới tu chân, đem bọn chúng giết sạch không còn một mảnh giáp, nàng còn sợ người chết không đồng ý sao?’ ”

Nghe đến câu cuối này, trong đám người truyền đến tiếng hít khí lạnh đồng loạt. Thẩm Thanh Thu ngược lại phì cười.

Đoạn kể phía trên, cũng còn tính là bình thường. Nhưng câu cuối cùng đùa gì vậy?!

Có nghĩ thế nào cũng thấy Thiên Lang Quân không hề giống nhân vật sẽ nói những lời hùng hồn đã tâm ngang ngược mưu đồ bá nghiệp dạng này!

Lời thốt khỏi miệng gã, không thể nào lại có lối tư duy bình thường, Boss hóa tiêu chuẩn như vậy!

Vô Vọng đại sư tiếp tục đều đều giọng làm máy kể chuyện: “Thấy Tô Tịch Nhan kinh ngạc, thanh niên kia lại đổi giọng: ‘Đùa nàng chút thôi.’ Tiếp đó, chỉ là những lời ngon ngọt, tiện đó trái công phải kích, lừa Tô Tịch Nhan giúp gã trộm bảo vật của Huyền Hoa Cung, nói là xem thử rồi trả ngay.”

Đến đây, Thẩm Thanh Thu cơ bản có thể khẳng định, nửa sau căn bản là do lão cung chủ không có tâm trí nghe bịa ra rồi.

Hơ hơ hơ, yêu thích mấy bảo vật của Huyền Hoa Cung?

Thiên Lang Quân có thể tùy ý ra vào thánh lăng ma tộc, bảo vật trong đó nhặt không cạn, dùng không hết, người ta còn rảnh đến mức bày sạp ném vòng trúng thưởng chơi trên mặt đất đó nghe không?

Từ đó đoán được, đoạn truyền miệng này, nhất định do lão cung chủ vốn mang lòng riêng, sẵn có cái nhìn thù hận cực đoan với Thiên Lang Quân, kẻ cướp mất “tâm can bảo bối” của lão, thêm mắm thêm muối vào lời tâm tình của hai người, cắt gọt rút ý, sắp xếp chỉnh sửa một hồi mà thành.

Ngữ khí của Vô Vọng mang thêm chút vị hận sắt không thành gang: “Nữ tử một khi đã chìm trong tình ái, thì dễ dàng mù mịt đầu óc, Tô Tịch Nhan quả nhiên hết lời ưng thuận. Lão cung chủ nói,

ánh mắt nàng nhìn Thiên Lang Quân ái mộ si mê, nhưng Thiên Lang Quân nhìn nàng, lại chẳng khác nhìn người dị tộc bình thường là bao.

“Lão cung chủ trong lòng nóng vội, một mặt âm thầm thông tri người đứng đầu các môn phái, bàn bạc kế hợp lực vây công. Một mặt giam Tô Tịch Nhan trong Huyền Hoa Cung, ngăn không cho nàng báo tin.

Có người tức giận quở trách: “Nữ nhân này thật hồ đồ! Sư môn chăm sóc dưỡng dục mấy chục năm, lại không bằng vài lời ong bướm của một nam nhân.”

Vô Vọng nói: “Phần còn lại, chính là trận chiến núi Bạch Lộ. Sự tình ngày đó, vẫn nên để người có mặt ra trận khi ấy, Nhạc chương môn, kể lại vẫn hơn.”

Nhạc Thanh Nguyên gật nhẹ đầu, nói: “Trận chiến ngày đó, kỳ thực cũng chẳng có gì đáng nói. Thiên Lang Quân không ngờ rằng người đến không phải Tô Tịch Nhan, mà là quân vây công, bên người chỉ có một ma tướng dưới trướng, tên Trúc Chi Lang, mới sa vào vòng vây, thất bại rồi bị trấn áp.”

Như vậy, bên ta có thể nói là thắng không cần đánh rồi. Y lại tường thuật một cách thản nhiên như vậy, không chút che đậy tô hồng, Thẩm Thanh Thu cũng thật bội phục Nhạc Thanh Nguyên. Ở đây lại có không ít người từ nhỏ đã nghe trưởng bối trong sư môn thổi phồng về trận chiến núi Bạch Lộ mà lớn, lần đầu nghe thấy bản thật, cảm thấy lúng túng bội phần.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 70: Nhiệm Vụ Thất Bại 1

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Trúc Chi Lang vì bảo vệ chủ, bị thuật thiên kiếp giáng tội của sư tôn ta đánh trúng chính diện, chịu chú thuật, quay về nguyên hình, biến thành dáng vẻ người không ra người xà không ra xà, lập tức trốn đi. Thiên Lang Quân mới bị trấn áp dưới chân núi Bạch Lộ.”

Thì ra hình thái xà nam trong động lộ chi của Trúc Chi Lang khi đó là bị một đòn thiên lôi oanh đỉnh của vị phong chủ đời trước Khung Đỉnh Phong đánh thành như vậy, theo cái tính dở người ân oán rõ ràng, có thù tất báo của y... Thẩm Thanh Thu còn chưa kịp nghĩ tiếp, hệ thống đã ding ding gửi thông báo nhắc nhở:

【 nhiệm vụ tuyên bố! Thỉnh hiệp trợ “Lạc Băng Hà” hoàn thành mục tiêu nhánh Chiêu Hoa Tự: Chỉ số chính diện đề cao không dưới 200 điểm! 】

Chỉ số chính diện?

Ồ ồ ồ! Thẩm Thanh Thu bừng tỉnh đại ngộ, rốt cuộc nhớ ra Chiêu Hoa Tự có tình tiết gì!

Tới đây không thể không nhắc tới cha của Sa Hoa Linh – Cửu Trùng Quân.

Vị quý tộc ma giới không may này, sau khi bị con gái mình hãm hại đẩy ra ngoài, lưu lạc một thời gian ngắn ở Nam Cương, tụ tập một đám ô hợp, mong được Đông Sơn tái khởi, tìm Lạc Băng Hà báo thù rửa hận. Nhưng gặp hào quang nam chính kim thân không hỏng, cả đời này lão đừng hòng có thể hoàn thành bất cứ cái nào trong hai nguyện vọng tốt đẹp kia...

Kế hoạch của Cửu Trùng Quân nhiều lần bị hỏng, đương nhiên trong lòng uất ức. Uất ức thì làm gì?

Đương nhiên là tìm người khác trút!

Vì thế, “người khác” này, chính là Chiêu Hoa Tự...

Hành vi này, cũng giống như lúc trước Sa Hoa Linh tấn công Khung Đỉnh Phong, hiệu quả vi diệu như nhau. Rõ là không biết trời cao đất rộng, vội vàng tìm đường chết. Lúc ấy Thẩm Viên đọc sách đã ném đá, không hổ là cha con ruột, đường về của tư duy não bộ cũng kỳ cục như nhau.

Bởi vì Cửu Trùng Quân phái một đồng tập binh tập tướng đến vùng phụ cận Chiêu Hoa Tự làm phiền dân chúng và nhà sư. Nguyên tác, nguyên nhân hợp của Chiêu Hoa Tự không phải để đối phó Thiên Lang Quân, mà là để xử lý vị Ma tộc tinh thần sa sút muốn tạo cảm giác tồn tại này.

Có điều, mục đích hợp không quan trọng, quan trọng là, Chiêu Hoa Tự, đích xác là một tình tiết khiến Lạc Băng Hà cày giá trị chính diện.

Thủ hạ Cửu Trọng Quân trợn lăn vào đám người nhân cơ hội gây sự, muốn “cho đám lừa ngốc này biết mùi” (nguyên văn), nhưng họ mới gây sự được vài giây, đã bị Lạc Băng Hà hoành tráng áp chế. Tình tiết phát triển như thế, giá trị chính diện cũng phải tăng ít nhiều. Ít nhất có thể từ “tội ác tà trời” biến thành “nửa chính nửa tà”.

Thẩm Thanh Thu bắt động thanh sắc, đồng tử di chuyển, quả nhiên ở trong đám người, phát hiện một “người” vẻ mặt không đúng lắm.

Rất tốt, đạo cụ đều chuẩn bị sẵn rồi!

Ba đạo cô xinh đẹp vốn cũng là nhân vật quan trọng của đoạn này, có hậu cung nội ứng ngoại hợp, hiệu suất cày giá trị chính diện đương nhiên rất cao. Nhưng mà, hiện tại các nàng đã biến thành quần chúng vây xem không hơn không kém.

Kết luận: Cho nên chính là lại cắt đất diễn của nữ chính cho ông đây rầu đúng không? [tay vẫy báai bai]

Vô Vọng nghiêm nghị nói: “Trong mộng cảnh kia, Thiên Lang Quân dựa vào thân thể tái tạo, huyết tẩy nhân giới, khiến sinh linh đồ thán. Lão nạp cho rằng, đây là gã thị uy với chúng ta, cũng là điềm báo gã sẽ báo thù trận chiến núi Bạch Lộ.”

Có người nói: “Nếu thân thể nguyên bản của Thiên Lang Quân đã tổn hại, cho dù gã muốn báo thù cũng không đến nỗi đáng sợ đi?”

Vô Vọng nói: “Tuyệt đối không thể khinh thường Thiên Lang Quân. Gã là người thừa kế của hệ máu thiên ma cực mạnh được Ma tộc công nhận, trước nay chưa từng có ngoại lệ. Huống hồ, dưới

tay gã ngoại trừ vị tướng có năng lực là Trúc Chi Lang, còn có một đứa con trai.”

Mọi người đều chú đầu ghé tai: “Ô Tịch Nhan còn có con với gã?”

“Là ai?”

Có người còn chú tâm vào điểm đặc biệt, cân nhắc tới cả việc sinh sản khác loài: “Người và Ma tộc thật sự có thể có con?”

“Về ngoài cũng không khác là mấy, có lẽ là có được.”

Vô Vọng nói: “Người này, chứ vị cũng hết sức quen thuộc. Chính là người vừa đề cập tới, chiếm Huyền Hoa Cung làm sào huyệt, Lạc Băng Hà!”

Câu kia vừa nói ra, tiếng thì thoạt trong điện nháy mắt trở nên ồn ào.

Liễu Thanh Ca cũng ngẩn ra, hiếm thấy mà mở miệng ở chốn công cộng: “Lạc Băng Hà là hậu nhân của Thiên Lang Quân?”

Thẩm Thanh Thu không nhịn được lặng lẽ quan sát Lạc Băng Hà.

Lúc mới đầu, Lạc Băng Hà nghe nghe, còn có tâm tư trêu đùa, càng nghe tiếp, càng nghiêm túc. Giờ phút này, nụ cười đã hoàn toàn biến mất, mặt xem ra cũng có chút tái nhợt. Chỉ có một đôi mắt sáng đến mức phát lạnh, đồng tử như có băng nhọn.

Nhạc Thanh Nguyên chậm chậm đặt các ngón tay lên Huyền Túc Kiếm nói: “Ta và Ô Tịch Nhan từng gặp mặt một lần ở Tiên Minh Đại Hội mấy năm trước, tướng mạo Lạc Băng Hà và mẫu thân có

bảy phân tương tự. Ban đầu cũng cho rằng chỉ là trùng hợp, dù sao trên đời này người dung mạo tương tự, số lượng không ít, nhưng nếu y còn có một nửa huyết thống thiên ma máu, cái này bất luận thế nào cũng không phải trùng hợp.”

Một lão đạo sĩ của Thiên Nhất Quan kinh nghi bất định: “Lão cung chủ nhốt Tô Tịch Nhan ở Huyền Hoa Cung, đã tra xét, phát hiện nàng mang bầu. Cái này ta nhớ, nhưng ta còn nhớ, đứa nhỏ này bị phá rồi.”

... What the?!

Da đầu Thẩm Thanh Thu tê dại.

Đây là gì.

Đây là gì!!!

Hình như nghe được cái gì kinh hoàng lắm?!

Cái tên của Bá Khí tông lại chen miệng: “Nghe nói Tô Tịch Nhan này vô cùng ái mộ si mê Thiên Lang Quân, sao đành lòng phá bỏ cốt nhục trong bụng?”

Vô Vọng nói: “Đúng vậy, mới đầu lão cung chủ vừa đấm vừa xoa, nàng cũng không chịu nghe lệnh. Nhưng nếu như, Thiên Lang Quân và Lạc Băng Hà, chỉ có thể chọn một trong hai?”

Ông xã và con trai, rốt cuộc chọn ai?

Thẩm Thanh Thu không ngờ, còn có thể có loại trắc nghiệm giữ lớn hay giữ nhỏ kiểu này.

Vô Vọng nói: “Trong lúc Tô Tịch Nhan bị giam ở thủy lao, biết được Thiên Lang Quân sắp bị vây ở núi Bạch Lộ. Lão cung chủ nói với nàng, nếu chịu uống thuốc, thì có thể thả nàng đi gặp Thiên Lang Quân. Tô Tịch Nhan đành khuất phục, chủ động uống thuốc.”

Lạc Băng Hà mặt không biểu cảm, ngón tay lại khẽ giật vài cái. Dường như là vô ý thức.

Ngay bên cạnh chỗ hai người họ đứng, có người nói nhỏ: “Cho dù là để mật báo cho Thiên Lang Quân, cô gái này không khỏi cũng...”

“Một là đứa nhỏ chưa ra đời, một là ái lang, cân nhắc hai cái, đương nhiên là tính mạng của Thiên Lang Quân quan trọng hơn.”

Gã của Bá Khí tông đột nhiên nói: “Chậm đã. Nói như vậy, Tô Tịch Nhan uống thuốc, các người lại vẫn vây công Thiên Lang Quân?”

Bỗng nhiên, cả đại điện lặng ngắt như tờ.

Người đó hoàn toàn không phát giác ra, nói tiếp: “Ta chỉ hỏi thôi. Có điều, đây không phải là lừa gạt một tiểu cô nương sao?”

Vị nhân huynh này tuy rằng mỗi lần đều KY, nhưng cuối cùng cũng có một lần KY có lý.

(KY: viết tắt của cụm tiếng Nhật kuuki ga yomenai, ý là không có mắt nhìn, phát ngôn không thích hợp hoàn cảnh)

Đánh vỡ sự trầm mặc ngán ngủ này vẫn là Vô Vọng.

Lông mi trắng của ông dựng thẳng, chấp tay nói: “Nghiệt chủng tư thông với Ma tộc, sao có thể giữ lại? Nếu có thể bỏ nghiệt thai này, thủ đoạn gì cũng không quá đáng! Chỉ hận ma đầu kia sinh mệnh cường thịnh, dù là uống thuốc, dường như cũng không thể bỏ thai nhi. Cũng may, năm đó Tô Tịch Nhan chung quy không thể kịp thời báo tin cho Thiên Lang Quân.”

Đoạn này nói rất hiên ngang凛冽, lập tức có người vỗ tay lớn tiếng trầm trồ khen ngợi. Vô Trần đại sư mặt lộ vẻ không đành lòng, chấp tay trước ngực, niệm kinh Phật.

Không phải không có ai cảm thấy như thế là tàn nhẫn, nhưng nghe xong những lời Vô Vọng mới nói, lại nghĩ nghĩ, thai nhi trong bụng kia là Lạc Băng Hà, có gì đáng đồng tình đâu? Vì thế, cũng khen ngợi ủng hộ theo.

Lạc Băng Hà rũ xuống mi mắt, giống như đang nghe, lại giống như xuất thần. Hình dáng vốn đang từ từ mềm hóa lại một lần nữa trở nên lạnh như băng.

Những người trong Đại Hùng bảo điện này, đang vì việc y không chết mà nghiêng răng nghiêng lợi, vì tưởng tượng ra cảnh y chết mà trầm trồ hoan hô, y lại giống như một câu cũng không nghe được.

Dự cảm chẳng lành trong lòng Thẩm Thanh Thu càng ngày càng đậm.

Cái chỗ này vốn phải phát triển như vậy: Đám chưởng môn nghiêm túc thương nghị làm thế nào đối phó Thiên Lang Quân → đột nhiên xuất hiện Ma tộc khiêu khích quấy rối → Lạc Băng Hà một mình đấu Ma tộc cày giá trị chính diện và độ hảo cảm.

Nhưng bởi vì vài câu tám nhảm của đám nhân sĩ, moi ra thân thể của Lạc Băng Hà, làm cho trọng điểm bị lệch.

Nhìn Lạc Băng Hà chẳng nói một tiếng, hiện giờ hẳn có hơi hối hận.

Có lẽ, nhiệm vụ Chiêu Hoa Tự này, không nên nhận.

Vô Trần đại sư thở dài nói: “Kỳ thật cần gì phải nói như vậy? Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, làm gì có mẫu thân nào chịu phá bỏ con của mình? Tô thí chủ lưu lạc bên ngoài, lão cung chủ không hết nhớ thương đồ đệ, phái người tìm kiếm không ngừng, cuối cùng vẫn không thấy bóng dáng...”

Vô Vọng trách mắng: “Sư đệ chớ từ bi làm chỗ, ở Kim Lan Thành đệ bị hại tới nông nỗi này, phải hiểu Ma tộc hiểm ác biết bao. Hai cha con này mưu đồ đã lâu, liên thủ ngóc đầu trở lại, mưu đồ giết chết chúng ta. Dung túng chúng không phải nhân từ, mà là lòng dạ đàn bà, kết cục còn thảm hơn so với trong mộng cảnh!”

Vô Vọng hòa thượng tu vi dù cao, lệ khí lại quá nặng, ngoại trừ đầu không có tóc, còn lại trên người không có mấy phật tính. Không nên cầm pháp trượng, nên cầm búa thì hơn. Vô Trần tuy rằng công lực thường thường, lại từ bi ôn hòa, càng đảm đương được hai chữ “đại sư”, dù bị trách cứ cũng không đổi sắc mặt, lại càng không sửa lời: “Chủ mưu liên thủ, điều này... cũng chưa chắc đi?”

Hai vị phương trượng Chiêu Hoa Tự bên này còn chưa tranh cãi rõ ràng, Nhạc Thanh Nguyên đã đột ngột nói: “Bất luận họ liên thủ hay không, có một điểm khẳng định được. Lạc Băng Hà cũng không phải hạng lương thiện.”

Y cao giọng: “Thanh Thu, còn không ra?”

Thẩm Thanh Thu dựng lông khắp lưng. Lề mề vài giây, mới chầm chậm bước ra.

Hắn có một cảm giác là học sinh tiểu học lên lớp bị thầy giáo chỉ đích danh phê bình, dưới da mặt hơi cay, có điều cũng may da mặt dày, bình thản ung dung, cúi người hành lễ: “Chường môn sư huynh.”

Nếu đã chú ý tới hắn, vị bên cạnh hắn kia cũng không giấu được. Lúc này có người kinh hô: “Lạc Băng Hà! Là Lạc Băng Hà!”

“Thật sự là y! Khi nào thì trà trộn vào?!”

“Thẩm Thanh Thu cũng có mặt. Hắn chưa chết thật à?!”

“Lúc trước ở Hoa Nguyệt Thành, ta tận mắt thấy hắn tự bạo mà...”

Những thanh âm này phần lớn nghe như thấy ma, trong đó có vài giọng nữ mềm mại, chính là ba đạo cô xinh đẹp của Thiên Nhất Quan. Ba người nhanh chóng nắm lấy tay nhau, mặt nổi lên vẻ ửng đỏ mất tự nhiên. Kỳ lạ chính là, sự đỏ ửng này hình như còn là do Thẩm Thanh Thu gây ra...

Nhạc Thanh Nguyên ngồi nhìn hắn, thản nhiên hỏi: “Mấy ngày nay, nghịch đủ rồi?”

Nhạc Thanh Nguyên chưa từng dùng thái độ nghiêm khắc như vậy để nói chuyện với hắn. Trình độ của từ “nghịch” này, tương đương với đánh bằng roi. Xem ra vừa rồi Liễu Thanh Ca nói xấu hắn không ít.

Thẩm Thanh Thu thề một ngày nào đó phải đem Thừa Loan trộm tới chặt hết thịt chân giò của phòng bếp mười hai đỉnh, chặt đến mức kiếm sáng bóng mỡ mới thôi.

Quay về với tình tiết! Quay về với tình tiết được không! Các người làm ơn quan ngại sâu sắc tới cái tên Ma tộc lẫn vào trong chùa được không!

Thế này còn cày giá trị chính diện kiểu gì!

Hắn đang muốn động tay động chân, để những người xung quanh chú ý tới chỗ dị thường của những đệ tử giả nguy trang thành đệ tử mấy phái nhỏ, pháp trượng của Vô Vọng đã đập mạnh xuống đất, cười lạnh nói: “Lạc Băng Hà, chính người đưa đến tận cửa, cũng bớt việc. Không bằng nói thẳng, Thiên Lang Quân tính khi nào thực hiện hành vi trong mộng cảnh?”

Lạc Băng Hà lạnh lùng nói: “Đó là việc gã muốn làm, liên quan gì đến ta.”

Người bên cạnh thở phì phò: “Các người là cha con, người nói không liên quan gì?”

Lạc Băng Hà hờ hững nói: “Gã không phải cha ta.”

Vô Vọng nói: “Bằng chứng rõ ràng, còn muốn狡 biện, chẳng có ý nghĩa gì nữa.”

Lạc Băng Hà lắc đầu, không biết đang chấp nhất cái gì, chỉ lặp lại: “Gã không phải cha ta.”

Vô Vọng hừ nói: “Thật là tai họa ngàn năm, nếu lúc trước Tô Tịch Nhan diệt trừ người, thì đã sạch sẽ rồi!”

Lời này không khỏi ác độc. Hô hấp của Lạc Băng Hà giống như đình trệ trong chớp mắt, đáy mắt ần ần huyết sắc, Thẩm Thanh Thu chẳng nghĩ được nhiều, nắm lấy tay y.

Liễu Thanh Ca ôm tay đứng sau lưng Nhạc Thanh Nguyên, nhìn hấn trước mặt quần chúng nắm tay Lạc Băng Hà, trán có gân xanh nảy lên: “Này!”

Khi Liễu Thanh Ca tức giận, lại không muốn nhiều lời, thì sẽ kêu một tiếng này, hoàn toàn không có sức uy hiếp, Thẩm Thanh Thu trực tiếp bơ đẹp. Nếu Lạc Băng Hà phát tác vào lúc này, cũng không vui đâu. Đừng nói đến vấn đề giá trị chính diện có tăng được không, máu chốt là, phó bản Chiêu Hoa Tự, không dễ đánh.

Dùng linh lực, ở đây mấy trăm người cùng nhau lấy linh lực đánh một mình y, quá dữ; Dùng ma khí, nơi này là Chiêu Hoa Tự toàn cao thủ kết giới, am hiểu nhất chính là phong ấn ma quái. Cứ đánh cứng, chỉ số thông minh có lẽ sẽ rút đến mức ngang bằng cha con nữ phụ bị cắt đất diễn kia.

Lạc Băng Hà lạnh như băng nói: “Tô Tịch Nhan là ai? Mẫu thân của ta chỉ là một phụ nữ giặt quần áo.”

Thẩm Thanh Thu thấp giọng nói: “Lời Vô Vọng thuật lại không thật, lão cung chủ là ai người rõ hơn cả, hai người này đã phóng tác chuyện xưa, độ đáng tin còn phải bàn lại. Tạm thời quên sạch đi!”

Hắn dùng giọng giáo huấn đồ đệ, cố hết sức bình tĩnh khách quan. Lạc Băng Hà nắm lấy một cánh tay của hắn, như đang chứng thực, hoặc chứng thực bản thân: “Sự tôn, Thiên Lang Quân không phải cha ta. Ta không cần phụ thân.”

Thẩm Thanh Thu không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nắm chặt tay y, ý bảo y ổn định trước đã.

Nguyên bản, thân thể của Lạc Băng Hà cũng không bị vạch trần chi tiết đến vậy, cho nên Thẩm Thanh Thu không thể phán đoán chuyện này có bao nhiêu đả kích với Lạc Băng Hà, nhưng chỉ sợ không phải vài câu an ủi vài cái vỗ đầu là có thể giải quyết được.

Mong đợi và ảo tưởng mỏng manh tích tụ bấy lâu đều bị đập nát không chút lưu tình. Cha không cha, con không con, nửa chữ không nhắc tới, ở trong thánh lảng cũng không nương tay chút nào. Mẫu thân lại đưa ra lựa chọn rõ ràng. Tuy là gian nan, nhưng chung quy vẫn đã lựa chọn.

Lạc Băng Hà, không được những người thân nhất cần đến.

Thẩm Thanh Thu chỉ lo thốn thức, lại quên mất một định luật cứng như thép trong 《Cuồng ngạo tiên ma đồ》

Định luật này còn là chính hấn tổng kết ra:

Mỗi lần chịu đả kích, trải nghiệm ác ý của thế giới này, trình độ hắc hóa của nam chính, đều sẽ tự động nâng cao một bậc...

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 71: Trình Tự Trùng Phạt Của Hệ Thống

Vô Vọng chau mày nói: “Quả nhiên là ma tộc, những lời này cũng nói ra được.”

Lạc Băng Hà không để vào tai: “Nếu gã là phụ thân của ta, vì sao không nói.”

Cùng lắm cũng chỉ là lúc đánh Lạc Băng Hà, vô thường vô phạt nói một câu: “Giống mẹ y.”

Giống, sau đó thì sao?

Chẳng có sau đó nữa.

Thẩm Thanh Thu bị hỏi cho á khẩu.

Ta biết được chắc!

Khả năng lớn nhất chắc là vì Thiên Lang Quân thực sự bị thần kinh chẳng?

Không khí không đúng lắm, Thẩm Thanh Thu không rảnh ném đá gã, hắn xoay người nói: “Mong chư vị bình tĩnh, lần này Lạc Băng

Hà xuất hiện ở Chiêu Hoa tự, hoàn toàn không phải để gây hấn hay có ý xấu...”

Vô Trần đại sư nói đỡ theo: “Đúng vậy, sư huynh chẳng bằng nghe Thẩm phong chủ nói trước đã.” Thẩm Thanh Thu cảm kích nhìn ông, Vô Vọng cười lạnh nói: “Không phải có ý xấu? Vậy đây là cái gì?”

Câu cuối cùng, ông lên cao giọng. Trong đám người đột nhiên nhảy ra vài chục vị võ tăng thân mặc tăng bào đỏ vàng, bắt giữ một tốp người, ấn xuống đất.

Những kẻ bị bắt trên người tràn đầy ma khí. Như lẽ tự nhiên, hiện trường đồng loạt:

“Có ma tộc trà trộn vào rồi!” ×n

“Lạc Băng Hà quả nhiên là có chuẩn bị mới đến!” ×n

Tiến triển này! Chơi ông mà!

Thẩm Thanh Thu sắp rớt lệ rồi.

Đám thủ hạ loạn cào cào này của Cửu Trùng Quân vốn là đạo cụ để giúp Lạc Băng Hà cày chỉ số chính diện, cuối cùng lại phản tác dụng, bị coi thành mai phục của Lạc Băng Hà!

Hắn liệu trước được mà mở ra chiết phiến, quả nhiên, ngay sau đó, pháp trượng của Vô Vọng nặng nề đánh đến. Thẩm Thanh Thu cầm chiết phiến vung một cái, trực tiếp làm cây pháp trượng đó dừng giữa không trung. Lực đạo hắn dùng rất có phân lượng, vừa đủ để đối phó với Vô Vọng, vẫn có thời gian quay đầu nói vội với Lạc Băng Hà một câu: “Giao cho vi sư!” Đang muốn nói tiếp mấy lời

làm màu, Vô Vọng đã vội ập đến chỉ trích: “Thẩm Thanh Thu, người cũng giống như Tô Tịch Nhan, để ma tộc mê hoặc thần trí rồi? Thân là phong chủ một phong, ít nhiều nên biết chút liêm sỉ!”

Chân Thẩm Thanh Thu trượt một cái, suýt không đứng vững được.

Tính chất giống nhau à!?!

Hắn khó khăn lắm mới chỉnh lại được vẻ mặt vắn vẹo, ai ngờ, Lạc Băng Hà lại hướng Vô Vọng bỏ xuống một chưởng.

Tên nhóc cứng đầu lại đến thêm loạn! Thẩm Thanh Thu bắt đầu quật để hấp thụ linh khí, đánh vắng pháp trượng của Vô Vọng: “Không phải đã nói giao cho ta rồi sao!?”

Lạc Băng Hà trầm mặt: “Lão có thể nói ta, nhưng không được nói người!”

Với vài câu nói, hai người đã bị các vị tu sĩ quần áo đủ màu trong Đại Hùng bảo điện đồng loạt vây lại. Quả nhiên, một khi dùng ma khí thì đặc biệt dễ khơi lên địch ý. Vô Vọng vung pháp trượng: “Nhạc trưởng môn, tên ma đầu này vẫn luôn miệng gọi Thẩm Thanh Thu là sư tôn, Thẩm Thanh Thu cũng không hề phủ nhận, người thấy thế nào? Vẫn công nhận Lạc Băng Hà là đệ tử Thương Khung Sơn phái sao?”

Nhạc Thanh Nguyên không đáp, trên mặt không nhìn ra được hỉ nộ ái ố, ngữ khí cũng không thay đổi, vẫn ngồi bình ổn: “Thanh Thu, quay về.”

Thẩm Thanh Thu vô thức tiến về phía y một bước, lòng nghĩ chẳng bằng nhận sai trước đã, để lão đại nguôi giận. Nhạc Thanh

Nguyên nếu có thể đứng về phía hắn, tuyệt đối có thể ổn định được tình hình. Nhưng người hắn còn chưa bước qua, Lạc Băng Hà đã giữ hắn lại: “Đừng qua đó!”

Thẩm Thanh Thu đang ngơ ngác, Lạc Băng Hà lại nói: “Đừng qua đó.” Trong ngữ khí lại mang theo tia cầu khẩn bi ai. Thẩm Thanh Thu vừa muốn cất lời, vài trăm tia linh quang kiếm khí nhất tề đánh về phía hai người bị vây ở giữa.

Nhãn cầu Liễu Thanh Ca co rút lại, Thừa Loan nghênh thanh xuất bao, đang muốn bảo vệ Thẩm Thanh Thu, bỗng, cả Đại Hùng bảo điện rơi vào chấn động.

Một lớp sáng tóe ra ánh đen tia trắng đan xen bùng nổ!

Chấn động qua đi, trên mặt đất ngã như ngã rạ một vùng, ước chừng chỉ còn lại một phần tư người hoặc đứng hoặc dựa. Hai mắt Lạc Băng Hà đỏ đến phát sáng giữa ban ngày, như thể than đỏ đang hừng hực cháy, vạt áo bị hắc khí bao quanh không ngừng.

Một tên ma tộc bị ấn dưới đất cười lớn: “Quả là đê tiện, lúc đối phó với Thiên Lang Quân đã dùng kế hội đồng hạ đẳng này, hôm nay vẫn dùng!”

Lạc Băng Hà một tay ôm Thẩm Thanh Thu, gần từng chữ: “Các ngươi bao vây công kích ta tùy thích. Nhưng sự tôn ta đã làm gì, mà lại bị vây cùng ta?”

Hắn thực tình không bị thương, vừa rồi rung quá mạnh, vừa lão đảo một chút, đã được Lạc Băng Hà đỡ lấy kéo vào trong lòng bảo vệ rồi, đang muốn tiếp tục hòa giải, Vô Vọng nói: “Ngươi gọi hắn sự tôn, hắn không phủ nhận, lẽ nào còn không đủ?”

Lão trọc này!

Thẩm Thanh Thu ngoài cười trong không cười: “Thẩm mỗ có phủ nhận hay không, liên quan gì đến ngươi?”

Hắn cho chiết phiến trong tay bay lên, đao kiếm từ đủ các góc độ hiểm hóc khác nhau tới đều bị quạt văng không ngừng, thanh âm leng keng vang lên không ngừng, vừa xoay người, bỗng thấy Nhạc Thanh Nguyên một tay đặt trên chuôi Huyền Túc kiếm, trực diện tới.

Hắn nhún tay tại chỗ, suýt thì trực tiếp ném bay chiết phiến. Đánh với Nhạc Thanh Nguyên? Đùa!

Ai ngờ, Nhạc Thanh Nguyên một tay cầm lên Huyền Túc, lại không nhằm thẳng Thẩm Thanh Thu, mà là lệch đi vài tấc. Tiếng keng vang lớn bên tai, Thẩm Thanh Thu vội quay đầu, chuôi Huyền Túc và pháp trượng của Vô Vọng giao vít vào nhau, giao chiến rồi.

Vô Vọng đánh không lại Lạc Băng Hà, cư nhiên lại đổi thành đánh từ sau gáy y, đm!

Nhạc Thanh Nguyên mặc dù đã gia nhập hỗn chiến, lại chẳng hề công kích hai kẻ ở giữa, mà còn giúp như không giúp, đỡ cho Thẩm Thanh Thu một đao là thế nào. Trưởng môn nhúng chàm, Liễu Thanh Ca cũng xông vào theo. Hai người đánh loạn một trận, cũng vẫn là cái kiểu đấy, ai cũng đánh, chỉ có Thẩm Thanh Thu là không đánh, hoàn toàn thêm loạn, chết ở chỗ, người thêm loạn còn là hai cao thủ, ra tay vừa chuẩn vừa ác. Vô Vọng cuối cùng không nhin được nữa, quát: “Liễu phong chủ!”

Liễu Thanh Ca một kiếm đem phát trần của các đạo nhân Thiên Nhất quan gạt thành chổi cụt, mặt không cảm xúc nói: “Nhỡ tay.”

Vô Vọng tức đến râu ria dựng ngược: “Nhạc chương môn!”

Sau khi Nhạc Thanh Nguyên ba lần hát văng pháp trượng đánh về phía Thẩm Thanh Thu của Vô Vọng, Nhạc trưởng môn cũng nhàn nhạt nói: “Hoa mắt.”

Quần chúng có mặt không hẹn mà gặp lên nghĩ: Chuyện Thương Khung Sơn phái bênh người nhà, quả nhiên danh bất hư truyền!

Một lần nhỡ tay có thể hiểu được, hai lần nhỡ tay là chuyện quái gì? Một lần hoa mắt có thể hiểu được, từ lúc bắt đầu đều hoa mắt, có thể đánh tử tế chút không, các người rút cuộc về phe ai!

(͡° ͜ʖ ͡°) ͡⌋

Hai vị này đây là đang dùng hành động thực tế để cho kẻ khác biết: Đánh lộn, có thể; khi dễ phong chủ Thanh Tĩnh phong, đừng hòng!

Thẩm Thanh Thu vòng tay đẩy Lạc Băng Hà một cái: “Muốn chết? Đi mau!”

Lạc Băng Hà không những không bị đẩy ra, ngược lại còn nắm chặt tay hắn: “Sự tôn, chúng ta đi. Cùng đi!”

Thẩm Thanh Thu không quay lại nhìn nét mặt của y, một là không rảnh, hai là cũng không nở, rút tay thúc giục: “Còn không đi! Bảo người đi thì cứ đi, nghe lời!”

Hắn không biết có thể cầm chân kẻ khác bao lâu, nhưng càng không thể ném lại cục diện rối rắm này mà chạy trước cùng Lạc Băng Hà. Nhạc Thanh Nguyên bọn họ nhúng chàm quá rõ ràng, Vô Vọng đã tức giận, bản thân và Lạc Băng Hà hai người dù sao vẫn

phải có một người ở lại, nếu không Chiêu Hoa tự và Thương Khung Sơn phái về sau nhất định sẽ lại xảy ra bất đồng.

Sau khi trầm mặc giây lát, Lạc Băng Hà nhẹ giọng nói: "... Được."

"Nếu đã là lời sư tôn nói."

Ngay sau đó, y liền đáp trên quảng trường ngoài Đại Hùng bảo điện.

Tốc độ này quá nhanh rồi, nhanh đến khủng bố, trong nhất thời, quần chúng cư nhiên quên cả thu lại binh đao mà đuổi theo. Vô Vọng quát: "Bày kết giới!"

Mấy tăng nhân chạy tắt về phía quảng trường, Thảm Thanh Thu nhanh chóng rút ra Tu Nhã kiếm, búng tay, thân kiếm tùy ý xông đến, phá loạn xì ngầu trận pháp và tốc độ của họ. Hắn gào: "Vi sư về Thương Khung sơn trước, sau này tìm người sau." Lạc Băng Hà có thuật ác mộng, muốn gặp lúc nào chả được, đặt lưng làm một giấc là xong. Nửa câu sau thực ra là để dỗ Lạc Băng Hà, ý là đến khi đó sẽ an ủi tâm hồn bị tổn thương của y tử tế, nhưng ở trước mặt người khác mà nói như vậy, khó tránh khỏi chột dạ, Thảm Thanh Thu nhin không được lén liếc hai vị Thương Khung sơn bên kia một cái.

Thấy vậy, khóe miệng Lạc Băng Hà nhếch nhẹ, lộ ra một nụ cười kỳ quái.

Không ít người thấy nụ cười này của y, đều lạnh sống lưng, trong lòng vô cớ mà run sợ.

Lạc Băng Hà chậm rãi nói: "Ta nhất định sẽ quay lại đón người."

Lời chưa dứt, thân ảnh y đã biến mất ngoài điện.

Người vừa đi, Vô Vọng ảo não thở dài. Thẩm Thanh Thu ngược lại thở nhẹ một hơi, lập tức triệu Tu Nhã kiếm về vỏ.

Hắn đặt ngang kiếm, hai tay dâng lên trước mặt Nhạc Thanh Nguyên: “Vừa rồi tình thế cấp bách, Thanh Thu bất đắc dĩ, mạo phạm chư vị nơi đây, mong chưởng môn sư huynh trách phạt.”

Nhạc Thanh Nguyên đẩy kiếm trở lại: “Người đã trở lại rồi, chuyện trách phạt, về Thương Khung sơn rồi nói.”

Thẩm Thanh Thu lên nhìn sắc mặt y.

Nhạc Thanh Nguyên mặc dù nhìn thập phần nghiêm túc, nhưng xét từ hành động lúc hỗn chiến vừa rồi... quả nhiên chỉ là làm bộ trước mặt người ngoài.

“Về Thương Khung sơn rồi nói”, chẳng phải bằng với “Chuyện này thế là xong rồi, chúng ta về ăn cơm thôi” sao...

Chưởng môn nhà mình thì dễ nói, nhưng Vô Vọng nào có dễ như vậy. Lạc Băng Hà được thả đi ngay dưới con mắt chăm chú của quần chúng, mặc dù chủ yếu phải trách ba vị phong chủ sa bùn, nhưng Chiêu Hoa tự nói thế nào cũng có chút mất mặt, ông chấp tay nói: “Việc này chỉ e không thể như vậy là xong chứ? Thẩm phong chủ ít nhiều cũng nên có lời giải thích. Bằng không, Thương Khung sơn nhất định phải thay Thẩm phong chủ bồi thường.”

Có người ở trong góc cao giọng: “Vừa rồi nói Tô Tịch Nhan hồ đồ, ân nghĩa sư môn không bằng mấy lời ong bướm của một nam nhân. Thẩm phong chủ này lại càng hồ đồ, chẳng cần đến lời ong bướm của Lạc Băng Hà, đã không biết nặng nhẹ như vậy.”

Thẩm Thanh Thu chỉ coi như không nghe thấy, Nhạc Thanh Nguyên khách khí nói: “Người của Thương Khung Sơn phái, Nhạc mỗi tự biết quản giáo. Tin rằng nhất định sẽ có lời giải thích phù hợp cho các vị.”

Vô Thần đại sư vui mừng nói: “A di đà phật, vậy còn gì bằng. Tin rằng Nhạc chưởng môn và Thẩm phong chủ nhất định có thể giải quyết ổn thỏa việc này.”

Vô Vọng hừ một tiếng, vẫn muốn làm khó: “Đó cũng chưa chắc. Trừ phi chư vị đều quên rồi, chuyện người Tát Chủng ở Kim Lan thành, thực ra Thẩm phong chủ vẫn chưa đưa ra lời giải thích nào? Giam trong thủy lao Huyền Hoa cung không lâu, đã lén chạy ra ngoài, sau đó ở Hoa Nguyệt thành còn giả chết trốn tránh. Chuyện đó đến nay Thương Khung sơn vẫn chưa đưa ra một lời giải thích tử tế nào, nếu đây chính là ‘lời giải thích’ của Thẩm phong chủ và quý phái, lão nạp thật không dám tán đồng.”

Ông nhắc lại chuyện cũ, Thẩm Thanh Thu hồn lại trôi đến phương xa, căn bản không có nghe.

Hệ thống đã phát cảnh cáo đỏ rực rồi, ai mợ nó có tâm trí mà nghe lão hòa thượng nhai lại nợ cũ!!!

Hệ thống: **【Nhiệm vụ “Chiêu Hoa tự” kết thúc, tổng kết số liệu: chỉ số chính diện -200. Tình trạng hoàn thành nhiệm vụ: Thất bại hoàn toàn!】**

Được 200, nhưng không phải +200, là -200!

Đây xem như từ khi hấn và hệ thống dây dưa lâu như vậy, lần đầu tiên nhiệm vụ thất bại. Thất bại một cách triệt để!

Thẩm Thanh Thu vội hỏi: “Thất bại thì có hậu quả thế nào?”

Đột nhiên, trong đầu ập đến một trận đau nhói và choáng váng kịch liệt.

Hệ thống: 【Nhiệm vụ thất bại! Mời ngài chuẩn bị tốt, trong vòng 60 giây sẽ đưa ngài trở về thế giới thực.】

Nhớ ra rồi, bất cứ một mục chỉ số nào thấp hơn 0 sẽ bị gửi về.

Thẩm Thanh Thu gào: “Đừng chứ! Thế này liền trực tiếp gửi về thế giới thực luôn hả?! Nick gốc của tau xóa rồi mà không biết à?! Thất bại có mỗi một lần, độ sướng của tau cao như vậy chẳng lẽ không thể bù được sao? Độ ngẫu thì sao?! Độ ngẫu cũng rất cao á! Cao thế cũng phải có chỗ dùng chứ?!”

Trong đầu hần bùng nổ, trên mặt cũng biến hóa khôn lường, xanh trắng đỏ lục đan xen, nhìn đáng vẻ như sắp nôn mửa hoặc ngất xỉu bất cứ lúc nào, Liễu Thanh Ca để ý thấy thần sắc hần không đúng: “Người sao vậy?”

Hệ thống: 【Có muốn lấy toàn bộ độ sướng hiện có, mua hình thức trừng phạt khác?】

Thẩm Thanh Thu: “Mua mua mua! Đắt thế nào cũng mua!”

Ding! Hệ thống: 【Giao dịch thành công. Độ sướng về 0. Mong chú ý số dư. Đang load hình phạt.】

Cột độ sướng màu hồng thực sự biến thành 0 rồi... Hơ hơ, xem ra đợt không được cái ngày chỉ số độ sướng lúc tổng kết tháng làm bản thân chấn kinh rồi. Đây đã là lần thứ hai độ sướng về 0 rồi, [tay vẫy báỉ bai] lần thứ hai rồi!

Thẩm Thanh Thu không đau đầu nữa, nhưng vẫn thấy choáng.

Nhạc Thanh Nguyên cũng đã phát hiện hấn không hề ổn: “Vừa rồi bị đánh trúng rồi?”

Liễu Thanh Ca một tay giữ chặt hấn, để hấn đứng vững, mặt khác ngẩng đầu, hỏi: “Kẻ nào đánh?”

Phong chủ Bách Chiến phong hỏi, chúng nhân vội vã thi nhau lắc đầu.

Đùa?! Ai có thể đánh trúng Thẩm Thanh Thu?! Với tình hình vừa này, ai bị đánh chứ Thẩm Thanh Thu không thể bị đánh được nghe không?! Ba người hết trong tối ngoài sáng bảo vệ hấn là ai hử! Còn choáng được! Chỉ có hấn đi đánh kẻ khác thôi!

Tiếng tranh chấp của thế giới bên ngoài càng lúc càng ồn. Thẩm Thanh Thu choáng lại choáng, hai mắt tối sầm, ở giữa Nhạc Thanh Nguyên và Liễu Thanh Ca, rầm một tiếng.

Ngã thật rồi.

Lúc mở mắt ra, đã không còn ở Chiêu Hoa tự nữa.

Thẩm Thanh Thu nhìn quanh bốn phía, không một bóng người.

Đây chắc là mộng cảnh đi?

Tuy nhiên, lẽ thường mà nói, hấn hiện giờ chỉ cần nằm mơ, khung cảnh nhất định là Thanh Tĩnh phong, bởi mộng cảnh của hấn và Lạc Băng Hà liên kết, địa điểm y thích dùng làm mộng cảnh nhất chính là Thanh Tĩnh phong.

Thẩm Thanh Thu đi một vòng, cẩn thận quan sát, đột nhiên phát hiện, nơi này thực sự là Thanh Tĩnh phong.

Có điều, là Thanh Tĩnh phong sau khi bị thiêu rụi.

Rừng trúc, trúc xá, bị thiêu hủy hoàn toàn, chỉ còn tàn tích khô đen và gốc cần, nghiêng ngả sập đổ, phía trên có khói trắng cùng với mùi cháy khét từng làn tan đi.

Thê thảm hoang lạnh như vậy, Thẩm Thanh Thu càng nhìn càng không thể bình tĩnh được.

Đốt sạch quá rồi, này phải có thâm cừu đại hận thế nào!

Thẩm Thanh Thu gõ hệ thống: “Có thể cho biết địa chỉ không?”

Hệ thống: 【Xin chào. Trong quá trình trừng phạt diễn ra, các tính năng khác của hệ thống không thể mở bình thường, kính mong lượng thứ, chúc ngài may mắn.】

WTF...!!!

Hóa ra đã bắt đầu rồi! Thẩm Thanh Thu thụi vào bức tường không hề tồn tại, đột nhiên, bên tai truyền đến tiếng bước chân đập tan đá bụi.

Tiếng bước chân này, đi một bước, dừng một bước, chậm rãi mà không lề mề, ngược lại đem cho người ta một cảm giác ẩn chứa sức mạnh, tích tụ chờ bộc phát.

Giữa bãi đất khô gạch nát, một bóng người bước đến.

Gió lạnh thổi qua, ống tay áo hắc bào rộng của người đó nhẹ động, mặt và thắt lưng trắng giống nhau không vương chút bụi, từ từ

bước ra, ánh mắt xa xăm như vươn tận trời cao, thần sắc trống rỗng: khoanh tay, một chân dẫm lên đồng đá cần, một vẻ nhàm chán vô vị.

Thẩm Thanh Thu vô thức gọi: “Lạc Băng Hà!”

Lạc Băng Hà chớp mắt, quay nhẹ đầu, một ánh mắt lạnh lẽo như băng chiếu đến.

Thẩm Thanh Thu vừa bị ánh mắt này nhìn, liền như bị đâm hai nhát dao, trái tim bỗng nảy lên, đột nhiên cảm thấy gió to, quần áo có chút mỏng. Nếu không tại sao trán và sống lưng lại ớn lạnh?

Lạc Băng Hà nhướn một bên mày, phỉ đi đám bụi vốn không hề tồn tại trên tay áo, thở ra một tia nghi hoặc “Hửm?”

Thẩm Thanh Thu lập tức tìm lại bước chân.

Cảm giác này, không đúng.

Lạc Băng Hà hơi nghiêng đầu: “Thẩm Thanh Thu?”

Càng lúc càng không đúng.

Ngữ khí này, thần sắc này, khí chất này, không giống Lạc Băng Hà, lại cũng thực sự giống Lạc Băng Hà.

Nếu phải nói rõ, người đang đứng trước mặt Thẩm Thanh Thu, dường như là “Lạc Băng Hà” trong nguyên tác.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 72: Thân Thế Thẩm Cửu

Thẩm Thanh Thu đứng thẳng bất động tại chỗ, “Lạc Băng Hà” thấy hắn không đáp, đi từng bước qua bên này.

Thẩm Thanh Thu theo bản năng muốn cầm kiếm phòng thân, nhưng bên hông lại trống hoắc.

Hắn gào lên: “Hệ thống! Trình trình phạt rút cuộc là cái trò gì?! Mà muốn tao tay không đánh BOSS à?!”

Hệ thống: 【Xin chào, trong lúc vận hành trình trình phạt, tất cả các công năng khác không được mở, bao gồm cả dịch vụ tư vấn. Cảm ơn đã thông cảm. Chúc ngài may mắn. 】

Tau *** má mài!

Tình hình này hoàn toàn không biết nên làm gì a!

Lạc Băng Hà khép hai tay trong ống tay áo, mỉm cười nói: “Thẩm Thanh Thu, sao ngươi lại ở chỗ này?”

Được rồi, Thẩm Thanh Thu có thể xác định, trước mặt, tuyệt đối không phải Lạc Băng Hà của thế giới này!

Lạc Băng Hà gọi hắn đều là sư tôn trước, sư tôn sau, gọi đến mức trơn như bôi dầu, căn bản không dám gọi thẳng tên như vậy, càng không dùng khẩu khí tùy tiện như thế.

Dù sao cũng là trình trùng phạt, không chết được. Nghĩ như vậy, Thẩm Thanh Thu thả lỏng một chút.

Hắn trấn định nói: “Nơi này là Thanh Tĩnh Phong.”

Lạc Băng Hà nhìn nhìn bốn phía: “Người không nói, ta còn nghĩ không ra.”

Tại sao nghĩ không ra!

Nếu đây đúng là Lạc Băng Hà nguyên tác, Thanh Tĩnh Phong không phải là một tay hắn thiêu thành thế này à!

Thẩm Thanh Thu nói: “Còn người tại sao lại ở chỗ này?”

Lạc Băng Hà nhún vai: “Không rõ lắm.”

Sau đó, y lộ ra một nụ cười quỷ dị với Thẩm Thanh Thu.

Nụ cười như thế, giống như là y nuôi một con chó, có một ngày chợt phát hiện chó này biết nói tiếng người. Thẩm Thanh Thu bị y nhìn đến sợ nổi da gà.

Lạc Băng Hà nói: “Người không sợ ta?”

Đưa bên ngoài, không sợ. Bên trong này, sợ!!!

Lạc Băng Hà vươn một bàn tay với hắn: “Lại đây.”

Nếu như là hàng nguyên bản, bị Lạc Băng Hà sau hắc hóa vấy tay một cái như vậy, tuyệt đối sẽ sợ đến mức ngoan ngoãn đi qua, Thẩm Thanh Thu còn lâu mới ngu như vậy.

Vừa mới quay người lại, thân ảnh màu đen lại xuất hiện ở trước mặt hắn, chặn đường đi, chỉ kém mấy tấc là đâm vào nhau. Thẩm Thanh Thu mạnh mẽ lui về phía sau, suýt nữa ngã ngửa. Lạc Băng Hà vươn hai ngón tay, kẹp ống tay áo của hắn, kéo hắn lại, ôn hòa nói: “Chạy làm gì?”

Hiện tại lại nhìn khuôn mặt này, Thẩm Thanh Thu cảm xúc phức tạp, đã không thể đơn giản vô vị mà đối diện như trước.

Đánh cũng không đánh xuống được, sợ cũng không sợ hoàn toàn. Ngũ vị ngổn ngang.

Hắn còn chưa từ bỏ ý định, cuồn gổ hệ thống: “Đây thật sự là Lạc Băng Hà nguyên bản đi?! Không phải Lạc Băng Hà của thế giới này đúng không?! Tao phải làm thế nào mới có thể thông qua trừng phạt? Chẳng lẽ là muốn đánh thắng hắn? Đùa bố à?!”

Hệ thống: 【Xin chào, trong lúc vận hành trình trừng phạt... 】

Thẩm Thanh Thu đóng rút khung đối thoại.

Lạc Băng Hà nhìn chằm chằm mặt hắn một lúc, cau mày nói: “Hình như ngươi có chỗ nào không giống lắm. Ngươi thật sự là Thẩm Thanh Thu?”

Thẩm Thanh Thu trừng mắt nhìn, trong lòng dấy lên một tia hy vọng. Lạc Băng Hà dừng ánh mắt ở mặt của hắn, tựa hồ hơi hoang mang, chậm chậm cầm tay phải của hắn.

Bàn tay của y vẫn như trước đây, khô ráo lại lạnh lẽo, Thẩm Thanh Thu trong lòng khẽ động, vừa định nói gì đó, bỗng nhiên, vai phải chột lạnh.

Trong nháy mắt đó, Thẩm Thanh Thu cũng không có cảm giác cánh tay phải thoát ly bả vai, chỉ là nhìn thấy một đồ vật bay ra ngoài, cả người biến nhẹ, còn mê mê mang mang, không kịp phản ứng.

Mãi cho đến khi cái đau hủy thiên diệt địa nhảy lên toàn thân và đại não của hắn.

Lạc Băng Hà ngang nhiên kéo đứt phụt cánh tay phải của hắn!

Bị thương mạnh, thân thể của Thẩm Thanh Thu tự phát bắn ra một làn linh lực, bị Lạc Băng Hà vỗ một chưởng, lập tức tan thành mây khói.

Máu tươi chảy như suối không ngừng lại được, Thẩm Thanh Thu choáng váng, có thể là nghe được mình kêu thảm thiết, cũng có thể không nghe được, tai ù quá mức, hắn nghe chẳng rõ nữa, chỉ muốn nhanh chóng tránh khỏi người trước mặt!

Hắn lao đảo thối lui, chưa được vài bước, giẫm phải một tàn trúc trên mặt đất, cả người ngã ngửa.

Nỗi đau mất tay rất thảm, thế cho nên cảm giác dập đầu cũng chẳng thấm gì. Lạc Băng Hà ung dung tiến lên, lần này, nhẹ nhàng bóp một chân của hắn.

Nhân côn!

Lạc Băng Hà bây giờ tính gọt hắn thành nhân côn!

Thẩm Thanh Thu đau đến hô hấp cũng khó khăn, dùng cánh tay còn lại túm lấy hần, lắc đầu cuội cuội, hỏn hển nói: “Đừng... Đừng...”

Đừng dùng khuôn mặt kia làm việc này.

Lạc Băng Hà một tay ấn chặt Thẩm Thanh Thu lên mặt đất, ánh mắt gần như có thể nói là chân thành thâm tình.

Y ôn nhu nói: “Sự tôn ngàn vạn lần đừng cự tuyệt ta nữa.”

Trong phút chốc, một cảm giác đau đớn thối ruột nát gan từ đùi trái nhanh chóng lan rộng toàn thân.

Thẩm Thanh Thu không thể nhịn được nữa, lớn tiếng kêu thảm thiết!

Đột nhiên, nỗi đau kia biến mất, Thẩm Thanh Thu bật dậy khỏi mặt đất.

Giọng nói cứng nhắc của hệ thống phát ra thông báo: 【trừng phạt chấm dứt.】

Trừng phạt?

Ha ha.

Hệ thống má mày đi đời rồi!!!

Ngay cả tâm tình sỉ vả và tát mặt hệ thống Thẩm Thanh Thu cũng không có, quỳ trên mặt đất, nhìn mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt nhỏ xuống đất, hơn nửa ngày cũng không thoát khỏi cảm giác chân thực.

Bên cạnh có một âm thanh bỗng nhiên nói: “Người làm sao vậy?”

Lúc này hắn mới chú ý tới, nơi này không chỉ có một mình hắn.

Hơn nữa, hình như hắn còn chưa được kéo về thế giới thật, nơi này vẫn là mộng cảnh. Hơn nữa cái sơn động này nhìn hơi bị quen mắt.

Năm đó khi lần đầu tiên đi vào giấc mộng, Mộng Ma trong trạng thái khổi đen ẩn núp chính là trong sơn động này.

Người ở bên cạnh, đúng là Mộng Ma.

Thẩm Thanh Thu miễn cưỡng trấn định tinh thần: “Tại sao ta lại ở chỗ này?”

Mộng Ma nói: “Người tiến nhập một mộng cảnh cực kỳ mạnh, nguyên thần kịch chấn, lão phu thấy có vẻ không ổn, liền kéo người vào kết giới bên này.”

Nói như vậy, hắn không hoàn toàn bị tước thành nhân côn, còn phải cảm tạ Mộng Ma đã kéo hắn ra đúng lúc.

Trong ấn tượng, Mộng Ma có lẽ không đối tốt gì với hắn cho lắm, thế mà lại thấy tình hình không ổn, kéo hắn ra, Thẩm Thanh Thu hơi bất ngờ, nói từ đáy lòng: “Đa tạ. Giúp được một việc lớn.”

Mộng Ma hừ nói: “Không cần phải nói tạ ơn. Lão phu có điều kinh ngạc, lần trước ở thánh lăng người cư nhiên có thể kiên trì đến khi tiểu tử kia tỉnh lại. Coi như người giúp y không ít. Giúp y, chính là giúp lão phu.”

Lạc Băng Hà.

Nghĩ đến cái này, Thẩm Thanh Thu không nhịn được lấy tay trái ôm lấy vai phải.

Nỗi đau bị kéo đứt rời một cánh tay đã ăn sâu vào thần kinh hần, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát.

Hần hít vài ngụm khí, lúc này mới có thể không run giọng kêu cái tên ba chữ kia: “Sao không thấy Lạc Băng Hà?”

Theo lý thuyết, tích cực nhất, thích kéo hần vào giấc mộng nhất đáng lẽ là Lạc Băng Hà. Căn bản là Thẩm Thanh Thu hể ngủ, y lại tới quầy rầy (...). Mà lần này, cư nhiên lại bị Mộng Ma giành trước, kéo Thẩm Thanh Thu vào kết giới.

Mộng Ma nhớ tới liền buồn bực: “Lão phu sao biết? Từ khi tiểu tử này nắm trong tay kỳ thuật ác mộng của ta, ta không còn vào được mộng cảnh của y nữa. Trên đời này chỉ có mỗi giấc mộng của y là lão phu chẳng làm gì được.”

Nếu không thể mau chóng nhìn thấy Lạc Băng Hà nhu thuận kia, Thẩm Thanh Thu cảm thấy mình sẽ phát điên mất, nhắc đến cái tên này chân tay lại thấy đau, vẫn nghĩ ngợi lung tung.

Thiếu nam tiểu bạch hoa ngây thơ phiền phức mau tới đây cho hần một viên thuốc an thần!

Mộng Ma liếc hần, thấy Thẩm Thanh Thu xanh cả mặt, môi trắng bệch, lão giận dữ nói: “Tiểu tử kia tự khắc sẽ tìm tới người, người gấp cái gì? Trước đó còn không phải tránh không kịp?”

Đây xem như... an ủi sao?

Thẩm Thanh Thu nhìn ra vẻ chẳng màng của Mộng Ma, bỗng nhiên cảm thấy lão nhân này có điểm đáng yêu.

Dừng một chút, hắn chợt nhớ tới một chuyện: “Mộng Ma tiền bối, trước đó ở thánh lăng, ta đưa Lạc Băng Hà đi hướng đông, trên đường gặp được hai người, trong đó có một người nữ, liệu người có...”

Khi đó, Thu Hải Đường hôn mê một trận, khi tỉnh lại liền tự đứng nổi điên, chạy trời chết. Thẩm Thanh Thu cực độ hoài nghi, trong lúc mất đi ý thức, nàng ở mộng cảnh có phải là đã nhìn thấy cái gì.

Lúc ấy Lạc Băng Hà cũng hôn mê, đầu óc nóng như than, đương nhiên không rảnh xâm nhập mộng cảnh của Thu Hải Đường. Vậy, khả năng lớn nhất, chính là Mộng Ma động tay động chân..

Quả nhiên, Mộng Ma vân vân chòm râu, nói: “Đúng là lão phu đã ra tiểu kế.”

Tuy lão nói là “đã ra tiểu kế”, làm bộ lạnh nhạt, nhưng vẫn không giấu được sự kiêu ngạo trong giọng nói. Thẩm Thanh Thu không nhịn được hỏi: “Rốt cuộc người cho nàng thấy cái gì?”

Nói chung, Mộng Ma muốn công kích tâm lý một người, chính là cho nàng xem ký ức u ám thống khổ nhất của mình. Chẳng lẽ Mộng Ma đã lật ra ký ức Thu thị bị diệt môn?

Cũng không đúng.

Nếu là như vậy, Thu Hải Đường sau khi tỉnh lại nhìn thấy Thẩm Thanh Thu đầu tiên, không phải là phản ứng như thế, đáng lẽ phải hận ý ngập trời, một kiếm đâm tới, chọc mấy trăm lỗ trên người hắn mới đúng. Tại sao vừa khóc vừa gào, quay người bỏ chạy?

Mộng Ma nói: “Ta cho nàng xem, không phải ký ức của cô ta, là trí nhớ của người.”

Thẩm Thanh Thu hiểu ngay.

Là một ít ký ức của Thẩm Cửu còn lưu lại trong thân thể hần!

Hần vô cùng để ý bộ phận thiết lập nhưng không viết ra về Thẩm Thanh Thu mà Đâm Máy Bay Lên Giời đã nhắc tới, lập tức nói, lập tức nói: “Có thể thỉnh tiên bối lấy ra, cho ta xem không?”

Mộng Ma liếc hần một cái, cũng không hỏi ký ức của chính hần tại sao phải để người khác lấy ra cho xem, chỉ hỏi: “Người không nhớ rõ?”

Thẩm Thanh Thu đang chuẩn bị bày cờ tẩu hỏa nhập ma ký ức bị hao tổn gì gì đó, gật đầu: “Không sai.”

Phải biết rằng, tẩu hỏa nhập ma ký ức bị hao tổn gì gì đó, xác suất này cũng tương đối thấp, Mộng Ma cư nhiên cũng không truy vấn hoài nghi, mà nói: “Có một số việc, không nhớ rõ cũng tốt.”

Đừng có làm tụt hết cả cảm xúc của người khác như thế được không!!!

Thẩm Thanh Thu nói: “Khẩn cầu tiên bối tương trợ.”

Mộng Ma nói: “Người thật sự muốn xem?”

Thẩm Thanh Thu liên tục gật đầu. Mộng Ma vươn một ngón tay, chạm vào trán hần: “Nhắm mắt, đợi ta buông tay, mới mở mắt.”

Thẩm Thanh Thu nghe lời nhắm mắt. Mộng Ma lại nói: “Ký ức của người không được đầy đủ, rời rạc không nối liền, cũng có thể sẽ

nhìn thấy mặt người không rõ ràng. Đây là do tự thân người, không cần để ý.”

Ý này, thực sự là đang nhấn mạnh, nếu ra BUG, đó là vấn đề tài nguyên của máy, không liên quan đến kỹ thuật của ông!

Thẩm Thanh Thu trong lòng đếm thềm đến mười, đợi sức điểm trên trán biến mất, mở mắt ra, một thiếu niên thân hình đơn bạc tóc tai bù xù, bị dây thừng trói gô, ngồi chồm hổm ở trên đất trước mặt hắn.

Thiếu niên này mặt trắng cằm thon, mi mục thanh tú, tướng mạo lại mang theo vẻ tối tăm không xua đi được, khoe miệng và trên trán đều bầm tím. Chính là Thẩm Cửu hồi nhỏ.

Thời điểm ở Hoa Nguyệt Thành, Thẩm Thanh Thu chạy ra khỏi kết giới mộng cảnh của Lạc Băng Hà, trong lúc vô tình rơi vào tàn thức ký ức của Thẩm Cửu, nhìn thấy chính là cảnh tượng này.

Một phen nhìn chung quanh, hắn phát hiện, đây là một phòng rộng nối liền thư phòng và phòng ngủ, ở giữa có một vòm cửa tròn bằng gỗ mộc đàn ngăn cách, trần trang trí lộng lẫy, bốn vách tường đều treo tranh chữ tinh xảo.

Thẩm Thanh Thu khoanh tay, dựa vào cái giá Đa Bảo Các ở bên cạnh, lẳng lặng chờ.

Cửa gỗ khắc hoa trước mặt nhẹ nhàng mở ra.

Thẩm Cửu đầu không động đậy, đồng tử di chuyển, thân hình của người tới phản chiếu vào sâu trong đồng tử.

Bước vào cánh cửa, là một nam thanh niên ăn mặc đẹp đẽ quý giá.

Khuôn mặt kia có sáu phần tương tự Thu Hải Đường, Thẩm Thanh Thu liền biết, đây tất nhiên là khổ chủ lớn nhất của sự kiện Thu thị diệt môn, ca ca của Thu Hải Đường.

Bóng người trong mắt Thẩm Cửu khi đó thì ra là Thu thiếu gia, cái này lạ thật, Thẩm Cửu nhìn như bị ngược đãi nhiều năm, Thẩm Thanh Thu còn cho rằng bóng phản chiếu đó là của bọn buôn người.

Nhìn tình huống này, ngày tháng Thẩm Cửu ở Thu gia, kiểu gì cũng không giống “đối với hắn như thân thích ruột thịt” theo lời mà Thu Hải Đường đã nói.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 73: Thân Thế Thẩm Cửu 2

Thanh niên ấy chậm rãi cất bước đến bên Thẩm Cửu, vòng nửa vòng quanh nó.

Mặt Thẩm Cửu căng thẳng, môi mím lại. Dù có âm thầm, nhưng vai vẫn nhẹ phát run, rõ ràng thập phần sợ hãi, lại vẫn cố làm về bình tĩnh.

Đột nhiên, Thu thiếu gia đập một cước, đập ngay lên lưng nó. Thẩm Cửu lập tức đập mặt xuống mặt đất.

Thẩm thiếu gia cười lạnh nói: “Sao, lần này không dám đánh trả nữa à?”

Thẩm Cửu đập đến mũi toàn bụi và máu, thấp giọng đáp: “Thiếu gia tha mạng. Tôi không biết đây là cậu.”

Thu thiếu gia nói: “Không biết? Không biết mà ngươi cũng dám động vào ta!”

Gã tát một cái khiến Thẩm Cửu ngã xuống đất, trán nó va vào cửa vang lên tiếng rầm, hai hàng máu mũi theo cằm chảy xuống.

Thu thiếu gia dường như vì thế mà có được khoái hoạt không thể lớn hơn, vui thích cực độ như đánh quả cầu thịt.

Thẩm Thanh Thu: ...

Người này có máu S chắc? Tâm ma biến thái của kẻ biến thái, quả là mỗi người đều có sự thỏa mãn riêng!

Cứ lặp lại như vậy vài chục lần, Thẩm Cửu cuối cùng không nhịn nổi nữa, hét lớn: “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?!”

Thu thiếu gia cười độc ác: “Giờ đây ngươi đã là người của nhà chúng ta rồi, đương nhiên là ta muốn thế nào thì thế đó!”

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên một thanh âm thiếu nữ dịu dàng: “Ca ca? Ca ca? Huynh có ở trong không?”

Thu thiếu gia vừa nghe tiếng muội muội gọi, mặt liền biến sắc, cởi bỏ dây thừng trên người Thẩm Cửu, thấp giọng uy hiếp: “Lau mặt của ngươi đi! Dám nói sai một câu, lấy mạng ngươi!”

Thẩm Cửu vừa hận vừa sợ, tia hung ác trong mắt lóe lên, tức mà không dám nói, ác nghiệt vuốt mặt hai cái, lau đi máu mũi và bụi đất. Thẩm thiếu gia đã đổi sang vẻ mặt khác, mở cửa, cười tươi rói: “Đường Nhi sao lại qua đây thế này?”

Thẩm Thanh Thu cuối cùng cũng biết được cái kiểu trước mặt nịnh nọt sau lưng hãm hại của hàng nguyên bản từ đâu mà thành rồi, chắc hẳn là ở bên cạnh Thu thiếu gia thành thói quen ...

Thu Hải Đường thân mặc cảm y sắc tím nhạt, chân mang hài trắng ngà, tiến vào cửa, hì hì nói: “Ta nghe nói ca ca mua về một người, qua xem xem thế nào.”

Nàng thấy một thiếu niên đang đứng trong góc, cúi đầu rụt cổ, co chân co tay, gương mặt lại vô cùng thanh tú, mắt chột sáng, bước qua, cười nói: “Người hần là Tiểu Cửu?”

Thẩm Cửu trơ ỳ, không đáp một câu. Thu thiếu gia đứng phía sau muội muội, mắt lộ ra tia uy hiếp, cười nói: “Hần không thích nói chuyện, tính tình cổ quái lắm.”

Thu Hải Đường nắm lấy tay nó, nói: “Người vì sao lại không thích nói chuyện vậy? Thử nói với ta, có được không?”

Thanh âm nàng kiều mị, ngữ khí thân thiết, lại thêm thái độ trong sáng tự nhiên, bất kể ai cũng không nhẫn tâm bày ra vẻ khó chịu. Thẩm Cửu vốn đang lạnh mặt, nhưng cũng không thể kháng cự được một tiểu cô nương nũng nịu như vậy, thần sắc dịu xuống, quay mặt hướng khác.

Nhìn đến đây. Thẩm Thanh Thu cũng ít nhiều có kết luận rồi. Thu Hải Đường thời thiếu nữ, cùng Ninh Anh Anh thực sự có chút tương đồng. Hóa ra Thẩm Cửu vẫn luôn yêu thích dạng như này.

Thu Hải Đường thấy vậy, vỗ tay nói: “Ca ca, hần thật thú vị. Muội có chút thích hần.”

Thu thiếu gia ngoài cười trong không cười nói: “Ta cũng thích hần.”

Thẩm Cửu nghe thấy chữ “thích”, không tự chủ mà rùng mình.

Ký ức đến đây, đột nhiên cả khung cảnh nhạt mờ đi.

Những người ở đó bỗng tiêu biến mất dạng. Thẩm Thanh Thu kinh ngạc, lập tức hiểu đây là xảy ra tình huống đứt đoạn mà Mộng

Ma nói. Do ký ức hàng nguyên bản lưu lại trong cơ thể hằn tàn sót không đầy đủ, đứt đoạn sẽ khá thường xuyên. Đoạn ký ức vừa này đã kết thúc, hiện tại, bắt đầu một đoạn ký ức khác.

Khung cảnh vẫn là căn phòng này. Thẩm Cửu lần này không bị trói, mặt mũi tím bầm nằm sấp trên đất, ngón tay đang cào thảm lông trên nền, cào đến giữa các ngón tay đầy vết máu.

Bỗng, truyền đến hai tiếng gõ cửa khẽ. Bên ngoài một thiếu niên thấp giọng gọi khẽ: “Tiểu Cửu, Tiểu Cửu?”

Vừa nghe thấy thanh âm này, Thẩm Cửu chợt động, lao về phía cửa, kề sát mặt vào bên khóa: “Thất ca!”

Thiếu niên phía ngoài ấy nói: “Nhỏ tiếng chút, ta lén chạy vào đó.”

Thẩm Thanh Thu ban đầu không đoán được người ngoài cửa là ai, nhưng nghĩ lại, Thẩm Cửu sở dĩ trong tên có chữ “Cửu”, là bởi trong tay bọn buôn người đứng thứ chín, vậy thì phía trước, tất nhiên phải có Nhất, Nhị, Tam, Tứ, Ngũ, Lục, Thất, Bát rồi.

Có điều, Thẩm Cửu thế mà cũng có bạn bè thân thiết, điều này thực sự làm Thẩm Thanh Thu có chút ngạc nhiên.

Ngoài cửa truyền đến tiếng cạch cạch, như thể người ở ngoài đang rung cửa. Thẩm Cửu nói: “Vô ích. Trong ngoài đều khóa năm sáu lượt. Cửa sổ cũng khóa rồi.”

Thiếu niên đó lo lắng nói: “Lần này chạy trốn không thành, bọn họ không làm gì đệ chứ?”

Thẩm Cửu chợt sôi máu, mắng: “Không làm gì ta? Người ngu à? Giam ta hai ngày rồi, đánh gãy cả hai chân ta. Người nói xem?!”

Kỳ thực Thẩm Thanh Thu thấy rõ ràng, nó mặc dù bị đánh một trận toi bời, không thể cử động, nhưng đôi chân kia vẫn bình thường, bị đánh gãy chỗ nào cơ. Thiếu niên kia không thấy được tình cảnh trong cánh cửa, dường như tưởng là thật, hổ thẹn đáp: “Đều trách ta không tốt.”

Thẩm Cửu tức giận nói: “Đương nhiên là do người không tốt! Đều tại người. Mấy tên mới đến chúng ta đã không quen, bị chà đạp toi tả cũng đã xong xuôi, còn cần người ra mặt làm gì! Người còn sợ mạng của chúng ta chưa đủ rẻ mặt?! Người không ra mặt, ta làm sao lại giúp người? Ta không giúp người, thì sao phải động đến gã, họ Thu đó làm sao có thể mua ta?! Gã không mua, ta sao có thể thế này?! Hai ngày một trận nhỏ, ba ngày một trận lớn, coi ta như chó mà chơi!”

Thiếu niên kia không ngừng nói: “Xin lỗi, đều do ta không tốt.”

Quả nhiên, loại tính cách này của Thẩm Cửu nếu có bạn, thì tính tình đối phương nhất định phải tốt đến không dám nhìn. Một mạch xin lỗi liên mấy tiếng, Thẩm Cửu mới miễn cưỡng nguôi giận, nói: “Bỏ đi! Đời này ta chưa từng nói đến cái thứ nghĩa khí quái quỷ này. Làn nghĩa khí duy nhất cả đời dành cho huynh vậy.”

Thiếu niên kia cảm kích nói: “Thất ca biết. Sau này nhất định bồi thường tử tế cho đệ.”

Thẩm Cửu khịt mũi, âm ỉc nói: “Còn nói sau này. Như huynh cả đời nằm trong tay bọn tay sai, sau này cũng là kiếp làm tay sai.”

Thiếu niên đó nói: “Tiểu Cửu, ta đến là để nói với đệ một chuyện. Ta phải đi rồi, hôm nay đến là để cáo biệt đệ.”

Thẩm Cữu kinh ngạc, thân trên lập tức ngồi dậy: “Đi? Huynh đi đâu?”

Thiếu niên được gọi là Thất ca nói: “Ta không thể ở nơi này nữa. Thu gia trong thành thế lực lớn, chúng ta đánh không lại, chạy cũng không thoát. Thiên hạ phải tu hành nhiều như vậy, ta muốn gia nhập một phái, học tiên thuật, trở lại cứu đệ.”

Trong mắt Thẩm Cữu chợt tỏa ra tia sáng lấp lánh chói mắt: “Thất ca, nghe nói phương đông có một ngọn tiên sơn, mỗi năm đều tuyển đệ tử có tư chất ưu tú, huynh có thể đến đó không?”

Thiếu niên kia đáp: “Ta không biết. Nhưng ta có thể đi thử xem, rồi cũng sẽ có phái chịu nhận ta.”

Thẩm Cữu lầm bầm: “Nếu ta không bị giam ở đây, đã có thể đi cùng huynh rồi...” Trên mặt nó không giấu được mà lộ ra nét đố kị, qua hồi lâu, lại thở dài một tiếng, nói: “Thất ca, huynh sau này ngàn vạn chớ hấp tấp như vậy nữa. Lần nào cũng hỏng việc. Lần này coi như ta xui xẻo, nhưng sau này huynh gia nhập môn phái của mấy tiên nhân đó rồi, vẫn cứ như thế, vậy phải làm sao?”

Thiếu niên kia xấu hổ nói: “Ta nhất định sẽ nhớ kỹ.”

Thẩm Cữu miễn cưỡng bò dậy, do đã có hy vọng, thanh âm thân thiết hẳn: “Thất ca, huynh nhất định phải nhớ những lời từng nói, huynh nhất định phải quay lại cứu ta đó!”

Thất ca dường như đang ra sức gạt đầu, trịnh trọng nói: “Được! Đệ tạm thời nhẫn nhịn, đợi ta học xong, nhất định sẽ về mang đệ đi!”

Hai thiếu niên cách một cánh cửa, trầm mặc hồi lâu. Thẩm Cữu hỏi: “Huynh đi rồi sao?”

Thiếu niên kia vội đáp: “Vẫn chưa. Ta đợi đệ nói.”

Thẩm Cửu nói: “Thất ca, huynh ghé sát lại, để ta nhìn huynh từ khe cửa. Cũng chẳng biết phải mất bao năm nữa mới có thể gặp lại.”

Thiếu niên kia đáp: “Được.” Thẩm Cửu gian nan cử động cơ thể, ghé mặt về phía khe cửa.

Thẩm Thanh Thu vô cùng tò mò, cũng ghé theo, xuyên qua khe nhỏ tẹo trên cửa, nhìn ra phía ngoài.

...WTF!

Thẩm Thanh Thu không phải vì gương mặt đối phương mà hết hồn. Nếu thế đã tốt, nhưng quan trọng là thiếu niên ngoài cửa – mợ nó – không có mặt!!!

Như bị censored vậy!!!

Mặc dù ngay từ đầu Mộng Ma đã nói, có khả năng nhất định xuất hiện mặt người mơ hồ và ký ức đứt đoạn, nhưng đến khi Thẩm Thanh Thu thực sự gặp phải khả năng này, hẳn vẫn có một ham muốn học máu mãnh liệt.

Mộng Ma đại thần, chúng ta không thể khắc phục bug này chút sao?!

Thật muốn biết gương mặt này rốt cuộc trông như thế nào á á á!

Đang lúc Thẩm Thanh Thu sắp xuyên qua cửa, thử xem khoảng cách gần có thể bỏ được censored không, ký ức lại bị gián đoạn.

Khung cảnh lần này là thư phòng.

Thu thiếu gia đang viết chữ trên bàn, Thảm Cửu hầu hạ một bên, lặng lẽ giúp gã mài mực.

Lúc này Thảm Cửu đã không còn là một thiếu niên gầy yếu nữa, cơ thể đã phát triển, so với bạn đồng lứa cũng coi như cao lớn, đứng hầu hạ bên đó, mang theo khí chất lãnh đạm uyên bác.

Khi một trang giấy sắp viết xong, Thảm Cửu lễ phép nói: “Thiếu gia, có chuyện này...”

Thu thiếu gia nhìn cũng không nhìn: “Điều người muốn nói, có phải chuyện tên giang hồ lừa đảo trong thành?”

Thảm Cửu biện giải: “Vị tiên bối đó không phải giang hồ lừa đảo.”

Thu thiếu gia gác bút, nhíu mày nói: “Người cứ ngoan ngoãn ở cái nhà này, làm cô gia của người, cùng muội muội của ta an tâm sống qua ngày là được rồi. Cứ muốn những việc hảo huyền đó nhiều như vậy làm gì?”

(cô gia: chồng của tiểu thư)

Một mảng trầm mặc, bỗng, Thảm Cửu nghiêng chặt rằng: “... Sống qua ngày sống qua ngày... Ta không muốn sống những ngày như thế!”

Thu thiếu gia cuối cùng cũng nâng mí mắt, liếc hẩn một cái, đột nhiên đạp lên cẳng chân hẩn.

Thảm Cửu rầm một tiếng, ngã sổng soài trên đất.

Hai vị này lẽ nào nhiều năm như vậy đều ở chung theo cách này sao...

Thu thiếu gia rời chỗ đứng dậy, cười lạnh nói: “Dạy người nhiều năm như vậy rồi, thứ học được, lại không bằng mảnh khốe tà môn của tên giang hồ lừa đảo.”

Thẩm Cửu mũi va đầy máu và bụi, thấp giọng đáp: “Không phải mảnh khốe tà môn, là tiên pháp.”

Thu thiếu gia ngồi xuống, kéo tóc nó, thân mật nói: “Tiên pháp? Lẽ nào tên tiểu tiện chủng người vẫn muốn tu tiên?”

Thẩm Cửu nghiêng đầu, muốn tránh khỏi tay gã, Thu thiếu gia chậm rãi vỗ trán hắn, trong động tác ẩn chứa ý sỉ nhục, cười nói: “Người đến người cũng chẳng phải, còn muốn làm tiên sao?”

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 74: Đúng Hẹn

Thẩm Cửu ôm đầu, chẳng nói một câu.

Thấy hấn yên, lực đạo xuống tay của Thu thiếu gia nhẹ chút, nhấn mạnh: “Ngoan ngoan đợi, làm tròn bổn phận, có cái gì không tốt đâu? Người đã 15 tuổi rồi, không nhỏ nữa, sắp phải thành gia, đã sớm bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để tu luyện, có thể tu được cái gì? Người hồ đồ theo người ta, người ta chưa nhất định đã chịu nhận người.”

Tìm đường chết, quả thực tìm đường chết!

Hàng nguyên bản để ý nhất chính là tu vi của hấn, không chấp nhận được có người tốt hơn hấn, càng nghe không được người khác nói nửa câu không tốt, bằng không cũng sẽ không ghen ghét Lạc Băng Hà đến mức phát rồ.

Thằng nhãi này cư nhiên dám nói thẳng hấn không có tiền đồ!

Thẩm Cửu mạnh mẽ lật tay, tóm lấy nghiên mực trên bàn, ném về phía Thu thiếu gia.

Nhìn từ góc độ kia, cũng giống như ném về phía Thẩm Thanh Thu, hấn theo bản năng né sang bên cạnh.

Nghiên mực đương nhiên không đập trúng hấn, cũng không đập vào Thu thiếu gia, nhưng gã lại bị vẩy non nửa nghiên mực vào người, cái áo ngoài tinh xảo cứ thế bị hủy.

Mặt của Thu thiếu gia lập tức suy sụp, quát lớn: “Muội muội của ta thích người, đó là phúc mấy đời của người! Nếu không nhờ nhà bọn ta, bây giờ người còn ở đầu đường giả làm ăn mày lừa gạt kiếm ăn, hiện giờ người không lo ăn mặc còn có thể đọc sách viết chữ, ra dáng con người, những thứ này là ai cho người?” Gã đập đầu Thẩm Cửu xuống mặt đất: “Không biết ghi ơn tẹo nào.”

Thẩm Cửu chẳng màng gì nữa, hung tợn nói: “Ta là người. Người là súc sinh!”

Dũng khí đáng khen!

Thu thiếu gia một chưởng đánh tung hấn vào vách tường, mắng: “Còn tường mấy năm nay người tiến bộ rồi, quả nhiên vẫn là bùn nát không đáp nổi tường!”

Trên tường trắng treo một thanh bảo kiếm, bị Thẩm Cửu va chạm, rớt xuống mặt đất. Thẩm Cửu ngã ngồi ở chân tường, tay chạm đến chuôi kiếm, dưới tình thế cấp bách, một phen rút ra, hai tay run run nắm, nhắm ngay Thu thiếu gia ánh mắt đầy tơ máu.

Gã căn bản không tin hấn dám động thủ, chỉ vào hấn nói: “Hỏa khí lớn phét nhỉ. Xương cốt lại ngứa đòn?”

Mắt thấy gã đến gần vài bước, Thẩm Cửu hồn bay phách tán, hét lớn: “Đừng tới đây!”

Thu thiếu gia nói: “Không tiền đồ! Người...”

Sau chữ “ngươi”, gã không còn nói được gì.

Châm chậm cúi đầu, thanh kiếm kia trực tiếp đâm vào bụng hắn.

Thu thiếu gia vẻ mặt không thể tin, Thảm Cửu rút mạnh kiếm ra.

Thảm Thanh Thu ở một bên vừa xót vừa sợ...

À lê à lê à lê, hiện trường giết người trực tiếp!

Ngay lập tức phong vân đột biến, chưa nói được mấy câu, thảm án đã xảy ra!

Thảm Cửu choáng váng, Thu thiếu gia một tay che bụng, hùng hổ đoạt kiếm, một cước đá gục hắn, hô: “Người đâu!”

Thảm Cửu vội phi lên bóp cổ gã, trong màn ảo ảnh, vài tên gia đình xông vào, nhìn thấy cảnh tượng trong thư phòng, quát lớn tiếng. Thảm Cửu vừa hoảng vừa sợ, làm vài thuật quyết không biết là gì, thanh kiếm kia phi mạnh khỏi tay Thu thiếu gia, xuyên qua ngực mấy tên gia đình.

Quay đầu một cái, Thu thiếu gia thất tha thất thểu đi về phía hắn, cánh tay màu máu giống như muốn túm tóc hắn, Thảm Cửu lại một kiếm đâm ra, lúc này đâm xuyên qua phổi của hắn.

Sau đó, một kiếm lại một kiếm, dùng hết toàn lực, Thảm Cửu càng đâm càng ác, biểu cảm trên mặt cũng càng dữ tợn, đâm liên tiếp hơn năm mươi kiếm, mãi đến khi bộ mặt và bộ phận thiết yếu của thi thể đều huyết nhục mơ hồ, hắn mới thở hồng hộc ngừng tay.

Đây phỏng chừng là lần đầu tiên Thảm Cửu giết người, cũng là lần đầu tiên dùng linh lực bản thân giết người.

Thẩm Thanh Thu thấy toàn bộ quá trình, chấn kinh luôn.

Lần đầu tiên đã dã man như vậy!

Hắn nhìn cả phòng đầy xác sống sốt một lúc lâu, bỗng nhiên tỉnh táo lại, loảng xoảng một tiếng, ném kiếm, đi tới đi lui trong thư phòng. Có điều, cũng chỉ hoang mang lo sợ một trận, cư nhiên trấn định cực nhanh.

Toàn bộ biến hóa cảm xúc, chỉ tốn không đến một phút đồng hồ. Tổ chất tâm lý này, Thẩm Thanh Thu cũng muốn quỳ.

Thẩm Cửu đứng thẳng người, thử thăm dò ngoắc ngón tay. Bảo kiếm nhìn thấy ghê người dính đầy máu tươi trên mặt đất chậm chậm dâng lên.

Nhìn lợi kiếm bay đến trước mặt, Thẩm Cửu toát lên vẻ hưng phấn thần kỳ, một phen nắm chắc lấy!

Hắn lắc lắc mũi kiếm, dẫn theo hung khí bước ra thư phòng. Thẩm Thanh Thu chỉ đứng trong chốc lát, hệ thống truyền đến tin tức: 【 Nhắc nhở thân thiện: Xin tập trung mục tiêu lấp hố, khoảng cách đề nghị không vượt quá 10 thước, bảo đảm tình tiết thu thập đầy đủ! 】

Thì ra không đuổi kịp mục tiêu lấp hố sẽ bị hạ điểm? Thẩm Thanh Thu vội theo sát, một bước cũng không dám lơ là. Thẩm Cửu vừa mới rẽ ngoặt, đụng phải hai gia đình cao lớn vạm vỡ. Hắn vung tay, ánh sáng lạnh chói lên, hai cái cổ bị xẹt qua trơn như bôi dầu, máu tuôn như suối.

Thẩm Cửu tựa như gặp ai giết đó, càng giết càng hăng say, ý cười âm độc nơi khóe miệng càng ngày càng hiểm. Một đường kêu

thảm thiết không ngừng, dứt khoát lưu loát chém mười người, Thẩm Thanh Thu đang nhìn đến hết cả hồn, bỗng nhiên sau lưng truyền đến một tiếng kêu sợ hãi.

Thu Hải Đường đứng ở cuối hành lang dài, nhìn chằm chằm bên này. Thẩm Cửu đầy người máu tươi, giống như quỷ sống, đang rút một thanh kiếm ra khỏi cổ gia đình.

Khuôn mặt tươi đẹp của Thu Hải Đường run rẩy vài cái, chớp mắt, nằm ở trong một vũng máu.

Xem ra cô nương này trước nay vốn là thể chất dễ dàng té xỉu ở thời khắc máu chốt!

Có thể do thấy Thu Hải Đường, Thẩm Cửu bình tĩnh chút, tay nắm kiếm buông xuống. Hắn trầm ngâm một lát, đi về phía nhà bếp.

Thẩm Thanh Thu chú ý tới, hắn chỉ giết nam nhân, một nữ nhân cũng chưa từng giết, giới tính phân chia rõ ràng, khuynh hướng thù hận vô cùng đích xác. Tiểu nha hoàn và vú già đều trốn ở góc phòng bếp không dám ra, hắn cũng không đi diệt khẩu.

Không lâu sau, một mối lửa cháy lên. Mây đen phía trên bầu trời đêm Thu phủ bị chiếu đỏ giống như nham thạch nóng chảy chôn địa ngục.

Thẩm Cửu kéo Thu Hải Đường tới lùm cây bên ngoài, phía sau lẳng lặng hiện ra một người. Hắn nhìn lại, nhẹ nhàng thở ra, nói: “Tiền bối.”

“Tiền bối” này, chắc chắn chính là cao nhân khai đàn thủ lĩnh trong thành, khiến Thẩm Cửu nổi lên nghịch tâm.

Đối phương khàn khàn nói: “Không giết hết?”

Thẩm Cửu im lặng một lát, nói: “Người ta muốn giết, đã giết rồi.”

Người đó nói: “Kỳ thật ca ca ngươi nói có một điểm không sai. Ngươi thiên tư tốt, nhưng đã bỏ lỡ tuổi tu hành tốt nhất, căn cốt bị hao tổn. Sau này có lẽ sẽ được một phen thành tựu, có điều, muốn nâng cao một bước, thực sự lên đỉnh cao, đó là không có khả năng.”

Nếu người này đã nghe được lời của Thu thiếu gia, chứng tỏ gã đã thấy từ đầu đến cuối thảm kịch này. Lại không nhúng tay, ngược lại sống chết mặc bay. Xem ra vị “tiền bối” này, cũng không phải nhân vật hiền lành gì. Nếu Thẩm Cửu thật sự đi cùng gã, sợ là cũng không đi con đường sáng sửa gì.

Với cả, Thẩm Thanh Thu vốn tưởng rằng mười mấy năm có thể kết đan đã đủ cường hãn rồi, what, thì ra tư chất của khối thân thể này, vốn có thể trâu hơn nữa ư!

Thẩm Cửu lạnh lùng nói: “Súc sinh kia không phải anh của ta. Chuyện tới nước này, ta còn có đường khác để đi sao?”

Người đó chặc chặc tiếc hận nói: “Nếu sớm vài năm, thì đã khác hẳn...”

Mu bàn tay cầm kiếm của Thẩm Cửu nổi lên gân xanh.

Người đó đã quay người, thấy Thẩm Cửu còn đứng ở cửa Thu phủ hỏi: “Còn không đi? Ngươi đang đợi ai?”

“Đợi ai” này, có lẽ chỉ là một câu hỏi tu từ thúc giục.

Thẩm Cửu quay đầu lại nhìn ngọn lửa ngút trời của Thu phủ, đồng tử giống như cũng cháy theo.

Bọn hạ nhân may mắn thoát chết của Thu gia nối tiếp nhau chạy ra. Trong tiếng khóc, chỉ có mình hấn tái nhợt đứng ở trước đại môn, ánh lửa phản chiếu vàng đỏ trên người lúc mờ lúc tỏ, nhảy múa giao thoa.

Lửa Thu phủ càng thiêu càng lớn, cột nhà nghiêng ngả đổ, Thẩm Cửu bị hun đầy mặt khói bụi, giống một dấu vết nhạt màu bị xói mòn.

Hấn ném kiếm thật mạnh, tung vào trong biển lửa, rồi cũng xoay người theo.

“Không đợi nữa.”

Thẩm Thanh Thu biết.

Thiếu niên bảo đảm nhất định sẽ về cứu hấn, quả nhiên chưa từng trở về.

Đây không phải là đương nhiên sao!

Đây là flag a! Lời thề son sắt bảo đảm “Ta nhất định sẽ trở về”, “Ta lập tức sẽ trở lại”, đều là flag không hơn không kém!

Người nói những lời này, nhất định sẽ không bao giờ thấy bóng dáng nữa!

Đặc biệt là hai đứa trẻ này nghĩ quá đẹp, quá ngây thơ.

Từng bước từng bước bá sự, nhất định có một nhà chịu nhận? Hoàn toàn sai!

Cho dù bái sư thành công, qua vài năm, thật sự học thành tài, thấy thế giới rộng lớn, có càng nhiều chuyện sầu lo, không nhất định y sẽ trở về tìm bạn mình hồi nhỏ.

Hơn nữa giang hồ bất trắc, còn có các loại tai họa bất ngờ, xác suất thiếu niên này có thể trở về giải cứu Thẩm Cửu thấp hơn 5%.

Có điều, lấp hố đến mức này, Thẩm Thanh Thu cuối cùng có thể hiểu được lời nói của Đâm Máy Bay Lên Giời có ý gì.

Cũng khó trách hần trực tiếp chém thiết lập, biến “Thẩm Thanh Thu” thành một nhân vật đề tiện thích sĩ diện.

Thực sự viết theo thiết lập ban đầu, nhân vật kiểu này, tuyệt đối không được ưa thích!

Người nói hần cặn bã, hần lại đáng thương; người thấy hần đáng thương, hần lại đích xác ác độc. Nhân vật vừa xấu vừa thảm, thường thường sẽ thành mục tiêu để đay nghiến.

Thu Hải Đường càng vô tội. Yêu càng nhiều, hận càng sâu, trong cả vụ việc, nàng cũng không có làm sai cái gì, thù hận lại ngang nhiên biến một thiếu nữ thiên chân vô tà thành một phụ nữ trăm phương ngàn kế thâm thù đại hận. Chết oan uổng trong thánh lăng, kết cục còn không hạnh phúc bằng văn ngựa đực ban đầu.

Nếu lúc trước có thể thuận tay kéo nàng một cái thì tốt rồi.

Thẩm Thanh Thu đang thẫn thức, hình ảnh bỗng nhiên giống TV kiểu cổ, hạt đen hạt trắng hiện lên. Cảnh tượng và mặt người đều méo mó vô cùng thâm trầm, âm thanh bốp bốp bốp bốp, tiếng huyền não như tiếng ngoài hành tinh.

Hệ thống nêu lên: 【 ký ức không trọn vẹn, độ tổn thất của tư liệu hoàn chỉnh 5%; độ tổn thất của tư liệu hoàn chỉnh 7%; độ tổn thất của tư liệu hoàn chỉnh 9%... 】

Ký ức bị đứt đoạn đang không ngừng lớn hơn!

Chỉ số tổn thất càng ngày càng cao, Thẩm Thanh Thu đập điên cuồng khung hệ thống, tựa như hồi bé hấn “sửa” TV nhà người ta vậy, vừa đập vừa hô: “Chỉnh tần số! Chỉnh biên độ! Chuyên trị tín hiệu không tốt kết nối không tốt!”

Vỗ mấy chục cái, cư nhiên có hiệu quả thật, khi độ tổn thất của tư liệu hoàn chỉnh lên đến 10%, âm thông báo rốt cuộc ngừng.

Hình ảnh nhiễu đột nhiên biến mất, chuyển sang rõ ràng.

Thẩm Thanh Thu lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, vừa thu lại tay, lui về phía sau. Còn chưa có đứng vững, liền mở to hai mắt nhìn.

Trước hấn vài bước, có một thiếu niên đang ngồi xổm.

Trên khuôn mặt trắng trắng có vài vết bụi bẩn, cổ có một miếng Ngọc Quan Âm treo dây đỏ, lưng đeo một cái bọc vải rách, đang nghiêm túc hì hà hì hục... đào hố.

Thẩm Thanh Thu thốt ra: “Lạc Băng Hà?”

Lạc Băng Hà nhỏ không nghe thấy, vẫn đang cố gắng đào hố lấp đất.

Nhìn chung quanh bốn phía, trong một thung lũng trống trải, mấy trăm người không cùng tuổi tác giới tính, đều đang hì hục... đào hố.

Thẩm Thanh Thu linh quang chợt lóe, ngẩng đầu nhìn lại.

Quả nhiên, phía trên bờ thung lũng, có một núi đá dựng đứng, trên đó đứng hai người.

Một người mặc áo đen tuyền, khí độ trầm ổn, chuyên chú quan sát trăm người phía dưới. Người còn lại treo kiếm ở thắt lưng, mấy ngón tay chậm chậm vuốt ve quạt, áo xanh như nước biếc theo gió khẽ gợn sóng. Ngẩng đầu một góc vi diệu, đồng tử nhìn xuống, nhìn xuống phía dưới như nhìn đám kiến sao cũng được.

Đúng là Nhạc Thanh Nguyên và “Thẩm Thanh Thu”.

Đây là hiện trường vào núi thí luyện của Lạc Băng Hà bá sư vào Thương Khung Sơn phái năm xưa.

Đúng vậy người không nhìn lầm, đề mục thí luyện chính là đào hổ!

Tuy rằng Đâm Máy Bay Lên Giời từng dùng rất nhiều đoạn và lời tác giả để giải thích, đào hổ không chỉ là đào hổ, mà là thông qua vận động nhìn như đơn giản, thí nghiệm ra sức chịu đựng của người đào hổ, tốc độ, lòng kiên trì, phương thức vận tác linh lực, thậm chí phẩm tính vân vân, nhưng Thẩm Thanh Thu một lý do cũng không nhớ kỹ.

Ở trong lòng hấn, có giải thích nhiều mấy đi nữa, đó vẫn chỉ là đào hổ đơn thuần mà thôi!

Thẩm Cửu lúc này, có lẽ đã ngồi lên vị trí phong chủ Thanh Tĩnh Phong.

Quy củ Thương Khung Sơn phái là như vậy, phong chủ mười hai phong cộng đồng tiến lui, nhậm chức cùng nhau nhận, thoái vị cùng nhau lui, nghi thức lên chức đều gom thành một lượt, quy ẩn cũng

kết bè kết bạn. Cho dù là đang nhiệm kỳ, một phong chủ nào đó bất hạnh thân vẫn, cũng sẽ để trống vị trí của người đó.

Trong năm năm Thẩm Thanh Thu giả chết, vị trí phong chủ Thanh Tĩnh Phong cũng vì thế mà bỏ trống. Cho nên sẽ không tồn tại cục diện phong chủ không cùng lứa.

Cho dù tình huống đặc thù thì sẽ có phiền phức, nhưng ưu điểm ở chỗ không có khác biệt thời đại, tình đoàn kết và tình cảm của các phong chủ cũng đặc biệt mạnh.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Thu không nhịn được lại nhảy tới một quy tắc khác.

Sau khi các đời phong chủ nhận đệ tử truyền vị, đều sẽ đổi tên cho đệ tử, thể hiện sự bất đồng về thân phận. Trên đời này tên “Thanh X” nhiều như vậy, Thẩm Cửu lại cố tình được ban cho cái chữ “Thu”, thật sự là ác ý của thế giới.

Thẩm Cửu hận thấu xương chữ “Thu”, lại bị ban cho cái tên này, còn chẳng phải khiến hắn xót ruột tới chết. Ngay cả Thẩm Thanh Thu cũng không nhịn được muốn mặc niệm 30s. Khó trách hàng nguyên bản cũng chẳng tôn kính cảm kích gì với phong chủ Thanh Tĩnh Phong đời trước.

Nghe nói, người tu tiên kỳ nhất là theo nhiều sư phụ, Thẩm Cửu muốn báỉ nhập Thương Khung Sơn, sư phụ ban đầu mang hắn ra khỏi Thu phủ, vẫn giữ chỉ sợ sẽ vô cùng phiền phức, đành phải “chết oan chết ưởng”.

Từ đó cũng có thể phỏng đoán ra, hàng nguyên bản cũng không phải người biết ghi ơn gì cho cam.

Trên tảng đá, hai người tựa hồ đang nói chuyện với nhau. Thẩm Thanh Thu nhìn thoáng qua Lạc Băng Hà đang vùi đầu cố gắng, hờ hờ vùi đầu của y, nhảy lên núi đá, đứng ở cạnh hai người, nghe họ nói chuyện.

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Năm nay hình như nhiều người hơn năm ngoái.”

Thẩm Cửu hí hóp mắt, mặt không cảm xúc, hai ngón tay khẽ nhúc nhích, chiết phiến trong tay hơi hơi mở ra.

Phía chéo đi tới một người, hành lễ với Nhạc Thanh Nguyên: “Chưởng môn sư huynh.”

Người này trực tiếp lơ đi người đứng kế đó, Thẩm Cửu cũng sắp tức đến xanh cả mắt.

Trâu như vậy, ngoại trừ Liễu đại thần còn có thể là ai!

Lúc này Liễu Thanh Ca chính thức ngồi trên vị trí chủ Bách Chiến Phong cũng chưa được mấy năm, hình dáng ngũ quan có thể nhìn ra hai phần ngây ngô, khí thế sắc bén càng rõ ràng, trong cách đi đứng có sự hăng hái của người trẻ tuổi.

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Liễu sư đệ tới vừa đúng lúc, không ngại nhìn xem, người nào tốt.”

Liễu Thanh Ca chỉ nhìn thoáng qua, nói: “Thiên tư tốt nhất là y.”

Thẩm Thanh Thu vừa lòng gật đầu. Con mắt Liễu đại thần quả nhiên không tệ, đúng là chỉ về phía mấy người Lạc Băng Hà đang cố gắng đào hố.

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Liễu sư đệ có muốn chẳng?”

Liễu Thanh Ca nói: “Muốn tới, tất nhiên sẽ tới.”

Bách Chiến Phong trước nay luôn là: Thích tới hay không thì tùy, tới thì chuẩn bị sẽ phải ăn đòn. Không chủ động lên Bách Chiến Phong cầu đánh cầu ngược, mà ngồi chờ người khác tới chọn đệ tử, thì đều không có sức chiến đấu, không có tiền đồ!

Thẩm Cửu thần nhiên nói: “Thiên tư tốt, chưa chắc đã thành tài.”

Liễu Thanh Ca chẳng thèm liếc hần, nói: “So với con đường 16 tuổi mới chính thức tu tập, thành tựu nhất định sẽ cao hơn.”

... Quả nhiên trước kia hai người không đội trời chung. Liễu Thanh Ca không thích nói chuyện, để châm biếm Thẩm Cửu, thế mà lại nói ra hai chục chữ!

Hiện giờ quan hệ của Liễu Thanh Ca với mình coi như không tệ, quả đúng là kỳ tích.

Nhạc Thanh Nguyên quở trách nói: “Liễu sư đệ.”

Liễu Thanh Ca không nghe thuyết giáo, xoay người bước đi: “Luyện kiếm đây.”

Nói đi là đi, như một cơn gió. Thẩm Cửu đứng bất động tại chỗ, bị hần nói mấy câu tức đến phát run, nắm cán quạt rất chặt, vang lên răng rắc. Nhạc Thanh Nguyên hòa nhã nói: “Liễu sư đệ chỉ là không biết nói chuyện, trước nay đệ vẫn biết, tuyệt đối đừng so đo với hần.”

Thẩm Cửu hừ một tiếng, vẫn còn hậm hực, đang không biết định nói cái gì, Ninh Anh Anh đã leo lên.

Nàng ôm thắt lưng Thẩm Cửu, kêu lên: “Sư tôn, sư tôn, Anh Anh có thể có sư muội, hoặc là sư đệ không a?”

Thẩm Cửu thấy nàng, sắc mặt hòa hoãn lại, nói: “Muốn sư đệ sư muội?”

Ninh Anh Anh liên tục gật đầu. Thẩm Cửu ngẩng đầu, phe phẩy quạt.

Hắn bỗng nhiên nói: “Ta muốn đưa trẻ kia.”

Hắn nhìn trúng chính là Lạc Băng Hà, Nhạc Thanh Nguyên ngẩn ra.

Tiếng xấu trước đây hàng nguyên bản ngược đãi đồ đệ thiên tư ưu tú, ước chừng đã sớm lan truyền toàn bộ phái, lúc này lại mở miệng tìm Nhạc Thanh Nguyên đòi mầm tốt, thật sự... không thể không đắn đo kỹ càng.

Thấy Nhạc Thanh Nguyên trầm ngâm không đáp, Thẩm Cửu lại lạnh lùng lặp lại: “Ta muốn hắn.”

Nói như vậy với chưởng môn, thiếu đòn sao?!

Ai ngờ, Nhạc Thanh Nguyên chậm chậm gật đầu, thật sự đồng ý: “Được.”

Thẩm Thanh Thu sa mạc lời.

Nhạc Thanh Nguyên cư nhiên còn có thể dung túng hắn... Cũng đến là say!

Thân thể này rốt cuộc sao có thể bình yên vô sự sống tới ngày nay vậy!

Còn có Liễu đại thần nữa. Bối rối nửa ngày, Thẩm Cửu nhất định phải chiếm được Lạc Băng Hà về tay, thì ra là người làm hại!

Ninh Anh Anh hoan hô một tiếng, chạy xuống nham thạch, đến dưới thung lũng đi kéo Lạc Băng Hà.

Đoạn này đây, chính là mở màn của Lạc Băng Hà bá nhập môn hạ “Thẩm Thanh Thu”!

Có điều, bởi vì là góc nhìn nam chính, đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời cũng không viết ra sóng ngầm giữa ba vị phong chủ đây, mà trực tiếp hạ bút từ chỗ loli thơm ngào ngạt lôi Lạc Băng Hà đi.

Tin rằng mỗi một độc giả nhìn thấy đoạn kia, đều sẽ như Thẩm Viên khi đó, cho rằng đây là khởi đầu tốt đẹp cho vận đào hoa không ngừng trong cuộc đời chó chết của nam chính.

Mà không biết rằng, đây căn bản là đường đấng trước giai đoạn ngược thiếu niên nhi đồng!

Thẩm Thanh Thu biết kế tiếp chờ Lạc Băng Hà là cái gì.

Nhưng hắn chỉ có thể lo lắng suông. Thật muốn nói với y, đừng đi!!!

Lạc Băng Hà theo Ninh Anh Anh đi vào trúc xá Thanh Tĩnh Phong. Thẩm Cửu ngồi ở vị trí Thẩm Thanh Thu thường ngồi nhất, nâng chén trà, còn thổi thổi lá trà.

Hắn đã sớm tiễn Ninh Anh Anh nhí nhố rời đi. Minh Phàm đứng một bên, thay hắn mở miệng: “Bắt đầu từ hôm nay, ngươi liền ở lại Thanh Tĩnh Phong.”

Lạc Băng Hà nhỏ hơi ửng đỏ mặt vui mừng, quý củ quý xuống hành lễ, âm thanh lanh lảnh: “Đệ tử Lạc Băng Hà, tham kiến sư tôn!”

Thẩm Cửu nhếch khóe miệng một chút, cuối cùng dời chén trà khỏi cầm.

Hắn chậm rãi nói: “Tại sao ngươi muốn tới Thương Khung Sơn phái?”

Lạc Băng Hà ngại ngùng nói: “Đệ tử ngưỡng mộ phong thái chư vị tiên sư trên núi tiên, nếu có thể bá nhập môn hạ, đệ tử học thành tài, mẫu thân trên trời có linh thiêng cũng có thể an bình.”

Thẩm Thanh Thu biết, đây là đáp án trên đường y tới đây đã nghĩ đi nghĩ lại thật kỹ.

Thẩm Cửu “Ồ” một tiếng, nói: “Trong nhà có mẫu thân?”

Hắn nhìn như thờ ơ hỏi: “Mẫu thân thế nào?”

Lạc Băng Hà nghiêm túc nói: “Mẫu thân là người tốt nhất với ta trên đời này.”

Mặt của Thẩm Cửu giật giật, giờ tay kê y ngừng nói.

Hắn đánh giá trên dưới Lạc Băng Hà một phen, nói: “Đích thực là độ tuổi thích hợp tu hành nhất.”

Thẩm Thanh Thu có thể nhìn ra ba từ trên mặt hàng nguyên bản.

Ghen tị, ghen tị, vẫn là ghen tị.

Ghen tị Lạc Băng Hà có “Mẫu thân tốt nhất với hân trên đời”, ghen tị thiên tư của Lạc Băng Hà, ghen tị Lạc Băng Hà bái nhập Thương Khung Sơn phái ở độ tuổi thích hợp nhất.

Ghen tị với một đứa trẻ, hân chính là người như vậy.

Thẩm Cửu đứng dậy, từng bước một đi đến trước Lạc Băng Hà.

Thẩm Thanh Thu theo bản năng chắn ở trước mặt y, nhưng sao mà chắn được?

Lạc Băng Hà ngẩng mặt lên, nhìn phong chủ Thanh Tĩnh Phong đi về phía y, giống như nhìn lên thần trời.

Ai ngờ, thần trời không chớp mắt nghiêng người đi qua y, thuận tay cầm chén trà nhỏ trong tay, đổ cả chén lên người y.

Trà không phải vừa mới pha, chỉ nóng bảy phần, nhưng Lạc Băng Hà vẫn ngẩn cả người.

Minh Phàm lật đặt đuôi theo Thẩm Cửu đang chấp tay đi khỏi trúc xá, quay đầu lại quát lớn: “Quỳ tử tế! Sư tôn không cho người đứng lên, nếu người dám đứng lên, cẩn thận treo người lên đánh!”

... Thẩm Thanh Thu lần đầu tiên phát hiện, Minh Phàm đứa nhỏ này, ở phương diện này vật hi sinh tìm đường chết thật là có thiên phú, đầy đủ tư cách!

Lạc Băng Hà vừa mới bái sư nhập môn, đang tràn đầy vui mừng, tràn đầy cảm kích, đột nhiên chẳng biết tại sao bị tạt cho một gáo nước lạnh, cả trái tim đều nguội lạnh theo.

Y ngờ ngác quỳ gối tại chỗ, ánh mắt chẳng hề chớp động.

Trong lặng lẽ im lìm, hai dòng nước mắt lăn khỏi hốc mắt.

Đây là lần đầu tiên Lạc Băng Hà khóc từ sau khi mẹ nuôi chết, cũng là lần khóc cuối cùng ở Thương Khung Sơn phái.

Từ đó về sau, bất luận y ủy khuất ra sao, bất luận hàng nguyên bản để phát tiết cảm xúc méo mó mà ngược đãi y thế nào, Lạc Băng Hà cũng không còn khóc nữa.

Thẩm Thanh Thu ngồi xổm ở trước mặt y, nhưng tay áo giơ lên đều xuyên thấu qua, chạm không chạm được, ôm cũng không ôm được, ngay cả muốn lau nước mắt cho y cũng không làm được, khó chịu đến muốn chết đi, lòng đau như cắt.

Biết rõ Lạc Băng Hà nghe không được, hắn vẫn nói: “Đừng khóc ha.”

Lạc Băng Hà nhìn chằm chằm đầu gối của mình, nắm tay chậm chậm siết chặt trên đùi, nước mắt càng rơi càng mạnh, tí tách nhỏ xuống vạt áo.

Thẩm Thanh Thu cố sức chà má y trong vô vọng, nín nói: “Sư tôn không bao giờ đánh người nữa. Đừng khóc.”

Lạc Băng Hà giơ tay lên, dụi dụi hai mắt, thu dọn chén trà trên mặt đất, đặt sang một bên nắm nắm ngọc bội trên ngực, quỳ tử tế.

Thẩm Thanh Thu biết tâm lý của y giờ phút này.

Nhất định là bản thân có chỗ nào không đúng, chộc giận phong chủ, nên mới cho y giáo huấn. Quỳ sư phụ cũng là việc nên làm.

Nhìn thấy hành động này, Thẩm Thanh Thu không nhịn được nhìn trực diện y, vươn tay, ôm thật chặt toàn bộ thân thể nho nhỏ của Lạc Băng Hà vào trong lồng ngực hư không.

Lại một lần nữa mở mắt, màn giường tuyết trắng và tua rua bốn góc chiếm cứ toàn bộ tầm mắt.

Đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng khác đi, Thẩm Thanh Thu còn chưa kịp phản ứng, vẫn không nhúc nhích.

Tiếng của Nhạc Thanh Nguyên từ bên cạnh truyền đến: “Tĩnh rồi?”

Thẩm Thanh Thu cứng nhắc chớp mắt vài cái, cổ họng hơi khô, miễn cưỡng lên tiếng nói: “Sự huynh.”

Nhạc Thanh Nguyên ngồi ở bên giường, nhìn hắn một hồi, nói: “Đệ luôn gọi tên Lạc Băng Hà.”

Thẩm Thanh Thu: “... Ờ.”

Nhạc Thanh Nguyên: “Vừa khóc vừa gọi.”

Thẩm Thanh Thu lau mặt một cái, thế mới phát hiện, ngoại trừ mồ hôi lạnh, thật sự cả mặt nước mắt tèm nhem.

*** cái thứ nước mắt này, quả nhiên thu hút sự chú ý.

“...” Hắn chợt dạ nói: “Sự huynh hãy nghe ta giải thích...”

Giải thích cái quần què!

Có thể giải thích cái gì?

Lý do gì mới có thể đủ sức khiến việc “Thẩm phong chủ trong mộng vừa khóc vừa gọi tên đồ đệ mình” nghe sao đáng tin chút?!

Thấy hấn nói không nên lời, Nhạc Thanh Nguyên thở dài, nói: “Quên đi. Tỉnh rồi thì tốt, không cần giải thích.”

Thẩm Thanh Thu ngượng ngừng ngồi dậy. Bỗng nhiên cảm thấy cảnh tượng này có chút quen thuộc.

Nói mới nhớ, lần đầu tiên tỉnh lại ở thế giới này, cũng là Nhạc Thanh Nguyên canh giữ bên giường hấn.

Nhạc Thanh Nguyên quan sát sắc mặt hấn, nói: “Đệ ngủ năm ngày. Còn muốn ngủ tiếp hay không?”

Ngủ năm ngày!

Thẩm Thanh Thu suýt nữa ngất tại chỗ.

Sao không ngủ thẳng đến khi đám Thiên Lang Quân đánh tới luôn đề!

Như con heo, còn tỉnh làm méo gì!

Hệ thống: 【 hạng mục lấp hố “Thẩm Cửu”, tiến độ hoàn thành 70%】

Mới hoàn thành 70%!

Đợi đã, trừ đi 10% ký ức không trọn vẹn làm cho tư liệu không được đầy đủ, còn 20% đâu? Đi chỗ nào rồi!

Không có thời gian nghỉ nhiều như vậy, Thẩm Thanh Thu tóm lấy Nhạc Thanh Nguyên nói: “Sư huynh, tuyệt rơi ngay đầu tiên, ở Lạc

Xuyên!”

Phát hiện mình quá mức kích động, nói năng lộn xộn, hấn lấy lại bình tĩnh, thay đổi thành vẻ mặt ung dung nghiêm túc, nói: “Ý của ta là, Thiên Lang Quân rất có thể ở thời điểm đó nơi chốn đó, dùng Tâm Ma Kiếm mở ra cửa vào hai giới, bắt đầu sáp nhập.”

Nhạc Thanh Nguyên: “Làm sao đệ biết?”

Thẩm Thanh Thu lại đứng hình.

Hắn có thể nói, bởi vì nguyên tác đã viết, thời gian đó địa điểm đó là thích hợp nhất không!

Thẩm Thanh Thu: “... Ta ở trong tay Thiên Lang Quân một thời gian ngắn.”

Nhạc Thanh Nguyên: “Cho nên gã liền trực tiếp nói cho đệ biết?”

Sự việc xảy ra đột nhiên, Thẩm Thanh Thu nhất thời không tìm được lý do, chỉ có thể kiên trì nói: “Sư huynh nhất định phải tin ta.”

Nhạc Thanh Nguyên nhìn hắn một lúc lâu, nhắm mắt một hồi, đứng dậy, hòa nhã nói: “Đệ nghỉ ngơi trước đi. Chuyện này giao cho các đồng môn khác là được.”

Nghỉ ngơi. Là chỉ việc ngủ sao?

Ngủ năm ngày rồi còn gì!

Kim đan còn phải ngủ nhiều ngày như vậy, nếu là quyền tiểu thuyết khác nhất định sẽ bị cười đến rớt hàm!

Nhạc Thanh Nguyên chân trước mới vừa đi, Thẩm Thanh Thu chân sau liền lăn xuống giường, tìm áo ngoài khắp nơi.

Đang loay hoay xung quanh, thình lình một người tới gần phía sau, một tay che mắt hắn.

Thẩm Thanh Thu theo bản năng dùng khuỷu tay húc, quát: “Ai!”

Lá gan lớn như vậy, lại thích chơi trò nhăm chán này với hắn, còn có thể là ai?

Khuỷu tay hắn bị chộp lấy vững vàng, một thanh âm quen thuộc nói bên tai hắn: “Chi bằng sư tôn đoán đi?”

Đã mở miệng nói chuyện lại gọi sư tôn, còn đoán cái méo gì!

Thẩm Thanh Thu đảo mắt trắng, người sau lưng bỗng nhiên ôm thắt lưng của hắn, lăn lên trên giường trúc.

Sức nặng của hai người khiến cành trúc rung động. Vật che trước mắt rời đi, quả nhiên là Lạc Băng Hà.

Tay hắn đổi thành bịt miệng Thẩm Thanh Thu, nói: “Đừng chớp mắt. Long mi sư tôn dài quá, quệt vào làm ta ngứa tay, trong lòng cũng ngứa.”

Người mới long mi dài, long mi dài nhất chính là người!

Thẩm Thanh Thu liên tiếp chớp mắt mấy chục lần biểu thị tức giận. Lạc Băng Hà cười cười, chụt một cái, hôn lên mí mắt hắn.

Y nói: “Tuyệt đối đừng kêu lên. Ngộ nhỡ ở Thanh Tĩnh Phong bị phát hiện, danh dự nhiều năm của sư tôn thật sự sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.”

Ha ha.

Còn có danh dự cái của khi, đã sớm bị hủy chẳng sót là bao.

Lạc Băng Hà nương theo đôi mắt của Thẩm Thanh Thu, một đường hôn xuống, nói: “Ta nói sẽ tới đón ngươi. Nhiều ngày không gặp như vậy, sư tôn có nhớ ta không?”

Dựa theo đáp án tiêu chuẩn của Thẩm Thanh Thu, đáng lẽ là một đầu gối thụi vào bụng y trước tiên, đá nghịch đồ này xuống sạp, sau đó tao nhã chỉnh lý dung nhan, cuối cùng đáp một câu cao quý lãnh diễm “Không nhớ”.

Cũng không biết tại sao, nghĩ đến dáng vẻ Lạc Băng Hà vừa rồi trong trí nhớ quỳ gối lẻ loi trong trúc xá, yên lặng thu dọn chén trà trên mặt đất, hần không sao nhắc chân nổi.

Ngay cả hô hấp của Thẩm Thanh Thu cũng giống như nằm trong lòng bàn tay Lạc Băng Hà, trở nên run rẩy.

Hần nhắm hai mắt lại, gật gật đầu.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 75: Moa Moa Đa *

Dịch: Sút

Sửa: Bee

(*) Nguyên văn 么么达, viết lái của 萌萌的, là một kiểu như làm nũng, kiu tè, dễ chương, hôn chùn chụt...

Lạc Băng Hà phỏng chừng đã sớm chuẩn bị bị một cước đá xuống, hoàn toàn không dự đoán được Thẩm Thanh Thu thật sự sẽ gật đầu.

Y lập tức cứng đờ ở phía trên người Thẩm Thanh Thu, biểu cảm ngưng lại.

Thẩm Thanh Thu cũng mới kịp phản ứng mình vừa làm chuyện gì, cái gật đầu vừa rồi nghĩa là gì. Thậm chí hắn còn muốn giết người diệt khẩu sau đó hồ thẹn tự sát luôn.

Không không không không không không không đúng, không phải như người nghĩ đâu, người nghe ta giải thích!!!

Lạc Băng Hà lại không cho hắn cơ hội này, quàng thắt lưng của hắn siết chặt, âm thanh trầm xuống: "... Thật sự nhớ ta?"

Thẩm Thanh Thu bị y siết đến mức chau mày Lạc Băng Hà thở dồn dập, truy hỏi không ngừng: “Thật là nhớ?”

Người bịt miệng ta mà, cho dù ta muốn trả lời cũng không có cách nào trả lời a!

Chỉ có thể gật đầu, hoặc là lắc đầu?

Thẩm Thanh Thu một hồi gật đầu hồi sau lại lắc, làm loạn từng phèo. Lạc Băng Hà vội nói: “Rất cuộc có nhớ không?”

Thấy y lại bày ra biểu cảm như muốn khóc, Thẩm Thanh Thu thật sự hết cách, nhận thua.

Hắn sinh ra một cảm giác bi tráng khó hiểu, mặt già khỏi cần nữa, kỳ kèo chun chút, gật đầu một cái.

Lần này, Thẩm Thanh Thu nhìn được rõ ràng. Trong giây phút xác nhận ấy, hô hấp của Lạc Băng Hà đình trệ.

Một chút ánh lửa mỏng manh trong đồng tử y chậm chậm sáng lên, nhanh chóng lan ra cả khuôn mặt, cả người.

Ngay cái lúc Thẩm Thanh Thu tưởng y mừng muốn khóc, Lạc Băng Hà lại vùi đầu thật sâu xuống, để cái mặt làm tổ ở cổ Thẩm Thanh Thu, cái tay che miệng Thẩm Thanh Thu chậm chậm buông ra, sau đó, bắt đầu chi chít mỗ mỗ khoe miệng của hắn. Thẩm Thanh Thu khó khăn hít ngậm khí, nghiêng răng ra hai chữ: “... Hồ nháo.”

Lạc Băng Hà lẩm bẩm nói: “Ta cũng rất nhớ, rất nhớ. Không có khi nào là không nhớ...”

Cơn tức lên tới lồng ngực Thẩm Thanh Thu bỗng chầm chậm rút đi.

Hắn như cá chết nằm ở trên sạp, cam chịu nhìn chằm chằm nóc nhà trúc xá, một lúc lâu sau, thở dài nói: "... Vậy vì sao mấy hôm trước người lại không đến mộng cảnh tìm vi sư."

Ánh mắt vừa đen vừa ướt của Lạc Băng Hà nhìn chằm chằm hắn: "Sư tôn không chê ta phiền sao."

Ban ngày cũng quán, buổi tối trong mộng vẫn quán, một ngày mười hai canh giờ tất cả đều đối diện khuôn mặt này, đương nhiên phiền!

Nhưng nhất thời bất cẩn, bị quán thành quen rồi. Hiện tại Lạc Băng Hà đang úp sấp trên người hắn nè, Thẩm Thanh Thu vậy mà lại cảm thấy không phải không chấp nhận được...

Đây là có chuyện gì, chuyện gì thế này!

Đến tận cùng là làm sao tới cái bước này. Có phải hơi quá rồi không!

Thẩm Thanh Thu khô khan nói: "Biết mình phiền, còn không giữ chừng mực."

Lạc Băng Hà nói: "Dù sao sư tôn cũng không phải lần đầu ghét bỏ ta, phiền thì cứ phiền đi."

Nghe y nói như vậy, Thẩm Thanh Thu không nhịn được có chút xót lòng.

Lạc Băng Hà rốt cuộc thích hắn nhiều đến mức nào a.

Như cái lúc mới vào Thương Khung Sơn, bị đối đãi như vậy, chỉ cần Thẩm Thanh Thu biểu lộ một chút thiện ý với y, Lạc Băng Hà liền quên sạch sành sanh những thương tổn đã phải chịu, không chút do dự đặt hẳn vào trong tim.

Một trái tim thủy tinh, cứ như vậy bị Thẩm Thanh Thu đập nát mà không hề hay biết, bản thân lại như cô vợ nhỏ nhặt lên từng tí một dán lại vào với nhau, đầy cõi lòng chờ mong thật cẩn thận đưa qua lần nữa, lại bị đập nát, dán vào...

Lạc Băng Hà thấp giọng nói: “Mỗi lần sư tôn ở Thương Khung Sơn phái đều cười vui vẻ như vậy. Ta còn tưởng rằng chẳng nhớ ra chút nào.”

Quỷ sứ.

Thẩm tiên sư giả ngẫu nhiên năm thành quen, hơn nữa ở Thương Khung Sơn phái, nhiều nhất cũng chỉ là ý vị thâm trường tựa tiểu phi tiểu, hoặc là ngoài cười nhưng trong không cười, nếu không chính là cười giả qua loa cho xong, làm gì có “vui vẻ cười lớn”. Thẩm Thanh Thu: “Nói bậy.”

Lạc Băng Hà nói: “Quả thật trên mặt sư tôn không bao giờ cười quá thoải mái. Nhưng sư tôn trong lòng cười hay không, đương nhiên ta biết.”

Vừa đề lên người ta tỏ vẻ làm nũng, vừa vân vê nghịch tóc người ta, người là tiểu nữ sinh sao!

Thẩm Thanh Thu mắt trợn trắng nói: “Vâng. Người là con giun trong bụng ta.”

Lạc Băng Hà nói: “Ta không muốn làm giun.”

Thẩm Thanh Thu đập cái tay nghịch tóc mình của y như đập muỗi: “VẬY NGƯỜI CÒN MUỐN LÀM GÌ! NGƯỜI NÓI XEM, VI SỰ, CƯỜI, VỚI NHỮNG AI, HẢ!” Nói đến cuối câu, cứ vài chữ lại đập một cái, cái tay nhàn cư vi bất thiện vẫn không chịu buông. Lạc Băng Hà thật sự bắt đầu đếm: “Rất nhiều người. Liễu... Liễu sự thúc, Nhạc chưởng môn, Thượng Thanh Hoa, Minh Phàm, Ninh sự tử, Tiên Xu Phong, Vạn Kiếm Phong, Thiên Thảo Phong, Khung Đỉnh Phong, Bách Chiến Phong, gác cổng, quét thang...”

Ngay cả gác cổng với quét thang mà cũng không tha, đứa nhỏ này đâu chỉ là ghi thù, toàn bộ Thương Khung Sơn phái đều bị hủ giấm chua nồng đậm nhập khẩu đặc biệt từ ma giới dìm chết!

Thẩm Thanh Thu phê bình: “Tiếng sự thúc kia kêu rất không có thành ý. Về sau không được kêu như vậy.”

Lạc Băng Hà oán niệm nói: “Hắn còn gọi ta là tiểu súc sinh bạch nhãn lang, như ta là còn đầy đủ thành ý đó.”

Thẩm Thanh Thu không nhịn được bật cười. Chiết phiến để ở bên sạp, hắn thuận tay nắm lấy, gõ vào đầu Lạc Băng Hà: “Hắn nói sai sao? Người không phải tiểu súc sinh thì là gì? Móng sói cũng vươn đến trên người ta rồi.”

Nói rất trôi chảy, ngay cả bản thân hắn cũng không nhận ra, câu này có chút thiếu khổng chế, âm cuối đi lên theo khoe miệng, có nặng có nhẹ, hơi có vẻ ngả ngớn, rất không đoan trang.

Lạc Băng Hà trên cao nhìn xuống, nhìn được biểu tình này, bỗng cảm giác có một ngọn lửa trong lòng xúc động thiêu đốt, bất giác giật giật, đặt một chân vào giữa hai đầu gối Thẩm Thanh Thu, lại sợ bị phát giác ra, bị đá xuống sạp trúc, vội đưa đầu qua, để Thẩm

Thanh Thu cầm cây quạt gỗ đủ thì thôi, nói: “Cho dù là tiểu súc sinh, cũng là tiểu súc sinh của một mình sư tôn. Người khác không được gọi thế.”

Thảm Thanh Thu mém chút bề gãy quạt.

Sến súa.

Sến súa quá cmn đáng.

Vừa chua vừa ngứa! Vừa tê vừa sưng!

(Bee: Sưng mà còn ngại =))))

Không được, không thể tiếp tục như vậy. Thảm Thanh Thu quyết định nói chính sự, đập tan không khí càng ngày càng quỷ dị này.

Hắn dùng chiết phiến chọc chọc ngực Lạc Băng Hà, chống lên: “Dậy đi.”

Muốn nói chính sự, đầu tiên phải ngồi đoan chính. Tư thế đẽ thế này, đề tài nghiêm chỉnh đến mấy cũng sẽ biến thành không nghiêm chỉnh. Lạc Băng Hà không cam tâm lắm, vẫn bò lên, ngồi vào bên sạp.

Thảm Thanh Thu ngủ năm ngày, thắt lưng đều ngủ đến gãy rồi, cuối cùng cũng được thẳng ra. Hắn cảm thấy mình là một lão nhân mặt mày ủ ê bóp chân xoa thắt lưng, trong mắt người khác thì lại không giống thế.

Sợi tóc hơi loạn, thả trên đầu vai, cổ áo lệch lệch, lộ ra cổ và bả vai trắng nõn, hầu kết và xương quai xanh nhìn thấy rõ. Bởi vì mới

lăn trên sạp một vòng, hai má nổi lên một tầng đỏ nhẹ, nhú mào không nói, cúi đầu xoa phía sau thắt lưng.

Lạc Băng Hà không chớp mắt, sát tới, từ từ giúp hắn xoa. Thẩm Thanh Thu vừa lòng mà nói: “Ngoan. Chu đáo.”

Lạc Băng Hà nói: “Những chỗ chu đáo hơn của ta, sư tôn còn không biết đâu.”

Biết làm nũng ghê. Thẩm Thanh Thu đang muốn vào đề tài chính, Lạc Băng Hà lại nói tiếp: “Thời điểm chống lại Thiên Lang Quân, nếu sư tôn có gì cần hỗ trợ, cứ việc gọi ta.”

Thẩm Thanh Thu vẫn tránh chủ đề chạm đến Thiên Lang Quân, đề phòng kích thích Lạc Băng Hà, thật không ngờ, cư nhiên chính là y chủ động nhắc tới.

Thẩm Thanh Thu cân nhắc một tẹo, dẫn đo nói: “Phụ thân người...”

Lạc Băng Hà chôn đầu ở vai hắn, rầu rĩ nói: “Ta không có phụ thân. Chỉ có sư tôn.”

...

Sao cảm giác ta cứ như cha người vậy!

Thẩm Thanh Thu xoa đi cảm giác 囧, nghiêm túc nói: “Nếu miễn cưỡng, ngàn vạn lần không nên ép mình.”

Có dở hơi đến mức nào, dù sao cũng vẫn là cha của Lạc Băng Hà. Dù gì cũng là nhân vật Lạc Băng Hà từng lặng lẽ khát khao có

được. Tuy rằng người thật khác xa với những gì Lạc Băng Hà nào bỏ.

Động tác trên tay Lạc Băng Hà không ngừng, vô tư nói: “Không miễn cưỡng.”

Thẩm Thanh Thu cẩn thận quan sát y. Đích thực là vẽ mặt... tỏ vẻ chính trực thật lòng nguyện ý hỗ trợ vây đánh. Không có dấu vết miễn cưỡng.

Đây kỳ thật là một chuyện tốt. Nếu Lạc Băng Hà thực sự đồng ý liên thủ với tu chân giới đánh lui Thiên Lang Quân, chẳng những nhân giới có thêm trợ lực cường hãn, Lạc Băng Hà cũng có thể thuận tiện cày cặng giá trị chính diện, cứu về những điểm bị trừ ở Chiêu Hoa Tự.

Hắn hơi yên tâm chút, lại cảm thấy có điểm không phúc đức.

Hợp tác với con đi hại cha, là một việc không mấy phúc đức.

Thẩm Thanh Thu trầm ngâm nói: “Chưởng môn sư huynh có thể sẽ không để ta xuất chiến.”

Vừa rồi Nhạc Thanh Nguyên trước khi đi đã nói rồi, kêu hắn nghỉ ngơi tử tế, “Chuyện này giao cho chư vị đồng môn là được”, tuyên bố rõ ý định không cần hắn tham chiến. Thẩm Thanh Thu nói: “Tuyệt đầu mùa, Lạc Xuyên. Thời gian và địa điểm này, tốt nhất người lưu ý một chút.”

Lục đạo xoa thắt lưng cho hắn của Lạc Băng Hà nhẹ đi, ôn hòa nói: “Có đôi khi, ta cảm thấy, sự tôn hiệu một số việc đến quá mức cặn kẽ.”

Lộp bộp một tiếng, tim của Thẩm Thanh Thu nhảy thót lên.

Có phải mình hơi đặc ý quên tình hình rồi không.

Lạc Băng Hà tiếp tục nói: “Tựa như khi đó ở thánh lăng. Rõ ràng sư tôn chưa bao giờ tiến vào thánh lăng, lại rõ như lòng bàn tay bố cục mộ thất, ma vật thủ lăng trong đó, còn có thể lợi dụng chúng.”

Thẩm Thanh Thu cố ý nhẹ nhàng băng quơ nói: “Thanh Tĩnh Phong nhiều điển tịch như vậy, vốn không phải là giấy trắng, dài dòng lê thê, nhưng luôn có chỗ dùng.”

Lạc Băng Hà “ồ” một tiếng, xoa thắt lưng xong, bắt đầu lấy tay chậm chậm chải tóc dài vương ở ngực Thẩm Thanh Thu: “Những điển tịch này đệ tử cũng đọc chút, lại không phát hiện nhiều như vậy. Quả nhiên còn kém sư tôn quá xa.”

*** Sao lại quên nhỉ, Lạc Băng Hà còn có buff học bá nghịch thiên. Đám sách cũ chất đống bám bụi trên Thanh Tĩnh Phong, y nói “đọc chút”, chính là “đã thuộc nằm lòng”, đương nhiên biết bên trong rốt cuộc có “chỗ dùng được” hay không.

Đứa nhỏ này không phải Nhạc Thanh Nguyên. Hắn không muốn nói, Nhạc Thanh Nguyên sẽ không sẽ truy hỏi, Lạc Băng Hà thì nhất định sẽ bám riết không buông hỏi tới cùng, y không dễ lừa như vậy. Thẩm Thanh Thu đang vắt hết óc nghĩ nên vòng vo qua thế nào, bỗng nhiên, ngoài trúc xá truyền đến tiếng của Ninh Anh Anh: “Sư tôn, người tỉnh rồi ạ? Anh Anh vào được không?”

Bé ngoan, đúng là đồ đệ tốt!

Thẩm Thanh Thu thấp giọng nói: “Người đi trước đi.”

Tay của Lạc Băng Hà dừng một chút: “Tại sao là ta đi, không phải họ đi?”

Tiếng của Minh Phàm cũng vang lên, hấn hét lên: “Sư tôn, các vị sư thúc đều đến đây, người có tiện thức dậy không?”

Sao đến một cái thôi mà đến nhiều vậy!

Thẩm Thanh Thu nhảy xuống sạp, đẩy Lạc Băng Hà đến trước cửa sổ, Lạc Băng Hà vừa đi vừa quay đầu lại nói: “Thì ra sư tôn thích lén la lén lút như vậy...”

Thẩm Thanh Thu gấp quạt gõ vào đầu y: “Rốt cuộc lén la lén lút là ai, là lỗi của ai hả!”

Tại sao mỗi lần đều phải làm như yêu đương vụng trộm thế hả!

Lạc Băng Hà không tiếng động nhảy ra cửa sổ, tay lại tiến vào, giữ chặt Thẩm Thanh Thu, ôn nhu nói: “Sư tôn, đợi cho việc này đều bình ổn, người có muốn đi cùng ta không?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Vi sư còn là phong chủ Thanh Tĩnh Phong đó.” Lạc Băng Hà muốn gấp hấn, trực tiếp đến tìm không được sao, tại sao nhất định muốn hấn đi cùng? Xuân Sơn Hận lại cần tư liệu mới hả! Nói đến cùng, cái mặt già này vẫn cần không bỏ được.

Lạc Băng Hà thở dài nói: “Ta cũng nghĩ là sẽ thế này.”

Vừa mới đóng cửa sổ, cánh cửa trúc xá đã mở ra. Tề Thanh Thê chưa thấy người đã thấy tiếng, vén rèm lên, lộ ra khuôn mặt tươi đẹp, bữu môi nói: “Thật là càng ngày càng chiều hư. Người ở Chiêu Hoa Tự trúng có mấy chưởng đã bị đánh tới hộc máu hả? Ngủ một cái là nằm ngày liền!”

Thẩm Thanh Thu xoay người, nửa thật nửa giả nói: “Tề sư muội đừng như vậy, ta sức khỏe yếu người vẫn biết mà.”

Tề Thanh Thê hừ nói: “Người lắm chuyện phiền phức, ta vẫn biết.”

Liễu Minh Yên đi theo sau nàng, vào nhà xong cúi người hành lễ, phía sau nữa là Liễu Thanh Ca. Minh Phàm cùng Ninh Anh Anh theo Mộc Thanh Phương đi ở cuối cùng. Trúc xá không lớn không nhỏ, lập tức đầy ắp người. Thẩm Thanh Thu xấu hổ, may là để Lạc Băng Hà nhảy cửa sổ ra ngoài, nếu không thế này sao mà nấp được!

Mộc Thanh Phương cười nói: “Ta đã nói Thẩm sư huynh khí sắc không tệ, cũng không dị bệnh, thật sự chỉ là đang ngủ mà thôi, lúc này các người tin ta rồi chứ?”

Thẩm Thanh Thu nói hổ thẹn, chỉ chỗ ngồi cho các vị phong chủ. Thấy Liễu Thanh Ca tiến vào xong, vẫn luôn nhìn quét qua toàn bộ phòng với ánh mắt sắc bén, liền nói: “Liễu sư đệ, ta ở bên này.”

Liễu Thanh Ca thu hồi ánh mắt, chuyển hướng Thẩm Thanh Thu, nói: “Vừa rồi ai đã tới?”

(Bee: Mũi thính như chó =))))))))))

Sút: trung ‘khuyến’ fan Liễu Thanh Ca mà)

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 76: Vực Thảm Lại Tới

Dịch: Chi

Sửa: Sút

Thảm Thanh Thu đặc biệt mời hấn ngồi một lần nữa, nói:
“Chưởng môn sư huynh vừa đi.”

Hấn nâng ấm trà trên bàn lên, Minh Phàm vội vã tiến lên giúp, bị hấn ra hiệu không cần nhúng tay. Thảm Thanh Thu tự tay châm trà cho mọi người, Liễu Thanh Ca cuối cùng cũng ngồi xuống, nâng lên chén trà, uống một ngụm, không nói gì nữa.

Tề Thanh Thê nói: “Chưởng môn sư huynh đương nhiên phải tới rồi. Liễu sư đệ, đệ bày ra vẻ mặt ấy, ta còn tưởng người đệ nói là Lạc Băng Hà.”

Người nói vô tình, người nghe hữu ý. Thảm Thanh Thu chột ề quai hàm, cười gượng nói: “Sao có thể.”

Tề Thanh Thê mạnh mẽ đặt chén trà lên bàn, nhướn mày nói:
“Đúng vậy. Sao có thể thể được. Tên Lạc Băng Hà này nếu giờ còn

dám lên Thương Khung Sơn, người nào thấy y cũng sẽ tặng một kiếm!”

Mộc Thanh Phương ngồi một bên ủ tay trong ống áo thuận miệng nói: “Đấy cũng cần đâm trúng y trước đã.”

Thẩm Thanh Thu hơ hơ hơ hơ, Tề Thanh Thê chỉ vào hắn nói: “Cười, người còn có mặt mũi để cười. Khiến người khác phiền lòng nhất là người đó! Thẩm Thanh Thu, ta nói cho người biết, may là người lần này người đã tự giác cùng sư huynh đệ bọn họ quay lại. Nếu lại giống như lần trước, chẳng nói chẳng rằng liền đi cùng y, ta sẽ là người đầu tiên thanh lý môn hộ, xem người còn dám tái phạm không!”

Rõ ràng là lời quan tâm nhắc nhở, lại cứ nói một cách chua ngoa như vậy, thiếu điều nhảy lên túm cổ Thẩm Thanh Thu nữa thôi. Một phòng đầy người, người xem trò cười cứ xem, người uống trà cứ uống, người cắn hạt dưa cứ cắn (tại sao Liễu Minh Yên cắn hạt dưa cũng không bỏ mạng che mặt xuống), Thẩm Thanh Thu coi như sợ nàng rồi, vội chuyển đề tài: “Sư huynh thế nào, vết thương lần trước lành hẳn rồi chứ?”

Mộc Thanh Phương đáp: “Coi như lành rồi.”

Mặc dù y nói là “lành rồi”, nhưng rõ ràng vẻ mặt lại như muốn thở dài. Tề Thanh Thê hừ nói: “Nếu không phải sư huynh chưa đến đường cùng tuyệt không rút kiếm, lại nghe có dị biến, miễn cưỡng phá quan mà ra, Lạc Băng Hà đừng mong chiếm được tiện nghi. Nếu người xuất hiện muộn thêm chút nữa, nói không chừng đã có thể thấy Huyền Túc của sư huynh xuất vỏ rồi.”

Những lời này nói làm lòng Thẩm Thanh Thu cũng có chút nhộn nhạo.

Phải biết, bất kể là nguyên tác hay ở đây, hấn cũng chưa từng nhìn thấy cảnh Huyền Túc xuất vỏ là như thế nào á. Thôi được, đây cũng là một hố của Đâm Máy Bay Lên Giời!

Thùng rỗng kêu to, đoạn trước kể lể vô số, đến đoạn sau – hết rồi!

Hoàn toàn không nhắc đến tẹo nào, Nhạc Thanh Nguyên trực tiếp vạn tiền xuyên tâm, nghèo luôn [tay vẫy báỉ bai]

Troll ông à!

Ninh Anh Anh từ lúc bước vào, một mực cúi thấp đầu đứng một bên, Thẩm Thanh Thu gọi nàng đến, hỏi: “Sao thế?”

Ninh Anh Anh chậm chạp tiến đến, ngẩng mặt lên, đôi mắt đỏ như chú thỏ nhỏ, mang theo âm mũi, lẩm bẩm nói: “Sư tôn, người lần này trở lại, thì đừng đi nữa, có được không.”

Khóc rồi.

Lại khóc nữa. Thẩm Thanh Thu ngơ ngác.

Chuyện gì, hấn không phải kẻ có tuyến lệ phát triển, cùng lắm là nước mắt theo sinh lý, tại sao đồ đệ hấn nuôi lớn đứa này đứa khác đều động chút lại thích làm người đẹp khóc...

Minh Phàm tức cảnh sinh tình, bi thương dâng tận đáy lòng, cũng khóc theo: “Sư tôn——”

Này không có tí tương đồng nào với người đẹp khóc!

Tề Thanh Thê lập tức chớp thời cơ giáo huấn hắn: “Nhìn xem! Nhìn đồ đệ ngươi xem, đau lòng không? Ngươi cũng không phải chỉ có mỗi một đồ đệ! Chỉ thương mỗi tên bạch nhãn lang kia, những đứa khác còn quản nữa không?”

Thẩm Thanh Thu vỗ lưng Ninh Anh Anh, vừa nhẹ nhàng an ủi nàng vừa giải thích: “Ta chỉ thương một đứa lúc nào vậy?”

Liễu Thanh Ca uống đến trà chỉ còn một phần ba, rũ mắt nói: “Trở về rồi, thì ở lại.”

Đương nhiên phải ở lại rồi.

Thương Khung Sơn phái tốt như vậy, đã lên thuyền là không xuống. Thẩm Thanh Thu đáp ngắn gọn: “Được.”

Nghe thấy lời đáp của hắn, Tề Thanh Thê vô cùng hài lòng. Liễu Thanh Ca đang muốn nói gì đó, đột nhiên trán nghiêm lại, sát khí bộc phát.

Những người trong phòng phát hiện hắn thay đổi, không hẹn mà gặp tay đều đặt lên bội kiếm. Liễu Thanh Ca đột ngột đứng dậy, chớp mắt lao đến phía trước cửa sổ, tìm Thẩm Thanh Thu lơ lửng treo cao.

Liễu Thanh Ca bỗng mở hai cánh cửa.

Bên ngoài phía trên là trăng sáng sao mờ, bên dưới là rừng trúc thăm thẳm, không một bóng người.

Lạc Băng Hà đương nhiên sẽ không một mực đứng ngốc, chắc chắn đã sớm chạy rồi.

Không khí trong phòng nhanh chóng thả lỏng, Mộc Thanh Phương nói: “Liễu sư huynh, huynh nhìn gì vậy?”

Thế nhưng, Liễu Thanh Ca không hề quay lại, mà chỉ đưa tay ra, như thể đang đón vật gì đó từ trên trời rơi xuống.

Nửa ngày, hắn thu tay, xoay người nói: “Tuyết rơi rồi.”

Thẩm Thanh Thu mắt mở thao láo cả một đêm, ngày thứ hai, vừa nghe thấy tiếng chuông báo động, liền lao ra khỏi trúc xá.

Tiếng chuông ấy hồi sau gấp hơn hồi trước, vừa nặng vừa gấp, tiếng vọng chấn động không ngừng, quần quanh vương vấn khắp các đỉnh Thương Khung Sơn.

Đệ tử các phong từ các cầu nối tập hợp về Thanh Tĩnh Phong, phía ngoài Khung Đỉnh điện người đông tập hợp, nhưng lại tĩnh lặng như tờ.

Thẩm Thanh Thu sắp xếp ổn thỏa người của Thanh Tĩnh Phong, vào trong điện. Một phiến đá trắng trong cao hơn một trượng dựng ở một bên điện, ngoài một đệ tử An Định Phong đến giúp việc, chủ vị phong chủ đều đã đến đủ, đứng trước phiến đá, thần sắc nghiêm trọng.

Phản chiếu trên kính, là một dòng sông bao la bình lặng, hai bờ có núi xanh đồng biếc, còn lác đác điểm thêm một hàng hay vài mái nhà trắng.

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Trung du sông Lạc, trên không.”

Phía trên khung cảnh ấy, một đỉnh núi đen kịt, hang động dày đặc, âm u quỷ dị lộ ra từ trong làn mây. Như thể một cái đầu lâu đen

ngòm đầy hổ lỏm chớm, dựng ngược bò ra từ mây đen cuộn cuộn, sừng sững trống rỗng trông xuống phía dưới.

Đó chính là Mai Cốt Lĩnh của ma giới.

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Theo tin tức, là bắt đầu từ tối hôm qua. Lúc đầu chỉ nhìn thấy một đồng đá hỗn độn, chưa đầy một canh giờ, đã nhìn thấy rõ là một đỉnh núi rồi.”

Một vị phong chủ kinh ngạc nói: “Chưa đến một canh giờ? Này... cũng quá nhanh rồi!”

Không. Đây là tốc độ bình thường của hợp nhất. Thiên Lang Quân quả nhiên vẫn chọn “thời gian địa điểm tốt nhất” như nguyên tác nói mà hành động.

Nếu không có gì thay đổi, nửa ngày sau, khắp nơi đều sẽ xuất hiện hiện tượng kỳ lạ này. Trong vòng hai ngày, hai giới liền có thể hoàn toàn hợp nhất.

Hệt như xé vụn hai bức tranh, lại đem chúng ghép vào làm một.

Liễu Thanh Ca khoanh tay, cầm Thừa Loan, nói: “Thế nên chúng ta phải nhanh hơn.”

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Phong chủ các phong chọn ra hai phần ba đệ tử dưới trướng theo. Trong nửa canh giờ đến trung du sông Lạc.”

Nhận lệnh chưởng môn, các phong chủ hô một tiếng tuân lệnh liền tản đi.

Trong nửa canh giờ đến nơi, thời gian để bọn họ chuẩn bị chỉ chưa đến mười phút, tất nhiên phải nhanh chóng. Thẩm Thanh Thu cũng chuẩn bị đi chọn người, Nhạc Thanh Nguyên lại gọi hắn lại: “Đệ ở lại đây.”

Quả nhiên.

Thẩm Thanh Thu quay lại, nói: “Sư huynh, huynh biết đệ không đi không được.”

Nhạc Thanh Nguyên sắc mặt nghiêm nghị, nói: “Sư đệ, ngoài tuyết đầu mùa, Lạc Xuyên, đệ còn biết cái gì?”

Thẩm Thanh Thu chậm rãi đáp: “Muốn ngăn chặn hợp nhất, trước tiên phải rút Tâm Ma kiếm ra. Nó được cắm tại đầu lâu ở Mai Cốt Lĩnh, Thiên Lang Quân nhất định bố trí lực lượng ở đó.”

Ý là, phương pháp giải quyết: ① Hủy Tâm Ma kiếm, ② Giết Thiên Lang Quân.

Nhạc Thanh Nguyên kiên trì nói: “Đệ ở lại.”

Thẩm Thanh Thu đang muốn mở miệng, Nhạc Thanh Nguyên giơ tay nhất quyết, như thể muốn phát lệnh cấm, trực tiếp nhốt hắn trong Khung Đỉnh điện.

Chương môn cứng rồi!

Sống lưng Thẩm Thanh Thu căng thẳng, không biết có nên đặt tay lên Tu Nhã không. Đúng lúc này, ngoài điện truyền đến tiếng kinh ngạc hỗn độn.

Hai người cùng lúc lao ra ngoài điện, đưa mắt nhìn theo hướng chỉ của các đệ tử trên quảng trường, Thẩm Thanh Thu âm thầm hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy giữa không trung của Khung Đỉnh Sơn, tầng mây rộng lớn cuộn trào như sóng biển trào dâng đã nhuộm màu máu.

Từng tia từng tia sáng đỏ xé ngang trời, từng viên đá lớn cuộn theo lửa, như thể sao băng bùng cháy, lao thẳng xuống Khung Đỉnh Sơn.

Nhạc Thanh Nguyên vẻ mặt không đổi, giương tay, Huyền Túc cả bao cả kiếm rút lên mà ra, đánh số đá lớn đó thành cát bụi. Vô số các mảnh vụn như đốm tàn còn cháy của pháo hoa rơi xuống.

Phía trong đám mây đỏ như miệng núi lửa, phẳng phất thấy được vô số tay người và đầu người đang gào thét, vùng vẫy vật lộn, thống khổ vạn phần, như đang địa ngục.

Con! Bà! Nó! Vực! Thẩm! Vô! Gian!

Trong lòng Thẩm Thanh Thu gào thét không ngừng: Đâm Máu Bay Lên Giời!

Mi viết được hợp nhất, mi có giỏi viết rõ rằng cái vị trí này của Thương Khung Sơn sao lại hợp nhất với vực thẩm Vô Gian xem!!!

Troll nhau hả đúng không ——!!!

Thương Khung Sơn rút trúng độc đắc rồi!!!

Thương Khung Sơn tạm thời không thể lưu lại nữa.

Đợt này qua đi, không biết lúc nào đợt sau lại đánh úp. Chẳng bao lâu nữa, là sẽ hợp nhất với vực thẳm Vô Gian, trở thành vùng thẳm họa nham thạch, địa ngục trần gian.

Nhạc Thanh Nguyên hướng về phía đệ tử An Định Phong tới giúp việc nói: “Mời chư vị đại sư Chiêu Hoa Tự tới giúp bày trận.”

Y cao giọng nói: “Đệ tử ở lại nghe lệnh, một khi kết giới bị phá vỡ, không tiếc bất cứ vật gì, lập tức rút khỏi núi!”

Hàng nghìn đệ tử trên quảng trường đồng thanh đáp: “Rõ!”

Nhạc Thanh Nguyên quay đầu nói: “Thanh Thu sư đệ, đệ cũng đi cùng đến Lạc Xuyên.”

Liễu Thanh Ca chọn xong đệ tử Bách Chiến Phong thì quay lại hỏi: “Vậy chương môn huynh?”

Nhạc Thanh Nguyên đáp: “Ta chống đỡ trước, đợi Chiêu Hoa Tự cứu viện, đuổi tới sau.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Sư huynh, huynh một mình chống đỡ được không? Có cần ta ở lại...” Liễu Thanh Ca tóm hất đi luôn, ngắn gọn súc tích nói: “Đi thôi. Y nói đuổi tới sau, nhất định sẽ đuổi tới.”

Đại họa rơi xuống đầu, Thương Khung Sơn cũng coi như có tự giác của một tu chân đại phái đứng đầu tiểu thuyết, cuối cùng không còn nhân sự thông dong ngựa xe thuyền bè chậm chạp nữa.

Mấy vạn đạo kiếm bay như gió thổi chớp lóe lướt qua không trung, phía dưới nếu có người ngẩng đầu nhìn, sẽ thấy một dải sáng lóa mắt như dòng chảy ngân hà.

Cảnh tượng này kỳ vĩ biết bao. Chỉ tiếc, những núi đá kỳ dị nhô đầu khỏi không trung, lại khiến người ta hoàn toàn không có tâm trạng thưởng thức khung cảnh vừa hiếm có vừa mỹ lệ này.

An Định Phong không hổ là một cánh tay hậu cần đắc lực, hiệu suất cực cao, có vẻ viện binh giúp bày trận của Chiêu Hoa Tự tới rất nhanh, trấn giữ kết giới xong, Nhạc Thanh Nguyên cũng rất nhanh rút đi, đuổi đến.

Chưa đến nửa canh giờ, đã đến trung du Lạc Xuyên.

Do quân số quá đông, không thể không phân thành nhóm thành tốp lần lượt tiếp đất. Hai bờ Lạc Xuyên đã chật đầy nhân sĩ tu chân nhận được tin tức, phát hiện cảnh tượng kỳ dị đến thăm dò, các môn phái phục sắc lẫn lộn. Các đạo sĩ Thiên Nhất Quan đang bận rộn sơ tán bách tính bình thường ở hai bờ sông. Vô Vọng và Vô Thần đi đầu, dẫn theo chúng tăng Chiêu Hoa Tự đến tập hợp.

Nhạc Thanh Nguyên hành lễ nói: “Đa tạ chư vị đại sư phái đệ tử đến giải nguy. Nếu không cơ nghiệp trăm nghìn năm của Thương Khung Sơn phái, hôm nay nói không chừng đã bị hủy trong chốc lát.”

Hòa thượng Vô Vọng này trước giờ luôn nhiều lời, hôm nay lại làm mặt lạnh, một chữ cũng không nói. Ngược lại là Vô Trần đại sư vuốt mồ hôi, cất tiếng nói: “A di đà phật. Cơ nghiệp trăm nghìn năm suýt chút bị hủy trong chốc lát nào chỉ có quý phái, Chiêu Hoa Tự cũng suýt rơi vào tình cảnh như vậy.”

Nhạc Thanh Nguyên hơi kinh ngạc: “Có chuyện như vậy? Chư vị đại sư đã phái hơn trăm đệ tử bày kết giới trong chùa đến Thương Khung Sơn... Lẽ nào vẫn dư lực lượng bảo vệ chùa?”

Thẩm Thanh Thu cũng nghi ngờ.

Trừ khi giác ngộ của Chiêu Hoa Tự đạt đến trình độ thà chịu thiệt hại cũng phải giúp phái khác?

Sắc mặt Vô Vọng càng thêm khó coi.

Vô Trần đại sư thấy ông không muốn nói chuyện, đành tiếp tục nói thay: “Này... thực sự khó nói thành lời. Không phải dựa vào bản thân dư lực lượng, mà là nhờ người khác ra sức tương trợ*.”

(*: nguyên gốc là 鼎力相助, ý chỉ sức mạnh tuyệt đỉnh ra tay cứu giúp)

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Lẽ nào là Thiên Nhất Quan?”

Thiên Nhất Quan trước nay nổi danh nhân hạ tiêu dao, là một đại phái vô tổ chức vô kỷ luật số một. Với kết giới, cơ bản không có nền tảng, nếu thực sự nhờ Thiên Nhất Quan giúp mới chống đỡ được, quả khiến người khác kinh ngạc.

Vô Thần đại sư lắc đầu nói: “Là Huyền Hoa Cung.”

Thẩm Thanh Thu buột miệng: “Huyền Hoa Cung? Đây là...”

Vô Vọng đánh mặt: “Không sai. Chính là Lạc Băng Hà.”

Đột nhiên, bên cạnh truyền đến hai tiếng cười nhẹ.

Một thanh âm sáng sáng lại văn nhã lễ độ nói: “Ra sức tương trợ, không dám. Nếu phải nói, ta chỉ vì giúp sư tôn mà thôi.”

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 77: Mai Cốt Lĩnh

Dịch: Sút

Sửa: Bee

Tề tộ ở đây đều là người tu chân ngũ giác nhanh nhạy, bất luận là phụ cận hay không, lúc này toàn bộ chuyển hướng về phía Thẩm Thanh Thu. Mấy trăm đôi mắt, đủ loại ánh nhìn từ bốn phương tám hướng bao vây hấn.

Chiết phiến mở ra, Thẩm Thanh Thu yên lặng che nửa khuôn mặt, rụt rè nhắm hờ mắt.

Lạc Băng Hà lững thững đi tới, gió sông quét qua, vạt áo hất y tung bay, bội kiếm bên hông đúng là Chính Dương. Phía sau y, Mạc Bắc Quân ngựa cổ ở bên trái, Sa Hoa Linh yêu mị ở bên phải, các đệ tử Huyền Hoa Cung đã lâu không gặp theo sát sau đó, đi cuối là một tiểu đội Ma tộc bộ binh giáp đen.

Thượng Thanh Hoa lẫn ở bên trong, vội trước vội sau, lượn tới lượn lui, trơn trượt giống con cá chạch, phong cách rất chi vi diệu. Hai người vừa đối mặt, ánh mắt song song thả ra móc câu, móc lại vào với nhau, ngàn đao đánh tới vạn kiếm đâm đi, rất náo nhiệt.

Lạc Băng Hà đường hoàng ngang tới, đứng thành bên thứ ba của thế chân vạc, trên mặt mọi người đủ loại kích thích, có thể lưu lại thành bộ sưu tập biểu cảm. Nhất là Thương Khung Sơn phái, có đoạn thời gian cùng Huyền Hoa Cung vừa thấy mặt liền đánh, hiện tại cũng hết sức đỏ mắt. Nhưng cố tình nghe Chiêu Hoa Tự nói, giờ phút này họ có vẻ là bạn không phải địch, chỉ đành cố nén, kiềm chế bất động.

Tề Thanh Thê cảnh giác nói: “Hai vị đại sư nói thật sao?”

Lạc Băng Hà mỉm cười: “Tề phong chủ đang nghi ngờ Chiêu Hoa Tự cũng bị ta ăn mòn?”

Mắt thấy sắp sửa có mâu thuẫn, Thẩm Thanh Thu vội nói: “Vô Trần đại sư nói, tất nhiên không giả.”

Nghe vậy, mấy trăm ánh mắt vốn đã rời khỏi người hấn giống như lại bị kích thích, quay trở về lần nữa.

Tề Thanh Thê hung hăng trừng hấn, một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, (gạch bỏ) gái lớn không nghe lời cha mẹ (/gạch bỏ).

Ánh mắt Lạc Băng Hà dừng ở trên người hấn, ôn nhu nói: “Sự tôn, nhiều ngày không gặp, đệ tử rất nhớ ngươi.”

Tối hôm qua không phải mới gặp sao...

Đôi người khác nói câu “rất nhớ” này, nhất định có thể khiến mọi người ở đây nổi hết cả da gà, nhưng Lạc Băng Hà lại có phần cứng và thiết lập “Bất luận nói cái gì cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy không hợp”, cho nên trọng điểm của mọi người không bị dời

đến người y. Thẩm Thanh Thu thống thiết cảm nhận được “vây xem tàn bạo vô nhân đạo” rốt cuộc là thế nào, hàm hồ mà “Ừ” một tiếng.

Khóe miệng Lạc Băng Hà còn lưu lại ba phần ý cười, tiếp tục nói: “Bắc Cương Nam Cương xưa nay phân tranh không ngừng, cũng không đồng ý xác nhập, lần này nguyện trợ giúp một tay, cùng chư vị liên thủ đánh lui kẻ địch.”

Nhìn Lạc Băng Hà hiện tại khoanh tay mà đứng, ra dáng thế kia, ai biết sau lưng là một... sinh vật kỳ dị thích nằm lì trên thân người ta vừa khóc vừa làm nũng.

Nói ra ai tin!

Nhạc Thanh Nguyên ung dung nói: “Thứ cho Nhạc mỗ đa nghi, lần trước Chiêu Hoa Tự bất hòa tan rã, hiện giờ Lạc cung chủ bổng nhiên muốn cùng tu chân giới liên thủ, đánh lui thân sinh phụ thân...”

Lạc Băng Hà lời ít mà ý nhiều nói: “Ta chỉ vì một người. Cái khác không biết.”

Lần này y chưa nói là vì ai, nhưng mà, có khác biệt sao? Có ý nghĩa sao?

Thiếu năng cũng biết “một người” này là ai!

Thẩm Thanh Thu đành phải giả làm một tên thiếu năng, trong mùa đông tuyết bay, dùng chiết phiến học đòi văn vẻ lay động thành quạt hương bồ, hận không thể quạt bay các loại ánh mắt từ bốn phương tám hướng ra ngoài chín tầng trời.

Một vị chưởng môn cười khan nói: “Thẩm phong chủ thật sự là dạy được một đồ đệ tốt, quả là phúc lớn của tu chân giới ta.”

Tuy hắn nói “dạy được một đồ đệ tốt”, nhưng ngữ khí không khác gì “gả được một người chồng tốt”, nghe xong Thẩm Thanh Thu quát quát ra vài phần sát khí. Vô Vọng nhìn giống như hận không thể một pháp trượng đập chết hai thứ đồi phong bại tục này tại chỗ. Vô Trần đại sư vội hỏi: “Nếu Lạc thí chủ đã có lòng tương trợ, vậy thì còn gì bằng. Xin Nhạc chưởng môn chủ trì đại cục.”

Nhạc Thanh Nguyên luôn là trụ cột mà chư phái có thể nhờ cậy được trong thời khắc mấu chốt, lúc này rất tự nhiên bắt đầu bố trí trừ tính.

“Chiêu Hoa Tự xin hãy sắp xếp nhân thủ còn dư, khởi động kết giới, không cho Mai Cốt Lĩnh tiếp tục sa xuống, nhất quyết phải ngăn cản nó đụng vào mặt sông.”

Vô Trần đại sư lộ vẻ khó xử: “Sẽ cố hết sức. Chỉ là, Lạc Xuyên rộng lớn, hai bờ sông cách nhau khá xa, không chỗ đặt chân, căn cơ không vững, không nên thiết trận.”

Nhạc Thanh Nguyên hơi suy nghĩ, nói: “Để đệ tử một phong của Thương Khung Sơn phái ngự kiếm bảo vệ, kết trận trên không trung thì sao?”

Lạc Băng Hà bỗng nhiên nói: “Không cần phiền phức như vậy.”

Y hơi quay đầu, Mạc Bắc Quân bước ra khỏi hàng, đi tới bờ sông, bước trên mặt nước, thân hình không chìm. Hắn đi đến đâu, băng cứng lan đến đấy, chẳng bao lâu, cả khu vực nước đều đóng băng dày ba thước, hơn nữa phạm vi không ngừng mở rộng, cá đều

bị đông trong lớp băng. Chắc chắn chỉ cần cho hấn một chút thời gian, đóng băng cả vùng trung du Lạc Xuyên này, tuyệt đối không thành vấn đề.

Phương diện ưu thế của Ma tộc là trời sinh. Bốn phía có sợ hãi, có không cam lòng. Vô Trần liên tiếp nói lời cảm tạ, Lạc Băng Hà không tỏ vẻ kiêu căng, chỉ quay đầu lại nhìn Thẩm Thanh Thu, ánh mắt sáng ngời.

Trên mặt chỉ còn thiếu mấy chữ “Cầu xoa đầu!” “Cầu tán dương!” nữa thôi.

Thẩm Thanh Thu không biết nên nói gì, hàm súc gật đầu một cái, rụt rè nói: “Ừ. Làm tốt lắm.”

Ý cười bên môi Lạc Băng Hà lan rộng ra. Không biết tại sao, Thẩm Thanh Thu giống như bị cuốn hút theo, cũng giương khóe miệng, vừa ý thức được liền thôi ngay, vậy mới không chế được biểu cảm.

Nhạc Thanh Nguyên quay về phân phối nhiệm vụ. Thiên Nhất Quan tiếp tục men theo những nơi sát nhập bên ngoài Lạc Xuyên, bảo vệ và sơ tán dân chúng. Kế tiếp chính là Thương Khung Sơn phái.

Nhạc Thanh Nguyên hơi hơi trầm ngâm, nói: “Đợt đầu tiên Nam Cương Ma tộc phá giới, Bách Chiến Phong lên.”

Bách Chiến Phong chỉ đến bốn mươi người, có người không nhận được đặt câu hỏi: “Nam Cương Ma tộc hình thú chiếm đa số, kẻ nào cũng vô cùng mạnh, bốn mươi người thật có thể ngăn trở đợt công kích đầu tiên?”

Dám nghi ngờ sức chiến đấu của chủng tộc chiến đấu (...)!

Liễu Thanh Ca một cước giẫm lên đồng đá, tua kiếm và áo trắng tóc đen bay theo gió. Hấn không trả lời chính diện, chỉ lạnh lùng nói với các đệ tử phía sau: “Không giết đủ một ngàn, tự cút tới An Định Phong đi.”

Bốn mươi người nhất tề hét lớn: “Vâng!”

Thượng Thanh Hoa yếu ớt nói thầm: “Đâu cần kỳ thị An Định Phong...” Hậu cần vô tội, hậu cần vạn tuế!

Nhạc Thanh Nguyên tiếp tục sắp xếp, Khung Đỉnh Phong, Tiên Xu Phong, Thiên Thảo Phong... đều có vị trí, chức trách riêng. Thẩm Thanh Thu thấy Lạc Băng Hà rất chi nhàn nhã, không nhịn được hỏi: “Người dẫn theo bao nhiêu người. Không an bài một chút sao?”

Hấn vừa mở miệng, cũng cảm giác có vô số cái lỗ tai dựng thẳng lên, nín thở ngưng thần nghe lén, ngay cả tiếng nói thầm cũng đột nhiên nhỏ đi không ít. Ba đạo cô sinh ba bên cạnh cũng cười ahihi.

Lạc Băng Hà nói: “Có thể mang đều mang theo hết. An bài thì đơn giản thôi.” Nói xong chỉ Sa Hoa Linh và Mạc Bắc Quân phía sau: “Cửu Trọng Quân giao cho cô ta. Sức sinh quái dị giao cho hấn ta.”

... Đây là muốn kêu con gái đi hổ cha nó thêm lần nữa à, rõ là...

Thẩm Thanh Thu nói: “Còn nữa không?”

Lạc Băng Hà trịnh trọng gật đầu: “Còn.”

Y nhoen miệng cười, nói: “Sự tôn giao cho ta.”

Tiếng ho khan bốn phía vang thành một mảnh, mặt Thẩm Thanh Thu có chút không đỡ được.

Hắn gập quạt bằng một cái, nắm ở trong tay, điều chỉnh biểu cảm, nghiêm mặt nói: “Vi sư có chuyện muốn nói với phong chủ An Định Phong, người tạm thời phối hợp một chút với chư vị chư ông môn, cùng thương lượng kế nghênh địch.”

Hắn cũng mặc kệ người kia đáp lại như thế nào, nói xong bỏ chạy, túm lấy Thượng Thanh Hoa, cứ như tha lộn chết kéo đến dưới tàng cây hẻo lánh. Thẩm Thanh Thu nói: “Sao người còn chưa chết! Tám trăm chương trước người đã phải chết rồi, Mạc Bắc Quân sao còn chưa ‘hấp’ chết người!”

Thượng Thanh Hoa chỉnh chỉnh áo: “Thẩm đại thần, đáng nhẽ người chết còn sớm hơn ta, bây giờ chẳng phải rất vui vẻ à, còn có mặt mũi nói ta?”

Thẩm Thanh Thu đỡ trán, hít sâu một hơi: “Anh Lên Giời ơi, đại thần ơi, đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời ơi, có phải người bị thiếu thốn tình yêu không hả? Thiết lập ‘Thẩm Thanh Thu’ mà người nói lúc trước, chính là thơ ấu bị biến thái ngược đãi?! Người thích viết chuyện xưa chưa xót bị thảm thế à?”

Thượng Thanh Hoa: “Nhân vật bị thương, được hâm mộ mà.”

Thẩm Thanh Thu: “Ờ hó! Được hai cái thread cầu khẩn to đùng, người nói với ta đây là được hâm mộ?”

“Đó là do ta bỏ qua thiết lập rồi còn gì.” Thượng Thanh Hoa bày dẫn chứng, giảng đạo lý với hắn: “Băng ca, có thảm không? Được hâm mộ không?”

Còn dám lấy Lạc Băng Hà làm ví dụ!

Thẩm Thanh Thu đập cho hắn một cái quạt: “Người thích dùng cái motif này nhường nào hả?”

Vừa nghĩ tới Lạc Băng Hà thê thảm quỳ trên mặt đất nhặt chén trà, thân mình vừa nhỏ vừa gầy khiêng hai thùng nước chạy qua chạy lại ở cầu thang núi, buổi tối còn co thành một cục, ôm tay làm tổ ở góc phòng chứa củi lạnh lẽo, trong lòng hắn liền hoảng, không đánh người một chút không thoải mái, hơn nữa người này phải là Đâm Máy Bay Lên Giời!

Thượng Thanh Hoa nhìn sắc mặt hắn, kinh ngạc nói: “... Người có biểu cảm gì thế, đừng nói với ta là đau lòng nhé? Trời *** ta vẫn nghĩ người thẳng chứ!”

Thẩm Thanh Thu đá hắn một cước: “Không rảnh phí lời với người! Nói, Thiên Lang Quân rốt cuộc đánh kiểu gì!”

Thượng Thanh Hoa: “Ta nói hết rồi còn gì? Chính ta cũng không nghĩ ra phải đánh thế nào.”

Thẩm Thanh Thu: “Không nghĩ ra thì bây giờ nghĩ. Logic của thế giới này đều là người lập, dựa theo tư duy của người, nhất định...”

Hắn còn chưa nói xong, âm thanh của Lạc Băng Hà đã bay tới: “Sư tôn nói xong chưa? Nếu gần xong, nên xuất phát thôi.”

Còn chưa được năm phút đồng hồ mà!

Thẩm Thanh Thu bỗng nhiên xoay người, nói: “Xuất phát?”

Lạc Băng Hà nói: “Nhạc chuông môn và ta đều cảm thấy, phải ra mười người đi trước rút kiếm là tốt nhất. Sư tôn có đi hay không? Người đi thì ta đi.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Được.”

Dừng một chút, chỉ chỉ Thượng Thanh Hoa: “Mang theo hấn.”

Thượng Thanh Hoa sợ đến biến sắc: Địch địch địch, không nghĩ ra kế sách công lược ông đây không muốn đi đánh phó bản Mai Cốt Lĩnh cảm ơn!

Thẩm Thanh Thu nhướn mày: Không có công lược, đi đường rặn ra cho tử tế, rặn một cái mới mẻ nóng hổi vào. Khởi cảm ơn.

Liễu Thanh Ca và Bách Chiến Phong phụ trách trấn giữ mặt bằng, Thẩm Thanh Thu đi lướt qua hấn, bỗng nhiên vòng trở lại, nửa thật nửa giả nói: “Muốn đồ đệ giết một ngàn tên, vậy một mình sư đệ nhất định phải giết đủ một vạn làm gương.”

Liễu Thanh Ca hừ nói: “Dám đến liền giết.”

Thẩm Thanh Thu: “Lần này yên tâm rồi?”

Liễu Thanh Ca nghĩ nghĩ, miễn cưỡng nói: “Có sư huynh ở đây.”

Lạc Băng Hà kéo kéo góc áo Thẩm Thanh Thu nói: “Sư tôn, đưa ta bay.”

Thẩm Thanh Thu cúi đầu nhìn bên hông y: “... Không phải người có kiếm sao?”

Một mình đối diện Thẩm Thanh Thu, Lạc Băng Hà lập tức không tà mị nóng nảy cuồng bá ngầu lòi nữa, ngại ngùng nói: “Gần đây ma

khí dùng quá nhiều linh lực dùng quá ít, có chút quên mất phải làm thế nào.”

Chục người còn lại đều đang nhìn bên này, Thẩm Thanh Thu không thể dây dưa thêm, tùy tiện nói: “Đi lên!”

Ngự kiếm bay lên trời cao, vừa vào Mai Cốt Lĩnh, lập tức hạ xuống đất. Cho nên, Lạc Băng Hà cũng không ôm eo hấn được mấy.

Chỗ chạm đất, là một đồng mỏm đá lởm chởm, giữa những khe đá trắng dày đặc, xương khô mọc lên. Ngẩng đầu nhìn, cành cây tối đen che tới trời, giao thoa cuồn cuộn. Không biết quái vật gì kêu khằng khặc, lẫn với tiếng quạ kêu, quanh quẩn trong núi.

Muốn tìm thấy Tâm Ma Kiếm có lẽ phải tìm trong núi một khoảng thời gian ngắn. Thẩm Thanh Thu nhắc nhở nói: “Mai Cốt Lĩnh ma vật đông, tốt nhất đừng đụng bất cứ thứ gì nhìn có sự sống.”

Lạc Băng Hà là ma tộc, lúc này lại muốn tỏ thành ý hợp tác, tất nhiên đi đầu, Thẩm Thanh Thu với y sóng vai mà đi.

Hai người đi đi một hồi, Lạc Băng Hà liền mò qua, lặng lẽ nắm tay hấn.

Vô Vọng lớn tiếng ho khan, Vô Trần a di đà phật, Nhạc Thanh Nguyên bình tĩnh lia ánh mắt qua.

Thẩm Thanh Thu hít thở không thông, trán, hai gò má, cổ, vành tai, tất cả đều nóng lên, tự dưng chợt dạ, chầm chậm rút tay ra.

Trong giây phút bàn tay nắm chỉ còn khoảng không, đáy mắt Lạc Băng Hà giống như hóa thành một khu rừng bị băng tuyết bao phủ.

Rất nhanh, y cười một tiếng, thì thầm nói: “Sợ cái gì. Họ phải nhờ vả ta, không dám nói gì đâu.”

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 78: Chiến Boss

Dịch: Sút

Sửa: Bee

Thẩm Thanh Thu thấp giọng nói: “Không phải vấn đề này.”

Lạc Băng Hà không thôi: “Thế là vấn đề gì?”

Thẩm Thanh Thu dựng thẳng chiết phiến: “Giải quyết việc trước mắt đã, có gì nói sau.”

Lạc Băng Hà chậm chậm thối lui, mỉm cười: “Được.”

Y nhẹ nhàng nói: “... Dù sao thời gian để nói sau còn nhiều lắm.”

Tất cả mọi người có thể cảm thấy được, giữa đám cành lá âm u bốn phía, ở bụi cỏ cao đến thắt lưng, và trong khe hở của đồng đá trắng, tiềm tàng vô số sinh vật rục rịch. Ánh mắt xanh lè và tiếng thở khò khè, giống như gợn sóng, liên tiếp nổi lên.

Lúc này, để Lạc Băng Hà đi ở đầu đúng là tốt, đủ để thể hiện hết mình.

Chỉ cần là nơi y đi qua, gió yêu lập tức ngừng thổi, lặng ngắt như tờ. Đám ma vật hoặc là giả chết theo bầy, hoặc là rút lui ồ ạt.

Nói khó nghe chút, giống như thần xua ôn dịch vậy...

Có thần trợ thế này, thời gian tới đích có lẽ sẽ nhanh hơn dự đoán.

Nếu bên trong sương trắng lượn lờ, bỗng nhiên có một chỗ hắc khí cuộn cuộn, thẳng hướng trời cao, chỉ cần không phải người mù, đều có thể nhìn ra dị thường.

Cửa động của sơn động này thấp thoáng lá cây nặng tàng, âm u lạnh lạnh, đứng ở một bên cửa động, một trận rét run.

Tất cả mọi người dừng bước, chần chừ.

Dựa theo suy nghĩ ban đầu, trước khi tới nơi này, đáng nhẽ phải giết địch tám trăm, chém ma vật một ngàn, tiện thể độc trùng kỳ hoa gì đó đều phải lên hết một lượt, mới có thể vượt qua trăm ngàn gian khổ đi đến cửa ải cuối cùng.

Cho dù không nhiều trình tự như vậy, quần áo ít nhất phải dính chút máu mới xứng với cái danh chiến BOSS chứ?!

Một vị chưởng môn nói: “Chỉ sợ không thể tùy tiện hành động.”

Một vị khác đồng ý nói: “Tốt nhất nên thăm dò thực hư trước.”

Lạc Băng Hà nói: “Nhất định rồi.”

Y vừa mới nói xong, Mạc Bắc Quân liền một cước đá Thượng Thanh Hoa ra ngoài.

Thật là đá ra ngoài rồi... ra ngoài rồi... ngoài rồi... rồi...

Trong ánh mắt khiếp sợ vạn phần của Thẩm Thanh Thu, Thượng Thanh Hoa lẫn lông lốc vào sơn động, đi “thăm dò thực hư”.

Yên lặng một lúc lâu, đột nhiên, trong động phát ra một tiếng hét thảm: “*** má a a a a a a a!”

Thẩm Thanh Thu dùng tốc độ tia chớp túm lấy một nắm lá, theo mọi người lao vào trong động, chợt nghe một thanh âm truyền đến: “Thẩm phong chủ, lại gặp mặt rồi.”

Tâm Ma Kiếm cắm ở khe đá cuối sơn động, khói tím đen tràn ra từ lưỡi kiếm của nó.

Thiên Lang Quân ngồi ở trên một tảng đá, Thượng Thanh Hoa đứng ở cách tảng đá đó không xa.

Ánh mặt trời ngoài động tiến vào, chiếu sáng nửa người Thiên Lang Quân. Nhất thời có người hít một ngụm khí lạnh.

Thẩm Thanh Thu cuối cùng biết tại sao vừa rồi Thượng Thanh Hoa kêu thảm vậy.

Tuy rằng nụ cười trên mặt Thiên Lang Quân không thay đổi, nhưng vì non nửa cái mặt đều thối rữa thành màu đen, nụ cười này có vẻ cực kỳ khủng bố.

Tay áo bên trái gã xẹp lép. Xem ra, cái tay suốt ngày rút, rút cuộc không lắp lại được nữa.

Dáng vẻ toi tả tàn tạ, dầu hết đèn tắt thế này, chẳng giống gì BOSS chung cực trong tưởng tượng của Thẩm Thanh Thu hết.

Thẩm Thanh Thu không nhận được lưu ý thần sắc Lạc Băng Hà. Chỉ thấy trên mặt y gần như bình tĩnh thờ ơ, không biết ý vị ra sao.

Thiên Lang Quân nghiêng đầu, nói: “Tối ít hơn so với tưởng tượng của ta. Ta còn tưởng rằng, sẽ giống Bạch Lộ sơn lần trước, mấy trăm cao thủ ra trận chứ.”

Vô Vọng nói: “Người nhìn đáng vẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ của người xem, bên người một kẻ lâu la cũng không có, còn cần nhiều người như vậy tới sao?”

Thiên Lang Quân nói: “Lâu la? Chỗ này của ta đích xác không có, có điều cháu trai họ ngoại thì có một.”

Lời còn chưa dứt, trong động hiện lên một cái bóng xanh. Trúc Chi Lang lặng lẽ chắn trước Thiên Lang Quân.

Không biết tại sao, đôi chủ tớ này, đều là một thân chạt vật. Lộ chi của Thiên Lang Quân không thích ứng ma khí, bị ăn mòn đến lờm chờm, cái này có thể lý giải. Trúc Chi Lang cũng cũng đồng tử ó vàng, cổ, hai má, cái trán, cánh tay, phàm là nơi hở ra, đều có những khối vẩy, dữ tợn đáng sợ, nhìn qua gần giống với đáng vẻ nửa người nửa xà trong động lộ chi.

Y nói giọng khàn khàn: “Thẩm tiên sư.”

Thẩm Thanh Thu: “... Là ta. Sao ngươi lại biến thành thế này?”

Nhạc Thanh Nguyên bất động thanh sắc: “Sư đệ, đệ với vị này lại có ngọn nguồn gì?”

Ngọn nguồn sâu lắm. Đi tới bước ngày hôm nay, có quan hệ rất lớn tới vị này. Thẩm Thanh Thu đang muốn nói chuyện, Thiên Lang

Quân đã hơi hơi giương cằm lên, hí mắt với Nhạc Thanh Nguyên nói: “Ta nhớ rõ ngươi.”

Gã nghĩ nghĩ, xác định chắc chắn nói: “Lúc ấy lão nhân Huyền Hoa Cung muốn ngươi giúp lão đánh lén, ngươi không để ý tới. Hiện giờ chưởng môn Thương Khung Sơn phái là ngươi? Không tòi.”

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Trí nhớ các hạ thật tốt.”

Thiên Lang Quân cười cười, thờ dài.

“Nếu các người bị nhốt ở một nơi tối hoắc mười mấy năm, không thấy ánh mặt trời, mỗi ngày chỉ có thể nghĩ tới vài việc quá khứ để sống qua ngày, cũng sẽ có trí nhớ tốt giống như ta.”

Lần này không ai đáp lời của gã. Nhạc Thanh Nguyên cầm Huyền Túc, nguyên vỏ kiếm đánh ra.

Thiên Lang Quân khó khăn né qua, âm vang từng trận, vách động phía sau gã bị sụp xuống một nửa, mở một cái lỗ hổng lớn, bên ngoài là bầu trời, đá cuội gió cát rơi xuống, hướng xuống phía dưới. Hàn khí cuộn cuộn vào, bông tuyết nhỏ vụn bay múa trong không trung, thu hút ánh mắt. Dưới mặt băng trăm trượng, ầm ầm truyền đến tiếng chém giết và gào rú càng ngày càng lớn.

Đột Nam Cương Ma tộc đầu tiên đã đáp đất rồi.

Thiên Lang Quân nói: “Ta đoán, nhất định lại là Bách Chiến Phong xung phong. Đúng không?”

Mấy chục người phân ra, đứng vào các góc độ. Pháp trượng của Vô Vọng quơ rất uy phong, mạnh mẽ mười phần, giành thế công

đầu tiên. Trúc Chi Lang bị Huyền Túc đánh lui liên tiếp, vẫn tận chức tận trách thu dẫn phần lớn lực tấn công. Thiên Lang Quân tiếp tục ngồi ở trên tảng đá, thanh nhàn cực kỳ, nói: “Năm đó ta nhớ rõ, người kéo dài tới giây cuối cùng mới rút kiếm. Hôm nay cũng như vậy?”

Nhạc Thanh Nguyên không đáp lời, đang muốn một chưởng đánh vào ngực Trúc Chi Lang, một chưởng môn khác đã giành đánh trước. Trúc Chi Lang không tránh không lùi, chịu trọn một chưởng, nhưng phát ra tiếng kêu thảm thiết lại là chưởng môn kia.

Đồng tử Thảm Thanh Thu đột nhiên co lại: “Đừng đụng y! Trên người y đều là độc!”

Trong hỗn chiến, vài người trúng độc, vài người bị ma khí linh lực nổ mạnh làm bay khỏi động, thân thể phi ra giữa không trung, sa xuống phi kiếm trở mình giữa đường, mới đứng vững được thân hình. Thượng Thanh Hoa lén la lén lút nhảy đến bên Thảm Thanh Thu, Trúc Chi Lang đang chiến đấu đến huyết khí hùng hực, bỗng dưng thấy một thân ảnh lén la lén lút đi ra ngoài, không cần nghĩ ngợi quăng ngay hai con rắn qua. Thảm Thanh Thu thấy rõ, lật tay, đang định phi ra một cái lá, cứu tính mạng của tác giả đại thần, hai con rắn xanh đột nhiên bị kim băng đâm xuyên qua.

Mạc Bắc Quân như bóng ma xuất hiện trong vòng chiến, nhắc Thượng Thanh Hoa lên, ném như ném gà sang chỗ Thảm Thanh Thu, một quyền đánh về phía Trúc Chi Lang.

Mười giây kế tiếp, Thảm Thanh Thu xem như được diện kiến thế nào gọi là “bạo hành”...

Trúc Chi Lang bị Mạc Bắc Quân cuồng đả không ngừng, hỏa lực vây công Thiên Lang Quân đột nhiên tăng mạnh.

Thiên Lang Quân dù mất một tay, lấy một trời trăm, phong độ vẫn không hề loạn, cười nói: “Kỳ thật ta vốn không có ý sát nhập hai giới. Thỉnh thoảng vượt giới, đến bên này hát khúc, đọc sách, rất tốt. Có điều, nếu đã ở núi Bạch Lộ nhiều năm như vậy, không làm gì đó với các người, thật đúng là có chút không cam tâm.”

Đầu ngón tay Nhạc Thanh Nguyên bắn ra, Huyền Túc ra khỏi vỏ ba tấc, linh lực tăng vọt. Khớp xương sai vị trí trên người Thiên Lang Quân rung động răng rắc, ‘ồ’ một tiếng, nói: “Quả nhiên là chưởng môn.”

Gã vươn một tay, trực tiếp cầm lưỡi của Huyền Túc Kiếm, giống như không có cảm giác, cười nói: “Vì sao không rút hết ra? Chỉ như thế này, còn không làm gì được ta.”

Nhạc Thanh Nguyên ánh mắt trầm xuống, Huyền Túc lại ra khỏi vỏ nửa tấc!

Chợt nghe Lạc Băng Hà lạnh lạnh nói: “Y không làm gì được người. Ta thì sao?”

Thiên Lang Quân còn chưa rút lại nộ cười, đột nhiên, một đạo ma khí mạnh mẽ như lưỡi đao đã đánh tới.

Cánh tay còn sót lại của gã rời khỏi bả vai, bị cuồng phong thổi lên, bay ra ngoài động, rơi thẳng xuống Mai Cốt Lĩnh.

Lạc Băng Hà rút cuộc ra tay!

Đôi phụ tử đây đối đầu, lần này, rốt cuộc đến phiên Thiên Lang Quân không có sức chống trả.

Lạc Băng Hà hai mắt đỏ đến nhức nhối, mặt nhăn nhó, ra tay ác liệt, không chút lưu tình. Thiên Lang Quân hiện tại hai tay đều đứt, thậm chí có trái phải bao vây, ứng tiếp không xuể. Trúc Chi Lang khó khăn lắm mới thoát khỏi Mạc Bắc Quân, trên mặt trên người huyết nhục mơ hồ, thấy chủ bị nguy, giống như giết đến ngu muội, xông thẳng qua đó. Cùng lúc Vô Vọng bị ma khí của Thiên Lang Quân đảo qua, miệng phun máu tươi, bay ra phía sau, Vô Trần đại sư nghênh thân đi đón. Mắt thấy Trúc Chi Lang sẽ đụng phải ông ta, Thẩm Thanh Thu thấy tình thế không tốt, lách mình che ở trước Vô Trần.

Trúc Chi Lang vừa thấy Thẩm Thanh Thu, đồng tử vàng rực hiện lên một tia tỉnh táo, phanh lại gấp. Khiến thân hình không vững, lão đảo suýt nữa ngã quy, đang muốn vòng qua Thẩm Thanh Thu đi giúp Thiên Lang Quân, lập tức một đạo bạch quang xuyên qua. Lưng Trúc Chi Lang bị đập mạnh vào vách tường, bị ghim ngực trên tường đá.

Thanh kiếm ghim một nửa trên ngực y, chính là Chính Dương.

Thẩm Thanh Thu quay đầu lại, Lạc Băng Hà chậm chậm thu tay lại. Thiên Lang Quân bình tĩnh đứng sau lưng y hai trượng.

Chỉ đứng trong giây lát, gã liền tao nhã ngã xuống.

...

Đánh xong rồi?

Đơn giản như vậy?

Thẩm Thanh Thu còn có chút không thể tiếp thu.

Hắn còn chưa đánh được gì mà. Thế là xong hả?!

Hắn đập Thượng Thanh Hoa: "... Không phải người nói Thiên Lang Quân rất khó đánh sao?"

Thượng Thanh Hoa nói: "... Là rất khó a."

Thẩm Thanh Thu: "Thắng thế này logic hả?"

Thượng Thanh Hoa: "BOSS khó đánh đến mấy, cũng sẽ bị nam chính xử. Đây không phải là logic được công nhận sao?"

Hai người nhìn quanh bốn phía, lúc tới có mấy chục người, trạng thái full máu, đến hiện tại, đứng được cũng chẳng có là mấy.

Thẩm Thanh Thu nhìn hai vị được coi là siêu cấp khó qua của cửa ải BOSS.

Một nằm trên mặt đất, vô cùng hợp với cách miêu tả "búp bê vải chịu đủ chà đạp"; một bị ghim trên tường, máu tươi đầm đìa.

Chẳng có tẹo cảm giác vui vẻ khoan khoái khi đánh xong BOSS cuối gì cả, càng xem càng cảm thấy, cái này căn bản là bên ta đang bắt nạt người già kẻ yếu, ỷ nhiều người mặt dày đánh hội đồng...

Đúng vậy họ đích thực là đánh hội đồng!

Nhưng ai biết sẽ biến thành như vậy? Thực lực BOSS kém xa tưởng tượng nhiều quá!

Lạc Băng Hà quay lại, máu còn chưa thấm lên người, khí thần nhàn nhã, hỏi Thẩm Thanh Thu: "Muốn giết gã không?"

Y chỉ chính là Thiên Lang Quân. Trúc Chi Lang nghe vậy, cầm thân kiếm Chính Dương, cố sức rút ra ngoài. Vẩy trên cổ y có vẻ bị bạt đi không ít khi hỗn chiến, lúc này lại dùng sức, máu chảy như suối.

Từ khi biết Công Nghi Tiêu bị y giết, trong lòng Thẩm Thanh Thu vẫn có một vướng mắc, nhưng dáng vẻ này thật sự vô cùng thâm trầm, người thấy khó mà không đồng tình. Hơn nữa, tuy rằng Thẩm Thanh Thu bị phương thức báo ân quý dị của y hố vô số lần, nhưng tốt xấu gì Trúc Chi Lang chưa từng có ý đồ xấu với hắn.

Hắn nghĩ thầm, người này cả đời hồ đồ, đều là bởi vì đầu óc không được thẳng, thở dài: “Đã biến thành như vậy rồi. Người tội tình gì.”

Trúc Chi Lang ho ra một ngụm máu, ú ớ nói: “Biến thành như vậy?”

Y cười khở nói: “Nếu ta nói, dáng vẻ trên núi Bạch Lộ kia, mới là nguyên thân của ta Thẩm tiên sư người nghĩ thế nào?”

Một tia sét ầm cái giáng xuống đầu Thẩm Thanh Thu.

Sao, thì ra xà nam bò bò trên mặt đất rừng Bạch Lộ mới là hình thái nguyên thủy của Trúc Chi Lang sao?!

Trúc Chi Lang thở hắt hắt một hơi, nói: “Ta nói rồi, ta huyết thống nghèo hèn, chỉ vì cha ta là một cự xà, khi mẫu thân sinh hạ ta, đã có dáng vẻ nửa người nửa xà như thế. Đến tận lúc 15 tuổi, người bên cạnh vẫn ức hiếp ta, ghê tởm ta, sỉ nhục ta, xua đuổi ta. Nếu không có quân thượng giúp ta hóa thành hình người, cả đời ta vẫn là quái vật nhấp nhô trên mặt đất.”

Y cần rằng nói: “Quân thượng là người thứ nhất khiến ta được làm người, Thảm tiên sư người là người thứ hai. Có lẽ đối với các người mà nói, chỉ là tiện tay làm thôi, với ta mà nói, dù chết muôn lần cũng không báo đáp đủ... Thảm tiên sư hỏi ta ‘tội tình gì’? Người nói ta tội tình gì?”

Thiên Lang Quân bỗng nhiên thở dài: “Đứa trẻ ngốc, người nói với hần nhiều như vậy làm gì?”

Tuy già nằm, nhưng vẫn nằm rất ung dung, nếu bỏ lơ non nửa khuôn mặt bị ma khí ăn mòn, thì càng ung dung hơn.

Gã nhìn trời, từ từ mà nói: “Con người ấy mà, luôn tin rằng không phải tộc mình, tất có lòng ác. Người thân mật đến mấy, nháy mắt có thể lừa gạt người. Huống chi cũng chỉ là người đơn phương tình nguyện muốn báo ân? Người nói nhiều hơn nữa, hần cũng không hiểu người, chỉ thấy phiền thêm. Cần gì phải nhiều lời?”

... Chẳng lẽ nhiều năm như vậy, gã vẫn cho rằng năm đó là Tô Tịch Nhan cố ý lừa gã đến núi Bạch Lộ?

Thảm Thanh Thu vốn định thốt ra, người hiểu làm to rồi! Nhưng hần lại nhìn Lạc Băng Hà mặt không biểu cảm ở bên cạnh, liền nói không ra lời.

Vô Trần đại sư lại nói: “Nếu các hạ năm đó thật sự không có ý đồ gì, nghe lời gièm pha, là lỗi của bọn ta. Việc hôm nay, tránh không được, trốn không xong. Trồng nhân ác, gặt quả ác, sớm hay muộn đều phải trả giá.”

Ông chấp tay nói: “Nhưng Tô thí chủ không tiếc tự uống thuốc độc, cũng muốn gặp người một lần, làm sao có thể nói nàng lừa gạt

người?”

Thiên Lang Quân hơi hơi sửng sốt, ngẩng đầu lên.

Thẩm Thanh Thu trong lòng cũng vừa động. Cũng may, Vô Trần đại sư đổi “thuốc phá thai” thành “thuốc độc”, coi như là quan ngại tới cảm nhận của Lạc Băng Hà.

Thân thể gã tàn tạ, nỗ lực ngẩng đầu như thế, còn có vết máu ngưng ở bên môi, có một cảm giác đáng thương khó tả.

Dừng một lúc lâu sau, Thiên Lang Quân nói: “... Vậy ư.”

Nói xong hai chữ này. Gã lại hỏi một câu: “Thật sao?”

Vô Trần đại sư nói: “Lão nạp dám dùng tính mạng đảm bảo, lời nói không giả.”

Thiên Lang Quân quay đầu, nhìn về phía Thẩm Thanh Thu cùng Nhạc Thanh Nguyên, hỏi như chứng thực: “Thật sao?”

Nhạc Thanh Nguyên gật đầu, Thẩm Thanh Thu cũng chầm chậm gật đầu một cái.

Thiên Lang Quân giống như mất hết sức lực, nằm xuống lần nữa.

Gã thở dài: “Được rồi. Cũng may, còn có một việc không tệ hại đến thế.”

Thẩm Thanh Thu quay đầu nhìn Lạc Băng Hà.

Y đang hơi cúi đầu, mí mắt buông xuống, dính một chút tuyết, nhẹ nhàng rung động.

Nói thẳng thắn như vậy, khúc mắc của Thiên Lang Quân được giải rồi. Nhưng đối với Lạc Băng Hà mà nói, không khỏi tàn nhẫn.

Tâm Ma Kiếm còn đang không ngừng cuộn cuộn tản ra khí tím đen, tiếng động chém giết phía dưới phát ra càng rõ ràng. Chỉ sợ việc hạ xuống của Mai Cốt Lĩnh còn đang tiếp tục, không biết cách mặt băng Lạc Xuyên còn bao nhiêu cự ly.

Nhạc Thanh Nguyên đi vài bước về phía Tâm Ma Kiếm cắm ở vách tường. Thẩm Thanh Thu nói: “Việc đã đến nước này. Thiên Lang Quân, người thu tay lại đi.”

Hiện tại thu tay lại, còn chưa tính là quá muộn, nếu Thiên Lang Quân tiếp tục vận chuyển ma khí vào Tâm Ma Kiếm, thực sự chỉ có giết gã mới có thể ngăn việc sát nhập. Nói như thế nào, Thẩm Thanh Thu cũng không hy vọng Thiên Lang Quân thật sự tìm chết.

Dù sao, vì một mối tình mà bị hố thành như vậy, đúng là xui hết mức. Còn muốn mạng người ta... không có BOSS nào khổ sở hơn đâu!

Thiên Lang Quân bỗng nhiên phì một cái, cười thành tiếng.

Tiếng cười quanh quẩn trong sơn động và vùng núi.

Dường như gã thấy buồn cười lắm vậy, nghiêng đầu nói: “Thẩm phong chủ, người xem, hiện tại ta đây, ngay cả hình người của Trúc Chi Lang còn không duy trì được nữa.”

Lúc này, Thẩm Thanh Thu còn chưa phát giác ra ý của gã, chỉ là hơi cảm thấy chỗ nào trong lòng lộp bộp.

Thiên Lang Quân chậm rãi nói: “Đấu với các người lâu như vậy, thân thể này của ta, tổn sức không hề nhỏ. Người cho là, vẫn chống đỡ cung cấp ma khí cho Tâm Ma Kiếm, đến tột cùng là ai?”

Những lời này gã nói không nhanh không chậm, nhưng vào tai Thẩm Thanh Thu, đứt từng tiếng, giống như đầy hấn rơi vào một hầm băng, cổ dần dần cứng ngắc.

“Người đúng là nên kêu người thu tay lại. Chỉ có điều, người đó không phải ta.”

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 79: Chấp Niệm

Dịch: Chi

Sửa: Sút

Cơ thể của Thiên Lang Quân đã tàn rách cùng cực, Trúc Chi Lang bị đóng trên tường đá, Vô Thần đại sư đỡ Vô Vọng đầu thương chảy máu, Mặc Bắc Quân túm Thượng Thanh Hoa, Nhạ Thanh Nguyên đứng bên cạnh Thẩm Thanh Thu.

Chỉ có Lạc Băng Hà đứng trên vị trí đối diện Tâm Ma kiếm, đang cúi đầu, nhàn nhã chỉnh lại tay áo.

Thẩm Thanh Thu trầm giọng nói: “Lạc Băng Hà, người qua đây.”

Lạc Băng Hà lắc đầu.

Chỉ một lần duy nhất, nhưng vô cùng kiên định.

Thẩm Thanh Thu thất vọng tột đỉnh, lạnh giọng nói: “... Người lại lừa ta.”

Lạc Băng Hà đáp: “Sư tôn, ta từng nói sẽ giúp người đối phó Thiên Lang Quân. Giờ ta có thể lập tức giết gã cho người xem, sao

có thể nói ta lừa người?”

Thiên Lang Quân cười nói: “Thả địch nâng mình*, nước cờ này khá lắt. Chỉ tiếc ta không có ích nhiều, vẫn cần y phải đích thân ra tay rồi.”

(Thả địch nâng mình: nguyên gốc là 养寇自重, ý chỉ giữ lại thế lực của đối phương không tấn công, để dựa vào đó nâng cao địa vị bản thân ở một phương diện, một mối quan hệ khác có liên quan.)

Bốn chữ “Thả địch nâng mình” này vừa xuất hiện, trong lòng Thẩm Thanh Thu lại càng bất an.

Tâm Ma kiếm, có khi nào là Lạc Băng Hà cố ý đưa cho Thiên Lang Quân.

Sau khi có được Tâm Ma kiếm, cơ thể nện từ Lộ Hoa Chi của Thiên Lang Quân thối rửa càng lúc càng nhanh, kể cả đưa kiếm cho gã, cũng chẳng tạo nên uy hiếp đáng kể cho Lạc Băng Hà.

Có lẽ do hấn quá hoảng loạn, đã bày hết mọi suy nghĩ trong lòng lên mặt, Lạc Băng Hà thương cảm nói: “Sư tôn, người lại đang nghĩ gì đó? Tâm Ma kiếm thực sự là do gã cướp đi, chỉ là nó vẫn nhận ta làm chủ mà thôi. Tại sao lại không chịu tin ta nữa rồi?”

Thẩm Thanh Thu chậm rãi đáp: “Ta đã tin người rất nhiều lần. Cho đến tận khi này, vẫn một mực tin tưởng người.”

Lạc Băng Hà nói: “Thật ư?”

Y kéo lên một nụ cười vắn vẹo: “Nhưng ta lại không dám tin tưởng sư tôn nữa.”

Nụ cười này kỳ dị vô cùng. Thẩm Thanh Thu phát hiện cảm xúc của y không đúng, thái độ và ngữ khí mềm xuống: “Rốt cuộc người lại làm sao vậy?”

Hắn ôn nhu đi một chút, Lạc Băng Hà bỗng nhiên tắt nụ cười.

Y nhìn như tổn thương sâu sắc: “Sư tôn, ta đã từng nói, quả thực người khi ở cùng bọn họ, là vui vẻ nhất.”

Mới đầu, Thẩm Thanh Thu vẫn chưa hiểu “bọn họ” là chỉ ai.

Lạc Băng Hà ở trước tường đá của Tâm Ma kiếm, chậm rãi đi đi lại lại.

Y cười trào phúng mà nói: “Mỗi lần ta cầu xin sư tôn đi cùng ta, người chưa từng đồng ý đến một lần. Cho dù là đồng ý, cũng là do ta cưỡng ép mà được. Nhưng khi bọn họ muốn người ở lại, người lại không chút do dự.”

Y nhìn Thẩm Thanh Thu: “Sư tôn, người không hay cười. Ta thích nhìn người cười, nhưng khi vừa nghĩ đến, chỉ khi người ở cùng bọn họ, mới cười như vậy, ta liền...” Y lẩm nhẩm nói: “... Cực kỳ, cực kỳ đau khổ.”

Thẩm Thanh Thu cuối cùng cũng hiểu rồi.

“Bọn họ”, là chỉ Thương Khung Sơn phái!

Ngày ấy ở trúc xá, Liễu Thanh Ca đột nhiên mở cửa sổ kiểm tra, quả nhiên là do phát hiện ra Lạc Băng Hà, người vẫn một mực vương vấn phía ngoài.

Y không hề rời đi, mà đã nghe hết, ghi hết vào lòng tiếng cười nói vui vẻ trong trúc xá, tiếng “Được” mà hấn đồng ý.

Thẩm Thanh Thu nói: “Ngươi vì chuyện này, nên mới tức giận?”

“Tức giận?”

Sau khi hỏi ngược lại, Lạc Băng Hà cổ quái gằn ra hai chữ: “Ta hận!”

“Ta hận bản thân mình!”

Y nắm chặt tay, cước bộ bộc phát tăng nhanh.

“Ta hận mình vô dụng. Ta hận mình luôn không thể giữ được bất kỳ ai, chưa từng... có một ai nguyện chọn ta.”

Những người còn lại trong động đều không dám hành động tùy tiện. Lạc Băng Hà giờ đây đang duy trì nguồn cung của Tâm Ma kiếm, không ai muốn y đột ngột gây chiến.

Nhạc Thanh Nguyên lại nói: “Ý ngươi là, muốn đệ ấy hai chọn một?”

Lạc Băng Hà dừng bước, lắc đầu: “Hai chọn một? Không. Không phải vậy.”

“Ta biết, nếu phải chọn, sư tôn nhất định sẽ không chọn ta. Vậy nên, chỉ cần không còn lựa chọn là được rồi.”

Lạc Băng Hà lộ ra một nét hưng phấn kỳ dị, gương mặt trắng bệch hiện lên một lớp ửng đỏ.

“Vì thế lần này ta đã rút ra bài học. Thương Khung Sơn phái không tồn tại là xong. Như vậy, sư tôn chỉ còn lại một mình ta thôi.”

Vô Thần đại sư không thể nghe tiếp nữa, chấp tay niệm phật không ngừng, a di đà phật nói: “Lạc thí chủ, người hồ đồ rồi.”

Lạc Băng Hà vẫn cười lớn, Vô Thần đại sư tiếp tục nói: “Không có khả năng lựa chọn, quả thực sẽ không có khả năng vứt bỏ người. Nhưng tất cả những gì Thảm phong chủ làm với người, sao có thể vứt bỏ?”

Lạc Băng Hà ôn nhu nói: “Sư tôn, Thanh Tĩnh phong không còn nữa, ta có thể dựng lại cái khác cho người. Người oán ta cũng được, hận ta cũng thôi. Ta không đòi hỏi gì nữa. Nếu người không vừa ý, có thể đánh ta, giết ta, dù sao ta cũng không chết được. Chỉ cần... chỉ cần người không rời bỏ ta là được.”

Y kính cẩn nói: “Thật đó, ta chỉ có duy nhất nguyện vọng này thôi.”

Cổ hộng Thảm Thanh Thu khô khốc, trong miệng phát đắng, nói không nên lời.

Hắn cuối cùng cũng xác định, Lạc Băng Hà thực sự thần trí không tỉnh rồi.

Đồng tử y lơ đãng, những gợn đỏ khi rộng khi hẹp, nét cười vắn vẹo, hoàn toàn là dáng vẻ triệt để phát điên, mất hết lý trí. Ánh tím trên Tâm Ma kiếm sáng rõ, không biết là y đang khống chế thanh kiếm này, hay là nó đang khống chế y.

Trúc Chi Lang đột nhiên nói: “Diệt xong Thương Khung Sơn phái, những thứ Thảm tiên sư quan tâm trên thế giới này có trăm nghìn

vạn, có phải người cũng muốn hủy luôn cho được?”

Lạc Băng Hà mỉm cười nói: “Được chứ? Tại sao không được?”

Y vừa nghiêng đầu, chợt biến âm hiểm: “Cho y câm miệng!”

Mạc Bắc Quân nghe lệnh, nghĩ một chút, nhắm chuẩn mặt Trúc Chi Lang đánh một chưởng.

Thiên Lang Quân nhìn Lạc Băng Hà, một tia xót thương lóe lên trong mắt, cảm thán: “... Tâm Ma kiếm đã xâm nhập vào não. Y phát điên thật rồi.”

Lạc Băng Hà cười nhẹ gật đầu: “Phải. Ta điên rồi.”

Thẩm Thanh Thu nghe y đích thân nói bản thân phát điên, trong lòng nhói lên một cơn ớn đau.

Hắn nhẹ giọng nói: “Băng Hà, người tránh xa thanh kiếm kia trước, đứng xa nó chút.”

Hắn vừa nhẹ nhàng khuyên nhủ, bàn tay trong ống áo rộng vừa âm thầm đặt trên chuôi Tu Nhã kiếm. Lạc Băng Hà cười đáp: “Không có ích gì đâu. Sư tôn, người không cần phải như vậy. Người càng đối tốt với ta, ta càng sợ.”

Y vừa nói, tai phải thủ thành thế hơi hướng lên. Nháy mắt, ánh tím trên Tâm Ma kiếm bùng sáng.

Trúc Chi Lang phun ra một ngụm máu tụ. Một chưởng vừa rồi, cũng chỉ có thể khiến y ngậm miệng được một lúc. Y bình thản nói: “Đáng thương.”

“Đáng thương?” Lạc Băng Hà lẩm bẩm: “Không sai, ta đáng thương. Kể cả thương hại ta cũng được, sư tôn ngươi có thể ở bên ta một lần không?”

Nước mắt theo gò má y lăn xuống.

Lạc Băng Hà đồng tử đỏ ngầu cắn chặt răng: “Sư tôn ngươi cứ luôn hết lần này đến lần khác vứt bỏ ta.”

“Một lần, lại một lần, bất kì ai, bất kì chuyện gì! Điều có thể trở thành lý do để ngươi vứt bỏ ta, lần nào cũng vậy!”

Đột nhiên, Thượng Thanh Hoa bộp một tiếng ngã xuống đất. Thầm Thanh Thu cũng vô thức bám vào tường đá.

Toàn bộ mặt đất bắt đầu rung lắc kịch liệt.

Tốc độ rơi của Mai Cốt Lĩnh tăng nhanh rồi!

Nhạc Thanh Nguyên nhàn nhạt nói: “Sư đệ, y điên rồi, đệ muốn giải quyết thế nào.”

Lạc Băng Hà cười lạnh một tiếng, lùi sau hai bước, đột nhiên cầm lấy chuỗi Tâm Ma kiếm.

Mặt đất chấn động càng lúc càng kịch liệt, nhìn ra phía ngoài cửa động, có thể thấy trong làn mây cuộn cuộn, lộ ra không ít đỉnh núi cao thấp khác nhau. Thầm Thanh Thu vừa định rút Tu Nhã kiếm, bỗng bên cạnh bừng sáng lóa mắt. Nhạc Thanh Nguyên đã rút kiếm trước một bước.

Tiếng kiếm rít xé tan tuyết bay mịt mù và làn khí tím đen.

Huyền Túc xuất vỏ!

Mạc Bắc Quân thấy Nhạc Thanh Nguyên hưởng mũi kiếm về phía Lạc Băng Hà, lên trước nghênh chiến. Linh khí Huyền Túc bộc phát, còn chưa chạm đến, đã trực tiếp hát văng gã.

Mạc Bắc Quân như thể hoàn toàn không ngờ bản thân cũng có ngày bị kẻ khác đánh bay, mang theo biểu cảm ngỡ ngàng, chớp mắt rơi xuống Mai Cốt Lĩnh. Thượng Thanh Hoa hồn bay phách lạc, túm lấy một thanh kiếm liền lao theo, Thẩm Thanh Thu vội giữ hấn lại: “Người làm gì!”

Thượng Thanh Hoa gào nói: “Ta *** gã biết bay quái đâu!” Nói xong liền nhảy xuống.

Thẩm Thanh Thu chống lại tuyết bay và gió quét nhìn xuống dưới từ vết nứt, vừa hay nhìn thấy trên khoảng không cách mặt băng còn trăm trượng, Thượng Thanh Hoa cưỡi kiếm bay đã bắt được Mạc Bắc Quân.

Sau khi xác định gã ngã không chết, Thẩm Thanh Thu đến một hơi cũng chưa kịp thả lỏng, đột ngột quay đầu lại, Lạc Băng Hà đã đối đầu so găng với Nhạc Thanh Nguyên.

Sức bùng nổ của Lạc Băng Hà quả thực khủng bố, Thẩm Thanh Thu thể nhưng không ngờ rằng, sau khi Huyền Túc hoàn toàn xuất vỏ, uy lực lại cường hấn như thế, có thể đánh tay đôi với Lạc Băng Hà đang trong trạng thái phát cuồng. Thẩm Thanh Thu có thể cảm nhận được, màng nhĩ và yết hầu bị linh khí và ma khí kịch liệt chấn động trong không trung đê đến kêu ong ong.

Hấn thấy động này sớm muộn cũng sập, leo lên tường đá, tay không nắm lấy Tâm Ma kiếm, dùng sức, rút nó ra!

Mặc dù đã rút ra, nhưng xu thế rơi của Mai Cốt Lĩnh vẫn không chậm lại. Lạc Băng Hà thấy thế, muốn đến cướp kiếm. Nhạc Thanh Nguyên sao có thể cho y cơ hội, mũi kiếm Huyền Túc vẽ ra trong không trung một đường chói mắt mà mắt thường cũng có thể thấy, một vòng cấm cỡ lớn, vô số ẩn chú phức tạp tạo thành một nhà lao vô hình, giam Lạc Băng Hà ở trong.

Nhạc Thanh Nguyên thấy Thẩm Thanh Thu đã rút kiếm, trầm giọng nói: “Đi!”

Còn đi?! Thẩm Thanh Thu lập tức lắc đầu, đang muốn ném Tâm Ma kiếm cho y, thì thấy dưới chân chợt mềm.

Không phải là hấn mềm, mà là mặt đất mềm.

Cái động này, cuối cùng cũng sập rồi!

Mai Cốt Lĩnh tầng thứ hai.

Thẩm Thanh Thu kéo Nhạc Thanh Nguyên ra từ trong đồng đá: “Chưởng môn? Sư huynh? Chưởng môn sư huynh!”

Nhạc Thanh Nguyên sắc mặt hơi trắng, khóe môi rớm máu, cổ họng nuốt xuống, như thể đang nuốt một ngụm máu tươi.

Y mở mắt, nhìn Thẩm Thanh Thu một cái: “... Những người khác đâu.”

Kết cấu nội bộ của Mai Cốt Lĩnh giống như một tổ ong không quy luật, động nối tiếp động. Thẩm Thanh Thu nhìn khắp bốn phía một lượt: “Không thấy Vô Thần đại sư và Thiên Lang Quân bọn họ, có thể bị vùi trong đây, cũng có thể theo đá sập rơi đến động khác rồi.”

Hắn quay đầu: “Sư huynh, huynh bị thương lúc nào vậy?”

Nhạc Thanh Nguyên không đáp, hỏi: “Tâm Ma kiếm vẫn ở trong tay đệ?”

Thẩm Thanh Thu đưa kiếm cho y xem: “Còn. Nhưng Mai Cốt Lĩnh vẫn đang rơi xuống, hợp nhất hắn vẫn chưa kết thúc. Sư huynh, huynh mang kiếm đi xuống, hủy nó đi.”

Nhạc Thanh Nguyên nhờ có hắn đỡ, chầm chậm đứng dậy: “... Đệ thì sao?”

Đương nhiên là quay lại tìm Lạc Băng Hà.

Thẩm Thanh Thu lảng đi không đáp: “Sư huynh, vết thương này của huynh là thế nào vậy?”

Nhạc Thanh Nguyên trả lời không hề liên quan, nói: “Vốn không muốn. Nhưng ta... suy cho cùng vẫn là người dễ kích động.”

Thẩm Thanh Thu cảm thấy lời này y nói kỳ quái, lại không có tâm trạng suy nghĩ nhiều, đỡ y đi tiếp: “Sư huynh, huynh vẫn đi được chứ? Huynh đi xuống trước, hủy kiếm, tìm Mục sư đệ. Lạc Băng Hà giao cho ta.”

Nhạc Thanh Nguyên được hắn đỡ, miễn cưỡng đứng dậy, máu tươi tí tách rơi xuống. Thẩm Thanh Thu tưởng rằng y không đáng ngại nữa, liền buông tay.

Ai ngờ, tay vừa buông, đứng chưa được bao lâu, Nhạc Thanh Nguyên đã ngã xuống.

Thẩm Thanh Thu thất sắc kinh hãi, vội vã đỡ y đứng lại: “Sư huynh? Sư huynh?”

Nét mặt Nhạc Thanh Nguyên mờ mịt, dường như không nghe thấy lời của Thẩm Thanh Thu, thấp giọng nói: “Kim Lan thành và khi Lạc Băng Hà vây núi hai lần đó, ta đã ổn định được, lo chu toàn đại cục ... Nhưng sau đó mỗi khi nhớ lại, vẫn thấy... chẳng bằng kích động thì hơn.”

Thấy y mơ màng muốn ngủ, Thẩm Thanh Thu hận không thể lay mạnh người Nhạc Thanh Nguyên, lay y tỉnh dậy, lại không dám làm chuyện vượt phép tắc này, chỉ đành ở bên tai y lớn tiếng nói, không để y hôn mê: “Sư huynh, tỉnh đi! Điều huynh làm không sai!”

Nhạc Thanh Nguyên nhắm mắt, lắc lắc đầu.

Y hít một hơi, lại đến một trận ho kịch liệt làm Thẩm Thanh Thu kinh ngạc lo lắng.

Máu không ngừng theo tiếng ho chảy ra. Y miễn cưỡng nói: “Giúp ta... thu Huyền Túc về.”

Thẩm Thanh Thu vội vã đem Huyền Túc thân sáng chói mắt, rơi ở một bên nhét vào vỏ, dâng cho y. Sắc mặt Nhạc Thanh Nguyên giờ mới dễ nhìn hơn một chút, hít lấy một hơi.

Y trân trân nhìn bên tay thu lại Huyền Túc của Thẩm Thanh Thu, không nhận lấy, mà lại nói: “Nếu ta bỏ mạng ở đây, đệ... hãy thay ta mang Huyền Túc về Vạn Kiếm phong.”

Thẩm Thanh Thu kinh ngạc: “Huynh nói gì?”

Bỏ mạng? Nhạc Thanh Nguyên thực sự bị thương nghiêm trọng đến vậy, đến mức rất có thể sẽ chết?

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Huyền Túc uy lực lớn kỳ lạ, thế nhưng ta chưa từng rút nó ra nghênh địch, đệ nhất định đã từng đoán nguyên nhân.”

Thẩm Thanh Thu gật đầu. Không chỉ có hắn từng đoán, rất nhiều người cũng từng đoán.

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Huyền Túc chính là tính mạng của ta. Đệ có hiểu, đây là ý gì?”

Hoàn toàn không hiểu.

Nhưng Thẩm Thanh Thu biết, nó chần chẫn không phải là một phép ẩn dụ.

Hắn còn biết, điều Nhạc Thanh Nguyên sắp nói, nhất định là một bí mật từ trước tới nay chưa từng nói cho ai.

Quả nhiên, Nhạc Thanh Nguyên nói: “Mỗi lần rút ra Huyền Túc, thứ bị tiêu hao, đều là tuổi thọ của ta.”

Lời này vừa nói, Thẩm Thanh Thu nhất thời cảm thấy, Huyền Túc trong tay, bỗng nặng đến ngàn cân.

Chẳng trách y chưa đến đường cùng, chưa từng rút kiếm.

Lấy tuổi thọ thôi động linh khí. Đem sinh mạng bản thân trói buộc lại với kiếm của mình.

Sao Nhạc Thanh Nguyên có thể tu loại tà đạo này!

Thẩm Thanh Thu chấn kinh nói: “Sư huynh, huynh... đã từng tẩu hỏa nhập ma sao?”

Nhạc Thanh Nguyên chậm rãi đáp: “Ta mười lăm tuổi bái sư vào Khung Đỉnh Phong, trong lòng vướng bận, vội muốn thành công, theo đuổi cảnh giới người kiếm hòa một không thành, ngược lại rơi vào tình cảnh như vậy. Đi hướng ngược lại với những gì mong muốn, để lại đại hận, nuối tiếc ra đi.”

Y đang nói, sắc đỏ vừa ánh lên do ho còn sót trên mặt, đột nhiên nhạt đi hoàn toàn. Thẩm Thanh Thu vội cắt ngang y: “Đừng nói nữa. Không phải lúc để nói chuyện này. Đề đưa huynh xuống, tìm Mộc sư đệ.”

Hai người gian nan bước vài bước, Nhạc Thanh Nguyên bỗng thấp giọng nói: “... Xin lỗi.”

Xin lỗi gì. Nhạc Thanh Nguyên không có bất cứ điểm nào có lỗi với hắn. Ngược lại là bản thân, cứ luôn liên lụy Nhạc Thanh Nguyên, gây ra một đồng rắc rối.

Nhưng lời nói tiếp theo của Nhạc Thanh Nguyên, khiến cả người hắn chết lặng.

Thanh âm Nhạc Thanh Nguyên đều run lên: “... Thực sự... Xin lỗi.”

“Rõ ràng là để trở về nhanh hơn, rõ ràng là muốn lập tức đi đón đệ... Nhưng ngược lại, lại làm hỏng việc. Ta suy cho cùng vẫn là người dễ kích động...”

“Kể từ đó, sư tôn giam ta trong Linh Tê động hơn một năm, phế đi gân cốt linh mạch toàn thân, đánh loạn tất cả, chỉnh lại từ đầu.”

“Ta đã cố gắng hết sức, nhưng lúc quay trở về, Thu phủ đã bị hủy nhiều ngày rồi...”

Nơi sâu thẳm trong não truyền đến tiếng thứ gì đó vỡ tan.

Đó là thế giới quan của Thẩm Thanh Thu.

Trong nháy mắt, sự hết mực quan tâm, âm thầm bảo vệ của Nhạc Thanh Nguyên ngày trước, từng hình ảnh, từng chi tiết, như đèn kéo quân chạy trong não, vô cùng rõ ràng.

Chẳng trách “Thẩm Thanh Thu” có gây chuyện thế nào, chương môn cũng chưa từng làm khó hắn, mãi mãi là sự bao dung vô lượng, nhường nhịn vô bờ.

Chẳng trách Thẩm Cửu không đợi được người quay lại cứu nó.

Nhạc Thanh Nguyên, Thẩm Thanh Thu: Nhạc Thất, Thẩm Cửu.

Thì ra là vậy, thì ra là vậy!

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Ta thực sự... không phải cố ý không quay lại. Chỉ là, cứ thế mà bỏ lỡ...”

Với từng câu nói của y, máu tươi ngày càng tuôn trào. Thẩm Thanh Thu đỡ y, đi một bước lại phải dừng hai bước, cắn răng nói: “Đừng nói nữa.”

Chuyện sau đó, hắn đều biết rồi.

Nhạc Thanh Nguyên vẫn kiên trì nói: “Một lần này, đệ hãy để ta nói hết đi.”

“Đúng như những gì đệ luôn nói, ‘xin lỗi’ chẳng qua chỉ là một lời trống rỗng, căn bản không có tác dụng. Ta cũng chưa từng giải thích, hôm nay nói với đệ, không phải vì cầu xin tha thứ. Mà bởi lúc này còn không nói... chỉ sợ sẽ thực sự muộn mất.”

Trong lòng Thẩm Thanh Thu chua xót, vành mắt ửng hồng.

Muộn rồi. Đã muộn mất rồi!

Thẩm Cửu đã không còn nữa rồi.

Cổ lẽ là chết rồi, có lẽ là giống như Thẩm Viên hiện tại, hồn phách chuyển dịch đến một thế giới xa lạ khác.

Nhưng bất luận thế nào, lời của Nhạc Thanh Nguyên, hẳn ta đã không thể nghe thấy được nữa.

Hệ thống truyền đến thông báo liên tiếp:

【Nhân vật ẩn giấu ① Trúc Chi Lang, mức độ bổ sung 100%】

【Nhân vật ẩn giấu ② Thiên Lang Quân, mức độ bổ sung 100%】

【Hạng mục lấp hố ① Thẩm Thanh Thu, mức độ bổ sung 100%】

【Hạng mục lấp hố ② Nhạc Thanh Nguyên, mức độ bổ sung 100%】

【Mức độ hoàn thiện nhân vật cơ bản hoàn thành, qua kiểm tra của hệ thống chưa thấy lỗi hổng logic rõ ràng. Mỗi hạng mục, chỉ số ngẫu nhiên +300, tổng số cộng 1200, chúc mừng thăng cấp từ “Điểm bữa hơi nhiều”, nhận huân chương “Đói truyện đọc được”.】

【Độ sướng bằng 0. Tình huống này có thể dùng chỉ số ngẫu thay thế chi trả các điều kiện rơi xuống của đạo cụ quan trọng, xin hỏi có chấp nhận không?】

Âm báo một tràng rộn rã, không khí hân hoan. Thẩm Thanh Thu lại mang vẻ tang thương trước nay chưa từng có.

Hắn nói: “Có ý nghĩa gì sao?”

Hệ thống đương nhiên sẽ không trả lời hắn. Thẩm Thanh Thu từ đáy lòng mà giờ hai ngón giữa về phía giao diện.

Hệ thống, chết cả họ nhà mài!

Hệ thống này rốt cuộc là cái éo gì vậy, để làm gì?

Là để cho hắn biết những người này rốt cuộc có thể xui xẻo đến mức độ nào ư? Là để cho hắn tận mắt chứng kiến những kiểu troll người thảm thương nghiệt ngã nhất của thế gian sao?

Hay là để cho hắn bức điên Lạc Băng Hà?

Tất cả mọi người đều nói Lạc Băng Hà điên rồi. Đến bản thân y cũng cười mà thừa nhận mình điên rồi.

Tâm Ma kiếm trong nguyên tác vật lộn mấy trăm chữ, cuối cùng cũng bị Lạc Băng Hà trấn áp, trong đây lại chiếm được thế thượng phong, ăn mòn lý trí Lạc Băng Hà.

Đây không phải do một hay hai sự kiện gây nên, mà là từng chút từng chút tích lũy lại, cuối cùng mới bùng nổ triệt để. Trước đó đã xuất hiện rất nhiều dấu hiệu, nhưng Thẩm Thanh Thu chưa từng chú ý đến.

Có lẽ nên nói là, hắn không hề biết rằng, trong thâm tâm Lạc Băng Hà lại thiếu cảm giác an toàn đến vậy, thậm chí đến mức tự ti.

Hắn đầu tiên coi Lạc Băng Hà quá mức xấu xa, sau lại coi Lạc Băng Hà dương quang kiên cường quá mức.

Quay đầu nhìn lại, Tâm Ma kiểm bắt đầu ăn mòn ý thức của Lạc Băng Hà, ngay từ lúc ở Chiêu Hoa tự đã sớm có dấu hiệu rồi.

Lạc Băng Hà vừa nghe thấy thân thể của bản thân chịu kích động lớn. Ngay lúc hoang mang nhất, y vươn tay ra với Thẩm Thanh Thu, xin Thẩm Thanh Thu cùng đi với y.

Nhưng hắn không hề nắm lấy tay của Lạc Băng Hà, mà lại để Lạc Băng Hà một mình đi trước.

Lạc Băng Hà của thời khắc đó tinh thần đã bắt đầu cực kỳ không ổn định. Điều y cần không phải là rút lui an toàn, mà là Thẩm Thanh Thu ở cùng y. Cho dù là ở Chiêu Hoa tự bị vây đến không đường lui, cho dù là bị tất cả mọi người ở đó vây kích, cũng tốt hơn để y một mình rời đi nhiều!

Điều này đối với Lạc Băng Hà đang ở trong trạng thái tinh thần như vậy, chẳng khác nào “vứt bỏ”.

Hết như tái hiện lại cảnh Tô Tịch Nhan khi đó nuốt xuống thuốc, chỉ cầu đi gặp Thiên Lang Quân.

Đúng như chính Lạc Băng Hà nói, y không phải đang ép người khác hai chọn một.

Bởi từ trong thâm tâm Lạc Băng Hà đã luôn tin rằng y biết đáp án: Thẩm Thanh Thu rồi sẽ có ngày vứt bỏ y.

Trong não đều tràn ngập sự hãi và bồn chồn đến gần như thành chứng hoang tưởng về những điều chưa xảy ra. Sao có thể không phát điên.

Cước bộ của Nhạc Thanh Nguyên càng ngày càng yếu, cơ hồ đến đứng cũng không đứng nổi nữa.

Xem ra vừa rồi khoảng thời gian ngắn ngủi Huyền Túc xuất võ ấy, sự tiêu hao trên mọi phương diện của Nhạc Thanh Nguyên quả thực vô cùng lớn. Thẩm Thanh Thu chưa từng thấy bộ dạng chường môn suy yếu đến mức độ này.

Nhạc Thanh Nguyên trước giờ đều trầm ổn mà có lực, cho dù lời nói không ít không nhiều, không có tính công kích, ôn hòa dễ gần, nhưng lại vô cùng đáng tin mà không mất đi uy nghiêm.

Giờ đây, y không những đến bước đi còn khó khăn, lời lại nhiều hơn hẳn bình thường, e là thực sự cảm thấy mình không thể cầm cự được nữa rồi.

Thẩm Thanh Thu như thể là kéo y đi, vừa đi vừa nói: “ Sư huynh, huynh gắng gượng, ngàn vạn lần chớ hôn mê. Sắp ổn rồi.”

Nhạc Thanh Nguyên trân trân đáp: “Nhiều năm như vậy, đệ chưa từng nhắc lại chuyện cũ, một mực gọi ta ‘Sư huynh’. Là đã hạ quyết tâm, không bao giờ gọi ‘Thất ca’ nữa sao?”

Gân xanh ở tay cầm kiếm của Thẩm Thanh Thu từ từ nổi lên.

Hắn ngẫm đến cái tính cách vừa lạnh vừa hận của hàng nguyên bản, cương quyết từ chối: “Không gọi.”

Không được tự vả!

Xem trên phim và trong tiểu thuyết, những nhân vật hoàn thành xong di nguyện cuối cùng, đều là tâm nguyện đã đạt, lập tức nhắm mắt xuôi tay.

Thẩm Thanh Thu lạnh lùng nói: “Những gì huynh nói vừa rồi, ta cái gì cũng không nghe thấy. Gượng đó, đi tiếp!”

Nhạc Thanh Nguyên nhắm lại mắt, thở dài nói: “Tiểu Cửu à...”

Đừng gọi nữa.

Hắn không dám nghĩ, trong nguyên tác, Lạc Băng Hà chặt đứt hai chân “Thẩm Thanh Thu”, gói trong hộp gấm đưa đến Thương Khung Sơn phái, Nhạc Thanh Nguyên rốt cuộc đã mang theo tâm trạng gì, biết rõ có đi không có về, vẫn không chút do dự bước vào bẫy của Lạc Băng Hà, dẫn đến vận tiền xuyên tâm.

Lần nghĩa khí duy nhất trong đời, vậy mà lại phải dùng nhiều thứ như vậy để bồi trả.

Nhạc Thanh Nguyên thậm chí chưa kịp nói cho “Thẩm Thanh Thu” lòng mang đầy oán hận, vì để sống tạm thêm một khắc mà giúp Lạc Băng Hà nhử y vào tròng, biết lý do năm đó y sở dĩ không thể đi đón hắn.

Tại sao không nói sớm hơn.

Như hắn và Lạc Băng Hà, cũng giống vậy. Tại sao không nói ra sớm hơn.

Nếu như ngay từ đầu đừng có nhiều suy đoán và lẽ đương nhiên như thế, Lạc Băng Hà nói không chừng từ đầu tới cuối đều sẽ không

hắc hóa, sẽ cả một đời làm vị đồ đệ ngoan ngoãn thẹn thùng trên Thanh Tĩnh phong.

Kể cả lùi một ngàn bước, lúc đầu không nhất thiết phải đạp Lạc Băng Hà xuống vực thăm Vô Gian, hẳn hoàn toàn có thể dùng một cách khác đạt đến mục đích mà.

Kỳ thực, thậm chí chẳng cần phải phí bất kỳ tâm tư nào. Thẳng đến hiện tại, Thảm Thanh Thu mới nhận ra, nếu hẳn muốn Lạc Băng Hà nháy xuống, rất có thể chỉ cần nói một tiếng, Lạc Băng Hà sẽ nghe lời mà nhảy xuống luôn.

Thảm Thanh Thu trước đây căn bản chưa từng nghĩ có khả năng này. Hẳn không tin người ta có thể ngốc đến vậy, Lạc Băng Hà có thể nghe lời đến vậy.

Nhưng trên thực tế, y thực sự ngốc như thế, nghe lời như thế.

Loanh quanh luẩn quẩn, đi không ít đường vòng, vòng một đường lớn đến thế, mờ mịt nhìn bốn phía, không biết nên làm thế nào, chỉ có thể ngậm ngùi “Sớm biết như vậy”.

Nhưng trên thế giới này, vốn chưa từng có “Sớm biết như vậy”.

Vòng đến một cái động, bỗng hiện ra hai thân ảnh mặt mũi lấm lem.

Vừa thấy hai cái đầu tròn tròn bóng loáng, Thảm Thanh Thu thốt lên: “Vô Thần đại sư. Vô Vọng đại sư.”

Vị hòa thượng thân hình thấp bé, đang chống đỡ một thân hình cao lớn chính là Vô Thần đại sư, chân giả bằng gỗ của ông thiếu đi một bên, một chân gian nan cất bước, lại không đưa tay ra chấp

được, không muốn thất lễ, bèn niệm vài lần: “A di đà phật, Thẩm phong chủ, coi như đã tìm thấy ngài rồi. Nhạc chương môn sao vậy?”

Sau khi Nhạc Thanh Nguyên nhắm mắt lại, thì đã mơ mơ màng màng dựa lên người Thẩm Thanh Thu. Thẩm Thanh Thu đáp: “Chương môn sư huynh... bị đá đập vào đầu. Vô Vọng đại sư sao rồi?”

Vô Thần đáp: “Bị ma khí của vị Thiên Lang Quân kia làm thương, tạm thời chưa tỉnh. Huyết động sụp đổ, những vị ma tộc kia, tất cả đều không thấy tung tích nữa.”

Thẩm Thanh Thu rút ra Tu Nhã kiếm, dăng qua: “Đại sư, có thể nhờ cậy ngài, mang sư huynh của ta và Vô Vọng đại sư, ngự kiếm rời khỏi Mai Cốt Lĩnh trước không?”

Vô Thần nói: “Thẩm phong chủ thì sao?”

Thẩm Thanh Thu ngắn gọn hàm ý: “Đồ đệ của ta, ta dạy bảo.”

Vô Thần đại sư nghiêm túc nói: “Thẩm phong chủ nếu chấp nhận thân nhiên đối mặt, vậy còn gì bằng.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Hồ thẹn. Chỉ mong trước khi tạo thành hậu quả không thể vãn hồi, kết thúc chuyện này. Chương môn sư huynh đành nhờ cậy đại sư vậy, mong ngài sau khi xuống dưới lập tức giao y cho Mộc sư đệ của Thiên Thảo Phong. Thẩm mỗi cảm kích khôn cùng.”

Vô Thần đặt Vô Vọng xuống, nhận lấy Tu Nhã, nghiêm chỉnh hành lễ, đột nhiên nói: “Tâm ma đều là do chấp niệm mà thành.”

Thẩm Thanh Thu lặng người: “Đại sư có phải muốn nói, nếu muốn trừ bỏ tâm ma, nhất định phải dứt bỏ chấp niệm?”

Vô Thần đại sư lắc đầu nói: “Nếu dứt bỏ được, thì đã không còn là chấp niệm rồi.”

“Ta cũng nghĩ như vậy.” Thẩm Thanh Thu đáp lễ, xoay người.

Ai bảo hấn chính là chấp niệm của Lạc Băng Hà chứ.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 80: Giao Hòa Cứu Vớt Thế Giới

Dịch: Sút

Sửa: Bee

Bên trong Mai Cốt Lĩnh sụp xuống rồi tinh rồi mù, vốn là trong đó có hàng trăm hàng ngàn hang động, bốn phương thông suốt, nhưng hiện tại gần như bị động đất sụp một nửa, chỗ nào cũng bị đá lấp kín.

Thẩm Thanh Thu ở trong đó gian nan chọn đường đi qua.

Bỗng nhiên, trong một đồng đá cực lớn, lộ ra một ít ma khí mỏng manh.

Thẩm Thanh Thu theo bản năng kêu: "Lạc Băng Hà?"

Không phải Lạc Băng Hà bị Nhạc Thanh Nguyên dùng thuật cấm chế nên vừa vặn bị đè bẹp rồi chứ?

Hắn nhảy tới, nhắc lên phiến đá trên cùng. Lộ ra là lớp vảy màu xanh tan nát.

Theo lớp da xanh mỏng manh phập phồng, đá lớn đá nhỏ lăn xuống cuồn cuộn.

Trúc Chi Lang hình rắn co thành một vòng bảo vệ, Thiên Lang Quân nằm ở bên trong, được bao bọc rất cẩn thận.

Thân thể của gã bị ăn mòn càng nghiêm trọng hơn, bất cứ lúc nào cũng có thể rớt cả cái đầu xuống, trợn mắt nhìn nhìn Thẩm Thanh Thu, lên tiếng: "Thẩm phong chủ."

Thẩm Thanh Thu nói: "Hai vị tình huống như thế nào?"

Thiên Lang Quân nói: "Trúc Chi Lang không tốt lắm."

Đích thực là không tốt lắm.

Hai con mắt màu vàng vốn sáng như đèn lồng đã bắt đầu tan rã, nhưng cũng còn có thần trí. Vảy xanh trên thân rắn tróc ra không ít, chỗ đỏ chỗ đen, thương tật tàn tạ.

Thẩm Thanh Thu hỗ trợ đẩy ra phiến đá đè lên đuôi nó, phát hiện Chính Dương còn cắm ở trên thân rắn. Hắn duỗi tay, cầm chuôi kiếm rút ra. Mất chút máu với Ma tộc thì chẳng đáng là gì, nhưng Chính Dương kiếm linh lực tuyệt phẩm cắm trên người nó, thương tổn càng nghiêm trọng.

Thiên Lang Quân vươn tay che miệng vết thương của Trúc Chi Lang, nói: "Thẩm phong chủ chẳng phải không muốn để ý tới y sao?"

Thẩm Thanh Thu nói: "Ai nói ta không để ý tới y, chỉ là đôi lúc giao tiếp khó thông thôi. Y... thế nào rồi."

Thiên Lang Quân sờ sờ đầu rần tam giác, không trả lời, hỏi ngược lại: "Cục diện trước mắt, Thẩm phong chủ định làm như thế nào?"

Thẩm Thanh Thu nói: "Đương nhiên là hủy kiếm."

Thiên Lang Quân nói: "Tâm Ma Kiếm đã ăn mòn vào thần hồn của Lạc Băng Hà, liên mệnh với y, hiện tại ngươi muốn hủy kiếm, khác nào giết y?"

...

Thẩm Thanh Thu quyết đoán nói: "Vậy thì lại nghĩ cách khác."

Thiên Lang Quân nói: "Cho dù không kịp ngăn cản hai giới xác nhập?"

Thẩm Thanh Thu hít vào một hơi, phiến toái nói: "... Không kịp thì không kịp đi! Làm hết sức, cái khác nói sau."

Thiên Lang Quân cuối cùng lại cười một cái.

Gã nói: "Thẩm phong chủ, con người ngươi thật kỳ lạ. Dùng cách nói của các người, thì chính là tưởng vô tình mà lại hữu tình. Với Trúc Chi Lang như thế, với con trai ta cũng vậy."

Gã thở dài, cảm khái nói: "Quả nhiên vẫn không thể nào ghét con người được."

Có kỳ lạ đến mấy, cũng không kỳ lạ bằng ông lão ngươi đâu. Thẩm Thanh Thu không nói nổi với gã nữa, hỏi: "Lạc Băng Hà đâu? Ngươi có thấy y không?"

Thiên Lang Quân kỳ lạ nói: "Ta cho rằng Thẩm phong chủ biết chứ? Không phải vẫn ở sau lưng ngươi sao?"

Thẩm Thanh Thu thốt nhiên trợn mắt, sỗn tóc gáy, chậm rãi quay đầu lại.

Lạc Băng Hà quả nhiên đứng sau lưng hắn, đang nhìn chăm chăm bóng lưng của hắn.

Không biết rốt cuộc y bắt đầu đứng đó từ lúc nào. Hoặc là nói, là từ khi nào thì đi theo sau lưng sau lưng Thẩm Thanh Thu.

Lạc Băng Hà mỉm cười nói: "Sư tôn, đưa kiếm cho ta đi."

Thẩm Thanh Thu bất động thanh sắc, giơ lên Tâm Ma Kiếm: "Ngươi có thể lại đây lấy."

Lạc Băng Hà đi từng bước về phía hắn, bỗng nhiên dừng lại. Khóe miệng y co giật, bả vai bắt đầu run rẩy.

Thẩm Thanh Thu giơ ngang kiếm ở phía trước, hỏi: "Làm sao vậy?"

Lạc Băng Hà nghiêng răng nghiêng lợi nói: "... Cút ngay."

Thẩm Thanh Thu còn chưa kịp đáp lại, Lạc Băng Hà đã dè tay lên mang tai, ném ra một bạo kích, quát: "Toàn bộ cút ngay, cút!!!"

Lời này không phải nói với hắn, bạo kích cũng không ném đến người hắn, mà là lướt qua Thẩm Thanh Thu, đập vào một bên vách động gồ ghề.

Thiên Lang Quân hữu tình nhắc nhở: "Ảo giác của Tâm Ma Kiếm."

Không cần gã nói, Thẩm Thanh Thu đại khái có thể đoán được. Dáng vẻ hiện tại của Lạc Băng Hà, rõ ràng là thấy được thứ người ngoài không thấy được, linh lực và ma khí trong tay loạn lên, chuyên môn đánh vào xung quanh y, chém giết đối thủ không tồn tại.

Núi lại chấn động, đá vụn rơi xuống từng tảng. Thẩm Thanh Thu nhìn hai người bên cạnh một cái, hét: "Đi theo ta!"

Lạc Băng Hà quả nhiên đi theo hắn.

Hai người truy đuổi, người trước như lấp gió vào chân, người sau thì như du hồn, tốc độ chẳng hề suy giảm. Thẩm Thanh Thu có cảm giác mình là một khúc xương, đang bị một con cú đuổi riết.

Lúc này, hệ thống thông báo: 【 Giá trị tức giận của "Lạc Băng Hà" 300. Sau khi nhân hệ số Tâm Ma Kiếm 100, trạng thái hiện tại 3000. 】

Thẩm Thanh Thu rít gào: "Cái đêch, đạo cụ máu chốt đâu?! Nhanh lẫn ra đây được không! Ngọc Quan Âm! Ngọc bội! Mau lấy ra quẹt quẹt!"

Hệ thống: 【 Xin chào, đạo cụ máu chốt đang trong quá trình tải xuống. Đề nghị ngài tạm thời sử dụng công cụ khác. 】

Thẩm Thanh Thu: "Còn tải xuống cái rắm ——! Có công cụ gì mau lật ra coi!"

Hệ thống: 【 Nhắc nhở ấm áp: Tiểu thủ thúc đẩy tình cảnh bản deluxe lần trước ngài mua còn chưa có xài. 】

Thẩm Thanh Thu phanh lại thật mạnh.

Nói thật, đến bây giờ hắn vẫn không hiểu tiểu thủ thúc đẩy tình cảnh này rốt cuộc là trò mèo gì, nguyên lý dựa vào đâu.

Thế nhưng, căn cứ vào đánh giá của người tiêu dùng đã trải nghiệm một lần, nó hình như —— tương đối hữu dụng!

Thẩm Thanh Thu cắn răng nói: "... Quát luôn!"

Để ông đây trải nghiệm một chút bá khí sung sướng của bản deluxe nào, tới đi!

Hắn vừa mới click "Chắc chắn", mặt đất lại sụp.

Trong lúc rớt xuống, Thẩm Thanh Thu chỉ có một ý niệm trong đầu:

Đùa bố à, tiểu thủ cái gì —— mày là cái máy đào đất thì có!

Nhưng mà, lặn một trận, phía trên đầu đá rơi cuồn cuộn, hắn lại không hề bị đá núi đè phải.

Có người chấn trên người hắn.

Cho dù Lạc Băng Hà thần trí không rõ, đầu óc hồ đồ, nhưng vào thời điểm thế này, vẫn theo bản năng dùng thân thể giúp hắn đỡ đá rơi.

Y trở tay đẩy, bỏ ra tảng đá lớn nện trên lưng mình, bỗng dưng không cảm thấy áp lực gì nữa, cúi đầu ngơ ngác nhìn đối diện Thẩm Thanh Thu, trong con ngươi tựa hồ có khoảnh khắc tỉnh táo lướt qua, chớp mắt mơ màng, chợt mộng lung hỗn độn.

Vấn ấn đỏ sẫm lan tràn trên trán y, lan ra cả khuôn mặt tuyết trắng, còn đang lan dần xuống cổ.

Tâm Ma Kiếm rơi ở bên cạnh giống như kết nối với văn án trên người y, lúc ẩn lúc mờ, khói tím lưu chuyển.

Lạc Băng Hà lẩm bẩm nói: "Sư tôn...?"

Thẩm Thanh Thu "Ừ" một tiếng, thấy có máu tươi chảy xuống trán Lạc Băng Hà, cổ họng có chút run rẩy.

Lạc Băng Hà nói: "Sư tôn, là người thật là sao?"

"... Ừ."

Lạc Băng Hà nói: "Lần này là thật sự? Không phải người mới vừa đi với họ rồi sao?"

Thẩm Thanh Thu nói: "Ta không đi."

Lạc Băng Hà chậm chậm cúi người, chôn mặt xuống cổ hắn, nhỏ giọng nói: "Sư tôn, ta đau. Đầu ta đau."

Ngữ khí này, vừa giống làm nũng, vừa giống đau thật. Thẩm Thanh Thu chậm chậm mở hai cánh tay, ôm vai y, nhẹ nhàng vỗ vỗ: "Ngoan nào. Rất nhanh sẽ không đau nữa."

Lạc Băng Hà nói: "Ta ngoan, sẽ không đau, sư tôn cũng sẽ không bỏ ta một mình nữa?"

Thẩm Thanh Thu nói: "Lập tức sẽ không đau."

Lạc Băng Hà thấp giọng nói: "Ta không tin."

Y đột nhiên phát rồ, giận dữ hét: "Ta không tin! Ta không tin!"

Thấy y lại phát tác, Thẩm Thanh Thu chống vai của y, ngóc đầu thật mạnh.

Góc độ xảy ra chút vấn đề, răng va vào răng, đụng tới đau điếng.

Lạc Băng Hà bị ngăn chặn đôi môi, ánh mắt còn mở trừng trừng. Chớp một cái, hai cái.

Thẩm Thanh Thu cũng mở to mắt, như vậy mắt to trừng mắt bự, trong lòng cảm thấy quỷ dị đến cực điểm. Sau một hồi trừng mắt nhau, đành phải lui một bước, mình nhắm mắt lại trước. Lòng mi một trận rung động, dùng sức hôn sâu.

Nói thực ra, cái kiểu đụng răng làm miệng bây giờ vẫn còn đau thế này, căn bản không thể gọi là hôn, chỉ có thể kêu là gặm.

Nhưng rõ ràng, Lạc Băng Hà gặm rất vui vẻ, cắn tới tấp trên cánh môi của Thẩm Thanh Thu, hô hấp càng ngày càng dồn dập. Đột nhiên đè lại Thẩm Thanh Thu, ấn trên mặt đất.

Xoèn xoẹt vài tiếng, áo ngoài của Thẩm Thanh Thu bị xé thành mấy mảnh.

Quần áo còn lại, đều bị Thẩm Thanh Thu tự mình cởi ra. Xé xé kéo kéo, quần tụt xuống đầu gối, áo chỉ còn một kiện trung y lỏng lẻo là lỏng lẻo che đậy, trượt xuống đầu vai trơn mịn.

Tay của Lạc Băng Hà xuôi theo áo sờ vào trong.

Toàn thân y đều nóng lên, còn lợi hại hơn cả lần bị sốt trong Thánh Lăng, tay ra sức vuốt ve làn da Thẩm Thanh Thu.

Vừa bỏng, vừa đau, vừa hoảng hốt.

Thẩm Thanh Thu biết kế tiếp sẽ là cái gì. Hấn sớm quyết định, chuẩn bị kỹ càng, lúc này tự giác trở mình, đưa lưng về phía Lạc Băng Hà.

Tuy rằng hấn không hề có kinh nghiệm với việc này, nhưng cũng đã nghe nói lần đầu tiên thì tiến vào từ đằng sau sẽ dễ hơn. Tuy rằng trong lòng cảm thấy tư thế này có điểm đáng xấu hổ, nhưng chẳng chấp nhận được nhiều vậy. Vốn là để cho tiện Lạc Băng Hà muốn làm gì thì làm, ai biết, lại bị lật mạnh về.

Lạc Băng Hà chèn ở giữa hai chân hấn, hết sức chăm chú nhìn vào mặt của hấn, cách nhau chỉ có vài tấc, hô hấp cực nóng đan xen dây dưa.

Huyệt khẩu khô khốc dưới thân bị đặt tới một thứ nóng như ngọn đuốc, đường kính hơi khủng bố, giống một quả bóng dài thối căng.

Bởi vì phần đầu đã hơi ẩm ướt, huyệt khẩu đóng chặt đã hơi nuốt vào được một chút.

Lạc Băng Hà không xông vào tức khắc, y mơ mơ màng màng, lại kiên trì nhất định phải nhìn chằm chằm mặt của Thẩm Thanh Thu, từng chút từng chút, hôn nhỏ nhạt tới tấp lên hai gò má của hấn. Thần kinh của Thẩm Thanh Thu vốn căng chặt, vì hành động vô ý thức này của y mà hơi chút thả lỏng.

Hấn thả lỏng quá sớm.

Thẩm Thanh Thu rốt cuộc cảm nhận được, thế nào là cảm giác "bị sờ sờ chém ở giữa thành hai nửa".

Hấn đau đến phát điên, chân đang duỗi ra muốn co về sau. Lạc Băng Hà giữ chặt eo của hấn, mạnh mẽ kéo về, lưng ma sát trên

nền đá thô ráp, da thịt đau tê dại.

Đau nhức trong nháy mắt khiến Thẩm Thanh Thu vứt bỏ mọi thứ qua phía sau nǎo.

Hắn giống như con cá mất nước, kịch liệt giãy dụa. Nhưng hắn càng giãy dụa, Lạc Băng Hà càng bất ổn cảm xúc, hai mắt đỏ đậm, hơi thở hỗn độn, đầu óc hỗn loạn, chỉ muốn mạnh mẽ xuyên vào Thẩm Thanh Thu, cắm xuống tới cùng!

Phần đầu thô nhát đã chôn vào, tiếp đó là trụ thể rất dài, nặng nề đè vào nội tạng của hắn. Thẩm Thanh Thu lấy tay để trên ngực Lạc Băng Hà, thất lưng lại bị giữ chặt không thể cử động, hai chân càng bị ấn đến trước ngực, cái mông cao cao vểnh lên, căn bản không thể ngăn được tràng thịt bị khuếch rộng lổ.

Hắn nuốt về tiếng kêu thảm, tận lực thả lỏng, mở rộng hạ thể, tùy ý để Lạc Băng Hà cắm đến chỗ sâu nhất.

Cả căn chôn vào xong, giống một cái đinh sắt nung nóng đâm vào, cắm chốt ở trên tầng đá. Lạc Băng Hà như là tìm được một chút cảm giác an toàn, nắm tóc của Thẩm Thanh Thu, kéo lên để hôn.

Nỗi đau trên da đầu có thể bỏ qua không tính, biến hóa của tư thế khiến Thẩm Thanh Thu có ảo giác nội tạng bị lệch vị trí, hậu huyệt bị khống chế, ngộ nguậy dao động. Lạc Băng Hà không có ý thức, không biết giữ chừng mực, cảm thấy sảng khoái, liền không chút lưu tình bắt đầu trườn sát.

Động tác của y vừa nhanh vừa ác, hơn trăm lần nông sâu không đồng nhất, sau màn trườn sát từ tốn luân phiên, rốt cuộc Lạc Băng

Hà cũng có thể liên tiếp chôn cả căn vào huyết nội của hắn.

Tiếng va chạm ba ba ba cùng tiếng nước róc rách không dứt bên tai.

Thẩm Thanh Thu lệ nóng doanh tròng.

Đau.

Đau a.

Hắn đau đến run người, lại không quên hiện tại nên làm gì, vận chuyển linh lực, dẫn ma khí mãnh liệt trên người Lạc Băng Hà qua bên mình.

Biện pháp này ngu xuẩn cùng cực, nhưng vô cùng hữu hiệu. Cung cấp ma khí cho Tâm Ma Kiếm là Lạc Băng Hà, nếu chia năng lượng trong cơ thể y qua, động lực không đủ, tất nhiên không thể tiếp tục làm Mai Cốt Lĩnh sa xuống nữa.

Nhục huyết run rẩy ngậm thứ hung ác cắn ra rút vào kia, nơi đó chưa bao giờ có người đến thăm, thịt non nội bích bị ma sát đến vừa tê vừa sưng. Lúc đầu ra vào còn hơi khó khăn tắc nghẽn, sau từng đợt thiêu đốt, tràng thịt từ từ ướm át, máu tươi và dịch tràng tiết ra khiến màn giao hợp này trở nên thuận lợi.

Trong bóng tối, mùi máu tươi đậm đặc tỏa khắp. Âm thanh thờ dốc kiềm chế thống khổ và tiếng thân thể chạm vào nhau cực kỳ rõ ràng.

Lạc Băng Hà làm rất sung sướng, ôm Thẩm Thanh Thu không chịu buông tay, hai má cọ vào trán của Thẩm Thanh Thu, đáng về

vừa ngoan vừa ủy khuất, nhưng hạ thân hoàn toàn là phong cách không đồng dạng, gần như có thể nói là tàn bạo.

Thẩm Thanh Thu bị y ôm đến khó thở, năm ngón tay phải nắm đá trên mặt đất đến ứa máu, ngay cả một hơi thở cũng bị gián đoạn thành nhiều lần mới hô hấp xong.

Chống đỡ không nổi nữa.

Thực sự sắp chống đỡ không nổi.

Ngay khi hấn choáng váng, trước mắt càng ngày càng đen. Một luồng sáng trắng mỏng manh xẹt qua.

Đinh một tiếng, rơi xuống đất nghe giòn tan. Đập xuống cạnh bả vai trần trụi của Thẩm Thanh Thu.

Lạc Băng Hà vô cùng cảnh giác, giương mắt nhìn một cái, trong phút chốc, hoảng hốt một lát.

Sau đó, đồng tử mạnh mẽ co thành một chấm.

Cảnh tượng mơ hồ trước đó từ từ hợp lại, càng ngày càng rõ ràng.

Y chậm chậm cúi đầu, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Thẩm Thanh Thu nằm ở dưới thân y, quần áo đều xé rách, hai chân lạnh run, khép cũng chẳng khép nổi, hốc mắt đỏ cùng cực, đáng vẻ như sắp đứt hơi.

Lạc Băng Hà không dám tin, vươn tay muốn đụng vào hấn, lại không dám, cứng ở giữa không trung, lẩm bẩm nói: "... Sự... tôn?"

Rốt cuộc nghe được Lạc Băng Hà bình thường kêu một tiếng sư tôn, Thẩm Thanh Thu như là được sống lại, thở hắt hắt lấy hơi.

Một hơi này thở rất gian khổ, nghe như là đang khóc nức nở.

Lạc Băng Hà kinh ngạc nói: "Sư tôn... Ta... Ta đã làm cái gì?"

Thẩm Thanh Thu vốn định hắng giọng, nói không làm gì, chỉ làm sư phụ người mà thôi. Kết quả, chẳng thông được cổ họng, còn ho ra một ngụm máu.

Hai người đều đờ luôn.

Nước mắt của Thẩm Thanh Thu còn chưa rớt, nước mắt của Lạc Băng Hà đã rớt xuống trước.

Tí tách rơi trên khuôn mặt Thẩm Thanh Thu, thuận thế trôi xuống.

Trước kia Thẩm Thanh Thu sợ nhất là con gái khóc, hiện tại sợ nhất là Lạc Băng Hà khóc, bất chấp mệt đau, lau mặt cho y, trấn an như nịnh trẻ con: "Đừng khóc ha."

Nước mắt của Lạc Băng Hà giống như vòng ngọc trai bị đứt dây, trôi xuống bả vai hắn, y vừa chân tay luống cuống ôm Thẩm Thanh Thu, vừa nức nở nói: "Sư tôn người đừng hận ta... Ta không biết... Ta không muốn tổn thương người... Tại sao người không đẩy ta ra, tại sao người không giết ta."

Thẩm Thanh Thu đặt tay trên lưng y khi có khi không vuốt vuốt lông: "Vi sư biết. Vi sư nguyện ý."

Một mặt nịnh, một mặt trong lòng vô hạn thâm lương.

Người bị bạo là hắn được không!

Tại sao cái kẻ bạo người lại khóc còn lợi hại hơn cả hấn...

Bị thông còn phải quay ngược lại an ủi kẻ thông.

Lạc Băng Hà khai bao, quả thực còn khó hầu hạ hơn cả tiểu cô nương khai bao!

Thẩm Thanh Thu bất đắc dĩ nói: "... Người đi ra trước..."

Nước mắt Lạc Băng Hà còn vương trên lông mi, thật cẩn thận lui ra. Y lẳng lặng nhìn một mảnh vô cùng thâm thúy giữa hai chân Thẩm Thanh Thu, sắc mặt càng ngày càng trắng.

Mặc dù như thế, vẫn cẩn thận chỉnh lại trung y cho Thẩm Thanh Thu, lấy áo ngoài của mình đắp lên người hấn.

Thẩm Thanh Thu cũng không dám nhìn xuống hạ thân mình, từ từ khép lại hai chân, trong quá trình đó cơ mặt luôn ần ần co rút.

Hấn tận lực khiến vẻ mặt của mình nhìn qua không có cảm giác đau.

Vì dòi đi tầm mắt và lực chú ý của Lạc Băng Hà, Thẩm Thanh Thu vươn tay đi nhặt Ngọc Quan Âm ở một bên, ra dấu cho Lạc Băng Hà cúi đầu.

Trong lòng hấn đang chửi rửa hệ thống một vạn lần.

Hệ thống cái đêch mợ!!! Tiện nhân!!!

Sớm một chút cho rút đạo cụ máu chốt không được sao?!

Sớm một chút không được sao?!

Nhất định phải thông xong mới rút xuống!

Có tác dụng cái rắm!

Hay là không rút thì sẽ thông mãi không xong?!?!

Lạc Băng Hà lấp bắp nói: "Ta tưởng rằng... Ta tưởng rằng nó đã sớm mất... Ta tưởng rằng không bao giờ tìm được nữa..."

Thẩm Thanh Thu buộc sợi dây đỏ vào cổ y, nói: "Sau này cất kỹ. Đừng đánh mất nữa."

Lạc Băng Hà lúng ta lúng túng nói: "Khi đó là sư tôn giúp ta giải vây, chẳng lẽ từ đó về sau, sư tôn vẫn, mang nó trong người?"

Nó vẫn luôn ở trong không gian hệ thống, nói là vẫn mang ở trên người, cũng không tính là nói sai đúng không.

Thẩm Thanh Thu hữu khí vô lực gật đầu một cái.

Cánh tay ôm hân của Lạc Băng Hà chậm chậm siết lại. Nước mắt giàn giụa, bỗng nhiên thấy văn ấn trên cánh tay, đang nhanh chóng biến mất. Cái trán nóng bỏng và hai má nhanh chóng hạ nhiệt độ.

Lạc Băng Hà ngạc nhiên nói: "Người đang làm gì đó?"

Thẩm Thanh Thu chặt chẽ ôm lấy y, mạnh mẽ khóa Lạc Băng Hà trong vòng tay, không cho y lộn xộn, trầm giọng nói: "Không làm gì. Ta đã nói với ngươi rồi, rất nhanh sẽ không đau. Ngoan một chút, đừng lộn xộn."

Lạc Băng Hà thất thanh nói: "... Sư tôn ngươi lại muốn giống lần trước, dùng bản thân dẫn đi ma khí của Tâm Ma Kiếm sao?"

Thẩm Thanh Thu nói: "Không giống lần trước."

Nắm tay của Lạc Băng Hà chậm chậm siết lại, run giọng nói: "Chỗ nào không giống? Sư tôn người tại sao có thể đối với ta như vậy? Vì người khác, người cư nhiên có thể đem sự việc đồng dạng làm lại một lần! Người là cảm thấy, ta còn có thể hứng chịu thêm lần nữa sao?"

Thẩm Thanh Thu nghiêm khắc mà nói: "Lạc Băng Hà người nghe đây!"

Lạc Băng Hà quả nhiên rưng rưng ngoan ngoãn nghe.

Thẩm Thanh Thu nói: "Lần trước như vậy, là vì trốn tránh, cái đó không sai."

"Nhưng lúc này đây, ta làm như vậy, không phải vì bất cứ người nào, bất cứ chuyện gì."

Hắn gần từng tiếng mà nói: "Chỉ vì người."

Lạc Băng Hà nói: "... Chỉ vì ta?"

Thẩm Thanh Thu gật đầu: "Cho nên, đừng bao giờ nói những lời như không ai cần người, không ai chọn người nữa."

"Mẫu thân người là liễu mạng mới sinh ra người, nếu nàng không muốn để lại cho người đường sống, vào ngày đông, trời rét tuyết rơi, người trôi trên Lạc Xuyên, căn bản không đợi được người khác tới cứu, đã sớm đông chết. Sao nàng lại không cần người."

Thẩm Thanh Thu nhẹ giọng nói: "... Sư tôn cũng sẽ không bao giờ không cần người. Hiện giờ chắc người cũng tin rồi chứ."

Lạc Băng Hà lo sợ không yên mà nói: "Ta biết rồi, ta tin. Sư tôn, người dừng lại. Người dừng lại trước đi. Thân thể của người căn bản không hứng chịu nổi nhiều ma khí như thế!"

Thẩm Thanh Thu lắc đầu: "Hết cách dừng rồi."

Lạc Băng Hà nhìn hấn, bỗng nhiên đứng dậy: "Ta đi hủy Tâm Ma Kiếm."

Thẩm Thanh Thu giữ chặt y: "Là người nói, cơ thể của ta căn bản không hứng chịu nổi nhiều ma khí như vậy. Nhưng nó đã được dẫn qua một nửa. Chuyện tới nước này, còn đi hủy kiếm, cũng vô dụng."

Lạc Băng Hà quỳ xuống.

Y nói: "Không phải do sư tôn, là ta lại làm hỏng chuyện. Điều là ta không tốt."

"Nếu sớm biết trong lòng sư tôn cũng có ta, nếu sớm tỉnh táo một chút, cũng sẽ không đến nước này..."

Thẩm Thanh Thu thở dài trong lòng.

Sớm nói rồi mà, trên thế gian chưa từng có cái gọi là "Sớm biết như thế".

Có ai thông minh hơn ai đâu.

Hấn nói: "Ai bảo người là đồ đệ của ta, dạy không nghiêm là lỗi của thầy, có nhiều điểm không tốt đi chẳng nữa, vì sư cũng không thể để người gánh vác một mình."

Lạc Băng Hà cầm lấy tay của Thẩm Thanh Thu đặt lên trên mặt, bỗng nhiên cười trong nước mắt.

Y nói: "Sự tôn, chúng ta cùng nhau."

Thẩm Thanh Thu sửng sốt: "Cùng nhau?"

Lạc Băng Hà ôn nhu nói: "Sự tôn người là vật chứa của ta, ta là vật chứa của Tâm Ma Kiếm Đợi lát nữa ta đi hủy kiếm. Sự tôn không thích cho người khác thêm phiền toái, chúng ta sẽ không cho người ta thêm phiền toái. Không hợp nhất nữa, cái gì cũng không quản. Ngay tại Mai Cốt Lĩnh này, cùng nhau tan thành mây khói. Người cùng ta, ta cũng cùng người."

...

Nam chính với phản diện vừa mới chịch xong liền cùng xuống Hoàng Tuyền sao?

Được hoy.

Bee: =))))))))))))))))))))))))))))))))))))))

Má nó chớ, kết cục dở người kiêu này, nhất định là thần tác ngàn năm khó gặp, nhất định sẽ được ghi vào sử sách tiểu thuyết ngựa đực, lưu danh thiên cổ!

Thẩm Thanh Thu cười gượng hai tiếng.

Nhiệt độ của Lạc Băng Hà có vẻ lây bệnh cho hấn, đầu có điểm choáng.

Trong lúc gần ngất, hấn sắp không nghe rõ tiếng nói chuyện của Lạc Băng Hà nữa.

Hốt hoảng cảm thấy, y hình như thực sự cầm lên Tâm Ma Kiếm.

Cứ như vậy đi.

Hình như cũng không có gì không tốt. Nhưng có một thanh âm, còn có thể nghe được rõ ràng.

【 Chúc mừng, chỉ số các mục đạt tiêu chuẩn, quý khách thăng cấp làm người sử dụng VIP. Xin hỏi, có muốn bắt đầu dùng công năng cao cấp "Tự cứu" không? 】【

Sút: Không Thể Giải cuối cùng cũng được giải =))))))))

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 81: Đại Kết Cục

Dịch: Chi

Sửa: Sút

“Cuồng ngạo tiên ma đồ”, là một cuốn tiểu thuyết YY ngựa đực. Điểm này, ngay từ khi bắt đầu, đã được nói rõ rồi.

Thẩm Thanh Thu, là một thằng nam không then với lòng, trời đất chứng giám, điểm này, hấn ngay từ khi sinh ra, đã tự mình xác định rõ ràng rồi.

Thế nên, nếu lúc mới mở ra cuốn truyện “Cuồng ngạo tiên ma đồ” kỳ quái bá không chút gượng ép, bá vượt cả phong cách và trình độ của bản thân này, có người nói cho Thẩm Viên, ấy, mài sắp đi chơi gei, hơn nữa còn cùng nam chính cuốn truyện này chơi gei, hơn nữa, còn là chính mài tự mình nằm sắp xuống dâng lên cho người ta chơi —— hấn nhất định sẽ cầm toàn bộ tuyển tập mười bốn cuốn “Cuồng ngạo tiên ma đồ” dày như gạch cho kẻ đó biết thế nào là nhừ tử.

Lúc này, hấn trôi trong không gian hư vô đã từng ở lúc vừa mới bắt đầu tiến vào thế giới này, lắng nghe hệ thống âm thanh trước

sau như một, hết như tiếng Google Translate, truyền đến khắp mọi góc ngách của hệ thống.

【Xin chào, thông qua sự nỗ lực không mệt mỏi và tích cực phối hợp của ngài, chỉ số các hạng mục đã đạt đến tiêu chuẩn yêu cầu để thăng cấp.】

【Hệ thống vô cùng vinh hạnh thông báo đến ngài, quý ngài đã thăng lên tài khoản VIP cấp 1. Tới đây đặc biệt lưu ý với ngài, tài khoản VIP có thể bắt đầu sử dụng tính năng cao cấp “Tự cứu”.】

【Trong tình huống chỉ số sinh mạng rơi xuống thấp nhất, có thể full máu hồi phục một lần.】

Full máu sống lại!

Đây là đãi ngộ của VIP, quá mợ nó tốt bụng!

Thẩm Thanh Thu nói: “Cái gì vậy. Tính năng tự cứu này, chỉ có thể dùng một lần? Chỉ có thể dùng cho mình ta?”

Hệ thống: 【Giải thích chính xác.】

Thẩm Thanh Thu lập tức nghĩ đến một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Hắn trước đó đã hút đi hơn nửa lượng ma khí trên người Lạc Băng Hà, giờ đây cho dù có hủy đi Tâm Ma kiếm, hắn cũng sẽ không tạo nên ảnh hưởng đáng kể gì cho Lạc Băng Hà.

Vốn tưởng rằng bản thân gần như chết chắc rồi, tên nhóc đó đã khóc lóc ỉ ôi đòi chết cùng hắn. Lúc này dùng tính năng tự cứu rồi, y ngàn vạn chớ có ngớ ngẩn mà tự sát theo đó!

Thẩm Thanh Thu vội hỏi: “Lạc Băng Hà thì sao? Y hiện tại thế nào rồi?”

Hệ thống: 【Trước mắt quyền hạn của ngài không thể tìm hiểu vấn đề liên quan đến năng lượng tổng. Xin hỏi có muốn xem tóm lược lịch sử thành tựu?】

Đã là VIP rồi sao vẫn không thể tìm hiểu!

Thẩm Thanh Thu vội đến nóng ruột nóng gan, nhưng cái thói của hệ thống hán sớm đã get rồi.

Không đủ là không đủ, không cho hỏi là không cho hỏi, gấp hơn cũng vô dụng!

Hệ thống: 【Xin hỏi có muốn xem tóm lược lịch sử thành tựu?】

... Được thôi, xem ra trò này không xem không được. Thẩm Thanh Thu phẩy tay: “Xem xem xem! Xem mau!”

Theo cùng một tràng BGM hân hoan, hệ thống chậm rãi kéo xuống một bảng liệt kê thành tựu dài như tờ sớ:

【Lượng tránh lỗi điểm đạt trên 20, bỏ tag “Thiên lôi cuồn cuồn”, đạt huân chương “Điểm bựa hơi nhiều”.】

【Lược sử chỉ số ngẫu điểm cao nhất vượt 5000, giành được huân chương “Đói truyện đọc được”.】

【Quá mức cầu huyết trên ba lần, giành được huân chương “Cầu huyết ngập đầu”.】

【Cắt bớt tình tiết dài dòng và chi tiết không quan trọng, bỏ tag “Dài dòng vô địch”.】

【Bổ sung đầy đủ nhân vật ẩn giấu, cơ bản lấp hố hoàn tất, bỏ tag “Hố trải khắp đất”.】

【Chỉ số độ sướng vượt qua phạm vi thống kê, giành được huân chương “Dùng tự phẩm được”.】

【Đạt đến tiêu chuẩn đề nghị của hệ thống. Một câu ngắn gọn: Câu chuyện một trung nhị lụy tình muốn hủy diệt thế giới.】

Nhìn đến dòng này, Thẩm Thanh Thu: “...”

Hoàn toàn không thể phản bác [tay vẫy báỉ bai]

Nghĩ kỹ lại, quả thực, kể từ khi hấn trùng sinh đến nơi này, “Cuồng ngạo tiên ma đồ” đã từ một cuốn văn ngựa đực sắc tình vô hạn, biến thành chuyện tình cầu huyết bế tắc dở hơi của một vị trai tân.

Có điều, nhìn hàng huân chương tỏa sáng lấp lánh này, Thẩm Thanh Thu kỳ thực âm thầm có chút bội phục bản thân.

Tác giả không lấp hố, ông đây tự mình đến lấp, oách không!!!

Trong lịch sử văn ngựa đực, có độc giả nào như hấn, xả thân lấp hố, trực tiếp kéo độ ngầu của quyển sách này lên tới đẳng cấp như vậy, giành được nhiều mục danh dự như này chứ?!

Mặc dù hướng đi có hơi chệch, nhưng ít nhất, đây mới chính xác là “mài giới mài lên, không thì ngâm mồm”!

Bỗng nhiên, Thẩm Thanh Thu để ý thấy, góc trái phải trên danh sách giải thưởng, có một ký hiệu“♀”màu hồng nho nhỏ.

Hắn biết ký hiệu♂đại diện cho nam, ♀ đại diện cho nữ, thấy có chút kỳ lạ: “Ký hiệu này là gì?”

Hệ thống: “ 【Thể hiện thành tích giành được ở các mục trong danh sách là phần thưởng cho phái nữ.】

Thẩm Thanh Thu: “... Mài đùa tao à.”

Hệ thống: 【Phân loại tác phẩm của “Cuồng ngạo tiên ma đồ” đã thay đổi.】

Đợi đã!

Sao lại bị phân thành shoujo!!!

Chẳng trách loại tình tiết vừa quái đản vừa cầu huyết này lại có thể giành được nhiều huân chương như vậy, hóa ra là bị phân thành shoujo rồi!!!

Shoujo sao còn có huân chương “Dùng tự thẩm được”, các cô cầm cái gì mà thẩm!!!

Chẳng lẽ này là từ đáy chủ trạm* bị đá sang nữ tần* rồi sao?!

(Chủ trạm và nữ tần: là hai trang truyện lớn của Tàu, giống như Tấn Giang. Chủ trạm là 起点中文网, gồm tất cả các thể loại, đối tượng rộng hơn Tấn Giang, nam nữ đều đọc được. Nữ tần là 起点女生网, một nhánh của chủ trạm, chuyên dành cho phái nữ. Văn up lên hai trang này cũng được phân loại thành “văn chủ trạm” và “văn nữ tần”.)

Không đúng. Sự thật, có lẽ còn đáng sợ hơn!

Thẩm Thanh Thu bỗng nhớ ra, từ sau khi hệ thống thăng cấp, giao diện thay hoàn toàn, bảo sao có chút quen mắt. Phong cách và tông màu của giao diện này, giống với... giống với diễn đàn lục Tấn Giang* trong truyền thuyết á?!

(*: Tấn Giang có hai trang, lục Tấn Giang và hồng Tấn Giang. Lục Tấn Giang là trang chủ, nơi đăng truyện. Hồng Tấn Giang là diễn đàn để thảo luận, hồng Tấn Giang giao diện màu hường phấn, có thể gg để kiểm chứng.)

Kể từ ngày đầu tiên trùng sinh, ngượng máu lâu ngày vẫn luôn nhìn đến tận hôm nay, cuối cùng cũng bị Thẩm Thanh Thu vì biết được chân tướng, phun ra.

Hắn hướng bàn tay Nhĩ Khang* lên trời: “Đừng —— ! ”

Trong phòng tĩnh lặng mất hai giây.

A lê hấp, những cái đầu đen đen chọt vây lên.

Ninh Anh Anh, Minh Phàm, Tề Thanh Thê, Mộc Thanh Phương, một đồng người chen chúc một bên giường, mồm năm miệng mười. Thẩm Thanh Thu bị ồn đến não quặn đau, cái gì cũng nghe không rõ, gập lưng ôm đầu. Chỉ nghe Liễu Thanh Ca nói: “Tránh hết ra!”

Hắn vừa nói, những người khác lập tức ngậm miệng. Tiền bối hậu bối lè lưỡi, ủ rũ lùi ra. Vị trí trống được Liễu Thanh Ca thế vào. Hắn khoanh tay, đứng đến bên giường, Thẩm Thanh Thu khó khăn lắm mới nhìn thấy một người đáng tin cậy, túm lấy hỏi: “Lạc Băng Hà đâu?”

Mặt Liễu Thanh Ca bỗng đen lại, nói: “Chết rồi!”

Thẩm Thanh Thu: "... Chết rồi?"

Không phải chứ?!

Y thực sự ngu ngốc mà tuấn tình rồi?!

Nhìn dáng vẻ của Liễu Thanh Ca, không giống nói đùa, Liễu Thanh Ca cũng chưa từng nói đùa. Thẩm Thanh Thu bỗng ngồi bật dậy, động tác quá mạnh, một cơn đau nhói bỗng truyền đến từ dưới hông.

Mặt hần nháy mắt vặn vẹo, rầm một tiếng, lại ngã xuống.

Phản ứng này quá mức khoa trương, Liễu Thanh Ca như thể kinh ngạc vô cùng, cộc cộc cộc lùi ra sau ba bước, lúng ta lúng túng, như muốn tiến đến cất lời, lại như muốn co chân chạy. Tề Thanh Thê túm lấy hần, gào lên: "Người nhìn người xem, người nhìn người xem! Làm cái gì đây! Đã bảo người chớ dọa hần mà, trực tiếp làm người ta sợ chết ngất luôn rồi!"

Thẩm Thanh Thu nằm trên giường, giơ tay: "Ta không ngất. Ta..."

Chỉ là đau hông, nhất thời không ngồi được...

Ninh Anh Anh trước nay sợ nhất phong chủ Bách Chiến phong, lần này gan thể nhưng lại to lên, dậm chân với Liễu Thanh Ca: "Liễu sư thúc, sao người có thể như vậy. Cho dù người có không thích A Lạc thế nào đi nữa, nhưng biết rõ sư tôn mới tỉnh, không chịu được đả kích, người... người còn tùy tiện nói, tùy tiện trù ẻo y chết."

Trên mặt Mộc Thanh Phương cũng tràn đầy trách móc: "Liễu sư huynh, huynh như vậy, thực không hay. Không hay một chút nào."

Liễu Thanh Ca lần đầu tiên trở thành mục tiêu công kích của mọi người, hẳn vốn không giỏi ăn nói, trực tiếp lùi về bên bàn, hậm hực nói: “Ta không nói nữa!”

Một tay Thẩm Thanh Thu xoa huyết thái dương, một tay đấm lưng: “Ai nói cho ta biết, rốt cuộc y đã chết hay chưa!”

Tề Thanh Thê đáp: “Chưa chết! Tên tiểu tử đó tưởng rằng người không xong rồi, suýt chút nữa đi theo người, sau đó Mộc sư đệ nói người không sao, vẫn còn thở, y sao nỡ chết.”

Quả nhiên là vậy.

May mà chưa xôi hỏng bỏng không!

Thẩm Thanh Thu biết những lời lúc này Liễu Thanh Ca nói là lời lúc tức giận, nhưng cũng đã bị dọa mất vài giây, có chút không giữ được bình tĩnh, phê bình: “Liễu phong chủ đừng như vậy có được không. Ta là tin tưởng người nên mới hỏi người đầu tiên. Người làm quá ta thất vọng rồi.”

Liễu Thanh Ca trừng hấn. Thẩm Thanh Thu nào sợ hấn trừng, chậm rãi ngồi dậy, chọn một tư thế không đè hông quá đau, hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì. Ta sao lại trở về Thanh Tĩnh phong rồi. Mai Cốt Lĩnh thì sao? Lạc Băng Hà đâu?”

Tề Thanh Thê đáp: “Đừng lo về Mai Cốt Lĩnh nữa, sớm nở rồi.”

Thẩm Thanh Thu lặp lại: “Nở rồi?”

Tề Thanh Thê nói: “Người cùng Lạc Băng Hà không phải đã hủy Tâm Ma kiếm ở Mai Cốt Lĩnh rồi sao? Thời khắc kiếm gãy, cả ngọn núi đã nổ rồi.”

Minh Phàm chen đầu vào bên giường, nói: “Đúng vậy đúng vậy, sư tôn, hơn nửa ngọn núi va lên mặt băng, va thành một cái hố lớn, sau đó băng trên Lạc Xuyên đã tan hết. Người và Lạc Băng Hà đều rơi xuống Lạc Xuyên, là Liễu sư thúc vớt hai người lên đó.”

Thẩm Thanh Thu đang đón lấy trà Ninh Anh Anh dâng lên, chuẩn bị uống, may mà chưa uống, không thì chắc chắn đã phun ra rồi.

“Hai người”?

Thẩm Thanh Thu chợt dạ liếc Liễu Thanh Ca.

Á đù, nếu nhớ không nhầm (chuyện này sao có thể nhớ nhầm), hẳn khi đó vừa mới cùng Lạc Băng Hà làm xong chuyện kia á!

Mặc dù sau đó Lạc Băng Hà đã mặc quần áo cho hắn, nhưng biết bao bằng chứng phạm tội tàn dư trên người, dựa vào đôi mắt tinh tường của Liễu đại thần, không nhìn ra điểm dị thường, đấy mới là lạ.

Bảo sao Liễu Thanh Ca một mực dùng ánh mắt nghiêm trọng nhìn hắn chăm chăm!

Bại hoại thuần phong đó!

Tề Thanh Thê cảm râm: “Vừa vớt đã vớt được hai người, ôm chặt đến hết như cương thi, tách thế nào cũng không ra, nhiều người đang nhìn như vậy mà, có mắt mặt không...”

Dưới con mắt chăm chăm của quần chúng ôm mà rơi khỏi Mai Cốt Lĩnh!

Thẩm Thanh Thu hồi hận vạn phần.

Nghìn tránh vạn tránh, vẫn tránh không được Xuân Sơn Hận có thêm tư liệu mới!

Nhưng dựa vào lối suy nghĩ của Lạc Băng Hà, cư nhiên không trực tiếp đem hấn đi, mà lại chịu ngoan ngoãn đưa hấn về Thanh Tĩnh phong, này cũng quá kỳ quái rồi. Thảm Thanh Thu thấy không bình thường, gặng hỏi: “Vậy rốt cuộc hiện tại Lạc Băng Hà đang ở đâu?”

Vẫn là Ninh Anh Anh ngoan ngoãn hiểu thuận, nói: “Sư tôn người ngủ nhiều ngày như vậy không tỉnh, y đương nhiên là đi tìm linh dược cho người rồi.”

Tìm linh dược quái gì chứ. Khó khăn lắm mới đại nạn không chết, full máu sống lại, tên nhóc này không quỳ bên giường chờ hấn tỉnh, ra ngoài chạy loạn cái gì. Loại chuyện vật vãn này, giao cho tiểu đệ tử làm!

Ninh Anh Anh nhỏ giọng thổ thê: “Còn không phải là bị các vị sư thúc sư bá đuổi khỏi núi rồi...”

Lạc Băng Hà đắc tội với quá nhiều người ở Thương Khung Sơn phái, bị đuổi cũng bình thường, chỉ là y giờ đây vậy mà hiểu được ngậm bồ hòn làm ngọt, ngoan ngoãn để bị đuổi. Cũng thật đáng thương.

Có điều, không việc gì, là tốt rồi.

Thấy sắc mặt mọi người bình thường, vẫn có thể cười nói như vậy, Thảm Thanh Thu đoán Nhạc Thanh Nguyên hấn là bình an vô sự, vẫn hỏi: “Chưởng môn sư huynh thế nào?”

Tề Thanh Thê mĩa mai nói: “Người vẫn còn biết quan tâm đến chương môn sư huynh cơ đấy. Chưa chết.”

Quả nhiên, rút kiếm liều mạng trong Mai Cốt Lĩnh, vẫn chưa tiêu hao hết tuổi thọ của Nhạc Thanh Nguyên. Xem ra, bí mật của Huyền Túc vẫn chưa bị những người xung quanh biết.

Thẩm Thanh Thu đang thở phào một hơi, bỗng, trong màn đêm đen kịt phía ngoài, bùng lên mấy chùm pháo hoa sáng lấp lánh, nghe kỹ, còn có tiếng người huyên náo truyền đến từ Khung Đỉnh Phong. Hắn hỏi: “Có chuyện gì? Khung Đỉnh Phong bên đó ồn vậy.”

Mộc Thanh Phương cười đáp: “Thẩm sư huynh tỉnh thật đúng lúc. Vừa hay có thể kịp sang ăn mừng.”

Ăn mừng cái gì? Thẩm Thanh Thu ngệt mặt nghĩ, lẽ nào để chúc mừng hắn cuối cùng cũng tỉnh?!

Liễu Thanh Ca giống như đoán được hắn đang nghĩ gì, nói: “Hai giới hợp nhất thất bại, cùng với lễ mừng bốn trăm năm Thương Khung Sơn phái, cùng tổ chức.”

Thẩm Thanh Thu quyết định trước tiên đi Khung Đỉnh Phong thăm Nhạc Thanh Nguyên.

Lần kỷ niệm này, không chỉ có nhân sĩ nội bộ Thương Khung Sơn phái tham gia, không ít môn phái tham chiến ở Lạc Xuyên cũng nhận lời mời mà tới. Thẩm Thanh Thu nhìn thấy không ít người quen.

Vô Thần đại sư a di đà phật, mặt đầy ý cười nói: “Thẩm phong chủ bình an vô sự, quả là may mắn.”

Vô Vọng lườm Thẩm Thanh Thu một cái, thập phần chán ghét mà đi ra chỗ khác.

Vô Thần đại sư nói: “Thẩm phong chủ đừng so đo với Vô Vọng sư huynh. Từ lúc lão nạp mất đi hai chân ở Kim Lan thành, ông ấy liền vô cùng căm hận Ma tộc, vì thế với Thẩm phong chủ cũng...”

Thẩm Thanh Thu xoa xoa mũi, bình thản đáp: “Không có gì.”

Bị một lão trọc chán ghét, tính là gì!

Hắn nghĩ một chút, hỏi: “Nghe nói, Thiên Lang Quân do quý tự giam giữ?”

Vô Thần đại sư đáp: “Không tính là giam giữ, lão nạp chỉ muốn đàm đạo Phật pháp với gã, đồng thời giúp gã kéo chậm sự suy yếu của cơ thể Lộ Chi, đợi vài năm nữa gã ổn định lại, thì đi ở tùy gã. Khi đó gã thích du ngoạn nhân giới, hay muốn trở về ma giới, tùy ý. Lão nạp cho rằng, trên người gã không hề có lệ khí, cho dù là từng có, hắn cũng đã tiêu tan rồi.”

Vô Thần đại sư ở Kim Lan thành vì người Tát Chủng mà mất hai chân, người Tát Chủng lại là do Thiên Lang Quân phái đến, ông lại có thể không so đo chuyện này, Thẩm Thanh Thu bất giác kính phục trong lòng.

Hơn nữa, ông không phải từ bị một cách bừa bãi. Lần gặp cuối cùng, Thẩm Thanh Thu cũng cảm thấy, Thiên Lang Quân, hắn đã không còn là trung nhị muốn hủy diệt thế giới nữa rồi.

Bệnh trung nhị mang theo sức mạnh có thể hủy thiên diệt địa, câu nói này tuyệt đối là chân lý!

Cáo biệt các vị tăng nhân Chiêu Hoa tự, phía bên Khung Đỉnh điện, là chúng đạo sĩ Thiên Nhất Quan.

Ba đạo cô sinh ba mỹ mạo đang lời lẽ dịu dàng mà quán lấy một người, hóa ra là Liễu Minh Yên đang che mạng mỏng.

Giờ đây nhìn hậu cung của Lạc Băng Hà tự lại một chỗ đua nhau khoe sắc, Thẩm Thanh Thu có một loại cảm giác vô cùng kỳ diệu, vẫn như lúc trước nhiệt tình đứng ngoài xem, có điều đã không còn cách nào mang theo tâm thế YY mà hóng nữa rồi.

Hắn đưa mắt nhìn thêm hai cái. Chỉ nghe thanh âm yêu kiều của ba vị tỷ muội nói: “Tỷ tỷ tốt, đại nhân, đề một chữ đi mà.”

“Khó khăn lắm mới gặp được tác giả nguyên tác, xin lưu lại chút kỷ niệm đi.”

Trong tay các nàng cầm một tập sách nhỏ sặc sỡ, nhét vào tay Liễu Minh Yên, cuốn sách nhỏ nhìn vô cùng quen mắt. Thẩm Thanh Thu lặng lẽ bồn chồn, cứ cảm thấy rất đáng để tâm, đang muốn đến gần chút nhìn rõ xem trên ba chữ trên mặt rốt cuộc là gì, bỗng bên cạnh có một thân ảnh lén lút lướt qua.

Thẩm Thanh Thu hai bước theo đến phía sau hắn, một tay tóm gọn người đó, lạnh lùng nói: “Người còn dám lên Khung Đỉnh Phong, không sợ Tề Thanh Thê té sống người.”

Bị người khác bắt được, Thượng Thanh Hoa sợ đến suýt thì quỳ xuống, vừa nghe là Thẩm Thanh Thu, thở phào một cái, xoay người nói: “Làm gì đó, tốt xấu gì cũng đã từng giúp đánh trận đúng không, chớ vội đuổi người chứ.”

Thẩm Thanh Thu: “Người vừa rồi là từ Khung Đỉnh Phong đi ra?”

Thượng Thanh Hoa: “Không sai, nói ra người đừng sợ. Ta có thể sắp quay lại tiếp tục làm phong chủ An Định Phong đó.”

Thẩm Thanh Thu: “Nhạc Thanh Nguyên để người quay lại?”

Thượng Thanh Hoa: “Ta là lãng tử quay đầu, lạc lối biết quay lại, cũng chẳng làm chuyện gì nghịch thiên trái đạo lý, y vì sao không cho phép ta quay lại?”

Thẩm Thanh Thu bỏ hấn ra, chán ghét nói: “Con người chường môn sư huynh thực sự quá tốt rồi.”

Thượng Thanh Hoa chỉnh lại cổ áo: “Ày, nhìn thấy dáng vẻ tiểu thuyết mình viết hoàn toàn biến thành bộ dạng này, quả thật... say không nói được thành lời.”

Mặc dù biết hấn là đang ngang ngạnh chuyển chủ đề, Thẩm Thanh Thu lại bị câu nói ấy khơi lại từng ký ức trước giờ, từ đáy lòng tán đồng nói: “Phải. Say thật. Một mạch hoang đường dây dưa, thật chẳng biết rốt cuộc là vì cái gì.”

Thượng Thanh Hoa nói: “Không được nói vậy chứ. Có thể người cảm thấy là dây dưa mù quáng, chẳng được quái gì, có điều, với Lạc ca mà nói, có thể ý nghĩa tồn tại của cả thế giới, chính là sự dây dưa mù quáng với người.”

...Đm, đại thần Đâm Máu Bay Lên Giời có thể nói ra những lời này?!

Thẩm Thanh Thu hoảng hốt: “Đệt. Người phải hàng nguyên bản chứ?”

Thượng Thanh Hoa nghiêm túc nói: “Người đứng có như vậy. Ta cũng là một thanh niên có học thức lý tưởng, đương nhiên có suy nghĩ của riêng mình.”

Thẩm Thanh Thu cười lạnh: “Học thức lý tưởng của người đâu? Sao ta chỉ nhìn thấy fan service không giới hạn?”

Cộng thêm tốc độ một ngày vạn chữ, còn có sức mạnh khi lên đồng bùng phát hai vạn chữ. Nếu không có những thiết lập kia, ai thèm xem cuốn tiểu thuyết trời đánh này!

Thượng Thanh Hoa nhún vai nói: “Người cho rằng ta ngay từ đầu đã viết nội dung không có tiết tháo sao? Ta trước đây cũng có từng viết văn lãng mạn đó, nhưng quyền nào cũng để lót đường, chỉ đành mở một đường theo phong cách đại chúng thôi.”

Thẩm Thanh Thu đánh giá hẳn: “Người trông có vẻ không bận lòng tẹo nào.”

Thượng Thanh Hoa nói: “Ta sao phải bận lòng. Thay vì viết một nam chính ngựa đực, khắc họa Lạc ca của hiện tại, nam chính kỳ quái tính cách phức tạp một chút như này, phù hợp quan điểm sáng tác của ta hơn.”

Thẩm Thanh Thu kết luận lại: “Cho nên, quan điểm sáng tác của người chính là viết đam mỹ?”

Thượng Thanh Hoa: “Người không vừa mắt nam chính gei à? Tác gia văn học lãng mạn, tác phẩm nghệ thuật, đều thích khắc họa gei. Người xem”

Hắn bẻ ngón tay: “Brokeback Mountain, Bạch Tiên Dững, Bá vương biệt cơ, kinh điển, tiếng tăm, bọn họ đều thích viết về gei.

Văn học lãng mạn chuộng gei người hiểu không?!”

Thẩm Thanh Thu hờ hơ: “Viết một nam chính gei là thành văn học lãng mạn. Người biết trang tiểu thuyết Tấn Giang không? Nói như người, trên đó đều là văn học lãng mạn hết?”

Thượng Thanh Hoa giờ tay: “Tau không nói chuyện với mài, mài là anti fan.”

Thẩm Thanh Thu đang muốn nói: “Tau chỉ anti không phải fan!”, đột nhiên nghe thấy Thượng Thanh Hoa đang rên rỉ.

Cái gì mà “Tình người ảm, ân khó nhận, khóe môi kè sát, nguyện để đêm nay chuyển sớm mai, sớm tối vĩnh viễn không rời”, quan trọng là khúc điệu đó nghe vô cùng quen tai, quen đến mức Thẩm Thanh Thu bút rút chân tay, trở hấn nói: “Thượng Thanh Hoa, người rên cái gì đó?”

Thượng Thanh Hoa tiếp tục ngân nga: “Chẳng hay giờ này đã chuyển sớm mai, Chính Dương* kéo dài cần bao lâu, Chính Dương chậm chậm, tiếng Thanh Thu run rẩy, Tu Nhã** không bao, hàn thủy dâng lên, khóc không thành tiếng tha thiết cầu xin, cầu không được lại đến...”

(*,**: tên kiếm của Lạc Băng Hà và Thẩm Thanh Thu, kiếm ở đây là kiếm nào mọi người chắc cũng hiểu:]]]]))

Thẩm Thanh Thu không thể tin nổi: “Đệt —— Thử hát thêm câu nữa xem?”

Thượng Thanh Hoa nói: “Thẩm đại thần ngài sao có thể không nghe người ta nói, ngàn vạn chớ tùy tiện đệt người khác. Lạc ca sẽ diên đó. Ta nói cho người biết, khúc Xuân Sơn Hận này, bây giờ vị

trí tồn tại như “Thập bát mặc”*. Hai người các người chính là cặp homo quốc dân đẳng cấp huyền thoại, người hiểu hơn? Người bịt miệng ta thì có ích gì, bịt không nổi miệng lưỡi nhan nhản của người trong thiên hạ...”

(Thập bát mặc: khúc dân ca nổi tiếng nhà nhà người người đều biết hát của Trung Quốc)

Cuối cùng, Thắm Thanh Thu cũng thỏa ước nguyện mà tấn cho đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời một trận.

Thảm quá. Thảm quá rồi!!!

Cái loại tác giả đào xong không lấp còn kết tội, nhân vật bại hoại đến tận Siberia mà lại HE cho mọi nhà, thì đáng bị trực tiếp đập chết!

Tấn xong, hấn chỉnh lại tác phong, tiến vào Khung Đỉnh điện. Ở giữa đại điện, Nhạc Thanh Nguyên đang đứng quay lưng với hấn.

Thắm Thanh Thu tiến về phía trước hành lễ: “Chưởng môn sư huynh.”

Nhạc Thanh Nguyên chợt quay người lại, trên mặt hơi lộ ra nét vui mừng: “Tiểu Cửu...”

Thắm Thanh Thu nói: “Sư huynh, là Thanh Thu.”

Cho dù không thể nói rõ chân tướng cho Nhạc Thanh Nguyên, Thắm Thanh Thu vẫn mong có thể tận lực phân định rạch ròi.

Mặc dù như vậy, có thể có chút tàn nhẫn.

Nhạc Thanh Nguyên ngậy người một lúc, cúi đầu nhỏ giọng nói: “... Là Thanh Thu. Thanh Thu sư đệ.”

Thẩm Thanh Thu nhìn đến Huyền Túc trên lưng, vẫn không cất tiếng, Nhạc Thanh Nguyên liền tự mở lời: “Sư đệ không cần lo lắng. Về sau bế quan thêm vài tháng, coi như tạm thời không có vấn đề.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Sư huynh, vậy sau này huynh ngàn vạn lần chớ kích động rút kiếm nữa. Tu vi có thể tăng, cảnh giới có thể thăng, nhưng tuổi thọ thì không cách nào bù lại được.”

Nhạc Thanh Nguyên lộ ra tia cười khó hiểu, chậm rãi lắc đầu đáp: “Bù không lại, nào chỉ là tuổi thọ.”

Ra khỏi Khung Đỉnh điện, Thẩm Thanh Thu từ từ bước đi trong tiếng cười nói của đệ tử ven đường, còn có pháo hoa rực rỡ trên đầu.

Trước khi rời đi, Nhạc Thanh Nguyên nói với hấn: “Thế nhưng, Thương Khung Sơn phái, mãi mãi là nơi đệ có thể trở về.”

Y nói đầy trịnh trọng chân thành, Nhạc Thanh Nguyên trước nay là vậy, những việc đã hứa nhất định làm được. Việc làm không được, thì sẽ dùng mọi cách để bù đắp.

Nếu như hấn thực sự là Thẩm Cửu thì tốt rồi.

Nếu như hàng nguyên bản thực sự có thể nghe được câu nói này, thì tốt rồi.

Thẩm Thanh Thu càng đi càng chậm, bỗng nhiên, giống như cảm nhận được điều gì đó, ngẩng đầu đưa mắt nhìn. Vừa hay nhìn thấy,

Lạc Băng Hà chạy trong đám đông, mặt đầy lo lắng gấp gáp, dường như đang tìm kiếm ai đó.

Người xung quanh thấy gương mặt này của y, biểu cảm nào cũng có. Thẩm Thanh Thu gọi: “Lạc Băng Hà!”

Lạc Băng Hà cũng đã nhìn thấy hấn, nháy mắt chuyển đến trước mặt: “Sư tôn, người tại sao không ở Thanh Tĩnh Phong? Giờ người đi được rồi sao?”

Thẩm Thanh Thu đáp: “Ta mới phải hỏi người, vì sao không đợi ở Thanh Tĩnh Phong, chạy loạn ra ngoài.”

Lạc Băng Hà cúi đầu nói: “Tất cả Thương Khung Sơn phái đều không hoan nghênh ta, ta chỉ có thể thỉnh thoảng lặng lẽ đến thăm người. Vừa nãy không thấy sư tôn ở trúc xá, còn tưởng rằng người lại đi rồi. Hoặc là bị bọn họ giấu đi rồi.”

Thẩm Thanh Thu nghe y có chút ủy khuất biện giải, bất giác nhớ lại lời Thượng Thanh Hoa nói mới rồi.

Nếu hấn không một mạch nhắm mắt dây dưa, nói không chừng Lạc Băng Hà đã hắc hóa triệt để, trở thành thanh niên hắc ám một tay xé đứt chân tay người khác trong nguyên tác và hệ thống trừng phạt.

Mặc dù hiện tại, trở thành một thanh niên thần kinh lụy tình, dường như cũng chẳng hơn là bao... Có điều ít nhiều cũng có điểm khiến người khác thương cảm đi.

Thẩm Thanh Thu thở dài nói: “Biết là bản thân không được hoan nghênh, thế mà vẫn đem ta về Thương Khung Sơn.”

Lạc Băng Hà thấp giọng nói: “Ta tưởng rằng khi sư tôn tỉnh lại, nhất định sẽ càng muốn ở Thương Khung Sơn...”

Thẩm Thanh Thu cho y một cái tát.

Việc đã đến nước này rồi, tên nhóc này sao có thể vẫn tự ti như vậy, cứng đầu như vậy, nghĩ không thông như vậy!

Hắn hận rèn sắt không thành thép nói: “Vi sư đương nhiên là muốn nhìn thấy người trước nhất rồi!”

Lạc Băng Hà chịu cái tát này, mặt lại kích động hồng cả lên. Mắt bắt đầu ươn ướt, đáng vẻ muốn nói lại thôi, Thẩm Thanh Thu đang bị ánh mắt này của y nhìn đến chịu không nổi nữa, bỗng nghe tiếng la hét, tiếng đao kiếm nổi lên từ bốn phía.

Dương Nhất Huyền đứng trên mái hiên Khung Đỉnh điện, gào lên: “Tên ma đầu đó lại đến quán lấy Thẩm sư bá rồi!”

Một hô trăm ứng, lập tức có người hét theo: “Lên! Lên hết đi!”

“Tên này cư nhiên dám quay lại!”

“Lạc Băng Hà tên tiểu nhân ma tộc người! Dám lên Thương Khung Sơn phái một lần, tất sẽ bị đánh xuống cho tỉnh!”

Chẳng trách Lạc Băng Hà không tức tức chờ hắn tỉnh, tình cảm của y ở Thương Khung Sơn phái đổi lại người người đòi đánh, “hoan nghênh nhiệt liệt” đến vậy cơ!

Thẩm Thanh Thu hét cách nói: “Xem ra người thực sự chỉ có thể len lén mà tới.”

Lạc Băng Hà nhỏ giọng đáp: “Ta đã sớm nói ta ở nơi này không được chào đón.”

Thẩm Thanh Thu xoa đầu y: “Không sao. Ta chào đón người.”

Khung Đỉnh Phong một tràng hò đánh hô giết, thật giả lẫn lộn, nháo nhác muốn thử, đều là một đám đồ đệ chỉ sợ thiên hạ chưa loạn. Phần đông hơn lại là những người đối với tên hỗn thế ma vương Lạc Băng Hà này nhắm một mắt mở một mắt và người qua đường hòa bình. Thẩm Thanh Thu dở khóc dở cười, nói: “Chẳng bằng người mang ta đi trước.”

Lạc Băng Hà nhất thời không phản ứng kịp: “Đi?”

Thẩm Thanh Thu gật đầu nói: “Muốn mang ta đi nơi nào, đều được.”

Lạc Băng Hà chết lặng nhìn hắn.

Thẩm Thanh Thu tiếp tục nói: “Người không phải nói ở nơi này không được hoan nghênh sao? Vậy thì đi. Ma giới, Huyền Hoa Cung, muốn đi bất cứ nơi nào, vì sự đều đi cùng người.”

Hắn không đề thấp thanh âm, trên phong ngoài đệ tử Thương Khung Sơn phái, còn tập hợp tu sĩ các phái nhận lời mời tới tham gia lễ chúc mừng, giác quan miễn cảm, sao có chuyện không nghe thấy, không hện mà gặp đều vờ câm điếc, người xem pháo hoa cứ xem, cười nói thì cười càng lớn tiếng.

Bọn họ đã phối hợp như vậy, lo lắng cho thể diện của Thương Khung Sơn phái, Liễu Thanh Ca lại không trân trọng, từ mái hiên nhảy xuống, dường như tức giận gấp gáp mà quát Thẩm Thanh Thu: “Này!”

Tề Thanh Thê giận không kìm được: "... Lão nương không quản nữa! Muốn đi đâu thì đi! Cho hai người bọn họ tự giày vò nhau đi!... Minh Yên, đi thôi! Còn nhìn cái gì!"

Thẩm Thanh Thu vừa quay đầu, đen mặt: "Sao lại khóc rồi!"

Lạc Băng Hà vội chùi mắt, thanh âm phát run: "Không khóc nữa, sẽ không khóc nữa."

Thẩm Thanh Thu cảm thấy mình như Đường Tăng, trải qua chín chín tám mươi một kiếp nạn, nghìn đắng vạn khổ, cuối cùng cũng thu phục được một tên đồ đệ đại náo thiên địa, miễn cưỡng tu thành chính quả. Mợ nó, thực sự chẳng dễ dàng chút nào, cứ để y khóc vậy, dù sao thì, bản tính Lạc Băng Hà vốn là thế.

Diên loạn cũng có, ngốc nghếch cũng được, lụy tình cũng thế, thần kinh cũng thôi. Cứ vậy đi.

Thẩm Thanh Thu cầm tay y, như cầm tay một đứa trẻ, hỏi: "Lần này cùng đi?"

Lạc Băng Hà chậm chậm ngẩng đầu, đáy mắt ánh lên ngân hà lấp lánh.

Bàn tay dán lại, mười ngón đan chặt.

Thẩm Thanh Thu bước nhanh về phía trước, nghe thấy Lạc Băng Hà ở phía sau gọi mình.

Y khẽ gọi: "Sự tôn."

Kỳ thực, thanh âm này chưa từng thay đổi.

Trước sau như một. Chi: Chính văn mà chương mà cũng dài hơn một bài tiểu luận đã kết thúc. Hẹn gặp lại các bạn ở 200 trang phiên ngoại tiếp theo. TwT

Bee: Cuối cùng cũng lấp hố... Tui cảm động quá:(((Cảm ơn mọi người đã theo dõi và ủng hộ những đứa lầy tui thời gian quá

Sút: Cảm ơn tất cả những người đã từng tham gia góp sức lấp cái hố này, dù là những người đã từng đến và đi, hay những người vẫn đang ở lại và tiếp tục phiên ngoại:)

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 82: Phiên Ngoại: Băng Muội Và Băng Ca Quyết Đấu Đỉnh Cao 1

Trạm thứ nhất sau khi rời khỏi Thương Khung Sơn phái, không thể nghỉ ngơi, nhất định là đại bản doanh ma giới ở Bắc Cương của Lạc Băng Hà.

Trước đó khi Thẩm Thanh Thu bị "giam lỏng", từng ở địa cung này một thời gian. Lúc ấy, ngoài trúc xá hàng nhái tỉ lệ 1:1, hết lật đất lại đến bón phân, cây trúc cao thấp nuôi đến chết đi sống lại, hiện giờ đến thăm chốn cũ, không biết đám tiểu đệ tận tụy của Lạc Băng Hà dùng cách gì, thật sự trồng sống cây trúc rồi, trồng nên một mảng xanh rờn xào xạc.

Mười mấy ngày khi mới đến, Lạc Băng Hà quả nhiên ngày nào cũng dính lấy hắn, hắn gỡ không ra nổi, mấy ngày gần đây cư nhiên bắt đầu giữ chừng mực, bỗng nhiên trở nên khách khí. Nói là gần đây Bắc Cương và Nam Cương xung đột không ngừng, sự vụ bận rộn, vì thế thời gian đến trước mặt Thẩm Thanh Thu lượn qua lượn lại cũng giảm đi rất nhiều.

Đây đương nhiên là giả. Thẩm Thanh Thu cảm thấy, nhất định là bởi vì hắn trước đó khôn khéo từ chối yêu cầu cùng chung chăn gối

của Lạc Băng Hà, lại tổn thương đến trái tim thủy tinh của Lạc thiếu nữ [tay vẫy báỉ bai]

Được rồi hấn chỉ là theo thói quen cự nạnh một chút, chỉ cần Lạc Băng Hà quán lấy nhiều chút nữa thì sẽ đồng ý thôi mà!

Ai biết vừa mới khoát tay, Lạc Băng Hà đã lao ra ngoài cửa, tự giác tìm một góc ngồi trông nấm rồi...

Giây phút trái tim vỡ vụn đến quá thành linh!

Thẩm Thanh Thu đoán, mấy ngày nay y quá nửa là trốn đến nội điện, quyết định vẫn là tự mình chủ động qua vuốt vuốt lông đi thôi.

Nội điện là ngoại trừ Lạc Băng Hà, bất luận kẻ nào cũng không được vào. Thế nhưng Lạc Băng Hà đã nói rồi, địa cung này hấn có thể nhắm mắt mà đi, bất cứ nơi nào cũng có thể tùy ý ra vào.

Mệnh lệnh giáng xuống từng tầng, làm gì còn kẻ nào không có mắt dám cản hấn. Thẩm Thanh Thu hùng hổ đi vào, ngạc nhiên vì không thấy Lạc Băng Hà, đành ngấm cho trọn cái không gian cá nhân nho nhỏ mà Lạc Băng Hà dĩ vãng từng ở đến kín cổng cao tường này.

Đang lúc hấn chuẩn bị sờ cho trọn, cửa đá đột nhiên mở ra, một bóng người nghiêng nghiêng ngã ngã lao tới.

Thẩm Thanh Thu đầu tiên là mở lớn mắt, thấy rõ người tới, thất thanh nói: "Lạc Băng Hà?"

Lạc Băng Hà có vẻ hoàn toàn không dự đoán được, trong nội điện cư nhiên còn có một người khác tồn tại.

Đồng tử nửa mê man của y chợt co rút lại, gương mặt nhìn một cái, in khuôn mặt phản chiếu của Thẩm Thanh Thu vào con người đen nhánh, ban đầu đầy mặt sát khí, nháy mắt chuyển hóa thành kinh ngạc vạn phần.

Thẩm Thanh Thu lại không chú ý nhiều như vậy.

Hiện tại trong mắt hắn nhìn được, chỉ có Lạc Băng Hà đầy đầu đầy người máu tươi.

Lạc Băng Hà đi vài bước, đầu gối mềm nhũn. Hắn nghênh đón, vừa vặn đón được Lạc Băng Hà đang gục về phía trước vào trong lòng, tất nhiên nhờ thế mà đặt tay lên cái lưng đầm máu của đối phương: "Chuyện gì thế này? Ai làm?"

Lạc Băng Hà cư nhiên có một ngày bị đánh thành thế này ở chính địa bàn của mình!

Được rồi, đây kỳ thật cũng không tính là BUG gì. Nam chính vẫn ngựa đực cũng thành gei rồi, còn có tình tiết gì đủ tư cách dám xưng là BUG!

Lạc Băng Hà run run yết hầu, giống như cần phải lợi vậy, nhả ra một chữ từ kẽ răng: "... Đi!"

"Đi"?

Ý là... muốn hắn chạy trốn?

Thẩm Thanh Thu vội nói: "Được, chúng ta đi." Nói xong muốn vòng qua eo của Lạc Băng Hà.

Ai ngờ, Lạc Băng Hà mím chặt miệng, đẩy mạnh hắn ra.

Thẩm Thanh Thu lần đầu tiên bị y đẩy ra, sửng sốt tại chỗ, nghĩ thầm rằng, tiểu tử này là muốn hấn một mình đi trước sao?

... Sợ liên lụy hấn?

Hình như chỉ có cách giải thích này!

Lập tức quở trách nói: "Đừng làm càn, vì sư mang người quay về Thương Khung Sơn phái."

Trần Lạc Băng Hà nổi gân xanh, lạnh lùng nói: "Không đi!"

Thẩm Thanh Thu cho rằng y lại khó ở: "Lúc này rồi, còn càn quấy cái gì, qua đó tránh một lát đã!" Nói xong lòng bàn tay dán lên trên lưng Lạc Băng Hà.

Mặt Lạc Băng Hà đột nhiên cứng đờ.

Lưng truyền đến một cỗ linh lực âm áp, còn cuộn cuộn không dứt, từng đợt từng đợt tràn vào cơ thể y.

Truyền một hồi, Thẩm Thanh Thu cảm thấy có lẽ cũng gần được rồi, thu tay rút ra Tu Nhã Kiếm, kéo Lạc Băng Hà, từ dưới đất bay lên trên trời.

Tu Nhã Kiếm là Vạn Kiếm Phong sinh ra, bất luận thời điểm nào, Tu Nhã tiến vào trong phạm vi kết giới phòng không của Thương Khung Sơn phái, tuyệt đối sẽ không gây ra báo động, vì thế, Thẩm Thanh Thu có thể thần không biết quỷ không hay đưa người trở về Thanh Tĩnh Phong.

Nhưng mà, giấu được phong khác, lại không giấu được đệ tử phong mình.

Khi hắn kéo Lạc Băng Hà lên la lên lút đi vào trúc xá, đã có người ở trong đó sẵn.

Minh Phàm đang cầm chổi, vừa quét rác vừa cần nhần liên miên, Ninh Anh Anh đứng ở trên ghế trúc, xắn tay áo, nhón chân dùng phát trần phỉ sạch bụi của cái giá sách tầng cao nhất.

Thẩm Thanh Thu đá cánh cửa tiến vào, hai người giật cả mình, chăm chú nhìn lại, lập tức kêu: "Sự -- "

Thẩm Thanh Thu làm động tác khóa kéo trước miệng, hai người lập tức không lên tiếng nữa.

Thẩm Thanh Thu thấp giọng nói: "Kêu cái gì mà kêu, các người muốn dẫn hết đám Bách Chiến Phong lại đây à?"

Biết hắn đã trở lại, Liễu Thanh Ca nhất định sẽ qua, hắn mà qua đây, Lạc Băng Hà hiện tại cái dạng này, sao mà giấu được nữa!

Phải biết rằng, mỗi lần nhìn thấy Lạc Băng Hà, tích cực vây quanh hội đồng y nhất, chính là đám phần tử khủng bố bên Bách Chiến Phong. Lạc Băng Hà e ngại mình, lại không dám hoàn thủ đánh họ, mỗi lần đều bị người ta đuổi theo đánh thành bia ngắm sống, dù đánh không chết, cũng phiền toái cực!

Ninh Anh Anh mắt hạnh mở to, hai tay che miệng, như gà mỗ thóc không ngừng gật đầu, lại nhìn Lạc Băng Hà cả người vết máu loang lổ, buông tay ra, hít ngậm khí lạnh: "Sự tôn, A Lạc y sao rồi?"

Lạc Băng Hà liếc qua Minh Phàm, đáy mắt hiện lên vẻ không thể tin tưởng và căm hận cực độ.

Ánh mắt kia lạnh thấu xương, Minh Phàm không khỏi nắm chặt chổi, co rút vai lại, suýt nữa té trên mặt đất.

Thẩm Thanh Thu lại không phát hiện chi tiết này, đỡ Lạc Băng Hà ngồi vào bên giường: "Bị thương nhẹ. Các người đi ra ngoài trước. Cái hòm thuốc Thiên Thảo Phong đưa tới còn đặt ở chỗ cũ chứ?"

Ninh Anh Anh nói: "Đồ vật trong trúc xá không động tới, đều để ở chỗ cũ. Sư tôn, có cần chúng đệ tử hỗ trợ không?"

Thẩm Thanh Thu nói: "Không cần. Một mình vi sư có thể ứng phó."

Đuổi ra hai đồ đệ, Thẩm Thanh Thu đỡ Lạc Băng Hà ngồi thẳng, đệm cái gối vào sau lưng, để y tựa chắc, rồi mới ngồi xổm xuống cởi giày cho y.

Lạc Băng Hà vẫn ngậm chặt miệng không nói lời nào, tầm mắt ngưng tụ ở mái tóc đen cúi xuống đối diện với y của Thẩm Thanh Thu, ánh mắt khó lường, vẻ cảnh giác và lạnh lùng liên tục đổi chỗ. Thẩm Thanh Thu cho rằng y có thương tích trên người, không có sức mở miệng, thấy trán y mồ hôi lạnh ròng ròng, liền làm ướt khăn lau mặt cho y, chọn một đồng chai chai lọ lọ từ hòm thuốc Mộc Thanh Phương gửi cho, quay đầu lại vươn tay cởi y phục của y.

Lạc Băng Hà giữ chặt lấy tay hắn.

Cái nắm này dùng sức rất mạnh, Thẩm Thanh Thu nhú nhú mày, lại không thể dùng tay kia gõ đầu y, hạ giọng nói: "Đừng tùy hứng, ta xem miệng vết thương của người."

Lạc Băng Hà vẫn không buông tay. Lòng bàn tay trái của Thẩm Thanh Thu cầm thuốc viên đủ loại màu sắc, đã sớm chờ đến mức

không còn kiên nhẫn, thế là, dứt khoát nhét hết vào miệng y!

Mấy chục viên thuốc lớn nhỏ không đồng nhất nhét đầy miệng, Lạc Băng Hà đen cả mặt, cuối cùng cũng buông tay. Thẩm Thanh Thu nhân cơ hội "xoẹt" một cái xé áo của y ra. Nhìn hai cái, có chút không nỡ xuống tay, chỉ dám dùng khăn mềm lau nhẹ chỗ ứa máu.

Da thịt tràn ra hắc khí nhè nhẹ, không giống miệng vết thương bình thường, nếu không thì với năng lực tự lành của Lạc Băng Hà, đã sớm khôi phục như lúc ban đầu. Thẩm Thanh Thu vừa cẩn thận lau sạch cho y, vừa nói: "Mấy ngày nay rốt cuộc ngươi chạy đi đâu, đánh với ai thành như vậy?"

Lạc Băng Hà thủy chung không nói lời nào. Thẩm Thanh Thu lau xong lồng ngực của y, dựa theo Mộc Thanh Phương đã dạy, cầm lấy cổ tay Lạc Băng Hà, bắt mạch cho y, nếu tình huống thật sự không tốt vẫn là mời Mộc Thanh Phương đến rồi nói sau.

Bắt bắt một hồi, hần nhìn thêm mu bàn tay và ngực của Lạc Băng Hà một tẹo.

Một cảm giác bất an quái dị dâng lên trong lòng.

Mơ hồ, thấy có điểm nào không đúng.

Hình như... thiếu cái gì đấy.

Nhưng nhìn Lạc Băng Hà môi trắng bệch, ánh mắt lạnh lùng, hần cũng chẳng thèm suy nghĩ kỹ càng, ngồi bên giường, tiếp tục chuyển vận linh lực cho y.

Theo linh lực chậm chậm chảy khắp gân mạch trong cơ thể Lạc Băng Hà, Thẩm Thanh Thu cảm giác cơ thể cứng ngắc của y dần

dần thả lỏng, lặng lẽ thở phào một cái, vươn tay, tính kéo Lạc Băng Hà vào trong lòng.

Lạc Băng Hà lại giẫy ra.

Thẩm Thanh Thu lần thứ hai bị đẩy ra, ném cái khăn trong tay phải đi, bất đắc dĩ nói: "Người lại sao nữa."

Trong mắt Lạc Băng Hà tràn đầy cảnh giác cùng phòng bị, Thẩm Thanh Thu âm thầm đảo mắt trắng, phê bình nói: "Lúc nào rồi, còn càn quấy cái gì. Chẳng qua là hai ngày trước không cho người ngủ cùng thôi, có đáng tức tới hôm nay không."

Nghe vậy, khóe miệng Lạc Băng Hà có vẻ giật giật.

Thẩm Thanh Thu phẫn nộ, đổi thành vươn tay, sờ sờ trán của y, trầm ngâm nói: "Có chút nóng. Người có chóng mặt không?"

Bỗng nhiên, tiếng của Ninh Anh Anh từ bên ngoài truyền vào: "Liễu sư thúc, ngài không thể vào, sư tôn hiện tại không tiện..."

Bình thường Ninh Anh Anh nói chuyện nhỏ nhẹ, đồng đà đồng đánh, có đôi khi không tới gần căn bản nghe không rõ, kêu to như vậy, rõ ràng là mật báo cho Thẩm Thanh Thu trong phòng.

Hắn lập tức nhảy xuống giường, vừa mới buông rèm, cửa gỗ trúc xá đã bị đá mở.

Liễu Thanh Ca đeo kiếm trên lưng, ba bước xông vào phòng trong, Thẩm Thanh Thu một tay giấu ở phía sau, xoay người nhướn mày nói: "Liễu sư đệ dạo này khỏe không."

Liễu Thanh Ca đi thẳng vào vấn đề: "Thương Khung Sơn phái có quy tắc, Lạc Băng Hà không thể đi lên."

Thẩm Thanh Thu: "Sao ta chưa nghe nói qua quy củ này."

Liễu Thanh Ca: "Mới định."

Minh Phàm ló đầu vào, chen miệng nói: "Đúng vậy sư tôn, hiện tại Thương Khung Sơn phái thật sự có quy định này, chỉ là chương môn sư bá chưa cho khắc trên đá quy huấn mà thôi. Mọi người đều biết..."

Thẩm Thanh Thu trách mắng: "Người câm miệng!"

Đừng cho là ta không biết, chính là thằng nhóc mi kêu Liễu Thanh Ca tới!!!

Tiểu tử này ngưỡng mộ Bách Chiến Phong đã lâu, chút việc còn con cũng phải báo cáo Liễu Thanh Ca, quả thực đã thành gian tế của Thanh Tĩn Phong!

Tuy nói người trẻ tuổi không có mấy ai không ngưỡng mộ Bách Chiến Phong, về tình không đáng trách, thế nhưng hành vi thò tay ra ngoài, ngằm chà xát đâm chọc, quả thực đáng xấu hổ!

Đội hồi sẽ xử lý người!

Minh Phàm bị quát bèn yên lặng, nhẩn nhó lui ra ngoài, Ninh Anh Anh lo sợ đứng ở cửa, còn chưa giải được hận, dùng sức giẫm mạnh vào chân hắn, nói lầm bầm trách hắn làm hỏng việc.

Hai người lui ra ngoài xong, Liễu Thanh Ca lập tức xốc màn giường lên.

Lạc Băng Hà nửa ngồi ở trên giường, mắt lộ ra hung quang, giống như một chú báo hoang trẻ bị thương, đằng đằng sát khí, nhìn chăm chăm Liễu Thanh Ca, mắt như dao băng, lại tựa như ngọn lửa bùng bùng, trong tay giữ một bạo kích, bất cứ lúc nào cũng có thể phát động. Thảm Thanh Thu vội vàng chen vào giữa, một chân để lên ván giường, che ở trước mặt Lạc Băng Hà: "Sự đệ ngươi đừng như vậy."

Liễu Thanh Ca kinh nghi bất định: "Y bị thương?"

Thảm Thanh Thu thật muốn chấp tay lạy hần luôn, thở dài: "Nếu không phải y bị thương, ta cũng không đến mức đưa y về. Liễu sự đệ ngươi cứ mắt nhắm mắt mở, đừng đuổi y."

Liễu Thanh Ca nói: "Bị thương sao không ở lại ma giới?"

Chính là bởi vì ở ma giới nên mới bị thương a!

Thảm Thanh Thu: "Xảy ra chút tình huống..."

"Đám yêu ma quỷ quái kia phản loạn?"

"Ờm." Thảm Thanh Thu liếc liếc Lạc Băng Hà, không biết việc liên can tới nội vụ Ma tộc, có nên nói hay không, hàm hồ nói: "Chắc vậy đi."

Liễu Thanh Ca nói: "Cục diện rối rắm của mình thì tự mình xử lý. Thương Khung Sơn phái là hậu thuẫn của ngươi, không phải hậu thuẫn của hần."

Lạc Băng Hà bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, động tới vết thương gần ngực, lập tức cắn răng nhịn xuống. Thấy y nhịn khổ sở

vậy, Thẩm Thanh Thu bỗng nhiên lo sốt vó, nghiêm mặt nói: "Liều sư đệ chớ quên, nơi này là Thanh Tĩnh Phong."

Thanh Tĩnh Phong muốn giữ người hay không, đương nhiên là phong chủ định đoạt!

Liều Thanh Ca hận tranh không lại, nghiêm mặt nói: "Người cứ che chở cho y đi!"

Ném cho câu này xong, hắn hậm hà hậm hực đi ra cửa. Không quá hai giây, lại hậm hà hậm hực quay về, ném một thứ vào lòng Thẩm Thanh Thu.

Thẩm Thanh Thu tiếp được nhìn một cái, cư nhiên lại là cái quạt kia của hắn.

Chiết phiến trong một hồi hỗn chiến trên Lạc Xuyên, không biết rơi đi đâu mất. Mỗi lần đều là Liều Thanh Ca nhặt được, có thể thấy được chiếc quạt này thật sự có duyên với hắn, hay là, tặng hắn ta luôn cho xong!

Hắn vội ho một tiếng, tao nhã nói: "Mỗi lần đều làm phiền Liều sư đệ."

Liều Thanh Ca phẩy tay áo bỏ đi.

Âm thanh của Lạc Băng Hà vang lên sau lưng Thẩm Thanh Thu, cổ họng có chút khàn khàn: "... Liều Thanh Ca?"

Một tiếng này, đúng là câu hỏi nghi vấn.

Thẩm Thanh Thu nói: "Đừng để ý. Hắn chính là như vậy, hô hai tiếng mà thôi. Hô xong rồi, người cũng đi."

Lạc Băng Hà híp mắt, dần dần lộ ra thần sắc bắn khoăn.

Thẩm Thanh Thu đặt chiết phiến trên bàn, an ủi y: "Đừng sợ, vì sư hôm nay đã nói đến thế rồi. Nếu Bách Chiến Phong đệ tử lại đến vây công ngươi, ngươi đánh trả là xong, đánh không chết là được, không cần cố ý nhường. Coi như là kiếm thể diện cho Thanh Tĩnh Phong."

Lạc Băng Hà càng nghe, ánh sáng tỏa ra trong mắt, càng trở nên kỳ dị.

Y thử kêu một tiếng thăm dò: "... Sư tôn?"

Thẩm Thanh Thu nghiêng đầu: "Ừ?"

Ngữ khí thần sắc, đều là dịu dàng và khoan dung mười hai phần, có cầu tất ứng.

Lạc Băng Hà thu hồi ánh mắt, giật giật khóe miệng: "Không có việc gì. Chỉ là muốn... gọi gọi thôi."

Đứa nhỏ này cũng không có việc gì thích kêu sư tôn sư tôn không ngừng, Thẩm Thanh Thu cũng không phải ngày đầu mới biết, sờ sờ đầu của y: "Ngủ đi? Ma giới bên kia có chuyện gì, cũng cứ dưỡng thương ở đây đã rồi nói."

Lạc Băng Hà khe khẽ gật gật đầu.

Thấy thế, Thẩm Thanh Thu cúi người, rút đi gối sau lưng y, đỡ y nằm xuống. Trước khi nằm xuống, còn cẩn thận cởi dây buộc tóc của y, để tránh khi ngủ đè vào, cộm đầu.

Làm xong hết thủy, Thẩm Thanh Thu mới thôi tắt nến, lật đà lật đặt cởi áo khoác, cũng lên giường.

Hắn ôm Lạc Băng Hà, nói: "Người ngủ đi. Vì sự điều tức cho người."

Lần này ôm cũng ôm rồi, ngủ cũng ngủ rồi, giận dỗi khi trước chắc hết rồi nhỉ?

Thẩm Thanh Thu nhắm lại hai mắt, đem toàn thân linh tức điều tới trạng thái nhẹ nhàng nhất, giống như thủy triều lúc chạng vạng, nhu hòa gột rửa linh mạch của Lạc Băng Hà.

Trong bóng tối, hai luồng ánh sáng ẩn ẩn lóe ra từ hai con người, mãi không khép lại, nhìn chăm chú vào Thẩm Thanh Thu đang bình yên nhắm mắt.

Tóc dài của Thẩm Thanh Thu rơi vào giữa những ngón tay và cánh tay y, y nắm lấy một lọn tóc đen, chậm chậm vân vê, không tiếng động dùng khẩu hình miệng đọc lên cái tên này.

Thẩm Thanh Thu.

Thẩm Thanh Thu.

Một độ cong quỹ dị âm lệ bỗng nhếch lên bên khóe môi y.

Ý cười âm thầm trên mặt "Lạc Băng Hà" càng ngày càng khuếch trương.

Giống như y phát hiện ra trò vui gì đó cực kỳ thú vị, ánh mắt sáng lên, mang theo vẻ hưng phấn gần như tàn nhẫn.

Đêm nay, mộng cảnh của Thẩm Thanh Thu phức tạp lại kéo dài.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 83: Phiên Ngoại: Băng Muội Và Băng Ca Quyết Đấu Đỉnh Cao 2

Sáng sớm hôm sau, người mở mắt trước là Lạc Băng Hà.

Sắc mặt trắng bệch của y đã có chút hồi phục huyết khí, nhìn qua so với màu sắc tối qua đã tốt hơn thấy rõ. Còn Thẩm Thanh Thu, buổi tối hôm qua trước khi ngủ còn vui vẻ, sáng nay khi tỉnh lại còn ôm y, nửa tỉnh nửa mê, sắc da hơi nhạt.

Thẩm Thanh Thu thật sự truyền linh lực cho y cả đêm, đến khi mơ mơ màng màng ngủ mất cũng không dừng lại.

Lạc Băng Hà chậm chậm chớp mi mắt, ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú hẩn trong chốc lát, vươn tay xê dịch cánh tay của Thẩm Thanh Thu.

Dịch như thế, Thẩm Thanh Thu liền bị bừng tỉnh. Lạc Băng Hà nhân cơ hội đứng dậy xuống giường.

Thẩm Thanh Thu buồn bực lắm.

Dĩ vãng đã y cũng không xuống, sáng nay lại tự giác như vậy?

Hắn xoa xoa hốc mắt, nhú mày nói: "Sớm như thế dậy làm gì? Nấu cơm sao? Hôm nay cũng đừng làm."

Lại thấy Lạc Băng Hà chỉ mặc nội y đơn bạc, cổ áo khép hờ, tuy nhiên miệng vết thương chẳng chịt ngang dọc đã bình phục, chỉ chừa lại dấu vết nhàn nhạt, phỏng chừng hôm nay có thể khỏi hẳn nhưng non nửa phiến ngực đang thản nhiên đón gió. Ngoại bào tối hôm qua không thể mặc được rồi, bèn nhắc nhở nói: "Quần áo trước kia của ngươi còn ở phòng hông. Máy người Anh Anh cũng không động tới."

Lạc Băng Hà vòng qua một chiếc bình phong, chuyển sang buồng hông.

Một vùng trời đất rọi sáng vào mắt y, không nhiễm một hạt bụi, giường ghế tủ bàn chế bằng trúc xanh đều đầy đủ, đầu giường còn có một cái tiểu án, quyền trục và bút lông còn gác rất gọn gàng ngăn nắp. Mở cửa tủ ra, bạch y gấp gọn đặt rất chỉnh tề. Phía trên còn treo những miếng ngọc bội thượng thừa đủ loại kích cỡ.

Trong lúc Lạc Băng Hà ở phòng hông, Thẩm Thanh Thu cũng chậm chậm từ trên giường ngồi dậy. Hắn vừa dùng mắt tìm xem giày ở đâu, vừa xoa huyết thái dương.

Tối hôm qua ngủ quá mệt nó không ngon, quá mệt nó đáng mê!

Luôn luôn nằm mơ! Nằm mơ nằm mơ nằm mơ nằm mơ!

Ngay cả hắc lịch sử đến Song Hồ thành đánh Bác Bì ma cũng mơ thấy! Thuận tiện còn có mộng trong mộng!

Cái gì Tiên Minh Đại Hội Kim Lan Thành Hoa Nguyệt Thành Thánh Lăng tất cả đều chiếu một lượt như đèn kéo quân, bị đánh,

học máu, trên người mọc cỏ... [tay vấy bái bai]

Một buổi tối nhiều giấc mộng chen chúc như vậy đầu sắp phát nổ rồi!

Nhất định là vì vừa ngủ vừa truyền linh lực cho Lạc Băng Hà. Một khi thần thức y không ổn, người phụ cận đến ngủ cũng gặp tai ương.

Lúc này, Lạc Băng Hà mặc quần áo tử tế, từ phòng hông đi ra. Thẩm Thanh Thu còn chưa tìm được giày, thôi chẳng tìm nữa, vấy vấy tay với y, kêu Lạc Băng Hà đi đến bên giường, kéo y xuống.

Kéo một chút, không kéo được, Lạc Băng Hà nhướn mày nói: "Làm gì?"

Thẩm Thanh Thu lấy từ dưới gối ra dây cột tóc cùng một cây lược gỗ, nói: "Người nói xem là làm gì."

Lạc Băng Hà lúc này mới ngoan ngoãn ngồi xuống trước người hắn, đánh giá mọi nơi trong trúc xá, Thẩm Thanh Thu vừa chải vừa tùy ý nói: "Đang nhìn gì thế?"

Ánh mắt Lạc Băng Hà vẫn sắc bén mà bình tĩnh như trước, âm thanh mềm mỏng đi, nói: "Mấy năm nay mỗi lần quay về Thanh Tĩnh Phong, đều vội và vội vàng, không kịp xem tử tế."

Thẩm Thanh Thu miệng ngậm dây cột tóc, lén la lén lút chơi trò xấu tết cho y cái bím tóc, nói: "Mấy ngày này người có thể xem cho đủ. Đợi lát ta lại đi Bách Chiến Phong chào hỏi, kêu Liễu Thanh Ca quản lý chúng nó cho tử tế. Đệ tử của Thanh Tĩnh Phong, tuyệt đối không có lý nào lại bị Bách Chiến Phong đuổi theo đánh đập."

Lạc Băng Hà dừng trong chốc lát, chậm chậm quay đầu lại, nhoẻn miệng cười với hắn, ngọt ngào gọi: "Sư tôn?"

"Ừ?"

"Sư tôn."

"Ừ."

Y giống như chưa từng thử qua cách gọi mới mẻ như vậy, kêu liên tiếp vài tiếng, mỗi lần đều được đáp lại, càng kêu càng nghiệm, kêu đến mức Thẩm Thanh Thu không nhịn được, vờ quạt đập vào đầu y một cái: "Gọi gì mà gọi. Gọi một lần là được. Nói chuyện tử tế."

Lạc Băng Hà bị ăn một đập vào đầu, mặt tối sầm, nhanh chóng điều chỉnh lại, ý vị không rõ mà cười cười, đồng tử chuyển về một phía, nói: "Tối hôm qua sư tôn ngủ không ngon sao?"

Ôm người, có thể ngủ ngon sao?

Thẩm Thanh Thu thản nhiên nói: "Mơ một giấc chuyện cũ năm xưa mà thôi."

Lạc Băng Hà nói: "Vậy không bằng lần sau đổi thành ta ôm sư tôn ngủ?"

Lời như thế hắn thật sự có thể hạ bút thành văn. Thẩm Thanh Thu đại công cáo thành, vỗ vỗ đầu y, đẩy y xuống giường: "Đi đi. Đi đi."

Thẩm Thanh Thu quả nhiên đi bái phỏng Bách Chiến Phong như đã nói.

Hắn qua bên đó có thể nói là ngựa quen đường cũ, bái thiếp cũng không cần dâng một cái, vừa uống vài ngụm cháo trắng Minh Phàm đưa lên vừa chỉnh lại quần áo, phiêu nhiên mà đi. Lạc Băng bị hắn nhốt ở trúc xá, được dặn là "Ngoan ngoãn chờ vi sư trở về", nhưng sao có thể ngoan ngoãn ngồi chờ cho được.

Vừa mở cửa, đã thấy một bóng dáng màu cam nhỏ xinh nhảy tới. Lạc Băng Hà tập trung nhìn, nói: "Anh Anh."

Ai ngờ, Ninh Anh Anh giật mình một cái, sợ đến biến sắc: "A Lạc người làm sao vậy! Người bị tổn thương đến đầu óc sao?! Tại sao người lại gọi ta như vậy!"

Lạc Băng Hà: "..."

Vẻ mặt đầy sợ hãi của Ninh Anh Anh còn chưa biến mất: "Sao người không gọi ta là Ninh sư tỷ?!"

Lạc Băng Hà: "... Ninh sư tỷ."

Tiếng "Sư tỷ" này, gọi đến mức nghiêng răng nghiêng lợi. Ninh Anh Anh lại nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ ngực nói: "Thế mới đúng chứ. Bổng nhiên sửa miệng, nào có giống người. Tuy rằng sư tôn thương người, nhưng lúc nào cũng phải chú ý, lớn nhỏ có thứ tự, vậy mới không uổng thân phận đệ tử Thanh Tĩnh Phong của chúng ta."

Lạc Băng Hà nghe đến mức gân xanh đầy trán, mất đi kiên nhẫn, ngắt lời nàng: "Ta có lời hỏi người."

Ninh Anh Anh lập tức lộ ra thần sắc đã hiểu.

Nàng giơ tay qua, trịnh trọng đưa phát trần và chổi vào tay Lạc Băng Hà.

Nàng nói: "Sư tỷ biết. Cho."

Lạc Băng Hà: "..."

Ninh Anh Anh thành khẩn nói: "A Lạc người đừng để bụng, trúc xá của sư tôn người vẫn quen một mình chỉnh lý quét tước, ta biết. Nhưng mà người với sư tôn đi một cái liền đi lâu như thế, ta và đại sư huynh cũng chỉ đành làm thay. Có điều, nếu người đã trở lại, vẫn là giao trả cho người đi. Sư tỷ sẽ không giành việc vặt với người đâu. Điểm này sư tỷ vẫn hiểu mà."

...

Hiểu cái mốc!

Lạc Băng Hà lại quay đầu đi Tiên Xu Phong.

Đệ tử của Tiên Xu Phong luôn hoan nghênh y vô cùng — bất luận ở nơi nào cũng thế.

Liễu Minh Yên đeo mạng che mặt tím, khách sáo cúi người hành lễ, nói: "Lạc sư huynh."

Hồi trước, mấy vụ như chạy việc vặt, Thẩm Thanh Thu cũng chẳng thiếu sai Lạc Băng Hà làm, trên Tiên Xu Phong thường có thể nhìn thấy bóng dáng của y, thỉnh thoảng đến gửi thư, dâng thiếp, mời người, mượn đồ.

Nam đệ tử của phong khác đi lên, ít nhiều sẽ lấm la lấm lét, nhìn đông nhìn tây, nhìn nhìn một hồi, nhìn luôn vào khuê phòng thậm chí là nhà tắm của các vị tiên tử, đương nhiên, kẻ đó chưa tới nhà tắm, sớm đã bị các tiên tử loạn kiếm 【bíp –】. Chỉ có Lạc Băng Hà, mỗi khi đến phong, đều vô cùng lễ phép, tự giác nghiêm khắc giữ một

khoảng cách, thế là, danh tiếng của Lạc Băng Hà ở Tiên Xu Phong tương đối cao. Cho nên, trên dưới Tiên Xu Phong ngầm đồng ý để y vào nội điện chờ.

Lạc Băng Hà còn chưa nói gì, Liễu Minh Yên đã gật đầu với Lạc Băng Hà: "Lạc sư huynh phải chăng phụng mệnh Thẩm sư bá đến mời sư tôn? Xin chờ ở đây một lát, ta an trí mấy vị đạo hữu Thiên Nhất Quan xong sẽ quay lại."

Ba vị đạo hữu mà nàng nói, đúng là ba đạo cô xinh đẹp.

Những thân hình lung linh được bao quanh bởi đạo bào màu thủy lam, đang vây quanh nàng. Sáu con người trong vắt, nhìn Lạc Băng Hà chăm chú, một hồi thì ghé lỗ tai thì thầm, một lát lại giậm chân nũng nịu, hai má ửng hồng, giống như ba đóa hoa lam rực rỡ vây quanh một bông sen xanh, đón gió loạn chiến, hahahihi, cười đùa, theo nhau đi ra ngoài.

Lạc Băng Hà bèn nghe lời kiên nhẫn ở tại chỗ đợi Liễu Minh Yên trở về.

Đứng không trong chốc lát, chợt phát hiện, dưới đồng sách hỗn loạn trên thư án, lộ ra một góc sách. Rõ ràng là nhét xuống trong lúc vội vàng.

Liễu Minh Yên cư nhiên cũng có thứ cần phải giấu.

Y tùy tay rút ra quyển sách nhỏ bị giấu đi kia, nhìn lướt qua, chỉ cảm thấy trang bìa lòe loẹt, ba chữ tên sách thì nhau uốn éo, nhíu nhíu mày, thấy ký tên là "Liễu Túc Miên Hoa", mỉm cười, mở ra.

...

... Khi Thẩm Thanh Thu trở về từ Bách Chiến Phong, Lạc Băng Hà đã ở trong trúc xá đợi hần.

Vừa vào cửa, đã cảm giác có một tầm mắt nóng như lửa, cháy như than đang bắn về phía này.

Thẩm Thanh Thu: "..."

= □ = Bỗng nhiên có chút không dám đóng cửa chuyện gì thế này a!

Lạc Băng Hà tựa nghiêng trên giường, "Làm sao vậy? Sao sư tôn không qua đây?"

Ngữ khí vẫn mềm mỏng mang theo chút ủy khuất như bình thường, ánh mắt thì lại không như vậy.

Y đang dùng ánh mắt giống như chưa bao giờ nhìn thấy Thẩm Thanh Thu vậy, trên dưới đánh giá hần, tựa như muốn dùng ánh mắt để lột da của hần.

Thẩm Thanh Thu một thân, da dẻ rất tốt, bả vai không rộng không dày, eo nhỏ chân dài, dưới tầng áo xanh đồng phục Thanh Tĩnh Phong, nhìn rất có phong thái.

Đúng. Chính là phong thái.

Thẩm Thanh Thu xoay tay đóng cửa trúc xá, còn chưa tới gần y trong vòng 5 bước, đã cảm giác cả người bị kéo, trực tiếp bổ nhào vào lòng Lạc Băng Hà, vùng eo bị siết chặt.

Lạc Băng Hà lượn đến sườn eo hần, lúc có lúc không vuốt ve.

Tay. Tay. Cám ơn! Tay! Tay người!

Thẩm Thanh Thu trở tay túm lấy móng vuốt của Lạc Băng Hà, Lạc Băng Hà tựa thể ghi một cái, chẳng hiểu ra sao, hắn đã bị đặt lên trên đùi Lạc Băng Hà, hai chân ngồi tách ra, kẹp chặt cứng. Ngay sau đó, Lạc Băng Hà luồn theo cổ hắn mà đè xuống, môi của Thẩm Thanh Thu bị ngậm chặt.

Không dám động. Dù, tư thế này, thật sự không dám động!

Kỳ thật hai người đã sớm làm hành vi còn hơn cả thế này, nhưng lần trước thuộc tình huống đặc thù, lại đại họa lâm đầu, căn bản chẳng quan tâm ngại ngùng hay rụt rè. Trước đó gần nửa tháng ở ma giới, Lạc Băng Hà cũng khá thân mật với hắn, cũng không biết là thẹn thùng hay sao, thủy chung vẫn chưa làm ra hành vi quá giới hạn gì.

Lúc này, tại đây, tình huống lại trở nên hoàn toàn khác.

Mặt trời còn chưa có xuống núi đâu. Ban ngày tuyên dân thật sự được sao!

Phỏng chừng là khiến đứa nhỏ này nhin đến hồng rồi _(:3)∠_

Thẩm Thanh Thu rất không có thói quen dính nhanh như vậy với người đang trong trạng thái tỉnh táo, nhưng thể loại búp bê sứ đựng vào là vỡ như Lạc Băng Hà, nhất định không thể làm rớt nữa, vì thể hùa theo y, khẽ mở miệng ra.

Nói đến cũng lạ, thân thể này của Thẩm Thanh Thu, hắn dùng lâu như vậy, cảm giác là thế này: từ đầu đến chân, từ trên xuống dưới, rần rần chắc chắc, không có chỗ nào đựng vào được, cù chỗ nào cũng không ngứa, hình như cũng không có chỗ nhạy cảm gì, nhưng

hiện tại bị Lạc Băng Hà nhẹ nhàng nắm bắt, lại cảm thấy ngứa ngáy khó chịu.

Tại sao thuần thực như vậy, tại sao?

Rõ ràng là một xử nam! Tại sao?

Một lần liền không dạy cũng hiểu? Tại sao!

Không công bằng. Ta muốn lên án, ta muốn gào thét!

Lạc Băng Hà khi nặng khi nhẹ căn bờ môi của hắn, đầu lưỡi ở khoang miệng hắn đảo qua đảo lại, Thẩm Thanh Thu có chút không theo kịp tiết tấu, hơi hơi thở dốc, nhưng hễ xoay đầu ra chỗ khác lại bị đặt về góc độ cũ, hôn càng sâu hơn. Hơi này chẳng tiếp được hơi sau, nhú mày nhắm mắt, tất nhiên không thấy ác ý chớp động trong ánh mắt Lạc Băng Hà.

Ngồi trên đùi rất không vững, hắn theo bản năng vươn tay tóm áo Lạc Băng Hà, tóm một cái, không tóm được quần áo, mà trực tiếp đụng đến làn da trước ngực.

Làn da trơn mịn, hoàn chỉnh.

Trong phút chốc, đầu óc Thẩm Thanh Thu một mảnh tuyết trắng.

Lòng bàn tay hắn đột nhiên phát lực, tung một bạo kích về phía tim Lạc Băng Hà. Lạc Băng Hà tiếp phải một chưởng linh lực mạnh mẽ ngay chính diện, lại không hề bị ảnh hưởng, cười lạnh một tiếng, một tay bóp chặt cổ tay phải của Thẩm Thanh Thu, một tay tiếp tục giữ gáy hắn, vô cùng thành thạo xoay người lăn trên giường, trên cao nhìn xuống, cười tà mị hỏi: "Sao thế sư tôn, không phải người rất yêu ta sao? Tại sao không chịu cho ta?"

Đậu xanh rau má người! Thẩm Thanh Thu mắng: "Cút!"

Môi và răng Lạc Băng Hà từ triền miên chuyển sang cắn xé, miệng Thẩm Thanh Thu nháy mắt tràn ngập mùi máu tươi.

Tay trái hắn làm thành quyết, Tu Nhã ở trên bàn ứng lời bay tới, Lạc Băng Hà khế dừng động tác, Thẩm Thanh Thu nhân cơ hội một cước bay lên, đá vào ngực y, hắn còn chưa đứng lên, cổ chân đã bị siết, nhìn lại, Lạc Băng Hà một tay cầm mắt cá chân hắn, kéo mạnh về, một lần nữa kéo hắn xuống dưới thân. Ngay sau đó lật ngửa thân thể Thẩm Thanh Thu, nắm chân hắn dùng sức ép xuống, gập nó lên ngực.

Cả chuỗi động tác một hơi tóm gọn!

Thẩm Thanh Thu lạnh lùng nói: "Y ở đâu?!"

"Lạc Băng Hà" nghiêng đầu nói: "Người hỏi ai? Nếu hỏi ta, thì chẳng phải ở đây sao?"

Thẩm Thanh Thu bỗng nhiên mềm giọng, nói: "Sao người lại sang bên này được?"

Lạc Băng Hà nghịch tóc của hắn, nói: "So với việc đó, ta càng muốn hỏi, "Sự tôn" người làm sao phát hiện ra?"

Mợ nó. lòng bàn tay và ngực của Lạc Băng Hà có sẹo a. Đều là hắn gây ra!

Thẩm Thanh Thu nói: "Người thật muốn làm rõ ràng?"

Lạc Băng Hà đè thấp thân mình, lạnh lùng nói: "Không nói cũng được. Chúng ta còn nhiều thời gian, có thể từ từ "làm rõ ràng"."

Thẩm Thanh Thu nói: "Vậy người quay đầu nhìn xem?"

Độ cong khoe miệng Lạc Băng Hà bỗng dựng cứng đờ, đột nhiên kinh giác, quay đầu lại đề phòng.

Bên trong mảng tối mảng sáng, một khuôn mặt giống hệt y như đúc đang tiến tới.

Như băng như sương, giá lạnh thấu xương, mà đôi đồng tử kia lại giống như ngọn ma trời, sắc màu đỏ rực hừng hực thiêu đốt.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 84: Pn: Băng Muội Và Băng Ca Quyết Đấu Đình Cao 3

Bên trong trúc xá, hai người giống nhau như đúc, hai khuôn mặt giống nhau như đúc.

Ngoại trừ một người bạch y, một người hắc y, hoàn toàn không nhìn ra bất cứ gì khác biệt.

Lạc Băng Hà hắc y bên hông đeo một thanh kiếm, tầng tầng lớp lớp, có phù chú phong ấn vô cùng nghiêm ngặt.

Tâm Ma Kiếm khi xưa khí phách ào ạt, giờ lại bị gói ghém thô bạo khó coi đến thế, ngay cả một tia ma khí cũng không thể tỏa ra.

Y khàn khàn cổ họng khế quát: "Cút xuống!"

Đến cùng tiếng quát khế tràn trề tức giận này, còn có một bạo kích. "Lạc Băng Hà" bạch y kẹt giữa hai chân Thẩm Thanh Thu tức thì nghiêm túc đáp trả. Hai luồng chạm nhau, không trung vang lên một tiếng, mùi thuốc nổ tản mát.

Gã nhìn có vẻ vô cùng mất hứng, khinh thường nói: "Sớm không về, muộn không về, cố tình phải vào cái lúc này..."

Còn chưa nói xong, Thẩm Thanh Thu ngoắc ngoắc hai ngón tay, Tu Nhã Kiếm mới găm lệch vào vách tường hơi hơi rung động chuôi, đột nhiên bay tới tay của hắn. Thẩm Thanh Thu nắm chặt bàn tay, bật người vung tay chém xuống.

Hai mặt giáp công, "Lạc Băng Hà" rốt cuộc không thể tiếp tục bảo trì tư thế cơ thể khiêu khích này nữa. Gã xoay người xuống giường, lúc rời ra còn không quên nhéo một cái vào thắt lưng Thẩm Thanh Thu, nhẹ nhàng tọa lạc ở một góc của trúc xá, tỏ vẻ ảm đạm: "Sư tôn xuống tay nặng nề. Chẳng lẽ một chút cũng không thương xót đệ tử sao?"

Cút mịa mi đi!

Ai là sư tôn của mi!

Hàng này là nam chính "Lạc Băng Hà" của nguyên tác 《Cuồng ngạo tiên ma đồ》 bên Chung Điểm a! Trước đó khi trình trưng phạt của hệ thống lên sàn, đã từng được thả ra — nam nhân tồn tại như một vị thần được độc giả Chung Điểm sùng bái, năm xưa ai nhắc tới mà không hô một tiếng: Băng ca!

Thẩm Thanh Thu tuyệt đối không ngờ, hàng này không chỉ xuất hiện trong trình trưng phạt của hệ thống, còn có thể xuất hiện với hình thể thật ở thế giới này. Như vậy xem ra, cái gọi là trưng phạt của hệ thống, không phải thả ra bản mô phỏng nhân cách, chỉ sợ là trực tiếp từ thế giới song song nguyên bản kéo Băng ca qua!

Tuy rằng hôm qua tới nay, vẫn cảm thấy là lạ ở chỗ nào, nhưng mà, Lạc thiếu nữ vẫn đều là cái giọng nũng nịu hơi tí là giận dỗi, hơn nữa mãi mê quan tâm lo lắng, trị thương cho y, Thẩm Thanh Thu mới không nghĩ nhiều.

Lạc Băng Hà chân chính, lòng bàn tay và ngực đều có vết kiếm mình để lại. Thứ như vậy đứa trẻ này vẫn coi là bảo bối giữ trên người không chịu chữa khỏi, sao có thể khiến hắn đụng đến "làn da bóng loáng hoàn chỉnh"?

Nói đến cùng vẫn là không đủ quen thuộc với thân thể đối phương, mới chậm chạp không nghĩ ra.

May thay dừng cương trước bờ vực. Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, thiếu chút nữa khí tiết tuổi già (...) khó giữ được.

Vậy hôm qua khi chạm mặt trong nội điện địa cung, gã nói chữ "Đi" cũng rất dễ lý giải. Ý của chữ này không phải "Chạy mau đi", mà là "Đồ cặn bã nhà ngươi mau cút ngay cho ông đây!"

Lạc Băng Hà hắc y bên hông đeo kiếm đánh tới, gấp gáp nói: "Sự tôn, tạp chủng này có làm gì ngươi không?"

Ờ, mắng gã tạp chủng, không phải đang mắng chính ngươi sao...

Ném đá thì ném đá, nhìn vẻ mặt vội vàng của Lạc Băng Hà, túm lấy mình không chịu buông, Thẩm Thanh Thu rất là vui mừng.

Bầu không khí này mới đúng chứ!

Hắn hắng giọng một cái, xác nhận quần áo không rách không xộc xệch, dung nhan không loạn, mới nói: "Vi sự không có việc gì." Đột nhiên nhớ tới hôm qua trên người "Lạc Băng Hà" thương tích đầy mình, da tróc thịt bong, bên này chỉ sợ cũng khó tránh không tổn hao gì, vội hỏi: "Ngươi thế nào? Có bị thương không?"

Lạc Băng Hà gật đầu nói: "Đã khỏi rồi."

Thẩm Thanh Thu nắm cổ tay của y, lật qua, lòng bàn tay có một vết sẹo trắng nói mờ không mờ, nói nặng không nặng, trong lòng xúc động: "Rốt cuộc chuyện gì thế này. Hai ngày này người đi đâu vậy, tại sao gã lại ở chỗ này?"

Lạc Băng Hà lắc đầu nói: "Đệ tử không biết. Ngày hôm kia bế quan trong nội điện địa cung, bỗng nhiên tử quang trên tàn phiến của Tâm Ma Kiếm bắt đầu khởi động,...kẻ này liền xuất hiện, trong tay còn cầm một thanh Tâm Ma Kiếm khác. Ta giao thủ với gã, nhất thời vô ý, tiến nhập khe nứt do Tâm Ma Kiếm chém ra, sau đó khe nứt khép lại. Ta chỉ kịp cướp kiếm đi, rồi khi quay lại, không phát hiện sư tôn, đành phải một đường tìm tới Thương Khung Sơn phái."

Cho nên hai ngày nay, Lạc Băng Hà là chạy đến 《Cuồng ngạo tiên ma đồ》 nguyên tác?

Thì ra vết chém không khí của Tâm Ma Kiếm đã nghịch thiên tới trình độ này, ngay cả cửa ra vào của thế giới song song cũng có thể chém mở.

Đây không phải sự tồn tại có thể dùng BUG để nói rõ được!

Một chàng gay bỗng nhiên đưa thân vào hậu cung ba nghìn giai lệ của Chung Điểm, đứa nhỏ này chắc là bị dọa sợ lắm lắm. Thẩm Thanh Thu đang không nhịn được lòng sinh triu mến (...) chợt nghe có người lạnh lùng thốt: "Cảm phiền, ta còn ở nơi này. Có thể đừng lãng quên ta không."

Lạc Băng Hà nguyên tác vẫn quen làm trung tâm sân khấu được vạn dân chú mục, thấy hai người kia vừa gặp đã dính thành một cục, coi như gã không tồn tại, dính lấy nhau buồn nôn đến cực điểm,

nội tâm phiền đến không sao tả nổi, chân âm thầm dùng sức, không tiếng động dập nát mấy khối đá dưới chân.

Lạc Băng Hà che ở trước người Thẩm Thanh Thu, ngữ khí lạnh lạnh: "Vừa rồi người đang làm gì đó."

"Lạc Băng Hà" thản nhiên nói: "Chơi chơi một chút thôi."

Thẩm Thanh Thu chấn kinh rồi.

Chơi ai?

... Chơi ta sao?

Băng ca người... Ai đến cũng không cự tuyệt sao?!

Nam nữ không kỵ, chạy măn không kiêng, đưa đến bên miệng liền ăn?

Hay là nói bên này hậu cung nguyên bản đều chưa thu, nhin đến gấp quá?

Băng ca chặc một tiếng, khinh thường nói: "Ai kêu y vô dụng như vậy, đến một nữ nhân cũng không có."

Tiêu chuẩn "vô dụng" kiểu này, đến là say. Điểm chú trọng của Lạc Băng Hà lại không phải cái này, phần nộ đến mức trong đồng tử gần như xuất huyết, trầm giọng nói: "Người dám làm nhục sư tôn như thế..."

Ánh mắt của "Lạc Băng Hà" còn lại cũng đột nhiên chuyển sang màu đỏ, nhìn thẳng y, cười lạnh nói: "Ta đâu chỉ muốn nhục nhã hần? Nhìn dáng vẻ không tiền đồ của người mà xem! "Ta" cư nhiên

khó coi như vậy, suốt ngày ở bên tên tiểu nhân vô liêm sỉ Thẩm Thanh Thu..."

Gã chưa nói xong, Lạc Băng Hà đã nổ.

Trúc xá gần như bị ô khí tràn ngập đến mức đưa tay không thấy được năm ngón, không ai nhường ai, bỗng nhiên một đạo bạch quang thấu nhập từ đỉnh đầu, thì ra hai người ném bạo kích lẫn nhau, mái hiên bệnh tật của trúc xá vô tội bị thương, rách ra một lỗ hồng lớn. Lạc Băng Hà ngẩng đầu nhìn, mặt nhất thời còn đen hơn ma khí tay y đánh ra.

Thẩm Thanh Thu cũng gần như có biểu cảm y hệt: Má nó chớ, thế này thì khi An Định Phong đến sửa chữa biết nói thế nào?

Lạc Băng Hà không muốn hủy hoại trúc xá, nhảy ra đại môn, quát: "Đi ra!"

Gã nguyên tác hừ nói: "Vừa hay, trong phòng sập sệ không thoải mái tay chân!"

Hai đạo thân ảnh một đen một trắng ngay lập tức biến mất không thấy. Thẩm Thanh Thu đang lo lắng nếu gọi người của Bách Chiến Phong tới, liệu có khi nào họ đánh chết cả hai Lạc Băng Hà không, đúng lúc đó, Minh Phàm cùng Ninh Anh Anh dẫn một đồng đệ tử lao tới. Phỏng chừng vừa nãy còn đang học ca chiều, nghe được tiếng vang lạ, vội vàng chạy qua, có đưa ôm đàn, có đưa tay còn cầm sách. Thẩm Thanh Thu lập tức nói: "Đứng lại!"

Cả đám đệ tử vội vàng đứng thẳng, Minh Phàm mở miệng hỏi: " Sư tôn, bên này có cái gì..."

Thẩm Thanh Thu ngắt lời hần: "Xếp thành hàng."

Các đệ tử Thanh Tĩnh Phong lập tức theo phản xạ có điều kiện xếp thành hàng. Thảm Thanh Thu lại nói: "Đi xuống, chạy vòng quanh Thanh Tĩnh Phong. Chạy ba mươi vòng!"

Nếu trực tiếp đuổi chúng nó đi, đám nhóc con này tất nhiên không chịu, còn đòi ở lại giúp (thêm) đỡ (loạn), chẳng bằng trực tiếp đuổi khéo đi luôn. Mệnh lệnh trực tiếp như thế, chúng đệ tử bốn mắt nhìn nhau. Sư tôn kêu chạy, ờ chạy thôi. Một đám thiếu niên thiếu nữ thanh y nối đuôi nhau như xe lửa, chạy xuống chân Thanh Tĩnh Phong.

Thảm Thanh Thu đuổi chúng nó xong, nhẹ nhàng thở ra, quay đầu phi thân nhảy vào rừng trúc sau núi.

Hàng nguyên tác có thể hoàn toàn khống chế Tâm Ma Kiếm, đưa mà hấn nuôi, lại bởi vì tâm trí không quá ổn định, hoặc nói tạp niệm trong lòng đặc biệt nhiều, rất dễ dàng bị xâm nhập phản phệ, bởi vậy chỉ sợ không dám vọng động Tâm Ma Kiếm, hơi bó tay bó chân, chỉ e vì nguyên nhân này, y mới chủ động dùng phù chú che Tâm Ma Kiếm lại. Cầm bàn tay vàng cũng không dám dùng, cầm chén vàng vẫn không thể xin cơm. Kiếm còn chưa ra khỏi vỏ, nhìn khác gì vật nhau.

Nhưng vật nhau kiểu này, sức phá hoại cũng mạnh quá đi!

Mặt đất đã bị đào ra mấy chục hố sâu, cành trúc nghiêng ngả, lá rụng bay tán loạn, gà bay chó chạy kinh thiên động địa. Còn tiếp tục như vậy, Thanh Tĩnh Phong sẽ bị gọt thành Hối Đầu Phong. Thảm Thanh Thu nhìn chuẩn khe hở, xách Tu Nhã, xông về phía Lạc nguyên tác.

Ngân quang chớp động, quét qua đôi mắt dài hẹp, "Lạc Băng Hà" nghiêng đầu thật mạnh, nháy mắt đẩy ra mũi kiếm, nghiêng đầu nói: "Rõ ràng bọn ta là cùng một người, vì sao sư tôn người giúp y đánh ta?"

Có ma mới cùng một người với người!

Thẩm Thanh Thu ngậm miệng không đáp, trao đổi ánh mắt với Lạc Băng Hà, không cần nói nhiều, đồng loạt tiến công về phía Lạc nguyên tác.

Vốn giữa hai Lạc Băng Hà, khoảng cách thực lực không lớn, trước đó vết thương trên người Lạc nguyên tác, hơn phân nửa chính là Lạc Băng Hà chém ra, hơn nữa cộng thêm Thẩm Thanh Thu, cán cân thăng bằng chầm chậm khuynh đảo.

Bên trong kiếm quang nhanh nhẹn như rồng bay tuyết phủ, linh lực và hắc khí lần lượt thay đổi, phối hợp không còn kẽ hở. "Lạc Băng Hà" khó khăn né qua mấy đợt công kích, hơi hơi hí mắt, dường như là động khí, nhưng cũng không quá biểu lộ cảm xúc, chỉ háp hé miệng, bỗng nhiên nói: "Kỹ thuật của y kém như vậy, có gì tốt?"

Đột nhiên đến một câu như vậy, tay của Thẩm Thanh Thu run lên một chút, nhin xuống, tiếp tục đánh.

Ai ngờ, Băng ca vẫn không giữ chừng mực: "Sư tôn người cũng thường thức qua bản lĩnh của ta rồi. Dù sao cũng là một người, không bằng người đi theo ta. Nhất định khiến người sung sướng hơn theo y."

Thẩm Thanh Thu: "Câm miệng!"

Lạc Băng Hà lẩm bẩm nói: "... Thường thức qua?"

Thẩm Thanh Thu: "Chuyên tâm đánh nhau."

Lạc Băng Hà nói: "Cái gì gọi là thường thức qua. Cái gì gọi là sung sướng hơn theo ta?"

"Lạc Băng Hà" ám muội nói: "Hay là nói, sư tôn người chính là thích bị người làm đau? Cho dù là vậy, đệ tử cũng bảo đảm làm ngài vừa lòng."

Trong phút chốc, mặt của Lạc Băng Hà trở nên méo mó, y gần như vô ý thức đặt tay lên Tâm Ma Kiếm.

Thẩm Thanh Thu vội quát: "Đừng rút!"

Lạc Băng Hà nhờ thế mới lấy lại tinh thần, lập tức thu tay, nhưng màu đỏ trong mắt càng đậm hơn, hơi thở cũng trở nên dồn dập. Cẩn rằng một cái, giành thế tấn công trước, dẫn đầu mở ra màn cận chiến.

Hai người cứng đối cứng, lực đạo y hết, chiêu thức y hết, hậu quả tạo thành cũng y hết. Thẩm Thanh Thu nghe thấy tiếng "răng rắc" nặng nề.

Hai Lạc Băng Hà, một kẻ gãy tay trái, một tên gãy tay phải, đều mềm nhũn buông thõng. Ngay cả phản ứng kế tiếp cũng giống nhau như đúc: Tay gãy thì dùng chân đá, vì thế lại "răng rắc" hai tiếng — lúc này gãy chính là chân.

Thẩm Thanh Thu không thể nhịn được nữa: "Đủ rồi!"

Cách đấu kiểu này, muốn đồng quy vu tận sao?!

"Lạc Băng Hà" bỗng nhiên dịu sắc mặt, nhìn Thẩm Thanh Thu nói: "Sự tôn, phải chăng người trách ta lần trước làm đau người?"

Tên còn lại trợn mắt nói: "Sự tôn, trước đó người với gã từng gặp rồi?"

Nếu ở trong hệ thống cũng coi như đã gặp mặt, vậy thì tính. Thẩm Thanh Thu không muốn giấu diếm, nói: "Gặp mặt một lần mà thôi."

Băng ca cũng thật biết tận dụng mọi thứ, ủy khuất nói: "Lần trước là ta không tốt. Đệ tử nhận sai, nhưng vừa rồi không phải sự tôn cũng rất vui vẻ sao? Đều là đồ đệ, sao người nhẫn tâm đối xử với ta như vậy?"

Giả bộ. Người giả bộ. Người tiếp tục giả bộ đi. Không hổ là Băng ca hai mặt khẩu Phật tâm xà miệng nam mô bụng một bồ dao găm!

Quả nhiên nam chính hệ hắc hóa của Chung Điểm chính là âm hiểm, gã đây là đang cố ý nhiễu loạn tâm trí của Lạc Băng Hà. Thẩm Thanh Thu sao có thể để gã thành công, mắng vô cùng hùng hồn hợp lý, không chút hàm hồ: "Một chút cũng không vui vẻ!"

Vừa mới mắng ra, hắn đã cảm thấy một cỗ ma nhiệt tản mát dâng lên mãnh liệt từ bụng.

Không thể xem nhẹ, không thể áp chế, giống như ngàn vạn con kiến mon men trong thân thể của hắn mà gặm nhấm.

Khóe miệng của "Lạc Băng Hà" nhếch lên, sung sướng âm trầm nói: "Còn có thể khẩu thị tâm phi sao?"

Thiên ma máu.

Sao có thể quên mất, chỉ cần là Lạc Băng Hà, đều có thể thao túng máu cổ trong thân thể của hắn.

Bên này hai Lạc Băng Hà, một kích động máu cổ, một cưỡng chế máu cổ, rõ ràng phân cao thấp, hậu quả tạo thành chính là, một hồi tê dại lại một hồi khô nóng, đứt quãng, từ bụng nhanh chóng tràn ngập toàn thân, thậm chí là đầu ngón tay. Thảm Thanh Thu thở hổn hển vài hơi khí nóng, tầm mắt có chút mơ hồ, tay cầm kiếm cũng bắt đầu không ổn.

Lạc Băng Hà sợ ý một cái, Tâm Ma Kiếm bên hông liền bị đoạt đi.

Lạc nguyên tác cười đắc ý, lại mang theo vài phần hưng phấn như uống máu, ngay lúc gã cầm chuôi kiếm, sắp rút kiếm ra khỏi vỏ, Thảm Thanh Thu bỗng nhiên lạnh lùng thốt: "Đừng vui mừng quá sớm. Người nhìn đỉnh đầu mà xem."

Giờ phút này trên đỉnh đầu ba người, chỉ có cành trúc lá xanh tuôn rơi, theo gió lay động. "Lạc Băng Hà" không cần ngẩng đầu, vẫn cảm giác được phía trên không có uy hiếp, gã nhẹ nhẹ mỉm cười: "Kỹ xảo đối phó trẻ con ngây thơ thể này, sư tôn lấy ra trêu đùa đệ tử, không khỏi rất khinh thường ta."

Không nhìn?

Tốt, đáng đời!

Tay trái Thảm Thanh Thu làm thành quyết, ngón tay búng lên một tiếng giòn tan, ánh mắt ngưng lại.

"Lạc Băng Hà" đang muốn nói chuyện, một chiếc lá bay xẹt qua trước mắt gã.

Nụ cười của gã đọng lại.

Một dòng máu rất nhỏ, chảy xuống chậm chậm bên mặt gã.

Bốn phương tám hướng, lá trúc càng rơi càng nhiều, lá xanh từ từ bay xuống đột nhiên chuyển nhanh tốc độ, từng mảnh như gió đông mang theo hàn đao, lấy gã làm trung tâm mà quét qua.

Trích Diệp Phi Hoa bản bí truyền! Thiên Diệp Vạn Hoa!

"Lạc Băng Hà" chém ra một chưởng, đánh tan diệp đao dày đặc phi về phía gã, Thẩm Thanh Thu, tựa như thiên nữ tán hoa ở giữa rừng trúc đều là phi diệp truy hồn đoạt mệnh hướng về phía Lạc nguyên tác, nhìn như ôn nhu, nhưng một khi dính vào người, uy lực sẽ là lột da tróc xương, một hai mảnh còn có thể né tránh, nhưng trăm ngàn phiến ào tới cùng trời cuối đất, dù thế nào cũng khiến người ta luống cuống tay chân một trận, hướng chi vừa rồi hai người lại dùng cách đấu thô lỗ như thế, gãy mất một chân một tay, hành động bất tiện. Thẩm Thanh Thu đang muốn lao lên, đã thấy một bóng đen nhào lên đứng trước người hắn, chưởng đã lên nòng sấn kia, vừa hay đánh trúng vào vị trí trái tim của "Lạc Băng Hà".

Khuôn mặt quen thuộc đến cực điểm kia lộ ra thần sắc không thể tin, trong giây lát, Thẩm Thanh Thu thậm chí có chút không đành lòng.

"Lạc Băng Hà" rút lui hai bước, nuốt cổ họng, hình như nuốt vào một ngụm máu, cười khẩy nói: "Thực sự ăn ý. Không tệ ha?"

Tuy là trào phúng, nhưng cái tay còn tốt của y đã nắm chặt thành quyền, gân xanh mu bàn tay lúc ẩn lúc hiện.

Từ sau khi trưởng thành, chưa từng có người có thể ép gã tới tình trạng này.

Ở thế hạ phong như vậy, khiến gã nhớ tới tháng ngày từng bị sỉ nhục, bị chà đạp đủ mọi cách.

Trà nóng đổ lên đầu, phòng chứa củi bốn phía lùa gió, quyền cước ầu ẩu cùng từ ngữ chửi rủa không chừng mực, quỳ từ buổi trưa nắng hè chói chang đến đêm khuya sau giờ Ngọ, bụng ăn không no.

Những ngày tháng đó, có liên quan chặt chẽ tới khuôn mặt trước mắt đây.

Nhưng hiện tại, chủ nhân khuôn mặt đó vẫn đứng bên cạnh kẻ giống hệt như gã, nâng cánh tay gãy kia lên, không dám đụng cũng không dám buông, giống như bản thân cũng cảm nhận được nỗi đau sâu sắc ấy, chau mày nói: "Tại sao phải làm căng với gã. Biết là gãy còn cứ đánh. Lần sau đừng dính vô nữa."

Tuy nghe có vẻ trách cứ, nhưng giọng nói này, vừa tức, vừa gấp, vừa đau lòng.

Nghe đến mấy cũng nghe ra được.

Gió lạnh cứ lùa, cành lá tuôn rơi, lá trúc từng mảnh bay xuống.

Không cam lòng.

Không công bằng.

Hình ảnh hai người kia đứng chung một chỗ, không ngờ lại chói mắt như vậy, chọc đau mắt gã, hốc mắt cay cay.

Rõ ràng đều là "Lạc Băng Hà", dựa vào cái gì, y gặp là Thẩm Thanh Thu như thế này, còn mình gặp lại là một kẻ vô sỉ lòng dạ hẹp hòi, đồ kị thành thói.

Dựa vào đâu!

Quần áo và đồ vật được dốc lòng bảo tồn, phòng hong sạch sẽ tươi mát, những lời nói nhẹ nhàng, ngàn lần thương cảm, vạn lần chiều chuộng.

Rõ ràng chỉ ôm tâm tư làm nhục, rõ ràng chẳng quan tâm tới quan hệ khiến người khác buồn nôn của hai người kia.

Thế nhưng, hiện giờ một câu "Đi theo ta", lại là kim lòng không dặng thốt ra với Thẩm Thanh Thu.

Lạc Băng Hà nghe gã nói ba chữ kia, cười lạnh nói: "Người nói cái gì? Hử?"

Đốt ngón tay của y kêu lên, xem ra, đã nổi lên sát tâm.

Tuy rằng Thẩm Thanh Thu đồng ý hành vi bỏ đao, bỏ đao vạn tuế, nhưng mà... để Lạc Băng Hà giết Lạc Băng Hà, chuyện gì thế này a?

Để hấn tự lên giết? Càng không thể nào.

Huống hồ, không biết định luật "nam chính kim thân không hồng", liệu có tác dụng trên người Lạc nguyên tác không?

Hai ngón tay Thẩm Thanh Thu đề lên đầu vai y, kêu y chớ xúc động. Đang đau đầu nên xử lý như thế nào, "Lạc Băng Hà" đã hành động trước.

Gã phá bỏ bùa phong Tâm Ma Kiếm, hắc khí ánh tím mãnh liệt, trong ánh mắt đề phòng của hai người, chém vào khoảng không, rạch ra một khe hở không gian, tung người vào.

Khi ngoái đầu nhìn lại, gã hung hăng cắn môi.

Không cam lòng.

Khe hở biến mất cùng thân ảnh kia.

Thế là... đi rồi?

Băng ca... dễ đuổi như thế ư?!

Thẩm Thanh Thu sửng sốt trong chốc lát, rồi mới kịp phản ứng: "Trở về lập tức tiêu hủy tàn phiến của Tâm Ma Kiếm. Thứ này không thể giữ lại."

BUG của thứ đồ chơi này quá lớn. Tiếp tục giữ, không biết còn có thể gây ra thần chuyển biến gì.

Lạc Băng Hà yên lặng gật đầu, tuy rằng y không cần người đỡ, Thẩm Thanh Thu vẫn tiếp tục đưa nửa người cho y dựa vào.

Hai người đi chưa được mấy bước, Lạc Băng Hà u buồn hỏi "Sự tồn, kỹ thuật của ta, thật sự rất kém cỏi sao?"

...

Nói thật, kém.

Thật sự kém. Không riêng gì hôn, cả sờ, cời, lăn, đều kém không chỉ một bậc.

Về phần cảm, chưa so sánh được, thế nhưng cái tương tự là đây, có lẽ cũng... không cùng đẳng cấp.

Thẩm Thanh Thu đương nhiên sẽ không nói ra, ngắn gọn kêu: "Cũng không phải."

Vẻ u buồn trên mặt Lạc Băng Hà càng trở nên đậm hơn.

Thẩm Thanh Thu an ủi y: "Dù sao người cũng không có kinh nghiệm gì."

Sự thành thạo của Băng ca, là do thân chinh bách chiến đêm ngày trăm nữ, luyện ra đó!

Lạc Băng Hà cúi đầu. Nhìn dáng vẻ, chắc là đang lo lắng ngồi đâu trông nắm mới tốt. Thẩm Thanh Thu không chịu được nhất chính là y như vậy, nịnh nói: "Vi sư chữa khỏi tay chân cho người trước, sau đó chúng ta lại... cùng nhau tham luận một chút. Như vậy thế nào?"

Lạc Băng Hà bỗng dừng ngẩng đầu: "Thật sao?!"

Thẩm Thanh Thu biết ngay y sẽ có phản ứng này, bình tĩnh vỗ vỗ đầu y: "Đi chữa trước đã."

Lạc Băng Hà gật gật đầu, răng rắc hai cái, nối cả tay với chân lại như cũ.

Y bỗng nhiên đứng lên, dùng hai tay hoàn hảo nâng hai cánh tay Thẩm Thanh Thu, hai má ửng đỏ, hai mắt tỏa sáng: "Chữa xong rồi! Sư tôn, cùng... cùng nhau tham luận nhé?"

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 85: Pn: Băng Muội Và Băng Ca Quyết Đấu Đình Cao 4

Phía trên trúc xá, có một lỗ hồng.

Vù vù, đang lộng gió.

Thẩm Thanh Thu nằm ngửa mặt lên trời. Lạc Băng Hà đè trên người hắn, giống một chú chó nhỏ, dọc theo cổ của hắn hôn hôn liếm liếm, một đường đi xuống. Hắn nhìn chăm chăm cái lỗ hồng to đùng không biết vừa nãy giao chiến đã bị "Lạc Băng Hà" nào đánh thủng, thực sự không thể tiếp tục làm bộ không nhìn thấy nữa, lên tiếng: "... Hay là chúng ta đổi nơi khác đi.

Lạc Băng Hà ngẩng đầu, bướng bỉnh nói: "Không muốn."

Xuống núi đi thuê phòng gì gì đó, cũng ổn hơn so với chỗ này a!

Thẩm Thanh Thu còn chưa mở miệng, Lạc Băng Hà lại nói: "Không đổi. Liên ở chỗ này. Ngay tại trúc xá."

Lời nói này vô cùng kiên quyết. Có lẽ, với y mà nói, trúc xá thật là chỗ rất đặc thù.

Thẩm Thanh Thu có nhận thức, tự giác cởi quần áo. Hắn hiện tại coi như có một chút kinh nghiệm. Nếu không, chờ Lạc Băng Hà đến

cởi, cởi xong chắc quần áo khỏi mặc được luôn, chẳng bằng chính hấn lột sạch trước.

Một hồi xì xà xì xoạt, ngoại bào, nội y, đai lưng, từng cái từng cái rơi xuống trên mặt đất, màu xanh với màu đen giao thoa.

"Thành thực" kha khá rồi, gió lạnh thổi qua, Thẩm Thanh Thu có chút lạnh, lại có chút xấu hổ. Lạc Băng Hà lại hoàn toàn không có cảm giác đó.

Y quỳ gối giữa hai chân Thẩm Thanh Thu, hầu kết rung một lượt từ trên xuống dưới, thần sắc căng thẳng đến cực điểm.

Lần trước ở Mai Cốt Lĩnh kia, tuy y mơ mơ màng màng không nhớ rõ, nhưng nhìn thẩm trạng máu chảy thành sông sau khi xong, cũng biết mình làm tệ thế nào. Hơn nữa bị hung hăng đã kích một lần, y có lòng muốn thể hiện thật tốt, nhưng lại không biết nên làm thế nào. Thẩm Thanh Thu nhìn y do dự đến đáng thương, thở dài một tiếng, chủ động vươn tay, cởi đai quần của y.

Thấy khuôn mặt trắng nõn của Lạc Băng Hà hiện lên vẻ đỏ ửng, hấn không nhịn được đưa tay gãi gãi cằm Lạc Băng Hà, cảm thấy đứa nhỏ này có điểm đáng yêu.

Nhưng cởi xong đai lưng, tầm mắt hạ xuống, thấy được thứ đã ngẩng đầu kia, tâm tư cảm thấy y đáng yêu vừa rồi, thoáng chốc bị quăng lên chín tầng mây.

...

Đạch! Kích cỡ này!

Thẩm Thanh Thu quyết đoán nói: "Không được!"

Lạc Băng Hà như bị sét đánh, run giọng nói: "Sư tôn, đã nói rồi..."

Ý của "không được" là, không thể như vậy trực tiếp thượng, tại nạn chết người đó!

Rốt cuộc lần trước làm thế nào mà hắn còn sống được, bị thứ này cắm vào trong thân thể thế mà còn chưa chết!

Thẩm Thanh Thu bối rối một chút, nói: "Vi sư... Ta giúp người dùng tay giải quyết một lần trước nhé."

Ít nhiều cũng phải cho y tiêu hao bớt trước!

Năm ngón tay cô nương của Thẩm Thanh Thu chưa từng phục vụ người khác, đây là lần đầu phá lệ. Hắn đụng vào trụ thịt gần như màu hồng tím, gân xanh xen kẽ nhô lên, tạo hình khoa trương đến cực điểm kia, hạ quyết tâm, một phen nắm lấy.

Lạc Băng Hà kêu đau một tiếng, ánh mắt y mang theo chút ủy khuất.

Thẩm Thanh Thu không ngừng tự mình thôi miên, tay nắm không lỏng không chặt, bắt đầu chậm chậm vuốt động.

Càng vuốt càng kinh hãi.

Bất luận từ độ thô, độ cứng, hay là độ ẩm, đây căn bản không phải khí quan mà bất kỳ sinh vật nào nên có!

Nói là hung khí cũng không quá đi?!

Ngoại trừ vừa mới bắt đầu Thẩm Thanh Thu không khống chế được nặng nhẹ, nắm một chút có chút đau, Lạc Băng Hà hiển nhiên nhanh chóng biến thành trạng thái tiến nhập, ánh mắt nhìn chăm

chằm Thắm Thanh Thu hơi hơi nheo lại, thủy quang nhộn nhạo, thờ dốc cũng hơi hơi bất ổn.

Thắm Thanh Thu mặt không biểu cảm, nhưng động tác cực kỳ có lực. Càng vuốt tay càng tê, nhưng cái thứ nghiệp chướng này, ngoại trừ phần đầu dạng ô xòe có ra chút bạch trọc, căn bản không có ý phát tiết. Không chịu tiêu, không chịu bắn, ngược lại càng phình càng cứng rắn, Thắm Thanh Thu có trấn định đến mấy, biểu cảm cũng không thể khống chế mà trở nên méo mó.

Lạc Băng Hà vẫn thăm lưu ý vẻ mặt hắn, lúc này, bỗng nhiên thật cẩn thận mà nói: "Sư tôn, bằng không... người tới?"

Gì? Thắm Thanh Thu nghi ngờ mình nghe lầm.

Lạc Băng Hà chịu để hắn thượng?

Lạc Băng Hà nói: "Ta sợ lại làm đau sư tôn, chẳng bằng để sư tôn đến."

Y nói nghiêm túc, thần sắc thành khẩn, lập tức muốn nằm xuống, Thắm Thanh Thu vội nói: "Không. Vẫn là người đến đi."

Để hắn đến -- hắn cũng không có kinh nghiệm này được không. Ngộ nhỡ không cẩn thận, làm Lạc Băng Hà đến mức máu tươi giàn giụa, mặc dù biết như vậy Lạc Băng Hà vẫn sẽ cao hứng bùng bùng, buổi tối hắn cũng sẽ ngủ không yên!

Dù sao sau này cơ hội cũng sẽ quay lại, không ngại nịnh nịnh y trước, cho y nếm chút ngon ngọt.

Tóm lại, tuyệt đối không phải vì có chút cảm động mà buông tha quyền chủ động [tay vẩy báỉ bai]

Như là cổ vũ y, Thẩm Thanh Thu vỗ vỗ đầu của y, xoay người, ghé vào trên gối.

Khuỷu tay hấn chống ở trên giường, xương bả vai cao cao nhô lên, đường thắt lưng tạo thành một độ cong mềm mại kinh tâm động phách, cái mông gần như đưa đến trước người Lạc Băng Hà.

Thẩm Thanh Thu đang cháy cái mặt già đến phát sốt, thành linh bị Lạc Băng Hà cầm phần eo, lật về chính diện.

Hắn bất đắc dĩ nói: "Người lại sao nữa?"

Lạc Băng Hà nói: "Sư tôn, muốn phía trước..."

Muốn chính diện thượng ta?!

Thẩm Thanh Thu hắc tuyến: "Đừng được một tác lại muốn tiến một thước." Nói xong lại muốn nằm sấp, trong lòng lẩm bẩm:

Đứa nhỏ này thật sự là rách việc!

Chịu cho y làm đã không tệ rồi!

Ai ngờ, Lạc Băng Hà lại như lật bánh rán, lật hắn trở về, vẻ mặt cầu xin, nói: "Sư tôn, người không muốn nhìn mặt ta đến vậy... sao?"

Trán y đều nghẹn ra mồ hôi, chớp mũi ửng đỏ, trong hốc mắt phảng phất có nước mắt lay chuyển.

Thẩm Thanh Thu tuyệt đối không nghi ngờ, nếu mà cự tuyệt y, Lạc Băng Hà có thể gào khóc ngay tại chỗ!

Nghĩ đến hình ảnh đó, Thẩm Thanh Thu vừa 囧 vừa mềm lòng, miệng không tự chủ được nói: "Không phải."

Lạc Băng Hà chực khóc, thương tâm muốn chết nói: "Vậy tại sao mỗi lần đều phải đưa lưng về phía ta?"

Người thật sự suy nghĩ nhiều quá... Đến tột cùng là ở đâu ra nhiều tiểu cảm xúc suy tư thế!

... Quên đi! Cái mặt già không cần thì thôi, miễn cho Lạc Băng Hà nghĩ đông nghĩ tây. Thẩm Thanh Thu lung tung nói: "Được được, phía trước liền phía trước! Thu nước mắt về, ra cái dạng gì nữa."

Sự thật chứng minh, nước mắt của Lạc Băng Hà căn bản không đáng tiền, "ờ" một tiếng, nói chảy là chảy, nói thu là thu, mặt kẻ sát đầu hấn, tay đặt trên làn da của Thẩm Thanh Thu.

Thẩm Thanh Thu vòng eo tinh tế, đôi chân dài trơn mịn, thẳng tắp mảnh khảnh. Bởi vì hai người là tư thế đối mặt, không thể không chòng chéo lên nhau, nhìn xuống dưới, giữa hai chân, phong cảnh nhìn một cái không sót gì, giữa hai cánh hông tròn trịa là một khe rãnh sâu thẳm.

Tay của Lạc Băng Hà hơi hơi phát run, vuốt theo sườn đùi nhấn nhụi bóng loáng. Thẩm Thanh Thu không nhịn được thụt lùi, Lạc Băng Hà giống như sợ hấn đổi ý, giữ chặt một đùi của hấn, tay còn lại đưa một ngón tay vào.

Trên ngón tay gần như đã đầy thuốc mỡ, trơn trơn, đi vào cũng không khó khăn, nhanh chóng được nội bích nóng bỏng mềm mại tiếp nhận.

Một ngón tay linh hoạt, trong cơ thể dồn nén tạo cảm giác đè ép gấp khúc, thập phần quý dị, Thẩm Thanh Thu chỉ cảm thấy một trận run rẩy từ xương cột bò lên, da đầu phát run, cũng chẳng màng suy nghĩ xem Lạc Băng Hà lấy đâu ra công cụ chuẩn bị đầy đủ vậy.

Lạc Băng Hà nín thở, hết sức chăm chú, khi đưa đến ngón tay thứ ba, Thẩm Thanh Thu có cảm giác bị xé rách rất nhỏ, thở hổn hển, nắm chặt lấy tay y, cắn răng nói: "... Chậm một chút."

Lạc Băng Hà lập tức gạt đầu, giống như một đứa bé tập tễnh học đi, quả nhiên chậm lại, theo Thẩm Thanh Thu chỉ đạo, từng bước một đến, thử thăm dò ấn nắn, khi y chạm đến một chỗ non mềm của nội bích, Thẩm Thanh Thu run lên một chút, cảm thấy không khó chịu đến thế nữa, liền chịu đựng cảm giác thẹn thùng mà nói: "... Ừm, nơi đó... Có thể..."

Tại sao còn muốn hấn đích thân dạy người khác làm mình thế nào.

Làm sư phụ làm đến mức này, Thẩm Thanh Thu rất muốn thấp cho mình cả một tòa nền Thương Khung Sơn.

Lạc Băng Hà vừa tỉ mỉ khuếch trương cho hắn, vừa quan sát biểu cảm của Thẩm Thanh Thu. Khóe mắt nổi lên màu đỏ tươi, đôi môi mạnh mẽ mím chặt không để lộ âm thanh, ấn đường khi nhú lại khi giãn ra, mỗi một biến hóa cực nhỏ, đều không thoát khỏi ánh mắt của Lạc Băng Hà. Cảm giác không chỗ nào che giấu này, khiến Thẩm Thanh Thu càng cảm thấy thẹn thùng khó nhin, quần bách định chuyển mặt sang hướng bên, bỗng nhiên dư quang khóe mắt quét qua một chỗ dị thường.

Nơi gần trái tim của Lạc Băng Hà, có một miệng vết thương dữ tợn ngang trước ngực.

Đó là lúc trước khi đẩy Lạc Băng Hà xuống vực thẳm Vô Gian, từng đâm vào ngực y một kiếm.

Hắn thật sự chưa từng cố ý thương tổn Lạc Băng Hà, nhưng hết lần này đến lần khác khiến y bị thương, đó cũng là sự thực.

Thẩm Thanh Thu hoảng hốt trong nháy mắt, theo bản năng vươn tay chạm vào vết sẹo kia. Ngay trong giây phút đó, Lạc Băng Hà hoàn thành công tác chuẩn bị bước đầu.

Ngón tay vừa rút ra ngoài, huyết khẩu lập tức chặt chẽ khép kín, lồng ngực nóng bỏng của Lạc Băng Hà dán lên.

Phần đỉnh dạng ô xòe thô to nóng lửa đặt ở nhập khẩu mềm mại ướt át, Thẩm Thanh Thu ôm chặt cổ Lạc Băng Hà, như chịu chết hít sâu một hơi, cảm giác thân thể đang từng chút từng chút bị thứ kia bổ ra.

Vẫn là đau. Nhập khẩu quá nhỏ, trướng đến mức đau.

Mặc dù có không biết thuốc mỡ từ đâu ra, độ ma sát không lớn, nhưng đường kính vật xâm lấn lại quá lớn. Sự đau đớn ở hạ thể dần tăng, Thẩm Thanh Thu không tự chủ được ôm Lạc Băng Hà càng chặt, hai chân bắt giắc cọ cọ ở sườn thất lưng y. Lạc Băng Hà vừa cất lời, màng nhĩ hắn liền ong ong vang vọng.

"Sự tôn... Như vậy được không?"

Trong thanh âm Lạc Băng Hà, lộ ý khắc chế, rõ ràng là đang cố gắng hết sức để không xông một phát tới đây.

Thẩm Thanh Thu trái lương tâm mà nói: "... Có thể."

Được sự chấp thuận của hắn, tay nâng thất lưng hắn của Lạc Băng Hà hơi hơi siết chặt, càng hôn hoan cắm vào bên trong.

Tràng đạo bị nhồi, huyết khẩu chống đỡ thành một vòng siết chặt, hạ thể giống như không thuộc về mình. Lạc Băng Hà rời ra một chút, lại tiến hơn phân nửa, cứ thế tiến tiến lui lui, tiếng nước bì bọp không ngừng, tra tấn đến mức Thẩm Thanh Thu vừa đau vừa ngứa, hận không thể đập đầu vào tường, bất tri bất giác, nước mắt giàn giụa. Vừa vặn Lạc Băng Hà nghiêng đầu, chuẩn bị hôn hôn hắn một chút, thấy dáng vẻ thống khổ của Thẩm Thanh Thu thì sửng sốt một hồi, bị đả kích lớn, nước mắt cũng lẫn chã rơi theo.

Nước mắt tí ta tí tách rơi trên mặt Thẩm Thanh Thu, rơi đến mức hắn cạn lời luôn.

Người khóc cái vẹo gì a!?

Lạc Băng Hà nói: "Xin lỗi... Vẫn là làm đau sư tôn..."

"..."

Lạc Băng Hà nói: "Là đệ tử quá ngu xuẩn..."

Hai người nhìn nhau rơi nước mắt, đây tính là tình huống dở người gì!

Thẩm Thanh Thu chịu đựng hạ thể không khỏe, hôn vào má với mắt, hôn đi nước mắt của y, nói: "Không sao. Cũng không phải rất đau. Ai cũng có lúc không am hiểu mà. Người tiếp tục đi."

Lạc Băng Hà uể oải nói: "Ta vẫn nên ra thôi."

Đù! Giỡn hả, cứ như vậy đứt gánh giữa đường, sau này hai người đều có chướng ngại tâm lý, không sợ X héo?!

Đau dài không bằng đau ngắn, chuyện tới nước này, ít nhất muốn cho một người sướng chứ?!

Thẩm Thanh Thu hạ quyết tâm, xoay người ngồi dậy, đặt Lạc Băng Hà ở dưới thân.

Sức lực tích trữ nửa ngày, vào lúc này một lần dùng hết, Thẩm Thanh Thu chẳng còn sức chống hai đùi nữa, mông đặt thật mạnh xuống, nuốt thứ của Lạc Băng Hà đến sâu nhất. Phần đầu dương như đâm tới dạ dày, một cảm giác nôn khan bất thành linh nảy lên, bị hấn nuốt xuống.

Lần trước Lạc Băng Hà không bắn, đại khái còn không tính hoàn toàn phá thân, lần này ít nhất phải giúp y phá xử!

Nghĩ như vậy, hấn chống bụng của Lạc Băng Hà, miễn cưỡng ngồi dậy một chút, bỗng nhiên thứ cứng rắn kia chà đầu qua một điểm, cảm giác ngứa thành linh quét qua, nổ lên từ bụng dưới, lan tràn toàn thân. Thẩm Thanh Thu bất ngờ không kịp đề phòng, eo sau mềm nhũn, gục xuống phía trước. Vừa vặn Lạc Băng Hà ngồi lên, ôm trọn hấn vào lòng.

Lạc Băng Hà sắc bén cùng cực, truy vấn: "Sự tôn, có phải đụng vào đó sẽ không đau?"

Há chỉ là không đau, có chút... sướng!

Tư thế hiện tại, Thẩm Thanh Thu đang giang rộng hai chân, ngồi trên người Lạc Băng Hà, mặt đối mặt, hạ thể dính chặt chẽ.

Để duy trì cân bằng, Thẩm Thanh Thu không thể không vươn cánh tay bủn rủn, vòng qua cổ y. Động tác cực nhỏ của Lạc Băng Hà, tác động đến cả nửa thân dưới, khiến Thẩm Thanh Thu phát ra vài tiếng hừ biến vị từ đắng mũi. Lạc Băng Hà run rẩy gom hết tinh thần, nâng lên cánh móng tròn trịa, nâng lên một chút, rồi nhắm ngay chỗ vừa rồi buông xuống.

Lần này, Thẩm Thanh Thu rút cuộc không cắn răng nổi nữa, ô một tiếng, hai chân không nghe sai khiến, run run kẹp chặt Lạc Băng Hà. Hậu huyết cũng cắn chết cứng. Nắm được chỗ then chốt, Lạc Băng Hà bắt đầu phát động cường công. Không có chương pháp gì, chỉ biết một mực làm mạnh, nhưng cố tình chính là như vậy, mới có thể làm cho người ta đầu hàng. Thẩm Thanh Thu không biết đến tột cùng mình thống khổ hay khoái lạc, tiếng rên rỉ như có như không cùng tiếng thở dốc hỗn độn đều bị thúc đến đứt quãng, tiếng nước dính nhớp cùng tiếng pa pa dày đặc từ dưới thân truyền đến. Phần đầu chảy ra chất lỏng nhũ bạch, dần dần càng chảy càng nhiều, thuận chiều nhỏ giọt xuống. Càng trừu sáp, sự tê ngứa và khô nóng trong cơ thể càng khó giải.

Bỗng nhiên, ngoài trúc xá bay tới tiếng bước chân rai rác.

"Mệt chết rồi..."

"Sư huynh chờ ta một chút bọn ta... chạy... chạy hết nổi..."

Nếu nói mới vừa rồi Thẩm Thanh Thu còn sa vào tình dục hỗn loạn, phen này hồn bay thẳng lên trời luôn.

Là các đệ tử Thanh Tĩnh Phong hấn vừa nãy đuổi đi chạy vòng!

Thẩm Thanh Thu chống lấy bả vai Lạc Băng Hà, muốn đứng lên khỏi người y. Ai ngờ, Lạc Băng Hà lại giữ chặt thắt lưng của hắn, hung hăng ấn xuống.

Lần này tiến quá sâu, chống quá ngập tràn, kích thích quá mức mãnh liệt, Thẩm Thanh Thu vừa mới mở miệng, lập tức bị Lạc Băng Hà ngăn chặn, ô ô phát không ra tiếng, chỉ có thể nuốt xuống đầy bụng nghẹn ngào, nhắm mắt lại, nước mắt sinh lý không kìm được mà rơi xuống.

Lạc Băng Hà nếm được ngon ngọt, đầu dễ dàng buông hắn ra, gấn bó ôn nhu triền miên,, dưới thân mạnh mẽ làm. Chỉ nghe Minh Phàm ở bên ngoài nói: "Áy, sao ta cảm thấy mặt trên trúc xá hình như thiếu gì đó. Có phải thùng một lỗ rồi không?"

"Đúng vậy đại sư huynh, hình như thật sự có một lỗ hổng."

"Có từ lúc nào? Hay là hiện tại đi nói một tiếng với An Định Phong, kêu nhanh chóng lên sửa đi."

Thẩm Thanh Thu sợ bọn họ thật sự tiến vào, hoặc là gọi người tiến vào, mười ngón dùng một chút lực, rơi vào lưng Lạc Băng Hà, hậu huyết co rút lại, nhả ra nuốt vào trở nên rất khó khăn.

Ninh Anh Anh giậm giậm chân, phát tác nói: "Sửa gì mà sửa? Chạy lâu như vậy, mệt cũng mệt chết đi được, muốn sửa cái gì ngày mai sửa đi!"

Chúng đệ tử vội nói: "Được được. Nghe sư muội."

"Sư muội bảo ngày mai thì ngày mai sửa."

Ninh Anh Anh lại nói: "Hơn nữa, ngay cả phòng hồng chỗ A Lạc ở sư tôn cũng không thích người ngoài tùy tiện quét tước với tiến vào, nhất định không thích chúng ta tùy tiện động bất cứ thứ gì, còn không nhớ được hả!"

Nghe xong câu này, Lạc Băng Hà ánh mắt chớp động, đè mạnh Thẩm Thanh Thu ngã xuống giường.

Chúng đệ tử rì rào đi xa theo hướng thiện đường, Lạc Băng Hà rốt cuộc không còn chặn mũi của Thẩm Thanh Thu nữa, mà là đưa đầu đến trước ngực hắn, gặm cắn nhũ đầu, hạ thân trườn sát càng lúc càng mạnh. Thẩm Thanh Thu không cần nhìn, cũng có thể cảm giác được, thịt ở nội bích mềm mại bị đưa ra đưa vào, lúc thì lạnh, lúc thì nóng. Cầm lâu như vậy, tràng đạo đã quen kích cỡ dương v*t của Lạc Băng Hà, nuốt nuốt nhả nhả, phối hợp đến cực điểm.

Lạc Băng Hà lẩm bẩm nói: "Sư tôn."

Thẩm Thanh Thu không nhịn được nói: "Đừng... gọi!"

Thời điểm này còn nghiêm trang xưng hô bởi phận thầy trò, mức độ xấu hổ vọt gấp mấy lần, da mặt Thẩm Thanh Thu có dày nữa cũng không đỡ được. Nhưng Lạc Băng Hà bỗng nhiên thấp giọng nói bên tai hắn: "Sư tôn, ta ở bên kia không tìm được người."

Thanh âm của y đang phát run, Thẩm Thanh Thu thanh tỉnh chút.

Lạc Băng Hà nói: "Bên cạnh "ta" của bên kia, có rất nhiều người, nhưng mà không có người. Sư tôn, ta tìm thật lâu, vẫn không tìm được người."

"Có phải là bởi vì không có người, "ta" mới biến thành như vậy."

Y nói: "Ta... Ta không muốn biến thành như vậy."

Thẩm Thanh Thu hít sâu một hơi, ôm đầu y ở trước ngực, vỗ vỗ, nói: "Không sao, người sẽ không biến thành như gã."

"Sư tôn không bao giờ bỏ lại người nữa."

Ma tộc sống rất lâu. Thẩm Thanh Thu biết.

Nam chính sống rất lâu. Thẩm Thanh Thu cũng biết.

Thế nhưng Ma tộc huyết thống + thiết lập nam chính, rốt cuộc có thể sống lâu đến đâu, Thẩm Thanh Thu hiển nhiên chưa chuẩn bị sẵn tâm lý.

Đợi cho đến khi Lạc Băng Hà bắn ra, cả người Thẩm Thanh Thu đã hồ đồ hồ đồ, còn phải chịu một cỗ nhiệt dịch nóng bỏng trong bụng.

Lúc này hắn đã không cách nào nghĩ rồi rắm được nữa. Hắn chỉ muốn ngủ!

Nội bích sưng lên, chỉ là ma sát chậm chậm, cũng đều đau tê dại. Lạc Băng Hà lưu luyến rời khỏi, tận tâm tận lực giúp hắn làm dịu dục vọng phía trước. Vuốt một hồi, Thẩm Thanh Thu vẫn là câu nói kia: Chỉ muốn ngủ!

Lạc Băng Hà nói: "Sư tôn..."

Thẩm Thanh Thu biết y muốn nói gì, không lưu tình chút nào nói: "Kém."

Lạc Băng Hà lúc này bị hắn phê bình cũng không uể oải, ngược lại cao hứng bừng bừng thừa nhận nói: "Là kém. Quá kém."

"... Người làm gì."

"Chính là bởi vì quá kém, cho nên vẫn mong sư tôn có thể cùng đệ tử tham luận nhiều hơn..."

"..."

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 86: Phiên Ngoại: Nhớ Một Lần Cùng Liễu Đại Thần Đánh Mị Yêu

Thẩm Thanh Thu nói: "Ta vẫn cảm thấy người đừng đi theo thì tốt hơn. Thật đấy."

Liễu Thanh Ca làm như không nghe thấy, vẫn tiến lên trước.

Ngẩng đầu mà bước, kiêu ngạo nhìn trước, tua kiếm Thừa Loan ở sau người lung lay, giống như không phải đang đi giữa đường nhỏ trên núi đầy hoa lá cành, dây đàng rũ xuống, mà là võ trường chói chang ánh mặt trời của Bách Chiến Phong.

Thẩm Thanh Thu chân thành nói: "Sự đệ, không cần miễn cưỡng chính mình."

Liễu Thanh Ca ngắt lời hần: "Người có trở về hay không?"

Thẩm Thanh Thu nói: "Làm xong case này... xử lý xong nơi này của mị yêu, ta sẽ trở về."

Liễu Thanh Ca: "Lần trước người cũng nói như vậy."

Thẩm Thanh Thu: "Ừ."

Liễu Thanh Ca: "Sau đó một tháng không thấy bóng dáng!"

Thẩm Thanh Thu nói: "Sư huynh sẽ không chết ở bên ngoài đâu. Thời điểm Không thể giải phát tác, có lần nào ta không quay về Thương Khung Sơn tìm người? Không cần phiền sư đệ đặc biệt theo ra ngoài..."

Liễu Thanh Ca cường điệu nói: "Ta không theo. Là chương môn sư huynh căn dặn."

Phải phải phải. Thẩm Thanh Thu ưu thương nói: "Chương môn sư huynh, thật là một người tốt..."

Dừng một chút, hắn nói: "Kỳ thật sư huynh là vì muốn tốt cho người. Trong thành dưới chân núi đồn đại, mị yêu này thích nhất là nam tử tướng mạo tuấn mỹ, huyết khí phương cương, Liễu sư đệ cứ muốn đi theo, chỉ sợ sẽ bị dòm ngó."

Liễu Thanh Ca hừ một tiếng, đang muốn trả lời, bỗng nhiên một tiếng ca kiều diễm nổi bật chậm rãi quanh quần phát ra từ sơn cốc.

Tiếng ca này một xướng ba chuyển, lộ ý trêu chọc không thể hiện thành lời, nhộn nhạo lòng người như lông vũ. Hai người rẽ vào đường nhỏ, đi vào cửa một sơn động.

Trong bốn phía hoa hoa cỏ cỏ, bỗng nhiên nhảy ra bảy tám tiểu hoàn, ai ai cũng trong trẻo, buộc tóc hai búi, nhìn có vẻ non nớt, thực sự thì đúng là non nớt, yêu khí trên người cũng không biết đường thu giữ một chút, gắt tiếng hỏi: "Kẻ tới là ai?"

Thẩm Thanh Thu vẻ mặt ôn hoà nói: "Nơi này là..."

Hắn còn chưa thăm hỏi xong, Liễu Thanh Ca đã trở tay vươn ra sau lưng, rút Thừa Loan ra hai tấc, kiếm khí quét ngang.

Chỉ có như vậy, đất đá ở cửa sơn động sụp non nửa, bảy tám tiểu hoàn lập tức thét chói tai rút về trong hoa cỏ.

Sinh vật mị yêu này, bởi vì ưu thế chủng tộc, tướng mạo rất dễ khiến người khác yêu thích, cả đời rất khó có cơ hội bị đối đãi thô bạo như vậy, mấy đứa này lại còn nhỏ tuổi chưa thấy qua sự đời, lập tức khóc thành tiếng.

Bốn phương tám hướng đều là tiếng bé gái khóc thút thít, khóc sụt sùi. Thẩm Thanh Thu day day cái lỗ tai, nói: "Sự đệ, người rất không biết thương hương tiếc ngọc."

Liễu Thanh Ca không kiên nhẫn nói: "Yêu ma quỷ quái, không cần thương tiếc. Muốn đánh mau đánh, đánh xong trở về!" Bốn chữ một câu, leng keng hữu lực, lang lạnh ra miệng!

Bỗng nhiên, trong động có người nói: "Hai vị tiên sư rất thô lỗ, mấy tiểu nha đầu của nô gia đến tột cùng có chỗ nào đắc tội tiên sư, phải dọa các nàng thành như vậy?"

Trong thanh âm mềm mỏng, có một nữ tử lả lướt một thân xanh biếc, dung đưa eo hông đi ra. Ánh dương chiếu qua động khẩu, chỉ thấy nàng màu da trắng toát, tướng mạo yêu kiều, mỗi lần giơ tay nhắc chân, đều có mị thái ăn sâu xương tủy.

Đám tiểu mị yêu bị Liễu Thanh Ca dọa khóc liền khóc lóc kể lể: "Mị Âm phu nhân, tu sĩ này rất dọa người! Bắt nạt bọn ta!"

Vị Mị Âm phu nhân này, đã là bộ tộc mị yêu, còn quốc sắc thiên hương, vậy thì, dựa theo tính chất vô lù của văn ngựa đực, nhất

định là có dính một chân với Lạc Băng Hà.

Dưới tình huống bình thường, nữ nhân Lạc Băng Hà dính qua, Thẩm Thanh Thu rất có tự giác, tránh không kịp, càng miễn bàn chủ động đi gây sự với các nàng. Lần này sở dĩ kiên trì đến góp vui, thứ nhất, là bởi vì lão phu thê có đứa con bị câu mất hồn dưới chân núi kia khóc rất thê thảm, lại đích xác chỉ có mỗi một đứa con trai; thứ hai, là bởi vì, Mị Âm phu nhân lẳng lòa thành tính, ngoại trừ Lạc Băng Hà còn có vô số chính phu cùng nhân tình! Nàng cùng Lạc Băng Hà đẩy đẩy, đẩy xong rồi thì hết, nhân duyên sớm nở chóng tàn, cũng không bị bắt nhập hậu cung. Các độc giả hưởng thụ chính là khoái cảm một lần NTR một đồng người này.

Cho nên nghiêm khắc mà mà nói, Mị Âm phu nhân không tính là bà xã của Lạc Băng Hà!

Liễu Thanh Ca rõ ràng không định đáp lời người khác phái, làm sụp cửa động của người ta, không hề áy náy ý, quay đầu hướng khác. Thẩm Thanh Thu nói: "Khụ, sư đệ ta, không quen người ngoài tới gần."

Mị Âm phu nhân sâu kín nhìn Thẩm Thanh Thu: "Tiểu hoàn thủ hạ của nô gia còn trẻ, không hiểu chuyện, động chạm tới tiên sư, xin được nhận lỗi. Nhưng nơi này mới sửa, hai vị tiên sư vừa đại giá quang lâm, đã sụp thành như vậy."

Không nên nhìn ta a, nhìn cái tên bên cạnh kia! Là hấn làm sụp đó!

Tên này là chuyên gia phá dỡ của Thương Khung Sơn phái đó! Học phá dỡ, đến Bách Chiến Phong!

Thẩm Thanh Thu từ trước đến nay lo liệu tiên lễ hậu binh, lay động quạt khách sáo nói: "Tổn hại động phủ của phu nhân, vốn không phải là bản ý. Chỉ là chịu ủy thác của vợ chồng Hoàng thị, vẫn mong phu nhân có thể thả Hoàng công tử ra."

Mị Âm phu nhân nói: "Ồ? Hoàng công tử? Công tử họ Hoàng mà nô gia gặp qua ở đây, không có mười vị, cũng có tám vị, không biết tiên sư, chỉ vị Hoàng công tử nào?"

Liễu Thanh Ca cười lạnh nói: "Toàn bộ phóng xuất là xong chứ gì!"

Mị Âm phu nhân tỏ vẻ khó xử, nói: "Không phải nô gia không thả y đi, nhưng nếu chính y nhất định muốn ở lại, không chịu về nhà, nô gia cũng hết cách nha."

Liễu Thanh Ca tặc lưỡi một tiếng.

Thẩm Thanh Thu cũng không muốn tiếp tục đưa qua đẩy lại nữa, nói: "Bất luận như thế nào, xin phu nhân đưa người ra là được. Còn lại bọn ta tự có sắp xếp."

Mị Âm phu nhân ôn nhu nói: "Một khi đã như vậy, mời hai vị tiên sư đi theo nô gia."

Nàng xoay người đi vào trong sơn động, đóng cửa đi phía trước, Thẩm Thanh Thu cách vài bước mới đuổi theo, dè dặt thanh đến mức chỉ hai người nghe được: "Cô ta vừa không định giao người, vừa không tính thả hai ta ra ngoài."

Liễu Thanh Ca nói: "Sợ cô ta chắc."

Binh tới tướng chặn, nước đến đất lấp. Quá sớm để trực chiến, chi bằng đi bước nào hay bước đó, tùy cơ ứng biến.

Hai người đi theo chỉ dẫn, vào một sơn động rộng mở phủ kín cây cỏ hoa lá. Mười hai thị nữ yểu điệu đẩy đà lần lượt đứng hai bên động phủ, tay cầm quạt tròn, nói cười khúc khích.

Mị Âm phu nhân dẫn họ ngồi xuống bên cạnh bàn, nói: "Đã phái tiểu ty đi mời Hoàng công tử, trong lúc chờ đợi, không bằng nô gia cùng hai vị tiên sư uống một ly?"

Thẩm Thanh Thu biết nàng muốn chơi trò gì, cũng không kiêng kị, mỉm cười nói: "Làm phiền rồi."

Mị Âm phu nhân ân cần rót rượu nâng ly cho hai người, một mảnh thu gọi tình, luôn luôn lướt về phía Liễu Thanh Ca đang chau mày thâm thù đại hận. Mùi vị khiêu khích càng trắng trợn, Liễu Thanh Ca càng coi nàng là cá chết đang trợn mắt trắng, Thẩm Thanh Thu nội tâm càng vui.

Mị Âm phu nhân thích chính là tướng mạo tinh xảo kiểu như Lạc Băng Hà a! Liễu Thanh Ca bị nàng xem vào mắt, còn có thể chạy thoát ma quỷ sao?

Nhìn thấy nam nhân như vậy, bất kể thủ đoạn gì nàng cũng làm ra được, dấn lầy dấn để cũng phải dấn cho được, nhất định phải bỏ nhào lên sừng cho đủ (...) mới đã.

Đợi lát nữa biểu cảm của Liễu Thanh Ca, nhất định sẽ vô cùng đặc sắc.

Làm sao đây cư nhiên có điểm chờ mong!

Quả nhiên, ngòai chưa được chốc lát, Mị Âm phu nhân lợi dụng tay áo che miệng, rụt rè nhìn Liễu Thanh Ca hỏi: "Không biết vị tiên sư này, đã có đôi tượng song tu chưa?"

Trực tiếp quá.

Chưa từng có bất luận kẻ nào, kể cả yêu quái, dám hỏi Liễu Thanh Ca vấn đề này, giống như bị sấm rền bổ tới đỉnh đầu, trong khoảng thời gian ngắn, hấn hoài nghi mình nghe lầm, đuôi mày lẩn khóe miệng đều giật, ánh mắt có vẻ mờ mịt, theo bản năng nhìn sang Thẩm Thanh Thu.

Thẩm Thanh Thu lần đầu tiên nhìn thấy biểu cảm gần như không thể tưởng tượng này xuất hiện trên khuôn mặt Liễu Thanh Ca, băng sơn ngàn năm sụp rồi nha, trong lòng cười như điên, dâng lên sóng to gió lớn, trên mặt vẫn không chút kinh hoàng, nhin đến mức tay lay quạt cũng phát run, miễn cưỡng ngăn chặn khóe miệng giật giật ở nửa mặt dưới, nghiêm trang nói: "... Không có. Hấn không có."

Mị Âm phu nhân khó hiểu: "Tại sao lại không có? Phong mạo nhân phẩm như thế, sao lại không có nữ tu mến mộ? Lời này nô gia không tin."

Thẩm Thanh Thu tỏ vẻ đồng ý: "Ừ. Ta cũng rất ngạc nhiên."

Thập đại bí ẩn Thương Khung Sơn phái: Liễu đại thần rốt cuộc có phải vô tính hay không!? Nói không chừng hôm nay sẽ công bố đáp án!

Liễu Thanh Ca buồn chán hít vào một hơi không thành tiếng, lạnh như băng nói: "Sao người còn chưa tới."

Mị Âm phu nhân nói: "Tiên sư an tâm chớ vội. Biết đâu là Hoàng công tử không muốn đến. Nếu phiền muộn, không bằng nô gia chơi một trò, cho hai vị giải buồn?"

Thẩm Thanh Thu vui vẻ đáp ứng. Lại nghe nàng nói: "Nô gia cái gì cũng không biết, nhưng cho tới nay, bói toán một ít chuyện phong nguyệt, cũng còn chuẩn xác. Vị tiên sư nào đồng ý cho ta tính thử?"

Thẩm Thanh Thu nghiêng đầu: "Sư đệ, có hứng thú không?"

Liễu Thanh Ca cứng rắn nói: "Không có hứng thú!"

Thẩm Thanh Thu buông tay: "Hắn không có hứng thú, đành để ta đến vậy."

Dựa theo thiết lập nguyên tác, Mị Âm phu nhân tính nợ phong lưu nhân duyên, chính là chuẩn mười trên mười.

Nàng nói Lạc Băng Hà sẽ có sáu trăm mười ba bà xã, vậy thì tuyệt đối sẽ không có sáu trăm mười hai. Nàng nói gái kế tiếp của Lạc Băng Hà thích cưới 【bíp –】, vậy thì tuyệt đối sẽ không giới khoản 【bíp –】 đăng lạng!

Sao có thể không khiến cầu độc thân tiền đồ chưa biết như Thẩm Thanh Thu nhận nhạo trong lòng được.

Mị Âm phu nhân thản nhiên cười, cổ tay lật một cái, xuất hiện một nụ hoa kiều diễm, đưa đến trước mặt Thẩm Thanh Thu: "Thỉnh tiên sư ban khí."

Thẩm Thanh Thu biết quá trình ra sao, hơi hơi cúi đầu, thổi nhẹ một hơi trên nụ hoa.

Khi Mị Âm phu nhân thu hồi tay, bông hoa mới nẩy còn là một nụ hoa, không ngờ lại chậm chậm nở ra. Nàng cầm cánh hoa, giơ lên trước mắt, khoe miệng khẽ cười, nhìn thoáng qua chính giữa cánh hoa, bỗng nhiên khựng lại.

Liễu Thanh Ca vốn ngồi nghiêm chỉnh, lúc này thân mình hơi nghiêng một chút, tựa như muốn nghe. Thầm Thanh Thu dùng quạt đẩy thẳng vai hắn, nhắc nhở nói: "Sự đệ, "Không có hứng thú" a."

Liễu Thanh Ca lập tức lại ngồi thẳng.

Mị Âm phu nhân nhìn trong chốc lát, càng xem thần sắc càng ngưng trọng.

Nàng buồn rầu nói: "Tiên sư, tư hòng quá khứ của ngài, nô gia học nghệ không tinh, có chút... xem không chính xác. Khi mới nhìn, tưởng là thể độc thân, nhưng nhìn kỹ lại, hình như lại có một tư hòng ẩn hiện."

Nàng tiếc hận nói: "Tư hòng này đứt... quả là vô cùng đáng tiếc."

Thầm Cửu là người từng có vị hôn thê, nhưng Thầm Viên lại là một con cầu độc thân! Hai tuyến hỗn tạp lần lượt thay đổi, xem không chính xác cũng đúng. Thầm Thanh Thu tỏ vẻ lý giải: "Việc quá khứ, không cần để ý. Phu nhân không ngại tính tính sau này."

Hắn thật sự rất muốn biết có thể lĩnh được một em gái đến bên cạnh không. Không cần tuyệt sắc mỹ nữ, không phải chuyển giới là được!

Ai biết, Mị Âm phu nhân sắc mặt càng lạ, giống như khó có thể mở miệng.

Biểu cảm này khiến trong lòng Thẩm Thanh Thu lộp bộp một tiếng.

Đậu xanh rau má, chẳng lẽ kết quả là — đã định FA?!

Rốt cuộc, Mị Âm phu nhân mở miệng.

Nàng áp úng nói: "Ờ... Đối phương, nhỏ tuổi hơn ngài. Bối phận, hoặc nói kinh nghiệm... cũng không bằng ngài."

Nữ tử tuổi tác cùng kinh nghiệm cao hơn hẳn, đến trước mắt Thẩm Thanh Thu cũng chỉ gặp qua vài lão đạo cô của Thiên Nhất Quan, thật sự không hợp khẩu vị của hắn. Phỏng chừng đưa mắt nhìn lại, toàn bộ tu chân giới cũng không bao nhiêu, cho nên hai điểm mà Mị Âm phu nhân đưa ra vô cùng hợp lý, hợp lý đến mức gần như vô nghĩa.

Mị Âm phu nhân tiếp tục nói: "Khi mới gặp mặt, không vui vẻ lắm, có lẽ còn có lòng ghen ghét. Nhưng bởi vì cơ hội vô cùng quan trọng nào đó, mới bắt đầu hoàn toàn chuyển biến."

Cái này nghe hình như có chút nhờ vả được, Thẩm Thanh Thu không nhịn được giật mình. Liễu Thanh Ca bắt tri bắt giác bu lại, lần này Thẩm Thanh Thu không trêu đùa hắn nữa, chuyên tâm nghe giải.

Hai hàng mi thanh tú của Mị Âm phu nhân lại nhấc lên, nói tiếp: "Người này thường cùng với ngài trái phải kề cận. Hai người đều từng cứu tính mạng của nhau."

Nghe đến đó, Thẩm Thanh Thu lại hồ đồ.

Sao cảm giác em gái bên người phù hợp điều kiện này đến một người cũng không có?

Ninh Anh Anh? Liễu Minh Yên?

Không cần nghĩ, hậu cung của Lạc Băng Hà, gạch bỏ!

Tề Thanh Thê?

Đích xác, kinh nghiệm so với chính mình hơi thiếu chút, mới gặp mặt... mới gặp mặt rồi cuộc là tình hình gì đã sớm quên sạch. "Thường trái phải kề cận", cái này lại không phù hợp lắm, cho dù Thẩm Thanh Thu muốn đi Tiên Xu Phong "trái phải kề cận", nhưng có lòng mà không có gan, cũng không làm ra việc đáng khinh như rình lén.

Nói đến cùng, Thẩm Thanh Thu hoàn toàn không thể tưởng tượng hình ảnh mình và Tề Thanh Thê yêu đương!

Liễu Thanh Ca thỉnh thoảng mở miệng nói: "Còn nữa không?"

Thẩm Thanh Thu sợ run một chút, vậy mới phát hiện, vừa rồi Liễu Thanh Ca chỉ là len lén ở một bên nghe lỏm, hiện tại đã hoàn toàn ngồi sát lại rồi.

Liễu đại thần từ khi nào cảm thấy hứng thú với bói toán đến thế?

Mị Âm phu nhân nói: "Người định mệnh của tiên sư, rất ít lưu ý tới người khác. Nhưng một khi đã để ý một người, sẽ toàn tâm toàn ý."

Liễu Thanh Ca nghĩ nghĩ, không ngờ lại ngưng trọng thần sắc, hỏi: "Tướng mạo như thế nào?"

Thẩm Thanh Thu không nói gì mà nhìn hấn.

Ta cũng chưa hỏi, người hỏi cái gì?

Hơn nữa đánh thẳng trọng điểm!

Mị Âm phu nhân khẳng định nói: "Mỹ mạo nhất đẳng."

Liễu Thanh Ca thái độ khác thường, truy vấn không thôi: "Linh lực? Thiên phú?"

"Thiên tư hơn người, linh lực cao cường, thân phận hiển hách."

Liễu Thanh Ca làm như không thể tin mà lắc lắc đầu, nói: "Người mới nói, người này, với hấn, thường cùng một chỗ?"

Mị Âm phu nhân gật đầu nói: "Có lẽ sẽ trải qua ngắn ngủi chia lìa, có điều, rất nhanh liền có thể đoàn tụ. Hơn nữa, mỗi lần đều là đối phương chủ động đuổi theo."

Khóe mắt Liễu Thanh Ca giật không ngừng, hấn hung hăng đè nén, giống như bị xúc động cực lớn. Hoặc là dùng cách nói chính xác hơn: Bị sét đánh trúng rồi!

Mị Âm phu nhân lại bổ thêm một câu, cho hấn một kích chí mạng. Nàng thở dài với Thẩm Thanh Thu: "Người này đối với ngài, thật là một mối tình thâm."

Liễu Thanh Ca cứng cổ, chuyển hướng Thẩm Thanh Thu, toát ra một biểu cảm phức tạp không thể dùng ngôn ngữ hình dung. Rõ ràng không mừng không giận, lại giống như chịu giày vò. Thẩm Thanh Thu kỳ quái nói: "Sự đệ người làm sao vậy?"

Liễu Thanh Ca gian nan nói: "... Không chuẩn."

Thẩm Thanh Thu: "Hử?"

Liễu Thanh Ca ngẩng đầu thật mạnh, kiên định nói: "Cô ta tính không chuẩn!"

Mị Âm phu nhân không phục: "Vì sao có thể chắc chắn nô gia tính không chuẩn?"

Nói thật, Thẩm Thanh Thu cũng thấy không chuẩn.

Cái gì trái phải kề cận, tuổi vừa nhỏ vừa đẹp vừa tôn quý, còn dính lấy hấn... Mùi yy nồng đậm của văn học Chung Diễm, yy cũng không đến mức phải vậy chứ! Bên cạnh hấn làm gì có gái nhà giàu phù hợp những điều kiện này. Ha ha!

Liễu Thanh Ca quyết đoán nói: "Nói năng lung tung. Cái gì một mối tình thâm! Không thể nào!"

Sở trường kiếm sống bị nghi ngờ, Mị Âm phu nhân cũng nổi giận: "Người lại không phải nhân duyên của hấn, dựa vào cái gì nói không chính xác?"

Chờ một chút, Hoàng công tử còn chưa đi lên mà, các người có thể nào dừng vì chuyện bé cởn con này mà xung đột được không? Hơn nữa đương sự của quả bói này là ta cơ mà?

Liễu Thanh Ca đã sớm mất kiên nhẫn, đối phương trở mặt một cái, lập tức phát tác, một chưởng đánh mạnh xuống, bàn đá tức khắc nứt ra làm hai nửa, Thừa Loan ứng tiếng ra khỏi vỏ, kiếm khí như đao cắt. Mị Âm phu nhân giận tím mặt, vỗ tay nói: "Đi ra hết!"

Chờ một chút... Tại sao cứ như vậy đánh nhau... Rốt cuộc chất dẫn lửa là gì! Ta còn chưa rõ bước ngoặt ở chỗ nào...

Cánh tay Nhĩ Khang của Thẩm Thanh Thu tất nhiên không ai để ý tới. Mắt thấy Mị Âm phu nhân cùng mười mấy mị yêu thị nữ vây quanh họ, điều chỉnh biểu cảm một chút, nhanh chóng tiến vào trạng thái chiến đấu. Thừa Loan xuyên qua luồng linh lực tán loạn, Mị Âm phu nhân huýt một tiếng sáo bén nhọn.

Đệt! Không cần nhanh như vậy! Ta còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý!

Vừa nghe lệnh sáo của chủ nhân, toàn bộ quần áo trên người mị yêu thị nữ đều bạo mở!

Trắng bóng, trắng bóng, trước mắt nhìn thấy, đều là một mảnh đại dương mênh mông trắng bóng...

Tuy rằng Thẩm Thanh Thu biết, mị yêu thích nhất là đòn sát thủ tập thể bạo y múa may quay cuồng, nhưng mà không có nghĩa là, khi hình ảnh chấn động này xuất hiện trước mắt, hẳn có thể chịu được xung kích thị giác!

Hắn theo bản năng nhắm mắt lại, lùi hai bước, lưng đụng phải Liễu Thanh Ca. Đám mị yêu kêu lẳng lơ không ngừng, quanh quẩn trong toàn bộ sơn động. Nếu là nam nhân bình thường, sớm đã bị mê hoặc đến mất hết tâm trí, quăng kiếm đầu hàng, ngoan ngoãn đầu nhập ôn nhu hương. Nhưng Thẩm Thanh Thu ngạc nhiên phát hiện, Liễu Thanh Ca cư nhiên giống như không trông thấy, vẫn là mặt không biểu cảm, một kiếm quét ngang một tầng lớn, đao quang huyết ảnh, giết chẳng si nhê gì!

Đám mị yêu trần truồng hiện nguyên hình, tứ chi chằm đất, móng tay bén nhọn cắm vào trong bùn đất cát đá, xì xì nuốt nước miếng, vây quanh hai người lũ lượt nhào lên, lại bị linh lực bắn ngược ra ngoài.

Thẩm Thanh Thu thật sự cũng muốn nghiêm túc đánh nhau lắm. Thật đó. Nhưng không thể nhìn thẳng!

Tiền bối thâm niên trải nghiệm vô số như hấn, nhìn thấy sex dance, cũng rất gian nan mới chống đỡ được, Liễu Thanh Ca đến tột cùng làm thế nào không chút lay động vậy?!

Mị Âm phu nhân hoa dung thất sắc, nàng không dự đoán được toàn bộ thuộc hạ tiến lên cũng không thể mê hoặc thần hồn hai người này, nhắc váy bỏ chạy. Thẩm Thanh Thu theo bản năng muốn đuổi theo, nhưng nghĩ nghĩ, mục đích chuyến này là cứu con của vợ chồng Hoàng thị, còn cả những nam tử bị mị yêu dưỡng như sủng vật nữa, bèn nói với Liễu Thanh Ca: "Còn lại không cần đánh, chỉ bọn họ cũng không dậy nổi sóng gió gì. Cứu người quan trọng hơn."

Liễu Thanh Ca đột nhiên nói: "Người đừng tin."

Thẩm Thanh Thu chẳng hiểu gì cả: "Gì?"

Liễu Thanh Ca nói: "Vừa rồi cái kia! Cô ta tính bừa đó!"

Thẩm Thanh Thu nói: "Không nên kích động. Ta vốn không tin."

Cử chỉ của Liễu đại thần quá mức khác thường, Thẩm Thanh Thu không nhịn được liếc hấn vài cái. Chưa liếc được hai cái, đã bị Liễu Thanh Ca phát hiện ánh nhìn, tên này lập tức nghiêm khắc quát lớn: "Đừng nhìn ta!"

Hấn càng nói như vậy, Thẩm Thanh Thu càng muốn nhìn hấn. Nhìn một cái mới phát hiện, không biết là bị tức hay sao đó, Liễu Thanh Ca từ khóe mắt đến hai má, đều nhuốm một mảnh ửng hồng. Ánh mắt tĩnh lặng gần như hờ hững khi trước, giống như hồ băng vỡ vụn thành trăm ngàn mảnh, khuấy động trong đáy mắt.

Thẩm Thanh Thu theo dõi hắn, bỗng nhiên vươn tay bắt mạch hắn.

Nắm lấy cổ tay Liễu Thanh Ca một cái, liền cảm thấy nhiệt độ làn da của hắn hơi cao. Bắt mạch một hồi, Thẩm Thanh Thu nghiêm túc mà nói: "Ừm, Liễu sư đệ, người thành thật nói cho sư huynh, người đã từng song tu với ai chưa?"

Liễu Thanh Ca: "... Người hỏi cái này để làm gì."

Thẩm Thanh Thu nói: "Chỉ là hỏi chơi thôi. Biết song tu là sao không?"

Liễu Thanh Ca thờ hỏn hển, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Thẩm, Thanh, Thu."

Thẩm Thanh Thu nói: "Được. Ta đổi câu hỏi, Liễu sư đệ người hiện tại... cảm thấy như thế nào." Nhịn được đến khi xuống núi không...

Liễu Thanh Ca nói: "Không tốt."

Đương nhiên không tốt.

Cho dù là Liễu đại thần, trúng dâm độc của mị yêu, cũng vô cùng... toi cơm!

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 87: Trúc Chi Từ 1

Trúc Chi Lang biết từ rất sớm, nó là một quái vật ghê tởm.

Cho dù là tại Nam Cương quái vật dày đặc, cũng được coi là quái vật của quái vật.

Khi đó nó không gọi là Trúc Chi Lang, còn chưa có tên. Bình thường mà nói, nhìn thấy một thứ nửa người nửa xà bò trên mặt đất, không có ai lại nghĩ đến việc đặt tên cho nó. Cho dù có rảnh đến thế, đám Ma tộc Nam Cương càng muốn đập cho nó vài nhát, hoặc là chọc chọc cái đuôi của nó hơn, nghiên cứu trò vui này có dài bảy tấc không, đánh có chết hay không.

Hành trình mỗi ngày của nó vô cùng đơn giản: bò, tìm nước, bò, tìm đồ ăn, bò, cắn xé giao đấu với những ma tộc hình thú khác.

Tuy rằng dáng vẻ không tốt, nhưng khi đánh nhau, cũng không quá yếu thế. Ngược lại, không những tứ chi mềm mại linh hoạt, mà bề ngoài ghê tởm thường thường có thể làm cho đối thủ cảm thấy không khỏe mà thất thần khi chiến đấu.

Vì thế, trò vui vừa xấu vừa khó dây dưa này, ở Nam Cương cực kỳ không được hoan nghênh.

Mà ngay cả quý tộc có giáo dưỡng như Thiên Lang Quân, lần đầu tiên nhìn thấy nó, cũng là quan sát một trận, sau đó nghiêm túc nói: "Xấu quá."

Đám võ tướng giáp đen đứng thẳng phía sau gã đương nhiên sẽ không đáp lời. Thiên Lang Quân không biết là đang oán giận với ai, lặp lại: "Rất xấu."

Ý vị nhấn mạnh của câu này quá nặng, nó rút lại một chút.

Có điều, luôn cảm thấy, trong lời chê bai của vị quý tộc tôn quý này, hình như không có ý ghét bỏ thật lòng. Ánh mắt ghét bỏ nó thấy nhiều rồi, cũng không giống như vị này.

Thiên Lang Quân tao nhã ngồi xổm xuống, nhìn chăm chú nó, nói: "Người còn nhớ mẫu thân người không?"

Nó lắc đầu.

Thiên Lang Quân nói: "Ồ. Cũng tốt. Ta mà có một mẫu thân như thể này, chỉ sợ càng hy vọng mình không nhớ rõ."

Nó không biết nên nói cái gì. Đương nhiên, cho dù biết, nó cũng không thể nói ra, chỉ có thể phát ra âm thanh xì xì.

Thiên Lang Quân cười cười, nói: "Có điều, có một số việc cần phải nói cho người biết. Mẫu thân người chết rồi. Ta là ca ca của nàng, theo yêu cầu lúc lâm chung của nàng, qua thăm người."

Ma tộc lãnh huyết. Đối với tử vong của người cùng huyết mạch, đều có thể nói ra nhẹ nhàng, lướt nhẹ một cái là qua.

Nó cũng không có cảm giác gì, theo thói quen ngây ngốc gật đầu.

Thiên Lang Quân dường như là cảm thấy không thú vị, buồn chán nói: "Được rồi. Nguyên vọng của nàng ta đã hoàn thành. Tất cả đây đều là thuộc hạ của ngươi. Từ nay về sau, mảnh đất này thuộc về ngươi."

"Thuộc hạ" gã chỉ, chính là mấy trăm võ tướng giáp đen đi theo phía sau gã. Mấy thứ này tuy rằng không có tâm trí, không biết suy nghĩ, nhưng không sợ đau, không sợ chết, sẽ không mệt, sẽ không dừng lại, có thể trở thành một đội quân vô địch, cư nhiên cứ như vậy tùy tiện giao cho một quái vật nửa người nửa xà.

Gã đứng dậy, vỗ vỗ bụi vốn không tồn tại, xoay người liền đi. Ma xui quỷ khiến, nó cọ cọ, uốn mình đi theo.

Thiên Lang Quân quay đầu lại, hoang mang: "Ngươi đi theo ta làm gì?"

Xà nam không dám lộn xộn. Thiên Lang Quân thấy thế, lại cất bước, nó lại ở phía sau bắt đầu nhúc nhích bò.

Thiên Lang Quân ngừng chân, kỳ quái nói: "Ngươi nghe không hiểu ta nói gì sao?"

Như thế lặp lại hai ba lần, Thiên Lang Quân dứt khoát mặc kệ nó, chấp tay đi về phía trước. Xà nam liền ngậy ngốc "đi theo" phía sau.

Thiên Lang Quân thân phận đặc thù, huyết thống tôn quý, địa vị không hề tầm thường, tất nhiên có không ít kẻ thù. Một đường đi theo, kẻ đến gây chuyện nhiều không đếm xuể. Rõ ràng Thiên Lang Quân cũng không cần người khác hỗ trợ, nó lại luôn nhào lên liều mạng, cố hiển chiến lực mỏng manh của mình.

Cứ vậy nhiều lần, Thiên Lang Quân cuối cùng không thể coi nó như không tồn tại.

Gã nhìn hai mắt xà nam mình đầy thương tích, bình luận: "Vẫn là xấu quá."

Xà nam bị thương mà rụt lui. Thiên Lang Quân lại cười: "Lại còn quật cường. Như vậy không khiến người ta yêu thích lắm đâu."

Một đường đi theo lâu như vậy, gian nan hiểm trở cỡ nào, nó cũng chưa từng lùi bước, nhưng trước sự đánh giá không hề dịu dàng này, nó lại có xúc động muốn xoay người lập tức bỏ chạy, không, bò đi.

Ai ngờ, ngay sau đó, Thiên Lang Quân tay trần đụng tới huyết Thiên linh của nó, thở dài: "Vừa xấu vừa quật cường, không nhìn tiếp được."

Một dòng chảy lạnh lạnh chậm rãi len đến tứ chi xương cốt.

Nhưng mà nó lấy đâu ra tứ chi.

Rất nhanh, xà nam phát hiện, thân thể dị dạng ban đầu của nó, không biết từ khi nào sinh ra tứ chi đầy đủ. Mười ngón tay, thứ ngày trước y thấy rất tinh xảo nhưng mãi không có được, giờ phút này mọc ở trên bàn tay mới của y.

Đây là thân thể một thiếu niên. Đại khái mười lăm mười sáu tuổi, màu da trắng nõn, dáng người mảnh khảnh, khỏe mạnh, đầy đủ. Thiên Lang Quân buông tay ra, trong con mắt đen nháy phản chiếu hình ảnh một bóng người màu trắng.

Thiên Lang Quân giương cằm, nói: "Ta cảm thấy như vậy sẽ đẹp chút. Người có ý kiến gì không?"

Y hé miệng, muốn nói. Thật vất vả mới có hình người, đầu lười lại không chịu nghe sai khiến. Vừa mới mở miệng, phát ra một âm tiết hơi trì trệ, hốc mắt đã vội rơi ra chất lỏng ấm nóng.

Tuy rằng Trúc Chi Lang tin tưởng vững chắc, quân thượng làm gì cũng không sai, nhưng y ngầm cho rằng, đầu óc của quân thượng không dễ xài cho lắm.

Sau khi được ngầm đồng ý đi theo bên người Thiên Lang Quân, trong một thời gian rất dài, Trúc Chi Lang vẫn không có tên.

Thiên Lang Quân cũng không thường sai khiến người bên cạnh, cũng không cần gọi tên của y, vì thế cứ như vậy hồ đồ qua mấy tháng.

Mãi đến một ngày gã muốn tìm tập thơ của nhân giới, lục tung cũng không tìm được, bất đắc dĩ phải cần người hỗ trợ, mới chợt nhớ tới trong góc thư phòng còn có một đứa cháu trai như không khí.

Nhưng mà "Này" một tiếng xong, cư nhiên không nghĩ ra phải tiếp lời thế nào. Thiên Lang Quân nhíu mày nghĩ nghĩ, hỏi: "Có phải ta chưa hỏi tên người không?"

Y thành thật nói: "Quân thượng, thuộc hạ không có tên."

Thiên Lang Quân hoang mang nói: "Sao lại không có tên? Kỳ quặc quá. Vậy ta phải gọi người thế nào?"

Y nói: "Quân thượng thích gọi thế nào thì gọi thế đó." Nói xong, liền đi tới trước giá sách, lấy ra tập thơ Thiên Lang Quân xem xong liền nhét lung tung, hai tay trình đến trước mặt gã.

Thiên Lang Quân rất vừa lòng, tiếp nhận tập thơ nói: "Không có tên cũng không có gì to tát, đặt một cái là được." Cúi đầu lật bừa hai trang, chọn ra một chữ, thuận miệng nói: "Gọi là Trúc Chi Quân đi."

Y tinh mắt, liếc vài cái.

Dương liễu xanh xanh nước sông lặng, nghe chàng trên nước xướng tiếng ca.

Bên tây mưa gió bên đông nắng, tưởng trời không xanh mà lại xanh.(*)

Trúc Chi Từ. Y lắc đầu.

(*)Đây là 4 câu trong bài thơ Trúc Chi Từ. Câu cuối chữ "trong xanh" 晴 đồng âm với chữ "tình" 情, nên câu cuối có thể hiểu là "tưởng vô tình mà lại hữu tình".

Thiên Lang Quân nói: "Không thích?" Đưa sách qua. Vậy tự người chọn một cái đi."

Y dở khóc dở cười, nói: "Quân thượng, quý tộc mới được xưng hô như vậy."

Thiên Lang Quân nói: "Tuổi còn nhỏ, chú ý nhiều thế. Thôi, vậy thì kêu Trúc Chi Lang."

Gã làm gì cũng không để tâm lắm. Không để tâm cho y cuộc sống, không để tâm cho y tên gọi. Không để tâm, khiến "Trúc Chi

Lang" sinh ra vào lúc này nơi này.

Cho dù có thờ ơ băng quơ, có như trò đùa thoáng qua, cũng là Thiên Lang Quân mà cả đời này y nguyện lên núi đao xuống biển lửa, chết không từ nan.

Thật không ngờ, Thiên Lang Quân cũng cân nhắc, cháu trai này phải chăng làm xà nhiều năm quá rồi, có hơi ngốc.

Không chịu gọi cậu, nhất định phải gọi quân thượng. Không đến Nam Cương làm lĩnh chủ tiêu dao, nhất định phải qua đây làm tạp dịch chạy chân. Danh hào phẩm cấp tử tế không chịu nhận, nhất định phải tự hạ phẩm cách.

Thật là có điểm ngốc. Nhưng mà đầu óc không dễ xài là chuyện cả một đời, cũng hết cách. Cứ kệ y đi.

Thiên Lang Quân thật sự vô cùng thích những thứ liên quan đến con người.

Đại khái là cảm thấy Ma tộc đều là một đám lạnh lùng hơn nữa không thú vị. Gã đối với dị tộc loài người, ôm những nhiệt tình gần như quỷ dị cùng tưởng tượng tốt đẹp đến mức khoa trương.

Mỗi chuyến xuất ngoại, đi nhiều nhất chính là biên cảnh. Xuyên qua cột mốc biên giới, thời gian ít thì uống chén rượu nghe bình sách, thời gian nhiều thì du sơn ngoạn thủy một năm sáu tháng cũng không đùa.

Thiên Lang Quân đáng lẽ là không thích bị đi theo đâu. Võ tướng giáp đen thường thường đều đuổi hết mấy trăm mấy ngàn đi. Có điều Trúc Chi Lang một không lười thôi rách việc, hai không cản trở này nọ, chỉ biết yên lặng theo ở phía sau, chẳng khác gì không tồn

tại. Thỉnh thoảng hỗ trợ thanh toán tiền làm việc vặt gì gì đó, còn rất tiện lợi chu đáo, Thiên Lang Quân cũng không đặc biệt ghét bỏ y.

Mà ngay cả khi gặp mặt vị Tô cô nương kia, hai người cũng không ngại có y ở bên cạnh. Hai người họ rất ăn ý trực tiếp coi y là con răn nghe không hiểu tiếng người tiếng tâm tình, coi như bên cạnh không có ai cả.

Chỉ có một lần, Thiên Lang Quân nói ra lời đuổi Trúc Chi Lang, hơn nữa dùng đến chữ "Cút". Đó coi như là một trong những lời nói thô lỗ nhất mà quân thượng luôn theo đuổi hào hoa phong nhã từng nói ra.

Núi Bạch Lộ.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 88: Trúc Chi Từ 2

Chương này tìm raw vất vả lắm đó, các bản raw thông thường đều không có đâu, Sút đã phải tìm rất lâu mới ra (Coi như độc quyền đi ahihi)

Thiên Lang Quân và Tô Tịch Nhan lần đầu gặp nhau như thế nào, Trúc Chi Lang cũng không thấy tận mắt, bởi vì lúc ấy y nghe theo yêu cầu của Thiên Lang Quân, xếp hàng đi mua tác phẩm mới của một thư nhân trứ danh.

Y nguyên bản cũng không hiểu kỳ. Nhưng từ đó về sau, một thời gian dài Thiên Lang Quân đều là trạng thái thế này:

Trong dáng vẻ một công cụ di chuyển hình xà, Thiên Lang Quân ngồi trên đầu y nói.

"Trong những bản hí ta xem, cô nương nhân giới đều là nhu tình như nước, săn sóc động lòng người, còn tưởng toàn bộ cô nương đều là như vậy. Thì ra ta bị lừa. Trúc Chi Lang à, thứ như hí kịch không thể xem nhiều."

Tiếp theo, hoàn toàn đã quên chính mình từng nói "kịch không thể xem nhiều", quân thượng khi đang xem ngon lành sẽ nói.

"Ta nhìn qua giống không nhắc nổi tay lắm à? Giống bộ dạng ngay cả lộ phí về nhà cũng không có à?"

Khi Trúc Chi Lang giặt y phục của gã, Thiên Lang Quân dáng vẻ tao nhã ngồi chồm hồm ở bên cạnh, còn nói.

"Trúc Chi Lang, mặt của ta như thế nào? Không anh tuấn sao? Nói chung, người nhìn thấy dáng vẻ như của ta, chẳng lẽ không nên lập tức hóa thân thành thiếu nữ lòng nảy mầm xuân sao?"

Trúc Chi Lang giữ phẳng y phục đã vò sạch nước, dùng gậy trúc phoi lên, vừa cung kính phụ họa, vừa yên lặng nghĩ, trước kia mấy vở kịch nhí nhỏ y từng cùng quân thượng xem qua không ít. Người khác thế nào y không biết, có điều dáng vẻ này của quân thượng, thực sự khá giống thiếu nữ tuổi đời hai tám đang hoài xuân.

Cho nên y không hiểu kỳ cũng không được.

Trong tưởng tượng của Trúc Chi Lang, một cô nương một mình ra vào thành hoang có yêu ma làm loạn, khi chém tà quỷ liền kêu Thiên Lang Quân muốn đánh đàn xướng khúc thì đi xa chút mà hát cho đỡ vướng víu, chém xong rồi ném cho Thiên Lang Quân ba đỉnh bạc làm lộ phí về nhà, nếu không vạm vỡ cao lớn thô kệch, ít nhất cũng phải cốt cách kỳ quặc mắt lộ hung quang.

Mà đến khi thật sự gặp được đầu sỏ khiến Thiên Lang Quân suy ngẫm sự đời, tra tấn Trúc Chi Lang rất nhiều ngày, Trúc Chi Lang lại phát hiện, đối phương khác hẳn với những gì y tưởng tượng.

Thiên Lang Quân thích đi dạo nhân giới. Đi dạo nhân giới cần tiêu tiền. Mà gã chưa bao giờ nhớ mang tiền. đành để Trúc Chi Lang giúp gã nhớ. Nhưng mà gã tiêu tiền không có khái niệm không

biết giữ chừng mực, hào tình vừa lên liền vung tiền như rác, Trúc Chi Lang cản cũng không được, tiền ra như nước kiếu đó, dù mỗi ngày đều vác rùng vàng biển bạc trên lưng cũng khó ứng phó nổi, chung quy cũng có lúc rỗng túi.

Đang lúc hai vị khách tha hương ngược ngùng đầu phố, một cô gái cao gầy áo đen đeo kiếm lững thững đi qua.

Thiên Lang Quân nói: "Đứng lại."

Khi đi lướt vai qua, cô gái kia hơi hơi nhướn mày, khóe miệng có ý cười chế nhạo, quả thực đứng lại.

Thiên Lang Quân nói: "Trên đường đi gặp bất bình, chẳng lẽ không nên rút đao tương trợ?"

Đối phương nói: "Rút đao thì có thể cân nhắc, giúp tiền tại hạ cực tuyệt. Lần trước ba lượng bạc cho người mượn về nhà còn chưa trả lại cho ta."

Thiên Lang Quân nói: "Có sao? Ba lượng bạc mà thôi. Được rồi, chỉ cần cô cho ta mượn thêm ba lượng, cô có thể mua ta ba ngày."

Quả quyết cực tuyệt: "Các hạ nhìn là biết vai không thể khuân vác, tay chân không lao động nặng được. Mua người có tác dụng gì?"

Trúc Chi Lang nhìn hồi lâu, ngay thẳng nói: "Quân thượng, vị này... chỉ sợ là chê đắt."

Thiên Lang Quân bị người coi thường. Việc này chẳng là gì, có đôi khi thị nữ và thủ vệ hầu hạ gã cũng thường lén coi thường gã, nhất là khi gã háng giọng ngâm thơ. Nhưng mà không bị coi thường đến mức ép giá ba lượng.

Thiên Lang Quân nói: "Cái khác không đề cập tới. Chẳng lẽ mặt của ta còn không trị giá được ba lượng bạc??"

Đối phương cứng họng, nghiêm túc nhìn mặt của gã một hồi, cười nói: "Ừ, quả nhiên đủ."

Vung tay đưa ra một đĩnh vàng trọng lượng nặng.

Từ đó, chi tiêu của Thiên Lang Quân ở nhân giới tăng như vũ bão, càng ngày càng tiêu dao tự tại đến mức vô cùng thâm. Gã tìm được một tòa núi chống lưng có nhiều vàng, chỉ cần Trúc Chi Lang mở ra bọc tiền rỗng tuếch và lộ ra vẻ mặt xấu hổ, gã liền không chút nghĩ ngợi vui vẻ đi gõ cửa tòa núi kia.

Trúc Chi Lang luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào, giống như có gì đó sai sai.

Vì sao Tô Tịch Nhan giống như công tử nhà giàu thân phận hiển hách vung tiền như rác trong vở kịch.

Vì sao Thiên Lang Quân giống như đại tiểu thư nông chiều từ bé không rành thế sự bỏ nhà đi trốn.

Còn cả vì sao bản thân y giống như nha hoàn hồi môn từ bé làm người hầu phục vụ bên cạnh tiểu thư.

Trúc Chi Lang có thử nhắc nhở quân thượng nhìn thẳng vào vị trí đảo lộn này, vớt lại một chút tôn nghiêm Ma tộc chí tôn của bản thân, Thiên Lang Quân lại cảm thấy thích thú với quan hệ bao dưỡng và được bao dưỡng này. Nhiệt tình mù quáng đối với cả nhân loại của gã khi xưa, đều đặt lên hết một người.

Tô Tịch Nhan quả nhiên là một người lãnh khốc vô tình lại tuyệt diệu không thể tả.

Khi gặp mặt, sẽ dẫn họ đi tìm các trò vui quý hiếm, đến những nơi thú vị. Bản sao sách cấm Trúc Chi Lang tìm kiếm gì cũng không ra, linh chi kỳ lạ sinh trưởng ở một cái hang bí mật, hồ sương trong vắt như thạch anh, yên hoa nữ tử tiếng vang không xa, nhưng lại đàn ra một khúc cầm tuyệt diệu; khi không gặp, mười ngày nửa tháng không thấy tung tích, kiếm gì cũng gặp không được.

Bất động thanh sắc, không thấy si mê, không nói tương tư. Đều có tính toán, thờ ơ lạnh nhạt.

Bởi vì một nửa huyết thống xà tộc, Trúc Chi Lang có một loại trực giác của động vật thiên nhiên, ần ần cảm thấy lại gần người này là một việc cực kỳ nguy hiểm.

Không giống nữ tử Ma tộc xinh đẹp kiểu rập khuôn, mà là nghiêm trang, nhìn không chớp mắt, nhìn qua nhã nhặn có lễ. Nhưng cũng đích xác chỉ là "Nhìn qua nhã nhặn" mà thôi. Trúc Chi Lang không dám nói thật sự chém giết thì có thể chiếm được lợi thế trước nàng.

Bên dưới nhã nhặn là kiêu căng và lạnh lùng, trong dã tâm còn cất giấu tâm cơ. Là người thứ hai cầm quyền trong Huyền Hoa Cung, địa vị cao quý hiệu lệnh ngàn người. Mà tu chân giới lấy tứ đại phái trong đó có Huyền Hoa Cung làm đầu, lại là đối thủ một mất một còn của Ma tộc. Đối với họ mà nói, Tô Tịch Nhan thật sự là một nhân vật nguy hiểm.

Trúc Chi Lang kể hết tin tình báo thăm dò được cho Thiên Lang Quân, Thiên Lang Quân lại toàn bộ không quan tâm.

Một khi gã si mê thứ gì đó, sẽ chẳng màng sống chết, được ăn cả ngã về không. Vốn không phải là không biết chi tiết, mà là chưa bao giờ nghi ngờ.

Cái giá phải trả của "không nghi ngờ", chính là bị trấn áp dưới chân núi Bạch Lộ suốt mười mấy năm không có thiên lý, không được xoay người.

"Ta muốn giết người."

Đó là câu nhiều nhất mà Thiên Lang Quân lặp lại suốt mười mấy năm. Mà trước đây Thiên Lang Quân thích nhất chính là người, trước nay gã không giết người.

Không có ma lực cường đại phát ra chống đỡ hình dạng người của y, Trúc Chi Lang lại trở về thân hình nửa xà. Mỗi lần nhìn thấy y trên mặt đất gian nan bò đến bò đi, Thiên Lang Quân sẽ ném cho y một tiếng "Cút".

"Người bò quá khó nhìn." Gã nói.

Trúc Chi Lang liền yên lặng trườn ra ngoài, tìm một chỗ ánh nắng ánh trăng chiếu không đến ở bên ngoài, tiếp tục luyện tập công cuộc bò nhiều năm.

Tính khí của quân thượng trở nên xấu đến mức khó mà tưởng tượng, Trúc Chi Lang lại không hề có nửa điểm phần nộ hay ủy khuất.

"Cút" của Thiên Lang Quân, ý là kêu y trở về ma giới, trở về Nam Cương, trở về nhà cũ của y, cút đến chỗ nào cũng được, chỉ cần không ở trước mặt Thiên Lang Quân là được.

Thiên Lang Quân không thể dễ dàng tha thứ có người bên cạnh nhìn thấy gã chặt vật như vậy, muốn sống không được muốn chết không xong. Gã vừa sinh ra đã là thể tử tôn quý nhất ma tộc, chưa bao giờ nếm qua đau khổ, vĩnh viễn ung dung tao nhã, cự tuyệt tất cả sự vật thấp kém có thể phá hư hình tượng, còn có tính sạch sẽ rất nhỏ. Gã không thích thứ gì khó coi, nhưng thực tế gã hiện tại, khó coi hơn bất kỳ ai.

Vết máu ồ đầy người bị khóa bởi bảy mươi hai xích sắt, bốn mươi chín phù chú, chỉ có thể mỗi ngày trơ mắt nhìn thân thể của nhìn mình từ từ hư thối, thần trí lại cứ thanh tỉnh cực độ, ngay cả muốn ngất cũng không làm được. Đám người tu chân giới kia không giết gã, lại nghĩ trăm phương ngàn kế tra tấn gã. Chỉ sợ hình thái nửa xà xấu xí của Trúc Chi Lang, còn đẹp hơn cả trạng thái hiện tại của Thiên Lang Quân.

Trúc Chi Lang sau khi thoát hóa không thể nói chuyện, Thiên Lang Quân liền bắt đầu tự nói một mình. Mỗi ngày gần như một nửa thời gian gã đều lặp lại những lời thoại và đoạn xướng trong kịch. Có khi Thiên Lang Quân đang hát, lại im bất giống như bị cắt yết hầu vậy. Trúc Chi Lang liền biết, đây nhất định là một vở kịch nào đó Tô Tịch Nhan từng dẫn họ đi xem.

Nhưng mà tạm dừng một lúc, Thiên Lang Quân sẽ lại đột nhiên cất tiếng, dùng thanh âm rất cao để tiếp tục. Làn điệu triền miên trong sơn cốc không người cùng cổ họng khàn khàn, được kéo ra cực dài. Dài mà thô lương.

Trúc Chi Lang không thể nói chuyện, không thể kêu gã "Đừng hát nữa", không thể nhắc tay, không thể bịt lỗ tai, khiến mình không nghe thấy âm thanh, do đó càng hiểu thế nào gọi là "Lực bất tòng tâm".

Nếu đã thương tâm, nếu đã thống khổ, tại sao phải miễn cưỡng chính mình.

Những gì y làm được, chỉ có kiên trì ngày qua ngày, từng chút từng chút ngấm lá cây đến hồ sương, tẩy rửa miệng vết thương vĩnh viễn không tốt lên trên người Thiên Lang Quân.

Trong mười mấy năm, họ chưa bao giờ biết đến sự tồn tại của Lạc Băng Hà. Tô Tịch Nhan không hề thành công cầm quyền đăng vị như dự đoán, mà là mai danh ẩn tích không thấy dấu vết. Cho dù là một thời gian dài sau khi thấy lại ánh mặt trời, họ vẫn không hay biết.

Bởi vậy khi Trúc Chi Lang ở Nam Cương lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt kia, kinh ngạc đến mức ngay cả chính sự đã giao cho y cũng quên, giao đấu một phen, trực tiếp trở về bẩm báo Thiên Lang Quân.

Vì thế có trận chiến ở Thánh lăng.

Sau khi y nhả Thảm Thanh Thu từ trong miệng ra, an bài thật tốt, Thiên Lang Quân nhìn chằm chằm Trúc Chi Lang đang chuyên tâm quạt nóng than đá, nói: "Người xem đến tột cùng là y giống ta hay giống nàng?"

"Y" và "nàng" này, Trúc Chi Lang hiểu được là ai. Y nói: "Quân thượng không phải đã nói rồi sao. Giống mẫu thân y."

Thiên Lang Quân lắc lắc đầu, cười nói: "Cái sự làm ra vẻ lãnh khốc kia..."

Kỳ thật họ cũng đều biết, sự quyền uy và ỷ lại người ta, còn cả sự cố chấp tiến lên, chết không quay đầu của Lạc Băng Hà, càng

giống Thiên Lang Quân.

Thiên Lang Quân một tay chống má, nhìn Thẩm Thanh Thu đang nhắm mắt, thờ dài: "Nhưng y may mắn hơn ta."

Lạc Băng Hà chết không buông tay chính là người như Thẩm Thanh Thu, quả thật may mắn. Ít nhất Thẩm Thanh Thu nhất định sẽ không triệu tập toàn bộ tu chân giới, trấn áp Lạc Băng Hà dưới Thương Khung Sơn.

Hơn nữa, ở trên đời này, không dùng ánh mắt ghét bỏ để nhìn đáng về ghê tởm của Trúc Chi Lang, chỉ có hai người. Một là Thiên Lang Quân, người còn lại chính là Thẩm Thanh Thu.

Thiên Lang Quân nói: "Như thế nào? Người có muốn đoạt lấy phần may mắn này không?"

Trùng mắt một hồi lâu mới hiểu được ý của Thiên Lang Quân, Trúc Chi Lang đỏ ửng mặt: "Quân thượng!"

Thiên Lang Quân nói: "Giành đi giành đi. Đều là Ma tộc, còn chú ý cái này? Huống chi anh em họ mà thôi sợ cái gì, lĩnh chủ bộ tộc Mạc Bắc đời trước còn đường hoàng đoạt chính thể của đệ đệ ruột đấy."

Trúc Chi Lang nói: "Ta không có loại ý niệm này!"

Thiên Lang Quân ngạc nhiên nói: "Vậy tại sao người đỏ mặt?"

Trúc Chi Lang ần nhẩn nói: "Quân thượng... Nếu bớt kêu ta sưu tầm những sách kia, hoặc đừng có kêu ta xem cùng, hoặc là đừng đọc thành tiếng bắt ta lúc nào cũng phải nhớ, thuộc hạ nhất định sẽ không đỏ mặt."

Làm hại bên tai y lúc nào cũng quanh quẩn những thứ kỳ lạ, không thể lường tâm không then mà nhìn thẳng Thẩm tiên sư.

Y hiểu được tại sao Thiên Lang Quân luôn thích chế nhạo y như vậy. Trêu chọc sau lưng, còn có thăm dò cùng giật giây.

Từ ngày trong núi Bạch Lộ thấy lại được ánh mặt trời, Thiên Lang Quân đã không có ý định sử dụng thân thể này lâu dài, cũng không có tính toán cân nhắc cho sau này.

Nhưng mà khi thấy được Thẩm Thanh Thu, Thiên Lang Quân lại có cảm giác thở phào nhẹ nhõm. Gã nghĩ: "Cháu trai ngốc cuối cùng cũng có chốn tiếp nhận rồi."

Đầu óc ngốc như Trúc Chi Lang, chỉ có thể đi theo người khác, không biết suy nghĩ cho bản thân. Nếu có thể đổi người đi theo, sau khi Thiên Lang Quân chết, cũng không đến mức lang thang trên đời. Gã cảm thấy Thẩm Thanh Thu là một đối tượng không tồi để theo đuổi. Bất luận là theo đuổi với ý nghĩa nào.

Tại cảm giác an tâm kỳ lạ này, Thiên Lang Quân càng không kiêng nể gì để ma khí ăn mòn, thân thể hư hỏng và suy yếu ngày một nhanh, trên người thường xuyên rụng một tay rớt một ngón gì đó. Vì tìm cách tu bổ, Trúc Chi Lang sút đầu mẻ trán.

Lần này y thử dùng kim khâu may vá tứ chi. Thiên Lang Quân mặc y cầm cánh tay châm tới châm lui, nói: "Trực giác của ngươi luôn rất chuẩn."

Trúc Chi Lang thừa nhận. Thiên Lang Quân nói: "Ngươi xem ta cùng Lạc Băng Hà, thắng thua sẽ như thế nào?"

Trầm mặc một lúc lâu sau, gã từ từ nói: "Người không nói lời nào, ta cũng biết. Ta nhất định sẽ thua."

Trúc Chi Lang cắn đứt đầu chỉ, buộc thắt nút.

Thiên Lang Quân nửa thật nửa giả nói: "Không bằng người sau này liền theo Thẩm phong chủ đi. Hắn có thể che chở Lạc Băng Hà, che chở thêm người cũng không nhiều."

Trúc Chi Lang nói: "Ngủ đi quân thượng."

Thiên Lang Quân vẫn nói lung tung: "Đêm nay có phải người muốn đến lều của Thẩm phong chủ nhờ Tư tình cho hắn không? Người có nghe hôm nay ta hỏi hắn từng song tu với Lạc Băng Hà chưa, dáng vẻ đó của hắn, nhìn một cái là biết chưa có. Tiên hạ thủ vi cường, người hiểu ý ta không?"

Trúc Chi Lang làm như không nghe thấy, xoay người lại cởi giày của gã. Tay không chạm tới, vì Thiên Lang Quân gập chân, giày giẫm trên da thú, nghiêm túc hỏi y: "Ta phải làm như thế nào, mới có thể đả kích lòng tự trọng của người, khiến người nản lòng thoái chí với ta, âm thầm rời đi?"

Trúc Chi Lang nói: "Kịch với sách xem nhiều quá rồi, kiểu đoạn này chẳng mới mẻ gì. Lòng tự trọng của thuộc hạ vĩnh viễn không thể bị ngài đả kích. Cho nên ngủ đi quân thượng."

Thiên Lang Quân nói: "Ta không muốn ngủ sớm như vậy. Người mau đi tới lều của Thẩm phong chủ, ta sẽ tới thăm các người sau."

Trúc Chi Lang bất đắc dĩ nói: "Quân thượng, ngài thực tùy hứng." Càn quấy, nghĩ gì kỳ quặc, toàn ra chủ ý bậy bạ.

Thiên Lang Quân nói: "Thì bao nhiêu năm như vậy ta vẫn tùy hứng như thế mà? Thế nào, có muốn cân nhắc rời xa ta không?"

Quân thượng hôm nay giống như uống rượu say vậy, bản lĩnh khiến người ta dở khóc dở cười cũng nhân lên mười lần. Trúc Chi Lang lắc đầu, vươn tay mò năm sáu lần, rốt cuộc túm được giày của gã, gắng sức cởi ra, lập lại nói: "Ngủ đi, quân thượng."

Thiên Lang Quân bị y ấn xuống sạp, đắp lên cái chăn, bình luận: "Người càng ngày càng giống bà mẹ già."

Gã thở dài một hơi: "Người cho là cậu đây toàn trâu người sao? Vừa không khuyên ta thu tay lại, vừa không tìm đường lui cho mình. Trúc Chi Lang, người như vậy, sau này nên làm cái gì bây giờ."

"Quả nhiên vẫn là không thể nào chán ghét con người." Thiên Lang Quân đã nói với Thẩm Thanh Thu như vậy.

Nghe câu này, trong lòng của Trúc Chi Lang kỳ thật có chút vui mừng thay gã.

Quân thượng rốt cuộc thừa nhận gã chưa bao giờ thay đổi cách nghĩ chân thực, rốt cuộc không cần miễn cưỡng chính mình nữa.

Trong cảnh đá rơi bụi bay, Thiên Lang Quân lẩm bẩm nói: "Hầy, Trúc Chi Lang, dáng vẻ này của người, thật sự không đẹp chỗ nào hết."

Cái này thì khỏi phải tranh luận. Nó nghĩ, nó còn có một chút khí lực, đủ chống đỡ trong chốc lát, sẽ không để cho quân thượng với nó chết cùng nhau. Không cần lo lắng chết cùng nó sẽ mất mỹ quan.

Mai Cốt Lĩnh nổ vang trời hóa thành tro bụi, một cục xà hướng về trung tâm Lạc Xuyên đang phát ra ánh sáng bạc.

Kỳ thật Thẩm Thanh Thu không nghe hết lời nói của Thiên Lang Quân, phía sau còn một câu thấp giọng, chỉ có Trúc Chi Lang nghe được.

Gã nói: "Nhưng mà, thích một người, tại sao khó như vậy."

Ngay lúc đó Trúc Chi Lang chẳng mỉm cười nổi, cũng không nói được. Chỉ là bắn khoăn, thè lưỡi, thè đến mức Thiên Lang Quân đầy mặt nước miếng xà.

Nó nghĩ, thật sự là rất khó. Nhưng mà, có khó đến mấy cũng không khó bằng, phải khiến một con tim ngừng việc thích ấy lại.

~

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 89: Phiến Đoạn Đặc Sắc Của Xuân Sơn Hận

(Theo thứ tự thì đây sẽ là Đâm Máu Bay kỳ ngũ ký 1, nhưng cách sắp xếp các chương PN rất lung tung, để đỡ bị ngắt quãng Sút sẽ đặt các chương liên quan cạnh nhau nhé)

Phiến đoạn đặc sắc của Xuân Sơn Hận

Hai chân của Thẩm Thanh Thu vắt trên lưng của Lạc Băng Hà, da thịt bắp đùi trắng mịn vô ý thức cọ động trên lưng y.

Thẩm Thanh Thu hắc tuyến nói: "Đợi đã, người bình tĩnh một chút."

Vừa vào cửa đã xách người lên giường lột quần, tình huống gì!

Đây lại là chịu kích thích gì!

Thân thể Lạc Băng Hà kẹt giữa hai chân hắn lại nhích lên trước một đoạn, nói: "Nhưng mà hôm nay đệ tử thấy được một thứ vô cùng thú vị, chỉ sợ trong vòng vài ngày đều không bình tĩnh được. Làm sao đây sư tôn?"

Thẩm Thanh Thu trấn định nói: "Cái này còn không dễ làm. Là thứ gì, người lấy tới để vi sư xem xem, sau đó chúng ta tham luận

một phen. Trước đó, lấy cho vi sư cái quần mới với đai lưng lên đây."

Lạc Băng Hà gật đầu, trực tiếp xem nhẹ câu cuối cùng, nói: "Tốt, vậy thì cho sư tôn coi một chút."

Y không nhanh không chậm, từ trong lòng lấy ra một quyển sách mỏng manh.

Quyển sách nhỏ kia màu sắc rực rỡ, nhìn qua vô cùng tươi đẹp, hơn nữa còn rất quen mắt.

Thẩm Thanh Thu đang hồ nghi, Lạc Băng Hà lật giở sách, thẳng thắt lưng, lạnh lạnh đọc ra.

"... Khi về đêm, Lạc Băng Hà nằm ở trên giường, trần trọc. Quen ngủ phòng chứa củi đất lạnh, bỗng nhiên nằm giường, ngược lại khó có thể ngủ. Nhất là sư tôn tâm niệm niệm đang nằm cách đó không xa, chỉ cách một tầng bình phong, một tầng sa trướng, sự hỏi han ân cần, niềm nở thân thiết ban ngày như ở trước mắt, lại phảng phất có một tà hỏa đặt ở trong bụng, càng đốt càng vượng, càng dập càng cao..."

Thẩm Thanh Thu: "..."

Lạc Băng Hà mặt không đổi sắc, tiếp tục đọc: "... Lạc Băng Hà sờ lên giường, xì xà xì xoạt cởi vạt áo trung y của Thẩm Thanh Thu, tiến đến vài nội y, chỉ cảm thấy bóng loáng nhẵn nhụi, xương cốt mềm dẻo. Ý loạn tình mê, thần trí mê mang, xé rách đai lưng thành hai đoạn..."

Thẩm Thanh Thu nhìn liếc đai lưng trên mặt đất vừa mới bị Lạc Băng Hà xé rách, da gà nổi lên toàn thân.

Hắn nói: "Đủ rồi."

Lạc Băng Hà khép hờ cuốn sách, giương mắt nghiêm trang nói: "Trong này nói, đệ tử phá thân chính là đem dọn khỏi phòng chứa củi kia. Lửa tình tăng vọt, dâm tâm nổi lên, đêm khuya lần mò vào nội thất trúc xá, đem sư tôn đang bị ác mộng kiềm chế, không thể động đậy, làm thế này, thế nọ, ân ái lưu luyến, cho đến bình minh."

Cái quỷ gì!!!

Nhớ không lầm Lạc Băng Hà khi đó mới mười năm tuổi đi!!!

Táng tận thiên lương!!!

Phát rồ phát dại!!!

Lạc Băng Hà vừa lật vừa nói: ""Lạc Băng Hà" trong sách này, ngoại trừ lớn gan hơn đệ tử, dám nghĩ dám làm, thì tâm tư đối với sư tôn, cũng giống tám chín phần mười."

Thẩm Thanh Thu âm thanh gần như biến điệu: "Nếu người thực sự "dám làm" đến vậy, vì sư chỉ sợ đương trường lấy đi mạng nhỏ của người."

Lạc Băng Hà cúi xuống, hôn vành tai của hắn, nhiệt khí ma sát bên lỗ tai của hắn, làm nũng nói: "Sư tôn, không phải người nói, muốn cùng nhau tham luận sao. Tốt xấu nên xem thêm vài cái."

Không dám xem, sợ mù mắt chó titan không có chỗ thay!

Lạc Băng Hà cười hì hì nói: "Không muốn xem? Vậy đệ tử kể cho người nghe."

Y trầm bồng nói: "Kể từ sau đêm sư tôn thất thân với "Lạc Băng Hà", hung hăng trách phạt đệ tử ngỗ nghịch này một chút, có ý muốn đuổi y khỏi Thương Khung Sơn phái, cuối cùng lại không đành lòng xuống tay, chỉ lạnh lùng đối đãi, cho đến Tiên Minh Đại Hội, dị biến nổi bật, thầy trò chia lìa, trần trọc mấy năm, sau khi gặp lại, "Thẩm Thanh Thu" rốt cuộc bị "Lạc Băng Hà" tóm chính diện. Đến a sư tôn, người xem, đoạn trong thủy lao Huyền Hoa Cung, viết ngoạn mục cực kỳ."

Thẩm Thanh Thu không lay chuyển được y, lại thật sự có điểm tò mò, nhất thời không kiềm chế được, khóe mắt liếc một chút.

Chỉ một chút như vậy, trực tiếp bị sét đánh nát bét.

【 Xuân Sơn Hận kiếp 37 chi Thủy lao tình khiêu 】

Thẩm Thanh Thu lắc đầu, miệng nói không rõ: "Lạc... Băng Hà, người... người buông tha ta..."

Lạc Băng Hà cầm hai cánh móng của hắn, vuốt ve mấy cái, tách ra hai bên, buộc tiểu huyết bị chà đạp vô số lần kia phải lộ ra. Y cười nói: "Sư tôn, người hiện tại khóc đòi ta buông tha người, lúc trước có nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay?"

Thẩm Thanh Thu khóc nước nở không ngừng: "Sưng lên rồi... nhét không vào được nữa..."

Quả nhiên sưng rất lợi hại, gần như không thể nhìn được. Một vòng thịt sưng đỏ đến phát sáng, chặt chẽ khép kín, nhìn qua rất khó đột phá. Lạc Băng Hà tâm sinh vài phần thương tiếc, nhưng rất nhanh nhớ tới dáng vẻ Thẩm Thanh Thu năm đó vứt bỏ mình, hận ý kích động, lãnh khốc vô tình mà động thân vào, chỉ cảm non nửa, đã

cảm thấy dị thường khó khăn. Bởi vì huyết thịt sưng đỏ càng ẩm ướt nóng bỏng hơn bình thường, nhưng cũng càng chặt.

Thẩm Thanh Thu khóc đến lê hoa đái vũ, hức hức hít khí, bị côn th*t mạnh mẽ đột nhập đâm đến đỏ máu. Miệng vết thương trên nội bích nhỏ bị quét qua, có lẽ cắn thêm vài phân nữa sẽ đỏ máu.

"Sắp hỏng rồi... sắp nát rồi... đau..." Thẩm Thanh Thu hai tay bị trói, phí công giãy dụa vụn vụn, thủy chung không được giải thoát.
】

Thẩm Thanh Thu: "..."

Cái đệt mợ nó đây là trò vui gì!!!

Hàng lê hoa đái vũ này cmn là ai! Hàng tà mị cuồng quyền này là ai!

Rõ ràng mỗi lần trên giường khóc lụy hại nhất là Lạc Băng Hà được không!

Lạc Băng Hà đọc xong, bình luận: "Nếu đổi là đệ tử, nhất quyết không làm ra việc cưỡng ép bậc này. Sư tôn chỉ cần nhắm mặt chau mày, đệ tử liền không hạ thủ, sao có thể đến mức khóc rống còn không bỏ qua? Cách xử lý ở chỗ này, có hơi phi thực tế."

Đâu chỉ phi thực tế... Thẩm Thanh Thu rất muốn kiện tác giả a...

OOC. OOC đến mức vô biên giới!

Xuân Sơn Hận cái ếu gì!

Căn bản chính là văn hentai đồng nhân RPS (*) OOC đến tận chân trời, cứ nhiên còn có thể hot như vậy!

(*) RPS: real person slash - boylove dựa trên người thật/ đồng nhân văn đam mỹ.

Trách không được dĩ vãng luôn nghe người ta nói, văn càng lồi càng dễ trở thành văn hot trong giới!

Không đúng trọng điểm không phải đây... Thẩm Thanh Thu nguyên rủa người viết sách hentai soạn nhạc hentai này cả đời không dậy được! Cầu độc thân! Đáng cả đời phé! Phé đến chết cũng không cưới được bà xã!

Lạc Băng Hà nói: "Sư tôn có gì sắc mặt lúc trắng lúc đỏ? Tình tiết phía sau, càng thêm du dương trầm bổng, khiến người ta vỗ tay tán dương. Tuy nói trong năm năm kia, ta tôn trọng thân thể sư tôn như thánh, chưa từng làm gì khinh nhờn, nhưng cuốn sách lưu truyền trên phố này, những tình tiết mới lạ này, xem xem cho vui, cũng đâu có sao."

Thẩm Thanh Thu liếc mắt một cái xem tiêu đề: 【 Xuân Sơn Hận kiếp 49 chi Năm năm đợi chờ hư vô. 】

Trứng rơi xuống đất vỡ tan.

Không phải chứ, không phải chứ, không phải chứ! Tiêu đề này!!!

Cánh cửa đến thế giới mới cũng không tha! Không đến mức khẩu vị nặng như vậy đi!

Sự thật chứng minh, Thẩm Thanh Thu đã đánh giá thấp cực hạn của tác giả Xuân Sơn Hận.

【 ...

Ánh nền rung động, Thẩm Thanh Thu cho dù vô tri vô giác, nhưng mi xanh môi hồng, cả người đều nhiễm một tầng xuân sắc, Lạc Băng Hà đưa hai tay mềm mại của hắn đặt lên sau cổ, rồi mới hôn môi, nhìn như Thẩm Thanh Thu tỉnh lại, chủ động ôm lấy cổ Lạc Băng Hà hôn trả lại. Rèm rơi xuống đất, không gió mà lay động, liều chết trong triền miên, quần áo hỗn độn la liệt trên mặt đất. Trong màn lụa lay động không ngừng truyền đến tiếng thở dốc trầm thấp của Lạc Băng Hà.

...

Thẩm Thanh Thu không hề tức giận ghé vào người Lạc Băng Hà, bị cánh tay kiên cố của y kéo vào trong ngực. Hai đầu vú đều bị mút đến sưng đỏ, giống hai quả nho nhỏ. Trên mông đều là dấu tay xanh tím. Nhục huyết dưới thân còn đang ngậm dương căn nửa cứng rần, ướt đầm. 】

Thẩm Thanh Thu lòi khóc.

Như thế cũng có thể xuống tay!!!

Khiêu chiến tam quan khiêu chiến cực hạn đạo đức!!!

Nghe nói đam mê sinh tử văn rất hot ông trời phù hộ Xuân Sơn Hận ngàn vạn lần không có, ngàn vạn lần không có tình tiết sinh tử cảm ơn a!!!

Vài trang vội vội lật qua, ngay sau đó, lại là một thần lòi vang trời.

【 Xuân Sơn Hận kiếp 55 chi Thiên Ma tà máu

Lồng ngực hai người dính chặt vào nhau, Lạc Băng Hà cảm giác người trong ngực da thịt nhẵn nhụi non nớt, ngâm trong sơn tuyền,

lại càng trơn bóng.

Y không nói một lời ôm Thẩm Thanh Thu, cúi đầu hôn thật sâu, khi thì cắn cánh môi của hắn nhẹ nhàng xé rách, khi thì tham nhập đầu lưỡi, ở trong miệng hắn tàn sát bừa bãi dây dưa.

Thẩm Thanh Thu mặc dù không tình nguyện, nhưng Thiên Ma máu ở trong bụng tác quái, cả người vô lực, hơn nữa bị hôn đến mức thở không nổi, ngực phập phồng bất quy tắc, đầu v* cọ động ở trên cơ thể Lạc Băng Hà, dần dần đứng thẳng. Bất tri bất giác bị tách mở hai chân, Lạc Băng Hà xông mạnh vào.

Tuy rằng hai người lăn qua lăn lại một thời gian dài, Thẩm Thanh Thu đã sớm thích ứng được cự vật của Lạc Băng Hà, nhưng đột nhiên xâm nhập, vẫn cực kỳ khó chịu. Nhất là giây phút cơn th*t đâm mở tràng bích, nước suối ấm áp cũng nhân cơ hội tràn vào, miệng phía dưới uống không ít nước, hai chân vắt trên eo Lạc Băng Hà nhất thời kẹp chặt, tràng bích cũng run lên không ngừng. Lạc Băng Hà chỉ cảm thấy lỗ nhỏ kia vừa siết vừa hút, sướng khoái vô cùng, mạnh mẽ vuốt ve thịt mỏng Thẩm Thanh Thu, vừa kêu hắn thả lỏng, vừa điều chỉnh tư thế.

Dù sao bị thao nhiều ngày, đã bị làm thành quen, Thẩm Thanh Thu chỉ chốc lát sau đã noãn khí, rưng rưng trách mắng: "... Cút!"

Lạc Băng Hà cười nói: "Sự tôn ngoài miệng mắng chửi như vậy, nhưng thân thể lại không nghe sai khiến đâu."

Thẩm Thanh Thu cắn răng không cam lòng nói: "... Nếu không phải người cho ta uống máu độc kia... Ta sao có thể bị bạch nhãn lang người làm nhục như vậy..."

Dưới sự thao túng của Thiên Ma máu, hắn chỉ có thể ngoan ngoãn tách hai chân càng rộng mở, thả lỏng hậu huyết, tiện cho Lạc Băng Hà thao túng. Huyết thịt nhuyễn mị hàm chứa Lạc Băng Hà, tinh tế hút lấy.

Thẩm Thanh Thu càng thở gấp càng loạn, khóc không ra nước mắt, bị đâm rất ác liệt, bèn mím chặt môi, trong lỗ mũi phát ra tiếng hừ nhẹ. Lạc Băng Hà một tay kéo hông hắn, bảo trì phần dưới hai người liên kết chặt chẽ, một tay không nhẹ không nặng mà vỗ cánh hông tuyết trắng của Thẩm Thanh Thu, cảm một chút vỗ một cái, vỗ đến mức Thẩm Thanh Thu xấu hổ giận dữ vạ phần.

Một vòng qua đi, nghỉ ngơi chưa tới một lát, Lạc Băng Hà ôm hắn ra khỏi nước. Rời khỏi nước thì lạnh, tay chân lẫn hậu huyết Thẩm Thanh Thu đều co lại. Lạc Băng Hà giống như hiến tế đặt hắn lên một tảng đá lớn cạnh ôn tuyền. Màn trời chiếu đất ôm thành một đoàn. Tảng đá lạnh lẽo, Thẩm Thanh Thu vừa mới nằm trên đó liền một trận vụn vẹo. Hắn màu da trắng nõn, vừa mới trải qua một hồi kịch liệt, bị nước suối bốc hơi, quanh thân phỉm ra hồng nhạt điểm lẹ, mắt đen như sao điểm trong thủy quang nhộn nhạo tan rã, vừa mệt vừa buồn ngủ, nản lòng thoái chí, quay đầu đi, không chịu nhìn thẳng nghịch đồ Lạc Băng Hà.

Lạc Băng Hà chen ở giữa hai chân hắn, khiêng đùi trắng nõn lên đầu vai, dương cụ phịch một cái thẳng tiến vào, không nhanh không chậm trườn sát. Nội bích mỗi một tác, đều bị chống đỡ đến cực hạn, bị hung hăng chà qua. Nếp văn nơi động khẩu cũng chống đỡ đến mức trơn nhẵn. 】

Thẩm Thanh Thu: "..."

Mê J cưỡng J bức J, đa dạng chồng chất, tác giả chơi rất vui vẻ nhỉ...

Lạc Băng Hà chậm chậm nói: "Kỳ thật ta chưa từng nghĩ tới, Thiên Ma máu còn có thể dùng như vậy."

Thẩm Thanh Thu im lặng không nói.

Hắn cũng không ngờ, ôn tuyền ở địa cung ma giới của Lạc Băng Hà, còn có thể dùng như vậy...

Lạc Băng Hà nói: "Mở mang kiến thức rồi."

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 90: Phiên Ngoại: Lạc Thẩm Cp Tương Tính Tùy Tùy Tiện Tiện 100 Câu Hỏi

Đối tượng phỏng vấn câu hỏi: Lạc Băng Hà × Thẩm Thanh Thu

Người chủ trì câu hỏi: Đâm Máy Bay Lên Giời

Cung cấp câu hỏi: Hệ thống

Hệ thống của Đâm Máy Bay Lên Giời tuyên bố một nhiệm vụ.

Một quyền câu hỏi quý dị.

Cả quyền câu hỏi không biết rốt cuộc muốn điều tra cái gì, càng về sau, vấn đề càng khó nhìn thẳng.

Nhưng mà, có khó nhìn thế nào, hắn cũng phải kiểm chút điểm số đúng không?!

Vứt bỏ tôn nghiêm (vốn chẳng bao nhiêu phân lượng) cầu xin Thẩm đại thần xong, Thẩm Thanh Thu rốt cuộc đồng ý dẫn cái đĩa mà hắn nuôi lớn, à không, là đồ đệ mà hắn nuôi lớn tới hoàn thành quyền câu hỏi này.

Vì thế, dưới đây là tình hình thực tế của Máy Bay.

Thượng Thanh Hoa: "Xin hỏi tên của người là?"

Lạc Băng Hà vừa mới ngồi xuống liền nghe được vấn đề này, chân mày cau lại, không vừa lòng nói: "Ngay cả tên cũng không biết, còn hỏi cái gì?"

Thượng Thanh Hoa: "Tuổi của người là?"

... Nói thật, Thẩm Thanh Thu còn không biết tuổi cụ thể của thân xác này. Hắn ngẩng đầu lên nói với Thượng Thanh Hoa: "Không phải người rõ hơn sao?"

Thượng Thanh Hoa chuyển bút lông, trầm nghĩ, vấn đề này hắn cũng không nghĩ tới a, không bằng tùy ý, vì thế lung tung hai bút viết hai con số lên.

Thượng Thanh Hoa: "Giới tính của ngài là?"

Mở màn liên tiếp ba câu hỏi thiếu năng, Lạc Băng Hà đã chẳng màng đáp lại, Thẩm Thanh Thu cũng không thể nhịn: "Được phân ở kênh thuần ái ♂, người nói coi?"

(Nếu ai hay lên trang chủ Tấn Giang thì chắc biết, phân loại có 4 kênh chính: Tiểu thuyết ngôn tình, Tiểu thuyết thuần ái/ vô CP, Tiểu thuyết diễn sinh, Tiểu thuyết nguyên sáng. Tiểu thuyết thuần ái chính là thứ mà chúng ta vẫn gọi là tiểu thuyết đam mỹ.)

Thượng Thanh Hoa yên lặng gạch đi hơn ba mươi câu hỏi vô nghĩa tương tự trên quyền, một lần nữa hỏi: "Xin hỏi tính cách của người là thế nào?"

Thẩm Thanh Thu nghĩ nghĩ, nói: "Còn tốt. Thẩm mỗ coi như người dễ dàng ở chung."

Lạc Băng Hà nói: "Không biết."

Thượng Thanh Hoa: "Tính cách của đôi phương thì sao?"

Thẩm Thanh Thu đếm ra từng cái: "Ma thích khóc, tim thiếu nữ, não luyến ái, bệnh trung nhị, dính như keo."

Lạc Băng Hà trong mắt lóe ra thủy quang, giống như bị coi thương, có chút tổn thương, vẫn ngoan ngoãn trả lời câu hỏi: "Tính cách của sư tôn đương nhiên là tốt nhất. Vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ, lại chu đáo."

Thẩm Thanh Thu: "..."

Bỗng nhiên có chút ngưng ngừng a chuyện gì thế này!

Hắn ho khan hai tiếng, sửa lời nói: "Đứa nhỏ này tính cách kỳ thật cũng không tệ lắm. Có ưu điểm hơn nữa khó được. Nghe lời, thế là đủ rồi."

Hai gò má Lạc Băng Hà choáng váng.

Thượng Thanh Hoa tế nhị nói: "Hai người là khi nào thì gặp nhau? Ở nơi nào?"

Câu hỏi này hắn biết đáp án a!

Lạc Băng Hà nói: "Lần đầu tiên gặp sư tôn, là thời điểm vừa mới thông qua khảo hạch nhập môn của Thương Khung Sơn..."

Thẩm Thanh Thu không thoải mái lắm, khi đó Lạc Băng Hà gặp được không phải hắn, mà là hàng nguyên bản, hơn nữa, đó cũng không phải hồi ức tốt đẹp gì.

Hắn phe phẩy quạt nói: "Qua, qua!"

Thượng Thanh Hoa: "Ấn tượng đầu tiên với đối phương là? "

Lạc Băng Hà tiếp tục hồi ức, nhẹ phiêu phiêu nói: "Tiên nhân cao cao tại thượng, xa không thể với."

Thẩm Thanh Thu ăn ngay nói thật: "Một cái bánh bao nhỏ." Còn là một mầm non tiểu soái ca.

Thượng Thanh Hoa: "Thích đối phương điểm nào nhất?"

Thẩm Thanh Thu mặt mũi hiền lành nói: "Đủ nghe lời."

Lạc Băng Hà mỉm cười: "Điểm nào của sư tôn ta cũng thích."

Thượng Thanh Hoa: "Chán ghét đối phương điểm nào nhất?"

Lạc Băng Hà quyết đoán nói: "Không có."

Thẩm Thanh Thu thấy y đáp cứng như thép, có điểm cảm động, có qua có lại, cũng nói: "Không có."

Nếu thật sự nói chán ghét điểm nào nhất, để y khóc trước mặt người ngoài, thì cũng mất mặt lắm...

Thượng Thanh Hoa: "Ngài xưng hô đối phương thế nào?"

Lạc Băng Hà đàn độn vô vị, quay đầu nói: "Sư tôn, mấy vấn đề này thật làm cho người ta thấy khó hiểu. Rốt cuộc là chúng ta tới làm gì?"

Thẩm Thanh Thu bình tĩnh nói: "Băng Hà ngoan. Đi ngang qua mà thôi. Coi như cứu Thượng sư thúc của người một mạng đi."

Thượng Thanh Hoa: "Hy vọng đối phương xưng hô người thế nào?"

Lạc Băng Hà đỏ mặt.

Thẩm Thanh Thu thấy y thẹn thùng như vậy, trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành, khoát tay nói: "Qua! Qua qua qua!"

Thượng Thanh Hoa tựa hồ muốn nổi, rống lên: "Qua cái gì! Câu nào cũng qua qua qua, còn có gì để mà hỏi. Băng ca... Sư điệt người cứ nói thẳng!"

Lạc Băng Hà lo sợ liếc Thẩm Thanh Thu một cái, nhỏ giọng nói: "Tựa như vợ chồng bình thường xưng hô lẫn nhau vậy."

Thượng Thanh Hoa lập tức nói: "Thẩm đại thần, người nghe thấy không, Băng... Sư điệt muốn xưng hô vợ chồng với người. Tướng công, phu quân, lão công, người chọn một cái đi."

Thẩm Thanh Thu nói: "Người câm miệng."

Thượng Thanh Hoa: "Nếu so sánh với động vật người cảm thấy đối phương là? "

Lạc Băng Hà không cần nghĩ ngợi nói: "Bạch hạc."

Thẩm Thanh Thu nói: "Động vật không nghĩ ra được. Thực vật thì có. Hắc liên hoa đi."

Lạc Băng Hà khó hiểu nói: "Sư tôn, hoa sen cũng có màu đen sao?"

Thượng Thanh Hoa: "Nếu muốn tặng quà cho đối phương sẽ chọn? Bản thân muốn nhận quà gì?"

Lạc Băng Hà nói: "Chỉ cần sư tôn mở miệng, bất cứ vật gì ta cũng dâng."

Thẩm Thanh Thu thành thật nói: "Hình như không có gì đặc biệt muốn có."

Làm phong chủ một đỉnh, thật đúng là không có gì khó tới tay. Nghĩ như vậy, thực sự có một cảm giác lãng phí khi ngồi trên núi vàng.

Băng Hà nói: "Ta đây muốn sư tôn ai cũng không để ý, theo ta ba ngày."

Thượng Thanh Hoa liếm liếm ngòi bút, lầu bầu nói: "Sao không dứt khoát theo người cả đời luôn."

Lạc Băng Hà lắc đầu nói: "Sư tôn sẽ không vui."

Thấy y ảm đạm mất hồn, trông như oán phụ, Thượng Thanh Hoa ghen hống nhìn trân trối, Thẩm Thanh Thu lại thập phần bình tĩnh: "Người đưa nhỏ này, lại nghĩ vớ vẩn, vì sư tôn không vui chỗ nào."

Thượng Thanh Hoa: "Quan hệ hai người tiến triển tới trình độ nào?"

Thẩm Thanh Thu nói: "Nên làm đã làm, không nên làm cũng đã làm."

Lạc Băng Hà ủy khuất nói: "Tại sao lại có không nên làm? Chẳng lẽ sư tôn cảm thấy chúng ta... Là không nên làm sao?"

Thẩm Thanh Thu nói: "Không có. Nếu thật sự không nên làm, vì sư sẽ không để cho người làm."

Thượng Thanh Hoa: "Hai người lần đầu hẹn hò là ở nơi nào?"

Lạc Băng Hà nói: "Huyền Hoa Cung thủy lao."

Thượng Thanh Hoa: "..."

Thẩm Thanh Thu: "..."

Băng ca người gọi đó là hẹn hò hả?!

Thượng Thanh Hoa: "Khi đó không khí của hai người thế nào?"

Lạc Băng Hà: "Không tốt lắm."

Căn bản không phải dùng "Không tốt lắm" là có thể hình dung được không!

Thượng Thanh Hoa: "Địa điểm thường xuyên hẹn hò là? "

Thẩm Thanh Thu một tay chống cằm: "Vừa mở mắt, nhìn thấy chính là y. Nhắm mắt lại, trong mộng nhìn thấy vẫn là y. Cái này có tính là giờ phút nào cũng hẹn hò không?"

Lạc Băng Hà thật cẩn thận nói: "Sư tôn cảm thấy phiền sao?"

Thẩm Thanh Thu sờ sờ lưng của y, nói: "Không đâu. Người chính là nghĩ nhiều."

Thượng Thanh Hoa trầm nghĩ, yêu đương với Băng ca, không đúng, với Băng muội, thực mẹ nó mệt a!

Mấy câu hỏi vừa nãy, Thẩm đại thần nịnh y ba lượt! Tim thủy tinh vỡ vỡ dính dính, khi nào thì xong!

Phiền chết!

Thẩm Thanh Thu giống như giáo viên nhà trẻ trông em bé vậy!

Thượng Thanh Hoa: "Do bên nào tỏ tình trước?"

Lạc Băng Hà: "Ta."

Thẩm Thanh Thu: "Đương nhiên là y."

Thượng Thanh Hoa: "Đối phương làm gì sẽ khiến người hết cách?"

Thẩm Thanh Thu buông tay bắt đắc dĩ nói: "Hễ y khóc sụt mướt ta liền hết cách."

Lạc Băng Hà nói: "Một khi sư tôn giận, ta sẽ hết cách."

Thượng Thanh Hoa ư hử một tiếng, rung chân, vừa ghi chép vừa ném đá nội tâm: Quả nhiên y hết em bé và cô giáo nhà trẻ!

Thượng Thanh Hoa: "Khi hai người ở bên nhau, chuyện khiến người tim đập thành thịch là?"

Lạc Băng Hà nghiêm túc nói: "Thời điểm xoa đầu, dạy ta."

Thẩm Thanh Thu nói: "À, thời điểm nước mắt lưng tròng cầu xin ta chuyện gì đó."

Lạc Băng Hà nói tiếp: "Còn có thời điểm mắng ta, đánh ta..."

Y rất say mê, Thẩm Thanh Thu tập mãi thành quen.

Thượng Thanh Hoa yên lặng chú thích bên cạnh tên của Lạc Băng Hà: Bệnh M giai đoạn cuối.

Thượng Thanh Hoa: "Người từng nói dối đối phương chưa? Người giỏi nói dối không?"

Vừa mới hỏi xong vấn đề này, hắn tự tin mười phần viết thêm sau tên Lạc Băng Hà ba chữ to "Nói dối tinh".

Lạc Băng Hà nói: "Có. Nhưng không bao giờ nữa!"

Thượng Thanh Hoa: "Từng cãi nhau chưa? Luôn là cãi nhau kiểu gì?"

Thẩm Thanh Thu thở dài: "Cãi to lắm. Hiện tại ngấm lại, cũng không biết vì cái gì, kỳ thật đều có thể tránh được."

Lạc Băng Hà hờn giận nói: "Cứ hỏi mấy vấn đề này làm gì? Không đâu làm sư tôn không vui."

Thượng Thanh Hoa duỗi tay: "Trách ta sao."

Thượng Thanh Hoa: "Lúc sau hòa hảo như thế nào?"

Thẩm Thanh Thu phát tay nói: "Chịch chịch chịch giải cứu thế giới!"

Thượng Thanh Hoa: "Quan hệ của hai người là công khai hay bí mật?"

Thẩm Thanh Thu hỏi ngược lại: "Người nghe qua Xuân Sơn Hận chưa?"

Vấn đề kế tiếp, một đường đi xuống không phanh.

Thượng Thanh Hoa hắng giọng một cái: "Xin hỏi người là bên công hay bên thụ?"

Lạc Băng Hà khó hiểu: "Có ý gì?"

Y không hiểu thật, còn Thẩm Thanh Thu làm bộ không hiểu, phe phẩy quạt nói: "Ai biết có ý gì, qua qua qua."

Thượng Thanh Hoa: "Tại sao quyết định như thế?"

Thẩm Thanh Thu nghĩ nghĩ: "Ta cũng không biết, chẳng biết tại sao cứ như vậy định rồi. Đại khái... Nhìn y đáng thương?"

Lạc Băng Hà nghi hoặc nói: "Ta còn không hiểu đang hỏi cái gì."

Thẩm Thanh Thu vỗ vỗ đỉnh đầu y, nói thảm thía: "Không hiểu không sao. Dù sao người cũng không thiệt."

Thượng Thanh Hoa: "Địa điểm lần đầu quan hệ xác thật là?"

Thẩm Thanh Thu đang muốn trả lời, Lạc Băng Hà giành nói: "Thanh Tĩnh Phong."

Thẩm Thanh Thu: "Mai..."

Lạc Băng Hà lại giành nói: "Thanh Tĩnh Phong, trúc xá."

Thẩm Thanh Thu nghĩ thầm, được rồi, Lạc Băng Hà là sẽ không thừa nhận lần đầu tiên thất bại vậy đâu. Thanh Tĩnh Phong thì Thanh Tĩnh Phong, không có gì mà phải tranh cãi, kệ y đáp, cũng không sửa đúng.

Thượng Thanh Hoa: "Cảm tưởng lúc đó là?"

Thẩm Thanh Thu không lên tiếng.

Nếu ăn ngay nói thật, vậy cũng chỉ có ba chữ: "Đau đau đau", ở trước mặt người khác cũng quá mất thể diện của Lạc Băng Hà.

Lạc Băng Hà uể oải nói: "Sự tôn thật tốt. Nhưng mà ta thật vô dụng."

Thượng Thanh Hoa: "Buổi sáng đêm đầu tiên, câu thứ nhất người nói là?"

Lạc Băng Hà: "Sự tôn, bữa sáng làm xong rồi."

Thẩm Thanh Thu: "Cái gì cũng đừng nói, mặc quần áo vào đi!"

Thượng Thanh Hoa: "Số lần chung phòng mỗi tháng?"

Thẩm Thanh Thu không thể tưởng tượng: "Ai rảnh rồi tính mấy thứ này? Còn nữa, tại sao câu hỏi luôn phát triển theo hướng rất kỳ quái?"

Lạc Băng Hà nghiêm túc nói: "Đại khái tính ra, ba ngày một đêm. Nếu sự tôn vui mừng, thỉnh thoảng đồng ý hai ngày khiến cho ta đứng vào một lần."

Thượng Thanh Hoa cắn cắn cán bút, vừa ghi chép soạn soạn vừa nói thầm: "Cái này không khoa học a... Theo thiết lập của ta, từ đầu tháng muốn làm đến cuối tháng không gián đoạn cũng không có vấn đề gì a?"

Thượng Thanh Hoa: "Tình huống bình thường, địa điểm quan hệ xác thịt là?"

Thẩm Thanh Thu nói: "Y có chấp niệm với trúc xá."

Lạc Băng Hà cười tủm tỉm gật đầu: "Ừ."

Thượng Thanh Hoa: "Nơi người muốn ném thử 【bíp ——】 là?"

Thẩm Thanh Thu nói: "Đến chỗ nào chẳng phải làm, đổi nơi làm gì."

Lạc Băng Hà ung dung nói: "Bách Chiến Phong."

Bốn phía một mảnh lặng im.

Lạc Băng Hà bình tĩnh nói: "Võ trường Bách Chiến Phong."

Thẩm Thanh Thu = □ =: ... Dờ phức?!

Thượng Thanh Hoa = □ =: Không muốn sống nữa hay là không biết xấu hổ!?

Thượng Thanh Hoa: "Khi hai người 【bíp --】 có ước định gì không?"

Lạc Băng Hà: "Đau nhất định phải nói cho ta biết. Nhất định a!"

Thẩm Thanh Thu: "Không được khóc!"

Thượng Thanh Hoa: "Ta nói, các người có phải hiểu làm hàm nghĩa của từ "ước định" này không?"

Thượng Thanh Hoa: "Đối với ý nghĩ nếu không chiếm được trái tim, ít nhất cũng phải chiếm được thể xác, người đồng ý hay phản đối?"

Thẩm Thanh Thu không đồng ý nói: "Ý nghĩ của loser... của kẻ thất bại."

Lạc Băng Hà nói: "Không có trái tim, cần thể xác có tác dụng gì."

Thượng Thanh Hoa lòng chua xót không thôi: Lạc Băng Hà ở dưới ngòi bút hần, rõ ràng chính là một con ngựa đực theo đuổi dục vọng 【bíp --】 , em gái bị cưỡng 【bíp --】 phải có ít nhất hai chữ số...

Hần biết tại thế giới kỳ lạ này Lạc Băng Hà biến thành gei, nhưng mà rốt cuộc làm sao y từng bước từng bước, lưu lạc đến mức này!

Thượng Thanh Hoa: "Nếu đối phương bị côn đồ cưỡng, khụ, gian, người sẽ làm như thế nào?"

Câu hỏi này quá chủ nghĩa hiện thực rồi.

Thẩm Thanh Thu không nói gì một lúc lâu, rồi nói: "Ai mà nghĩ không thông tới cưỡng 【gian y...】"

Muốn chết cũng tìm cái chết tốt đẹp chút không được sao?

Lạc Băng Hà phát phát tay áo, chậm rãi nói: "Làm thành nhân côn, ném vào vực thẩm Vô Gian, còn phải nghĩ cách khác, chậm chậm bào chế, chơi mười năm mới giết."

Thượng Thanh Hoa: "Nếu bạn tốt nói với người ta rất tịch mịch, cho nên chỉ có hôm nay, mời... cùng quan hệ xác thịt, người sẽ?"

Lạc Băng Hà hờ hững nói: "Ta không có cái loại bạn bè không biết liêm sỉ này. Ta không cần bạn bè."

Thẩm Thanh Thu cúi đầu thổi thổi lá trà trong chén, uống một hơi, nói: "Ta cũng không có."

Lạc Băng Hà hoài nghi nói: "Vậy sao? Liều... sư thúc sẽ không làm việc như thế?"

Nước trà phun ra đầy đất.

Thượng Thanh Hoa bị trà văng lên nửa người đi đổi một bộ quần áo sạch sẽ trở về, tiếp tục vấn đề.

"Người cảm thấy mình am hiểu chuyện phòng the không? Đối phương thì sao?"

Thẩm Thanh Thu ha ha cười gượng. Lạc Băng Hà chực khóc. Thẩm Thanh Thu thấy y mây đen đầy mặt, thái độ thống khổ khôn kể, trong lòng thương tiếc, chuyển hướng Thượng Thanh Hoa, cả giận nói: "Giữa người với người không nên nhắc chuyện riêng tư biết chưa? Qua!"

Thượng Thanh Hoa ngoáy ngoáy lỗ tai: "Kiểu gì cũng trách ta."

Thượng Thanh Hoa: "Có hứng thú với S~M không?"

Lạc Băng Hà nói: "Đó là cái gì? Sư tôn, vì sao thứ ta nghe không hiểu càng ngày càng nhiều?"

Thẩm Thanh Thu nói: "Á. Chính là hỏi người, có thích ta đánh người không, có thích ta chửi người không, hoặc là bị ta dùng kim đâm một nhát, dùng lửa đốt một phát, người có cảm giác không."

Lạc Băng Hà hơi hiện gượng ngừng, ôn nhu nói: "Đã là sư tôn gây nên, đệ tử lại sao lại không thích."

Thượng Thanh Hoa hiểu rõ, bút vung lên: "Lạc Băng Hà rất có hứng thú S~M!"

Thượng Thanh Hoa: "Chuyện phòng the khá đau khổ chính là?"

Lạc Băng Hà: "Quá nhỏ."

Thẩm Thanh Thu: "Quá lớn."

Thượng Thanh Hoa thăm mắng một câu thầy trò đều mặt dày, bút vung lên: "Tự hiểu!"

Thượng Thanh Hoa: "Từng có chuyện bên thụ chủ động dụ dỗ không?"

Thẩm Thanh Thu chỉ chỉ mình: "Ta? Ta nhìn giống loại người đó sao?"

Thượng Thanh Hoa lầu bầu nói: "Khó nói a. Kỳ thật người xem ra cũng thẳng thắn..."

Thượng Thanh Hoa: "Thích được đối phương hôn chỗ nào?"

Lạc Băng Hà nói: "Trán, ngón tay, môi, toàn bộ mọi chỗ."

Thẩm Thanh Thu bất đắc dĩ nói: "Kỳ thật... Đứa nhỏ này không biết hôn, chỉ biết cắn a."

Thượng Thanh Hoa: "Trong khi 【bíp --】 phương pháp có thể lấy lòng đối phương là?"

Thẩm Thanh Thu nói: "Khen y có tiến bộ?"

Lạc Băng Hà nói: "Không khóc."

Thượng Thanh Hoa bút đi như gió, không yên lòng thêm một câu: "Yêu cầu của Thẩm đại thần thật thấp."

Thượng Thanh Hoa: "Khi đó người sẽ nghĩ cái gì?"

Thẩm Thanh Thu nói: "Quyển câu hỏi này ai ra thế? Có kinh nghiệm không vậy? Thời điểm như thế trong đầu ngoại trừ trống rỗng còn có thể nghĩ cái gì."

Thượng Thanh Hoa: "Quần áo là chính người cởi hay là đôi phương hỗ trợ cởi?"

Thẩm Thanh Thu nói: "Để y tới, ta sẽ chẳng còn mấy bộ có thể mặc."

Lạc Băng Hà biện giải nói: "Sự tôn, thời điểm như thế, ta sao có thể khống chế lực đạo?"

Thượng Thanh Hoa: "Một buổi tối đại khái mấy lần?"

Thẩm Thanh Thu đầu đầu nói: "Mấy lần? Chuyện này còn ai thật sự đếm hả?"

Thượng Thanh Hoa lật một trang, còn định hỏi tiếp, Lạc Băng Hà sớm mất đi tính nhẫn nại cười lạnh nói: "Thật muốn biết như vậy, hôm nay đếm xem sao, xong rồi quay lại nói cho Thượng... sự thúc, không được sao!"

Lạc Băng Hà quả nhiên là phái hành động, nói đếm liền đếm, Thượng Thanh Hoa còn chưa kịp phản ứng, y đã túm lấy Thẩm Thanh Thu, nói: "Thứ cho không phụng bồi!"

Đá cánh cửa ra, khí thế ngất trời, gió to ùa vào phòng, thổi xấp câu hỏi hần mới viết xong bay đầy đất.

Thượng Thanh Hoa khóe miệng run rẩy không ngừng. Ngồi xổm người xuống, nhặt mấy tờ giấy lên, một lúc lâu sau, bỗng nhiên muốn quỳ.

"Thẩm đại thần... Nhiệm vụ... Còn chưa có hỏi xong a... Hệ thống đại thần đừng có trừ điểm nhanh như vậy ít nhất cho ta chút thời gian a a a a!"

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 91: Tuần Trăng Mật Còn Nợ

Thanh Tĩnh Phong chứa chấp hỗn thế ma vương Lạc Băng Hà chừng mười ngày, rốt cuộc chúng đệ tử không chịu nổi bị quấy rầy, quý cầu phong chủ Thẩm Thanh Thu mang theo kẻ này "tạm tránh đầu sóng ngọn gió".

Ninh Anh Anh hu hu hu nói: "Sư tôn, ta ghét Bách Chiến Phong. Ghét ghét ghét ghét! Họ đều rất thô lỗ, sơn môn của chúng ta bị họ đập hỏng mấy lần rồi!"

Minh Phàm rưng rưng lên án nói: "Sư tôn... Lần này thật không phải là ta nói! Đệ tử thề, người tin tưởng ta!" Hắn lo sợ liếc Lạc Băng Hà một cái, đề nghị nói: "Hay là người thả Lạc sư đệ ra theo bọn họ giao lưu mấy hiệp đi. Đánh đủ rồi họ sẽ không đến quấy rầy Thanh Tĩnh Phong nữa!"

Lạc Băng Hà bất động, lạnh lùng nói: "Thời gian ta với sư tôn đàm luận chính sự vốn không có bao nhiêu, lấy đâu ra rảnh rỗi để bàn luận với đám khỉ hoang đó."

Thẩm Thanh Thu rụt rè phe phẩy quạt không lên tiếng.

Cái gọi là "đàm luận chính sự" của người, thì ra chính là nghiên cứu món ăn mới, lau bát đĩa bàn ghế trúc xá, cùng với cầu hoan chẳng phân biệt thì giờ đó hả...

Minh Phàm một phen nước mũi nước mắt, gào khóc nói: "Sự tôn —— người thương xót đi —— An Định Phong cũng không muốn đến giúp chúng ta sửa sơn môn nữa rồi, mỗi lần đều là đệ tử trăm dặm quanh núi tự bỏ tiền túi a —— "

Thẩm Thanh Thu bị hấn hết tới phiên phức không thôi.

Cuối cùng, trong sự thiên ân vạn tạ của Minh Phàm và lưu luyến không rời của Ninh Anh Anh, rốt cuộc đại phát từ bi làm một việc tốt, tôn giá rời khỏi Thanh Tĩnh Phong.

Cho nên lão nhân gia hấn rất rầu rĩ.

Thần linh ời, đây là thế đạo quỷ gì!

Sư đệ L nào đó dung túng nanh vuốt dưới tay (...) đánh tới cửa của sư huynh S nào đó, đánh xong còn không đền tiền;

Sư huynh S nào đó tổn thất kinh tế, tìm bộ phận của sư đệ X nào đó xin phát ít tiền quỹ, sư đệ X nào đó lại không chịu phê;

Đồ đệ M nào đó không những không dâng hiến tinh thần vô tư của tập thể, ngược lại còn muốn đuổi sư phụ xuống núi.

Thật là phản rồi!

Lạc Băng Hà lại một bộ rất là vui vẻ. Chỉ cần dính lấy Thẩm Thanh Thu, y đi nơi nào cũng thế, không có một đám chương mắt mỗi ngày lượn lờ quanh y, y lại càng hợp ý.

Y kéo tay Thẩm Thanh Thu, hoan hỉ vui mừng nói: "Sự tôn, chúng ta kế tiếp muốn đi đâu?"

Thẩm Thanh Thu cúi đầu nhìn thoáng qua tư thế y vòng lấy cánh tay mình, không đành lòng nhìn thẳng.

Thật sự là... càng ngày càng giống thiếu nữ.

Rõ ràng là hai tiểu cô nương kéo tay cùng ra khỏi cửa hái nấm
ㄟ('▽") ㄟ('▽")

Thẩm Thanh Thu cười ngất vì cái sự lầy tịt mình tạo ra. Hắn hỏi lại: "Người có nơi nào muốn đi không?"

Lạc Băng Hà nghĩ nghĩ, nói: "Không bằng đi những nơi chúng ta từng tới, nhìn một cái xem hiện giờ thành thế nào rồi."

Vì thế, trạm thứ nhất sau khi hai người bị "đuổi xuống" Thương Khung Phái, Song Hồ thành.

Nguyên bản ngựa kiếm mà ra, không đến một nén nhang là tới rồi, nhưng không biết Lạc Băng Hà lại có tiểu tâm tư gì, nhất định lôi hắn ngồi lên xe ngựa.

Ngồi an vị, Thẩm Thanh Thu thế nào cũng vô tư. Ai ngờ, hai người lên xe xong, Lạc Băng Hà luôn dùng ánh mắt ngượng ngùng chờ mong (mà y tự cho là che giấu rất tốt) để nhìn hắn chăm chú.

Thùng xe không lớn, Thẩm Thanh Thu tránh cũng không thể tránh, bị ánh mắt nóng hằm hập của y nhìn đến nổi da gà.

Đây... là muốn chơi trò ấy ấy trong đây hả?

Nghĩ cũng không cần nghĩ, vì sự sẽ không đồng ý với người đâu!

Thật là phản rồi!

Lạc Băng Hà nhìn chăm chú hần một lúc lâu sau, thấy hần cũng không tỏ vẻ đặc biệt gì, hiển nhiên không có hiểu ý, chầm chậm cúi đầu.

Y đung đung đầu ngón tay, có điểm mát mát nói: "Sự tôn... không nhớ nữa sao?"

Thẩm Thanh Thu phát hiện, hiện tại tâm lý sống mỗi ngày của mình, cơ bản có thể dùng sáu dấu chấm chấm chấm để mở đầu.

Hần nói: "Nhớ? Nhớ cái gì?"

Lạc Băng Hà buồn bã: "Lúc trước sự tôn mang theo chúng đệ tử Thanh Tĩnh Phong xuống núi trải nghiệm, để ta và sự tôn cùng ngồi chung..."

Chuyện xưa xa xôi như vậy, Lạc Băng Hà vẫn nhớ rõ ràng!

Còn Thẩm Thanh Thu thì quên tới bảy tám phần.

Lạc Băng Hà thở dài: "Quả nhiên không nhớ a."

Đối lập như vậy, Thẩm Thanh Thu không khỏi chột dạ, vầy vầy tay, để Lạc Băng Hà dựa lại gần, xoa bóp mặt của y, xem như cho viên kẹo ăn, nói: "Sự tôn nhất thời quên mất, xin lỗi nha."

Lạc Băng Hà ăn kẹo, cảm thấy mỹ mãn, khóe môi nhếch lên, nói: "Ừ. Sự tôn tốt với ta, đâu chỉ có như thế, làm sao có thể nhớ kỹ từng cái được."

...

Đừng nào bỏ hẳn thành thánh phụ từ ái như vậy được không, hẳn thật sự chỉ là đơn thuần không nhớ, không đảm đương nổi vòng sáng trên đầu này!

Đường lớn nơi cửa thành Song Hồ.

Hai người dạo chơi, lượn lờ ở giữa phố chợ. Trong những sạp hàng rực rỡ muôn màu hai bên, có một ngọn cò lộng lẫy đón gió lay động.

Thẩm Thanh Thu đầu tiên là bị nó hấp dẫn ánh nhìn, sau đó dời mắt, chuyển qua nhìn mặt chủ sạp dưới ngọn cò, nụ cười hình thức hóa "như có như không như ẩn như hiện nhìn như nho nhã ôn hòa kì thực lạnh lùng xa cách" nhất thời cứng đờ.

Lạc Băng Hà cực kỳ nhạy bén, lập tức nói: "Sao vậy, sư tôn, người quen à?"

Cái bàn nhỏ dưới lá cò đầy người chụm đầu lại, hình như là quầy xem bói của thầy bói giang hồ. Ngồi sau bàn là một cô gái mỹ mạo yếu điệu, mái tóc phong tình vọn chùng, vừa ngẩng đầu, đối mặt với Thẩm Thanh Thu ở đằng xa, nhất thời giống như nuốt phải nửa cân độc dược.

Nhưng ánh mắt di chuyển, sang mặt của Lạc Băng Hà ở bên cạnh, tình cảm nhiệt tình đối với tướng mạo kiều này lập tức vượt lên hết thảy, cái nhìn phát ra ánh sáng chói lóa như tuyết, chủ động hô: "Tiên sư lâu rồi không gặp!"

Thẩm Thanh Thu nói: "Hồi lâu không thấy. Phu nhân phong thái càng hơn năm đó."

Cô nàng mỹ mạo kia chính là Mị Âm phu nhân.

Nàng phẩy tay xua đi mấy khách nam thần hồn điên đảo cạnh bàn, tách ra chỗ trống, cười dài nói: "Tiên sư hiện giờ xuân phong rạo rỡ, thế nào? Lời nô gia nói lần trước, có phải ứng nghiệm từng cái không?"

Lạc Băng Hà chớp mắt, mỉm cười nói: "Sư tôn, người với vị phu nhân này, xem ra giao tình không nhẹ."

Tuy rằng y mặt mang nụ cười, Thẩm Thanh Thu lại ngửi thấy mùi chua chua.

Nói mới nhớ, Lạc Băng Hà cùng Mị Âm phu nhân, vốn phải là một đôi cầu nam nữ 419 vô số lần, hiện tại lại vô cùng chính trực ngồi đối diện nhau, kỳ lạ, nói kiểu gì thì nói, hình ảnh này quả thật... thập phần quý dị.

(419: for one night = tình một đêm)

Hắn cười khan nói: "Nhẹ lắm. Nhẹ lắm. Từ biệt nhiều năm, không ngờ giang hồ gặp lại, phu nhân vậy mà lại ở Song Hồ thành gậy dựng sự nghiệp bạc này."

Mị Âm phu nhân hừ nói: "Còn không phải nhờ ơn vị tiên sư lần trước cùng các hạ hân hạnh chiếu cố nô gia."

Lạc Băng Hà đột nhiên nói: "Vị tiên sư nào?"

Nụ cười Thẩm Thanh Thu lần thứ hai cứng đờ.

Mị Âm phu nhân oán thanh oán khí nói: "Chớ nên trách nô gia sau lưng quở trách người ta, khi xưa ôn tồn chiêu đãi, nào có nửa phần bạc đãi hai vị tiên sư, vị kia thì hay rồi, vừa lên đã đánh sập nửa cái động phủ của nô gia, hơn phân nửa tỷ muội sợ quá chạy

mất. Sau đó vài lần gặp lại, nửa phần tình mọn cũng không lưu, nô gia lẩn lộn nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân thiết diện vô tình, không hiểu phong nguyệt khó giải ôn nhu, chỉ biết hô đánh hô giết như thế. Ta nhỏ!"

Người bị nhỏ a, Liễu Thanh Ca. Người cư nhiên bị nhỏ!

Hành vi bạo lực kiểu này, chỉ có người nào đó mới làm ra được, Lạc Băng Hà còn gì mà không hiểu nữa, nhìn hắn: "Sư tôn, là Liễu... sư thúc sao? Người với y khi nào thì đơn độc ra ngoài vậy?"

Mắt thấy trán y có gân xanh ần ần nhảy lên, Thẩm Thanh Thu ho khan nói: "Đó đều là chuyện khi người... không có mặt."

Lạc Băng Hà nắm thật chặt lòng bàn tay của hắn, nói: "Sư tôn liệu có thể nói cụ thể cho đệ tử biết, người, Liễu... sư thúc, cùng vị mị yêu mỹ mạo như hoa này, tụ tập một chỗ, rốt cuộc đã làm những gì không?"

Thẩm Thanh Thu nịnh y đã là ngựa quen đường cũ, các bước như sau:

- ① Trước tiên nhất định phải nói: "Không mỹ mạo bằng người."
- ② Trước khi Mị Âm phu nhân nở nụ cười khúc khích, đảm bảo thêm: "Thật không có làm gì."
- ③ Nếu vẫn không có tác dụng, lặp lại các bước trên.

Mị Âm phu nhân còn ngại chưa đủ đổ thêm dầu vào lửa, ở một bên nói: "Tuy rằng trước khi đi phẩy cho vị tiên sư kia một ít mê hương mị yêu, có điều theo tính tình lạnh lùng của vị kia, chắc hẳn cũng không có gì to tát lắm."

Mê hương mị yêu là trò vui gì, nghe tên là biết.

Dược trong mùa xuân a!

Lạc Băng Hà đột nhiên biến sắc: " "Không có làm gì"?"

... Trời đất chứng giám, thật không có làm gì!

Ngay cả xóc lọ cũng không có!

Nhớ ngày ấy, xác định Liễu Thanh Ca trúng chiêu của mị yêu xong, Thẩm Thanh Thu quyết định thật nhanh.

Hắn nói: "Liễu sư đệ ngươi cố lên. Sư huynh có việc đi trước một bước!"

Liễu Thanh Ca một phen túm lấy cổ áo sau gáy hắn, lạnh lùng nói: "Cố lên cái gì?! Có chuyện gì?!"

Thẩm Thanh Thu nhìn lại, sợ đến nhảy dựng.

Nếu nói vừa rồi khuôn mặt Liễu Thanh Ca chỉ là mặt trát phấn hồng, hiện tại chính là mặt đỏ rực cháy, mặt đỏ tía tai có thể hù chết người ta.

Hắn vội nói: "Đừng xúc động! Liễu sư đệ, ngươi bình tĩnh! Ngươi ở chỗ này ngồi xuống, sư huynh đi thả Hoàng công tử ra trước, sau đó ngươi lại tới tìm ta. Ngươi yên tâm, trong khoảng thời gian này ta tuyệt đối sẽ không trở về, ngươi muốn làm gì cũng được, không có người thứ hai biết đâu."

Hắn nói xong chạy đi, Liễu Thanh Ca một bàn tay cứng như thép túm mạnh ở đầu vai hắn: "Ngươi chạy cái gì!"

Mợ nó chứ vẫn còn quán lấy sao!

Liễu sư đệ, Liễu phong chủ, anh ruột! Ta phải tránh đi một chút, cho người thời gian và không gian tự mình giải quyết a.

Đừng nói với ta ngay cả loại ám thị này người cũng không hiểu!

Sống uổng phí nhiều năm như vậy!

Kết đan kết đến trong đầu rồi đi!?

Thẩm Thanh Thu nói: "Sư huynh ở lại đây, cũng không có tác dụng gì mà."

Liễu Thanh Ca cười lạnh nói: "Người cho ta đánh một trận, để ta phát tiết, rất hữu dụng!"

Đây cũng không phải chuyện đánh một trận là xong. Thẩm Thanh Thu nói: "Sư đệ, sao người lại táo bạo như thế, chớ để mị độc kia không chế tâm trí a."

Liễu Thanh Ca cả khuôn mặt tuấn tú đỏ đỏ trắng trắng, giống như nhện đến hoảng, lại không biết nên làm gì, ngơ ngác túm lấy Thẩm Thanh Thu, chính là không buông tay.

Thẩm Thanh Thu nhìn dáng vẻ đáng thương của hắn, nghĩ thầm, Bách Chiến Phong tập đoàn bạo lực cả ngày chỉ biết đánh đánh giết giết, ai ai cũng say mê tu hành ầu ẩu, Liễu Thanh Ca lớn lên trong truyền thống này, nói không chừng phương diện kia thực sự thiếu hiểu biết như vậy, ngay cả xóc lọ cũng không biết, nhất thời cảm giác đồng tình sâu sắc.

Nói đến nịnh người, Thẩm Thanh Thu là một tay nhà nghề, gặp nguy không loạn: "Liều sư đệ, đến đến đến, người còn nhớ, người quen biết ta như thế nào không?"

Nguyên văn đương nhiên không kể chi tiết hai vật hi sinh này làm sao kết lương duyên, Thẩm Thanh Thu nói đông nói tây, chẳng qua là muốn di dời sự chú ý của hấn.

Nếu bình thường, Liễu Thanh Ca nhất định không dễ chinh phục như vậy, nhưng hiện tại bị hấn lôi kéo, thần trí mê muội còn có thể miễn cưỡng giữ được, vừa đi vừa cắn răng nói: "Nhớ. Đại hội thử kiếm mười hai đỉnh, ta đánh người!"

Thẩm Thanh Thu: "..."

Thì ra là không đánh không quen biết.

Chẳng lẽ là bởi vì lúc trước Liễu Thanh Ca từng đánh hấn, hơn nữa đánh rất sừng, cho nên vừa rồi mới chịu cầu mình ở lại để cho hấn đánh một trận phát tiết sao?

Thẩm Thanh Thu "ồ" một tiếng, dẫn hấn tới chỗ sâu trong động, lại hỏi: "Thế sau đây ta đã đánh trả chưa?"

Liễu Thanh Ca bị thiêu đốt cực lợi hại, vẫn không quên tự phụ "hừ" một cái: "Làm sao có thể."

Rất tốt.

Thẩm Thanh Thu đặt tay trên vai hấn, vỗ vỗ: "Vậy hôm nay, sư huynh sẽ đòi sư đệ trả lại vậy."

Sau đó ——

Đẩy Liễu Thanh Ca vào đục trì đầy cánh hoa hồng của Mị Âm phu nhân.

Bọt nước bắn lên hơn nửa trượng, may là Thẩm Thanh Thu đã liệu trước dùng cây quạt che mặt, nhưng vẫn bị tạt một đầu nước lạnh.

Nhiệt độ thế này cho Liễu Thanh Ca xuống ngâm, tuyệt đối trừ hết bệnh, hẩn khuyu gối xuống, nửa quỳ ở bên cạnh hồ, duy trì tư thái che mặt, rụt rè hỏi han: "Liễu sư đệ, hiện tại thì sao? Người cảm giác như thế nào?"

Một lúc lâu sau, không thấy có người đáp lại. Sau khi Liễu Thanh Ca chìm xuống, ngay cả một bong bóng khí cũng không nổi lên, Thẩm Thanh Thu thầm nghĩ chẳng lẽ Liễu Thanh Ca không biết bơi? Không giống a. Chẳng lẽ hẩn sốt đến hôn mê rồi? Linh Tê động không hại chết Liễu Thanh Ca, lại ở nơi này dìm hẩn chết đuối?

Càng nghĩ càng cảm thấy mình có thể hại đến một tính mạng. Thẩm Thanh Thu vội sát lại gần: "Liễu sư đệ? Liễu sư đệ!"

Mặt nước phủ đầy cánh hoa đỏ, hẩn không thấy rõ phía dưới, chỉ đành tiếp tục tới gần. Đột nhiên, mắt cá chân căng thẳng, một bàn tay túm lấy kéo hẩn xuống hoa trì.

Đột nhiên rơi xuống nước, dòng nước lạnh như băng từ bốn phương tám hướng ập tới, Thẩm Thanh Thu xanh hết cả mặt. Khó khăn bám lấy bờ hồ, quay đầu lại, thấy Liễu Thanh Ca mặt không biểu cảm, ướt đẫm nổi sau lưng hẩn, trên tóc còn dính vài cánh hoa hồng.

Thẩm Thanh Thu nói: "Liễu sư đệ, người như vậy là không đúng rồi. Sư huynh đẩy người xuống là để giải mê hương cho người, hà tất phải báo thù như thế."

Liễu Thanh Ca nói: "Chẳng phải người hỏi ta cảm thấy thế nào sao? Người hiện tại cảm giác ra sao, ta chính là cảm giác y như thế."

Thẩm Thanh Thu: "... Ta?!!"

Tư duy rõ ràng, phản kích hữu lực. Xem ra là không sao nữa rồi.

"Chỉ có thế?"

"Chỉ có thế."

Mị Âm phu nhân cắn móng tay, oán hận nói: "Hồ hoa hồng của nô gia..."

Trần trạch.

Nếu đã đến Song Hồ thành, thì tất nhiên là phải tìm chuyện để làm. Không thể thiếu vì dân trừ hại gì gì đó.

Hỏi thăm một phen, cư nhiên lại là Trần trạch quý phủ xảy ra việc lạ.

Năm đó Bác Bì ma hung ác cùng cực hóa thân thành ái thiếp của lão gia Điệp nhi ẩn náu trong phủ, sau khi bị đánh chết tại trận, sương phòng của ả vẫn chưa được an bình, hàng đêm nghe thấy tiếng gào khóc thảm thiết, khiến người ta run sợ trong lòng, nhiều năm vẫn không được giải quyết.

Trần viên ngoại đã gần đến đầu bảy, tóc trắng xoá, hừng tâm như trước không giảm. Mấy năm trước tốt xấu gì tiểu thiếp mỹ mạo bên người ông ta chỉ có mỗi Điệp nhi, hiện giờ lại một trái một phải, mỹ thiếp thành đôi. Trái tim cuồng ái nữ sắc, không hề vì Bác Bì ma từng ăn náu bên cạnh mà có tẹo suy yếu nào.

Vị lão gia tử này tuổi tác đã cao, trí nhớ lại không kém, thấy Thẩm Thanh Thu còn biết hô to "Thẩm tiên sư".

"Thẩm tiên sư" cao lãnh, y như năm xưa. Đến khi được hỏi tới vị công tử bên người, mới hơi hơi giật giật khóe miệng, tao nhã đáp lại: "Là tiểu đồ đệ năm đó của ta."

Trần lão gia cười nói: "Thảo nào nhìn quen mắt như vậy. Hiện giờ thấy tiên sư cùng ái đồ, mới phát giác ra, đã qua nhiều năm như vậy."

Một phen hàn huyên qua lại, tất nhiên vẫn là giao mọi việc khổ sai cho nhân vật tiểu thư ký Lạc Băng Hà. Thẩm Thanh Thu mừng rỡ đứng ở một bên câm miệng giả ngẫu.

Mắt thấy Lạc Băng Hà khóc huyên cuồng bá đứng đầu ma giới kiên nhẫn giống như một chú cừu bông chu đáo, Thẩm Thanh Thu khó tránh khỏi sung sướng bay bổng, cảm giác cực tốt, ánh mắt nhìn y không nhìn được càng trở nên từ ái. Còn Lạc Băng Hà nói hai câu lại quay về liếc hẩn một cái, nhìn một cái rồi lại chẳng quay đầu về được nữa. Vì thế, một đôi thầy trò liền như vậy bắt đầu "mất đi mây lại" trước mặt người ngoài...

Một lúc lâu sau, Thẩm Thanh Thu mới đột nhiên bừng tỉnh.

Thế này thì đòi phong bại tục cỡ nào!

Trên đường tới sương phòng Lạc Băng Hà luôn muốn nắm tay hắn. Thẩm Thanh Thu trước nay luôn kiêng dè người ngoài, hơn nữa còn muốn trêu y, không cho nắm. Thân pháp thủ đoạn luân phiên ra trận, nếu bị người tu chân hoặc là ai đó của ma giới nhìn thấy đôi thầy trò này lấy thuật pháp bản mạch bốn môn ra để đánh (ve) đánh (vấn) nháo (tán) nháo (tĩnh), chẳng ra cái gì cả, nhất định sẽ hộc hết ba thanh máu.

Sương phòng có ma trong truyền thuyết không ai dám tiếp cận, tất nhiên vô cùng im ắng, Lạc Băng Hà thấy rốt cuộc chẳng còn ai, lập tức dỉnh lên, cọt từ phía sau ôm thắt lưng hắn, đặt cằm lên bả vai hắn, u oán mà lên án: "Sự tôn, trong lòng ta rất là khó chịu."

Sân vẫn là cái sân năm đó, một chút cũng không thay đổi, chỉ là âm khí rất nặng. Thẩm Thanh Thu vừa quan sát vừa nghe, lỗ mũi ư hử hai tiếng, tỏ vẻ đã biết.

Từ khi hai người bắt đầu cùng nhau đi lê lởng (...), Lạc Băng Hà một ngày ít nhất phải khó chịu dăm ba chục lần. Nói với người khác thêm vài câu y liền khó chịu, ăn ít đi vài bữa y liền khó chịu, cái chậu tắm nó nhỏ đuôi y cút ra ngoài cũng khó chịu... Y khó chịu như sâu ăn tằm vậy. Kacha một cái là tới, kacha một cái là hết.

"Đệ tử ở vực thẳm Vô Gian vượt mọi chông gai, sự tôn lại ở nơi non xanh nước biếc, cùng nam nhân khác lưu luyến hoa trì..."

"Nam nhân khác" là cái quái gì, tử tế nói đồng nghiệp hoặc là đồng môn không được sao?

Hơn nữa "lưu luyến hoa trì" lại là cái quái gì. Một người ở hoang sơn dã lĩnh quần ma loạn vũ, đá một người khác xuống nước lạnh

như băng, ngâm đến mức mắc bệnh thương hàn, sự việc kiểu này có cái gì đáng hâm mộ đâu!

Khi ném đá cuồng ma sắp online, thành linh Lạc Băng Hà tiếp tục nhẹ giọng nói: "Chuyện xảy ra ở nơi này, sư tôn còn nhớ rõ không?"

Đương nhiên.

Nơi này chẳng phải là nơi hắn dùng mode đơn giản lần đầu tiên sao!

... Được rồi đùa ấy mà.

Hắn sao có thể không nhớ rõ, nơi này là lần đầu tiên hắn troll Lạc Băng Hà hơi quá một chút.

Khi đó, để giữ mạng, suýt nữa để Bác Bì ma một chưởng đánh lên đỉnh đầu của Lạc Băng Hà. Hành vi này đúng là không mấy phúc hậu, hiện tại nhớ tới còn thấy hãi, Thẩm Thanh Thu cũng ngại nghĩ chi tiết.

Đứng ở nơi từng là "hiện trường phạm tội", Thẩm Thanh Thu thẹn trong lòng, không nhịn được mềm hoá vài phần. Ném đá cuồng ma vừa muốn online lại tạch. Hắn trở tay, vỗ vỗ hai má Lạc Băng Hà: "Đừng giận thôi giận dỗi nữa đi. Hôm nay sư tôn đồng ý một yêu cầu của ngươi. Trước hết kết liễu tà vật ở nơi này rồi nói."

Lạc Băng Hà vui sướng: "Thật sao?"

"Sư tôn khi nào thì..." Đang định nói tiếp, Thẩm Thanh Thu cảm miệng đúng lúc, tránh khỏi bị kịch tự vả.

Bất luận nói "khi nào thì lừa người" hay là "khi nào thì hãm hại người", đều là tự vả rõ rành rành!

Kết luận: Con người thật sự là không thể làm việc hồ thẹn.

"Nếu sư tôn đã nói thế..." Lạc Băng Hà đỏ mặt, lấy ra một sợi dây thừng đỏ.

Xin chào Khôn Tiên Tác, tạm biệt Khôn Tiên Tác.

Thấy Thẩm Thanh Thu lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng được, Lạc Băng Hà cũng không miễn cưỡng, thở dài, ngửa đầu nhìn trời, sâu kín nói: "Từ sau ngày thoát khỏi hiểm nguy dưới tay Bác Bì ma, chẳng biết tại sao, bao nhiêu buổi tối, đệ tử đều sẽ mơ thấy giấc mộng kỳ lạ."

Hớ, cái gì gọi là giấc mộng kỳ lạ. Giấc mộng tỉnh dậy sẽ phải giặt quần lót ấy hả?

Nghiệp chương a. Thì ra hấn còn là thầy giáo nhập môn 【bíp ——】 thời kỳ trưởng thành của Lạc Băng Hà. Đối tượng nhập môn 【bíp –】 là mấu chốt quan trọng của cả đời người, cho dù không phải đại tỷ tỷ bươm bướm, ít nhất cũng phải là muối muối mảnh mai nhà bên. Nhân sinh của Lạc Băng Hà thật sự là bi thảm đến mức khó có thể một lời nói hết, cho hấn nhập môn cư nhiên lại là một đóa cúc... Một phen lệ đồng tình!

Nhưng mà có đồng tình đến mấy, hấn cũng sẽ không đi vào khuôn khổ đâu. Mặc dù dưới sự nhõng nhẽo kiên quyết của Lạc Băng Hà, trò vui như tiết tháo chẳng còn lại mấy, nhưng nhặt về được chút nào hay chút đó. Hơn nữa càng quan trọng là làm chính

sự trước có được không, có một đám khói đen ngưng tụ sau lưng người a. Đi ra rồi, nó đi ra rồi!

Lạc Băng Hà dường như chưa phát hiện ra, phiên nào nói một mình: "Cho đến ngày nay, đệ tử lúc nào cũng bị mộng cảnh này quấy rầy."

Nếu là nói khi trước thì còn tin, tới bây giờ, Lạc Băng Hà thao túng mộng cảnh thuận buồm xuôi gió còn có thể bị "quấy rầy", nói dối kiểu này cũng quá vô liêm sỉ, vô liêm sỉ còn nói như đúng rồi. Thẩm Thanh Thu đặt tay lên trên Tu Nhã Kiếm, ha ha nói: "Cho nên?"

Lạc Băng Hà cũng không quay đầu lại: "Cho nên, ta..."

Đám khói đen kia không thể nhìn được nữa, rít gào nói: "Ta &*% ¥#@&!!! Các người mù không nhìn thấy ta hả?!"

Thanh âm này quen thuộc như thế thân thiết như thế, Thẩm Thanh Thu hỏi: "Điện nhi?"

Khói đen trách mắng: "Điện nhi Hoa nhi cái gì, ta chính là ta, ta chính là Bác Bì ma từng khiến nơi đây nghe tin đã sợ mất mật!"

Thẩm Thanh Thu yên lặng. Đây không phải là tiểu quái trong nhiệm vụ giai đoạn sơ cấp, bị hấn một chưởng đập chết sao... Thì ra oán linh trong lời đồn chính là tép riu này. Bất luận sống chết cũng không quên nhiễu dân, quả nhiên là chuyên nghiệp.

Khói đen nhả ra một cục mây đen nhỏ. Thẩm Thanh Thu đánh giá với nó mà nói, cái này tương đương với nhỏ một bãi nước miếng. Nó nói: "Đôi gian phu dâm phụ các người, dám chạy đến trước mặt ta khênh khênh ta ta, chết đến nơi còn không biết!"

Lạc Băng Hà nhú nhú mày, hỏi Thẩm Thanh Thu: "Sự tôn, là trực tiếp giết hay thu về để tra khảo?"

Thẩm Thanh Thu lại muốn xem xem rốt cuộc nó có thể ngu đến mức nào, nhắc tay ý bảo y tạm không hành động. Khói đen "Ý" một tiếng, bay đến gần Thẩm Thanh Thu một chút: "Người xem ra có chút quen mắt."

Đương nhiên nhìn quen mắt. Hung thủ giết người đang đứng ngay trước mắt, thế mà còn có thể nghi hoặc nói "Ý người có chút quen mắt". Bao nhiêu năm qua đi, chắc phải mười năm rồi đi, dưới sức ảnh hưởng của mode đơn giản, không những IQ của Điệp nhi không có chút tăng nào, mà trí nhớ còn giảm thiểu không ít!

Thẩm Thanh Thu ho một tiếng, nhắc nhở nói: "Thẩm mỗ... Thanh Tĩnh Phong phong chủ."

"..."

Khói đen bùng nổ: "Thẩm Thanh Thu! Thì ra là người!!! Vậy y là ai?!"

"Người cũng quen biết đấy." Thẩm Thanh Thu nói: "Lúc ấy y cũng có mặt."

Khói đen suy nghĩ nửa ngày, bùng tỉnh đại ngộ nói: "Là đồ đệ nhãi con của người!"

"Ha ha ha ha ha ha ha!" Rốt cuộc nhớ lại xong, Điệp nhi cuồng tiếu không ngừng: "Thẩm Thanh Thu, thiện ác đều có quả báo! Người cư nhiên bị đồ đệ của mình... hơ hơ rồi. Thật sự là đời phong bại tục! Khiến người ta khinh thường! Ta biết mà, nhất định sẽ có người thay trời hành đạo!"

Thẩm Thanh Thu: "... Không phải. Người là một tên ma làm xằng làm bậy, rơi vào báo ứng, bị người ta thay trời hành đạo một chưởng đập chết, rất không thích hợp nói những lời "thiện ác có quả báo, thiên đạo thực luân hồi" đi?

Cười hoài cười hoài, cảnh tượng kỳ dị xuất hiện. Giống như gió to thổi bay khói bếp, khói đen từ từ tiêu tán. Khi chỉ còn một luồng khói đen cuối cùng, nó vẫn còn thỏa mãn thở than: "Báo ứng a, báo ứng! Thẩm Thanh Thu người rút cuộc rơi vào báo ứng. Người đáng đời, ta, ta chết cũng không tiếc."

... Đây là thành Phật? Thăng thiên? Bị siêu độ?

Yêu cầu của nó đối với "chết cũng không tiếc", có phải cũng quá thấp rồi không... Hơn nữa dù Lạc Băng Hà có phiền phức, cũng chưa tới trình độ "báo ứng" đi!

Âm khí trong viện bỗng tan đi. Lạc Băng Hà nói: "Sư tôn, chúng ta tiếp tục?"

Thẩm Thanh Thu khóe miệng run rẩy, nhìn nhìn Lạc Băng Hà còn đang cầm một sợi Khốn Tiên Tắc, cạ lời: "... Người muốn tiếp tục cái gì?"

Lạc Băng Hà nói: "Không phải sư tôn nói hôm nay đồng ý một yêu cầu của ta sao? Cho nên, thỉnh cầu của ta là, sư tôn có thể nào hạ mình phối hợp một chút, để đệ tử nhẹ nhàng, dùng Khốn Tiên Tắc này quán một cái, trói vào... khụ, một hồi, khiến mộng cảnh trở thành sự thật, dạy ta cách giải quyết xong tâm nguyện nhiều năm, đệ tử liền... chết không hối tiếc!"

...

Tuy rằng Điệp nhi chẳng hiểu ra sao đã an tường thắng thiên trong sự tự thỏa mãn bản thân, nhưng Thẩm Thanh Thu vẫn cảm thấy, Tu Nhã Kiếm không thể tra vào trong vỏ nhanh như vậy được.

Hắn mặt không biểu cảm đi ra ngoài. Lạc Băng Hà chặn ở trước mặt hắn: "Su tôn, người đồng ý rồi."

Thẩm Thanh Thu lạnh lùng đẩy cái mặt đầy ủy khuất của y ra.

Lạc Băng Hà lên án nói: "Su tôn, người lại đối với ta như vậy."

Khóc cái gì mà khóc, khóc cũng vô dụng. Đừng có ở bên ngoài dọa người!

Quả nhiên với tiểu súc sinh này mà nói, cái gì mềm lòng a đồng tình a, thuần túy đều là dư thừa.

Rút lại lời ban nãy. Lạc Băng Hà, thật đúng là báo ứng của hắn a.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 92: Nhạc Thanh Nguyên Và Thẩm Thanh Thu

1.

Loảng xoảng một tiếng.

Thẩm Cửu đá bay cái bát gỗ đen láy kia.

Hắn khoanh tay, không nói chuyện. Thiếu niên chẳng rõ mười lăm hay mười bốn tuổi kia rút lui lại.

Đám tiểu huynh đệ bên cạnh cũng không khỏi nhìn nó dè chừng, nó kiên trì, cứng giọng nói: "Thẩm Cửu, người đừng quá bá đạo. Phố này cũng không phải người mua, dựa vào đâu không cho bọn ta ở lại đây!"

Con phố này, rộng lớn bằng phẳng, người đến người đi. Nếu là hành khát, đích thực là nơi phong thủy cực tốt. Người qua đường cũng có ngó xem đám trẻ này đánh nhau, người vội vàng đi qua lại càng nhiều.

Tiểu tử mới đến này dám tranh địa bàn với hắn, Thẩm Cửu cúi đầu đang chuẩn bị tịch thu đồ nghề cho nó biết mặt, vừa hay một

thiếu niên cao dáng đi về phía hấn, thấy hấn xắn tay áo cúi đầu, vội đi lên ngăn hấn lại: "Tiểu Cửu, chúng ta đến nơi khác đi."

Thẩm Cửu nói: "Không đi. Ta cứ ở chỗ này."

Thiếu niên kia nhân cơ hội cáo trạng: "Thất ca, hấn bắt nạt ta."

Nhạc Thất nói: "Không phải bắt nạt, Thập Ngũ, Tiểu Cửu đùa với người thôi."

Thẩm Cửu nói: "Ai đùa với nó? Ta muốn kêu nó cút. Nơi này là địa giới của ta, ai giành với ta ta muốn kẻ đó chết."

Có Nhạc Thất ngăn ở phía trước, Thập Ngũ lớn gan, rướn cổ lên kêu: "Cứ đến nơi nào mới là người cũng độc chiếm vị trí tốt nhất, mọi người đã sớm không ưa người rồi! Người đừng tưởng người lợi hại lắm, ai ai cũng sợ người!"

Nhạc Thanh Nguyên trách nói: "Thập Ngũ." Trong lúc giằng co, Thẩm Cửu đá vào chân Nhạc Thất một cước: "Muốn đánh nhưng dám đánh không? Tự mình không có bản lĩnh thì chỗ chiếm cũng không tốt thôi. Tạt chùng, ai là Thất Ca của người? Người gọi lại lần nữa thử xem!"

"Người mới là tạt chùng! Ta thấy người sớm muộn cũng bị bán đi, bán đi làm quy công!"

(Quy công: người làm tạp vụ trong kỹ viện)

Nhạc Thất dở khóc dở cười: "Học được mấy lời linh tinh ở đâu thế!" Vừa lôi Thẩm Cửu về phía ven đường vừa nịnh: "Được rồi, đệ có bản lĩnh nhất. Không chọn chỗ cũng có bản lĩnh nhất, chúng ta đổi con phố khác."

Thẩm Cữu giẫm chân y: "Tránh ra! Sợ nó à? Đến đi đến đi đấu tay đôi, cả đám lên cũng không sợ!"

Nhạc Thất đương nhiên biết hắn không sợ, cho Thẩm Cữu đánh nhau với chúng nó thật, hắn sẽ gian lận, chọc mắt véo tai đâm mũi ba đường hiểm, độc lắm, đến lúc đó chịu thiệt khóc thét vẫn là người ta, bèn nhin cười nói: "Giẫm đủ chưa nào? Đủ rồi đừng giẫm nữa. Thất ca đưa đệ đi chơi nhé."

Thẩm Cữu hung tợn nói: "Chơi cái rắm! Chúng nó chết hết chơi mới vui."

Nhạc Thất nhìn hắn, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Có Thất(7)có Cữu(9),đương nhiên có từ Nhất đến Lục(1 đến 6).Chỉ là trong đám trẻ con sớm bị rơi vào tròng, Lục trở lên hoặc là bị bán mất, hoặc đã sớm chết yểu. Hiểu biết nhất chỉ còn lại hai người họ.

Khi Thẩm Cữu còn nhỏ hơn, chỉ là một cục bột vừa gầy vừa bé. Nhạc Thất ôm đầu hắn ngồi dưới đất, phía trước đặt một tấm "huyết thư", viết rằng huynh đệ phụ mẫu đều mất, ra ngoài tìm người thân thì gặp nạn, lẻ loi hiu quạnh, phiêu bạt không chỗ nương tựa vân vân. Dựa theo yêu cầu, Nhạc Thất nên gào khóc, chỉ là bất luận như thế nào y cũng không khóc được, vì thế nhiệm vụ này mỗi lần đều đặt ở trên người Thẩm Cữu vốn nên hấp hối giả bệnh. Người hắn nhỏ, khuôn mặt cũng không đáng ghét, khóc ầm lên, người qua đường thấy đáng thương, đều khảng khái giúp tiền, nói hắn là một cây hái ra tiền, cũng không quá. Sau đó Nhạc Thất dần lớn lên, càng ngày càng không muốn làm việc như thế nữa, mới bị phái đi tuần tra dè chừng. Thẩm Cữu cũng muốn đi theo, lại không được phép, hắn liền tiếp tục làm ác bá đầu phố, làm hại bốn phương.

Hai người đang muốn vòng qua con phố phồn hoa nhất này, bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập.

Các chủ sạp hai bên đường sợ đến biến sắc, người đẩy xe đi, người thì chạy trốn, như gặp đại địch. Nhạc Thất khó hiểu, Thẩm Cửu vừa mới kéo y trốn vào bên đường xong, thì một con ngựa cao lớn phi băng băng qua phố.

Hàm thiếc ở miệng ngựa cư nhiên lại là vàng ròng, ánh vàng rực rỡ, chói lọi, nặng trĩu, ngồi phía trên là một tiểu thiếu gia hoạt bát phần chân. Dung mạo sáng sủa mạnh mẽ, mắt mũi thon gọn, đồng tử màu đen sáng hai điểm tinh quang, sáng đến chói người. Vạt áo màu tím phàn phật vắt ở hai bên yên, gấu tay áo bó chặt, bàn tay trắng nõn cầm một cái roi đen tuyền.

Thẩm Cửu bị ánh vàng chói hoa mắt, không kịp lòng được ngó đầu ra, Nhạc Thất vội vàng kéo hán trở về, hai người tránh khỏi đó.

Đi chưa được bao xa, bỗng nhiên nghe thấy tiếng hò hét chói tai, đám tiểu huynh đệ chạy vội tới, đều bổ nhào lên người Nhạc Thất, sợ tới mức nước mũi nước mắt đều cọ lên hết, Thẩm Cửu giận dữ, Nhạc Thất vội hỏi: "Khóc cái gì, làm sao vậy?"

Có người kêu thảm thiết: "Thập Ngũ mất tích rồi!"

Nhạc Thất lập tức dừng cước bộ: "Nó không theo qua đây sao?"

Đứa trẻ kia gào khóc nói: "Vừa rồi trên đường rất rối loạn, ta không nhìn rõ..."

Nhạc Thất nói: "Đừng nóng vội, chậm chậm nói."

Thì ra, vừa rồi thiếu gia cưỡi ngựa mang theo gia đình đi lượn phố, khoe mắt liếc tới Thập Ngũ ở góc đường, nhăn mũi: "Từ đâu ra đây?"

Có gia đình nói: "Thu thiếu gia, không biết là khát cái từ đâu tới."

Tiểu thiếu gia nói: "Thứ bản thủ thế này còn giữ làm gì?"

Đám gia đình không cần chủ nhân ra thêm chỉ thị, ngang nhiên qua đó đuổi người. Thập Ngũ vất vả lắm mới giành được địa bàn từ tay Thẩm Cửu, sao cam tâm bị đuổi đi như vậy, khó chịu kêu: "Người dựa vào cái gì đuổi người..."

Nó còn muốn nói một câu "Con phố này cũng không phải của người", tiểu thiếu gia kia đã vung tay lên, bóng đen hạ xuống, trên mặt nó liền có thêm một vết roi huyết nhục mơ hồ.

Vết roi cách nhãn cầu còn chưa tới mấy hào(mm),Thập Ngũ còn không kịp cảm thấy đau, chỉ kinh ngạc ngây người.

Tiểu thiếu gia kia cười rặng ngời: "Không dựa vào cái gì hết. Chỉ dựa vào con phố này do nhà ta xây."

Thập Ngũ không biết bị dọa cho hôn mê hay là đau tới hôn mê, rầm một tiếng té trên mặt đất.

Thẩm Cửu không đợi nghe xong liền cười ha ha, nhưng mà hần rất nhanh liền cười không nổi. Nhạc Thất đếm người thấy thiếu vài đứa, quay đầu lại nói: "Đệ đi trước đi, ta lập tức tới ngay."

Thẩm Cửu vui sướng khi người gặp họa: "Đừng xen vào việc của người khác, họ Thu này dám giết chúng nó thật chắc."

Nhạc Thất lắc đầu nói: "Đệ về trước đi. Ta là lớn nhất, không thể không quản."

Thẩm Cửu nói: "Không chết được. Cùng lắm chỉ bị đánh một trận. Đánh không chết mới nhớ kỹ."

Nhạc Thất nói: "Trở về đi."

Thẩm Cửu không kéo nổi y, mắng: "Người rách việc thật!"

Mắng xong thì đi theo.

2.

Thu Tiễn La cảm thấy chơi Thẩm Cửu vô cùng vui.

Tựa như đánh chó vậy. Người đánh một con chó, nó che đầu bịt tai, lui đến một bên khóc u u, đương nhiên không có gì uy hiếp, nhưng thế thì chẳng có gì thú vị. Nhưng nếu người giẫm lên con chó này, nó lại thấp giọng càu nhàu, sợ hãi nhìn người, nhưng lại không dám phản kháng, như thế thú vị hơn nhiều.

Gã tát Thẩm Cửu một cái bạt tai, Thẩm Cửu trong lòng nhất định đào cả phần mộ tổ tiên Thu gia lên một trăm tám chục lần, nhưng còn không phải vẫn ngoan ngoãn ăn tát, ngoan ngoãn đưa mặt qua để gã đánh.

Thật sự rất thú vị.

Thu Tiễn La nghĩ, không nhịn được cười ra tiếng.

Thẩm Cửu vừa mới ăn một trận đòn, ôm đầu lui ở một bên, nhìn gã cười đến gập cả người.

Thời điểm Thu Tiễn La vừa mới mua Thẩm Cửu về nhốt vài ngày, nhốt đến mức mặt xám mày tro. Nhìn thấy mà chính mình cũng buồn nôn, mới xách cổ như xách mèo ném cho dăm ba tên gia đình thô kệch, để họ "tấy tấy cọ cọ".

Vì thế, Thẩm Cửu thật sự bị hung hăng gột rửa một phen, da gàn như bị cạo một lớp, mới được trả về thư phòng. Hấp hơi sạch lớp cáu bẩn nhiều năm trên người, khuôn mặt và bả vai bởi vì bị chà xát quá sức, trở nên trắng trắng ửng hồng, mái tóc ướt sũng còn mang theo hơi nóng. Ăn mặc chỉnh tề, quy củ đứng hầu một bên, nhìn cũng khá khiến người ta thích.

Thu Tiễn La nghiêng đầu, nhìn một lúc lâu sau, trong lòng có một cảm giác kỳ dị, lại còn có chút yêu thích, vốn muốn đá một cước giò cũng thôi.

Gã hỏi: "Biết chữ không?"

Thẩm Cửu nhỏ giọng nói: "Biết một ít."

Thu Tiễn La mở ra trang giấy trắng như tuyết, gõ gõ bàn: "Viết thử coi."

Thẩm Cửu không tình nguyện cầm lên một chiếc bút lông sói, tư thế nắm cũng đau vào đấy. Chấm chấm mực, suy nghĩ một chút, đầu tiên viết một chữ "Thất", ngừng một lát, lại viết một chữ "Cửu".

Tuy rằng chiều viết đi ngược, nhưng không nghiêng không lệch, đoan chính thanh tú.

Thu Tiễn La nói: "Học đâu ra thế?"

Thẩm Cửu nói: "Xem người ta viết."

Tiểu tử này chẳng tinh thông gì, chỉ biết vẽ theo y hệt, thế mà cũng có thể lấy ra hù người. Thu Tiễn La cảm thấy ngoài ý muốn. Vì thế, càng biểu hiện sắc mặt ôn hòa, học khẩu khí của phu tử nhà mình ngày trước, khen ngợi nói: "Có chút tư chất. Sau này nếu chịu học tử tế, nói không chừng cũng có thể đi lên chính đồ."

Thu Tiễn La lớn hơn Thẩm Cửu bốn tuổi, mười sáu tuổi, được cha mẹ kỳ vọng nhiều, được nuôi dưỡng trong mái nhà dát vàng, ai cũng không để vào mắt, tâm can bảo bối duy nhất trong đời chính là muội muội Hải Đường. Hải Đường cũng là tâm can bảo bối của toàn bộ Thu gia, Thu Tiễn La ở trước mặt Hải Đường, luôn là ca ca tốt. Trước đây gã ước gì muội muội cả đời không lấy chồng, Sau khi Thẩm Cửu đến, gã lại có toan tính khác.

Thu Hải Đường rất thích Thẩm Cửu. Nếu như có thể dạy tốt Thẩm Cửu, làm một cô gia giá rẻ, hình như cũng không tệ. Muội muội ở lại bên cạnh, Thẩm Cửu cũng có thể tiếp tục giữ lại để chơi, chỉ cần hấn thành thật nghe lời, thì sẽ bình an vô sự.

Gả cho hấn thì không cần đi xa, chi phí sinh hoạt vẫn là dựa vào nhà mình, không khác gì không gả. Ngoại trừ có thể coi Thẩm Cửu là cóc ghẻ ăn thịt thiên nga, gần như không nhặt ra được khuyết điểm nào.

Thu Tiễn La toan tính khá đẹp, thường xuyên cảnh cáo Thẩm Cửu: "Nếu người dám để Hải Đường không vui, ta sẽ lấy cái mạng nhỏ của người."

"Không có Hải Đường, ta đã sớm đánh chết người rồi."

"Con người phải biết báo đáp ân tình. Nhà ta khiến người trông giống một con người, cho dù lấy mạng người để báo đáp, cũng là

nên làm."

Thẩm Cữu càng lớn càng hiểu được, đối với kẻ này không thể có nửa phần ngỗ nghịch. Gã nói cái gì, phải đáp ứng cái đó, cho dù nghe xong trong lòng buồn nôn đến mấy, cũng không thể biểu lộ ra, như vậy mới không bị đòn hiểm.

Nhưng đáy lòng hắn luôn hoài niệm lần đầu tiên nhìn thấy Thu Tiễn La, cũng là cái ngày duy nhất chọc giận Thu Tiễn La tới phát điên.

Nhạc Thất kiên trì muốn đưa đám Thập Ngũ về, gần như chính diện tông vào vó ngựa của Thu Tiễn La. Trong phút chốc Thẩm Cữu quên mất Nhạc Thất đã từng dặn dò hắn, "tiên thuật" của họ tốt nhất đừng để người khác nhìn thấy, hắn biến vàng thành lưỡi dao sắc, đâm vào trong xương ngựa.

Thu Tiễn La phóng ngựa vòng xung quanh đầu đường, ngựa kinh hoàng không ngừng, Thẩm Cữu trong lòng dùng sức nguyên rửa gã mau ngã xuống, ngã gãy cổ luôn đi, nhưng khả năng cưỡi ngựa của gã lại vô cùng lợi hại, vó ngựa trước không chạm đất cũng vẫn ngồi yên ổn trên lưng ngựa, gào lên: "Ai làm đó?! Ai làm đó!"

Đương nhiên là Thẩm Cữu làm.

Nhưng sau đó Thu Tiễn La tìm tới cửa, nếu Thập Ngũ không chủ động nói ra, căn bản không ai biết là hắn động tay động chân.

Nếu không phải họ cứu nó, Thập Ngũ đã bị vó ngựa Thu gia giẫm chết. Nó nhặt về được một mạng nhỏ, ngược lại còn bán đứng họ. Thập Ngũ đáng bị giết chết, giẫm thành một bãi thịt nát ngàn người

thỏa mạ. Lúc trước Nhạc Thất không nên quay lại cứu nó. Nó mà chết thì cũng đáng đời.

Thẩm Cửu phải ngấm đi ngấm lại sự liên tưởng vừa ngọt ngào vừa ác độc vô bổ ấy để an ủi bản thân, vượt qua từng ngày từng ngày giày vò. Chờ người kia giữ lời tới cứu hấn thoát khỏi bể khổ.

3.

Về phần tại sao Nhạc Thất không về tìm hấn, Thẩm Cửu đã nghĩ rất nhiều.

Có thể lúc chạy trốn bị phát hiện, bọn buôn người đánh gãy chân y. Có thể trên đường không có lương khô ăn lại không muốn ăn xin, bị chết đói. Có thể tư chất quá kém, không có tiên sơn nào chịu nhận. Còn từng nghĩ mình sẽ lang thang chân trời tìm được thi cốt của y như thế nào, tìm được xong làm thế nào dùng tay không đào hố chôn y, có lẽ còn gắng gượng chảy một giọt nước mắt. Nếu y may mắn còn sống, mình sẽ không màng tất cả cứu y khỏi nước sôi lửa bỏng như thế nào —— cho dù chính Thẩm Cửu vừa ra khỏi ổ sói lại lọt vào hang hổ, bản thân cũng đang ở trong nước sôi lửa bỏng.

Nhưng bất luận thế nào hấn cũng không ngờ, tình hình trùng phùng lại là thế này.

Hấn cứ lặp lại hành động nâng tay vung kiếm, nâng tay vung kiếm, máu tươi bay tứ tung, hình ảnh thê lương. Hạt máu bắn vào nhãn cầu, chỉ chớp chớp mắt, không thêm biểu cảm gì, động tác có thể nói là ung dung thành thạo.

Vô Yểm Tử đưa hấn ra khỏi Thu gia xong, dạy cho "đồ đệ" hấn nhiều nhất, chính là làm thế nào giết người phóng hỏa, trộm gà bắt chó, đục nước béo cò. Chẳng hạn như lúc này, thừa dịp Tiên Minh Đại Hội, ăn cướp của một đám thế gia đệ tử ấu trĩ nực cười, nhưng cứ tự cho mình là tinh anh tu tiên, cướp đi túi chứa đồ của họ, xử lý thi thể của họ.

Khi Nhạc Thất phát hiện ra hấn, nhất định là do bị dáng vẻ người không ra người quỷ không ra quỷ của hấn dọa đến ngây người, ngay cả xác chết của mấy đệ tử trên mặt đất cũng làm như không thấy, tiến về phía trước hai bước.

Thẩm Cửu giật bản mình, ngẩng đầu thật mạnh.

Nhạc Thất thấy rõ mặt của hấn, trong phút chốc, mặt hai người đều trắng bệch.

Thẩm Cửu lạnh lùng nói: "Đừng qua đây!"

Phản ứng đầu tiên của hấn, vậy mà lại là nhào xuống đất, cướp lấy pháo cầu cứu trên người xác chết, phóng lên trời.

Nhạc Thất khiếp sợ tỉnh tỉnh mê mê, vừa đi vừa vươn tay về phía hấn, hé miệng muốn gọi ——

Tiếng cười khắc khắc quái dị truyền ra từ trong rừng rậm bên cạnh.

"Đồ đệ ngoan, đó là ai, dọa người thành thế này. Người cũng có lúc sợ hãi à?"

Thẩm Cửu buông lỏng tay, ống pháo trong tay lặng lẽ rơi xuống đất. Hấn xoay người thật mạnh. "Sự phụ, không phải ta sợ y, vừa rồi

ta nhất thời thất thủ, không để ý khiến mấy tên trên mặt đất phóng pháo cầu cứu ra. Sợ là rất nhanh sẽ có người khác tới đây!"

Nhạc Thất phát giác tình thế có vẻ vô cùng nguy hiểm, im hơi lặng tiếng dấy lên một luồng linh lực. Vô Yểm Tử hừ nói: "Vừa nãy ta nhìn thấy pháo kia, đã đoán có chuyện như thế rồi. Người trước giờ tay chân lưu loát, lần này là chuyện gì vậy! Chúng muốn phóng pháo, người không biết trực tiếp chém đứt tay chúng?"

Thẩm Cửu cúi đầu nói: "Đều là lỗi của đệ tử. Chúng ta đi nhanh đi, mấy lão thất phu kia đuổi tới, có muốn đi cũng không được."

Nhạc Thất chần ở trước mặt họ, giơ bội kiếm trong tay lên, ánh mắt hơi hơi đỏ lên vẫn nhìn Thẩm Cửu một chút, âm thanh khàn khàn, lại kiên định dị thường: "Các người không thể rời đi."

Thẩm Cửu trợn mắt nhìn y.

Vô Yểm Tử đánh giá y, lại đánh giá bội kiếm của y, cười nhạo nói: "Là của Thương Khung Sơn. Còn là Khung Đỉnh Phong. Huyền Túc Kiếm, Nhạc Thanh Nguyên?"

Thẩm Cửu nghe xong, hơi hơi ngẩn ra, rất nhanh lại thúc giục nói: "Sự phụ, nếu đã là Thương Khung Sơn, trong chốc lát cũng không giết được y, không bằng chúng ta nhanh chạy thôi. Mọi người đuổi tới thì chúng ta không xong đâu!"

Vô Yểm Tử cười lạnh nói: "Tuy Thương Khung Sơn thanh thế lớn, nhưng ta cũng không đến mức sợ một tiểu bối. Huống chi là tự y muốn chết!"

Đến khi lão và Nhạc Thất thực sự giao thủ, Thẩm Cửu liền phát hiện, lo lắng ban đầu dành cho Nhạc Thất cùng kỹ xảo chống chế

đầy vụng về của mình có chút buồn cười. Hắn sợ "sư phụ" Vô Yểm Tử này muốn chết, còn Nhạc Thất hoặc nói Nhạc Thanh Nguyên chống lại lão, dù không rút kiếm cũng thừa sức.

Có thể nói hoàn toàn yên tâm, nhưng cũng không đủ, bởi vì hắn quen thuộc phương thức tác chiến cùng vương bài bảo mệnh của Vô Yểm Tử.

Vô Yểm Tử có một bộ hắc phù ác trớ, vô số lần hắn nhìn thấy Vô Yểm Tử rơi vào thế hạ phong liền tung một tá phù chú này, đánh chết đối phương không kịp trở tay. Ngay cả tu sĩ thành danh cũng không thoát khỏi chiêu âm hiểm này của lão, huống chi Nhạc Thất hiện tại nhìn là biết không có nhiều kinh nghiệm đối phó với địch, chỉ biết nê nếp một chiêu tới một chiêu lui.

Vì thế, lần này khi Vô Yểm Tử tung bộ hắc phù kia, Thẩm Cửu ở sau lưng lão đâm một kiếm.

Nhạc Thất túm lấy tay hắn, chạy như bị đoạt mạng, trải qua một phen ác chiến, hai người kinh hồn chưa định, tựa vào một thân cây, thở dốc không ngừng.

Tĩnh táo lại xong, Thẩm Cửu mới bắt đầu cẩn thận đánh giá Nhạc Thất.

Tu vi rất cao, khí độ trầm ổn, quần áo bất phàm, phong cách quý phái nghiêm chỉnh. Hoàn toàn không dính tí gì đến nước sôi lửa bỏng mà hắn vẫn tưởng tượng.

Đây là Nhạc Thanh Nguyên, không phải Nhạc Thất.

Nhạc Thanh Nguyên vẻ mặt kích động, sắc mặt ửng đỏ, đang muốn nói chuyện, Thẩm Cửu đã đột ngột hỏi: "Người gia nhập

Thương Khung Sơn?"

Nhạc Thanh Nguyên không biết nghĩ tới cái gì, thần sắc kích động thoáng uể oải, sắc mặt lại bắt đầu trắng bệch.

Thẩm Cửu nói: "Người là thủ đồ của Khung Đình Phong? Không tệ. Tại sao không trở lại tìm ta?"

"Ta..."

Thẩm Cửu đợi trong chốc lát, không đợi được lời kế.

Hắn nói: "Sao không nói tiếp? Ta đang đợi người đó. Dù sao cũng đợi nhiều năm như vậy, đợi thêm một lát cũng không sao."

Nhạc Thanh Nguyên sao có thể nói tiếp được.

Thẩm Cửu ôm lấy cánh tay, rót cuộc chờ được tiếng nói nhỏ giọng của Nhạc Thanh Nguyên: "Là Thất ca có lỗi với đệ."

Trong lòng Thẩm Cửu tràn ngập phần nộ lạnh như băng, giống như khoang mũi và miệng thật sự có thể nếm được mùi máu tươi xông thẳng vào tim.

Đầu tiên hắn là một con chuột nén giận, ôm đầu đợi đánh, sau đó là một con chuột chạy loạn trong cống ngầm, ai ai cũng hô đánh đập. Bất luận thế nào cũng vẫn là một con chuột. Giấu đầu thụt đuôi, không thể thấy ánh sáng. Sống uổng năm tháng, lãng phí thì giờ. Còn Nhạc Thanh Nguyên lại thực sự là một con phượng hoàng bay lên đầu cành, cá chép vượt vũ môn hóa rồng.

Hắn nói: "Xin lỗi xin lỗi... Trước nay người chỉ biết nói mỗi xin lỗi."

Thẩm Cửu cười lạnh, giải quyết dứt khoát: "Không có tác dụng gì cả."

Có loại người là trời sinh xấu xa. Thẩm Cửu nghĩ, hẳn chính là loại xấu xa ác độc. Bởi vì trong giây phút đó hẳn đã ngộ đạo rồi:

Thà rằng hẳn nhìn thấy một Nhạc Thất chết ở một góc xó xỉnh, thì cốt không toàn vẹn không ai nhặt xác giùm, cũng không muốn nhìn thấy một Nhạc Thanh Nguyên tao nhã cường đại, tiền đồ vô lượng.

4.

Những thứ và những người Thẩm Cửu chán ghét nhiều lắm.

Một người nếu cái gì cũng chán ghét, vậy tính cách của hẳn tất nhiên khó nói là tốt. May mắn, khi hẳn trở thành Thẩm Thanh Thu, đã hiểu được chí ít làm thế nào để nó không bộc lộ ra ngoài.

Trong Thương Khung Sơn, hẳn ghét nhất không thể nghi ngờ là Liễu Thanh Ca.

Liễu Thanh Ca thiếu niên đặc chí, thiên phú xuất chúng, linh lực cao cường, kiếm pháp kinh tuyệt. Gia thế hậu đãi, cha mẹ song toàn. Mấy thứ này bất luận chọn ra một điểm nào đó, cũng đáng để hẳn nghiền răng nghiền lợi trần trọc ba ngày ba đêm, hưởng chi còn tụ tập ở một người.

Tại hội diễn võ thường niên của mười hai đỉnh Thương Khung Sơn, đối tượng chiến đấu của Thẩm Thanh Thu là Liễu Thanh Ca.

Kết cục tất nhiên là thua không thể nghi ngờ.

Bại bởi phong chủ tương lai của Bách Chiến Phong, cái này chẳng có gì đáng mất mặt, hoặc nói vốn nên như thế, thế mới là bình thường.

Nhưng Thẩm Thanh Thu tuyệt đối sẽ không nghĩ như vậy.

Hắn nhìn thấy không phải là người ngoài thán phục hắn kiên trì chu toàn lâu như vậy, mà chỉ có sự kiêu căng như dĩ nhiên của Liễu Thanh Ca khi chữa Thừa Loan Kiếm cách yết hầu hắn vài phân.

Thanh Tĩnh Phong tự xưng là quân tử phong, Thẩm Thanh Thu giả làm quân tử như cá gặp nước, nhưng Liễu Thanh Ca luôn có thể khơi dậy lệ khí của hắn, hắn chẳng buồn lãng phí sức lực nguy trang đồng môn hòa thuận nữa.

Câu mà Thẩm Thanh Thu nói nhiều nhất với Liễu Thanh Ca là: "Liễu Thanh Ca ta sớm muộn cũng giết ngươi!"

Thiếu nữ mơn mớn ôm tỳ bà đã sớm bị dọa đến mức che áo yếm lao ra ngoài. Liễu Thanh Ca liếc hắn một cái: "Dựa vào ngươi?"

Chỉ có mấy chữ, Thẩm Thanh Thu lại nghe ra được ý vị cay nghiệt vô cùng tận, cổ tay khẽ chuyển. Nhạc Thanh Nguyên thấy tình thế không tốt, ép xuống khuỷu tay hắn, ngừng động tác rút kiếm, quay đầu lại quát: "Liễu sư đệ! Ngươi về trước đi."

Liễu Thanh Ca có vẻ cũng lười dây dưa, cười lạnh một tiếng, thân ảnh ngay lập tức biến mất. Chỉ còn lại hai người trong Noãn Hồng Các. Một y phục không chỉnh tề, một cẩn thận tỉ mỉ, đối lập rõ ràng.

Nhạc Thanh Nguyên tóm Thẩm Thanh Thu từ trên giường lên, nổi giận hiềm thấy: "Sao đệ có thể như vậy?"

Thẩm Thanh Thu nói: "Ta thế nào?"

Nhạc Thanh Nguyên nói: "Hai vị đệ tử thủ tịch Thương Khung Sơn, ra tay đánh nhau ở lâu xanh. Nghe được sao?"

Thẩm Thanh Thu nói: "Các người không nói ta không nói, ai biết môn phái nào! Thương Khung Sơn là Thương Khung Sơn, Thương Khung Sơn đâu có quy định nào nói, đệ tử bốn phái không thể tới nơi này. Thương Khung Sơn cũng không phải miếu hòa thượng đạo sĩ quan, quản trời quản đất quản cả việc không cho ta tìm cô nương. Nếu sư huynh sợ mất mặt, người nên quản tốt miệng của Liễu Thanh Ca kia."

Thương Khung Sơn đúng là không có văn bản rõ ràng quy định điều này. Nhưng người tu chân, bản thân đều hiểu đạo lý thanh tâm dưỡng tính, tự giác hạn chế, nhất là Thanh Tĩnh Phong, đệ tử phong chủ trước nay giữ mình trong sạch. Nhận thức bất thành văn này giờ lại thành lý do xảo biện của Thẩm Thanh Thu. Nhạc Thanh Nguyên bị hấn làm ghen tới mức nói không nên lời, im hơi lặng tiếng một hồi, rầu rĩ nói: "Ta sẽ không nói. Mấy người Liễu sư đệ cũng sẽ không nói. Sẽ không có ai biết đâu."

Thẩm Thanh Thu vừa đi giày vừa nói: "Thế thì cảm ơn các người nhiều."

Nhạc Thanh Nguyên nói: "Nữ sắc tổn hại tu vi."

Thẩm Thanh Thu cười lạnh: "Người không nghe thấy ngữ khí nói câu kia của Liễu sư đệ à? Dựa vào ta? Dựa vào ta cũng xứng? Tổn hại cũng không đến mức như vậy."

Nhạc Thanh Nguyên im lặng một lát, nói: "Liễu sư đệ kỳ thật không xấu. Hắn vốn không phải nhằm vào đệ, hắn đối với ai cũng như nhau."

Thẩm Thanh Thu xì nói: " "Đối với ai cũng như nhau"? Chưởng môn sư huynh ngàn vạn lần đừng lừa ta. Đối với người cũng như vậy?"

Nhạc Thanh Nguyên kiên nhẫn nói: "Nếu đệ đối với hắn có một phần thiện ý, hắn sẽ hồi báo đệ gấp đôi."

Thẩm Thanh Thu nói: "Chưởng môn sư huynh thật am hiểu lòng người. Chỉ có điều sao hắn không tỏ thiện ý với ta trước, sao không tội nghiệp ta trước? Dựa vào đâu muốn ta nhân nhượng hắn trước?"

Đao thương bắt nhập đến mức này, Nhạc Thanh Nguyên cũng khó mở miệng. Y tất nhiên không thể nói thẳng, nếu không phải sau hội diễn võ, đệ nghĩ mọi thủ đoạn âm thầm tập kích khiến hắn khó coi, hiện giờ cũng không đến mức cùng Liễu Thanh nhìn một cái đỏ mắt, nhìn hai cái liền chán ghét.

Thẩm Thanh Thu vung tay phát áo qua vai, nhét Tu Nhã vào vớ, đi được hai bước, nhớ tới gì đó, xoay người nghi ngờ nói: "Làm sao người biết tới nơi này tìm ta? Ai báo tin cho người?"

Nhạc Thanh Nguyên nói: "Ta đi Thanh Tĩnh Phong, không thấy đệ. Lại nhìn thấy các sư đệ Bách Chiến Phong chuẩn bị đi lên."

"Chuẩn bị đi lên làm gì?"

"..."

Thẩm Thanh Thu cười nhạo: "Chuẩn bị vây bắt ta, đúng không?"

Tuy nói Thẩm Thanh Thu thường xuyên xung đột với Bách Chiến Phong, nhưng xung đột lần này quả thực không cần thiết. Một đệ tử Bách Chiến Phong đến thành nhỏ xa xôi chấp hành nhiệm vụ, vừa hay nhìn thấy một người nhìn quen mắt vào Noãn Hồng Các ở chốn ăn chơi lớn nhất. Trên dưới Bách Chiến Phong giống như Liễu Thanh Ca, không có thiện ý với Thẩm Thanh Thu. Thấy cơ hội này đâu chịu bỏ qua, lập tức theo vào, chằm chọc Thẩm Thanh Thu bình thường giả đức hạnh vờ thanh cao, không ngờ lại ra vào nơi như thế này, thật sự là mất hết mặt mũi môn môn phái.

Hai ba câu không hợp, Thẩm Thanh Thu đánh gã trọng thương. Đệ tử này quay về Bách Chiến Phong, lại gặp phải Liễu Thanh Ca. Truy vấn xong, Liễu Thanh Ca nổi trận lôi đình, lập tức ngự kiếm tới tìm hấn tính sổ, chuẩn bị đánh trả một quyền không thiếu. Nếu không phải Nhạc Thanh Nguyên gặp được các sư đệ Bách Chiến Phong chuẩn bị lên Thanh Tĩnh Phong đỡ trục xá của Thẩm Thanh Thu, còn không biết thành nhỏ này sẽ bị họ đập thành cái dạng gì.

Thấy Nhạc Thanh Nguyên ngậm miệng không nói, Thẩm Thanh Thu cũng có thể đoán được, Bách Chiến Phong nào tính làm chuyện gì tốt, chuyển đề tài: "Người đi Thanh Tĩnh Phong làm gì? Không phải ta kêu người đừng tới tìm ta sao."

Nhạc Thanh Nguyên nói: "Chỉ là muốn qua nhìn xem đệ sống thế nào."

Thẩm Thanh Thu nói: "Phiền Nhạc sư huynh lo lắng. Sống rất tốt. Dù là một thứ bị người ta ghét bỏ, cũng may Thanh Tĩnh Phong phong chủ không chê."

Nhạc Thanh Nguyên đi theo sau lưng hắn, nói: "Nếu thật sự sống tốt, tại sao đệ chưa bao giờ qua đêm ở Thanh Tĩnh Phong?"

Thẩm Thanh Thu u ám liếc y một cái.

Hắn biết, nhất định là Nhạc Thanh Nguyên nghĩ rằng hắn ở Thanh Tĩnh Phong bị người ta xa lánh.

Suy đoán của Nhạc Thanh Nguyên không phải không có lý, chỉ có điều lúc này thật đúng là sai rồi. Tuy rằng Thẩm Thanh Thu không được đồng bối ưa thích, nhưng cũng không bị xa lánh đến mức ngay cả cái giường chung cũng không chấp chứa.

Hắn chỉ là cảm hận ở chung một chỗ với người cùng giới.

Năm đó, mỗi khi bị Thu Tiễn La đánh đập xong, hoặc là dự cảm sẽ bị gã đánh đập, hắn đều sẽ bò đến phòng của Thu Hải Đường mà run rẩy. Thu Tiễn La không muốn muội muội nhìn thấy nhìn thấy phương diện điên cuồng của gã, đó là nơi duy nhất hắn có thể ẩn nấp.

Trước đó có một người con gái là đại tỷ trong đám bọn hắn. Nhưng mà sau khi tới tuổi, đại tỷ bị bán cho một lão nam nhân già nua làm vợ lẽ, sau đó họ rời khỏi tòa thành đó, không còn thấy mặt nữa.

Thích nữ nhân không hề đáng xấu hổ, thế nhưng coi nữ nhân là cứu tinh, rúc vào lòng họ tìm tự tin, không cần người ta nói, Thẩm Thanh Thu cũng biết cực kỳ đáng xấu hổ. Cho nên hắn chết cũng sẽ không nói cho người khác biết, nhất là nói cho Nhạc Thanh Nguyên.

Thẩm Thanh Thu chậm rãi nói: "Nếu ta nói, ta ở Thanh Tĩnh Phong sống không tốt, người định làm như thế nào? Giống người

tiến cử ta vào Thanh Tĩnh Phong, đưa ta tới Khung Đỉnh Phong?"

Nhạc Thanh Nguyên nghĩ nghĩ, trịnh trọng nói: "Nếu đệ muốn."

Thẩm Thanh Thu quyết đoán hừ nói: "Ta đương nhiên không muốn. Ta muốn làm thủ đồ, người chịu tặng vị trí này cho ta? Người chịu cho ta làm chưởng môn?"

Rồi hắn nói mạnh: "Trong mười hai đỉnh, Thanh Tĩnh Phong tốt xấu đứng hàng thứ hai, ta còn không bằng chờ ngôi vị trí này."

Nhạc Thanh Nguyên thở dài: "Tiểu Cửu, đệ hà tất cứ phải thế này."

Nghe được cái tên này, Thẩm Thanh Thu sống lưng run rẩy, phiến toái vô cùng: "Đừng gọi ta như thế!"

Trong bối hàng chữ Thanh, Thẩm Cửu nhạy bén, tương đối được phong chủ yêu thích. Nhập môn không bao lâu, tuy căn cơ không thể bằng người bên cạnh, nhưng vẫn được chỉ định làm người kế nghiệp tiếp theo. Sau khi phong chủ chọn tên cho thủ đồ, cái tên ban đầu sẽ bỏ không dùng nữa.

Trước kia Thu Tiến La buộc hắn đọc sách viết chữ, Thẩm Cửu không chịu học, ghét đến phát cuồng, hiện giờ lại cố tình dựa vào đọc sách để thông minh hơn người ta, mới được Thanh Tĩnh Phong phong chủ ưu ái. Càng buồn cười chính là, trên đời này nhiều tên hiệu như vậy, vừa vận phong chủ lấy cho hắn một chữ "Thu".

Buồn cười hơn nữa, có nghiêng răng nghiêng lợi cỡ nào, Thẩm Thanh Thu cũng sẽ không bỏ nó. Cái tên này, đại diện cho cuộc đời mới rạng rỡ từ nay về sau của hắn.

Thẩm Thanh Thu chỉnh đốn tâm tư, cười dài nói: "Tên này ta nghe xong liền bực mình, sớm đã quên. Thỉnh thoảng môn sư huynh cũng quên đi."

Nhạc Thanh Nguyên nói: "Vậy có phải khi ta gọi đệ như vậy, mà đệ chịu đáp, thì sẽ không bực nữa?"

"..." Thẩm Thanh Thu cười lạnh: "Vĩnh viễn không thể. Nhạc Thanh Nguyên, ta nói lại lần nữa. Đừng để ta lại nghe thấy cái tên này."

5.

Thẩm Thanh Thu cuối cùng thiếu kiên nhẫn, đi một chuyến Khung Đỉnh Phong.

Khung Đỉnh Phong, Thẩm Thanh Thu có thể ít đi thì bớt đi. Nhạc Thanh Nguyên, có thể không gặp thì đừng gặp.

Bởi vậy đại hội diễn võ thường niên của mười hai đỉnh với hấn mà nói là một chuyện tương đối phiền phức.

Mười hai đỉnh của Thương Khung Sơn có vị trí thứ tự cố định, thứ tự không liên quan đến thực lực mỗi đỉnh, chỉ là do các đại phong chủ khai sơn đời đầu đã quyết định khi mới thành danh. Xưng hô giữa các phong chủ đời sau căn cứ vào thứ tự đó mà quyết định, chứ không phải trình tự nhập môn trước sau. Cho nên, dù hấn nhập môn muộn hơn Liễu Thanh Ca khá lâu, nhưng Thanh Tĩnh Phong xếp thứ hai, gần với Khung Đỉnh Phong, Bách Chiến Phong xếp thứ bảy, Liễu Thanh Ca vẫn không thể không căn rắng gọi hấn một tiếng "sư huynh".

Nhưng đồng thời, cũng do thứ tự như vậy, mỗi lần đệ tử của Khung Đỉnh Phong và Thanh Tĩnh Phong được liệt vào danh sách chuẩn bị vào trận, thủ đồ lại không thể không đứng chung một chỗ.

Thời điểm khác Nhạc Thanh Nguyên không tóm được hắn, bèn nắm chắc cơ hội này không ngừng hỏi lung tung này kia. Lớn thì tu luyện tâm đắc, nhỏ thì đông ấm hạ mát, lải nhải không ngừng. Tuy Thẩm Thanh Thu thấy phiền vô cùng, nhưng cũng sẽ không ngốc đến mức khiến đệ tử thủ tịch chưởng môn phải khó xử trước công chúng. Nhạc Thanh Nguyên hỏi hai mươi câu, hắn đáp một câu, xa cách lại không thất lễ, trong lòng thì đang cân nhắc pháp quyết mới học tối qua, tính toán những việc khác.

Đây là cảnh tượng buồn cười nhất hội diễn võ hàng năm. Hai người này có lẽ không biết, nhưng đối với rất nhiều đệ tử mà nói, trước khi hội diễn võ chính thức bắt đầu, nhìn hai vị thủ tịch đệ tử một thái độ khác thường không yên lặng nhỏ giọng nói, một không yên lòng nhìn không chớp mắt ừ ừ à à, là thú vui duy nhất trong bài phát ngôn rườm rà của phong thủ.

Cho nên, Thẩm Thanh Thu chủ động lên Khung Đỉnh Phong, không riêng Nhạc Thanh Nguyên vừa kinh ngạc vừa vui mừng, gần như toàn bộ đệ tử ở đây đều hận không thể khua chiêng gõ trống gọi mọi người tới xem cuộc vui.

Thẩm Thanh Thu lại không có gì để nói, càng không có hứng thú làm xiếc khỉ cho người ta xem, chân trước xin quyền tu luyện trong Linh Tế động, chân sau chạy đi liền.

Linh Tế động linh khí dư thừa, ngăn cách với thế giới bên ngoài. Thẩm Thanh Thu đi vào trong, sắc mặt càng ngày càng âm trầm.

Thời gian hoang phí dưới tay Thu Tiền La và Vô Yếm Tử, ảnh hưởng không thể nói là không lớn.

Trong đám phong chủ thế hệ mới, Nhạc Thanh Nguyên tất nhiên là kết đàn sớm nhất. Tề Thanh Thê và Liễu Thanh Ca gần như đột phá ngay sau đó, ngay cả hạng người tầm thường như An Định Phong Thượng Thanh Hoa cũng chính thức đuổi kịp cảnh giới trước khi thượng vị.

Thẩm Thanh Thu càng nóng vội, càng kẹt ở đó không lên không xuống. Lo âu bất an, mỗi ngày đều như nuốt mấy trăm cân pháo đốt, ở trong bụng trong đầu cháy đến tim đập phập phồng, lửa giận bão táp. Dáng vẻ này của hắn, tất nhiên ai cũng không dám chọc tới hắn. Chỉ có điều không dám chọc, không có nghĩa là Thẩm Thanh Thu sẽ bỏ qua.

Lạc Băng Hà rõ ràng cảm nhận môn tâm pháp sai lầm mà hắn cho, đáng nhẽ phải sớm luyện đến thất khiếu chảy máu ngũ tạng bạo liệt mà chết, nhưng tại sao chẳng những không như thế, cảnh giới của y ngược lại còn tăng lên vững vàng!

Đã sớm nói với Ninh Anh Anh trăm ngàn lần là phải cách xa Lạc Băng Hà không được tụ thành một đoàn, tại sao ngày nào cũng thấy bọn họ ở trước mắt khe khẽ nói nhỏ!

Thẩm Thanh Thu nghi thần nghi quỷ, luôn cảm thấy tất cả mọi người đang thảo luận việc hắn chậm chạp không thể kết đàn sau lưng hắn, không phục vị trí của hắn, ngầm muốn ra thủ đoạn, thay thế vị trí của hắn.

Lần này bế quan Linh Tê động, nếu không thể đột phá...

Thẩm Thanh Thu ở trên bãi đá, vẫn còn đang nghĩ ngợi lung tung, hoàn toàn nghĩ đến mức toàn thân mồ hôi lạnh. Hơi thở không thông, mắt nhìn thấy sao, cảm giác bỗng nhiên có một luồng linh lực hoành hành ngang ngược trong tuyến mạch.

Việc này không thể coi thường, trong lòng hấn hoảng hốt, vội vàng ngồi vào chỗ của mình, ý đồ thu hồi tinh thần. Chợt thấy có một người tới tới gần sau lưng.

Thẩm Thanh Thu sờn tóc gáy, bỗng nhiên nâng Tu Nhã lên, ra khỏi vỏ một nửa, lạnh lùng nói: "Ai?!"

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt ở đầu vai hấn.

Nhạc Thanh Nguyên nói: "Là ta."

Thẩm Thanh Thu: "..."

Nhạc Thanh Nguyên tiếp tục truyền linh lực cho hấn, bình ổn luồng linh lưu xao động chạy loạn, nói: "Là lỗi của ta. Bản thân sư đệ đang rối loạn tinh thần, là ta dọa tới đệ rồi."

Vừa nãy Thẩm Thanh Thu bị suy nghĩ lung tung của chính mình dọa, chính vì như thế, mới không muốn nghe kẻ khác chọc thủng, uất ức nói: "Dọa ai?! Không phải chưởng môn sư huynh chưa bao giờ vào Linh Tê động bế quan sao? Hà tất tới phần ta lại đến giành chỗ với ta!"

Nhạc Thanh Nguyên nói: "Ta cũng không phải chưa bao giờ vào. Trước kia từng tiến vào rồi."

Thẩm Thanh Thu chẳng hiểu gì cả: "Ai quan tâm huynh tới hay chưa?"

Nhạc Thanh Nguyên thở dài: "Sự đệ, đệ không thể bớt tranh cãi, chuyên tâm điều khí bình ổn sao?"

Nền trên đài đá cạn dầu, dấy lên ít ánh lửa u ám. Thẩm Thanh Thu vốn đang muốn cãi lại, nhưng khi thấy được toàn cảnh động phủ mà hấn đã chọn xong, lại ngẩn ra, bật thốt lên: "Nơi này từng có người chiến đấu đến chết?"

Trên vách động đều là dấu vết rìu chặt đao chém, giống như vết sẹo tầng tầng lớp lớp trên mặt người, dữ tợn làm cho người ta sợ hãi.

Nhạc Thanh Nguyên ở sau lưng hấn nói: "Không có. Trong Linh Tê động không được phép đánh nhau."

Ngoại trừ vết kiếm, còn có vết máu thẫm đỏ từng tầng từng tầng.

Có vẻ như dùng dao sắc đâm vào thân thể, phun tung toé lên. Có cái nhìn như dấu vết có người từng đập đầu đập trán vào vách tường, cầu xin gì đó, một cái lại một cái đập lên.

Thẩm Thanh Thu nhìn chằm chằm vết máu gần như thành màu đen kia: "Vậy... đã có người chết ở chỗ này?"

Khi hai người họ ở chung, bình thường đều là Nhạc Thanh Nguyên không ngại phiền mà nói chuyện, chưa từng có trường hợp Nhạc Thanh Nguyên một tiếng cũng không hé. Thẩm Thanh Thu thấy rất không quen, nổi hết cả da gà: "... Nhạc Thanh Nguyên?"

Nhạc Thanh Nguyên nói: "Ta đây."

Thẩm Thanh Thu nói: "Người có đó sao không lên tiếng?"

Nhạc Thanh Nguyên nói: "Chẳng phải do ta sợ vừa mở miệng, sư đệ lại thấy phiền sao?"

Thẩm Thanh Thu lẩm bẩm cười nói: "Phải. Người phiền ghê lắm. Thì ra người cũng biết cơ đấy!"

Nhưng hắn lại không muốn cứ quay về yên lặng trong cảnh mờ tối như vậy, đành không tình nguyện tiếp tục đề tài này: "Nghe nói Linh Tê động có đôi khi sẽ giam giữ những đệ tử môn nhân tẩu hỏa nhập ma, rơi vào tà đạo, người xem liệu có khả năng là tình huống đó không?"

Thật lâu sau, Nhạc Thanh Nguyên yếu ớt "ờ" một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Thẩm Thanh Thu mất hứng, hí mắt nhìn chăm chú vách tường, nhận xét: "Xem ra người nọ thật sự rất muốn đi ra ngoài, vùng vẫy thật lâu mới chết."

Nếu chỗ máu này là của cùng một người để lại, không chết cũng mất nửa cái mạng.

Thẩm Thanh Thu bỗng nhiên cảm thấy bàn tay đặt ở đầu vai mình của Nhạc Thanh Nguyên không đúng lắm. Hắn cảnh giác nói: "Người làm sao vậy?"

Một lúc lâu sau, Nhạc Thanh Nguyên mới nói: "Không có gì."

Thẩm Thanh Thu câm miệng.

Hắn không nhìn thấy biểu cảm Nhạc Thanh Nguyên ở đằng sau, nhưng cánh tay vận chuyển linh lực cho hắn, đang hơi hơi run rẩy.

6.

Khi Thẩm Thanh Thu tỉnh lại, cảm thấy vết thương trên người nhè nhẹ mát lạnh. Cảm giác bỗng rất sống không bằng chết trước đó giảm bớt không ít.

Miễn cưỡng mở mắt ra, có một đạo thân ảnh tựa bên cạnh hắn, quỳ một gối xuống, đang cúi đầu coi tình hình của hắn.

Vạt áo màu đen phủ ngang trên bãi đá, một thanh trường kiếm cổ xưa nặng nề đè lên, mấy cái bình thuốc rỗng nằm nghiêng ngả.

Kiểm là Huyền Túc. Người đương nhiên là Nhạc Thanh Nguyên. Vẫn là khuôn mặt ôn hòa tuấn tú ấy, chỉ là tái nhợt hơn bình thường nhiều, mặt đầy mệt mỏi. Vào lúc này cũng chỉ có Nhạc Thanh Nguyên mới tới thăm hắn.

Thẩm Thanh Thu mở miệng, âm thanh khàn khàn: "Người vào bằng cách nào?"

Lạc Băng Hà một lòng không muốn hắn sống tốt, sao lại chịu để Nhạc Thanh Nguyên vào thủy lao giúp hắn vớt về một hơi thở.

Nhạc Thanh Nguyên thấy hắn còn có thể nói chuyện, thở phào một cái, vừa nắm tay hắn, vừa thấp giọng nói: "Đừng nói nữa. Ngưng khí tụ thần."

Y muốn truyền linh lực cho Thẩm Thanh Thu, để miệng vết thương khôi phục nhanh hơn. Lần này Thẩm Thanh Thu cuối cùng không hất y ra nữa, bởi vì trong lòng đang nghĩ: Cũng đúng, tốt xấu cũng là đứng đầu một phái, Lạc Băng Hà với lão già Huyền Hoa Cung kia có uơng ngạch đến mấy, ngoài mặt cũng phải nhường lễ ba phần.

Nhưng chắc cũng tốn không ít mới vào được.

Linh lực chảy nhẹ vào miệng vết thương, nỗi đau da thịt từng đợt đâm mạnh vào hấn. Thẩm Thanh Thu cắn chặt hàm răng, hận đến mức ngược lại nở nụ cười: "Tiểu tạp chủng Lạc Băng Hà này, thủ đoạn cũng không ít."

Nghe được ác ý khắc cốt trong giọng nói của hấn, Nhạc Thanh Nguyên thở dài.

Nhạc Thanh Nguyên kỳ thật không phải người thích thở dài, chỉ là Thẩm Thanh Thu luôn có bản lĩnh khiến y vỡ vụn.

Y mệt mỏi nói: "... Sư đệ. Chuyện tới nước này, tại sao đệ vẫn không ngấm lại sai lầm của mình một chút nào?"

Nhả cái răng gãy rồi nuốt máu xuống bụng, Thẩm Thanh Thu từ trước đến nay chết cũng không nhận sai, hơn nữa ở trước mặt Nhạc Thanh Nguyên, càng không có chuyện hấn mềm miệng. Thẩm Thanh Thu cay nghiệt nói: "Ta sai cái gì? Chưởng môn sư huynh, mời người nói cho ta biết, Lạc Băng Hà không phải tạp chủng thì là cái gì? Người chờ đó mà xem. Y sẽ không thỏa mãn chỉ đối phó một mình ta đâu. Nếu sau này tu chân giới nổi lên sóng to gió lớn gì, sai lầm duy nhất của ta, chính là lúc trước không trực tiếp một kiếm giết y."

Nhạc Thanh Nguyên lắc đầu, như đã sớm dự đoán được đáp án như thế, cũng không muốn dạy bảo khuyên răn. Việc đã đến nước này, khuyên răn kiểu gì cũng vô dụng.

Y đột nhiên hỏi: "Liều sư đệ thật là do đệ giết?"

Thẩm Thanh Thu một chút cũng không muốn nhìn sắc mặt y mà nói chuyện.

Nhưng vẫn không tự chủ được giương mắt liếc về mặt của Nhạc Thanh Nguyên một cái.

Hắn dừng một chút, mạnh mẽ rút tay khỏi bàn tay của Nhạc Thanh Nguyên, từ mặt đất ngồi dậy.

Nhạc Thanh Nguyên nói: "Đệ luôn nói một ngày nào đó sẽ giết hắn. Nhưng ta chưa từng nghĩ tới, đệ sẽ thật sự giết hắn."

Thẩm Thanh Thu lạnh lùng nói: "Chẳng phải hiện giờ ngươi nghĩ rồi đó sao? Giết cũng giết rồi, chưởng môn sư huynh hiện tại đến chỉ trích Thẩm mỗ, không cảm thấy đã quá muộn sao? Hay là ngươi muốn thanh lý môn hộ?"

Nhạc Thanh Nguyên nói: "Ta không có tư cách chỉ trích đệ."

Sắc mặt và ánh mắt của y, đều yên tĩnh đến cực điểm, yên tĩnh đến mức khiến Thẩm Thanh Thu bất giác thẹn quá hóa giận: "Vậy ngươi có ý gì?!"

"Sư đệ có từng nghĩ qua, nếu lúc trước đệ không đối xử với Lạc Băng Hà như thế, tất cả mọi việc ngày nay căn bản sẽ không xảy ra."

Thẩm Thanh Thu ghen hống tới cười không nổi.

"Tại sao chưởng môn sư huynh lại nói những lời nực cười như thế? Xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, cho dù ta có "nghĩ qua" một trăm lần một vạn lần, thì cũng không có nếu như, không có lúc trước —— không có cơ hội cứu vãn!"

Nhạc Thanh Nguyên hơi hơi ngửa mặt lên.

Thắm Thanh Thu biết lời mình nói đang đâm dao vào ngực y, mới đầu còn thống khoái lắm, nhưng đến khi nhìn thấy y ngậy ngốc quỳ dưới đất, ngơ ngác nhìn mình, toàn bộ trấn định và đoan trang đều không còn sót lại chút gì, giống như chỉ trong một giây ngắn ngủi ấy, già yếu đi rất nhiều, bỗng nhiên trong lòng nảy lên một cảm giác kỳ lạ.

Có lẽ là thương hại.

Nhạc chưởng môn như núi Thái sơn không hề biến sắc, vĩnh viễn ung dung tự nhiên, giờ khắc này lại chặt vật như thế, tội nghiệp như thế, thật sự khiến hắn có chút thương hại.

Loại thương hại khiến cho thứ gì đó tích tụ trong lòng ngực Thắm Thanh Thu nhiều năm, bỗng chốc được giải phóng.

Hắn khoái trá mà nghĩ, Nhạc Thanh Nguyên đối với hắn thật sự hết lòng hết dạ rồi.

Cho dù có áy náy đến mấy đi nữa, cũng sớm bồi thường xong rồi.

Thắm Thanh Thu nói: "Người đi đi. Ta cho người biết, cho dù làm lại một lần nữa, kết quả vẫn như cũ thôi. Ta lòng dạ ác độc, đầy bụng oán hận. Hôm nay Lạc Băng Hà muốn ta không được chết tử tế, đều là ta gieo gió gặt bão."

Nhạc Thanh Nguyên nói: "Hiện giờ trong lòng đệ, có còn hận không?"

Thẩm Thanh Thu cười ha ha: "Ta chính là muốn thấy kẻ khác không thoải mái, chính mình mới thống khoái. Người nói coi?"

Nhạc Thanh Nguyên dâng Huyền Túc lên hai tay, đưa đến trước mắt hắn, "Nếu còn có hận. Liền rút ra Huyền Túc, lấy tính mạng của ta."

Thẩm Thanh Thu tặc lưỡi nói: "Nhạc chưởng môn, ở chỗ này giết người? Người ngại tội danh Lạc Băng Hà cho ta còn chưa đủ nhiều? Hơn nữa, người tưởng người là ai? Giết người rồi ta sẽ không hận nữa? Ta hết thuốc chữa rồi, ta cái gì cũng hận. Đừng trách Thẩm mỗ giấu cọt người không khách khí, Nhạc chưởng môn tự coi mình là thang thuốc tốt, không khỏi dát vàng lên mặt!"

Hắn sỉ nhục tới rõ ràng như thế, nhưng Nhạc Thanh Nguyên làm như nghe không hiểu không chịu thu tay, lại giống như gom đủ dũng khí, kêu lên: "Tiểu Cửu, ta..."

Thẩm Thanh Thu quát: "Đừng gọi ta như thế!"

Cánh tay giong kiếm của Nhạc Thanh Nguyên chậm chậm rũ xuống, một lúc lâu sau, một lần nữa cầm tay hắn, đưa vào linh lực cuộn cuộn không dứt, giảm bớt thương thế của hắn.

Giống như bị đánh tan dũng khí, quãng thời gian kế tiếp, Nhạc Thanh Nguyên không mở miệng nói chuyện nữa.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Thu nói: "Tạ ơn chưởng môn sư huynh hậu tặng. Người rút đi. Sau này đừng xuất hiện trước mặt ta."

Nhạc Thanh Nguyên một lần nữa treo Huyền Túc vào bên hông, như hắn mong muốn, chậm chậm đi ra ngoài.

Nếu có thể tránh được một kiếp, thì đi xa được bao nhiêu hay bấy nhiêu, Nhạc chương môn.

Từ nay về sau, đừng bao giờ có bất cứ liên hệ gì với thứ như Thẩm Thanh Thu này nữa.

7.

Thẩm Thanh Thu dùng con mắt còn sót lại nhìn chằm chằm cửa vào hầm. Không biết nhìn bao nhiêu ngày, Lạc Băng Hà rốt cuộc cũng đến.

Cho dù thân ở địa lao âm u ẩm ướt, Lạc Băng Hà vẫn như cũ thanh dật tao nhã, không nhiễm một hạt bụi. Vừa giẫm lên vết máu ố đen tụ trên mặt đất, vừa sang sảng nói:

"Nhạc chương môn quả nhiên đúng hẹn. Thật sự là phải đa tạ bức huyết thư tha thiết uyển chuyển của sư tôn. Nếu không đệ tử nhất định không thể dễ dàng đắc thủ như vậy. Nguyên bản muốn đem xác của Nhạc chương môn về cho sư tôn đánh giá, có điều trên mũi tên có kỳ độc, đệ tử tiến đến gần, đụng nhẹ một cái, Nhạc chương môn liền... Ai nha, đành phải mang về một thanh bội kiếm, cho sư tôn giữ làm kỷ niệm."

Lạc Băng Hà lừa hấn.

Lạc Băng Hà là một kẻ lừa đảo miệng đầy lời nói dối âm hiểm vô sỉ, y nói dối che trời nhiều lắm. Cho nên lần này nhất định lại đang giở âm mưu quỷ kế gạt người gì đó.

Lạc Băng Hà ở một bên ngồi xuống ghế. Đây là chiếc ghế cố định của y ngày trước khi ngồi xem Thẩm Thanh Thu kêu rên thảm thiết. Y thối thối lá trà lúc chìm lúc nổi trong cái chén nóng hổi, bình luận:

"Danh kiếm xứng anh hùng, Huyền Túc đích thực là thanh kiếm tốt, cũng xứng với Nhạc chương môn. Có điều, bên trong kiếm này, còn có thêm chỗ huyền diệu, tu vi của Nhạc chương môn thật sự là khiến ta mở rộng tầm mắt. Hiện giờ sư tôn đang bảo dưỡng tuổi thọ, nếu rảnh rỗi hết việc, có thể tử tế suy ngẫm về kiếm này. Thật đúng là vô cùng thú vị."

Thẩm Thanh Thu không hiểu.

Tại thủy lao Huyền Hoa Cung, lần gặp cuối cùng của hai người, hấn dùng hết khả năng nói móc cay nghiệt ác độc, kêu Nhạc Thanh Nguyên cút, Nhạc Thanh Nguyên liền cút. Thẩm Thanh Thu cảm thấy chưa chắc y sẽ nhận lời mời của huyết thư. Phạm là người biết suy nghĩ bình thường, đều sẽ không bước vào cái bẫy không có ý che giấu này.

Vẫn không hiểu nổi.

Chẳng phải không tới đó sao.

Lạc Băng Hà coi như vừa lòng với kết quả, cười tủm tỉm nói: "A, đúng rồi. Tuy bức huyết thư của sư tôn cảm động vô cùng, có điều không khỏi quá mức sơ sài tùy ý. Dù sao cũng là viết dưới cơn đau để qua mặt đệ tử, đệ tử hiểu. Cho nên, để thể hiện thành ý, ta đặc biệt tặng thêm hai thứ khác nữa."

Thẩm Thanh Thu hiểu rồi. "Thứ khác" ở đây, chính là hai cái chân vốn mọc trên người hấn.

Thật sự là rất trớ trêu.

Dĩ vãng ngày ngóng đêm mong người này tới, y không tới. Hoàn toàn không nghĩ rằng y sẽ đến, thì cứ cố tình đến.

Khóe môi Thẩm Thanh Thu nhếch lên một nụ cười lạnh lùng:
"Ha. Ha ha. Nhạc Thanh Nguyên, Nhạc Thanh Nguyên a."

Tâm trạng của Lạc Băng Hà vốn có thể coi là sung sướng, thấy hấn cười cổ quái, không hiểu sao lại không vui nữa.

Y trầm giọng hỏi: "Người cười cái gì?"

Thẩm Thanh Thu không để ý tới y, vẫn còn đang cười. Lạc Băng Hà thu hồi vẻ mặt đắc ý, ngưng thần nói: "Thẩm Thanh Thu, người sẽ không cho rằng, giả ngây giả dại có tác dụng với ta chứ?"

Thẩm Thanh Thu gằn từng chữ: "Lạc Băng Hà, người là một tạp chủng, người biết không?"

Bốn phía bỗng nhiên yên lặng.

Lạc Băng Hà nhìn chăm chăm hấn, Thẩm Thanh Thu cũng trực diện nhìn lại y.

Đột nhiên, khóe môi Lạc Băng Hà cong lên, tay phải xoa vai trái của Thẩm Thanh Thu, giữ chặt.

Tiếng kêu thảm thiết khiến người ta sợ hãi.

Chỗ đứt bên cánh tay phải của Thẩm Thanh Thu phun trào máu, y vừa kêu rên vừa cười to, hơi nọ chồng hơi kia nói: "Lạc Băng Hà, ha ha ha ha... Lạc Băng Hà người a..."

Với Lạc Băng Hà mà nói, tàn ngược Thẩm Thanh Thu, vốn là một việc cực kỳ vui thú. Tiếng la thảm thiết của Thẩm Thanh Thu có thể làm cho y phiêu phiêu dục tiên. Nhưng lúc này đây, không biết tại sao, Lạc Băng Hà không thống khoái như thế nữa.

Ngực y phập phồng càng ngày càng lợi hại. Một cước đá ngã lăn Thẩm Thanh Thu, đá đến mức hấn lăn vài vòng trên mặt đất, máu vấy đầy đất.

Lúc trước Lạc Băng Hà cũng là như thế này xé đứt hai cái chân của hấn, giống như xé đi tứ chi của côn trùng. Sau khi đau như rơi vào địa ngục, cảm giác này lại chẳng còn chân thật nữa.

Thẩm Thanh Thu ngược lại mồm miệng rõ ràng, câu nào ra câu nấy: "Lạc Băng Hà, người có ngày hôm nay, đều là do ta ban tặng, sao người không cảm tạ ta, lại không biết tốt xấu như thế? Quả nhiên là một tạp chủng không biết cảm ân ha ha ha ha..."

Giây phút nổi giận trôi qua, Lạc Băng Hà bỗng nhiên bình tĩnh, cười ác độc, nhẹ giọng nói: "Người muốn chết? Nào có chuyện dễ dàng như vậy. Sư tôn, người cả đời này làm nhiều việc ác, có oán có thù với người cũng hại, không thù không oán với người cũng hại, nửa chết nửa sống còn kéo theo một vị chưởng môn, người mà không chết chậm một chút, chịu hết nỗi khổ của tất cả mọi người một lần, sao ăn nói được với họ đây?"

Y vung tay lên, kiếm gãy Huyền Túc rơi trên mặt đất.

Nghe thanh âm đó vang lên, yết hầu Thẩm Thanh Thu giống như bị lưỡi dao vô hình cắt đứt, tiếng cười im bặt.

Bên dưới tóc tai bù xù, mặt đầy máu ố, đôi mắt sáng lên như bạch hỏa trong đêm đen. Hấn run rẩy trườn tới thanh kiếm gãy.

Cái gì cũng không còn.

Chỉ còn một thanh kiếm.

Lạc Băng Hà của hôm nay là một tay hấn tạo ra, kết cục của hấn lại là một tay ai đúc nên?

Nhạc Thanh Nguyên vốn không phải kết cục như vậy.

Để thực hiện ước hẹn trễ mấy chục năm, hoàn thành một lời hứa chẳng thể bù đắp.

Kiểm gãy người vong.

Không nên là như vậy.

Những dòng máu lan tràn, ngay khi sắp tụ hội tại một điểm, lại đột ngột rẽ ra.

(Chương này buồn quá, giờ mới thấm thía, bù không lại nào chỉ có tuổi thọ, còn một mối tình bị bỏ lỡ)

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 93: Đâm Máy Bay Kỳ Ngộ Ký 1

Đâm Máy Bay Lên Giời là một tay viết ngựa đực.

Là một tay viết ngựa đực có chút danh tiếng.

Ở một nơi đại thần chạy khắp nơi như mạng văn học Chung Điểm, tiểu thần nhiều như cây cỏ mọc trên đất vàng, cũng có thể có những tay viết ngựa đực được người ta nhắc tới với tần suất nhất định.

Nghị lực và tốc độ tay siêu cao, kiên trì ba năm mỗi ngày cập nhật 10 ngàn chữ, định kỳ cập nhật 8 chương, lòng kiên quyết nuốt trọn núi sông, đối với những tay viết cũng đi lên từ một kẻ vô hình mà nói, đúng là thần thoại mong muốn mà không thể thành, là truyền kỳ chỉ có thể gặp không thể cầu.

Tuyển hậu cung bị chó ăn mất tiết tháo, cùng với tuyển tình tiết bị chó gặm mất IQ, lại chính là đặc điểm nhận diện của hắn khiến hàng vạn hàng nghìn độc giả nói chuyện say sưa.

Đối với văn của hắn, đánh giá nhiều nhất là:

"Tiểu bạch văn. Đương nhiên là tiểu bạch văn! Nhưng mà rất đã!"

(Tiểu bạch văn: thường chỉ tiểu thuyết không có nội dung tình tiết đặc sắc, nói chung là nhạt.)

Không sai, tác phẩm tâm huyết mới nhất của Đâm Máy Bay Lên Giời, 《 Cuồng ngạo tiên ma đồ 》 , thuộc loại văn điển hình mà người mắng thì nhiều, nhưng người theo dõi càng nhiều hơn. Trò vui này, mọi người gọi chung là văn hot không thương hiệu.

Người thích thì vô cùng thích, người ghét thì nhét nó xuống hố phân nhỏ thêm vài bãi nước bọt cũng không hết giận. Kiểu tác phẩm gây tranh cãi thế này, vĩnh viễn là môi trường thích hợp để áp ủ chiến tranh.

Nói ví dụ, hiện tại, Đâm Máy Bay Lên Giời vừa lách cách không mang theo đầu óc mà gõ nội dung cập nhật hôm nay, vừa mở ra diễn đàn văn học mạng nào đó, chuẩn bị đúc rút kinh nghiệm. Vội vàng lướt qua, đập vào mắt liền giật cả mình, quét tới một cái thread đang hot có treo tên sách và bút danh của hấn, tiêu đề cực đủ tính công kích, đang ở đầu trang nhấp nháy chói lóa.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên vừa kịp tới hiện trường chiến tranh. Đâm Máy Bay Lên Giời trước sau như một, xem náo nhiệt không chê việc quá lớn, vui tươi hơn hờ click mở thread.

Quả nhiên, vẫn là công thức quen thuộc, mùi vị quen thuộc.

1# Đọc sách mười năm mài một kiếm 【 chủ lâu 】 :

Trên mạng đọc sách gần mười năm, chưa thấy văn tu chân nào chán hơn Cuồng ngạo tiên ma đồ. À không đúng, suốt ngày ăn cơm đi ngủ thu em gái, con mẹ nó mày nói với tau đây là văn tu chân. Logic hẻo hành văn hẻo tiết tháo tác giả cũng hẻo, tau chờ chờ mờ mờ

[lừa giận][lừa giận][lừa giận] Người thích xem sách này hãy vào nói tôi biết, các người rớt cuộc thích nó điểm nào nhất? Đến tột cùng là tâm trạng gì? Người đề cử sách này có thâm thù đại hận gì với người khác! Thật sự không nhịn được, drop rồi!

2# Tiểu sinh si tình:

Tôi sớm muốn ném đá rồi [mờ hôi]... Thiết lập cấp bậc của hần, có ý nghĩa sao? Kim đan với Nguyên anh chả khác gì người thường, mỗi lần tôi nhìn thấy viết ăn cơm nè ngủ nè, liền không đành lòng xem tiếp nữa, chắc chỉ dùng để trang trí. Hơn nữa tự vả một hai lần còn được, tự vả nghìn bài một điệu thì chẳng còn gì thú vị nữa. Tóm lại căn bản không đã đời như lời đồn, có chút cảm giác bị lừa đảo...

Có điều fan của sách này ghê gớm lắm, phỏng chừng sắp tới vậy công bạn đấy, chủ lâu tự giải quyết cho tốt, tặng bạn cái chảo để che, lặn đây.

3# Kiếm khách cứ muốn nói:

Viết như cốt ấy. Người đọc đều ngu vl.

4# Người, tội không thể tha:

Lâu trên mạng ai ngu vl đấy? Tổ chất thực thấp.

5# Khán chu thành bích tứ phân phân:

(ID này là một câu thơ trong bài Như ý nương của Võ Tắc Thiên)

Trước khi mở cái thớt này đã biết sẽ vậy rồi. Mỗi lần tán gẫu sách này đều phải cãi lộn ㄟ (ˊ ˋ ") ㄟ Chưa từng có ngoại lệ. Đặt gạch hóng.

6# Người, tội không thể tha:

Phiền chết lần nào cũng war. Có gì hay mà war, bạn không thích không có nghĩa là người khác không thích, đạo lý quá đơn giản. Thích đọc thì đọc không đọc thì cút. Có bản lĩnh tự viết lấy, you can you up có hiểu không hề? Chủ lâu vốn chưa đọc hết đã ném đá, ném đá suông như thế thú vị lắm à?

7# Đọc sách mười năm mài một kiếm:

Học sinh tiểu học đến hóng hớt kìa. U CAN U UP cũng ra rồi, cười xoa đầu chó. Con à, về đọc thêm sách vài năm nữa nhé. Chưa nghỉ hè đã chạy vô diễn đàn thực sự được sao, bài tập chưa làm xong cần thận thầy cô mách bố mẹ. Bạn thích không có nghĩa là người khác cần phải thích, nguyên câu trả lại cho bạn. Hơn nữa một cục sít tôi không cần phải ăn hết mới biết nó là cục sít, OK?

8# Chuông của Sa Hoa Linh:

[tim][nước miếng][nước miếng] Tôi không cảm thấy tệ như chủ lâu mắng, tôi thích đọc quyển sách này, thích Sa muội tử, hô hô hô ~~~

9# Tuyệt thế đưạ leo 【 hội viên 】 :

Lý giải tâm tình của chủ lâu. Gần đây luôn xem quyển sách này, thực cmn dài, vừa dài vừa lầy.

Chưa từng thấy phản diện nào IQ thấp hơn trong quyển sách này, vật hi sinh điển hình IQ40 nhân vật chính IQ60, tác giả thật giống như liên tục làm tình 24 giờ vậy, điên cuồng tự vả không sợ héo. Nữ nhân vật đại đa số đều là bình hoa thiếu năng, duy nhất khác biệt là Liễu Minh Yên thế mà lại không đẩy? Chính cung người

không đẩy con mẹ nó người đùa ta à? Đâm Máy Bay mà có bạn gái thì tôi sẽ ăn sống quyền sách này.

Thiết lập thì các fan sách đã sớm ném đá tới 300 ngàn chữ rồi, tôi không ném nữa. Kỳ thật thú vị nhất là quái vật ma giới, viết nhiều thêm thì tốt rồi. Mặt sau thu một cái là cả cái gia tộc hơn 50 em gái đều dính lên, còn không phân biệt nổi tính cách mỗi một em, hành văn còn kém vô cùng, cứ nhân vật nữ lên sàn là lại "ngực sữa rung động", đờ cờ mờ ít nhất mà phải đổi từ khác, đổi chữ khác cũng được mà? Nghiêm khắc chất vấn ngữ văn tiểu học của Máy Bay rất cuộc là thầy nào dạy!

Thật ra Nam chính đáp nặn cũng không tệ lắm, từ vô tội đến âm độc chuyển biến khá chi tiết tự nhiên, có ơn báo ơn có oán báo oán, đáng chết thì trực tiếp giết không chút nào nương tay. Đọc mấy cái kiểu nam chính phát ngáy ngoài kia, thường xuyên muốn nhổ răng của nó. Bổng ca xứng đáng xưng một tiếng ca, đủ đã đủ hắc, ta thích, ha ha!

Tiện nhân Thẩm Thanh Thu miễn giải thích.

10# Người phụ trách khu vệ sinh cầu thang Thương Khung Sơn:

Có ai thích Nhạc chương môn hồng, thích ôn nhu công nhút, huhuhu, lặng lẽ lướt qua.

11# Búa của chiến sĩ:

Không thú vị. Viết không bằng 《 Tiên XX chiến 》 , kém xa. Đó mới là văn tu chân nghiêm túc.

12# Người, tội không thể tha:

Lầu trên giã cái này nâng cái kia rất sướng đúng không, ha ha.

13# Cự tuyệt đào hồ:

Dưa leo huynh lầu 9 đánh nhiều chữ như vậy cho đại độc thảo(*)tuyệt đối là chân tình.

(*) Đại độc thảo: một thuật ngữ chỉ văn học thời kỳ cách mạng, ý chỉ khác với văn truyền thống.

14# Đọc sách mười năm mài một kiếm:

Rep lầu 12, ha ha không dám nhận, nguyên câu trả lại cho bạn. Fan Cuồng ngạo giã sách khác để nâng của mình chẳng lẽ còn thiếu? Có cần lật tìm bằng chứng cap hình ném vào mặt bạn không?

15# Tiểu phân đội thủ sơn môn Thương Khung Sơn:

Rep lầu 10: Có ai thích Nhạc chuông môn không, huhuhu, lặng lẽ lướt qua.

Bắt lấy em gái lầu 10! Là em gái đúng không?! Tôi cũng thích chuông môn sư huynh! Thích lắm ý! ☆(¯▽¯)/★ Sủng nịch không giới hạn gì đó quả thực không thể đáng yêu hơn! (?? Ⅲ? ") Nhưng đáng tiếc đối phương lại là sư đệ thích tìm chết, BE triệt để quá khiến tôi bắn không nổi lun...

16# Anh ruột Thanh Ca:

Thẩm Thanh Thu tiện nhân miễn giải thích +10086! Trời ơi lầu 15 không ngờ lại bắn được loại cặn bã như thế.

Luôn cảm thấy phong chủ Bách Chiến Phong chết sớm như vậy thật đáng tiếc, đại thần Máy Bay chính là không chịu viết, nếu không

lại có CP để lên thuyền rồi.

17# Thỉnh thoảng lấp hỏ:

Lượng tin tức của mấy lâu trên lớn quá, tôi muốn nói có phải diễn đàn bị người kỳ lạ xâm lấn rồi không...

18# Tuyệt thế dựa leo 【 hội viên 】 :

Lâu trên bình tĩnh. Mấy em gái hủ nữ trong diễn đàn này không ít đâu [kính râm]

19# Đường đường một bào đường:

(Nguyên gốc ID là một câu thoại chơi chữ trong sitcom Võ Lâm Ngoại Truyện, bào đường ở đây chỉ phục vụ bàn trong khách sạn thời xưa)

Dựa leo huynh đương nhiên là chân tình, có điều ném đá ở đây không hăng bằng khu bình luận sách. Không đủ ác độc, phê bình.

20# Ta là càyl bừa ban trưa ở đâu:

(ID này xuất phát từ câu thơ cổ Càyl bừa giữa buổi ban trưa)

Fan Cuồng ngạo lại tới war rồi, chỗ nào cũng thấy quyền sách này, buồn nôn kinh khủng. Trình độ của quyền sách này căn bản không đáng hot như thế, nói Máy Bay không mời thủy quân còn lâu tôi mới tin. Ngồi chờ thánh công nghệ mở thớt, phân tích là biết hẳn có mua phiếu hay không.

(Mời thủy quân: ý chỉ bỏ tiền ra mua các tài khoản ảo để họ thúc đẩy độ hot, tăng lượt view, lượt bình chọn của một thứ nào đó.)

21# Ta là càyl bừa ban trưa ở đâu:

Rep lâu 4: Lâu trên mắg ai ngu vì đắy. Tổ chắt thực thắp.

Buồn cười, học sinh tiểu học thích xem cuốn sách tậ hại như Cuồng ngạo mà cũng không biết xấu hổ nói chuyện tổ chắt. Ai cũng không thắp tổ chắt hơn các người.

22# Anh ruộť Thanh Ca:

Vì một hai người mà ném bom, bó tay. Lại thấy lâu 20 xào bình luận, đây không phải clone của lâu chủ à... Không nói cái khác, bạn thử nhìn lượng cập nhật của Máy Bay coi, mỗi ngày update 1 ngàn cuối tuần update 2 ngàn chữ, mấy ai có thể làm được. Ủm, vấn đề chất lượng tạm để qua một bên.

23# Mỗi ngày đều ở bắc cực tìm kiếm cơ hữu:

Viết đồng nghiệp văn Bắg ca × cặnbắ Thắm _(:3)⌒)_ Không biết có ai muốn xem không. Bắ CP lạnh giống như tới Bắc cực vậy, đau khổ quá, tìm CP bên trong văn Chung Điểm chẳng khác gì tìm chết.

24# Người phụ trách khu vệ sinh cầu thang Thương Khung Sơn:

Nàng viết đồng nghiệp chớ đi! Có chữ cái thứ 8 không? Cho xin huhuhu!

(Chữ cái thứ 8: ABCDEFGH)

25# Thỉnh thoảng lấp hố:

Máy Bay rất không biết viết tuyên tình cảm, chỉ bằng không viết. Tôi cảm thấy Lạc Bắg Hà chẳng có tình cảm với bà xã nào cả, chỉ

có lợi dụng. Cũng không nhìn ra mấy cô này động chân tình với y chỗ nào.

26# Búa của chiến sĩ:

Em gái cứ thu về là được, tình cảm có hay không cũng vô tư.

27# Tuyệt thế dựa leo 【 hội viên 】

Lắp hồ huynh lâu 25 nói giỡn rồi, bạn kêu Máy Bay không viết hậu cung? Hai phần ba của quyển sách này sẽ chẳng còn nữa.

28# Khán chu thành bích tứ phân phân:

Thế nhưng tôi cảm thấy mình có thể nhìn ra phong chủ này với phong chủ đó động chân tình... Nhìn trời. Nói thực, hấn viết tương tác giữa người cùng giới hoặc huynh đệ với nhau, còn tự nhiên hơn cả phần đất diễn phát ngáy của Băng ca với bà xã y, quả thực bao hàm thâm tình mắt thường đều thấy được. Máy Bay thật là một tay hủ thiên phú.

PS: Gái lâu 24 thật đúng là bụng đói ăn quàng...

28# Ta là càyl bừa ban trưa ở đâu:

【 Nội dung này do đề cập công kích nhân thân nên bị block để xử lý, đang đợi tác giả biên tập sửa chữa 】

...

...

...

Đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời vừa vắt chân khuấy mì ăn liền, vừa bình tĩnh lăn chuột, xem thớt, trong mắt tự động thêm một vàng sáng quanh ID Tuyệt thế dựa leo nhìn quen mắt này.

Bôi đen theo phong trào, Dựa leo cứng như thép. Dựa leo quân đỉnh đỉnh đại danh này tuy thường xuyên ném đá không ngừng ở khu bình luận sách của hắn, thế nhưng follow và giục update thì chưa bao giờ thấy thiếu. Bởi vậy, hắn từng nghi ngờ người này là một kẻ M.

"Rất tốt, đăng ấy đã thành công thu hút sự chú ý của anh." Lấy tâm trạng bá đạo tổng tài, đại thần Máy Bay bắt đầu bình tĩnh vây xem Dựa leo huynh rít gào ở khu bình luận sách.

Cuối cùng, hắn đưa ra tổng kết: Giống một người con gái gả cho ông chồng không tài cán gì, hận không thể trèo lên người hắn bóp cổ lắc lắc, vừa yêu vừa hận vừa hôn vừa nhỏ. Tuyệt thế dựa leo chính là như thế, vừa không kiềm chế được tiếp tục theo dõi, vừa ức chế "Tại sao mình không không chế được cái tay click nút đọc này!"

"Miệng chê mà thân thể thì muốn!"

Đại thần Máy Bay ra kết luận, ha ha ha ha, vỗ máy tính cười như điên không dừng được.

Vỗ một cái ấy thôi rồi, mì ăn liền nghiêng ngả, đổ lên mặt bàn phím yêu dấu công lao to lớn của hắn, canh gà hầm tương văn chương trôi chảy, Đâm Máy Bay sợ đến biến sắc, lập tức giật ra nhanh chóng cứu nguy. Giật lên cao quá, giật bay chỗ nổi sọc, cái notebook nháy một cái đen xì màn hình.

Sau một chuỗi phản ứng liên tiếp vui quá hóa buồn, mặt của Đâm Máy Bay trắng bệch.

WTFEEEEEE!

Hắn vừa lướt diễn đàn vừa gõ chữ file còn đang mở đờ mờ không phải cứ thế mất hết 8000 chữ cập nhật hôm nay đấy chứ!

Hắn theo bản năng bỏ nhào vào nôi lại dây sạc, nhặt đầu sạc lên cắm lại vào vào ổ ——

Đích thân hắn cảm nhận được cái gì gọi là "Cửu thiên lôi thần giạt toàn thân".

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 94: Đâm Máy Bay Kỳ Ngộ Ký 2

"Đồ ngu xuẩn nhà người đang làm gì đó! Còn không mau làm việc!"

Đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời nhổ một tiếng, phun ra nhánh cỏ đuôi chó ngậm trong miệng.

Trong lòng hấn so 1 ngàn ngón giữa 1 ngàn từ đơn bắt đầu bằng chữ F với sư huynh hung thần ác sát nào đó của An Định Phong, nghiêm mặt chạy chạy ra nghênh đón: "Đến đây!"

Sư huynh X nhổ nói: "Ờ! Thăng nhãi này, chỉ biết lười biếng!"

Đệ tử ngoại môn tuổi sinh lý mười bảy Thượng Thanh Hoa, vừa chậm chậm theo sát đại đội dỡ hàng hóa xuống bến tàu, vừa ngó đông ngó tây.

Đúng vậy, đại thần Đâm Máy Bay, hiện tại có thể gọi hấn là Thượng Thanh Hoa.

Vật hi sinh tiểu nhân đáng khinh trong văn ngựa đực chính tay hấn viết, gián điệp âm hiểm cả đời cần cù thật thà làm công cho Mặc

Bắc Quân, cuối cùng bị ông chủ lãnh khốc vô tình dùng xong thì vút? Hậu cần? Thượng Thanh Hoa.

Không đúng, vào lúc này, hắn vẫn là một ngoại môn đệ tử mà mọi người trên An Định Phong đều có thể ức hiếp, không phải đệ tử thủ tịch, chưa đổi tên gia nhập bối hàng chữ Thanh.

Bản thân An Định Phong chính là một cái đỉnh rất chi uất ức.

Bản thân phong chủ An Định Phong, thật giống như chủ nhiệm trung tâm phục vụ gia đình, uất ức; đến cả đệ tử, chẳng khác gì nhân công không ràng buộc thời điểm, cũng uất ức; ngoại môn đệ tử, lại càng chẳng cần nói, tầng cuối của tháp đồ ăn, uất ức của uất ức. Ai ai cũng bực mình, người tư cách lớn thì ức hiếp người tư cách nhỏ, chuyện thường ở huyện.

Thượng Thanh Hoa thỉnh thoảng sẽ oán thán, chờ ông đây ngồi lên vị trí phong chủ các người coi ta còn không... he he.

Nhưng mà vọng tưởng này rất nhanh bị chính hắn bóp tắt.

Ngẫm lại đi, ngồi trên vị trí phong chủ = có ma giới chống đỡ = Mạc Bắc Quân là ông chủ = kết cục cuối cùng: Bị ông chủ dùng xong thì vút chết không tử tế.

Rõ ràng, không có lời.

Nếu như có thể dựa theo ý nguyện của Thượng Thanh Hoa, hắn liền cởi quần áo trùm cái chăn lên, chạy xuống Thương Khung Sơn phái, thoát khỏi tu chân giới, chạy về phía cuộc sống tự do bần hàn. Chỉ dựa vào một đồng tư liệu trước kia hắn dùng để viết văn ngựa đực xuyên không, ví dụ như chế tạo xà phòng, thủy tinh, bàn tính

thế nào, hấn tin tưởng mình có thể sống những ngày tháng thuận
buồm xuôi gió hồng hồng hỏa hỏa hoảng hoảng hù hù hà hậu hoa!

Thế nhưng, chỉ cần hấn hể nảy lên ý nghĩ này ——

【 Phạm quy, trừ điểm. 】

Ờ, người nói một chút, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Xuyên qua văn ngựa đực mình viết thì thôi đi, tại sao không phải
nhân vật chính.

Không phải nhân vật chính thì thôi đi, tại sao còn có hệ thống
quái quỷ gì đây!

Tất cả đều do người lập cái thread kia, không có bôi đen thì
không có tổn thương. Còn cả quả Tuyệt thế dưa leo kia nữa, nguyên
rủ dưa leo của hấn tốt nhất cả đời không có chỗ dùng.

Thượng Thanh Hoa dọn từng rương từng rương sách nặng nề
lên xe kéo, chuẩn bị ngựa, và vẫn đang ôm nỗi hận không ngớt.

Những việc nhỏ như vận chuyển hàng hóa, theo lý ở trong văn tu
chân thì phải vung tay là có thể xử lý xong. Nói đi nói lại, đều trách
hấn, có chết hay không, viết ra thiết lập quái quỷ gì, việc khổ sai đều
phải thành thực làm, kết quả vẫn là đào hố chôn mình.

Được rồi kỳ thật hấn thực sự muốn nói là: Thanh Tĩnh Phong
thực mẹ nó biết giày vò người ta!

Chỉ có họ là biết kiếm chuyện nhất! Người nói giúp các tiên nữ tỷ
tỷ tiên tử muội muội của Tiên Xu Phong vận chuyển son phấn trâm
vòng quần áo mới gì gì đó, mệt thì mệt chút, nhưng ít ra trong lòng

còn ngọt ngào. Khổ ở trên người, ngọt ở trong tim. Nhưng làm khuôn vác cho Thanh Tĩnh Phong là chuyện gì thế này?!

Mỗi lần chọn mua, mấy trăm cân lại mấy trăm cân sách, kêu An Định Phong họ hự hự xuống núi lấy, lại hự hự đưa lên phong. Họ thì hay rồi, mộng không rời ghế, ngón tay không rời dây đàn, ngồi chờ hàng đưa tới cửa.

Giả bộ cao lãnh cái X, có bản lĩnh tự mình xuống núi lấy!

Các ngoại môn đệ tử còn lại cũng đang oán giận: "Những đệ tử Thanh Tĩnh Phong này khinh thường An Định Phong chúng ta, chúng ta còn nhiều lần nữa phải làm trâu làm ngựa cho họ."

Có người căm giận bất bình nói: "Nhất là Thẩm Thanh Thu kia, cũng quá coi trọng bản thân, mắt mọc trên đỉnh đầu rồi."

"Cho dù Tu Nhã Kiếm của hắn nổi tiếng chút, thì thế này cũng quá kiêu ngạo."

"Ha ha, ngay cả thủ tịch Bách Chiến Phong Liễu Thanh Ca hắn cũng dám chọc, làm sao có thể để bậc vô danh tiểu tốt chúng ta vào mắt."

"Bách Chiến Phong tính khí như thế, Liễu Thanh Ca tính khí như thế, vậy mà lại không đánh chết hắn?"

"Sao có thể, người tưởng Nhạc sư huynh sẽ đứng nhìn không can? Có y ở đó, Liễu Thanh Ca kiêu gì cũng không đánh chết Thẩm Thanh Thu được."

Một ngoại môn đệ tử cũng hơi quá tuổi bái nhập Thương Khung Sơn chưa ngoa nói: "Cũng không biết Thẩm Thanh Thu giữa đường

nhảy ra này, làm thế nào được chọn làm đệ tử thủ tịch. Nói hấn cùng Nhạc sư huynh giao hảo, lại không thấy hấn đi Khung Đình Phong bao giờ, thấy Nhạc sư huynh thì cũng làm cái mặt người chết giả thanh cao; nói họ không tốt, lại không giống."

Thượng Thanh Hoa yên lặng không nói, nhin đến khó chịu.

Haiz! Thật muốn buồn quá, thật muốn lấy đại cương tình tiết ta thiết lập xong rồi chết từ trong trứng nước để ném vào mặt các người a! Chuyện cũ năm xưa không ai rõ hơn đại thần một tay che trời ta đây!

Đoàn người rì rầm oán khí tận trời, càng nói càng tức, ghen ghét lẫn lộn, cũng không biết là đang cãi cọ với ai. Thượng Thanh Hoa rúc vào lái xe, được người ta gọi lời thì ha ha một cái cho qua, cẩn thận không chen dù chỉ một câu. Đừng thấy bọn họ hiện tại nhỏ nước miếng hăng say, ngày sau không chừng len lén khai ra những người hôm nay đã báo oán. Tham ăn nhất thời, đến lúc đó bị người ta mách lẻo, đệ tử phong khác nhắm vào người, chịu không nổi. Lòng người hiểm ác, không thể không đề phòng a!

Mặt đường sau cơn mưa khá gồ ghề, bánh xe nghiền quá, lắc động lắc tây. Trong một hồi nghiêng ngả, hệ thống "ding" thông báo:

【 nhiệm vụ, chuẩn bị. 】

Thượng Thanh Hoa vừa nghe, mặt liền nhăn thành hoa cúc.

Hấn cười làm lành nói: "Hệ thống đại ca, tin tức mỗi lần ngài tuyên bố, có phải hơi ngắn đến mức hổ nhau rồi không? Ngài mau nói rõ ràng nhiệm vụ gì a? Chuẩn bị thế nào? Chuẩn bị cái gì? Tốt xấu cho cái tiêu đề, được không?"

Hệ thống hàm súc nói: 【 người hiểu mà. 】

Thượng Thanh Hoa: "..."

Ông đây không hiểu!

Lúc này, lạch cạch một tiếng, xe kéo đột nhiên bắt động, giống như bị kẹt phải thứ gì trên mặt đất.

Các sư huynh ngoại môn đệ tử trên xe và phía sau đều nghiêng ngả theo. Ngã trái ngã phải, cơn tức vốn lớn, hiện giờ mượn có nỗi giận mắng: "Đồ ngu nhà người, lái cái xe cũng không tốt! Đi đi, đừng làm gì!"

Thượng Thanh Hoa cũng không biết tại sao bỗng nhiên bị kẹt, nhìn thoáng qua, nhất thời sợ tới mức hồn bay phách tán.

Sở dĩ bánh xe lăn không được, là bởi vì nó kẹt vào cái hố trên mặt đất, vũng nước đóng băng, trực tiếp đông cứng bánh xe gỗ.

Bốn phía trong không khí, hàn khí vô hình đang tàn phá. Mùa đông lạnh, tim của Thượng Thanh Hoa, lạnh hơn. Hắn run run nhấc mắt.

Một bóng dáng khoác áo choàng đen, đang từ từ đi tới. Mạnh mẽ lại cao ráo, lờ mờ là thân hình một thiếu niên.

Hệ thống cuối cùng có một lần nói được thêm vài chữ:

【 giá trị tức giận của đối phương trước mắt: 1000. 】

【 mục tiêu nhiệm vụ: Sống sót. 】

【 thông báo hoàn tất, chúc ngài may mắn. 】

Thượng Thanh Hoa: "..."

Đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời có một thói quen không tốt, đó chính là chém đại cương.

Trước khi chính thức viết văn, trước tiên hấn sẽ để lại mầm mống nhỏ trong văn, quan sát hướng gió của khu bình luận sách, rồi mới quyết định tình tiết trong đại cương lấy hay bỏ.

Chẳng hạn như Thẩm Thanh Thu bị người ta cộng một vạn lần "Tiện nhân miễn giải thích", chính là kết quả bi kịch của việc chém đại cương.

À, còn có cha của Băng ca, chém còn ác hơn, trực tiếp không lên sàn.

Chỗ tốt là để phục vụ khán giả, ít nhất bảo đảm không đến mức lượng follow rớt từ trên cao xuống ùm một cái chết dưới ao.

Chỗ hỏng chính là, phục bút tiềm ẩn ban đầu trở thành phế thải, lỗ hỏng đầy đất, gồ ghề, những độc giả hơi chút yêu cầu, có chút phẩm vị, không dễ bị qua mặt sẽ chửi ầm lên.

Đâm Máy Bay Lên Giời cũng rất hay buồn bực. Bởi vì kỳ thật hấn cũng không thích viết kiểu tự vả mồm, nhất là vả đều là mặt của đám phản diện chỉ số thông minh thấp hơn mức tiêu chuẩn. Thỉnh thoảng hấn cũng muốn đáp nện một ít vật hi sinh nhiều mặt đa chiều hơn, thể hiện hấn cũng có nghiên cứu cơ bản về tính cách con người, cũng từng muốn theo đuổi văn học lý tưởng.

Có điều độc giả không thanh toán. Phí sinh hoạt không đảm bảo.

Cho nên độc giả với phí sinh hoạt mà so ra, nhân tính và văn học lý tưởng là cái vẹo gì ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!

Trở lại chuyện chính. Đúng là do thói quen không tốt này, làm cho rất nhiều chi tiết nguyên bản mất đi, chết từ trong trứng. Chẳng hạn như...

Mạc Bắc Quân là khi nào thì đụng phải Thượng Thanh Hoa!

Chính văn đương nhiên không nói. Chủ tuyến của chính văn là Băng ca khí phách bộc lộ đại sát tứ phương, ai để ý vật hi sinh nhà mài biến thành gián điệp thế nào.

Mà phần thiếu sót kia, sẽ được thế giới này tự động bổ sung. Vì thế đại thần Máy Bay hoàn toàn mất đi ưu thế tiên tri của tác giả, vì thế khi tình tiết thực sự bắt đầu trình diễn, hấn cư nhiên lỡ vài nhịp mới tiến vào trạng thái!

Sư huynh X xoẹt một cái rút kiếm (mà làm đệ tử An Định Phong tám trăm năm cũng không cơ hội ra khỏi vỏ một lần), trung khí mười phần quát: "Yêu nghiệt phương nào to gan!"

Các sư huynh đệ đều kích động không thôi, cũng rút kiếm theo gầm lên: "Dám xuất hiện trước mặt đệ tử Thương Khung Sơn phái..."

Hiển nhiên tâm trạng Mạc Bắc Quân vô cùng không tốt, ngay cả lời thoại lên sàn theo thường lệ cũng không cho vật hi sinh nói xong, khớp ngón tay kêu răng rắc.

Mũi tên băng rạch không khí như gió, đầu người rơi xuống đất bang bang.

Thượng Thanh Hoa trong lòng vừa kêu thảm thiết vừa hô hào: Thật đáng sợ! Thế nhưng soái quá! Thật CMN soái!!!

Thế nhưng có soái đến kinh động thiên địa dọa tới quỷ thần thế nào đi nữa, nếu sau này nhất định bị gã giết, Thượng Thanh Hoa cũng quyết đoán không làm!

Thình lình, sư huynh X đẩy đầu vai hấn một phát: "Còn không mau đi!"

Lòng Thượng Thanh Hoa như nước sôi lửa bỏng, nhưng thần trí vẫn vô cùng tỉnh táo, tay chân dính ở trên xe chặt như kẹo cao su: "Đi làm gì?"

Sư huynh X: "Trừ ma vệ đạo, thay trời hành đạo!"

Sao ngươi không đi trước? Thượng Thanh Hoa nói: "Sư huynh mời lên trước!"

Sư huynh X giận dữ: "Kêu ngươi đi ngươi phải đi, ở đâu ra nhiều lời vô ích như thế!" Liên hợp những người khác, ba chân bốn cẳng, vừa kéo vừa đá Thượng Thanh Hoa ra. Sao Thượng Thanh Hoa có thể không biết, đây đơn giản đám ngoại môn đệ tử muốn hấn đi giữ chân Mặc Bắc Quân, cho bọn họ tranh thủ thời gian chạy trốn. Hấn tâm sáng như gương, lập trường kiên định cực điểm, chặt chẽ chiếm cứ một mảnh căn cứ địa trước sau không hề lay động, vừa khóc vừa kể lể: "Đừng mà sư huynh! Đồng môn một thời gian ngươi nhấn tâm tại thời điểm này kêu ta đi làm vật hi sinh!"

Sư huynh X dưới sự sợ hãi mà nói không chọn từ: "Vật hi sinh cái gì. Nếu ngươi bắt được yêu nhân Ma tộc này, nhất định lập nhiều công lớn, từ nay về sau thăng chức rất nhanh, đây là đường

ra duy nhất của ngoại môn đệ tử chúng ta, giờ phút này ở ngay trước mắt người!"

Thượng Thanh Hoa cảm thấy mình sắp ôm không chặt thân xe rồi, tâm liệt phé nói: "Ta đi a. Ta đi thật đây a!"

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 95: Đâm Máy Bay Kỳ Ngộ Ký 3

Vừa dứt lời, hắn đã bị trực tiếp lột từ trên xe xuống dưới, ném tới mặt đất.

Người, chắn trước mũi giày Mạc Bắc Quân; kiếm, còn cầm một nửa ở trong vỏ; tim, chưa quyết định xong có nên rút kiếm hay không.

Mạc Bắc Quân cười lạnh một tiếng, đôi mắt màu lam lạnh như băng chợt lóe sáng. Nói thì chậm, làm thì nhanh, Thượng Thanh Hoa bùm một tiếng, ôm lấy bắp đùi của gã.

Các sư huynh: "= □ ="

Mạc Bắc Quân: "= = "

Thượng Thanh Hoa quỳ một gối xuống: "Đại vương, xin cho ta đi theo người một đời một kiếp!"

Mạc Bắc Quân vốn định một cước đá văng hắn, có điều lực kết dính của Thượng Thanh Hoa quá mạnh. Muốn một chưởng đánh chết hắn, càng khó khăn. Hắn cứ như thạch sùng bò trên tường, linh hoạt bò đến bò đi, cố tình cứ dính chặt vào đùi người ta.

Không khỏi nổi trận lôi đình.

Các ngoại môn đệ tử An Định Phong thấy hấn có tuyệt kỹ này, vui mừng quá đỗi, ném xe hàng chạy vội. Thượng Thanh Hoa vừa mới ở trong lòng chửi ầm lên, chưa tới ba giây, liền nghe thấy phía trước kêu thảm thiết.

Mấy chục sợi băng mảnh như tơ, xuyên thủng lồng ngực mọi người. Ngân quang loạn vũ, huyết hoa bốn phía.

Thấy thế, cái tay ôm đùi Mạc Bắc Quân của Thượng Thanh Hoa càng cứng như sắt thép. Hấn bắt đầu lôi thôi: "Đại vương, xin hãy nhận ta đi. Ta rất hữu dụng đó!"

Thân thể của Mạc Bắc Quân tựa hồ nghiêng một chút, nói: "Ồ? Người có tác dụng gì?"

"Ta biết bưng trà rót nước giặt quần áo gấp chăn... Không phải." Thượng Thanh Hoa chu đao phân tích cho gã: "Đại vương người xem, ta có thể nằm vùng cho người ở Thương Khung Sơn, truyền lại tình báo, thực hiện đại nghiệp Ma tộc thống nhất nhân giới."

Mạc Bắc Quân ha ha: "Ngoại môn đệ tử, hơn nữa là ngoại môn đệ tử của An Định Phong. Người nằm vùng, năm nào tháng nào mới có thể thực hiện đại nghiệp Ma tộc thống nhất nhân giới?"

Tại sao ngay cả Ma tộc cũng kỳ thị mạch này của họ? Hơn nữa kỳ thị khái niệm "An Định Phong", thậm chí còn hơn cả kỳ thị "ngoại môn đệ tử"... Không cam lòng a, thật sự không cam lòng!

Hấn đang khóc nước mắt tèm nhem, dây dưa không rõ, liệu chết cũng phải theo, Mạc Bắc Quân không hề có dấu hiệu —— ngã xuống.

Thượng Thanh Hoa còn đang ôm bắt đùi của gã, Mạc Bắc Quân ngã một cái, hấn suýt nữa bị đè lên, vội vàng buông tay.

Hấn kinh ngạc ngồi chồm hổm trong chốc lát, bỗng nhiên kịp phản ứng —— Mạc Bắc Quân mang theo thương thế trên người tới đây đi?

Thảo nào mặt mũi khó chịu như vậy, cơn tức lớn như vậy, dễ dàng đầy như vậy!

Có phải vừa vặn bị cái tay tiện của mình chọc tới miệng vết thương không? Có đôi khi tay tiện cũng là ưu điểm a!

Thượng Thanh Hoa cẩn thận nhích qua, cẩn thận coi.

Quả nhiên, phần sau eo của Mạc Bắc Quân, có lẽ là chỗ thận phải, có một vết thương nhỏ cỡ một ngón tay. Từ miệng vết thương lộ ra một góc sắc màu vàng chói, lò mờ nhìn ra được là tơ vàng tạo ra, công nghệ phức tạp, là hình dạng viền cánh hoa.

Làm dáng như thế, là Lăng Hoa Tiêu của Huyền Hoa Cung, không sai!

Vũ khí này là tác giả đại thần Máy Bay tùy tay bịa ra, thân tiêu nhẹ nhàng nhỏ nhắn, hơn nữa còn tẩm ít thuốc mê, người trúng tiêu rất khó cảm thấy trong cơ thể mình có thứ đánh trúng vào. Cử động quá mạnh, thân tiêu sẽ hoa hoa lệ lệ "nở hoa", mọc ra sáu cánh hoa sắc bén, chĩa vào nội tạng của kẻ trúng chiêu.

Có phải nghe hơi quen tai không? Có phải giống với thiết lập của sinh vật ma giới nào đó đúng không? Không sao, dễ lo liệu, cái này có thể giải thích là Lăng Hoa Tiêu do một vị tiên bối Huyền Hoa

Cung thoát chết khỏi ma giới căn cứ sinh vật lạ tên là "Tơ tình" thiết kế ra. Tóm lại không cần để ý chi tiết kiểu này!

Lời thuyết minh chấm dứt, buộc phải quay lại vấn đề chính.

Nói cách khác, vị con nhà ma rất có thể sau này sẽ một chường đánh chết mình, hiện tại không chỉ bị Huyền Hoa Cung đâm vào thân, còn bị gây mê cấp độ nặng.

Xem ra, Mạc Bắc Quân mới từ vòng vây của Huyền Hoa Cung giết đi ra a. Ma tộc đều rất ghi thù, bộ tộc Mạc Bắc với Huyền Hoa Cung thù mới hận cũ, lần vây quét Tiên Minh Đại Hội kia Huyền Hoa Cung chết nhiều người nhất, chính là sự trả thù của Mạc Bắc Quân với họ. Hoàn toàn có thể ăn khớp với thiết lập của Đâm Máy Bay Lên Giời.

Thượng Thanh Hoa vừa nói nhỏ trong lòng, vừa làm mặt he he ha ha, tìm một lúc trên mặt đất, tìm được một tảng đá to bằng nửa cái đầu, ước lượng thử, khá nặng.

Một, hai, ba, làm động tác đập vào đầu của Mạc Bắc Quân đang nhắm nghiền hai mắt.

Hệ thống không nêu lên âm cảnh cáo hoặc âm ngăn chặn.

Thượng Thanh Hoa yên tâm. Không có cảnh cáo, chính là nói: Có thể giết!

"Đại vương a Đại vương, thiên ý như thế, người cũng đừng trách ta." Thượng Thanh Hoa không hề có thành ý mà cầu nguyện một phen, tay nâng đá rơi!

—— dứt khoát ở trước cánh mũi có thể nói là hoàn mỹ của Mạc Bắc Quân, phanh gấp.

Kỳ thật, nhân vật Mạc Bắc Quân này với hấn mà nói, có ý nghĩa không tầm thường.

Có thể nói, Mạc Bắc Quân là hình mẫu nam nhân lý tưởng của đại thần Đâm Máy Bay. Cường đại, tàn bạo, làm theo ý mình, giống như Ultraman mà mỗi đứa trẻ thời thơ ấu đều mong được trở thành.

Hấn sao có thể tro mắt nhìn mình tự tay giết chết Ultraman chứ!

Thượng Thanh Hoa thổn thức trong chốc lát.

Thổn thức xong, cực kỳ không biết xấu hổ mà nghĩ, không cần tro mắt nhìn là được rồi.

Vì thế hấn quay đầu, giơ tảng đá lên cao.

—— không được vẫn là không làm được.

Thượng Thanh Hoa bùm một tiếng, ném đi hung khí công kền, hai mắt sáng ngời có thần, cả người đều sắp bỏ nhào lên thân Mạc Bắc Quân.

Không được a không được a, càng nhìn càng thấy khuôn mặt này rất ma tính.

Diện mạo tiểu mỹ nam trắng nõn của Băng ca, kỳ thật nội tâm của hấn không mấy vừa mắt. Sắp đặt mà đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời dành cho nhân vật chính, chỉ là để chuẩn bị đầy đủ phần cứng của ngựa đực, ngựa đực cũng cần đực sao cho có khoa học.

Mà khoa học nghiên cứu cho thấy, nữ tính đối với tướng mạo nam tính nhả nhận tuần mỹ, thậm chí mang điểm âm nhu, thiên vị hơn.

Nhân vật chính khó tránh khỏi bị ném đá, Băng ca có thể nói là ba bước có một fan năm bước có một anti. Nhưng mà Mạc Bắc Quân thì không giống thế. Vai phụ là dùng để yêu thương, Mạc Bắc Quân gần như không bị anti.

Nhân vật này, hoàn toàn là sáng tạo dựa theo sở thích của hần. Là một nhân vật được tác giả len lén thiên vị, Mạc Bắc Quân thể hiện thẩm mỹ lý tưởng về người cùng giới của một văn nhân như Đàm Máy Bay Lên Giời. Không nên hỏi tại sao Lạc Băng Hà không thể hiện thẩm mỹ của hần với người cùng giới, tác dụng chủ yếu của Lạc Băng Hà là thỏa mãn dục vọng làm màu và dâm dục (gạch bỏ cái này) của hần.

Cho dù là thiếu niên Mạc Bắc Quân bây giờ còn chưa phát triển hoàn toàn, cũng hoàn toàn phù hợp châm ngôn thẩm mỹ mười sáu chữ của hần "Ánh mắt thâm thúy, cánh mũi cao thẳng, anh khí mười phần, lãnh ngạo tuyệt luân".

Đây, chính là mỹ nam mộng ảo trong lòng hần!

Tảng đá hung khí giơ lên lại hạ xuống, hạ xuống lại giơ lên, Thượng Thanh Hoa lần đầu tiên trong đời (sau khi xuyên vào sách) gặp phải lựa chọn nhân sinh gian nan.

Cuối cùng, Thượng Thanh Hoa quyết định: Đi thuê phòng!

Đến khách điểm thuê phòng... À không, ở trọ.

Nơi này xác nằm đầy đất, Thượng Thanh Hoa do dự một phen, vút đồng đồ vừa nặng vừa vô dụng của Thanh Tĩnh Phong xuống

khỏi xe kéo như vút rác rưởi, khiêng Mạc Bắc Quân lên, mặt úp xuống, che đi cái mặt mà hắn vừa nhìn một cái liền không kiềm chế được.

Thương Khung Sơn tạm thời không về được. Bên kia cũng sẽ không phát giác ra vấn đề nhanh như vậy, bởi vì chuyến đi này, hành trình dự báo là bảy ngày, lúc này mới qua hai ngày.

Khi tiểu thế tử Ma tộc bị tập kích, thể xác và tinh thần yếu ớt, bảo hộ bên cạnh gã không rời không bỏ gì gì đó, cơ hội cày độ hảo cảm lớn cỡ nào a. Thượng Thanh Hoa vừa an ủi bản thân như thế, vừa hự hự, kéo xe đi về phía thành.

Thuê phòng, bỏ ra chính là chút tiền riêng mấy năm nay Thượng Thanh Hoa tự mình gom được.

Trước mắt, hắn chỉ là một ngoại môn đệ tử bình thường không có gì lạ, không thể có quyền hạn quản lý sổ sách và chiếm dụng công quỹ. Thuê một gian phòng, đã là cực hạn mà trình độ kinh tế của hắn có thể chống đỡ. Đương nhiên, là một gian phòng đơn. Trong phòng, cũng đương nhiên, chỉ có một cái giường. Cái giường này thuộc về ai, cũng là chuyện đương nhiên.

Đương nhiên là cho chính hắn!

Thượng Thanh Hoa dang tay chân nằm thành hình chữ đại (大) trên giường được một lát, giãn gân cốt xong, lại đứng lên ôm Mạc Bắc Quân lên giường.

Đây là điều cần thiết. Vốn Mạc Bắc Quân bị thương tâm trạng không tốt hỏa khí lớn, chờ gã tỉnh lại, phát hiện mình nằm trên mặt

đất hoặc là làm tổ ở ghế dựa, còn muốn sống nữa không. Cẩn thận
gã không phân tốt xấu liền thưởng cho mình một mũi băng.

Vừa rồi đi ngang qua hiệu thuốc bắc Thượng Thanh Hoa đã mua
ít thuốc cao XX, tuy nói dựa vào nguồn sinh mạng dị thường ương
ngạnh của Ma tộc, cứ mặc kệ như vậy, thùng bao nhiêu lỗ cũng sẽ
dần dần tốt lên, nhưng nếu đã quyết định ôm đùì, thì phải biết vứt bỏ
kiêng dè, biểu hiện thành ý. Đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời tự
xưng là một tiểu nhân chân chính trong sáng vô tư, xem thường
nhất là nguy quân tử rõ ràng muốn ôm đùì còn phải làm màu! Hấn
dững cảm lấy một phần lớn, bôi lên che cái lỗ hở trên thận của Mạc
Bắc Quân, thấy che gần được rồi, lật người Mạc Bắc Quân lại, bày
tư thế người đẹp say ngủ hai tay đặt trên bụng, thưởng thức một
chút khuôn mặt hoàn mỹ lý tưởng trong đầu, rồi mới gối hai tay ngủ
ở rìa giường.

Đêm hè oi bức, cửa sổ mở ra cũng không có lấy một luồng gió
lạnh.

Trần trọc nửa đêm, khó khăn mới ngủ nông được, thành linh bị
người ta đá một cước xuống đất.

Thượng Thanh Hoa suýt nữa bị cú đá này dọa nát gan.

Ngã lăn xuống gầm bàn, kinh hồn chưa định quay đầu nhìn một
cái, Mạc Bắc Quân thẳng tắp từ trên giường ngồi dậy, lam quang
trong mắt sáng như bị sạc điện quá mức sắp phát nổ.

Thượng Thanh Hoa đã sớm nghĩ xong lời thoại, tình cảm chan
chứa, vỗ ngực giậm chân nói: "Đại vương, ngài cuối cùng cũng tỉnh
rồi —— "

Mạc Bắc Quân bất động, lạnh lùng nhìn hấn.

Thượng Thanh Hoa: "Ngài còn nhớ ta là ai không?"

Đối phương không phản ứng hấn, Thượng Thanh Hoa cũng không cảm thấy xấu hổ chút nào, còn mừng thầm cân nhắc tới khả năng mất trí nhớ, tiếp tục nói một mình: "Cái kia, vừa rồi chúng ta ở đường nhỏ đã gặp mặt. Ta nói ta muốn đi theo ngài một đời một kiếp, làm..."

Mạc Bắc Quân ngắt lời hấn: "Vừa rồi người ôm ta làm gì."

"... áo bông tri kỷ của ngài..." Thượng Thanh Hoa giật mình: "Ngài nói gì? Vừa rồi ta làm gì ngài?"

"Người ôm ta."

Bừng tỉnh đại ngộ, sấm giữa trời quang.

Thời tiết này nóng như cái lò, Mạc Bắc Quân lại vừa hay thể chất âm hàn, hấn ngủ mơ mơ màng màng, theo bản năng dựa vào phía mát lạnh, càng dựa càng lạnh càng thoải mái, thảo nào mà nằm mơ thấy một cây kem to bự, hạnh phúc bò lên dính như bạch tuộc, vừa liếm vừa đồ lệ hạnh phúc.

Thượng Thanh Hoa cẩn thận lén nhìn mặt với cổ Mạc Bắc Quân, không có nước gì khác thường, không nhìn được A di đà phật. Hấn thật cẩn thận nói: "Người ngài lạnh như băng, ta sợ liệu có phải ngài sắp không xong rồi, mới ôm ngài a."

Mạc Bắc Quân nghe vậy, xì nói: "Ngu xuẩn. Ta trời sinh như thế, thân thể càng lạnh trạng thái càng tốt, Cũng không phải người, lạnh thì sẽ chết."

Thượng Thanh Hoa vẫn quan sát kỹ càng, thấy biểu cảm gã buông lỏng, lập tức tươi cười rạng rỡ. Đang chuẩn bị lăn ra khỏi gầm bàn, Mạc Bắc Quân đột nhiên khôi phục giọng điệu lạnh như băng: "Người dám cử động nữa thử xem."

Thượng Thanh Hoa lập tức không dám động, tội nghiệp ôm lấy chân gã, giống như koala co một cục dưới bàn.

Mạc Bắc Quân nói: "Người có mục đích gì."

Thượng Thanh Hoa mặt dày nói: "Không có mục đích gì, chỉ là muốn một đời một kiếp đi theo ngài."

Mạc Bắc Quân làm như không nghe thấy, "Người là ngoại môn đệ tử An Định Phong."

Hiện tại Thượng Thanh Hoa luôn cảm thấy người ta cường điệu ba chữ "An Định Phong", có mang theo ý kỳ thị, sợ gã chê mình vô dụng diệt luôn tại chỗ, thò đầu ra: "Đại vương người hãy nghe ta nói, ta còn trẻ, còn có cơ hội thăng tiến..."

"Đi vào!"

Thượng Thanh Hoa vội vàng lui về mảnh đất an toàn.

Khoảng cách này, Mạc Bắc Quân vừa lòng, gã mới nói: "Người giúp ta, là vì "cơ hội thăng tiến"?"

Quả nhiên tâm cao khí ngạo, không nói động từ "cứu" thiên hướng yếu thế, mà đổi thành từ "giúp" ý phụ trợ. Thượng Thanh Hoa hơ hơ hơ cười giả ngu.

"Không phải"? Độ đáng tin thấp hơn 3%. "Phải"? Mạc Bắc Quân khá khinh thường loại tiểu nhân không khí khái như thế, đó cũng là lý do giết Thượng Thanh Hoa nguyên bản không nường tay, bởi vì ngay từ đầu đã không định để loại hàng này sống. Hà tất không biết xấu hổ mà thừa nhận, vội vàng giảm độ hảo cảm chứ?

Cũng may trong lòng Mạc Bắc Quân sớm có định luận, Thượng Thanh Hoa "pa" một cái bị cộp mác "tham sống sợ chết nịnh nọt bán đứng sư môn", cũng không cần câu trả lời của hắn, hừ lạnh một tiếng, một lần nữa nằm xuống.

Thượng Thanh Hoa đợi một lúc lâu sau, không thấy động tác bước kế tiếp.

Đây xem như tạm thời tiếp nhận hắn quy hàng? Hay là... lại ngắt đi rồi??

Cuối cùng, Thượng Thanh Hoa vẫn không dám tùy tiện tiến lên, làm tổ dưới cái bàn, tạm bợ qua một đêm.

Gắng gượng hơn nửa đêm, buổi sáng tỉnh lại, Thượng Thanh Hoa chính thức bắt đầu một ngày làm trâu làm ngựa đầy bận rộn.

Chỉ riêng buổi sáng, Thượng Thanh Hoa chịu mệt nhọc chạy hơn hai mươi lần từ trên xuống dưới, thay nước trong chậu tắm tới bảy tám lần.

Nước này dùng để chữa thương cho Mạc Bắc Quân, tóm lại bằng pháp đại gia ngâm trong nước thì tiện hơn. Ngâm chưa được nửa canh giờ, một thùng nước ấm tử tế sắp bị ngâm thành đá bào rồi. Thượng Thanh Hoa rúc ở một góc, vừa gặm lương khô tùy thân

mang vừa xem Mạc Bắc Quân cởi quần áo, hăm mộ cực điểm đáng người và cơ bụng mà hấn tha thiết ước mơ.

Nhìn nhìn, chợt phát hiện Mạc Bắc Quân không cởi nữa, nhìn chăm chăm hấn, đáng vẻ không vui cho lắm.

Thượng Thanh Hoa nhai nhai vài cái, vội vàng gặm thêm vài miếng, phòng ngừa Mạc Bắc Quân đột nhiên muốn hấn giao lương khô ra.

Mạc Bắc Quân hỏi hấn: "Rất nhàn?"

Thượng Thanh Hoa vội nói: "Không mặn, cái này là ngọt."

(Nhàn với mặn đồng âm)

Hấn còn chưa kịp ăn thêm vài miếng, mấy cái bóng đen đã bay qua trùm lên mặt hấn.

Vì thế Thượng Thanh Hoa không nhàn nữa, hấn phải giặt quần áo cho chủ tử mới nhận.

Đúng vậy, tiểu thế tử Ma tộc ra ngoài mặc mỗi bộ quần áo này, vừa rách vừa máu vừa mồ hôi, còn mặc được không? Đương nhiên phải vá vá giặt giặt cọ cọ phơi phơi.

Thế giới địa ma tiên hiệp chính là chủ nghĩa hiện thực phi lãng mạn, thâm đậm, vạn ác như vậy đó!

Thượng Thanh Hoa thề, nếu còn có cơ hội biến trở lại thành đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời, sách kế tiếp của hấn phải viết theo cái kiểu cao ma huyền huyền, não động có thể nuốt chửng mọi thứ, khoa học chỉ để cho chó ăn, thù mây thành áo, cát trắng làm đai,

mọi công việc thể lực chỉ cần ngoắc ngoắc ngón út để giải quyết, không bao giờ cần có sự tồn tại bí ẩn của An Định Phong nữa!

Chu đáo và xong cái lỗ rách ở vị trí thận Mạc Bắc Quân, vết sạch phơi ở trong phòng, Thượng Thanh Hoa cảm thấy biểu hiện hôm nay của mình thật tốt.

Vì thế đến buổi tối, hắn ôm sự tự tin kỳ cục này, ưỡn mặt muốn bò lên giường. Còn chưa dựa đến mép giường, lịch sử tái diễn, lại bị đập xuống.

Hắn ngồi dưới đất, hai mắt rưng rưng, âm cuối cũng phát run: "... Đại vương a, người không cho ta nằm ở trên giường, ngộ nhỡ người ban đêm lạnh, khát, đói bụng, muốn xoay người... Nên làm cái gì bây giờ?"

Mạc Bắc Quân nhướn mày nói: "Dễ xử lý."

Vì thế gã lệnh cho Thượng Thanh Hoa tìm đến một sợi dây. Một đầu buộc trên ngón tay gã, một đầu buộc ở...

Ngón tay Thượng Thanh Hoa?

Nào có chuyện tốt như vậy, trên cổ mà thôi.

Thượng Thanh Hoa nằm ngay đơ trên mặt đất, nghĩ thầm rằng người đây mà sống còn éo bằng chó... Duy nhất có thể nghĩ đến để an ủi bản thân là tốt xấu Mạc Bắc Quân không phải biến thái, một đầu khác không buộc ở 【bíp ——】, nếu thế thì vô nhân đạo cỡ nào.

Ngậm đắng nuốt cay kiểu này chỉ qua bốn ngày, nhưng Thượng Thanh Hoa thực sự sống một ngày bằng một năm. Đến buổi tối cũng

gặp ác mộng không ngừng.

Hôm nay nửa đêm, Thượng Thanh Hoa đang ngủ say, lại nằm mơ.

Lúc này hắn mơ thấy mình ở thế giới thật, khóc gào lên với máy tính, bên cạnh là một đại hán cường tráng hung thần ác sát, đang cầm một củ dưa leo gai gai, nhìn giống một cái chân nhiều lông, quật mạnh vào mặt hắn, vừa quật vừa gào: "Mi viết đều là những thứ dở hơi gì!"

Đâm Máy Bay Lên Giời liều mạng tránh né dưa leo, ra sức biện giải nói: "Ta đã lâu lắm không gõ chữ rồi. Dưa huynh người đừng như vậy!"

Tuyệt thế dưa leo: "Vậy còn không mau cập nhật!" Nói xong tròng dây vào cổ hắn.

Trong thống khổ vạn phần, Thượng Thanh Hoa giãy dụa tỉnh lại, cổ còn căng căng. Nhìn qua, Mạc Bắc Quân nằm ở trên giường, kéo kéo dây thừng buộc trên tay gã theo tần suất nhất định.

Thượng Thanh Hoa hữu khí vô lực nói: "Đại vương người cần cái gì?"

Hỏi hai tiếng, mới phát hiện Mạc Bắc Quân không phải cố ý chinh lựng. Gã căn bản ở trạng thái vô ý thức, đơn thuần là không thoải mái mà xoay người, trong tay cầm đồ vật nên mơ mơ màng màng kéo. Đáng thương Thượng Thanh Hoa bị kéo cổ, để gã giật như vậy, tròng mắt thiếu chút rớt ra ngoài rồi.

Mạc Bắc Quân nhú mày, vẫn còn đang bất an trở mình. Thượng Thanh Hoa rón ra rón rén đến trước giường, nhìn cái trán trơn bóng

thấm đẫm mồ hôi cùng quần áo bốc hơi nóng, hiểu ra.

Thận của Mạc Bắc Quân, nhìn qua giống như chỉ có miệng vết thương bé xíu không có gì to tát, kỳ thật tình huống có điểm nghiêm trọng, chỉ là gã chết cũng không nói. Hơn nữa Ma tộc hệ băng pháp vốn chán ghét thời tiết nóng nực, lúc giữa hè, miệng vết thương có thể chuyển biến tương tự nhiễm trùng thậm chí sinh mủ.

Thận tốt lên chậm như vậy, có phải nên bổ thận tráng dương một chút không!

Mạc Bắc tộc chỉ cần nhiệt độ thấp là được, không có nhiệt độ thấp đành phải tạo ra nhiệt độ thấp. Thượng Thanh Hoa nói thầm một câu "Dáng ngủ thật CMN xấu", nhận mệnh đi ra ngoài, không sợ nửa đêm canh ba gõ cửa làm phiền người ta, đòi hai cái quạt hương bồ, một chậu nước, hai cái khăn sạch. Trở về lau cho Mạc Bắc Quân, khăn ướt đắp lên trán, trái phải mỗi tay một cái quạt hương bồ, liều cái mạng già mà quạt.

Hắn vừa quạt vừa ngáp liên tiếp, quạt đến mức bản thân cũng mắt tèm nhem, giữa lúc nửa tỉnh nửa mê, hình như nhìn thấy mắt của Mạc Bắc Quân mở lớn. Đồng tử băng lam dưới ánh trăng vừa sáng vừa lạnh, giống một cặp mắt mèo lung linh giáo hoạt.

Tình hình này thực là dọa người. Thượng Thanh Hoa giật mình một cái, mở to đôi mắt cún, nhìn lại một cái cho kỹ, lại thấy rõ ràng là nhắm chặt.

Một giấc tỉnh lại, phát hiện việc lớn không xong.

Thượng Thanh Hoa tối hôm qua nóng đến mơ hồ, quạt hương bồ phe phẩy phe phẩy, cứ nhiên nằm úp sấp ngủ ở trên giường. Nguy

hiểm thật nguy hiểm thật, cũng may Mạc Bắc Quân còn chưa có tỉnh, tỉnh thì không chừng đá bay não mình luôn!

Thượng Thanh Hoa vội vàng nhảy xuống giường, nằm xuống lãnh thổ của mình ở phía dưới đầu giường.

Một lát sau, ván giường cọt kẹt khẽ vang, Mạc Bắc Quân mới ngồi dậy. Thượng Thanh Hoa thở phào trong lòng, trễ một chút thôi, mình mà dậy trễ một chút, máu tươi sẽ phun trào ngay.

Ngày kế, được Mạc Bắc đại vương ân chuẩn, rốt cuộc có thể thấy lại ánh mặt trời, xuất môn đi trên đường phố.

Kỳ thật là hấn ôm đùi Mạc Bắc Quân khóc lóc kể lể: "Đại vương lương khô của ta hết rồi, tu vi ta không tới chốn không như người không muốn ăn thì không ăn, nếu người không để ta ra phố mua lương khô, ta chết đói ở trong phòng này thì thể sẽ thôi tới người..."

Đến cửa hàng góc đường húp bát cháo loãng. Cháo trong như nước, cúi đầu phản chiếu bóng dáng chính mình, trông tiều tụy như một bông cúc vàng bị mưa tạt, bị người chà đạp.

Đang lúc thê thê thảm thảm thích thích, chợt nghe sau lưng hình như có người gọi hấn sư đệ. Hấn quay đầu lại, thấy bốn năm đệ tử thiếu niên ống tay áo bay bay, tiên khí gió mát, lưng đeo trường kiếm, nghiêm trang đi về phía hấn.

Đồng môn, đồng môn Thương Khung Sơn a!

Đúng rồi, đã qua bảy ngày, là tổ chức phái người đến tìm hấn!

Thượng Thanh Hoa lệ nóng doanh tròng, run rẩy vươn tay: "Sư huynh, Ngụy sư huynh a!"

Thiếu niên dẫn đầu nở nụ cười hàm súc, lưng đeo hai thanh bội kiếm, một dài một ngắn, hai tay áo uyển chuyển như gió mát, chính là Ngụy Thanh Ngụy sư huynh của Vạn Kiếm Phong. Thấy Thượng Thanh Hoa chạy tới, nghênh tay tới đón, lộ vẻ xúc động nói: "Sư đệ X, người... người làm sao vậy? Mấy ngày không gặp, sao người lại thay đổi hoàn toàn, nhìn không ra hình người thế này!"

"..." Thượng Thanh Hoa nuốt nước mắt vào tim, ngại ngùng nói: "Chắc có lẽ là vì ta không phải sư huynh X đi."

Hắn hiện tại chỉ là ăn không tốt gây một chút mà thôi, cái gì gọi là không ra hình người? Hơn nữa mỗi thanh kiếm ở đài thử kiếm Vạn Kiếm Phong của Ngụy sư huynh các người ta đều lau hơn ba lượt, mỗi lần người đều kêu ta thuận tiện quét luôn phòng của người, cơm cũng thuận tiện làm, con tê tê cũng cho ăn luôn thể, nhanh như vậy liền quên luôn mặt người ta!

Ngụy Thanh Ngụy nói: "Chẳng lẽ người không nhìn ra ta đang nói đùa sao? Sao, không buồn cười à? À đúng rồi, Thượng sư đệ, sao chỉ thấy một mình người? Những người khác đâu? Vì sao kéo dài thời hạn không về, đã xảy ra chuyện gì?"

"Hờ Ngụy sư huynh người vẫn thích kể chuyện cười như vậy. Những người khác... Những người khác..."

Chiến đấu trực diện quá đột nhiên, Thượng Thanh Hoa nhất thời không bịa nổi một câu chuyện không có sơ hở, đành phải mặt tái nhợt lung lay thân mình, rầm một tiếng, ngã xuống đất.

Dáng vẻ thể lực chống đỡ hết nổi của hắn hiện tại, giả bộ ngất tuyệt đối không ai nghi ngờ.

Lúc giả chết, cảm giác được Ngụy Thanh Ngụy ngồi xổm xuống, chột chột mặt của hắn. Máy người khác nói: "Sư huynh, hắn ngất rồi, làm sao đây?"

Ngụy Thanh Ngụy vừa chột vừa nói: "Có thể làm sao được, tha về trước rồi nói."

Khung Đỉnh Phong.

Một loạt thi thể xếp ở ngoài đại điện. Ngoại môn đệ tử An Định Phong hôm đó xuống núi lấy hàng, ngoại trừ Thượng Thanh Hoa, không thiếu một ai, toàn bộ nằm ở đây.

Thượng Thanh Hoa quỳ gối trước thi thể, nước mắt lã chã lã chã rơi.

Hết cách, tu chân giới không dễ sống, điều kiện trời ban không tốt như hắn, tuyến lệ không phát triển thì không ổn đâu. Nếu không vừa rồi trước mặt các phong chủ, sẽ không thể làm ra trạng thái "bi thương quá độ đến mức nói không nên lời".

Các phong chủ hỏi xong, không khí ngưng đọng, vào trong điện thương lượng. Chột nghe tiếng tua kiếm rung leng keng, một thiếu niên mặc giáo phục Thanh Tĩnh Phong chậm chậm đến gần.

Thiếu niên này màu da trắng bóc, mặt mày thon gọn, đôi môi nhạt màu, tướng mạo có hơi hà khắc. Tóc đen và dây buộc màu xanh nhạt kết ở sau đầu, ngực ôm trường kiếm. Chính là quỷ hà khắc sao táng môn, một kẻ dở người trên Thanh Tĩnh Phong, phản diện cận bã dẫn đầu làm dáng trong 《Cuồng ngạo tiên ma đồ》——Thẩm Thanh Thu.

Thẩm Thanh Thu xem xét thi thể xong, thờ ơ hỏi: "Ma tộc kia có kêu người chuyển lời gì, hoặc thứ gì không?"

Thượng Thanh Hoa ngẩn người, vì hắn chủ động tìm mình hỏi han mà thụ sủng nhược kinh: "Không có?"

Thẩm Thanh Thu có thói quen hơi vênh hàm dưới, cho nên nhìn người thường có thái độ ngạo nghễ. Mỗi lần Thượng Thanh Hoa nói chuyện với hắn, đều cảm thấy hắn đang dè bĩu mình, tuy rằng dè bĩu cũng chẳng sao, hắn đã quen rồi...

Thẩm Thanh Thu tựa tiểu phi tiểu nói: "Thế thì lạ thật. Bảy tám người chết sạch, nếu không phải có lời gì muốn người chuyển lại cho bọn ta, sao lại cố tình giữ cho người một mạng?"

Thượng Thanh Hoa chớp chớp mắt, nước mắt lại rơi xuống: "Đây... Đây..."

Thẩm Thanh Thu lúc này cười thật: "Thượng —— sư đệ. Đến tột cùng người dựa vào cái gì, có thể toàn thân trở ra, quay về Thương Khung Sơn thế?"

Lời sắp nói ra tuyệt đối không thể ứng phó qua loa.

Thằng nhãi Thẩm Thanh Thu trong thế giới này, là dựa theo thiết lập ban đầu của hắn. Không giống với những vật hi sinh chỉ số thông minh 40 trên trang giấy, tuyệt đối không dễ lừa gạt. Bị hắn gạt cung viết báo cáo trình lên, kiếp sống nằm vùng còn chưa bắt đầu đã kết thúc rồi.

Giả ngu cười ngây ngô 30S, trên đầu Thượng Thanh Hoa chớp sáng bóng đèn, lập tức ngập ngừng nói: "Đây... có thể là bởi vì..."

Bởi vì quỳ rất chi không chút do dự?

Bởi vì kêu Đại vương rất chi vang dội thành khăn?

Bởi vì tôn nghiêm từ bỏ rất chi dứt khoát rành mạch?

Thẩm Thanh Thu kiên nhẫn chờ, chờ được một trận ho tê tâm liệt phế.

Thượng Thanh Hoa ho đến mức nước mắt cuồn cuộn. Hắn ta lui một bước sang ngang, tỏ vẻ khinh bỉ.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, người xem ta triệu hoán ai tới xử lý người!

Quả nhiên, năm giây sau, tiếng của Nhạc Thanh Nguyên từ phía sau lưng truyền tới:

"Thanh Thu sư đệ, Ma tộc làm việc vốn không theo quy tắc, Thượng sư đệ cũng khó khăn lắm mới thoát đại nạn, dù có chuyện muốn hỏi, cũng nên đợi hấn bình tĩnh lại đã."

Ra rồi! Triệu hoán thú thần cấp? Người tốt? Chương môn tương lai? Nhạc Thanh Nguyên đã tới chiến trường!

Thượng Thanh Hoa yên lặng bắt đầu đếm.

Thẩm Thanh Thu nhắc tay nói: "Được được. Ta nói chuyện không dễ nghe, không nói nữa. Nhạc sư huynh, mời người."

1hit.

Nhạc Thanh Nguyên nói: "Lần này các sư đệ An Định Phong xuống núi, vốn cũng là làm việc giúp Thanh Tĩnh Phong, sư đệ hà

tất nửa phần đồng tình cũng tiếc... Thượng sư đệ tại sao người càng ho càng lợi hại, có cần ta đi gọi Mộc sư đệ của Thiên Thảo Phong đến xem cho người không?"

2hit. Thượng Thanh Hoa cảm động đến rơi nước mắt mà lắc đầu với Nhạc Thanh Nguyên. Tiếp tục đếm.

Thẩm Thanh Thu châm biếm: "Các bộ phận của mười hai đỉnh, đều có sở trường riêng. An Định Phong vốn là làm cái này, Nhạc sư huynh hà tất phải nói họ thiệt thòi như vậy, làm như Thương Khung Sơn chỉ có An Định Phong có việc phải làm? Huống hồ chẳng lẽ sư huynh tưởng họ chịu khổ như thế thật à? Mắng chửi sau lưng bình thường còn ít?"

3hit.

Nhạc Thanh Nguyên kiên nhẫn trước sau không thay đổi thần sắc, vẫn muốn nói chuyện, Thẩm Thanh Thu lập tức nói: "Dừng lại. Tạ ơn Nhạc sư huynh dạy bảo, Thanh Thu ngày sau sẽ lĩnh giáo thêm. Ta đi đây."

4hit. Get!

Hắn biết ngay, hai người kia ở cùng một chỗ nói chuyện, quá năm câu tuyệt đối có thể không vui giải tán!

Thẩm Thanh Thu ôm Tu Nhã Kiếm đi xa, Nhạc Thanh Nguyên lúc này mới quay đầu lại: "Thượng sư đệ, người bị kinh hãi rồi."

Thượng Thanh Hoa vội nói: "Không không không..."

So với cực khổ, bóc lột mà hắn phải chịu mấy ngày nay, chút kinh hãi này, căn bản không đáng kể!

Tái ông mất ngựa biết đâu là phúc, sau sự kiện lần này, không biết lão phong chủ An Định Phong muốn trấn an Thượng Thanh Hoa hay là thế nào, thăng chức cho hắn thành đệ tử nhập môn chính thức.

(Tái ông mất ngựa biết đâu là phúc: là một câu chuyện ngụ ngôn, đại ý chỉ sự tồn thất chỉ là tạm thời, có thể do đó mà được lợi càng lớn hơn)

Thượng Thanh Hoa la la la một đường, quay về phòng tập thể thu dọn đồ đạc, đến Nhàn Nhân Cư trên tầng cao nhất của An Định Phong báo danh.

Đúng vậy người không nhìn lầm. Các đệ tử An Định Phong cả đời này bận rộn như nha hoàn, ở trong một ký túc xá tên là "Nhàn Nhân Cư".

Nhàn cái rắm! Đâm Máy Bay Lên Giời thì lúc trước hắn đặt cái tên này tuyệt đối không mang theo bất cứ ý trào phúng nào, thế nhưng hiện giờ nhìn ba chữ kia, lại sâu sắc cảm nhận được ác ý cực đại của thế giới này.

Thượng Thanh Hoa tìm được phòng nhỏ của mình, mang theo thể xác và tinh thần mỗi một gấp đôi, kiên trì trải xong cái giường, quay người rót chén nước, vừa quay đầu lại, có người đã nằm trên giường.

Chén trà cũ rích hắn mới lĩnh về từ chỗ quản sự rót từ trong tay xuống dưới chân. Hai cái đùi mềm nhũn, suýt nữa ngã ngò trên đất: "... Đại vương."

Mạc Bắc Quân xoay người, mặt hướng về phía hắn. Mặt không biểu cảm, giọng như hàn băng: "Đi theo ta một đời một kiếp, hử?"

Thượng Thanh Hoa sắp bị dọa khóc rồi.

Thế mà cũng theo về được. Vạn vạn không ngờ tới... Không đúng, nghiêm khắc mà nói không thể tính là series Vạn vạn không ngờ tới —— "Bí ẩn của sự xuất quỷ nhập thần", đây vốn là kỹ năng đặc thù mình đã mở ra để Mạc Bắc Quân có thể tùy thời tùy nơi giúp Bằng ca giết người phóng hỏa thực hiện hành động hắc ám!

Thượng Thanh Hoa thao thao bất tuyệt nói: "Đại vương người nghe ta giải thích. Ngày đó vừa ra khỏi cửa, ta vốn chỉ là muốn uống xong cháo thì về, thế nhưng ai biết được, vận mệnh trêu người, ta gặp phải một vị sư huynh thân thuộc. Ta sợ y hỏi quá nhiều, lộ ra sơ hở, y dẫn người đến gây khó dễ cho Đại vương sẽ không tốt. Hơn nữa thương thế của ngài đã không còn đáng ngại, ta trái lo phải nghĩ liền quyết ý chịu khổ chịu nhục đi về cùng bọn họ, sau đó mới hành sự tùy theo hoàn cảnh..."

Mạc Bắc Quân dùng tay này chống huyệt thái dương có vẻ chán rồi, đổi sang tay khác.

"Y kêu người đi về, người liền về cùng y."

Thượng Thanh Hoa ủy khuất nói: "Bằng không còn có thể làm sao đây? Liều chết không theo? Ra tay đánh một trận? Như vậy sao được, không nói đến việc ta đánh không lại họ, quan trọng hơn là, ta còn phải nằm vùng cho Đại vương ngài mà, sao có thể trở mặt với Thương Khung Sơn sớm như vậy?"

Thừa dịp sức lực khí thể bùng bùng, hấn rèn sắt khi còn nóng nói: "Báo cáo Đại vương, hiện tại ta đã là nội môn đệ tử, có phải rất xông pha không? Có phải rất có không gian thăng tiến không?..."

Chân chó. Tột đỉnh chân chó.

Nhưng mà, cho dù ngoài mặt có chân chó đến thế nào đi nữa, nội tâm của đại thần Đâm Máu Bay Lên Giời vẫn là gió thoảng mây trôi. Hấn luôn tin tưởng vững chắc:

① Nam nhi quỳ gối có vàng (không sai trật tự);

② Nam nhi không thể dễ dàng rơi lệ, lúc này không rơi thì lúc nào rơi.

(Vốn thành ngữ là Nam nhi dưới gối có vàng, tác giả đảo trật tự 2 chữ, chuyển nghĩa câu thành Nam nhi quỳ gối có vàng)

Hai quy tắc nhân sinh này nói cho hấn biết, thời điểm tất yếu, chân chó một chút cũng không sao. Đổi phương diện mà ngẫm, Mạc Bắc Quân là nhân vật hấn sáng tạo, với một tác giả mà nói tương đương với con của mình. Cha nhân nhượng, yêu thương con mình một chút, đương nhiên chẳng sao cả. Đó gọi là con cái là món nợ kiếp trước của cha mẹ...

Bang bang bụp bụp, Thượng Thanh Hoa vẫn phải ăn một trận đòn, ôm đầu gối, ngồi xổm trên ghế, thành thạo vận dụng tinh thần AQ đại pháp tự mình tiến hành chữa trị thương tổn.

Mạc Bắc Quân giãn gân cốt xong một lần nữa nằm về giường, vươn thắt lưng, xoay người, đưa lưng về phía Thượng Thanh Hoa, giọng nói không cao không thấp mang theo vẻ buồn ngủ truyền tới: "Ngày mai tiếp tục."

...

Còn mợ nó tiếp tục?!

Thượng Thanh Hoa có cảm giác mạnh động muốn la lớn cho toàn bộ Thương Khung Sơn tới đây đồng quy vu tận với gã.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 96: Đâm Máy Bay Kỳ Ngộ Ký 4

Đương nhiên, manh động được gọi là manh động, chính là vì nó thường thường được ngăn chặn, không thể thực thi.

Mạc Bắc Quân giày cũng không cởi, liền như vậy nằm ở chiếc giường mới hắn còn chưa ngủ lần nào, Thượng Thanh Hoa xót ruột vô cùng.

"Đại vương, nơi này là Thương Khung Sơn."

Một cái gối mang lực sát thương cực mạnh bay tới, đập Thượng Thanh Hoa đến mức nghe răng trợn mắt.

Thượng Thanh Hoa nhặt cái gối lên, khéo léo nói: "Đại vương, đây là giường của ta a."

Mạc Bắc Quân dựng thẳng một ngón tay, lắc lắc.

Gã lãnh diễm cao quý nói hai chữ: "Của ta."

Đã hiểu.

Bởi vì cả người hắn đều là của Mạc Bắc Quân, cho nên đồ vật của hắn đương nhiên cũng là của Mạc Bắc Quân. Tất nhiên, giường

cũng là của Mạc Bắc Quân.

Về phân suy luận ngược có được thành lập hay không? Vào lúc này nên lý luận kiểu Chaiien: Đồ của mày chính là đồ của tao, đồ của tao thì vẫn là của tao.

Thượng Thanh Hoa phần nộ lặn xuống ghế, yên lặng dọn dẹp mảnh vỡ chén trà dưới chân, bắt đầu vừa lẩm nhẩm khúc "Ta nằm đất người ngủ giường, ta ăn gừng người uống canh thịt", vừa chỉnh lý phòng mới.

Tốt xấu thường cho mình cái gối, trước đó ngay cả gối còn không có ấy chứ. Biết thỏa mãn là hạnh phúc, ôm gối ngủ, quý thỉnh an.

Thượng Thanh Hoa ngày hôm nay cũng chăm chỉ như một chú ong vui vẻ.

Mạc Bắc Quân ở Nhàn Nhân Cư ngủ ba ngày, lại không một tiếng động biến mất.

Lúc này Thượng Thanh Hoa mới cảm nhận sâu sắc mình buff Mạc Bắc Quân phi khoa học tới chừng nào —— ba ngày. Trong vòng 3 ngày, không có cảnh báo, không có nghi ngờ, cái gì cũng không có! Cứ thế không một ai phát hiện, có Ma tộc ngênh ngang ở lại An Định Phong, coi đệ tử (hậu cần) tinh anh là trâu ngựa sai khiến!

Như "nhà nông chuyển mình hát ca vang", Thượng Thanh Hoa rất là kích động chơi bởi một hồi, cho đến khi nhận được nhiệm vụ lão phong chủ An Định Phong phái xuống.

(Nhà nông chuyển mình hát ca vang: 翻身农奴把歌唱 là tên một bài hát dân ca, giai điệu vui vẻ, mang đậm sắc thái dân tộc)

Tuy nói nhiệm vụ của An Định Phong chẳng qua là việc vặt trong sinh hoạt, khác biệt chỉ là chiến đấu ở hậu phương hay phần đầu ở tiền tuyến, nhưng, càng gần sinh vật nguy hiểm, khó tránh khỏi lo sợ bất an.

Chẳng hạn như, vào thời điểm Bách Chiến Phong với oán linh chém giết đang hăng mà xông lên đưa thuốc bổ máu, nhiệm vụ kiểu này nhìn sao cũng hung tàn dã man!

Cũng may Mạc Bắc Quân vẫn rất biết che chở người ta.

Thượng Thanh Hoa vốn tưởng rằng gã đã quên bém mình rồi, không ngờ nhiều lần lâm vào khốn cảnh, đều được mấy sinh vật kỳ dị nhìn sao cũng giống Ma tộc thuận tiện cứu vớt, bảo vệ mạng nhỏ.

... Đây đích xác xem như có ý "Đi theo ta được sống tử tế, ta che chở người" đi?

Thượng Thanh Hoa không nhận được cảm thấy, ôm đùi gì gì đó, vẫn là khá hữu dụng, khá tất yếu.

Bằng không căn bản sống không đến bây giờ!

Thuận tiện, hệ thống đại thần lời ít ý nhiều truyền đạt một chỉ lệnh mới cho Thượng Thanh Hoa: Trong vòng ba năm trở thành đệ tử thủ tịch An Định Phong.

Ngoại trừ khi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, cần thể hiện mặt tốt dưới sự "chiếu cố" của Mạc Bắc Quân, muốn làm đệ tử thủ tịch, cũng tốn không ít tâm tư trong nội bộ Thương Khung Sơn.

Xét thấy mỗi người đều biết, chỉ số thông minh của vật hi sinh và nhân vật phụ trong bộ sách 《Cuồng ngạo tiên ma đồ》 chỉ có 40,

vì thế cái gọi là cung tâm kế đại khái cũng chỉ là trình độ này:

Giả thiết lão phong chủ An Định Phong đã có đệ tử thủ tịch A, hết sức ưu tú (ưu tú = bưng trà đưa nước giặt quần áo gấp chần mọi thứ tinh thông có thể nói là một tay đảm việc nhà), một ngày nào đó lão phong chủ yêu cầu A nướng bánh 12 vị, đưa đến một phong. Việc Thượng Thanh Hoa cần làm, chính là mỗi lần đều lén la lén lút rắc một đồng muối hoặc đường lên đám bánh mà A tỉ mỉ nướng ra, khiến chúng trở nên vô cùng khó ăn. Quá trình như trên lặp lại 3 lượt. OK, lão phong chủ rốt cuộc đã hoàn toàn thất vọng với đại đệ tử.

Ngẫm lại đi: Ngay cả cái bánh cũng nướng không xong, người còn có thể làm gì.

Lúc này, Thượng Thanh Hoa lại thể hiện nhiều hơn trù nghệ cao siêu của hắn, là có thể thành công nướng vị!

Đây gọi là: Chỉ số thông minh không đủ, điểm bựa tới bù. Nếu không làm được tốt nhất, vậy thì làm cho bựa nhất.

Tình tiết thiếu năng đến mức có thể khiến độc giả điên cuồng ném đá, cũng là một loại thành công!

Tình tiết kiểu này ở Cuồng ngạo tiên ma đồ nhiều không sao kể xiết, độc giả hàng năm tụ tập ném đá có thể nói là một đại kỳ quan của khu bình luận sách Chung Điểm. Ném đá lợi hại nhất chính là vị Tuyệt thế dưa leo kia.

Nghĩ đến đây, Thượng Thanh Hoa không nhịn được có chút nhớ đám bạn ở khu bình luận sách và vị nhân huynh này.

Thật nhớ tư thế oai hùng gào thét "Đâm Máy Bay Lên Giời, chính vì cái tư tưởng này của người, nên mới chỉ là một tay viết văn ngựa đực hạng ba!!!" không biết mệt của hấn a!

Nhưng mà, lên làm đệ tử thủ tịch của An Định Phong, phiền não chỉ tăng không giảm.

Chẳng hạn như, trước kia làm ngoại môn đệ tử, không có cơ hội cùng Thẩm Thanh Thu, Liễu Thanh Ca xuống núi làm nhiệm vụ.

Đây mà nó phải rút máu độc của bao nhiêu kiếp mới trúng được cái giải đặc biệt này.

Thương Khung Sơn vô cùng chú trọng tình cảm gắn bó giữa đồng bối, mấy đệ tử thủ tịch định kỳ cùng cày nhiệm vụ vốn là chuyện thường. Phân công lần này của ba người rất rõ ràng. Liễu Thanh Ca là tay đánh tiên phong. Thẩm Thanh Thu trung phong, phụ trách lá mặt lá trái, tập kích và bổ đao, với cả lay động cây quạt giả ngẫu (gạch bỏ toàn bộ).

Thượng Thanh Hoa thì sao?

Đương nhiên là phụ trách đánh xe ngựa, đặt nhà trọ, vác đồ vật, cùng với tất cả thu chi của chuyến đi này. Hậu cần mà.

Nếu như thế thật thì dễ dàng quá rồi.

"Nói là vào ban đêm, nhìn vào trong miệng giếng, sẽ trông thấy hình phản chiếu của mình trong đó mỉm cười vẫy tay, thỉnh linh kéo người vào chìm chết. Có khi còn có thể nhìn thấy thân nhân đã mất... Khụ khụ, Thẩm sư huynh Liễu sư đệ các người... nghe ta nói xong đã được không..."

Thượng Thanh Hoa bỏ quyền trục xuống.

Tay áo Thảm Thanh Thu có đặt một quyền sách, bất cứ lúc nào nơi nào cũng có thể tự mình giả ngẫu, giờ phút này đang đứng dưới bóng của cây đa, bày ra dáng vẻ có thi thư mang khí hoa của hân. Còn Liễu Thanh Ca đã sớm đứng ở bên miệng giếng, ngó vào xem.

Liễu Thanh Ca muốn tốc chiến tốc thắng miễn cùng đi tiếp với Thảm Thanh Thu, Thảm Thanh Thu muốn Liễu Thanh Ca làm khổ sai xong thì lượn sớm một chút, song phương đều không muốn tới gần đối phương làm buồn nôn chính mình, mỗi người đều có suy nghĩ riêng, không ai nghe hân tận tâm tận trách giải thích nhiệm vụ.

Liễu Thanh Ca ngẩng đầu, nói: "Không có."

Thượng Thanh Hoa hiểu. Ý là "Hình phản chiếu của ta ở trong không vấy tay mỉm cười với ta". Hân buông tay nói: "Này... Hay là, đổi Thảm sư huynh tới thử xem?"

Thảm Thanh Thu thu sách, thay bằng quạt, lưỡng thưởng đi đến bên cạnh giếng: "Làm phiền nhường chút."

Liễu Thanh Ca sớm "nhường" đến vài chục bước có dư. Thảm Thanh Thu thờ ơ nhìn nhìn trong giếng, hình như cũng không có thu hoạch gì.

Thượng Thanh Hoa lật quyền trục tới rào rào: "Thật là kỳ lạ a trên đây rõ ràng nói như vậy..."

Chỉ tiếc, lật có vang đến mấy, cũng không át được âm thanh không có ý tốt của Thảm Thanh Thu: "Bọn ta đều thử rồi, có phải tới phiên người không?"

Quả nhiên, trên thế giới này ngay cả yêu quái cũng bắt nạt kẻ yếu. Khi hai người họ xem, cái vẹo gì cũng không có, đến phiên Thượng Thanh Hoa, thì hắn lại nhìn thấy hình phản chiếu của mình đang gãi đầu.

Liễu Thanh Ca không nói hai lời, nắm chuôi kiếm, Thừa Loan ra khỏi võ, thế như cầu vòng hùng dũng đâm vào trong giếng.

Im ắng một lát, mặt giếng bình lặng bỗng bốc lên bọt khí. Thượng Thanh Hoa thức thời lui từng bước, tạo nên khoảng cách an toàn. Chỉ nghe một trận gào khóc thảm thiết, một lượng lớn hồn phách dạng bông xông ra từ miệng giếng!

Liễu Thanh Ca đánh tan một đám đầu nữ nhân đuổi theo hắn cán, nói: "Lui ra!"

Dựa theo lệ thường, một khi đấu võ, đệ tử An Định Phong không trợ giúp thì nên lượn đi thật xa, chỗ nào mát thì ra chỗ đó. Đáng tiếc Thượng Thanh Hoa lần này tính lầm, lượn còn chưa đủ xa, đi tới đi lui đều bị vây quanh bởi oán linh tan thành khói trắng. Việc đã đến nước này, hắn đành phải thể hiện bản lĩnh cây nhà lá vườn, đảo mắt trắng một cái, nằm vật ra ngay tại chỗ.

Chiêu giả chết này vĩnh viễn không trật đi đâu được!

Trong hỗn chiến, Liễu Thanh Ca với Thẩm Thanh Thu không cần thận tựa lưng vào nhau, hai người đồng thời lộ ra vẻ mặt chán ghét, Thẩm Thanh Thu trở tay ném ra một cái bạo kích, bay qua sát đầu vai Liễu Thanh Ca. Liễu Thanh Ca nổi giận, lập tức cũng đánh trả.

Thế thì hay rồi, chủ lực chiến đấu hoàn toàn không để ý tới kẻ địch, tự mình đánh mình. Thẩm Thanh Thu mắng: "Người mù à?"

Đánh đi đâu thế?!"

Liễu Thanh Ca cũng không nhả nhận hơn hẳn là bao: "Ai đánh trước? Ai mù trước?!"

Thượng Thanh Hoa nằm trên mặt đất, đảo mắt trắng. Hắn nhìn thấy rõ ràng, vừa rồi nghiêng phía trên của Liễu Thanh Ca có bóng dáng một con ma trắng, chiêu ấy của Thẩm Thanh Thu lướt qua đầu vai Liễu Thanh Ca. Đánh tan nó. Mắt thấy hai người chém nhau càng lúc càng hăng, sắp giết đến đỏ cả mắt rồi, hắn cũng chẳng màng giả chết nữa, ngồi lên kêu yếu ớt: "Các người đừng cãi nhau nữa. Liễu sư đệ người hiểu lầm rồi, kỳ thật vừa nãy Thẩm sư huynh hắn là..."

Thẩm Thanh Thu vung tay, vách tường bên đầu Thượng Thanh Hoa bị tạc ra mấy vết nứt sâu thẳm, bụi đá tuôn rơi ào ào.

Thẩm Thanh Thu lạnh vù vù nói: "Muốn chết thì chết cho triệt để, đừng dậy nửa đường."

Thượng Thanh Hoa một câu cũng không nói, ngã xuống tiếp tục an tâm nằm ngay đó.

Phong ấn giếng yêu và đám oán linh nó thu được không sót một con vào trong vật chứa, Thượng Thanh Hoa đưa xe ngựa tới, Liễu Thanh Ca nhìn không chớp mắt, đi về phía đường khác. Thượng Thanh Hoa vội nói: "Liễu sư đệ, người đi đâu vậy?"

Liễu Thanh Ca hừ nói: "Ta không đồng hành với kẻ đánh lén đồng môn."

Thẩm Thanh Thu vỗ tay cười nói: "Như thế rất tốt, ta cũng không muốn đồng hành với kẻ ngu si tứ chi phát triển. Thượng sư đệ, đi

thôi."

Hắn nhéo nhéo bả vai Thượng Thanh Hoa, Thượng Thanh Hoa ya ya ya nhe răng trợn mắt đồng ý. Khó khăn lắm mới thoát được ma trảo, hắn đuổi theo Liễu Thanh Ca, dặn dò: "Liễu sư đệ, sư huynh có một câu muốn khuyên. Không có việc gì thì đừng một mình luyện công, dễ tẩu hỏa nhập ma."

Liễu Thanh Ca còn chưa nói gì, đầu kia Thẩm Thanh Thu đã gõ quạt vào thành xe. Thượng Thanh Hoa vội chạy về.

Dọc đường đi, hắn vừa đánh xe, vừa nhìn chăm chú Thẩm Thanh Thu.

Thẩm Thanh Thu vốn đang dựa thùng xe đọc sách, bị hắn nhìn đến mức mặt càng ngày càng lạnh, híp mắt: "Người nhìn ta làm gì?"

Thượng Thanh Hoa xấu hổ rụt rè nói: "... Thẩm sư huynh, kỳ thật ta không muốn nhắc nhở người đâu. Có điều người đã thành tâm thành ý hỏi, ta đây liền... Sách của người cầm ngược rồi."

"..."

Thẩm Thanh Thu nháy mắt đỏ mặt, đột nhiên rút kiếm.

"Không không không không không đừng manh động!!!"

Cái tên Thẩm Thanh Thu này da mặt mỏng nhất, giáp mặt dìm hàng hắn, hắn có thể nhớ người cả đời. Thượng Thanh Hoa có chút hối hận mình lạnh lùng lạnh miệng nhất thời. Có điều kẻ dày công tôi luyện công lực giả ngẫu như Thẩm Thanh Thu mà cũng cầm ngược sách được, xem ra vừa rồi tức giận không nhẹ.

Cũng đúng, vất vả lắm mới làm một việc tốt, kết quả không như ý muốn. Không như ý muốn thì người cứ nói thẳng với Liễu Thanh Ca thôi, nói vừa rồi là ta muốn giúp người, hấn lại không chịu. Người không chịu thì để ta giúp người giải thích, hấn lại không xuống nước được, không biết có phải ngại ngùng hay không. Làm người không thể quanh co vòng vèo, tự mình giày vò chính mình.

Thẩm Thanh Thu mắt như rắn rết, Thượng Thanh Hoa mồ hôi lạnh chảy đầy lưng.

Một lúc lâu sau, Thẩm Thanh Thu mới ngồi trở về, thu kiếm vào vỏ, cố gắng bình ổn, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Thượng Thanh Hoa, người câm miệng, được không?"

Thượng Thanh Hoa ngửa ruột khó nhin, giơ tay nói: "Ta có thể nói thêm câu nữa không?"

Thẩm Thanh Thu tay phải xoa bóp huyết thái dương, gật đầu một cái, ý bảo chuẩn tấu. Thượng Thanh Hoa nghiêm túc nhìn hấn, nói ra những lời thăm thía nhất kể từ sau khi bị dòng điện ngẫu nhiên kéo vào Cuồng ngạo tiên ma đồ:

"Nếu sau này người nhìn thấy có người tẩu hỏa nhập ma, người đừng gấp, cũng đừng tùy tiện muốn lên hỗ trợ cứu người. Ngàn vạn lần phải trấn định, đi ra ngoài gọi người, đừng tự mình động thủ. Nếu không, tuyệt đối sẽ chữa lợn lành thành lợn què, từ đó sa ngã, cả đời không thể trở mình, nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch!"

Thẩm Thanh Thu chẳng hiểu gì cả: "Người khác tẩu hỏa nhập ma liên quan gì đến ta. Tại sao ta phải gấp, tại sao ta phải giúp đỡ?"

Thượng Thanh Hoa cả mặt "Ta biết ngay là phản ứng này mà", nói: "Tóm lại người nhớ kỹ là được rồi."

Đợi đến khi Thượng Thanh Hoa làm phong chủ, rốt cuộc hấn cũng không cần làm phận thấp kém một cách lộ liễu nữa rồi.

Bạn muốn chết thì vẫn cứ bạn muốn chết, có điều tốt xấu từ nha hoàn cấp thấp trở thành đại nội tổng quản, coi như là bước tiến nhảy vọt đi.

Nghe nói vị chủ nhân Thanh Tĩnh Phong không đắc tội nổi kia bị bệnh một hồi. Bệnh khỏi xong, Khung Đĩnh Phong kín tiếng mở một hội nghị bí mật.

Phiến điện Khung Đĩnh Phong. Phong chủ mười hai phong đến đủ mười một người.

Nhạc Thanh Nguyên ngưng thần nói: "Mọi người có thấy, Thanh Thu sư đệ... mấy ngày nay rất kỳ lạ không."

Các vị phong chủ đều phụ họa. Liễu Thanh Ca nghiêm nghị nói: "Đâu chỉ là lạ."

Tề Thanh Thê nói thầm: "Quả đúng là biến thành một người khác."

Thượng Thanh Hoa chính là vào lúc này phong trần mặt mỗi bước vào phiến điện. Mấy năm gần đây, hạt dưa vị cốt dừa của Thiên Thảo Phong bán ở ngoài không tẻ, hấn đã bồn tẩu mấy tháng tiêu thụ bên ngoài. Vừa trở về đã bị kéo tới họp chẳng hiểu ra sao, còn có chút không hiểu rõ tình hình, hấn chà xát tay nói: "Cái này, ta đã một thời gian không gặp Thẩm sư huynh, chư vị có thể nói xem, cụ thể là lạ ra làm sao không?"

Nhạc Thanh Nguyên nói: "Đệ ấy có thể tâm bình khí hòa nói chuyện với ta hơn một canh giờ."

"..." Thượng Thanh Hoa sợ hãi nói: "Ai nha má ơi! Lạ quá đi! Thật sự là rất lạ!"

Giữa hai người này có một nút thắt chết. Nút thắt này chưa giải, chắc chắn không có khả năng hòa hợp. Trước đó trong vòng 5 câu đảm bảo không vui tan rã mới là thái độ bình thường, một canh giờ tâm bình khí hòa giao lưu, trình độ này há chỉ huyền huyền thôi đâu!

Liễu Thanh Ca nói: "Hắn ở Linh Tê động... giúp ta một tay."

Thượng Thanh Hoa lúc này mới nhớ, đúng vậy, tuyến thời gian này, Liễu Thanh Ca đáng nhẽ đã bị Thẩm Thanh Thu giúp ngược chết rồi mới đúng, sao còn có thể vui vẻ ngồi nơi này hợp?!

Chẳng lẽ là việc năm đó đánh giết yêu, mình nhắc nhở Thẩm Thanh Thu đã phát huy tác dụng?

Những người khác tiếp tục tổng kết đủ chỗ dị thường gần đây của Thẩm Thanh Thu, cái gì mà vì đánh đuổi yêu nữ Ma tộc không biết tốt xấu mà chính mình bị thương, cái gì mà quan ái đệ tử dùng thân bảo hộ... Thượng Thanh Hoa nghe mà méo hết cả mặt.

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, thiết lập xả thân vì người khác thế này, nhìn sao cũng OOC nghiêm trọng a!

Hắn không nhịn được nói: "Dừng lại. Hắn... không phải là bị đoạt xá chứ? Ngụy sư huynh, đài thử kiếm chỗ các huynh thế nào, hắn từng đi qua chưa?"

Trên đài thử kiếm Vạn Kiếm Phong, Ngụy Thanh Ngụy có kỳ kiếm "Hồng Kính" chưa có ai có thể rút ra, phàm là oan hồn ác linh tới gần, thân kiếm sẽ tự động ra khỏi vỏ. Nếu Thẩm Thanh Thu thực sự bị thứ không sạch sẽ chiếm cứ, chỉ cần hấn tới gần đài thử kiếm, Hồng Kính đương nhiên phải kêu cảnh báo thật lớn.

Nhưng mà, Ngụy Thanh Ngụy nói: "Hắn đi qua ba lượt, còn thử rút ba lượt, không hề có động tĩnh gì."

"Trên người đệ ấy không có quỷ khí." Nhạc Thanh Nguyên chậm chậm nói: "Ta không cảm nhận được dấu hiệu bị đoạt xá."

Tề Thanh Thê khoát tay nói: "Nếu đoạt xá, hoàn toàn nói không thông. Đoạt xá kiểu gì cũng phải có mưu đồ chứ. mấy ngày nay hắn đều không có việc gì, so với trước kia càng nhàn."

Nghị luận một hồi, chưa kết luận được. Cuối cùng, Mộc Thanh Phương nói: "Cũng chưa chắc là đoạt xá, theo ta thấy, nói không chừng là bệnh cũ của Thẩm sư huynh lại tái phát."

Chúng phong chủ đưa mắt nhìn nhau.

"Bệnh cũ" là gì, không cần nói rõ, mọi người đều hiểu.

Thẩm Thanh Thu thân là kẻ tranh cường háo thắng tâm cao khí ngạo, nóng lòng cầu thành cũng không phải ngày đầu tiên, không chừng là hắn lại lén tu luyện, kết quả tẩu hỏa nhập ma.

Mộc Thanh Phương tiếp tục phân tích nói: "Ta từng nghe quá không ít ví dụ, người bị tảng đá đập vào đầu, hoặc bị kích thích mạnh, có đôi khi sẽ mất đi một ít ký ức quá khứ. Vậy thì tẩu hỏa nhập ma mà quên mất dĩ vãng tính tình đại biến, cũng không hẳn không thể."

Nhạc Thanh Nguyên nói: "Vậy còn có khả năng khôi phục không?"

Tề Thanh Thê nhăn nhó: "Chưởng môn sư huynh, chẳng lẽ huynh còn hy vọng hắc nhó ra, khôi phục cái kiêu... đối nhân xử thế như trước."

Nhạc Thanh Nguyên giật mình: "Ta? Ta cũng không biết."

Y nghiêm túc nói: "Tuy rằng đệ ấy như bây giờ cũng rất tốt... Chỉ là, có thể nhớ ra, vẫn là nhớ ra thì tốt hơn."

Có phong chủ khó hiểu nói: "Dĩ vãng hắc thấy chưởng môn sư huynh và đồng môn chưa từng chào hỏi tử tế, cũng không đăng môn báỉ phỏng, nói chuyện trong bông có kim, kỳ quái, có cái gì tốt. Vẫn là như bây giờ tốt hơn."

Nhạc Thanh Nguyên mỉm cười, cũng không nói lời nào. Mộc Thanh Phương khó xử nói: "Lần trước khi ta viết đơn thuốc cho Không thể giải, có thuận tiện xem qua giúp hắc. Không có gì rõ ràng, khó nắm bắt được, e là chỉ có thể thuận theo tự nhiên."

Sau khi cho ra kết luận "Phong chủ Thanh Tĩnh Phong mất trí nhớ, cả nhà cùng vui", tan họp.

Hội nghị lần này qua đi, Thượng Thanh Hoa cảm thấy, căn cứ dị trạng này, hắc buộc phải (tiện lúc đưa kinh phí cho Thanh Tĩnh Phong) thị sát một phen.

Trước khi thị sát, Thượng Thanh Hoa đến Bách Chiến Phong trước.

Theo lý thuyết, các đỉnh Thương Khung Sơn luận kinh nghiệm, Thanh Tĩnh Phong xếp thứ hai, Bách Chiến Phong xếp thứ bảy, đưa xong Khung Đỉnh Phong vị trí đầu, ngay sau đó nên ấn trình tự đưa Thanh Tĩnh Phong trước mới đúng. Nhưng thứ nhất, Thẩm Thanh Thu quá khó hầu, mỗi lần Thượng Thanh Hoa đều phải vắt hết óc nghĩ xem nói chuyện thế nào mới không đắc tội hấn; thứ hai, Bách Chiến Phong giỏi đánh hiệu chiến, đưa kinh phí cho họ trước, Thượng Thanh Hoa an tâm hơn.

An tâm thế nào hả? Ừm, chính là cái kiểu an tâm như một hộ cá thể kinh doanh mặt tiền giao phí bảo kê cho ác bá địa phương vậy đó...

Nghênh đón hấn chính là sư đệ Quý Giác của Liễu Thanh Ca, nhiệt tình trước sau như một, song phương hàn huyên vài câu, giao tiếp xong, Quý Giác nói: "Vậy Thượng sư huynh đi thông thả, ta quay về diễn võ trường đây."

Thượng Thanh Hoa nhìn vẻ mặt y, có vẻ không muốn mình đi nhanh như vậy, hỏi: "Gần đây Liễu sư đệ thường xuyên ở lại trên Bách Chiến Phong mà. Là vị sư đệ nào cảnh giới đại tăng vậy?"

Hàng năm Liễu Thanh Ca ra ngoài tìm người ẩu đả, trên Bách Chiến Phong không ai là đối thủ của hấn, một tháng nhiều nhất chỉ quay về một lần. Khi nào Bách Chiến Phong tập kết thành đội đến Thiên Thảo Phong trị liệu, khi đó là lúc hấn trở về. Nhưng mà gần đây, cánh cửa sơn môn của Thiên Thảo Phong đều sắp bị các đại gia Bách Chiến Phong đập hỏng, kinh phí cũng căng thẳng, Mộc Thanh Phương luôn luôn tìm Thượng Thanh Hoa dàn xếp một phen, hấn cảm thấy kỳ lạ, nghĩ thầm phải chăng Bách Chiến Phong mới xuất hiện kỳ tài nào có thể đánh được với Liễu Thanh Ca, vì vậy mới hỏi như thế.

Quý Giác buồn bực nói: "Cũng không phải là đỉnh của bọn ta. Là Thẩm Thanh Thu."

Thượng Thanh Hoa vốn không mong nghe được đáp án long trời lở đất gì, mỉm cười gật đầu: "Ờ, Thẩm Thanh Thu a... Thẩm Thanh Thu?!"

Tiêu hóa lượng tin tức cực đại mà ba chữ kia mang lại, Thượng Thanh Hoa suýt nữa hãi đến mức trực tiếp phi thăng.

Thẩm Thanh Thu? Ở Bách Chiến Phong? Hơn nữa ở diễn võ trường Bách Chiến Phong? Làm gì? Bị Liễu Thanh Ca đơn phương ẩu đả sao? Không đúng, với khả năng kéo điểm thù hận của hắn thì có lẽ là bị đánh hội đồng —— chết người thì phải làm sao? Hắn chính là phản diện quan trọng a! Ngộ nhớ hắn bị đánh chết thì Băng ca phải tặng cho ai để ngược đây?!

Quý Giác: "... Thượng sư huynh người đây là ánh mắt gì! Đừng nhìn ta như vậy, bọn ta không có giết người! Thẩm Thanh Thu còn sống, ai cũng chưa làm gì hắn cả! Người nên hỏi là hắn làm gì bọn ta!"

Vì thế, Thượng Thanh Hoa đi theo y một đường chạy bước nhỏ tới diễn võ trường.

Trên đài cao đá huyền vũ, Liễu Thanh Ca cùng Thẩm Thanh Thu cư nhiên thật sự so kiếm rất quy củ.

Động tác của Liễu Thanh Ca chậm nhiều hơn bình thường, thay vì nói là so kiếm, chi bằng nói là đang mớm chiêu. Ánh mắt cũng coi như bình thản, không hề có sát khí của dĩ vãng.

Đúng lúc này, Thẩm Thanh Thu một kiếm đâm vào không khí, hấn chau mày, tay trái hơi hơi cử động.

Trái tim của Thượng Thanh Hoa siết lại, khóe mắt thoáng nhìn Quý Giác bên cạnh cũng rung mình, tựa hồ có xúc động muốn kêu lên.

Hai người liếc nhau, tự hiểu suy nghĩ đối phương.

Quý Giác lòng còn sợ hãi, thấp giọng nói: "Ta luôn cảm thấy Thẩm Thanh Thu lập tức sẽ thả ít khói độc ám khí gì gì đó."

Thượng Thanh Hoa đồng cảm sâu sắc: "Anh hùng cùng chung ý kiến!" Xem ra lý giải của Quý sư đệ đối với nhân vật này vô cùng thông suốt. Không hổ từng cùng Thẩm Thanh Thu vung tay ở kỹ viện, mất hết thể diện kẻ thù cũ của hai đỉnh...

Thẩm Thanh Thu thu hồi Tu Nhã, đứng thẳng suy nghĩ. Hấn một không cười lạnh, hai không lườm người, nhìn như vậy, mày nhuận mắt hòa, cũng có chút phong thái quân tử khiêm khiêm tu nhã.

Giây lát, Thẩm Thanh Thu nói: "Không hiểu."

Liễu Thanh Ca tùy tay hoa kiếm một cách sắc bén, nói: "Chỗ nào không hiểu?"

Một đệ tử bên cạnh Quý Giác bỗng nhiên rên rĩ nói: "Trời ạ, hấn lại không hiểu."

Một đệ tử khác nhỏ giọng nói: "Ta... Ta không được... Ta bụng không thoải mái ta đi xuống trước..."

Quý Giác vội nói: "Sư đệ chờ ta một chút, ta cũng..."

Sư đệ đẩy y về: "Ở lại đó! Chẳng phải ngươi mới về sao?!"

Trên đài, Thẩm Thanh Thu nói: "Vừa rồi mấy chiêu kia, nếu tay phải của ta xuất kiếm với ngươi, tay trái ra một bạo kích linh lực, tìm cơ hội đánh vào bụng ngươi, vẫn là có cơ hội thắng."

Liễu Thanh Ca xì nói: "Không thể."

Thẩm Thanh Thu kiên trì: "Có thể."

Liễu Thanh Ca: "Có thể thắng, vì sao ngươi không thử?"

Thẩm Thanh Thu rụt rè nói: "Đây chẳng phải luận bàn thôi sao, làm thật thì không tốt lắm."

Liễu Thanh Ca không nói nhiều với hắn, nhìn xuống dưới đài nói: "Đến một người!"

Tráng sĩ ung dung tự tại bị hắn tùy tay chọn phải, vẻ mặt thấy chết không sờn đi lên trên đài, dựa theo chỉ dẫn của Thẩm Thanh Thu mà đối chiến mấy chiêu với Liễu Thanh Ca, trực tiếp bị kiếm khí Thừa Loan đánh bay.

Lúc này Liễu Thanh Ca mới thu kiếm vào vỏ, nói với Thẩm Thanh Thu: "Đã thấy chưa? Không áp dụng được."

Thẩm Thanh Thu mở ra chiết phiến, phe phẩy trước ngực, cười dài nói: "Thấy rồi. Liễu sư đệ phản ứng quá nhanh. Quả nhiên không áp dụng được."

Quý Giác thấp giọng lên án với Thượng Thanh Hoa: "Mỗi lần hắn nói 'Không hiểu', Liễu sư huynh sẽ tìm một người lên làm mẫu, mãi đến khi hắn hiểu mới thôi..."

Khó trách gần đây dân cư thương tật của Bách Chiến Phong chỉ tăng không giảm, Thiên Thảo Phong đông như trẩy hội.

Thượng Thanh Hoa chỉ có một ý tưởng.

Cái tên Thẩm Thanh Thu này tuyệt đối là cố ý!!!

Sau khi tan cuộc, Liễu Thanh Ca tiếp tục huấn (đánh) luyện (đập) Các đệ tử Bách Chiến Phong. Thẩm Thanh Thu và Thượng Thanh Hoa chào hỏi nhau, cùng đi xuống núi. Khi qua sơn môn, Quý Giác mang theo hai túi vải qua, muốn tặng cho Thẩm Thanh Thu và Thượng Thanh Hoa.

Thượng Thanh Hoa không hiểu, cời dây thắt nhìn nhìn, chỉ thấy hai cục máu me nhầy nhụa lông lá xồm xoàm đang làm tổ ở bên trong: "Đây là..."

Quý Giác mặt không biểu cảm nói: "Quái lông ngắn Liễu sư huynh sẵn về, nghe nói mùi vị rất tốt, hai vị sư huynh có thể mang về phong tự nấu nướng."

Quái lông ngắn? Quái lông ngắn? Hắn có thiết lập ra quái vật này sao? Có thể ăn được? Người nghiêm túc?!

Thẩm Thanh Thu nhìn qua cũng vô cùng nghi ngờ khả năng ăn được của thứ này: "Làm phiền rồi..."

Quý Giác lớn giọng nói: "Sư huynh nói, đây là quà đáp lễ lần trước Thanh Tĩnh Phong đưa tới lá trà."

Lá trà? Còn đưa lá trà?! Đây tính cái gì? Trao đổi lễ vật cho nhau?! Thượng Thanh Hoa trong lòng kêu á đù, trên mặt hì hì cười:

"Nói như thế, ta đây là hưởng phúc của Thẩm sư huynh. Chỉ là không biết là lá trà ngon nào?"

Thẩm Thanh Thu hòa ái dễ gần nói: "Là ruộng trà nhà đại đệ tử Minh Phàm của ta hái. Về phần có ngon không, Thượng sư đệ thuận tiện đến Thanh Tĩnh Phong nếm thử một lần chẳng phải sẽ biết?"

Thượng Thanh Hoa nghiêm mặt nói: "Ta đây cũng đành hưởng thêm phúc của Liễu sư huynh vậy."

Thế là mỗi người một túi vải, nói đông nói tây, đi lên Thanh Tĩnh Phong.

Vừa vào sơn môn, gió lạnh tạt vào mặt, tiếng chim hót thoang thoảng, cực kỳ khác biệt với bên ngoài. Hai người giẫm lên lá trúc mềm mại rơi đầy đất, cảm giác thần khí tươi sáng.

Thẩm Thanh Thu chẳng biết tại sao, tâm trạng rất không tệ, nhìn nửa điểm cũng không giống dáng vẻ vừa mới bại bởi Liễu Thanh Ca, ngược lại còn bình thản khen: "Kiếm pháp của Liễu sư đệ thật không tệ."

Thượng Thanh Hoa không nhịn được nhắc nhở nói: "Thẩm sư huynh người... thua mấy lần?"

Thẩm Thanh Thu nghĩ nghĩ: "Hử? Ừ, người hỏi sáng nay? Cũng chỉ bảy tám lần thôi."

Vậy sao người có thể bình tĩnh như vậy?!

Không phải nên nghiêng răng nghiêng lợi lê hoa đá vũ (...) chim én nỉ non phủ tay trở về bế quan ba tháng thề tái chiến sao?

Người OOC biết không? Chuyên nghiệp chút được không?!

Thẩm Thanh Thu dùng cuống quạt gõ vào gáy: "Bại bởi phong chủ Bách Chiến Phong, cũng hết cách. Không bằng nói thắng mới là không bình thường đi."

"..." Thượng Thanh Hoa cảm giác không có cách nào trao đổi với hắn.

Mất trí nhớ. Hắn nhất định là luyện công luyện đến tẩu hỏa nhập ma mất trí nhớ. Hình ảnh huynh hữu đệ cung đồng môn hài hòa hữu ái cư nhiên xuất hiện giữa Thẩm Thanh Thu và Liễu Thanh Ca —— thần linh hội, nói không chừng thêm mấy ngày nữa, Thẩm Thanh Thu với Lạc Băng Hà cũng có thể liếc mắt đưa tình!

Hình ảnh đáng sợ này vừa mới lóe qua trong đầu hắn, đã thấy một bóng trắng lướt qua. Trong lòng Thẩm Thanh Thu đột nhiên bị một thứ đánh vào.

Cái thứ mềm một cục kia kêu lên: "Sư tôn!"

Thẩm Thanh Thu bị y bổ nhào tí nữa ngã ngửa, nghiêng cả người, vịn lấy một cành trúc, không để gì đứng vững, thấy Thượng Thanh Hoa đang mặt không biểu cảm lạnh nhạt quan sát.

Không thể trách Thượng Thanh Hoa biểu cảm cứng ngắc. Nhìn mầm non tiểu soái ca đang ôm lấy eo của Thẩm Thanh Thu chặt như vòng kim cô kia, vừa rồi Thượng Thanh Hoa gần như thốt ra một tiếng "Băng ca"!

Thẩm Thanh Thu một bàn tay cứng ngắc lay quạt, lúng ta lúng túng nói: "Gọi thì gọi, đừng có gọi dài cái cổ họng ra. Cả ngày nhào lên thân người ta, sư thúc người còn ở chỗ này, ra thể thống gì!"

Lạc Băng Hà từ từ thu tay, đứng thẳng, nhu thuận hô một tiếng Thượng sư thúc trước, rồi mới nói: "Đệ tử làm xong bài tập buổi sáng, vẫn luôn ở đây chờ sư tôn về, nhất thời vui mừng, quên hết tất cả..."

Nội tâm đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời gần như sụp đổ.

Lạc Băng Hà đổi thành kéo cánh tay Thẩm Thanh Thu: "Sư tôn, tại sao hôm nay đi lâu vậy?"

"Hôm nay nhiều người a."

Nhìn nụ cười thản nhiên tự đắc của Thẩm Thanh Thu, Thượng Thanh Hoa không nhịn được đoán xem hôm nay hẳn "không hiểu" bao nhiêu lần, lại khiến Liễu Thanh Ca "làm mẫu" Cho hẳn bao nhiêu lần.

Lạc Băng Hà tự nhiên tiếp nhận túi vải trong tay Thẩm Thanh Thu: "Lần sau ta có thể đi cùng không?"

"Vậy phải xem kiếm pháp của người tiến bộ như thế nào." Thẩm Thanh Thu thuận miệng nói: "Bên trong túi không biết là quái vật gì, Liễu sư thúc của người nói có thể ăn, người xem xem có thể lột sạch lông được không, phải ăn như thế nào."

Người coi Băng ca là thím đầu bếp à —— đồ làm của nam chính chỉ có nữ chính mới được ăn, tuân thủ bổn phận được không —— đẹp đi, Thượng Thanh Hoa chẳng còn hơi sức nữa.

"Ừm." Lạc Băng Hà vô cùng vui mừng đáp ứng, lắc lắc túi vải, thứ bên trong bỗng nhiên giãy dụa.

"Sư tôn, vẫn còn sống!"

Tới phòng tiếp khách trong trúc xá, đám đồ đệ của Thẩm Thanh Thu vẫn còn vây quanh cái bục vải thay phiên nhau chọc sinh vật bất minh, chọc một cái quai lông ngắn kia liền phát ra tiếng kêu thê thảm, họ còn hưng phấn không thôi, xuýt xoa hiếu kỳ: "Sư tôn, thật là sống!"

"Sống thì phải làm sao? Hay là giết ăn?"

"Đừng mà, thật đáng thương..."

Thượng Thanh Hoa cố gắng lơ đi đám tiểu đệ tử ngòai lung tung này, cúi đầu uống trà, nội tâm run rẩy.

Nhớ rõ lần trước tới, các đệ tử đều vẻ mặt thâm thù đại hận, đứng thẳng như tùng ngòai vững như chuông, mỗi người tay cầm quyển sách cổ, giống như niệm chú đi đến đâu đọc đến đó, nói chuyện trích dẫn điển cố du dương trầm bổng. Lại nhìn hiện giờ... Đây là Thanh Tĩnh Phong nổi tiếng thanh niên văn nghệ làm màu xuất hiện lớp lớp đó sao?

Toàn bộ là một trại trẻ nhi đồng tăng động.

Thẩm Thanh Thu nói: "Sống thì nuôi đi."

Minh Phàm vội vàng phản đối: "Ăn đi, vẫn là ăn đi, chúng ta chưa nuôi bao giờ, không biết nó ăn bao nhiêu, thay nước dất bộ gì đó cũng thật là phiền phức..."

Ninh Anh Anh chép miệng nói: "Thôi đi, nuôi cũng không do người nuôi, sư tôn đương nhiên cho A Lạc nuôi rồi." Nàng ngẩng đầu hỏi: "Sư tôn, thứ đồ kỳ lạ này người bắt được ở đâu thế?"

"Phong chủ Bách Chiến Phong đưa. Đáp lễ lá trà."

Ninh Anh Anh nghe vậy, rầm rì nói: "Sư tôn, ta không thích Bách Chiến Phong, họ thật đáng ghét... Lần trước họ ỷ vào kiếm pháp bắt nạt A Lạc, còn đuổi theo đánh y..."

Thượng Thanh Hoa thầm nghĩ: Chuyện thường mà. Ác cảm của Bách Chiến Phong nhất mạch với Lạc Băng Hà là trời sinh mà có, đây là một loại phản cảm trực giác của sinh vật đơn bào đối với nhân tố tà ác. Lời này thật sự không phải dìm hàng Bách Chiến Phong, bản thân Thượng Thanh Hoa còn là fan ấy chứ.

Ninh Anh Anh quở trách xong, yêu cầu: "Sư tôn, người nhất định phải giúp bọn ta hung hăng giáo huấn họ!"

"Phụt ——" Thẩm Thanh Thu sặc một cái, chuyển hướng Thượng Thanh Hoa, khéo cười nói: "Khụ khụ... Đứa nhỏ này, nói linh tinh cái gì. Đồng môn thì phải hài hòa hữu ái, sao có thể hờ tị là hung hăng giáo huấn được?"

Thượng Thanh Hoa liên tục nói phải, đáp lại với nụ cười gượng đồng dạng, liều mạng uống trà.

Em gái Anh Anh à, không cần sư tôn người ra tay, Liễu Thanh Ca đã giáo huấn họ rất thảm rồi. Sự thật là Thẩm Thanh Thu phụ trách "Hài hòa hữu ái", Liễu Thanh Ca phụ trách "Hung hăng giáo huấn"... Không hổ là bản sắc ngụy quân tử!

Thượng Thanh Hoa cảm giác vui mừng sâu sắc, Thẩm Thanh Thu, cho dù tẩu hỏa nhập ma mất trí nhớ, cũng quả nhiên vẫn là Thẩm Thanh Thu nham hiểm kia!

Đúng lúc này, Lạc Băng Hà mang tới lá trà, vào phòng khách trình cho Thượng Thanh Hoa. Thẩm Thanh Thu nói: "Nào sư đệ,

nhờ trước nay An Định Phong chiếu cố..."

Vẫn ngồi xổm dưới đất không chịu buông tha, Ninh Anh Anh kích động nói: "Sư tôn, người nhất định phải rửa hận cho A Lạc!"

"..." Thẩm Thanh Thu không thể nhịn được nữa: "Anh Anh, đi ra ngoài chơi đi."

Lạc Băng Hà vội nói: "Rửa hận gì đó ngàn vạn lần không cần. Chỉ là đệ tử tài nghệ không bằng người, làm mất mặt sư tôn và Thanh Tĩnh Phong."

Thẩm Thanh Thu an ủi: "Người chỉ là căn cơ không tốt lắm, tạm thời không vội. Chỉ cần dụng công, bổ thêm thời gian, nhất định có thể vượt qua họ."

Minh Phàm khinh thường nói: "Vượt qua Bách Chiến Phong, dựa vào y, chờ một trăm năm nữa đi."

Ninh Anh Anh phát giận: "Xem thường Thanh Tĩnh Phong chúng ta xem thường A Lạc như thế, người lên Bách Chiến Phong luôn đi, xem bọn họ có chịu nhận người không!"

Thẩm Thanh Thu đỡ trán: "Không phải kêu các người ra ngoài chơi sao? Sao còn ở chỗ này? Băng Hà mau đưa họ ra ngoài, đừng ở chỗ này làm xấu mặt người ta."

"Được thôi sư tôn. Có điều con này rốt cuộc là ăn hay là nuôi..."

...

Thượng Thanh Hoa cảm giác mình sắp bị nhồi máu cơ tim.

Giáo viên tiểu học ưu tú Thẩm Thanh Thu với áo bông tri kỷ thương hiệu Lạc Băng Hà là cái quái quỷ gì đây!

Đờ mờ nó ngàn vạn lần đừng nói với ta Thẩm Thanh Thu thật là vì rửa hận cho Lạc Băng Hà mới đi Bách Chiến Phong trên đũa người nhé!

Hình ảnh cha hiền con thảo... Nhỏ nhỏ nhỏ, nâng khăn ngang mày... Nhỏ nhỏ nhỏ, tương kính như tân này, so với việc Thẩm Thanh Thu cùng Liễu Thanh Ca luận bàn hòa bình còn huyền huyền hơn. Cứ tiếp tục như vậy, nói không chừng có một ngày họ sẽ liếc mắt đưa tình thặc. Ta nhỏ, nếu thực sự tới lúc đó, hẳn liền nuốt hết cân rưỡi sít.

(Nâng khay ngang mày: do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày.

Tương kính như tân: vợ chồng kính nhau như khách quý)

Đại thần Máy Bay thề xong, khó được cẩn thận nghĩ nghĩ, thành ngữ hẳn dùng luôn không tốt, biết vài cái có hạn đều dùng để hình dung mỹ mạo của Liễu Minh Yên rồi. Tần suất cao nhất chính là "ngực sữa rung động" và "vô cùng mịn màng". "Tương kính như tân" dùng ở chỗ này chắc là không sai đi. Ủ, xem ý mặt chữ, chắc là không sai!

Lúc đó, đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời cần cù thật thà phấn đấu sinh tồn còn chưa biết, phản diện cặn bã Thẩm Thanh Thu, đã được thay bằng cao thủ ném đá Tuyệt thế dựa leo.

Nhớ năm đó, thỉnh thoảng khi người này ném đá quá lợi hại, hẳn sẽ thuận miệng nguyện rửa một chút, ác độc cầu nguyện dựa leo

của hần ta có tuyệt thế đến mấy cũng đừng mơ có đất dụng võ, ai ngờ trên trình độ nào đó, lời nguyên này đã ứng nghiệm.

Tâm trạng Băng ca mấy ngày nay đặc biệt không tốt.

Thượng Thanh Hoa có thể lý giải. Thân là nam chính ngựa đực nguyên tác có thể một mình thao tận trời xanh, hiện tại y đem Thẩm Thanh Thu về nhốt lại —— cư nhiên thật sự chỉ là nhốt lại. Chỉ mỗi nhốt lại, không làm gì khác.

Có thể tin được sao?! Hần thân là nguyên tác giả còn không tin được!

Nếu Băng ca hiện tại còn có thể do hần một cây bút thao túng, căn cứ nguyên tác "Khiến nhân vật chính sượng, chính là khiến độc giả sượng", hần nhất định lật qua lật lại như chiên bánh nướng để cho Lạc Băng Hà hấp Thẩm Thanh Thu mấy trăm lần a mấy trăm lần (Phương diện này tuyệt đối không có ân oán cá nhân giữa hần với Tuyệt thế dựa leo. Tuyệt đối không có.) Tư thế đạo cụ nơi chốn mỗi lần đều không trùng lặp. Hấp chín mới dễ nói chuyện, hấp hoài hấp hoài tất nhiên sẽ có tình cảm rồi..

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 97: Đâm Máy Bay Kỳ Ngộ Ký 5

Ngẫm một chút về sự gian khổ giản dị, ba năm không biết cuộc sống vị thịt của Băng ca, Thượng Thanh Hoa càng cảm thấy đau xót cho con ruột.

Cho nên, không kể nào lại thiếu não đến độ dám vào lúc này tiến lên tự chuốc họa vào thân.

Phòng nghị sự địa cung bận tới bận lui. Sa Hoa Linh vừa vá lại cái lưới Khốn Tiên Tác bị Thẩm Thanh Thu nỗ rách, vừa liếc mắt lên nhìn trộm Lạc Băng Hà, thỉnh thoảng không cam lòng mà cắn cắn môi. Mạc Bắc Quân ở góc tây buồng mất nửa ngủ gật, Thượng Thanh Hoa nhàn đến mức vung vẩy tay chân.

Hắn là thực không có chuyện gì, cũng không muốn đến phòng nghị sự. Nhưng nơi này là địa bàn Ma tộc, hắn mà không theo sát Mạc Bắc Quân không rời một tấc, nói không chừng đã bị những sinh vật dị tộc khác ăn tươi nuốt sống rồi.

Đang muốn bò đến bên cạnh Mạc Bắc Quân, mặc kệ hiểm nguy bị hành hung nhờ vả đại vương đổi nơi thoải mái hơn để ngủ gật. Lạc Băng Hà bỗng nhiên nói hai chữ.

"Nếu như."

Cả sảnh nhất loạt dựng thẳng lưng tai.

Lạc Băng Hà nói: "Nếu trong lòng các người đối với một người không tầm thường, thế nào mới có thể khiến hắn hiểu được tâm ý của người?"

Poor Ice Brother!

Đúng là bệnh nan y thử loạn thuốc mà!

Tuy rằng y hỏi vô cùng hàm súc, nhưng có ai không nghe ra, y đang xin tư vấn tình cảm?

Việc như thế này mà cũng đem ra thảo luận nghiêm túc trước mặt các thuộc hạ. Người (ma) quả nhiên không thể yêu đương, một khi yêu đương chỉ số thông minh sẽ tuột dốc không phanh.

Đương nhiên, không có ai dìm hàng y, trực tiếp vạch trần, nhưng vấn đề này cùng với phong cách Ma tộc rất chi là... lạc lõng, trong chốc lát, chẳng có ai trả lời. Kỳ thật đáp án đơn giản như vậy, người bình thường ai cũng trả lời được, thích ai thì người cứ nói thẳng. Đáng tiếc ở đây chẳng có ai "bình thường", ngoại trừ Thượng Thanh Hoa cũng không có ai là "người".

Mạc Bắc Quân nghĩ nghĩ, với đường vòng trong não gã, không biết lý giải "không tầm thường" thành ra cái gì, nói: "Mỗi ngày đánh ba trận?"

Lạc Băng Hà một tay ra dấu "dừng lại", anh minh nói: "Người thì không cần trả lời."

Trong những vị có mặt, duy nhất có ưu thế về giới tính, có thể am hiểu vấn đề này chỉ có Sa Hoa Linh, vì thế mọi người còn lại đều nhất tề hướng ánh mắt về phía nàng. Sa muội muội nhân khí nguyên tác cực cao về mặt "WTF tại sao bà đây phải cung cấp tư vấn kiểu này cho nam nhân mà mình muốn cua về tay", khóe miệng đầu mày giật giật, cuối cùng nhả ra một câu khô khốc: "Tại sao quân thượng không hỏi thử Mộng Ma tiên bối?"

Lạc Băng Hà nói: "Hỏi rồi."

Mộng Ma có thể cho ra đáp án dở hơi gì, không ai rõ hơn Thượng Thanh Hoa. Vị này giống hần, tuyệt đối đều thuộc phái "làm trước cho sướng"!

Thượng Thanh Hoa không nhịn được "phụt há" một tiếng công phá.

Sa Hoa Linh đang đầy bụng sầu lo không có chỗ phát hỏa, nhắm chuẩn lần này, phát tác: "To gan! Người là ai, không những dám đến phòng nghị sự, còn dám vào lúc quân thượng thương nghị chuyện quan trọng làm nhiễu loạn hiện trường!"

Vấn đề như thế này... không thể gọi là thương nghị chuyện quan trọng đi, hơn nữa hần chỉ phụt cười thôi mà, làm sao có thể "nhiều loạn hiện trường"?

Xét thấy Sa Hoa Linh không phải lần đầu tiên soi mói hần, Thượng Thanh Hoa sớm đã có thể làm mặt lạnh, thành thật ngồi tại chỗ, coi mình như không khí. Quả nhiên, Mạc Bắc Quân thờ ơ. Sa Hoa Linh thấy không ai để ý đến nàng, oán giận cắn móng tay nói: "Quân thượng, Mạc Bắc Quân mỗi ngày đi đâu cũng mang theo hần,

cũng không cố kỵ gì, ngay cả phòng nghị sự cũng mang theo, rốt cuộc là thế nào?"

Lạc Băng Hà cũng thờ ơ: "Người mỗi ngày đều nhìn thấy hấn, còn chưa nhìn quen sao."

Sa Hoa Linh gần như muốn ngất.

Đây là lần đầu tiên trong mấy tháng qua Băng ca phát biểu ý kiến về sự tồn tại của mình! Nội tâm Thượng Thanh Hoa nhất thời mừng như điên "con của ta để ý đến ta ha ha ha ha". Ai ngờ, Lạc Băng Hà nhìn nhìn hấn, nói: "Nếu đã cười, có phải chứng tỏ người có lời muốn nói không?"

"..." Thượng Thanh Hoa một lời khó nói hết.

Sa Hoa Linh "Ha!" một tiếng, nói: "Quân thượng hỏi đúng lắm. Nếu hấn đã quen biết với Thẩm... với người đó, tất nhiên có cao kiến khó lường. Ta rửa tai lắng nghe là được."

Thượng Thanh Hoa quay đầu lại nhìn nhìn Mạc Bắc Quân ngồi phía sau, thấy gã quả nhiên không có ý định muốn giải vây cho mình, quyết tâm, chắc như đinh nói: "... Cái này... đương nhiên là có lời muốn nói! Bí quyết chỉ có một chữ: "Bám"!"

"Có câu liệt nữ sợ triền lang, tráng sĩ sợ kiêu nương, chỉ cần công phu thâm, có công mài sắt, có ngày nên kim. Cho dù hấn thẳng như kim thêu, cũng có thể bẻ thành kim băng!"

Sa Hoa Linh nói: "Cái gì thẳng thẳng cong cong, đừng có nói tiếng của loài người. Quân thượng, ta thấy hấn căn bản là đang cố ý lừa bịp!"

Lạc Băng Hà lại hoàn toàn tiến nhập trạng thái, lẩm bẩm nói: "Ta bảm còn chưa đủ? Còn chưa đủ?"

Thượng Thanh Hoa thao thao bất tuyệt nói: "Bảm là chính sách phương châm chủ yếu, thế nhưng ngoại trừ một chữ này, còn có một vài điểm vô cùng quan trọng cần chú ý. Chữ vị, phải biết rằng tình yêu của nữ nhân xuất phát từ sùng bái, tình yêu của nam nhân xuất phát từ thương tiếc. Trường hợp của nữ nhân chúng ta tạm thời không thảo luận, tin chắc rằng không có nữ nhân nào lại không khuất phục dưới phong thái nghịch thiên thần uy tuyệt thế và thâm tình chân thành của quân thượng, cho nên chúng ta chỉ thảo luận trường hợp còn lại. Nếu muốn một người nam nhân hiểu được người, a không, ngài, hiểu được tâm ý của ngài và đáp lại, vậy phải làm thế nào? Rất dễ làm, không nam nhân nào lại không thích đối tượng nhỏ yếu, đáng yêu, ngoan ngoãn. Vậy thế nào gọi là đáng yêu? Đáng yêu là một người một vật có thể khơi dậy nội tâm thương tiếc, cho nên đối tượng nhất định phải thật ngoan ngoãn thật..."

Vừa nịnh bợ vừa chém gió, quần chúng trong phòng nhất loạt nhìn về Lạc Băng Hà cao cao ngời ở phía trên: Sắc mặt âm trầm, đồng tử lệ hồng, sát khí gợn sóng, quả đúng là chú giải sinh động nhất của bốn chữ không (dục) thể (cầu) xâm (bất) phạm (mãn). So với mấy từ nhỏ yếu, đáng yêu, ngoan ngoãn, nhu thuận, tựa như một trời một vực.

Sa Hoa Linh không nhịn được xì một tiếng khinh miệt.

Thượng Thanh Hoa vội vàng cầm miệng. Lạc Băng Hà xoa huyệt thái dương: "Người tiếp tục nói."

Được cho phép, Thượng Thanh Hoa lúc này mới tiếp tục phân tích. Hắn không có hảo ý nói: "Chúng ta có thể lấy Thẩm Thanh Thu

làm ví dụ. Người này là một trai thẳng... Trai thẳng nghĩa là gì? À trai thẳng chính là nam nhân bình thường... Đương nhiên không phải ta nói quân thượng ngài không bình thường. Hắn rất coi trọng tôn nghiêm người thầy của mình, thầy giáo đều thích học sinh ưu tú nghe lời, cho nên muốn hắn thích, bước đầu tiên phải làm chính là nghe lời..."

Cả sảnh toàn yêu ma quỷ quái hoàn toàn ngậy ngốc trước cái miệng không thể ngăn được của hắn.

Sa Hoa Linh: "Làm càn! Ý của ngươi là khiến quân thượng giả bộ, giả bộ, giả bộ đáng thương, nghe lời hắn sao? Quân thượng đường đường ma giới tôn sư, sao có thể làm chuyện mất mặt như thế!!!"

Đúng ta chính là ý này!

Sa Sa cô quay đầu nhìn biểu cảm băn khoăn của quân thượng nhà cô, dáng vẻ đó của y trông giống như cảm thấy việc này mất mặt lắm sao?

Dống dạc hùng hồn lên trời xuống biển miệng lưỡi lưu loát, khi Thượng Thanh Hoa chấm dứt màn tư vấn tình cảm dài đến hai mươi phút của hắn, Sa Hoa Linh đã dùng ánh mắt bóp chết hắn ngàn vạn lần, thế là Lạc Băng Hà vừa rời khỏi, Thượng Thanh Hoa nhanh chóng dịch đến bên Mạc Bắc Quân, dựa thật là sát, tìm kiếm che chở.

Mạc Bắc Quân hí mắt liếc hắn: "Cho nên nói nếu muốn được nam nhân thích, phương pháp hữu dụng nhất là giả bộ đáng thương?"

Thượng Thanh Hoa nghĩ nghĩ, "Trên phương diện lý luận, là thế không sai?"

Mạc Bắc Quân vươn tay.

Thượng Thanh Hoa tưởng rằng lại sắp bị đánh, vội vàng ôm đầu. Lại không đợi được nổi đầu đã lường trước. Mạc Bắc Quân chỉ là ở đỉnh đầu của hắn, nhẹ nhàng gõ một cái.

Sau đó tâm trạng có vẻ không tệ đứng lên, đi ra khỏi phòng nghị sự.

Mặc dù Thượng Thanh Hoa chẳng hiểu gì cả, nhưng vẫn không trụ được ánh mắt cay nóng nhìn chằm chằm của Sa Hoa Linh, cũng vội đuổi theo ba bước gộp làm hai.

Cuối cùng vẫn là đại náo một trận.

Mai Cốt Lĩnh giống như hắn đã thiết lập trong đại cương ban đầu, nổ thành vô số cát bay đá chạy, bụi mù cuộn cuộn.

Còn thuận đường anh dũng, cứu Mạc Bắc Quân không biết bay một phen.

Trên không trung khi nắm lấy bàn tay ấy, Thượng Thanh Hoa có thể thấy rõ sự kinh ngạc khó tin trong đáy mắt gã. Có thể hiểu được. Mạc Bắc Quân nhất định là tin tưởng vững chắc, Thượng Thanh Hoa ở bên cạnh gã thuần túy là vì giữ cái mạng nhỏ, tác dụng nhiều nhất cũng chỉ là nịnh hót chém gió dùng để trút giận gì gì đó, khi gặp nguy hiểm thực sự, hắn nhất định sẽ là tên cong móng lên chạy sớm nhất. Nói thực ra, bản thân Thượng Thanh Hoa cũng tin chắc như thế. Hắn dám nói mình còn kinh ngạc khó tin hơn cả Mạc Bắc Quân.

Từ đó về sau, có thể bởi vì hộ chủ có công, biểu hiện tốt bụng, tiền lương phúc lợi đãi ngộ gì gì đó đều được đề cao, còn được cho phép quay về thăm quê cũ Thương Khung Sơn.

Đại thần Nhạc Thanh Nguyên lương thiện không màng hiềm khích lúc trước cho phép hần quay về An Định Phong tiếp tục làm phong chủ trên danh nghĩa, mấy ngày này ở Nhân Nhân Cư, lần đầu Thượng Thanh Hoa thật sự nhàn đến mức xương tủy hoang mang.

Cẩn xong nửa cân hạt dưa, hần chợt nhớ ra, hệ thống đã lâu không có lên tiếng.

Thượng Thanh Hoa khó mà chủ động gõ hệ thống một lần, hệ thống liền cho hần một lời hồi đáp long trời lở đất.

Hệ thống: 【 Mục tiêu đạt thành. Đang tải xuống phụ kiện về thành. 】

Thượng Thanh Hoa: "..."

Sau một lát, hần bắt đầu điên cuồng lắc lắc hai vai (vốn không tồn tại) của hệ thống: "Mục tiêu đạt thành?! Phụ kiện về thành?! Là phụ kiện về thành nào?! Là cái mà ta nghĩ sao? Hả? Hệ thống đại nhân, lần đầu tiên người nói nhiều chữ như vậy, người nói thêm vài chữ đi, cầu xin người, mau nói đi!!!"

Hệ thống: 【 Thiết lập cơ bản của 《 Cuồng ngạo tiên ma đồ 》 đạt thành, tuyển tình cảm chênh nhẹ, mục tiêu đạt thành. Phụ kiện trở về thế giới nguyên bản đã tải xong, xin hỏi có muốn bắt đầu dùng trình về thành không. 】

Thiết lập cơ bản đạt thành hần đồng ý, hỏ nên lắp đèn đã lắp, thế nhưng "tuyển tình cảm chênh nhẹ" thì không đúng đi, Băng ca đều đi

làm gei rồi sao có thể nói là "chệch nhẹ"? Haiz được rồi thật ra trong thiết lập nguyên bản của hấn Băng ca không có tuyến tình cảm đã định cô độc tới già cả đời cô tịch, người nhất định phải thêm thì thôi vô tư đi, tức là nói nhiều như vậy... Ý là hấn có thể trở lại thế giới ban đầu sao?!?!

Thượng Thanh Hoa lệ rơi đầy mặt.

Hấn đã lâu không viết văn. Hoài niệm cái acc Đâm Máy Bay Lên Giời với lượng fan và anti ngang ngửa, hoài niệm một đám ném đá khu bình luận sách, hoài niệm danh hiệu được tặng thưởng, hoài niệm cái notebook hấn dùng từ năm nhất, thường xuyên chết máy, còn có một lượng lớn file video trong ổ cứng, bạn hiểu mà. Còn có mấy thùng mì ăn liền chất đống sau ghế xoay, hương vị mới nhất hấn mua về với giá sỉ còn chưa kịp thưởng thức nữa.

Hệ thống đưa ra khung đối thoại: 【 Phụ kiện tải về hoàn tất. Có dùng không? 】 Phía sau đi kèm hai cái nút màu khác nhau.

【 Có 】 【 Lần sau rồi nói 】

Thượng Thanh Hoa xúc động muốn ấn cái nút màu đỏ bên trái.

Nhưng mà không biết bị cái gì, khựng tay lại.

Kỳ thật, hấn ở bên kia cũng không có người thân gì.

Cha mẹ ly dị từ sớm, mang theo đồ đạc, mỗi người đều có gia đình mới. Thỉnh thoảng ăn một bữa cơm chung, bất luận là bên nào, hấn đều cảm thấy sự tồn tại của mình vô cùng lạc lõng, khách sáo gấp thức ăn, khách sáo cười cười, còn khách sáo hơn cả ăn cơm với người lạ thực sự.

Tuy rằng cha là người giám hộ pháp lý của hắn, nhưng không thường gặp mặt, ngoại trừ năm mới lễ tết thỉnh thoảng gọi cuộc điện thoại, hỏi hắn có cần tiền không, song phương cũng không mấy giao thiệp. Có đôi khi ngay cả hỏi hắn thiếu tiền không cũng quên, hắn cũng chưa bao giờ đi nhắc. Bất luận ở nơi nào, đối với ai, hắn quen thuộc nhất am hiểu nhất cũng là cưỡi gượng.

Dù sao cũng là người trưởng thành, học phí đại học để họ trả cũng đành, phí sinh hoạt thì hắn tự mình nghĩ biện pháp.

Cũng chính là khi nghĩ "biện pháp", hắn vô tình đăng kí một cái acc trên Chung Điểm, bắt đầu viết văn.

Ngay từ đầu thuận túy là để phát tiết, muốn viết thế nào thì viết như thế, tuy rằng thậm không nở nhìn, lên kệ còn là vấn đề, nhưng không ngờ cũng thu được nhận xét tốt từ một đám người đặc thù.

Một lần bỗng nhiên muốn đổi phong cách, nhìn xem liệu có thể cứu vãn lượng follow mà biên tập chán chả thèm hỏi của mình không, vì thế nên mới có 《Cuồng ngạo tiên ma đồ》 nổi tiếng chỉ trong một đêm.

Đâm Máu Bay Lên Giời hiểu ra, hắn nghĩ ra "biện pháp" rồi.

Càng viết càng trạch, càng trạch càng viết. Là một trạch nam điển hình, quan hệ tốt, tính tình tốt đều ở trên mạng, cách nhau trời nam đất bắc. Bạn bè như Mạc Bắc Quân cơ bản không có, sau này sợ là cũng rất khó lại có.

Dừng lại.

Mạc Bắc Quân? Bạn bè?

Hắn cứ nhiên định vị Mạc Bắc Quân là "bạn bè"?!

Thượng Thanh Hoa bị mình dọa sợ, vội lấy túi hạt dưa cốt dừa đặc sản Thiên Thảo Phong ăn liền cân rưỡi để an ủi rồi đi ngủ.

Khi bị Mạc Bắc Quân cuốn cả chăn tha xuống khỏi An Định Phong, kéo vào bắc cương Ma tộc, hắn vừa mới ăn xong hạt dưa, miệng vẫn còn vị đang nằm mơ, trong mơ hắn hùng hục khí thế nuốt hết cân rưỡi sít lúc trước đã thề. Hắn là bị lạnh cóng mà tỉnh.

Mạc Bắc Quân ném hắn xuống đất, đón gió tuyết lạnh như dao găm của bắc cương, bóng dáng và thần sắc càng sắc bén.

Tuy rất soái, vô cùng soái, nhưng Thượng Thanh Hoa đã lạnh đến mức không rảnh thưởng thức cái sự soái này, muốn mở miệng nịnh hót, đầu lưỡi lại đóng băng, vì thế thành thật ngậm miệng, trèm chần run cầm cập.

Mặt đất phía trước nổi lên một lâu đài băng tuyết, Mạc Bắc Quân đi thẳng đến, Thượng Thanh Hoa nhanh chóng đuổi kịp.

Cửa lớn lâu đài băng mở ra rồi khép lại, xuyên qua cầu thang sâu thẳm, một đường không người, mãi đến gần một gian tử điện, mới thấy vài thủ vệ và thị nữ Ma tộc không dám ho he gì.

Thượng Thanh Hoa lén nhìn sắc mặt Mạc Bắc Quân, tuy rằng vẫn cao ngạo lạnh lùng như thường, nhưng lại có thêm vài phần nghiêm túc.

Hắn không nhịn được mở miệng hỏi: "Cái kia, Đại vương, chúng ta phải ở chỗ này bao lâu?"

Mạc Bắc Quân đầu không chuyển, đồng tử hướng về hắn: "Bảy ngày."

Thượng Thanh Hoa muốn cười ngất.

Thôi thôi, nói không chừng mình sắp phải trở về tiếp tục lái máy bay. Thừa dịp bảy ngày này, tử tế cáo biệt đi. Dù sao sau khi trở về, không có ai thường thường đánh hắn một trận, sai khiến hắn làm trâu làm ngựa giặt quần áo gấp chăn bưng trà rót nước nữa.

Đứng trong chốc lát, cảm giác càng ngày càng lạnh.

Địa bàn của Mạc Bắc thị quả nhiên không phải nơi cho người ở, Thượng Thanh Hoa không ngừng chạy tại chỗ, tránh cho mình bị đông cứng thành tượng băng. Mạc Bắc Quân nhìn hắn, đáy mắt hình như có ý cười chột lóe qua.

Mạc Bắc Quân vươn tay, nắm một ngón tay Thượng Thanh Hoa, nói: "Đừng ồn."

Độ lạnh giống như đều bị gã hút qua điểm tương giao. Thượng Thanh Hoa cảm thấy, lạnh thì vẫn lạnh, nhưng không khó chịu như trước nữa.

Chỉ là khó tránh khỏi, càng cảm khái sắp đến lúc chia ly. Càng cảm thấy có chút luyến tiếc.

Ngẫm lại, kỳ thật Mạc Bắc Quân ngoại trừ tính khí xấu chút, năng lực sinh hoạt kém chút, nuông chiều từ bé chút, thích đánh người chút, đối xử với hắn cũng không tệ lắm.

Nhất là hiện tại, phúc lợi không tệ, tiền lương không tệ. Cho dù đánh một trận như cơm bữa, nhưng cũng chỉ một mình gã mới được

đánh, người khác đánh thì không được. Huống hồ gần đây cũng không thấy đánh hấn nữa.

Thượng Thanh Hoa quan ngại sâu sắc cái nhìn có vẻ méo mó của mình về cuộc sống hạnh phúc.

Nhỡ như hấn thật sự trở về, ngộ nhỡ Mạc Bắc Quân bỗng nhiên lại muốn tìm một người để đánh, kết quả đi đâu cũng không tìm được hấn, hình ảnh đó tưởng tượng ra, vậy mà có chút thương cảm khúc tàn người tan, cảnh còn người mất.

Bỗng nhiên, độ lạnh thấu xương lại quay về trên người hấn.

Mạc Bắc Quân lạnh như băng nói: "Trở về chỗ nào?"

Thượng Thanh Hoa vậy mới phát hiện, trong lúc thương cảm, hấn cư nhiên cứ như vậy nói ra lời nghĩ trong lòng. Cái này thật là đáng "thương cảm" mà!

Tay Mạc Bắc Quân siết chặt, gần như muốn nắm gãy ngón trỏ của hấn luôn: "Hiện tại người nói muốn đi?"

Thượng Thanh Hoa đau đến nhăn mặt, vội nói: "Không có không có, không phải hiện tại!"

"Không phải hiện tại?" Mạc Bắc Quân nói: "Người đã nói với ta cái gì?"

Đi theo Đại vương một đời một kiếp. Coi là khẩu hiệu nói vô số lần. Nhưng hấn cho rằng, chẳng có ai coi lời này là thật cả a?

Trầm mặc một lúc lâu, Mạc Bắc Quân nói: "Người muốn đi, hiện tại lập tức đi. Không cần chờ bảy ngày."

Thượng Thanh Hoa giật mình, nói: "Đại vương a, ta mà đi thật, từ nay về sau không bao giờ có thể gặp lại ngài nữa."

Mạc Bắc Quân nhìn hấn với ánh mắt như nhìn một con kiến từ trời cao chín vạn thước, hỏi lại: "Là cái gì khiến người cảm thấy, ta sẽ để tâm việc đó?"

May là da mặt Thượng Thanh Hoa hàng năm luyện được đao thương bất nhập, lui bước một chút trước biểu cảm và câu nói này của gã.

Hấn còn muốn biện giải vài câu, lối phát triển của sự việc lại vượt quá dự đoán.

Mạc Bắc Quân nói: "Cút đi."

Thân thể đột nhiên bay về phía sau, đập lên vách tường bằng cứng như thép.

Nỗi đau sau lưng tê dại một chút, lập tức tràn đến lục phủ ngũ tạng.

Mạc Bắc Quân đến tay cũng không nhích, thậm chí cũng chẳng thèm liếc hấn đến một cái. Yết hầu Thượng Thanh Hoa nháy mắt dâng lên chất lỏng nóng vị rỉ sắt.

Tuy rằng Mạc Bắc Quân đánh hấn gần như là hằng ngày, cũng thường xuyên kêu hấn "Cút", nên tập mãi thành thói quen, nhưng chưa có lần nào, Thượng Thanh Hoa cảm nhận được cảm hận và phần nộ mãnh liệt như thế này.

Giống như vô số những lần trước, hấn từ trên mặt đất đứng lên, yên lặng lau khô máu bên khóe miệng, yên lặng cười gượng một cái

chẳng ai ngó ngang.

Đứng trong chốc lát, còn muốn nói chuyện, Mạc Bắc Quân không thể nhịn được nữa mà quát: "Cút ra ngoài!"

Thượng Thanh Hoa vội lượn ra ngoài.

Nói thực ra, tuy không ai hiểu được trong lòng gã nghĩ cái gì, nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút khó xử.

Chính là do cái ý nghĩ trước đó xẹt qua, "Mạc Bắc Quân" và "bạn bè".

Thượng Thanh Hoa chậm rãi đi lên thêm đá, thủ vệ và thị nữ Ma tộc vốn ở trong cũng chạy ra, chạy còn nhanh hơn hắn, như ong vỡ tổ chui ra khỏi lâu đài băng. Khi tới so với khi đi, tình hình đã hoàn toàn khác.

Lúc này, một thân ảnh vội vã đi ngược chiều hắn. Thượng Thanh Hoa quay đầu, xẹt qua một đôi mắt hoa đào mang theo chút hàn quang.

Tuy nói đôi mắt này cũng không thực sự nhìn hắn, nhưng Thượng Thanh Hoa vẫn bị giật mình, gót chân dính trên cầu thang.

Lén la lén lút, hắn lại vòng trở về.

TRÙNG SINH CHI HỆ THỐNG TỰ CỨU CỦA NHÂN VẬT PHẢN DIỆN

Mặc Hương Đồng Xú
dtv-ebook.com

Chương 98: Đám Máy Bay Kỳ Ngộ Ký 6 (Lời Kết)

Đám Máy Bay kỳ ngộ ký 6

Đám canh giữ lâu đài băng dưới lòng đất bị đuổi đi xong, trống không một ma nào. Nhất định Mạc Bắc Quân tưởng hắn cũng đã thành thật "cút", không dự đoán được hắn còn vòng về, nên khi Thượng Thanh Hoa quay về cái hành lang đến gian tắm điện kia mới không bị phát hiện. Hắn dừng tại đó, leo từ cái cột nhà ba người ôm mới hết lên đến xà nhà, tìm một vị trí tuyệt đối không bị nhìn thấy mà ngồi xuống.

Có điều tuy vị trí này đúng là không bị nhìn thấy, nhưng cũng không nhìn thấy người khác a!

Âm thanh lạnh lùng của Mạc Bắc Quân vang lên, tựa hồ còn mang theo cơn tức đang bị áp chế.

Gã nói: "Người tới làm gì."

Một nam tử trẻ tuổi xa lạ cười nói: "Cháu trai kếp vị, ta đến xin chén rượu mừng, có gì không được sao?"

Mạc Bắc Quân cũng không đáp, hừ một tiếng, lúc lâu sau mới nói: "Có rượu mừng gì đáng uống chứ."

Thanh âm còn lại nói: "Qua bảy ngày này, người sẽ là Mạc Bắc Quân chân chính. Chẳng nhẽ điều này không đáng chúc mừng?"

Thượng Thanh Hoa biết đây là ai, chỗ này là tình tiết nguyên tác nào bị chậm trễ kéo dài tới nay.

Muốn chết. Mạc Bắc Quân đại sự không ổn.

Vị khách không mời mà đến này, là tiểu thúc thúc của Mạc Bắc Quân, Lãm Quang Quân a!

Còn nằm bên trong tấm điện, nhất định chính là phụ thân mà từ khi sinh ra Mạc Bắc Quân chưa mấy lần thấy mặt —— thi thể của ông thôi.

Dựa theo thiết lập hán đã đặt, sau khi mỗi một đời quân chủ của bộ tộc Mạc Bắc tử vong, đều sẽ truyền lại bảy phần công lực cho con mình làm đời kế tiếp. Thời khắc này cực kỳ máu chốt. Mà trong tình tiết nguyên tác của hán, Lãm Quang Quân chính là nhắm chuẩn máu chốt này, phát động đánh lén vào ngày quan trọng cuối cùng khi Mạc Bắc Quân đang tiêu hóa công lực. Bởi vì người đầu tiên hợp pháp thừa kế vị trí là Mạc Bắc Quân, Lãm Quang Quân không có tư cách kế tục công lực, dùng bạo lực giành cũng vô dụng, không hợp pháp chính là không hợp pháp, liệt tổ liệt tông sẽ không thừa nhận. Nhưng nếu Mạc Bắc Quân chết sau khi kế vị, y chính là huyết tộc cuối cùng của Mạc Bắc, đến lúc đó, bảy phần công lực tiếp nhận rất chi khoái trá.

Dựa theo nguyên tác, nên có một Bạng ca ở bên cạnh giả heo ăn thịt hổ, thuận tay hộ tổng, sau khi Mạc Bắc Quân kể vị thì thuận lý thành chương dọa nạt Mạc Bắc thị một phen. Nhưng mà Bạng ca của thế giới này giờ còn đang không biết xấu hổ giày vò sư tôn của y, nói xem, y làm gì rảnh để ý bên này? Mạc Bắc Quân mang về, cư nhiên là mình một kẻ chả có tác dụng méo gì!

Thượng Thanh Hoa gãi đầu cuối cuối: Đại vương người, người người người, người dẫn ta trở về làm gì?! Ta vai không thể vác tay không thể khiêng, làm gì có bản lĩnh làm hộ pháp cho người? Việc quan trọng đến mạng sống thế này đương nhiên phải tìm tâm phúc a, tìm minh hữu trâu bò nhất! cho dù người không thể xé Bạng ca từ trên người sư tôn y xuống như xé da trâu, ít nhất người cũng phải tìm y mượn mấy vạn võ tướng giáp đen chứ? Nếu không đủ thì cũng không thể tìm ta a, ta ngoại trừ pha trà rót nước giặt quần áo gấp chăn, còn có kỹ năng gì không phải tiêu chuẩn nghiệp dư!!!

Không có kim thân bất tử quàng sáng bất diệt mà mình ban cho nam chính, bảy ngày sau một khắc chí mạng, Mạc Bắc Quân...

Lãm Quang Quân nói: "Ngày quan trọng như vậy, sao người không mang theo ai cả?"

"..." Mạc Bắc Quân lạnh lùng mà đáp: "Không mang."

Lãm Quang Quân ha ha cười nói: "Vốn là dẫn theo đúng không? Ta nhìn thấy rồi. Lúc tới đây, trùng hợp đụng phải một người đi ra ngoài, đó chính là... phong chủ An Định Phong đã nói đi theo người? Hấn chọc giận gì người? Đánh thành như vậy. Ta nghe lời đồn, còn tưởng tính khí người trở nên tốt rồi."

Thật lâu sau, không có người trả lời.

Lắm Quang Quân lại cười nói: "Tiểu thúc thúc chỉ là hỏi một chút mà thôi, vì sao nhìn ta thiếu thân thiết như vậy?"

Mạc Bắc Quân nói thẳng: "Ta hy vọng người đi ra ngoài."

"Lời này của người thật thương ma tâm. Đáng tiếc, tộc ta vẫn chưa quy định, trong quá trình thực hiện nghi thức kế vị không cho phép người ngoài đứng xem? Huống chi, ta còn là đệ đệ của phụ thân người. Nếu không có người, hôm nay đứng ở chỗ này chờ đợi kế tục, nhất định sẽ là ta."

Có vẻ Mạc Bắc Quân biết không đuổi được y, không nói thêm nữa. Lắm Quang Quân lại dào dạt đắc ý, không biết giữ chừng mực: "Ai, trưởng thành phải làm lĩnh chủ, quả nhiên là khác. Vẫn là người hòi nhỏ đáng yêu hơn."

Thượng Thanh Hoa nghe lời thoại quen tai này, lau mồ hôi, bản thân cư nhiên viết ra nhân vật không biết xấu hổ như thế, cảm thấy khá hổ thẹn. Vị thúc thúc này cư nhiên còn có mặt mũi nhắc gã hòi nhỏ.

Mạc Bắc Quân thuở nhỏ không có mẹ, người thân khi còn bé dính nhất chính là tiểu thúc thúc khác biệt tuổi tác không nhiều này. Tuy nhiên, bởi vì những chuyện vật vãnh và tranh chấp tình cảm giữa huynh đệ cùng lứa, Lắm Quang Quân thật sự không thích nỗi đứa cháu này, một lần thừa dịp các ma khác không chú ý, y nịnh đứa cháu nghe lời này ra khỏi cửa, ném vào nhân giới, để một đám côn đồ tu chân đuổi theo tiểu ma cái gì cũng không hiểu, hoảng loạn sợ hãi, chạy vài bước ngã một cái này tới mấy ngày liền.

Tuổi của Mạc Bắc Quân khi đó, có lẽ chỉ tương đương với đứa trẻ nhân loại 4 tuổi. Nếu không phải cha gã qua hơn chục ngày chột

nhớ ra, hình như con mình mấy ngày nay không đi theo đệ đệ, thuận miệng hỏi một chút, nói không chừng Mạc Bắc Quân sẽ bị giam trong thủy lao Huyền Hoa Cung đến mức chết vì sợ. Đối với ma tà tuổi đó, một đám người vây quanh gã đi qua đi lại, chính là một đám quái vật ăn lông uống máu. Tưởng tượng xem một đứa bé loài người 4 tuổi bị giam giữ trong hang ma sẽ có phản ứng gì, cũng gần như thế đấy.

Mạc Bắc Quân đời trước tâm lớn như bể, lớn như bể Tứ Xuyên ấy, dù sao cuối cùng cũng cướp được con về, hữu kinh vô hiểm thoát chết, cũng chẳng mấy để bụng, nói đệ đệ kia hai câu, liền kêu họ tiếp tục "chung sống tử tế".

Tóc tai bắn thủi được đón về xong, Mạc Bắc Quân không bao giờ nói chuyện với tiểu thúc thúc mà mình thích chơi cùng nhất nữa. Tuổi càng tăng, càng phát triển nghiêm trọng, đến mức gã chẳng muốn nói chuyện với ai luôn, hơn nữa căm thù tận xương tủy mọi loại phản bội.

Ôn lại lịch sử trường thành máu chó của thiếu chủ lạnh lùng mà mình biên soạn, Thượng Thanh Hoa tỉnh táo một chút. Chủ yếu là phản tỉnh xem thiết lập thiên tính lạnh lùng bạc bẽo của Ma tộc có phải vô nhân đạo quá không. Thứ yếu là phản tỉnh xem lúc trước tại sao không thuận tiện đặt ra thiết lập "nghị thức kế vị không cho phép người không phận sự chờ ở cạnh, dù là thân thích trực hệ cũng không được". Thế cho nên hiện tại Mạc Bắc Quân túc trực bên linh cữu chờ đợi kế tục, không được tùy ý rời đi, cũng không đến nỗi không đuổi được Lãm Quang Quân.

Vừa phản tỉnh vừa run sợ trong lòng như vậy, Thượng Thanh Hoa chờ bảy ngày, rốt cuộc đợi được ngày cuối cùng.

Lễ tế bảy ngày, tới thời khắc Mạc Bắc Quân chính thức kế thừa công lực, gã rất sáng suốt mà chậm chạp không hành động. Nhưng mà, sớm muộn cũng phải có động tác.

Lãm Quang Quân nói: "Sao? Vì sao chần chừ?"

Bởi vì người đứng ở chỗ này a!!!

Lãm Quang Quân nói: "Chẳng lẽ là... sợ ta đánh lén? Sao lại thế? Ta là thúc thúc của người a. Mạc Bắc, người nên nắm chắc, nếu không bắt đầu thì lỡ mất. Không có cơ hội cứu vãn, không cần ta nhắc nhở người chứ?"

Không lập tức bắt đầu, công lực tất nhiên sẽ tiêu tan, tương đương với di sản cực đại bay theo chiều gió; lập tức bắt đầu, Lãm Quang Quân không mang ý tốt này lại cứ ở cạnh như hổ rình mồi. Tình cảnh của Mạc Bắc Quân giờ phút này, có thể nói là tiến thoái lưỡng nan.

Tất cả tiến hành như nguyên tác, chỉ là thiếu một Băng ca đánh đầu thắng đó, thêm một Hoa đệ chẳng được tích sự gì.

Cuối cùng, Mạc Bắc Quân vẫn là cười lạnh một tiếng.

Thượng Thanh Hoa cắn răng một cái, vẫn là mạo hiểm bị một đao tước đầu đem tế, thò đầu qua. Gần như ngay lúc đó một luồng sáng xanh bay ra từ trong thẳm điện, bao lấy Mạc Bắc Quân, Lãm Quang Quân đột nhiên ra tay!

Mạc Bắc Quân sớm có phòng bị, vung tay tiếp một chưởng âm hiểm cùng cực của y. Nhưng dù sao cũng đang phân tâm, để một tia ma khí chảy vào lòng bàn tay. Tia ma khí không thuộc về Mạc Bắc Quân kia tán loạn trong cơ thể của gã, gã không dám khinh thường,

chỉ đành phân ra một phần tâm để đối phó nó. Lãm Quang Quân cảm thấy vừa mới thành công, mừng rỡ như điên, nhưng y còn chưa kịp làm ra động tác kế tiếp, bỗng nhiên có người, từ trên trời giáng xuống, nhảy ra!

Lãm Quang Quân lạnh lạnh nói: "Ta nói nơi này sao lại còn có thủ vệ chưa bị đuổi đi. Không phải bảy ngày trước người đã đi rồi sao? Thế nào? Trở về hộ chủ? Không nhìn ra người lại trung thành đến thế."

Thượng Thanh Hoa ban đầu không nhìn thấy y còn tốt, nhìn một cái chân càng mềm nhũn. Tuy dáng vẻ của Lãm Quang Quân rất dễ nhìn, nhưng là loại dễ nhìn kiểu dịu nhẹ lại âm hiểm, cặp mắt hoa đào kia thực sự đang tỏa hàn quang tựa châm độc, khi cười hơi hé răng, răng nanh còn đều đều trắng trắng, đặc biệt thích hợp cắn thịt tươi!

Thượng Thanh Hoa kiên trì đứng ở trước thân Mạc Bắc Quân: "Thứ nhất, ai nói ta trở về hộ chủ? Thứ hai, ai nói cho người biết gã là chủ của ta?"

Lãm Quang Quân: "Vậy người hiện tại ngăn ở trước mặt ta, thế tức là sao?"

Thượng Thanh Hoa âm vang hữu lực nói: "Đục nước béo cò!"

Những khi hấn nói bậy nói bạ, tay sẽ đều run, hấn run cầm cập chỉ vào mặt mình: "Người xem xem, gã đánh ta thành cái dạng gì. Đứa cháu này của người, tính khí thật là tốt!"

Mạc Bắc Quân sau lưng hấn hộc một ngụm máu. Nhất định là bị hấn chọc tức rồi.

Thượng Thanh Hoa khóc lóc kể lể: "Những năm gần đây, xương sườn đã gãy của ta có thể chất thành một tòa Mai Cốt Lĩnh, máu ta đã học có thể dim chết chính mình. Trung thành? Đối với loại người... loại ma thể này, ai mợ nó có thể trung thành. Gã đối xử với ta như thế, nếu Thượng Thanh Hoa còn có thể nén giận không trả thù, uổng là phong chủ An Định Phong!"

Khi nói đến đoạn này, Thượng Thanh Hoa hoàn toàn không dám quay đầu lại nhìn biểu cảm của Mạc Bắc Quân lấy một cái. Lưng cóng đến độ sắp kết hoa sương đến nơi rồi!

Lã Quang Quân ha ha cười nói: "Mạc Bắc, người nghe thấy chưa? Ta thật sự thông cảm cho người, vĩnh viễn đều là số bị bán đứng bị phản bội. Người như vậy còn thống lĩnh bộ tộc Mạc Bắc thế nào? Cho người kể vị thật, với thể chất này của người, chẳng phải tộc ta lúc nào cũng có nguy cơ bị lật đổ sao? Vẫn là nghe lời của tiểu thúc thúc, đại sự đều an tâm giao cho ta, người cứ đi đi."

Tâm nguyện nhiều năm sắp được thực hiện, Lã Quang Quân tâm tình cởi mở, nhìn hấn rộng lượng nói: "Người muốn đục nước béo cò thế nào?"

Cười he he, Thượng Thanh Hoa làm một hỏa pháp quyết, ném ra phía sau.

Lã Quang Quân cảm giác một luồng hơi nóng phả vào mặt, trước mắt hồng quang loạn vũ. Mạc Bắc băng tộc ghét nhất là ánh lửa, hơn nữa lửa này có vẻ không phải là lửa thường, chính là môi lửa Huyền Dương mà Thượng Thanh Hoa đã mặt dạn mày dày tìm Thẩm Thanh Thu làm cho hấn, trong sự chán ghét của Lã Quang Quân còn pha vài phần e ngại, lập tức lui về phía sau che mặt, cảm thấy hơi kinh ngạc.

Y thầm nghĩ: "Không nhìn ra, phong chủ An Định Phong yếu bóng vía trong lời đồn lại là một nhân vật nhẫn tâm, thế mà mình nghe nói Mạc Bắc đối xử với hắn không tệ, ai ngờ thằng nhãi này ần núp nhẫn nhịn nhiều năm vừa ra tay đã độc ác như vậy, muốn dùng lửa tiên gia thiêu sống Mạc Bắc. Chết cũng không dễ chịu gì, lửa này chỉ sợ có thể trực tiếp thiêu gã thành tro bụi! Nếu vừa rồi hắn dùng pháp quyết này với mình, chỉ sợ mình cũng phải chặt vật một trận. Không biết hắn còn giữ lại bao nhiêu mối lửa lợi hại như vậy. Mặc kệ có hay không, người này tuyệt đối không thể giữ lại."

Nhưng đợi y tính toán xong, đứng vững nhìn lên, lập tức giận dữ.

Mạc Bắc Quân vẫn chưa bị liệt hỏa thôn tính, mà là bị bọc trong vàng lửa hừng hực. Mới vừa rồi mối lửa Thượng Thanh Hoa ném ra, không hề dính lên người gã, mà là vẽ một vòng lớn cách một trượng xung quanh gã, chân hỏa Huyền Dương lay động hừng hực, vây hai người họ ở bên trong.

Tuy Mạc Bắc Quân không ra khỏi vòng được, nhưng Lãm Quang Quân cũng không vào trong vòng được. Nếu cách không phát lực, bằng pháp của y sẽ bị Huyền Dương chân hỏa làm tan chảy. Nhìn theo cách đó, nó không giống thuật pháp công kích, mà giống một —— vòng bảo vệ!

Cảm thấy bị lừa mắc mưu, mặt của Lãm Quang Quân nhất thời đen lại.

Mạc Bắc Quân bị Lãm Quang Quân đẩy vào một tia ma khí ác độc, đang làm loạn khắp tứ chi xương tủy, gã quỳ một gối xuống, mặt lúc xanh lúc trắng, ngay cả nhìn người bên cạnh một cái cũng không thể. Thượng Thanh Hoa luống cuống tay chân xoay vòng

quanh gã, lại không giúp được gì. Lãm Quang Quân xa xa xoay quanh vòng lửa Huyền Dương, vừa đi vừa cười lạnh.

Y nói: "Vừa nãy ta nói sai rồi, người đâu chỉ trung thành, người quả thực trung can nghĩa đảm máu chảy đầu rơi. Vì đứa cháu không nên thân của ta, không đâu quay về tìm chết! Chỉ là không biết, cái vòng này của người, có thể kéo dài được bao lâu?"

Lời này chợt trúng chỗ đau của Thượng Thanh Hoa.

Mỗi lửa Thảm Thanh Thu cho, hấn ném ra hết một lượt, không giữ lại gì. Hấn ngồi xổm bên cạnh Mạc Bắc Quân cầu nguyện như tiếp máu gà: "Má ơi Đại vương người nghe thấy chưa, y muốn giết ta, thúc thúc của người muốn giết ta! Người ngàn vạn lần phải tiêu hóa xong thật nhanh, ta thật không biết cái vòng này có thể trụ được đến khi nào!"

Đột nhiên, một tiếng đá nổ vang, đỉnh đầu có vụn băng tuôn rơi.

Thượng Thanh Hoa ngồi xổm không vững, lưng lay vài cái cùng ngọn lửa bập bùng.

Chỉ thấy Lãm Quang Quân thu hồi một tay từ cột trụ, nói: "Các người cho rằng không ra, ta sẽ không làm gì được các người?"

Y muốn đánh sập lâu đài băng, vùi chết hoặc là chôn sống Mạc Bắc Quân!

Mắt thấy cột băng nứt ra một khe thật sâu, Lãm Quang Quân chuẩn bị đánh ra chưởng thứ hai, Thượng Thanh Hoa vội nói: "Ra đây ra đây, ra ngay bây giờ đây!"

Tựa như một con ếch thâm thù đại hận nhảy vào trong nôi, hắn chậm rãi nhảy ra khỏi vòng.

Lần này ra, đừng hòng đi vào nữa, Lãm Quang Quân thân như quỷ mị, túm lấy hắn: "Mỗi người đi ra có ích gì? Dập lửa đi!"

Kỳ thật hắn cũng có chút hoảng hốt. Không biết Mạc Bắc Quân bao lâu mới có thể áp chế tia ma khí kia, nếu trước khi lửa Huyền Dương suy diệt gã đã điều tức xong, tiêu hóa bảy phần công lực kia, biến cố hôm nay chẳng phải sẽ thành một trò khôi hài sao?

Thượng Thanh Hoa nói: "Ta chỉ biết phóng hỏa, không biết dập lửa a."

Lãm Quang Quân: "Vậy thì kêu gã đi ra!"

Thượng Thanh Hoa: "Cái này... Quân thượng ngài xem hiện tại gã như thế, nghĩ là biết không động đậy được a."

Lãm Quang Quân cười lạnh một tiếng, đặt tay trước cửa tim của Thượng Thanh Hoa.

Y thân thiết nói: "Vậy người nói xem, nếu tim của người đóng băng, liệu gã có thể nào nhất thời mạnh động, nhảy ra không?"

Thượng Thanh Hoa: "Nếu việc như thế này chỉ dựa vào "nhất thời mạnh động" là có thể phá giải, ta đề nghị chính quân thượng ngài "nhất thời mạnh động" thử xem liệu có xông vào được không..."

Câu nói kế tiếp hắn không nói ra được.

Lãm Quang Quân nhẹ giọng ngâm nga bằng pháp quyết, xướng nó thành dân ca khoái trá lại ác độc, nói: "Mạc Bắc a, tiểu thúc thúc

thật sự là ngạc nhiên, người cư nhiên cũng có một con chó săn đến tận hoàn cảnh này vẫn không chịu phản bội người. Một con chó tốt như vậy, mất đi rất đáng tiếc, đúng không?"

Gần khoang tim, một mảng băng thiên tuyết địa.

Thượng Thanh Hoa môi tím ngắt, nhắc tay nói: "Quân quân quân thượng."

Lâm Quang Quân: "Nói."

Thượng Thanh Hoa: "Người... đông đông đông cứng tim ta như thế, ta ta ta kêu không ra tiếng, nghe nghe nghe không đủ thâm, không đạt đạt đạt được mục đích người muốn gã "nhất thời mạnh động". Ta kiến... nghị người hay là đánh ta đi. Ta bảo đảm kêu hết sức, kêu cực thâm."

Lâm Quang Quân: "Ờ. Nhưng mà ta ra tay rất nặng, ngộ nhờ không khống chế được, đánh chết người thì làm sao?"

Thượng Thanh Hoa: "Không không không sao, ta trụ được. Quen rồi, thường xuyên chịu chịu chịu đòn của cháu người..."

Lời còn chưa dứt, Thượng Thanh Hoa liền đích thân cảm nhận được, Lâm Quang Quân ra tay, rốt cuộc "nặng" chừng nào.

Y không dùng ma khí, hoàn toàn công kích vật lý. Thượng Thanh Hoa có thể nghe được rõ ràng âm thanh từng cái xương sườn của mình gãy, âm thanh do hộc máu quá nhiều mà lồng ngực như thủng ra.

Khi hàm răng cắn chặt hơi buông lỏng, Thượng Thanh Hoa nghĩ thầm, so với thúc thúc gã và các Ma tộc khác, Mạc Bắc Quân thực

cmn quá dịu dàng, quá thân thiết, quả đúng là một tiểu thiên sứ.

Thời gian hần kéo dài càng lâu, Lãm Quang Quân càng nôn nóng đến mức gần như cuồng nộ, giẫm lên lưng hần, túm lên một cánh tay của hần, nhe răng cười nói: "Không phải bảo đảm kêu hết sức, kêu cực thê thảm sao? Tại sao miệng chặt như vậy, đến giờ còn chưa hé một tiếng?"

Động tác này gây cho Thượng Thanh Hoa một vài liên tưởng cực kỳ không tốt, hần vội phun ra máu nóng ngậm trong miệng, rất có thành ý kêu lên.

Lãm Quang Quân nói: "Ừ", không tệ. Đáng tiếc, còn chưa đủ thê thảm. Ta giúp ngươi là được rồi."

Bả vai truyền đến nỗi đau khủng bố khi da thịt bị xé rách. Thượng Thanh Hoa há miệng thở dốc, sợ hãi ngập đầu, nhưng lại kêu không thành tiếng.

Nhưng nỗi đau này không phát triển đến tình trạng không thể vấn hồi. Bỗng nhiên, cánh tay bị túm lên của hần được thả xuống.

Một góc áo choàng màu lam phản phất trước người hần, tràn ngập phong tuyết.

Mạc Bắc Quân bất ngờ xuất hiện, nhảy khỏi vòng lửa, một chưởng đập vào ngực Lãm Quang Quân!

Lãm Quang Quân bất ngờ không kịp đề phòng trúng một chưởng vào ngực, một nửa khuôn ngực đều sụp, ma khí quanh thân giống như bị đánh thủng một lỗ, trôi ào ào ra ngoài. Y trong lòng lạnh cả người: Một kích của tiểu tử này không thể so với dĩ vãng, chung quy

vẫn để gã kéo dài tới cùng, tiêu hóa hết công lực Mạc Bắc thị lịch đại truyền thừa!

Hơn nữa ngay cả Huyền Dương chân hỏa cũng không cố kỵ, trực tiếp xông ra!

Tuy vừa phần hận vừa không cam lòng, nhưng trơ mắt nhìn Mạc Bắc Quân chỉ sợ không phải đối thủ của y, y đành vội vàng đóng băng miệng vết thương, hóa thành một luồng gió đen, xông ra bên ngoài lâu đài băng.

Thượng Thanh Hoa nằm úp sấp dán mặt lên đất, nửa ngày không thấy động tĩnh, cũng không ai đến dìu hắn, trong lòng thê lương: Vẫn còn giận sao? Nói như thế nào cũng là vì gã mà bị đánh thành như vậy, dù cũng không dìu lấy một cái, đúng là hết nói nổi rồi!

Lại nghe một tiếng "bịch" một cái nặng nề.

Thượng Thanh Hoa gian nan vô cùng, nghe răng trợn mắt lật người.

Mạc Bắc Quân cứ nhiên lại ngã xuống. Hai thân hình, tư thế khác nhau ngã xuống cạnh một vòng lửa hừng hực thiêu đốt, lẳng lặng, rớt dài.

Lúc này hắn mới bừng tỉnh đại ngộ, chỉ sợ Mạc Bắc Quân căn bản không tiêu hóa hoàn toàn bảy phần công lực kia, cũng chưa áp chế được tia ma khí của Lãm Quang Quân. Vừa rồi, gã thực sự "nhất thời manh động", nỗ lực một phen, mới tạm thời dọa lui Lãm Quang Quân. Hiện nay Mạc Bắc Quân đã tiêu hao hết chút sức lực

cuối cùng, còn bị Huyền Dương chân hỏa chí mạng thiêu một phen, vì thế lại... rớt đài rồi.

Tuy Mạc Bắc Quân nằm thẳng tắp trên mặt đất, đến đầu ngón tay cũng không nhích được, nhưng vẫn dùng ánh mắt ra sức trừng hấn.

Thượng Thanh Hoa bị trừng đến mức không thể tiếp tục an tâm nằm gục nữa, chỉ đành mở miệng nói: "Cái kia, Đại vương a người, đừng giãy dụa nữa, nằm yên, từ từ tiêu hóa đi. Công lực của tầng tầng lịch đại lĩnh chủ cộng lại mệt lắm, không phải một hơi có thể nuốt trọn được đâu."

Ánh mắt kia vẫn không giữ chừng mực chút nào, Thượng Thanh Hoa như mưa bụi bay, lòng dạ hoảng loạn, khó khăn lắm mới bình ổn, ngồi dậy nửa người, run thành Parkinson.

(Parkinson: triệu chứng run rẩy tay chân do thoái hóa)

Hiện tại cuối cùng Mạc Bắc Quân cũng có thể tử tế nghe hấn nói rồi. Hấn thở phào một cái, nói: "Ờ, Đại vương a. Kỳ thật ta vốn không muốn đi vào lúc này đâu. Ta không biết vừa hay lại đúng lúc quan trọng để người kế vị mà, thật đó. Việc quan trọng như thế, tại sao người không nói sớm với ta."

Mạc Bắc Quân dùng biểu cảm nói cho hấn biết "Quỳ xuống khóc nói ta sai rồi thì sẽ tha thứ cho người."

Thượng Thanh Hoa giật giật khóe miệng, tiếp tục nói: "Nói thật ra, người không nên dẫn ta tới, ta căn bản không làm được việc gì, bình thường cũng chỉ để người đánh một trận, coi như còn có tác dụng. Người xem ta vừa rồi, bị đánh thành như vậy, cũng chỉ kéo được một chút thời gian cho người. Tiểu thúc người bị người đánh

trọng thương, có lẽ sẽ không dám đến nữa. Chắc người gần như sắp tiêu hóa xong rồi. Ta đây... đi trước nhé."

Sắc mặt của Mạc Bắc Quân vốn dịu đi chút, nghe câu cuối cùng kia, lập tức mắt bắn hàn quang: "Còn đi?! Người dám!"

Lại bị rống vào mặt, Thượng Thanh Hoa toàn thân còn đau, bỗng nhiên tức đến sôi máu, lúc này vỡ òa hét: "Sao không dám!"

Một chường này, đương nhiên không dọa được Mạc Bắc Quân, chỉ khiến cho cánh tay hắn thêm đau, mắt đầy sao trời mà thôi. Dù sao hiện tại Mạc Bắc Quân không thể động đậy, Thượng Thanh Hoa lớn gan, chỉ vào gã nói: "Nói thật cho người biết! Ta nhìn người lâu lắm rồi, người là đồ đại thiếu gia được nuông chiều từ bé, con nhà ma tính khí ác liệt!"

Hành động này có thể nói là to gan lớn mật. Mạc Bắc Quân hoàn toàn lộ vẻ không thể tin. Còn Thượng Thanh Hoa thì bao nhiêu oán hận chất chứa lập tức dâng trào, ồ ạt tuôn ra:

"Người thấy ta tính tình không tệ gì ăn nói tu vi lại kém, bắt nạt rất sướng đúng không? Người tưởng ông đây thật sự... như thế... như thế... hả?!"

"Nhìn cái gì, người có ý kiến?! Ông đây chính là cha người! Kêu cha cho ta! Chẳng qua là ta nhường người đó thôi! Đổi người khác thử xem?! Bổng ca không đánh chết người, Thẩm Thanh Thu hàng nguyên bản còn không hại chết người!"

"Không ai thích mỗi ngày bị đánh, cũng không có ai mỗi ngày bị đánh còn có thể thật sự cả ngày vui tươi hơn hờ! Cũng không phải

là chó thật! Là chó người mỗi ngày đá nó hai cái, lâu dài nó cũng không dám bám lấy người nữa!"

Mạc Bắc Quân nói: "Người muốn chết à?"

Dưới tình huống như vậy, sức uy hiếp của câu nói này giảm triệt để, Thượng Thanh Hoa nói: "Không muốn. Ta không những dám đi, ta còn dám làm cái khác người tin không? Bản phong chủ hôm nay sẽ ở chỗ này, đánh trả toàn bộ những gì người đánh ta trước kia!"

Mạc Bắc Quân cả giận nói: "Người ——!!!"

Thượng Thanh Hoa nói: "Người cái gì mà người? Lại là "Người dám"? Nói cho người biết, ta bây giờ dám thật đó. Nào!"

Nói xong xắn tay áo, nóng lòng muốn thử hoạt động nắm đấm trước khuôn mặt xanh mét của Mạc Bắc Quân. Mắt Mạc Bắc Quân phóng ra ánh đao vu vu, Thượng Thanh Hoa không sợ hãi chút nào, một quyền tung ra, hướng về mặt của gã.

Mạc Bắc Quân theo bản năng xoay mặt đi, chỉ cảm thấy da mặt căng ra.

Cảm giác rất lạ lẫm. Có chút ngứa, có chút đau, nhưng hoàn toàn không phải đòn nặng như dự đoán.

Hai ngón tay Thượng Thanh Hoa nắm một bên má của gã, dùng sức kéo ra ngoài, nói: "Thế nào, có đau không?!"

Vừa kéo vừa nghĩ, đây mợ nó không giống những gì trong lòng ông đây muốn làm a! Đánh gã đi, thừa dịp gã không cử động được mà đánh đi. Nhéo nhéo mặt thì thôi đi, tại sao nhìn vào giống như người bị thiệt là mình vậy!

Thế nhưng hết cách, quả nhiên... vẫn là không xuống tay được với khuôn mặt này!

Mạc Bắc Quân bị nhéo đến mồm miệng méo xệch, kiên trì nói: "Người xong rồi!"

Thượng Thanh Hoa cười hờ hờ nói: "Có cốt khí, dưới tình huống này còn có thể uy hiếp ta, cha tán thưởng người."

Tay kia của hắn cũng tham gia, nắm mặt bên kia của Mạc Bắc Quân, lúc thì kéo về hướng ngược lại, lúc thì vo thành một cục. Hình tượng cao quý lãnh diễm của Mạc Bắc Quân ngày xưa bị đôi tay tiện của hắn hủy đến chó gà không tha. Thượng Thanh Hoa miệng còn lặp lại: "Còn không đau? Đã đau chưa?"

Mạc Bắc Quân ngông nghênh bất khuất, có điều thứ như nước mắt sinh lý, không phải cứ ngông nghênh là ngăn được, chung quy vẫn bị hắn nhéo đến khóe mắt nổi lệ quang.

"... Đau hả? Đau là đúng rồi!" Thượng Thanh Hoa buông móng vuốt ra, nói: "Bình thường người đánh ta, đau hơn thế này gấp mười lần! Để ta nhéo thì làm sao? Yếu ớt!"

Mạc Bắc Quân bị câu khinh thường "yếu ớt" của hắn chọc giận đến tái mặt, trên mặt lại là một đồng dấu tay xanh xanh đỏ đỏ, nhìn đáng sợ ghê lắm.

Nói thực Thượng Thanh Hoa cũng sợ, vừa rồi cảm xúc dâng trào phạm tội sutherland nhất thời, sau mới sợ bị đưa đi hỏa táng, nhất là sau khi mặt của Mạc Bắc Quân khôi phục bình thường, biểu cảm đó thật sự là... thật sự là... Hắn nhìn mà thấy hãi, vội phủi phủi vạt áo,

chuẩn bị chạy lấy người. Sải bộ vài bước, Mạc Bắc Quân phía sau quát: "Còn cần chân thì đứng đó đừng nhúc nhích!"

Phản xạ có điều kiện, Thượng Thanh Hoa lại nghe lệnh.

Hắn không dám quay đầu lại, nói: "Đại vương, ta đi thật đây."

Mạc Bắc Quân: "Câm miệng! Trở về!"

Thượng Thanh Hoa như nói cho mình nghe: "Dù người tức giận cũng ngàn vạn lần đừng tới tìm ta. Lần này ta đi, người tuyệt đối không tìm được ta, cho nên không cần phải mất công. Cứ như vậy đi, Đại vương, tạm biệt nha."

Mạc Bắc Quân gần như gào thét: "Có gan đi thì đừng để ta lại nhìn thấy người!"

Thượng Thanh Hoa mắt đẫm tai ngơ.

Đi được hai bước, hắn lại bổ thêm một câu: "Gặp được người, ta rất vui mừng. Thật đó —— người đẹp trai hơn ta tưởng tượng nhiều lắm!"

Giờ khắc này, dáng vẻ tràn đầy phấn khởi, mi phi sắc vũ của hắn, cùng nét mặt vào giây phút khi xưa hạ bút viết cho gã lên sàn, không khác gì nhau.

Có tình cảm chân thành với nhân vật dưới ngòi bút của mình. Ngấm lại, cũng thật khiến người ta thẹn thùng.

Có điều sắp tới lúc biệt ly, thẹn thùng cũng chỉ là chuyện trong chốc lát.

Chỉ là Thượng Thanh Hoa vẫn không hiểu, đã nói là "sắp tới lúc biệt ly" cơ mà?

Tại sao đã một tháng sau khi hệ thống tuyên bố tải xong phụ kiện về thành, hấn vẫn ở trong thế giới Cuồng ngạo tiên ma đồ hết việc để làm!

Mỗi lần hấn mở hệ thống, nhìn hai nút màu xanh đỏ khác nhau 【 Có 】 và 【 Lần sau rồi nói 】 , đều ngây ngốc một hồi trước, sau đó chọn cái bên phải, đóng cửa sổ.

Lần sau lại lần sau, lần sau nhiều bao nhiêu.

Thượng Thanh Hoa quy cái này là hội chứng trì hoãn. Hội chứng trì hoãn ác độc!

Hấn tạm thời không dám quay về Thương Khung Sơn, không biết Mạc Bắc Quân có khi nào đến An Định Phong bắt người hay không. Nhưng tiền tích tụ của hấn một nửa đặt ở trong một cái hang ở An Định Phong, nửa còn lại đặt ở phủ đệ bắc cương của Mạc Bắc Quân, thế là một tháng nay, Thượng Thanh Hoa sống có vẻ tiêu sái, kỳ thực bụng không đủ no đồ không đủ mặc hít gió nằm sương. Nếu không có chút linh lực phòng thân, chẳng khác gì ăn mày lang thang.

Lưu lạc gần một tháng, không ngờ hấn lại đụng phải đôi thầy trò tiêu dao đang du sơn ngoạn thủy khắp thế gian kia.

Khi Thượng Thanh Hoa nhận ra đó là ai với ai, không nhận được day day mắt. Tốn mất nửa phút, mới xác định thanh niên áo vải vác cần câu, cầm giỏ cá như vũ khí hiên ngang kia là Lạc Băng Hà; lại tốn thêm nửa phút, mới xác định người mang theo hộp thức ăn đưa

cơm cho y mà vẫn kiên trì không ngừng làm màu cho có tiên khí chính là Thảm tiên sư Thảm phong chủ Thảm Thanh Thu.

Các người ở chỗ này phong lưu khoái hoạt quy ẩn núi rừng chơi tình thú PLAY, ném Mạc Bắc Quân ở ma giới, hại ta đi theo gã buộc phải xuất đầu, khổ lắm!

Thượng Thanh Hoa oán thầm thì oán thầm, nhưng nói như thế nào, thấy hai người kia, vẫn rất vui mừng. Nhất là rất nhiều ngày rồi hắn chưa được ăn no.

Đừng ném đá tại sao một kẻ tu tiên như hắn còn lo chuyện ăn no hay không, khu bình luận sách ném đá nhiều quá rồi. Hắn cũng không phải Khổ Hành Phong, không chơi trò tích cốc.

Bỗng dưng bị người ta quấy rầy cuộc sống điền viên, tất nhiên Lạc Băng Hà không nhìn hắn với ánh mắt tốt đẹp gì, tuy nể mặt Thảm Thanh Thu, y sẽ không biểu hiện ra ngoài mặt, nhưng khi Thảm Thanh Thu hàn huyên vài câu xong thì kêu y "vào phòng ngồi một chút", sắc mặt của Băng ca vẫn đen xì.

Hai người họ rất tình cảm ngồi ở trong một phòng trúc giữa chốn non xanh nước biếc. Thượng Thanh Hoa càng ngồi càng cảm thấy, hai người này thực sự sống rất êm đềm, ngồi trên ghế mây nói: "Phòng ở không tệ."

Thảm Thanh Thu phe phẩy quạt nói: "Người không nghĩ xem là ai xây, tệ được chắc?"

Thượng Thanh Hoa ưỡn mặt nói: "Các người sống cũng thật thoải mái hơn ta nhiều lắm. Không biết có thể hưởng chút phúc của Dưa huynh, để ta cũng ném thử một chút hạnh phúc thanh đạm?"

Thẩm Thanh Thu: "Rất không khéo, người đến không phải lúc, bọn ta đang chuẩn bị ăn cơm."

Thượng Thanh Hoa: "Đâu có đâu có. Tới sớm không bằng tới kịp, ta thấy ta tới vừa đúng lúc. Để ta xem thức ăn của các người như thế nào." Nói xong đứng dậy đi đến trước cửa phòng bếp khói ảo, vén rèm lên.

Lạc Băng Hà mặc áo đen mỏng, hai tay áo xắn cao, lông mi dính một chút bột mì, giống như trong tay y nắm không phải cục bột, mà là quyển trục ghi kế hoạch thống nhất thiên hạ!

Không không không không không ——

Thượng Thanh Hoa nứt hết ruột gan, tan nát cõi lòng.

Nhân vật chính Băng ca khí phách ngang tàng khiến hàng vạn hàng nghìn ngựa đực nam phải khuất phục mà hấn đã đắp nặn ra.

Y đang nhào bột!

Làm mì sợi!

Mì mì mì (vô hạn tuần hoàn)...

Thật sự là kinh khủng đến mức khó mà hình dung!

Thượng Thanh Hoa yên lặng thoái lui. Hấn ngồi xuống trước bàn, vươn tay, muốn vớ lấy cái chén uống ngụm trà trấn an, bị Thẩm Thanh Thu đoạt lại: "Của ta."

Thượng Thanh Hoa lòng còn sợ hãi: "Chỗ này của người còn cái chén thứ hai chắc? Cho ta dùng chút thì sao."

Thẩm Thanh Thu chỉ chỉ phòng bếp: "Người cũng biết không có cái chén thứ hai, cho nên, cũng là của y."

"..."

"Người dám dùng? Dám dùng ta liền cho người."

Móng vuốt của Thượng Thanh Hoa chuyển kéo thành đẩy: "Thôi ngài tự dùng lấy, ta vô phúc hưởng."

Băng ca tiếp tục nấu cơm. Hai người liền hàn huyên một lát. Nghe xong màn phát thanh về sự việc xảy ra ở lâu đài băng Mạc Bắc thị, Thẩm Thanh Thu tỏ vẻ hoài nghi: "Thật sự? Chỉ là như thế?"

Thượng Thanh Hoa nói: "Việc như thế này ta lừa người thì có lợi gì? Cái gì gọi là "Chỉ là như thế"? Sự việc liên quan đến tôn nghiêm của ta, đương nhiên ta không ở đó nổi nữa."

"Nói thì nói như vậy không sai." Thẩm Thanh Thu nghĩ nghĩ, nói: "Nhưng người không giống người như thế cho lắm."

"Người như thế nào?"

Thẩm Thanh Thu vẻ mặt ôn hoà nói: "Người để ý đến tôn nghiêm như thế."

Với ý chí kiên định, da mặt dày, sức sống dai dẳng như của Đâm Máy Bay Lên Giời, thật sự không giống bị Mạc Bắc Quân đánh một chút thì bỏ chạy. Dù sao nhiều năm ăn đòn như vậy rồi, sao đến mức đột nhiên yếu đuối mãi cảm ảm đạm mất hồn.

Thượng Thanh Hoa ngược ngàng ngừng nói: "Dưa huynh, ta chỉ là thường xuyên bán đứng tiết tháo để cầu vote cầu giải, thuận tiện

làm phong chủ An Định Phong mà thôi, người lại bởi vậy mà kỳ thị ta, đây là lỗi của người."

Thẩm Thanh Thu nói: "Hai lý do người đưa ra, chẳng lẽ còn không đủ để người hợp lý hóa chuyến đi này?"

Thượng Thanh Hoa: "Ai nha, đối tốt với ta chút, nhẹ nhàng chút, được chắc? Dưa huynh, người nói rốt cuộc khi nào ta quay về thế giới hiện thực thì tốt?"

Thẩm Thanh Thu: "Người thật sự muốn quay về thế giới thực? Lái máy bay có nghị lực thế nào thì cũng phải hạ cánh. Thức tỉnh đi, người chỉ đang đợi người ta xin lỗi người sau đó trối người đem về tiếp tục mỗi ngày nhẹ nhàng đánh ba bữa mà thôi."

Chưa tán gẫu xong, đã đến giờ cơm. Lạc Băng Hà bưng hai cái bát đến.

Mì trắng nước đỏ, hành thái nhỏ xanh xanh, miếng thịt tươi xếp so le chỉnh tề, bề ngoài cực phẩm mỹ.

Thế nhưng Thượng Thanh Hoa lại không vươn móng vuốt. Không cần Băng ca mở miệng nói rõ, chỉ cần nhìn thoáng qua một cái, Thượng Thanh Hoa đã biết, không có phần của mình.

Thẩm Thanh Thu thở dài: "Cho nên ta mới nói người tới không khéo."

Dù sao cũng là đồ ăn Băng ca tự tay làm, không phải ai cũng có tư cách ăn. Thượng Thanh Hoa chẳng nói được gì, lui ở góc bàn, đôi mắt trông mong nhìn hai phần bát đĩa đối diện.

Sau đó rút cuộc Thẩm Thanh Thu không nhìn nổi, nhin cười gấp một miếng thịt vào bát Lạc Băng Hà, đại phát từ bi: "Thôi đi, đừng trêu hấn nữa. Máy ngày nay sư thúc ngươi đủ đáng thương rồi, đừng bắt nạt hấn thêm."

Lạc Băng Hà bỏ miếng thịt kia vào miệng, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Trong nồi vẫn còn."

Thượng Thanh Hoa hớn hở cầm cái muôi đi.

Hắn bùng bát mì ăn đến rưng rưng nước mắt. Lần đầu tiên cảm nhận sâu sắc, trên cái thế giới này, có thể nhờ vả nhất quả nhiên vẫn là tình đồng hương với Tuyệt thế dưa leo.

Ăn một bát mì ngon vô cùng, Thượng Thanh Hoa đã mừng lắm rồi, căn bản không nghĩ tới muốn ngủ lại.

Đùa sao, hấn cũng đâu muốn nghe vách tường của Băng ca. Chất lượng giấc ngủ có thể bảo đảm được không là điểm thứ nhất, ngày hôm sau liệu Băng ca có chặt đứt hai tai của hấn hay không lại là một điểm khác.

Nhìn những tháng ngày tựa thần tiên mà Thẩm Thanh Thu đang sống, rồi nhìn lại những tháng ngày hấn đang sống. Người so với người, tức chết người ta. Thật sự là buồn cười, rõ ràng hấn mới là tác giả, là kami sama đã sáng tạo ra thế giới này, đối xử với hấn tốt một chút có được không! Quan ái tác giả! Bảo vệ tác giả!

Thượng Thanh Hoa vừa hồi tưởng mùi vị bát mì duy nhất mà con của hấn làm, vừa dùng canh cỏ xĩa răng, đi ở đường nhỏ trên núi.

Đi hoài đi hoài, bỗng nhiên lòng bàn chân trượt một cái.

Bên cạnh đường chính là sơn cốc, Thượng Thanh Hoa không mang kiếm, té xuống là không bay lên được, chửi ầm lên với bản thân: "Tại sao đi đường tử tế mà cũng trượt? Ông đây cũng không phải nữ chính manhua thân mang tuyệt kỹ đi đường phẳng cũng ngã được!"

Ngồi trên đất nhìn một cái, cũng không có vỏ chuối hay hành cây tự nhiên xuất hiện, chỉ có một vũng nước.

Chỉ có điều vũng nước kia, là đóng băng. Cỏ dại bốn phía cũng đang ần ần hiện lên một tầng mỏng sương.

Thượng Thanh Hoa lăn tới tường đá gần hần nhất, dựa lưng vào nó tìm kiếm cảm giác an toàn.

Hần vốn tưởng rằng, mình chậm chạp chậm chạp mãi không quay về, kéo dài tới khi Mạc Bắc Quân tìm tới cửa, đó đã là giả thiết tồi tệ nhất rồi. Nhưng khi người kia bước ra từ sau bãi đá lờm chờm, hần mới phát hiện, sự thực càng tồi tệ hơn.

Lâm Quang Quân nói: "Âu âu, nhìn xem, đây là ai nào?"

Thượng Thanh Hoa cười khan nói: "Đúng vậy! Rốt cuộc là ai thế nhỉ?"

Lâm Quang Quân vỗ vỗ đỉnh đầu của hần, nói: "Mạc Bắc gã tìm người đến mức gần như lật hết bắc cương lên rồi, người đúng là biết trốn, a?"

"Quân thượng nói đùa, ta nào có trốn..."

"Vậy sao? Ta cũng thấy lạ, có gì mà phải trốn? Lần trước trong lâu đài băng, người lập công lớn như thế, Mạc Bắc muốn thưởng

người cũng không kịp, tội gì phải nghĩ không thông, muốn chạy tới nơi sơn cùng hẻo lánh này chứ?"

"Đâu có đâu có!" Thượng Thanh Hoa liên tục xua tay: "Không liên quan đến ta. Lần trước đều là Mạc Bắc Quân dựa vào bản lĩnh của mình..."

Màn chối từ này vốn là sợ Lãm Quang Quân ghi hận hấn vì sự kiện thất bại lần trước ở lâu đài băng, ai ngờ nghe vậy, Lãm Quang Quân đột nhiên biến sắc mặt, hần học nói: "Ý của người là, không có tên chó săn Thương Khung Sơn đề tiện âm hiểm vô sỉ hạ lưu nhà người giữa đường nhảy ra làm hỏng chuyện tốt của ta, chỉ dựa vào một mình tiểu tử thôi kia mà có thể đánh bại ta?!"

Nói phải thì sai, không phải cũng sai, Thượng Thanh Hoa kêu khổ thấu trời: "Làm sao có thể! Mạc Bắc Quân gã đánh bại quân thượng ngài, hoàn toàn dựa vào đánh lén mà thôi!"

Lãm Quang Quân: "Người đang châm chọc ta sao?"

Thượng Thanh Hoa: "..."

Nghĩ nghĩ, đúng nha, đánh lén trước tiên rõ ràng là bản thân Lãm Quang Quân. Nịnh hót nịnh nhằm chỗ rồi, bất luận nói kiểu gì cũng sai, Thượng Thanh Hoa cười làm lành, ôm đùi mấy chục năm, lần đầu gặp được nhân vật khó nhằn như vậy!

Hần vẽ mặt cầu xin cảm miêng.

Lãm Quang Quân cười lạnh nói: "Mạc Bắc tiểu tử kia, nhất định tuyệt đối không thể ngờ được, kẻ mà hần dốc hết toàn lực cũng không tìm được, vậy mà ta lại tùy tiện đụng phải. Một khi đã như vậy, ta đây nên tử tế dùng người..."

Thượng Thanh Hoa vội nói: "Quân thượng! Nếu ngài muốn bắt ta đi uy hiếp Mạc Bắc Quân, đó căn bản là vô dụng a! Ta nói thật cho ngài tại sao ta muốn chạy trốn đi. Kỳ thật lần trước, ta thừa dịp gã không thể cử động, không nhìn được đánh gã một chút... Ngài biết tính khí quỷ mặt liệt của gã mà! Có cơ hội như thế, kêu người ta không muốn đánh gã cũng khó đúng không? Đánh xong hết cách, sợ hấn trả thù ta liền... chạy thôi. Gã tìm ta khắp nơi, hơn phân nửa chỉ là muốn đánh trả ta. Ta ở trong mắt gã không có nửa điểm giá trị, nhiều nhất chỉ là một bao cát kiêm người hầu dùng thuận tay mà thôi."

Lã Quang Quân dừng một chút, không kiên nhẫn nói: "Người nói với ta nhiều như vậy làm gì? Ta nhìn giống loại ma sẽ làm việc dễ đoán như thế sao?"

Khó nói a, người đánh lén Mạc Bắc Quân cũng dễ đoán quá còn gì... Thượng Thanh Hoa chân thành nói: "Không giống."

Lã Quang Quân: "Ta đây nhìn giống loại ma kiên nhẫn đến vậy?"

Thượng Thanh Hoa: "Cái này thì không biết. Thế rốt cuộc quân thượng ngài muốn "dùng" ta như thế nào?"

"Dùng như thế nào?" Lã Quang Quân ha ha nói: "Giết người cho hả giận, cách dùng này, rất khó nghĩ đến sao?"

"..." Thượng Thanh Hoa ngây người một chút, nói: "Đừng mà, phí của trời hà! Quân thượng ngài có thể bắt ta đi uy hiếp Mạc Bắc Quân gì gì đó, trực tiếp giết rất đáng tiếc!"

Lã Quang Quân: " "Ta ở trong mắt của gã không có nửa điểm giá trị, nhiều nhất chỉ là một bao cát kiêm người hầu dùng thuận tay mà thôi". Những lời này là ai nói?"

Thượng Thanh Hoa: "Loài người có câu tục ngữ, khiêm tốn là mỹ đức..."

Chữ "đức" chưa nói xong, bỗng nhiên phẩy tay một cái, hét: "Xem Huyền Dương chân hỏa!"

Mấy đốm lửa trên không trung hừng hừng đánh tới, Lã Quang Quân kinh hãi, vội nghiêng người né tránh. Nhưng ngọn lửa rơi xuống mặt đất lập tức tắt, rõ ràng không phải Huyền Dương chân hỏa không bị gió lay, không sợ chìm nước, thẳng nhãi Thượng Thanh Hoa này lừa y mà thôi!

Lã Quang Quân nhất thời tức giận, thù mới hận cũ cùng lên, tiện tay phất một ít nước sương đọng lại trên lá, đánh tạt về phía Thượng Thanh Hoa. Thượng Thanh Hoa chỉ cảm thấy đuôi chột lạnh, đã có một luồng ma khí ngưng tụ thành đạn băng xuyên qua chân, chạy cũng không được, lạch bạch ngã xuống.

Lã Quang Quân phi thân lên, một cước giẫm đè lên xương đầu gối chân còn lại của hắn, nói: "Người giống hệt một con gián, rất giỏi chạy! Trước hết ta phế đi hai cái chân của ngươi, xem ngươi còn chạy thế nào?"

Thượng Thanh Hoa không có nửa điểm khí tiết thà tàn tạ chứ không khuất phục, hồn bay phách tán: "Đại vương a ——!!!"

Nói Đại vương, Đại vương đến!

Thân ảnh màu lam thẫm đột nhiên lao tới như quỷ mị. Cạch một tiếng, hai luồng hắc khí chạm vào nhau, Lãm Quang Quân ôm lấy cái chân bị đánh gãy xương đầu gối của mình, giận điên lên: "Tiểu tử nguoi, nhất định phải tới đúng lúc như vậy sao?! Không biết trễ thêm một lát à?! Không thể đợi ta giẫm xuống hăng đến sao?!"

Mạc Bắc Quân đá nát đầu gối còn lại của y, lạnh lùng thốt: "Không thể!"

Lãm Quang Quân cũng kiên cường, hai đầu gối đều vỡ thành bột mịn, cũng không kêu thảm thiết, ngược lại mắng càng điên cuồng: "Thật là cùng một loại với tên cha mặt liệt của nguoi! Giống ai không tốt cổ tình giống hần. Rùa vương bát sinh cùng một ổ, hần cướp nguoi cũng cướp! Hần chết sớm sao nguoi không chết sớm! Ta đ..."

Mạc Bắc Quân nói: "Nguoi còn mắng, ta tiễn nguoi xuống đó cùng hần."

Thượng Thanh Hoa ghen hống nhìn trôn trời. Tuy hần biết oán niệm của Lãm Quang Quân với ca ca y rất sâu, nhưng không ngờ ở bên này đã sâu tới mức thà mất hết phong độ cũng phải chửi đồng...

Trong tiếng nguyên rửa cuồng nộ của Lãm Quang Quân, Mạc Bắc Quân tùy tay nhắc, xách y ném vào trong sơn cốc. Ngã xuống sơn cốc như vậy, nguoi có thể sẽ toi, ma thì nhất định không chết được. Thượng Thanh Hoa không nhắc nhở gã phải diệt cỏ tận gốc. Dù sao cũng là thúc thúc của mình, hơn nữa cha của Mạc Bắc Quân nhất định cũng đã dặn dò, bất luận Lãm Quang Quân làm gì cũng phải nhường y một chút. Trên thực tế, Thượng Thanh Hoa hoàn toàn không muốn nhắc nhở gã bất cứ chuyện gì, nếu như có thể khiến gã quên đi sự tồn tại của mình, vậy thì càng tốt...

Mạc Bắc Quân thu hồi ánh mắt nhìn vào đáy cốc của mình, quát: "Đứng lại!"

Thượng Thanh Hoa lê cái chân bị thủng một lỗ của mình, đang muốn lén la lén lút lượn mắt, không ngờ bị gã hét một tiếng, cảm chột tại chỗ.

Đê xồm bị bắt quả tang, cũng không chột dạ bằng hấn lúc này. Nghe được tiếng bước chân đạp nứt sương băng bước tới của Mạc Bắc Quân, hấn vội che đi mặt mình.

Hôm nay cơn tức của Mạc Bắc Quân có vẻ rất lớn, không cao lãnh chút nào: "Người đang làm gì đó?!"

Thượng Thanh Hoa ngược ngừng nói: "Chẳng phải người nói "Đừng để ta lại nhìn thấy người nữa" còn gì. Không nhìn thấy thì hết cách rồi, ta che mặt trước."

Mạc Bắc Quân giơ tay, Thượng Thanh Hoa theo thói quen ôm đầu.

"..."

Mạc Bắc Quân gỡ hai tay hấn ra, không thể nhịn được nữa nói: "Còn để ta nhìn thấy người làm động tác này... tay của người khỏi cần giữ nữa!"

Câu này hơi có hận ý nghiêng răng nghiêng lợi. Thượng Thanh Hoa phản xạ có điều kiện lại muốn ôm đầu, nghĩ đến đôi tay gõ bàn phím lập nhiều công lao, vội vàng ngừng lại.

Nhìn đến hoang mang, vì thế bắt đầu run rẩy, run rẩy đến mức Mạc Bắc Quân nói: "Ta đáng sợ như vậy sao?"

Thượng Thanh Hoa: "Á kỳ thật cũng không có! Chỉ là ta luôn cảm thấy Đại vương người muốn cho ta vài đòn. Trước kia đánh đánh đá đá vô tư, nhưng hiện tại ngài đã chính thức kế vị, tu vi xưa đâu bằng nay, một chút là có thể làm nên sóng to gió lớn đảo lộn trời xanh, ta sợ ta không chịu nổi mấy đòn của ngài..."

Mạc Bắc Quân nói: "Câm miệng! Theo ta, đi!"

Thượng Thanh Hoa chẳng màng tất cả, bám trên tường đá như con thằn lằn: "Ta không đi! Không đúng, ta muốn đi! Ta muốn về quê cũ."

Mạc Bắc Quân nói: "Có phải ta cho người đánh trả, người sẽ không đi nữa không."

Thượng Thanh Hoa: "Ở lại mỗi ngày bị đánh ba trận, còn không bằng... Gì?!"

Đánh trả?

Cho hắn đánh trả?

Mạc Bắc Quân chịu cho hắn đánh trả?

Vì muốn hắn không đi nữa Mạc Bắc Quân chịu cho hắn đánh trả?

Quá mức khiếp sợ, trong đầu Thượng Thanh Hoa đang vô hạn tuần hoàn tựa như văn tự cầu thang lập thể.

Mạc Bắc Quân nâng cằm, đứng thẳng bất động, bộ dạng hiên ngang kiểu "tùy ý đánh, ta không đáp trả", nhưng khóe mắt vẫn thăm quan sát hắn.

Thấy hần một lúc lâu sau còn chưa ra tay, Mạc Bắc Quân có vẻ bỗng dưng vui mừng. Có điều khi gã vui mừng, chẳng qua cũng chỉ là đuôi mày giương lên hơi cao một chút.

Mạc Bắc Quân nói: "Không ra tay? Hết giờ. Vậy thì không cho người đánh nữa. Đi."

Đội đã ta đâu có nói là không ra tay? Cái này còn có thời hạn à?

Mạc Bắc Quân giương đuôi mày thể hiện niềm vui giấu đến cực kỳ cẩn thận, lời Thượng Thanh Hoa chạy. Thượng Thanh Hoa lập tức gào khóc thảm thiết: "Má ơi đau quá đau Đại vương người người nhìn ta mà coi! Nhìn ta nhìn ta!"

Mạc Bắc Quân quả nhiên nhìn nhìn hần, cũng nhìn thấy cái chân máu chảy đầm đìa của hần.

"..." Trầm mặc một lát, gã muốn thử vác Thượng Thanh Hoa lên.

Thượng Thanh Hoa chết đi sống lại nói: "Đại vương tha mạng, Đại vương tha mạng! Người cứ vác ta như vậy cả đường, chân ta thực sự sẽ phế mất!"

Mạc Bắc Quân nói: "Vậy phải làm sao?"

Thượng Thanh Hoa hai mắt rưng rưng, thử nói: "Hay là... tìm đại phu cho ta trước?"

Mạc Bắc Quân "chẹp" một tiếng, xoay người bước đi.

Một cơn gió lạnh thoảng qua, Thượng Thanh Hoa bị bỏ lại ngây ra tại chỗ.

Đây là... chê hần phiền phức?

Lát sau, Mạc Bắc Quân trở lại, còn tha theo một cái xe kéo không biết trộm từ đâu tới. Gà gồ lúc này mới biến thành gà sống.

Đường đường cao thủ Ma tộc, lãnh đạo Mạc Bắc băng tộc cao quý lãnh diễm, lại tự hạ thấp mình kéo một cái xe rách nát cực kỳ lạc lõng với phong cách của gã. Hình ảnh này, có sức công phá!

Thượng Thanh Hoa "phụt" một cái, lại phì cười.

Mắt thấy trán Mạc Bắc Quân lại có gân xanh ần ần nhảy lên, hần nhanh chóng nhăn mày kêu gào ỉ ôi. Kêu được hai tiếng, Mạc Bắc Quân liền nhấc hần lên, đặt yên vị trên xe kéo.

Tuy rằng ngồi trên một chiếc xe kéo rách nát xiêu xiêu vẹo vẹo không biết là cướp từ trong viện của hộ nông nghèo khó nào, trước đây chắc là chỉ dùng để kéo cỏ khô, củi đốt, nước gạo các thứ, Thượng Thanh Hoa vẫn ngồi vô cùng hãnh diện, uy phong đường đường. Người không biết, còn tưởng đây là Trạng Nguyên lang mười năm gian khổ học tập đỗ cao trong triều, được thánh thượng ban hôn, đang gióng trống khua chiêng đi đón dâu không chừng.

Thật sự là số mệnh luân hồi. Lần đầu tiên gặp Mạc Bắc Quân, hần cũng dùng một chiếc xe kéo thế này, kéo Mạc Bắc Quân đã mất ý thức đi thuê phòng!

Có thơ làm chứng: Ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây. Bánh xe kéo luân chuyển, sang năm đến nhà ta. Ha ha!

Thượng Thanh Hoa phiêu phiêu dục tiên, tiên phong đạo cốt tuyên bố: "Ta muốn ăn mì."

Bát mì của Băng ca ăn ngon thật, thế nhưng quá ít, chỉ để lại vài sợi cho hần, ăn không đã.

Mạc Bắc Quân: "Ừ."

Thượng Thanh Hoa nhấn mạnh: "Mì sợi."

Mạc Bắc Quân: "Có thể."

Thượng Thanh Hoa được một tắc lại muốn tiến một thước:
"Người làm."

Xe kéo dừng mạnh lại, Mạc Bắc Quân đứng nghiêm tại chỗ.

Hàn khí không nguồn gốc lặng lẽ lướt qua. Thượng Thanh Hoa lập tức sợ, chớp chớp mắt nói: "Ta làm ta làm, đương nhiên là ta làm. Thuận miệng nói thôi, hì hì hì."

Haiz. Tưởng tượng thật phong phú, hiện thực rất phũ phàng.

Một lúc lâu sau, xe kéo lại từ từ chuyển động. Mạc Bắc Quân ở phía trước, không quay đầu lại, nói: "Ta làm."

...

Gã nói gì? Gã nói gã làm? Làm gì? Mì sợi?

Mạc Bắc Quân chịu cho hắn đánh, chịu làm mì cho hắn ——
Hôm nay ngày gì! Hôm nay lời rồi!

Thượng Thanh Hoa quyết định!

Hắn phải trùng tu nghiệp cũ.

Bút danh Đâm Máy Bay Lên Giời này, sắp hào hùng tái xuất
giang hồ rồi!

Viết cái gì thì tốt đây? Thượng Thanh Hoa vỗ đùi. Nghe nói bộ Xuân Sơn Hận 81 chương của Liễu Túc Miên Hoa bán rất chạy. Ủm, theo chiều gió viết cái này đi! Tuy nói bản thân của hắn chính trực vô cùng, thế nhưng có người xem thì có thị trường, có thị trường hắn liền dám viết. Đâm Máy Bay Lên Giời am hiểu nhất chính là cuốn theo chiều gió, cái gì hot hắn viết cái đó, chuẩn không sai!

Bước đầu tiên là phải cân nhắc đại chúng thích nghe tên sách như thế nào. 《 Thanh Tĩnh Phong bí sử 》 《 Đồ đệ của ta không thể đáng yêu như vậy 》 《 Sư tôn yêu kiều như thế 》 gì gì đó, còn chưa định xong, cân nhắc trước đã. Hành văn không bằng Liễu Túc Miên Hoa cũng không sao, điểm ăn tiền của Đâm Máy Bay Lên Giời chưa bao giờ là hành văn. Hơn nữa đâm Liễu Túc Miên Hoa, Tam Thánh Mẫu muốn tạo một hội viết văn nhỏ, đại thần Máy Bay không thích. Viết đến viết đi chỉ có mỗi hai người Thẩm Thanh Thu với Lạc Băng Hà, giới hạn quá bé. Kỳ thật theo cách nhìn của hắn, hoàn toàn có thể lớn gan hơn không chịu giới hạn. Chẳng hạn như nếu đã đặt là 《 Xuân Sơn Hận 》 , tại sao nhất định phải giới hạn một cp? Liễu Thanh Ca tuyệt sắc như thế, không viết chẳng phải rất đáng tiếc sao? Nhạc Thanh Nguyên cũng là mỹ nam tử đường đường a, sự nghiệp thành công còn là đương gia. Mộc sư đệ Ngụy sư huynh mặt nào cũng là nam thần trong mắt thế nhân, viết cái np loạn ship còn sợ không ai xem?

Nói tóm lại, chỉ cần đủ trắng trợn, đủ hạ (chỗ này gạch bỏ) lưu, đủ vô (chỗ này gạch bỏ) liêm sỉ, hắn sớm hay muộn cũng sẽ lại xưng bá giới văn học, cho dù không cần bán xà phòng tự chế cũng có thể hồng hồng hỏa hỏa hoảng hoảng hù hù hà hậu hoa!

Đâm Máy Bay Lên Giời vắt chân, xe kéo lay động lạch cạch trên sơn đạo gồ ghề. Mặt trời ngả về tây, Mạc Bắc Quân kéo hần, không biết muốn đi về nơi nào.

Tuy rằng điểm bữa quá nhiều, gà bay chó sủa, lộn xộn lung tung, hành văn kiểu học sinh tiểu học, không chừng một vài độc giả nghiêm túc còn không nhin được ném sách mắng to "Cái vẹo gì thế này". Có điều, đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời trước nay có sở trường tìm cớ cho mấy cái hố mình đào, hần có thể tung một ngàn cái "Chỉ là" để lấp liếm. Chẳng hạn như: Chỉ là đọc văn thôi mà, tựa như làm người, tìm niềm vui thôi mà hà tất sân si như vậy; chỉ là truyện vui tùy tay viết mà thôi, mọi người khoan dung ta một chút đi; chỉ là một bộ sách văn không nào bạn còn trông mong có thể thấy cái gì; Chỉ là...

Chỉ là.

... Chỉ là hần thật sự, rất thích câu chuyện mình viết ra mà thôi.

Lời kết:

Vừa vắn tôi cũng phải oằn mình xử lý lại bản thảo tồn đọng từ tháng 7 năm ngoái. Lúc ấy đọc được hai bộ xuyên thư tu chân kinh động thiên nhân, hay đến độ ôm điện thoại lẩn trên giường, rốt cuộc không nhin được tự mình viết.

Bởi vì sợ văn bị lạnh không có động lực viết tiếp, thế nên một hơi trữ bản thảo 8 vạn chữ, chậm chà chậm chạp kéo đến tháng 9 mới bắt an mà đăng tải chương đầu tiên. Nhớ lại những phần lời tác giả trước đó, phát hiện chương 19 mới có 100 cất giữ, nhưng vào thời điểm đó không hiểu số liệu còn cảm thấy woa tôi có tiền đồ quá, có 100 người mình không quen đang xem mình viết bữa (xin lỗi tôi

không có kiến thức lắm)... Có thể viết tới lượng từ như hôm nay thực là huyền huyền, nên biết tôi chưa từng viết qua tiểu thuyết dài dài dài đến vậy đâu, hơn nữa còn là tiểu thuyết đam mỹ Σ(° Δ °|||)}}

Tóm lại, có thành tích này, đều phải cảm tạ sự ủng hộ nhiệt tình của mọi người, còn có nhóm biên tập đã cho tôi cơ hội. Cúi đầu phương thức mãnh hổ!

Nhìn khu bình luận dài đầy ắp vinh quang và fanart, cảm giác tôi thu hoạch được cả một vườn hoa tràn ngập kẹo đường. Cảm ơn các thư hữu đã sản xuất fanfic và fanart! Tiết tháo mà tác giả còn giấu một ít trong lòng, các bạn đã giúp cổ làm rớt rồi!

Còn có các đại gia acc bụi, cảm ơn bao dưỡng! Thụ sủng nhược kinh!

Tên của bộ văn này vô cùng tầm thường, luôn bị bạn bè ném đá cật lực: "Cảm giác vô cùng tiểu bạch não tàn, nói với người ta tôi đang xem quyển sách này còn cảm thấy mình phẩm vị thấp kém, ngay cả đề cử cũng ngại mở miệng", khiến cho tôi xấu hổ không dám nói đây là cái tên tôi cân nhắc nửa tháng cuối cùng mới linh quang chợt lóe dứt khoát quyết định. Không có khí chất chút nào, nhưng mà đơn giản thô bạo nhìn cái hiểu liền đúng không!

(Được rồi có chút xấu hổ mở miệng, sau này tôi sẽ xem liệu có thể sửa hay không)

Thiết lập nguyên bản Thẩm lão sư không phải họ Thẩm, họ Cố. Kết quả mở bảng xếp hạng văn xuyên thư ra xem thì cứ mười truyện có đến bảy cái nhân vật chính họ Cố, vì thế nhanh chóng dùng đại pháp replace sửa lại tên. Nhưng kỳ thật họ Thẩm cũng

không phải là ít (" ▽ ") ㄟ Với cả, vốn thiết lập Thẩm lão sư là tu vi nguyên anh, sau đó tra baidu baike mới cảm thấy vẫn ăn đồ như ổng sao lại nguyên anh, thế nà, lại dùng đại pháp replace thay thành kim đan. Tri thức không đủ, chém bừa chém bạ. Vì thế bộ truyện này từ đầu tới cuối tràn ngập các loại thiết lập cá nhân, quá trình tu luyện lung ta lung tung, không đúng, là căn bản không đề cập tới quá trình tu luyện.

Trước đây chưa từng viết truyện hài, văn phong nhẹ nhàng khoan thái mà không lưu ý một chút thôi, sẽ không nắm được mức độ, trở thành huyền não lớn, cho nên đôi khi khó tránh khỏi có chỗ không thỏa đáng. Một đường vội vàng chạy xuống, giống một trận cuồng hoan. Nửa trước vốn có đại cương, coi như bộ phận tôi vừa lòng nhất, có điều quay đầu lại thấy sai chính tả với cả bug vẫn nhiều đến mức không dám nhìn thẳng; phần sau như ngựa đứt cương, khi thực sự bổ sung chi tiết thì vò đầu bứt tai, gõ văn gõ đến chai hết cả tay. Hơn nữa càng về sau lịch thi càng dày đặc, chế độ update mỗi ngày cũng rất khiêu chiến tốc độ tay của tôi, rất nhiều chỗ đều, ừm, vô cùng thâm hiểm. Cho nên sau đó nửa năm, tôi trùng tu lại xong, cuối cùng cũng thấy thư thái chút.

Tuy bộ phận cốt truyện không thay đổi được, nhưng cố hết sức sửa thiết lập, thêm thắt một ít chi tiết, thay đổi tình tiết bộ phận, nhất là phần sau. Cho nên nếu thỉnh thoảng mọi người lên Tấn Giang ôn lại bộ truyện này một chút, có lẽ sẽ nhìn thấy chỗ thú vị XD Tôi sẽ không nói là ngay cả hắc lịch sử $30 \times 100 = 30000$ vẫn còn lưu trữ ở một số web đâu...

Cho nên tôi lại nói thêm một chuyện ha khụ khụ. Kết thúc rồi, nói rõ kẻ đào hố này có bảo đảm, các bạn thư hữu có thể cân nhắc một chút save lại chuyên đề của kẻ này đúng không. Cảm ơn a!!!

Hơn nữa ai nói tôi không viết truyện mới nào. Đương nhiên là viết rồi, tốc độ tay tẽ còn đang luyện mà thôi!

Có điều truyện mới có thể được save trước với con số này, mọi người lần nào cũng cho tôi bất ngờ, hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của tôi.

Tóm lại, cảm ơn mọi người đã hãnh diện cổ vũ. Bộ truyện đầu tiên có rất nhiều chỗ không thỏa, nhưng tâm tình của tôi cũng giống như đại thần Máy Bay vậy, rất thích câu chuyện này, thích nhân vật ở trong đó, cũng thích các bạn đã giúp tôi viết xong câu chuyện này!

Lời editor:

Đây là bộ truyện đam mỹ đầu tiên nhà Sút làm. "Almost & Góc bắn loạn" vốn không phải là một wordpress dùng để edit đam mỹ như bao nhà khác. Đây là bộ đầu tiên và duy nhất đã được edit hoàn của nhà. Tâm trạng của Sút thì chắc cũng giống như tác giả, giờ mà quay lại những chương đầu tiên đọc thì chắc là cũng chẳng dám nhìn thẳng.

Phần chính văn có sự giúp sức của đoàn đội (nói là đoàn đội nhưng lúc nào sĩ số cũng chỉ có 3), phần phiên ngoại một mình Sút ôm trọn. Dù sao cũng cảm ơn tất cả những bạn đã tham gia, những bạn đã comment follow thậm chí là like dạo, đã đồng hành cùng Sút suốt thời gian qua.

Bộ truyện này có thể không được đầu tư và nổi tiếng như Ma Đạo Tổ Sư, không được các nhà tranh nhau edit như Thiên Quan Tứ Phúc, nhưng nó có một ý nghĩa đặc biệt với cá nhân Sút mà dùng lời không thể nào diễn tả được hết. Chắc hẳn nó đã mang lại cho mọi người những tràng cười sảng khoái, những giây phút lãn

lộn trên giường đến rút cả điện thoại. Cuối cùng, rất thích phương
châm của Máy Bay: "Chỉ là truyện vui thôi mà, sân si chi cho mệt":)

29.10.2017